

3 1761 12141548 3

மே:-

1. மீ கிரு 2 ண் னன் துது.
2. மீ ஆண் டான் சந்திர கலாமாபி.
3. மீ வில்லிபுத்தூர் ஸ்தலபுராணவணம்.
4. கோதாஸ்துதி. (வடமொழி)
5. கோதாஸ்துதி. (அருமந்தன்படி)
6. இலக்ஷ்மி நாராயண கோத்திரமபி.
7. History of the Tamil Prose Literature.
8. அடிகர் பின்னாத்தமிழ்.
9. மீ மீரநபக யோகிவிஜயம்.

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

உ
கடவுள் துணை.

ஸ்ரீ
கிருஷ்ணன் தூது.

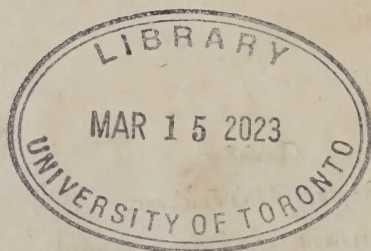

சென்னை
சிந்தாத்திரிப்பேட்டை
லோகோபகாரி பத்திரிகை நிலையம்.

ஸ்ரீமுக சித்திரை.

கிருஷ்ணன் தூது.

காப்பு.

நீடாழி யுலகத்து மறை நாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே,
வாடாத தவ வாய்மை முனிராசன் மாபாரதஞ் சொன்ன நாள்,
ஏடாக வடமேரு வெற்பாக வங்கு ரெழுத் தாணிதன்,
கோடாக எழுதும் பிராணைப் பணிந்தன்பு கூர்வா மரோ.

வாணி வணக்கம்.

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்,
திருப்பிலே யிருந்து வைகை யாற்றிலே தவழ்ந்த பேதை,
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன,
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்.

பாடற் றொகை.

தருமமெய்த் தரும னேவத் தாளிணை சிவப்ப மாயோன்
அரவுயர்கொடியோன்பக்கல் அழகுறு நாடுவேண்டித்
துரகத விரத மேறித் தூது போய் மீண்ட பாடல்
இரவியங் கதிர் போல் விசும் இருசதத் தனுபான் மூன்றே.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துதி.

பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மை நெடும் பிறவியினும் பிரியானாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினால் தேருந்தற் கிசைந்தருளும் செங்கண் மாலேப், பார்படைத்த சுயோதனற்சூப் படையெடே னமரிலெனப் பணித்த கோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார் பிறவாழிக் கரை கண்டாரே. 1

நூ ல்.

ஞான மன் பொ டினி துரைத்து ஞானமுனி யகன்றதற் பின் சாமபேத, தானதண்ட மெனு நிருபர் தருமமுறை மையிற் புகலுந் தகுதிநோக்கித், தூநறுந்தண் டெவோனைத் தூது விடுவதற் கெண்ணிச் சுணைகடோறும், ஏனலந்தண் கிரிப் பெருந்தே னிறைக்கு மெழிற் குருநாட னிபம் புவானே. 2

செஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக் கியாமுரைத்த கருமமு முன்சென்றகாலே, அஞ்சொன்முனி புரோகிதனுக் கவனிசைத் த கருமமுநீ அறிதியன்றே, நஞ்சுதனை மிகஅருந்தி நன்மருந்து மந்திரமும் விரைந்து நாடா, தெஞ்சினர் தங் களைப்போல இருக்குமதோ யார்மனத்தும் இருக்குஞ் சோதீ. 3

அருஞ்சமரம் புரியும்வகை யவருரைத்தா ரானாலும் அற மொன்றின்றிப், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருகக்கூறும், பொருஞ்சமர நெடுமுரசப் பூங் கொடியோன் றனைநோக்கிப் புயப்போர் வாணன், இருஞ் சமரந் தொலைத்த பிரான் இளைஞரையு முடனிருத்தி யியம்பு வானே. 4

செய்வரால் இனமுகளுந் திருநாடு பெற நினைவோ சென்றுமீளப், பைவரா யருங்கானிற்பயின்று திரிதரநினைவோ பகைத்த போரில், உய்வரா ரெனவிரைவி னுருத் தெழுந்து பொர நினைவோ உண்மையாக, ஐவராம் அவனிபர்க்கு நினை வேதென் றருள் புரிந்தான் அமரர் கோமான். 5

வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமுட்டி வளர்க்கினுயர்
வரைக்கா டென்னச், செயிரமரில் வெகுளி பொரச் சேரவிரு
திறத்தேழுந் சென்று பாள்வேம், கயிரவமுந் தாமரையுங்
கமழ்பழனக் குருநாட்டிற் கலந்துவாழ, உயிரனையாய் சந்து
படவுரைத்தருளென் றுன் அறத்தினு ருவம் போல்வான். 6

அரவுயர்த்தோ னுடன்மறுசூதாடி நீர் வென்ற வந்நாள்
அவன்றன் சொன்ன, விரதமொழி தவிராமல் வெங்கானம்
போய் மீண்டர் வெய்யோனுங்கள், குருநிலத்திற் பாதியினிக்
கொடா திருந்தா லாங்கவனைக் கொன்று போரில், இருநிலத்
தை யாள் வினித் துணிவதே கடனென்றான் எம்பிரானே. 7

குரவரையுங் கிளைஞரையுங் குலத் துரியதுணைவரையுங்
கொன்று போர்வென்று, அரவநெடுங் கடலாடை யவனி
யெலாந் தனியாளும் அரசதன்னில், கரவுறையு மனத்தாதை
முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே கானந்தோறும், இரவுபகல்
பலமூல சருகுதுகர்ந் துயிர்வாழ்தல் இனிது நன்றே. 8

கோதிலா னிந்தமொழி கூறுதலு மாமாயன் கூறலுந்
நுன், மோதமருக் கிளைத்து நீர் மொய்த்தபெருங் கானகத்தே
முடுகிச்சென்றால், பூதலத்தோர் ஏசாரோ புகன்றபெரு வஞ்
சினமும் பொய்த்திடாதோ, நீதியோ வெனவுரைத்தான் ஆங்
கதற்கு நிகழ்தருமன் நிகழ்த்த லுற்றான். 9

நீதூது நடந்தருளி யெமது நினை வவர்க் குரைத்தால்
நினைவின் வண்ணந், தாதுதியளி முரலுந் தண்பதியுந் தாயமுந்
தான் தாரானாகில், மீதூது வளைக் குலமும் வலம்புரியு மிக
முழங்க வெய்யகாலன், மாதாதர் மனங்களிக்கப் பொருதெனி
னும் பெறுவனிது வசையு மன்றே. 10

முந்தூர்வெம் பணிக் கொடியோன் முதுரி னடந் துழுவர்
முன்றிறோறும், நந்தூரும் புனனுட்டின் றிறம் வேண்டு, நா
டொன்று நல்கானாகில், ஐந்தூர் வேண் டவையிலெனில் ஐந்
திலம் வேண் டவைமறுத்தால் அடுபோர்வேண்டு, சிந்தூரத்
திலகதுதற் சிந்துரத்தின் மருப் பொசித்த செங்கண்மாலே. 11

மூத்தோன்மற் றிவையுரைப்ப இளையோன் வெஞ்சின்
மனத்தின் மூள மூள, நாத்தோமில் உரைபதற்க் கதுமெனவுற்
றெழுந்திறைஞ்சி ஞாலமெல்லாம், பூத்தோனே பூந்தவிசிற்
புவைபுணர் மணிமார்பா புன்மையாவுந், தீர்த்தோனே ஊன
மிலான் மானமிலா துரைப்பதற்கென் செய்வதென்றான். 12

விரிகுழற்பைந் தொடி நாணி வேத்தவையின் முறையிடு
நாள் வெகுளேலென்று, மரபினுக்கும் நமக்குமுல குள்ளளவும்
தீராத வசையே கண்டாய், எரிதழற்கா நகமன்று இன்னமும்
வெம் பகைமுடிக்க விளையா நின்றாய், அரவுயர்த்தோன்
கொடுமையினும் முரசுயர்த்தோய் உனதருளுக் கஞ்சினே
னே. 13

காணாவுணைவிடுத்த கண்ணிலா அருளிவிதன் காதல் மைந்தன்,
தாணாளுந் தரணியெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் நீயாளத்தருவ
னின்றே, மேனாள் நம் உரிமையறக் கவர்ந்த பெருந் துணைவ
னுணை வெறுத வண்ணம், வாணா வானவர்கோன் றன்பதமற்
றவன் தனக்கே வழங்குவேனே. 14

போர்முடித்தான் அம்பொருது புலம்புறு சொற் பாஞ்
சாலிபூந்தண் கூந்தற், கார்முடித்தா னினையோர் முன் கழறிய
வஞ்சினமுடித்தான் கடவுட்கங்கை, நீர்முடித்தா னிரவொழி
த்த நீயறிய வசையின் றி நிலைநின்றோங்கும், போர்முடித்தான்
இப்படியே யார்முடிப்பார் இவனுடனே பிறப்பதே நான். 15

அணிந்துவரும் சமரிலெதிர்த் தரவுயர்த்தோ னுடனரசு
ருடலமெல்லாந், துணிந்திரண்டு படப்பொருது தொல்லையுல
கரசாளத் துணிவதல்லால், தணிந்தறமுங் கிளையுறவுங் கொண்
டாடித்தானின்னந் தனித் தூதேவிப், பணிந்திரந்து புவிபெற்
றுண் டிருப்பதற்கே துணிகின்றான் பட்ட பாடே. 16

பரிவுடன் மற் றிவை கூறும் பவனகுமாரனை மலர்க்கை
பணித்துநோக்கிக், குரு குலத்தோர் போரேறே குற்றமது
பார்க்குங்காற் சுற்றமில்லை, ஒரு குலத்திற் பிறந்தார்கள் உடன்
வாமும் வாழ்வினைப்போல் உறுதியுண்டோ, இருவருக்கும்
வசையன்றோ இருநிலங் காரணமாக எதிர்ப்ப தென்றான். 17

உரிமையுடன் தம்பியரன் றுணர்வறியா மையினவைக்க ணுரைத்த மாற்றம், பரிபவயோ கேட்டோர்க்குப் பரிபவமென் பதுபிறரற் பட்டாலன்றோ, கருதிலது ம்ற்றெவர்க்கு மொவ் வாதோ கண்மலிற் கைபடாதோ, பொருதொழிலுங் கடை நிலத்திற் கிடந்ததே யென மொழிந்தான் புகழே பூண்பான். 18

சூடுகின்ற துழாய் முடியோன் சுருடனே முனிவர் களுஞ் சுருதி நான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத் திருநாடு பெறத்தூது செல்லவேண்டா, வாடுகின்ற மடப்பாவை தன்வர மும் என்வரமும் வழுவா வண்ணம், கோடுகின்ற மொழியவன் பால் எனைத்தூது விடுக இனிக் கொற்ற வேந்தே. 19

மலைகண்ட தெனவென்கை மறத்தண்டின் வலிகண் டும் மகவான் மைந்தன், சிலைகண்டும் இருவர் பொருந் திறல் கண்டும் எமக்காகத் திருமால் நின்ற, நிலைகண்டும் இவள் விரித்த குழல்கண்டும் இமைப் பொழுதில் நேரார் தம் மைக், கொலைகண்டு மகிழாமல் அவன் குடைக்கீழ் உயிர் வாழக் குறிக்கின்றாயே. 20

வெம்புயவீ மனும் வெகுண்டு மீண்டுமிவை யெடுத்த றுரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பரந் தாமன் கருணையுடன் பரிந்துநோக்கி, அம்புவியின் முன்பிறந் தோர்அரசு நெறி முறையுரைத்தால் அது கேளாமல், தம்பியரு மறப்பரோ தலைவஇனிக் கடுங்கோபந் தணிகவென்றான். 21

மைக்கால முகிலூர்தி வானவர்கோன் திருமதலை வணங்கி நின்று, முக்காலங் களுமுணரு முகுந்தனுக்கு முதல் வனுக்கு மொழிவான் மன்னோ, அக்காலம் பொறுத்தவெலாம் அமையாமல் இன்னமிருந் தறமேசொன்னால், எக்காலம் பகை முடித்துத் திரௌபதியுங் குழன்முடிக்க விருக்கின்றாளே. 22

தேவரா யினும்பழைய தயித்தியரா யினுமற்றுஞ் செப்புகின்றோர், யாவரா யினுமெதிர்த்தோர் உயிருண வென் றிருப்பதுவே யென்கைவானி, மூவரா யவர்களுக்கு முதல்வ னாகிய மூர்த்தி முகிறேய்ப்புக, மீவரா லுகளும் வயற் குரு நாடென் னிவ னவன்பால் வேண்டுமாறே. 23

தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச் செயலொன்றின்றி, நீண்டானே கரியானே நிமலாவென் றாற் றினளாய் நின்றுசோர, மாண்டார்போ லதுகண்டு மன்னவை யில் யாமிருந்த மாசுதீர, வேண்டாவோ வேண்டுவது மேம் படுநல் லறமேயோ வேந்தர் வேந்தே. 24

பொன்னாருந் திகிரியினுன் போனாலும் பொறை வேந் தன் புகன்றவெல்லாந், சொன்னாலும் அவன் கேளான் விதி வலியாற் கெடுமதிகண் தோன்றாதன்றே, யெந்நாளும் உவர் நிலத்தில் என்முளைவித் திடினும்வினை வெய்திடாது, பன் னாகந் தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும் விடமொழியப் பயன் கொடாதே. 25

பார்த்தனிலை புகன்றிறைவன் பணித்தருள விருந்த தற்பின் பரிவினோடுந், தீர்த்தனிரு பதமிறைஞ்சித் தருமனையுங் கைதொழுது சினங்கொள் வேலான், நீத்தநெடுங் கடலெழுபா ரடலைவர் பெறுவரெனு நிகழ்ச்சி பொய்யோ, கோத்தருமந் தனிலாண்மை கூறுதோ கூறுகநீ கொற்ற வேந்தே. 26

கேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக்குக் கிரியொன்றேந்து, கோவலன்போ யுரைத்தாலுங் குருநாடும் அரசமவன் கொடுக்கபாட்டான், நாவலர்பூ தலத்தரசர் நாடி ரந்தோ மெனநம்மை நகையாவண்ணங், காவலன் றன் படை வலியும் எனது தடம் புயவலியுங் காணலாமே. 27

அன்னநடை யரம்பைதனை யவுணர்கவார்ந் திடஇமை யோர் அரசுக்காக, முன்னமவ ருடன்பொருது சிறைமீட்டா னங்குலத்து முதல்வ னன்றோ, மன்னவையில் யாங்காண மடவரலைத் துகிலுரிந்த வலியோன் றன்பால், இன்னமிரந் தவன் குடைக்கி ழிருந்தக்கால் நம்மையுலகென்சொலாதே. 28

கானகம்போய்க் கரந்துறைந்து கடவநாட் கழிந்த தற்பின் கான நீங்கி, யீனமிலா வகைவந்தார் நந்துனைவ ரோனச்சிறிது மிரங்காணிகல், மாநகரும், வளநாடும் உரிமை யுந்தன் மொழிப்படியே லழங்கானாகில், தானறியா தவன் பிறர்போய்க் கற்பித்தால் அறிவானோ தரணிவேந்தே. 29

நகுலனிலை யுரைத்ததற்பி னன்றெனக்கை யமைத்தருளி
நகுலன் சொல்லும், இகல் விசயன் றன்மொழியுந் திறல்
வீமன் இயம்பியதும் யாவும் கேட்டோம், புகலரிய உணர்
வுடையோய் புகழுடையோய் திறலுடையோய் புகல்நீயென்ன,
முகிலனைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு மனமுருக மொழிகின்
ருனே. 30

சிந்தித்த படியீயுஞ் சென்றாலென் ஒழிந்தாலென் செறிந்த
நூறு, மைந்தர்க்குள் முதல்வ னிலம் வழங்காம விருந்தா
லென் வழங்கினாலென், கொந்துற்ற குழலிவளும் முடித்தா
லென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை, அந்தத்தின் முடியும்
வகை அடிபெற்குத் தெரியுமோ ஆதிமுர்த்தி. 31

முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளப முடியோனே யன்றலகை
முலைப்பாலுண்டு, மருதிடைச் சென்றுயர் சகடம் விழவுதைத்
துப் பொதுவர்மனை வளர்ந்த மாலே, ஒருவருக்குந் தெரி
யாதிங் குன் மாயை யானறிவே னுண்மைபாகத், திருவுளத்துக்
கருத்தெதுவோ அதுவெனக்குங் கருத் தென்றான் தெய்வ
மன்னான். 32

இவ்வண்ணம் சாதேவ னியம்புதலு நகைத்தருளி யிக
லோர் சொன்ன, அவ்வண்ணம் புகலாமல் விரகுரைத்தா னிவ
னென்ன வவனோ டாங்கோர், பைவண்ண மணிக் கூடந் தனி
லெய்திப் பாரதப்போர் பயிலா வண்ணம் உய்வண்ணஞ்
சொல்லுகநீ உபாயமெனத் தொழுதுரைப்பா னுரங் கொள்
வேலான். 33

வேறு

நீ பாரத வமரில் யாவரைபு நீளுக்கிப்
பூபாசந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணா
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயன்றி
மா பாரத மகற்ற மற்றார்கொல் வல்லாரே. 34

பாராளக் கன்ன னிகற் பார்த்தனைமுன் கொன் றணங்கின்
காரார் குழல் களைந்து காவிற் றனைபூட்டி
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும் யான் கட்டுவனேல்
வாராமற் காக்கலாம் மாபாரத மென்றான். 35

முன்ன நீசுறியவை யெல்லா முடித்தாலும்
என்னை நீ கட்டுமா நெவ்வாறென மாயன்
உன்னை நீதானு முணராதா யுன்வடிவந்
தன்னை நீகாட்டத் தனைந்திடுவன் யா நென்றான்.

36

மாயவனு மன்பன் மனமறிவான் கட்டுகுவென்
றாயவடிவு பதி னூயிரங் கொண்டான்
தூயவனு மூலமாந் தோற்றமுணர்ந் தெவ்வுலகுந்
தாய அடியினைகள் தன்கருத்தினுற் பிணித்தான்.

37

நீதேவ நென்றறிந்து நெஞ்சாற் றனைக்கட்டுஞ்
சாதேவன் கண்களிக்கத் தானேயாய் முன்னின்றான்
பூதேவருங் கனகப் பூங்காநிழல் வைகும்
மாதேவருந் தேடிக் காணு மலரடியோன்.

38

அன்பாலின் நென்னை யறிந்தே பிணித்தமைநன்று
என்பாதந்தன்னை யினிவிடுக வென்றுரைப்ப
வன்பாரதப்போரில் வந்தடைந்தே மைவரையும்
நின்பார்வையாற் காக்க வேண்டும் நெடுமாலே.

39

என்றென் றிறைஞ்சி யிருதா மரைத்தாளில்
ஒன்றுங் கதிர்முடியாற்கு ஒமென் றுரைத்தருளி
யின்றிங் கிருவேழு மிப்போ துரைத்தமொழி
ஒன்றும் பிற ரறிய ஒதாதொழி கென்றான்.

40

ஆண்டிருந்த அவைநீங்கி யறிவுடையோ ரிருவோரும்
பாண்டவர் கண் முன்னெய்திப் பழுதில்புகழ்ப் பாஞ்சாலி
நீண்ட கருங்குழல்சோர நின்றானே முகநோக்கி
யீண்டவரி லினையோனுஞ் சந்துமிகவினிதென்றான்.

41

தருமனுக்குங் கருத்திதுவே தமருடன் போர்புரியாமல்
இருநிலத்தி லுடன்வாழ்த லெனக்குநினை வென்றுரைத்தான்
வரிமலர்க்கண் புனல்சோர மலர்மறந்த குழல்சோர
வினரமலர்ச்செஞ் சேவடிக்கிழவீழ்ந்தமுதாள் மின்னையாள்.

சாலக் கனகன் றனிமைந்தனை முனிந்த
காலத் தவனறைந்த கற்றாணிடை வந்தாய்
மூலப்பே ரிட்டழைத்த முர்மதமால் யானைக்கு
நீலக்கிரிபோல் முன்னின்ற நெடுமாலே. 43

கற்றைக்குழல் பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்தகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
அற்றைக்கு மென்மானம் ஆர்வேறு காத்தாரே. 44

மன்றிலழைத் தெனக்கு மாசளித்த மன்னவன்பார்
சென்று தமக்கைந்தார் திறல்வீரர் பெற்றிருந்தால்
அன்று விரித்த அருங்கூந்தல் வல்வினையேன்
என்று முடிப்பதினி யெம்பெருமா னென்றழுதாள். 45

தண்டிருந்த திவன்கரத்திற் றனுவிருந்த தவன்கரத்தில்
வண்டிருந்த பூங்குழன்மேன் மாசிருந்த தென விருந்தாள்
கண்டிருந்தீ ரெல்லீருங் கருதலர்பா லூர்வேண்டி
உண்டிருந்து வாழ்வதற்கே யுரைக்கின்றீ ருரையீரே. 46

சுண்டமுகி லுருமனைய சராசந்தன் றனக் கஞ்சி
வண்டுவரை யரணுக வடமதுரை கைவிட்ட
திண்டிறன்மா தவன் மதியோ திகழ்தருமன் றன்மதியோ
பண்மெவர் கருத்தறிந்து பாற்போய்வேண் டெவ தென்றான். 47

சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைக்குழலாள் அழுதமற்றக்
கோத்தருமன் முதலாய குலவேந்த ரைவரையும்
பார்த்தருளி யருள்பொழியும் பங்கயக்க ணெடுமாலும்
ஏத்தரிய பெருங்கற்பி னினையாளுக் கிவையுரைப்பான். 48

தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத்தூதுபோய் மீண்டதற்பின்
நல்லா யுன்பைங்கூந்த னானே முடிக்கின்றேன்
நல்லாருங் காண இனிவிரிப்ப தெண்ணரிய
புல்லார் தம் அந்தப் புரமாதர் பூங்குழலே. 49

மைக்குழலாய் கேளாய் மருவா ருடற்புலத்துப்
புக்குழலாகுங் கொழுவாம் போர்வாள் அபிமன்னுத்
தொக்குழலும் வெங்கோன்மைத் தொல்வேந்தர் தங்குலமும்
இக்குழலுஞ் சேர முடியா திரானென்றான். 50

பெண்ணீர்மை குன்றப் பெருந்திருவின் செங்கமலக்
கண்ணீர் துடைத் திருதன் கண்ணிற் கருணைபெனுந்
தெண்ணீரினாற் பொருந்தத் தேற்றினான் சாற்றுகின்ற
மண்ணீர் அனல் அனிலம் வான்வடிவா மாமாயன். 51

துன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர்
கன்று சினமனத்தோர் கல்லாதவ ரினையோர்
ஒன்று முறைமை யுணராதவர் மகவிரி
என்று மிவர் மந்தணத்தி னெய்தப் பெறுதாரே. 52

என்னக் கழறி யிருந்தோ ருரைதவிர்த்து
நின்னொப்பவ ரில்லாய் நீயே கெனவுரைப்ப
மன்னர்க்கு மன்னவன்பால் மாயோனுந் தூதாகிப்
பொன்னுற்ற நேமிப் பொருபரித்தேர் மேற்கொண்டான். 53

சங்கு மணிமுரசுஞ் சல்லரியுந் தாரைகளும்
எங்கு முழங்க வெழில்வெண் குடைநிழற்றப்
பொங்கு கவரி புடையிரட்ட வெண்ணிலா
அங்க மொருநான்கும் அவனிபருந் தற்குழ. 54

கல்வரையும் பாலைக் கடுஞ்சுரமுங் கான்யாறும்
நல்வரையு நீர்நாடு நாளிரண்டிற் சென்றருளித்
தொல்வரைய கோபுரமு நீண்மதிலுஞ் சூழ்ந்திலங்கு
மல்வரைய தோளான் வளமா நகர் கண்டான். 55

வேறு

மேவு செந்துகிர்த் திரளு மா மரகத விதமுங்
கோவை வெண்கதிர்த் தரளமு நிரைநிரை குயிற்றித்
தாவும் வெம்பரித் தேரினான் றனக்கெதிர் சமைத்த
காவணங்களிற் றேன்றின பச்சிளங் கழுகம். 56

வெம்புலா மகில் சந்தனம் வருக்கை மாகந்தஞ்
சம்பகந் தமாலம் பல திசைதொறுந் தயங்க
உட்பர் நாயகன் வரவுகண் ளெங்கனி கூர்ந்து
தும்பி புடின தோகைநின் ருடின சோலை.

57

அணிகொ ளத்தினு புரியெனு மணங்கு செந்திருவின்
கணவனுக்கெதிர் காட்டு நீராசனங் கடுப்ப
மணமிசுத்த செந்தாமரை மலருடன் சிறந்த
புணரியிற் பெரும் புனலையுங் கொள்வன பொய்கை.

58

டந்த நாயகன் கோலமாய் வேலைசூழ் ஞாலம்
இடந்த நாளிடை யதுவழியாக வந்தெழுந்து
படர்ந்த பாதல கங்கையப் படர்மதில் சூழ்ந்து
கிடந்ததாமெனச் சிறந்தது தாழ்புனற் கிடங்கு.

59

அடிநிலத்திலே படிவன இடிமுகி லனைத்தும்
முடிநிலத்தினுக் குடுபதத்தினு முடி வில்லை
நெடிய சக்கரப் பொருப்பையு நிகரிலா விதற்கோர்
படிவகுத்ததா மெனும்படி பரந்தது புரிசை.

60

புகலினுங் கடும் பரிதிதன் கதிர் பரப்பாமல்
இகலி யெங்கணு மெறிந்துகால் பொருதலி னேத்திப்
புகலுகின்ற மந் தாகினித் தரங்கமேபோல
அகல்விசும்பிடை மிடைவன நெடுங்கொடி யாடை.

61

புயங்க பூமிபோ புரந்தரற் கமைத்த பொன்னுலகோ
தயங்கு செல்வநீ டன்கையோ நிகரெனுந் தரத்த
இயங்கு கார்முகில் வைப்பினின் றெழுவன போல
வயங்கு காரகில் நறும்புகை யுயிர்ப்பன மாடம்.

62

மன்னர் வேழமுஞ் சேனையு மெதிரெதிர் மயங்கப்
பின்னுமுன்னு மெம் மருங்கினும் பெயரிடம் பெருமல்
துன்னி நின்றவர் ஏகுமின் ஏகுமி னென்னும்
என்னு போசையே யுள்ளன வீதிக ளெல்லாம்.

63

வரையெலாம் பல வனமெலாங் கடலெலாம் வளைந்த
தரையெலாம் படு பொருளெலாந் தனித்தனி சூவித்த
நிரையெலாங் கவ ராவண நீர்மையைப் புலவோர்
உரையெலாந் தொடுத் துரைப்பினு முவமைவே றுளதோ. 64

விரவு கான்மல ரினும் பல வீரரின் விதங்கள்
பரவை வெண்மணலினும் பல புரவியின் பந்தி
இரவில் வானம் னினும்பல யானையி னீட்டம்
நிரைகொள் கார்த்துளி யினும்பல தேரணி நிலையே. 65

ஆசிலாமறை யந்தணர் ஆலய மொருபால்
மாசிலாமுடி மன்னவர் மாளிகை பொருபால்
காசிலாமதி யமைச்சர்தங் கடிமனை யொருபால்
பேசிலாவள வணிகர்தம் பேரிட மொருபால். 66

மங்கலந்திகழ் மனையெலாம் வலம்புரி யோசை
திங்கடோய் நெடுந் தலமெலாஞ் செழுஞ்சிலம் போசை
அங்கண் மாநக ரனைத்து மும் முரசதி ரோசை
யெங்கணுங் கட வுளர் இடந் தொறு முழுவோசை. 67

முன்றிலின்கணின் றிடம்பெறு வரசர்மா முடிகள்
ஒன்றோடொன்றறைந் தெற்றிம்ம லொளிர்ப்பாறி சிதறிச்
சென்று சென்றுறு திசைதொறுந் திகழ்ந்தது செம்பொற்
சூன்றெனும் படி குருகுல நாயகன் கோயில். 68

என்றிசைக்கு நல்லொளிநிமி ரெழின்மணி மகுடக்
சூன்றிசைக்கும் வண் கோபுர னீணகர் சூறுகித்
தென்றிசைக் குளிர் செண்பத மலர்தொறுஞ் சிறைத்தேன்
நின்றிசைக்கும் வண் சோலைவா யமர்ந்தனன் நெடுமால். 69

அன்று தூதுகொண் டிலங்கைத் தினைத்தவ ரைவர்க்
கின்று தூதுவர் தெயிற்புறத் திறுத்தன ரென்னாத்
துன்று தூதுவன் டினமுரற் றொடையலான்றனக்குச்
சென்று தூதுவர் இயம்பினர் சேவடி வணங்கி. 70

தொல்லை நாயகன் வந்தன நென்றலுஞ் சுரும்பார்
மல்லன் மாலையா னேவலான் மாநகர் மாக்கள்
எல்லை நீண்மதில் வட்டம் யோசனை யெழுதூருஞ்
செல்வ மாநகர்த் தெருவினை யொப்பனை செய்தார்.

71

மின்னு மாழுகிற் பல்லிய விதங்கண் முன்முழங்க
மன்னர் மன்னவ நெழுந்தனன் மாலெதிர்கொள்வான்
என்னை நீயவற் கெதிர்செல்வ தென்று தன்மருகன்
தன்னை வன்பொடு தகைந்தனன் கொடுமைகூர் சகுனி.

72

சீர்வலம்புரி திகிரிசேர் செங்கையான் றனக்குக்
கார்வலம்புரி கோயிலுங் காட்சியு மமைத்துப்
போர்வலம்புரி நிருபரு மினை ஞரும் போற்றத்
தார்வலம்புரி யவ னிருந்தனன் பொலர் தவசில்.

73

தொப்பகீரதி மைந்தனுந் துரோணனுஞ் சுதனும்
வில்விதூ ரனுங் கிருபனு முதலிய வேந்தர்
மல்கு மூவிரு பத்து நூறுபிர மகிபர்
செல்வ நாயகற் கியோசனையிரண் டெதிர் சென்றார்.

74

வந்துவர் திரு மருங்கினு மன்னவர் வணங்கப்
பைந்துழாய்முடிப் பரமனுங் கண்மலர் பரப்பி
அந்த மாநகர் புகுந்தபின் அரசனிற் புகாமற்
புந்திகூருள் விதுரன்வாழ்வளமனை புகுந்தான்.

75

வேந்தர் யாரையும் விடைகொடுத் தகன்றபின் விமலன்
வாய்ந்த மானிகை நடுவ னோர் மண்டபங் குறுகி
ஆபந்து வல்லவர் நவமணி யழுத்திய அரியேறு
ஏந்து மாசன மிடப்பொலிந் ததன்மிசை யிருந்தான்.

76

இருந்து வந்தரு னிறைவனை யிறைஞ்சினு னிறைஞ்சிப்
பொருந்துவர் தனைப் பிறப்பையு மிறப்பையும் பிரித்தான்
மருந்து வந்தனை யமரருக் கருளிய மாயோன்
விருந்து வந்தன நென் னுள முருகிய விதுரன்.

77

கோடு கொண்டகைக் குரிசலை யலர்ந்தகோகனதக்
காடு கண்டெனக் கண்டு தன் கண்ணிணை களியாத்
தோடு கொண்டதார் விதுரனிப் பிறப்பையுந் தொலைத்தான்
விடு கண்டவர்க் கியம்பவும் வேண்டுமோ வேண்டா. 78

உள்ளின னுணர்ந் துள்ளமு முருகின நெழுந்து
துள்ளினுன்னிமுந் திணையடி சூடினான் றுயமைத்
தள்ளினான் மலர்த் தடக்கையாற் றத்துவ வழதை
அள்ளினுனெனக் கண்களா லருந்தினு னளியோன். 79

முன்னமே துயின் றருளிய முது பயோததியோ
பன்னகாதிபப் பாயலோ பச்சையாலிலையோ
சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதிநீ யெய்தற்கு
என்ன மா தவஞ் செய்த திச் சிறுகுடி லென்றான். 80

மும்மை யாகிய புவணங்கண்முழுதையு மருந்தும்
எம்மை யாளுடை நாயகன் விருந்தினுக் கிசைந்தான்
அம்ம வென்றன னாறுநா றுயிர மடையர்
தம்மை கோக்கின னவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார். 81

வந்த கொற்றவேல் வரிசிலையவர்க்கும் வானவர்க்குங்
கந்தடர்ப்பன கரிக்கும் வெங்கவன வாம்பரிக்கும்
ஐந்துபத்து நூறுயிர மரசர்க்கு மெவர்க்கும்
இந்திரர்க்கு மெய் தாவமு செனும்படி யிடற்ற 82

அமைத்த வாசநன் னீர்கொடு மஞ்சன மாடிச்
சபைத்த பல்கறி யடிசி றம்விருப்பினு லருந்தி
உமைக்கு நாயக னிரவொழித் தருளினு னுதவ
இமைப்பிலா ரமு தருந்திய வியல்பென விருந்தார். 83

வாசனீரும் வண்கண்ணமு முறைமுறை வழங்கப்
பூசு றுந்தொழிற் பூசினர் சூடினார் புனைந்தார்
வீச சாமர மிரட்ட வெண்மதிக் குடை நிழற்றக்
கேசவன் பணி கேசரித் தனிசுடைக் கிளர்ந்தான். 84

ஞான கஞ்சக விதூரன்வாழ் மனையி னாயகனும்
போனகம் பரிவுட னுகர்ந் திருந்த வப்பொழுதிற்
றூனு மேருவுக் கப்புறத் தவ்வழு தருந்தப்
பானுவும் பெருங் குடதிசைப் பரவையிற் படிந்தான். 85

கருதி யந்தணர் யாவருந் தங்கடன் கழிப்பச்
சுருதி என்னும் வெஞ்சாபமே லம்புகை தொடுத்துப்
பரிதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பரந்த
குருதியாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால். 86

தரங்க வாரிதிப் புறத்தெதிர் மலைந்த வெஞ்சமரில்
உரங்கொள் கூர்நெடும் படைகளா லுடன்ற மந்தேகர்
துரங்க மேழுடைக் கடவுளை நிரைநிரை துணித்த
கரங்கள் போன்றன கரைதொறும் வளர்துகிர்க்காடு. 87

நீதியிற் புகல் பகலெலா நீர மகளிர்
மீதுறைத்தெழும் வெவ்வெயில் படாவகை விரித்துப்
போது புக்கதென் றினம்படச் சுருக்கிய பூம்பட்
டாதபத்திரம் போன்றன தாமரை யடவி. 88

கலந்து மங்கல முழவு வெண் சங்கொடு கறங்க
மலைந்த பூங்குழல் வனிதையர் மெய்விளக் கெடுப்பக்
கலந்த தாமரைத் தடமெலாங் குவிந்தது கண்டு
மலர்ந்த தாமரை வாவிபோன்றது நகர் வட்டம். 89

உரக புங்கவன் மணிமுடி யொப்பன தீபம்
இருமருங்கினு மாயிர மாயிர மேந்த
அரிசமந்த பே ராசனத் தழகுட னிருந்த
புரவலன்றனைப் புண்ணிய விதூரனும் போற்றி. 90

பொங்கராவணை பொலிவரப் போந்தபின் பொதுவர்
தங்கள் பாடியில் வளந்துமா மருதிடைத் தவழ்ந்து
கங்கை மாநதி கால்வழி கருணையங்கடலே
யிங்கு நீதனிடந்தவா றுரைத்தரு ளென்றான். 91

தோட்டு வந்து செந் தேனுக்ர் சுருப்புசூழ் தொடையாய்
காட்டுவெந்துமுன் றிரிந்து தங் கடவநாள் கழித்து
நாட்டுவெந்த பே ரைவர்க்கு நற்குரு நாடு
கேட்டு வந்தன மென்றனன் விதுரனுங் கேட்டான். 92

முழக்கினுலுயர் முர சுயர்த்தவன் றனக் குரிமை
வழக்கினுலறிந் தடலர வுயர்த்தகோன் வழங்கான்
தழக்கி னுலிரு திசையினு முரசெழச் சமரில்
உழக்கினுலல துணர்வனோ வென்றவ னுரைத்தான். 93

வானை வாவியி லுகண்டெழ வளரிளங் கமுகின்
பானைவா யளி முரன்றெழும் பழனநா டுடையான்
நானை வாழ்வவர்க் களித்தில னெனி லெதிர் நடந்து
மூனைவாயுக முடிப்பர் வெம்போ ரென மொழிந்தான். 94

விரைந்து பாய்பரி மன்னவ ரிதம்பட மெலிவுற்
றிரந்து வேண்டினுங் கிளைஞருக் கொருபொரு ளீயார்
பரந்த போரினி லெதிர்த்தவர் படப்படப் பகழி
துரந்தபோ தவர்க் குதவுவர் சொன்னவை யெல்லாம். 95

என்று பாரினி லியற்கையும் விதுரனுச் சியம்பி
வென்று போர்கெழு நேமியான் விடைகொடுத்தருளிக்
குன்றுபோற் புயக் காவலர் கொடுத்துடி கறங்க
மன்ற னுண்மலர்ப் பாயலின் மீதுகண் வளர்ந்தான். 96

குளிரு மாமதி முகத்தொளிர் குழுதவாய் மலர்த்தித்
தளவ வாணகை பரப்பி வண் சததள மலர்க்கை
அளவிலே குவித் தளியொடு மகன்றிலா மையினுற்
களிகொ டோள்விலைக் கணிகையைப் போன்ற தக்கங்குல் 97

அனைந்த வாரிருட் கடல்பொரு தொருபுடை யண்டம்
பிளந்ததா லெனக் கரும்படாம் பீறிய தென்ன
வனைந்த வேழகடல் வற்ற மேல் வடவையின் முகத்தீக்
கிளர்ந்த தாமெனக் கிளர்ந்தன இரவியின் கிரணம். 98

இகலும் வாளர வுயர்த்தவ னிருந்த தொல்பதியில்
அகில நாயக னொருதனி நடந்தவா றறிந்து
மகர வாரிதி யகன்று மா மருங்குற வணைந்த
திகிரிபோலவந் தெழுந்தனன் இரவி கீழ்த்திசையில்.

99

வேறு.

சோதி வானநதி மைந்தனும் பழைய
சுருதியா லுயர் துரோணனும்
ஆதியாக வுயிரினும் வியப்புற
அடுத்த மன்னவர் அநேகரும்
நீதியரறுவகை யைந்துபத்தொ டுறுபத்
தொறூயி ரவர் நிருபரும்
தீதிலாததிறல் அக்குரோணி பதினென்று
பெற்ற மிகுசேனையும்.

100

தொக்க வெண்கவரி யாலவட்ட மிவை
சொட்டைவாள் பரிசை துகிலுடன்
கைக்களாசியிவை கொண் டொவிவரு
கன்னி மங்கையர்க ளனைவரும்
மிக்க வேதியர்கள் வல்ல பல்கலை
விதத்தி லுள்ளவர்கள் யாவரும்
தக்க தம்பியரும் வந்து சூழ
உயர் தரணிமே னிருபர் தம்பிரான்.

101

நிரைகதிர்க்கனக நீள்சுவர்ப் பவள
வுத்திரத்திடை நிரைத்த வொண்
பருமணிக் கிரண பற்பராக
வயிரத்துலா மிசை பரப்பிவெண்
தரளவர்க்க வயிரீரியப் புதிய கோமளப்
பலகை தைத்துமா
மரகதத்தினொடு கோடி தூணிரை
யமைத்த மண்டப மருங்கரோ.

102

முட்ட நித்தில நிரைத்த பந்தரி னகைத்த
 சீரரி முகத் தகால்
 வட்டமெத்தைகொ டமைத்த பீடமிசை
 வாசவன் கொலென வைகினை
 பட்ட வர்த்தனரு மகுட வர்த்தனரும்
 வந்து சேவடி பணிந்தபின்
 இட்ட பொற்றவிசின் முறைமை யாலினி
 திருக்கவென்றவரை பேவியே.

103

காவன் மன்னவர் முகங்கடோறு மிரு
 கண்பரப்பி யமர் கருதுவோர்
 ஏவலின் கண் வரு தூதனு மிடையன்
 இன்று நம் மவையி லெய்தினான்
 ஓவலின்றி யெதிர்சென்று கண்டுதொழு
 துறவுகூறி லினி யுங்களுர்
 தீவலஞ்செய வடர்ப்பனென்று நனி
 சீறினான் முறைமை மாறினான்.

104

இந்தவண்ண முரைசெய்து மன்னரும்
 இராச ராசனு மிருக்கவே
 தந்த வண்ணனுடன் வந்த வண்ண
 லொளிதங்கு கண்டியி லுணர்ந்தபின்
 கந்த வண்ணமலர் கொண்டு கை
 தொழுது காலையிற்பல கடன் கழித்
 திந்தவண்ண மு னிருந்த பேரவையி
 லேயினு னிசைகொள் வேயினான்.

105

துன்னு கங்கைமகனுந் துரொண்ணெடு
 சுதனு நீதிபுனை விதுரனும்
 மன்னர் மன்னனையொழிந்த மன்னவரும்
 வந்து சேவடி வணங்கினார்

கன்னனுந் தலை கவிழ்ந்திருந்தனன்
 அமுன் றுளஞ் சகுனி கருகினான்
 முன்ன நின்றவர்க ளிட்ட பீடமிசை
 மொய்துழாய் முகிலு மெய்தினான். 106

முன் னகங்குடை கவித்த காளமுகில்
 முன்னிருந்தபின் முகங்கொடா
 தென்னகந்தனை யொழித்து நென்னலிடை
 யிந்த மாநகரி லெய்தியும்
 பொன்னகங்கொள் புய விதூரன் இல்லிடை
 புகுந்த தென்கொ விது புகலெனாப்
 பன்னகந்தனை உயர்த்த கோவு
 முரை பகர மாலு மெதிர் பகருவான். 107

என்னி னின்னி லொருபேத மில்லை
 யிது வென்னி னின்னிலது வென்னினு
 மின்னின் மின்னிலகு விநெனெடும்படை
 விதூரன் வந்தெதிர் விளம்பினான்
 உன்னி லின்ன முளதொன்று பஞ்சவ
 ருரைக்க வந்தவொரு தூதன்யான்
 நின்னி லின்னடிசி லுண்டு நின்னுடன்
 வெறுக்க வெண்ணுவது நீதியோ. 108

அரவ மல்கிய பதாகையாய் மதி யமைச்சரா
 யர சழிப் பினுங்
 குரவர் நல்லுரை மறுக்கினும்
 பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லினும்
 ஒருவர் வாழ்மனையி லுண்டபின்னுமவ
 ருட னழன்று பொர வுன்னினும்
 இரவி யுள்ளவ மதிய முள்ளவும்
 இவர்களே நரகி லெய்துவார். 109

சீத நாண்மலர் மடந்தை கேள்வனிலை
 செப்பவுந் தெரிய வொப்பிலா
 நாத நாயகன் முகத்தில் வைத்தவிரு
 நயனனாகி மிக நகைசெயாத்
 தூதனாகி வரு தன்மை சொல்லு கென
 மன்னர் மன்னனிது சொன்னபின்
 வேதநாறு மலருந்தி வண்டுளப
 விரை செய்தாரவனு முரைசெய்வான்.

110

சூதின லரசிழந்து நின்றுணைவர்
 சொன்ன சொல்லும் வழுவாதுபோய்
 ஏதிலார் களென நொந்து தண்ணிழ
 லிலாத கானினிடை பெய்தியுந்
 தீ திலாவகை குறித்த நான்பல
 கழித்து வந்தனர் செகத்தினிற்
 கோதிலாத குரு குலமகீப
 அவர் உரிமை நண்பொடு கொடுத்தியே.

111

சொல்லவா வரக துவச நின்
 னுரியதுணைவர் தங்களை யழைத்துநீ
 வல்லவாறு சில நாடளித் தவர்கடம்முடன்
 கெழுமி வாழ்தியேல்
 நல்ல வாய்மை நிலை யுடையை யென்றரசர்
 நாடொறும் புகழ்வர் நண்புகொண்
 டல்ல வாமென மறுத்தி யேல்
 அறமு மாண்மையும் புகழ்மல்லவே.

112

என்று கேசவ னியம்ப வங்கெதிர்
 இராச ராசனு மியம்புவான்
 நன்று சூதுபொரு துரிமை யாவையு
 மிழந்து போயினர்க ளைவரும்

இன்று நீ விரகின் மீளவுங் கவர
 வெண்ணினு னவரி லெளரியனே
 சென்று கானிலவ ரின்னமுந்திரிவ
 துறுதி யென்று நனி சீறியே.

113

நீவெறுக்கிலெ னிருந்த மன்னவர் திகைக்கிலென்
 பல நினைக் கிலென்
 போய்நகைக்கிலெ னுரைத்த வுண்மைமொழி
 பொய்த்ததென் றமரர் புகலிலென்
 வேய்மலர்த்தொடைய லைவ ரென்னுடன்
 மிகைத்து வெஞ்சமர் விளைக்கிலென்
 யிருக்குமிட மெனினு மிப்புவிடில்
 யானவர்க்கா சினிக் கொடேன்.

114

கார் வழங்குரு மெனச் சினத்தினெடு
 கண்ணிலான் மதலை கழறவும்
 பார்வழங்க நினைவில்லை யேல்
 அவனி பாதியா யினும் வழங்குவாய்
 தார்வழங்கு தடமார்ப வென்ன
 அதுதானு மன்னவன் மறுக்கவைந்து
 ஊர்வழங்கு கென வுற் றிரந்தன்
 இவ்வுலகெலா முதவு முந்தியான்.

115

மாடனிக்குல நெருங்கு பைந்துளப
 மாலையாய் மகர வேலை சூழ்
 நாடனித் திடவு மைந்து பேருடைய
 நக ரனித் திடவும் வேண்டுமோ
 காடனிக்க வதனிடை திரிந்துறை
 கரந்து போயினர்கள் காணவோர்
 வீடளிக்கினும் வெறுப் பரோ
 இதனைவிடுக வென்றெதிர் விளம்பினான்.

116

தந்தை காதலுறு தன்மைகண் டிளைய
தாய்ப்பயந்த விரு தம்பியர்க்
கிந்த வாழ்வு பரசுங் கொடுத்தவனு
நின்குலத் தொருவ னிங்குளான்
முந்த மாநில மனைத்தினுக்கு
முயர் முறைமையா லுரியவரசருக்
கைந்து மாநகரு றீகோடா தொழியின்
என்னதாகு முன தரசியல்.

117

ஒரு குலத்தினி லிரண்டு மன்னவர்
உடன் பிறந்தூரிமை பெய்தினால்
இருகுலத்தவரு மொக்க வாழ்வுறுத
லெக்குலத்தினு மியற்கையே
பொருகுலக்களிறு வளர்திசைக்கண் மிகு
புகழ்பரப்பி யெழுபுவி பெறுங்
குருகுலத்தவர் இயற்கை நன்றென
மொழிந்தனன் கரிய கோவலன்.

118

பேரராவணை துறந்த மாய னிவை
பேச அன்பினொடு பின்னையுஞ்,
சீரராவணை யுயர்த்த கோவும் விழி
தியெனும் படி செயிர்த்துளே,
பேரரா நிருபன் மணிநெடுஞ் சுடிகை
யாயிரங்கொடு பொறுத்த பார்,
வீர ரானவர தல்லவோ வுரிமை
வேண்டுமோ வென விளம்பினான்.

119

பொய்வளர்ந்த மொழி மன்னன் பற்
றிவை புகன்ற பின்பு புயவலியினால்,
ஐவர் தங்க ளரசுங் கொடாம லடலாண்மை
கொண் டெதி ரடர்த்தியேல்,

மெய் விளங்கவரு குருநிலத் தினிடை
வந்து வெஞ்சமர் விளைக்கவே,
கைவழங்குகென நின்ற தூணிடை
யறைந்து ரைக்கும்வை காவலன்.

120

புன்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்கனொடு
புறவி லானிரை புரந்திடும்,
உன்பிறப்பு முரலோடு கோவிய
ருனைப்பிணித்தது மறந்து நீ,
மன்பிறப்பிலுயர் குருகுலத்தவர் தம்
வாய்மை தானுமொரு மாசிலா,
என்பிறப்பு முணராமலோ சபையி
லிந்த வாசக மியம்பினாய்.

121

ஏவிலங்குசிலை யைவர் வந்தணுகின்
யானயர்ந்தெளி திருப்பனோ,
கோவிலங்கு பொர வஞ்சமோ கரட
குஞ்சரக்கள் பகை கொண்ட கான்,
மேவி லங்குமுன் மலைத்தல் கையறைய
வேண்டுமென்பது நின்மேன்மையோ,
நாவிலங்கு மென வெண்ணியோ
மிகவு நன்றுநன் றரசர் ஞாயமே.

122

அளிவருங்குழல் பிடித்து மன்னவையில்
ஐவருக்கு முரியானை நான்,
எளிவருந்துகி லுரிந்தபோ தரு
கிருந்து கண்டவர்க ளல்லவோ,
துளிவரும் புனல் பரிந்தருந்தி யிடு
சோறுதின் றுயிர்சுமந்து தோள்,
இனிவரும்படி யிருந்த பாவியரும்
இன்று மான நிலை யுணர்வரோ.

123

அன்னையானவரு மிருவரா முதலளித்த
 தந்தையர்க ளைவராம்,
 பின்னை யாசைகொடு குருகுலத் துரிமை
 பெறுவரா மொரு பிறப்பிலோர்,
 மின்னையா மிவர்களைவரும் பரிவி
 னொடு தனித்தனி விரும்புவர்,
 என்னையா மவரொ டொரு குலத்தரச
 னென்ப தம்மவிது வென்கொலாம்.

124

ஞாலமுற்று முடையவன் மொழிந்திட
 நகைத்து வண்டுவரை நாதனும்,
 சாலமுற்று மினி யவர் கருத்தென நினைந்து
 பேரவை தணந்து போய்க்,
 கோலமுற்ற சிலை விதுரன் வாழ்வுபெறு
 கோயில்சென்று நனி குறுகினான்,
 சில மற்றவர் சினந்தபோது மொரு
 தீதலாதவர் செயிர்ப்பரோ.

125

கரிந்து மாலை சருகாகவும் புதிய சுமல
 வாண்முகம் வியர்க்கவும்,
 திருந்து கண்ணினை சிவக்கவுங் கொடிய
 செய்ய வாயி தழ் துடிக்கவும்,
 இருந்த பேரவையி னெடிதுயிர்த்திடும்
 இராச ராச னவனுக்கிவன்,
 விருந்து செய்தவுற வென்கொலென்
 றரச ரெதிர் விதுரனை விளம்புவான்.

126

வன்பினு லவனி வெளவ வென்றுகொல்
 என்மனையி லுண்டியை மறுத்தவன்
 தன்பதாகினியொ டினிதருந்தும் வகை
 தன்னி லின்னமு தியற்றினான்,

என் பிதாவொடு பிறந்து மின்றளவும்
 என்கை யோதன மருந்தியும்,
 அன்புதானுடைய னல்ல னென்பகை தனக்கு
 முற்றபகை யல்லனே.

127

முதல்விழைந் தொருவ னுட னிசைந்த
 பொருள் பற்றி யின்புற முயங்கினும்,
 அதிக மென்றபொரு ளொருவன் வேறு தரின்
 அவனையேயொழிய வறிவரோ,
 பொதுமடந்தையர் தமக்கு மண்ணி லிது
 புதுமையல்ல அவர் புதல்வனும்,
 விதுர னின்றவ னெ றெவு கொண்ட தொர் வியப்பை
 யென் சொல்லி வெறுப்பதே.

128

இன்னவா றிவ னுரைத்தபோ தவ னெழுந்
 திருந்து வசை யென்னைநீ,
 சொன்னவாய் குருதி சோர வார்கொடு துளைத்து
 நின்முடி துணிப்பன் யான்,
 மன்னவா குருகுலத்திலே யொருவன் மைந்தன்
 ஆருயிரை வெளவினான்,
 என்ன வானவர் நகைப்பரே
 யெனையுரைத்த நாவுட னிருத்தியோ.

129

ஈண்டவர்க் குதவி யாய தூதென
 இசைப்பவர்க் குலக மெங்கணும்,
 நீண்டவர்க் குதவி யாயினே னென நினைத்து
 நீ யெனை யடர்த்தியே,
 மாண்டவர்க் குதவி யாய பேரறமும்
 இசையு மாண்மையும் வளர்த்திடும்,
 பாண்டவர்க் குதவி யாகி லென்னை
 முடி மன்ன ரானவர் பழிப்பரோ.

130

சொல்லி ரண்டு புகலை னினிச்சமரி
 னின்று வெங்களை தொடேனெனா.
 வில்லிரண்டினு முயர்ந்த வில்லதனை
 வேறிரண்டு பட வெட்டினான்,
 மல் விரண்டினையு மிருவராகி முன் மலைந்த
 காளமுகில் வந்து தன்,
 இல்லிரண்டு தினம் வைகுதற் குலகில்
 எண்ணிலாத தவ மெய்தினான்.

131

அந்த வில்லினை முறித்த வில்லி தன
 தாலயம்புகுத அச்சுதன்,
 தந்த வில்லு மரன்வில்லு மொப்பதொரு
 தாம வில்லினை முறிப்பதே,
 முந்தும் வில்லியரி லெண்ணும் வில்லுடைய
 விசயன் வந் தமரின் முடுகினால்,
 எந்த வில்லி யெதிரிற்கும் வில்லியினி
 யென்று காவலர் இரங்கினார்.

132

காரனைத்தும் விநிதாரை யன்ன பல கணைக ளேவி
 யமர் கருதும்வில்,
 வீரனைப் பழுதுரைத்தகீ பகையை
 யெங்ஙனே தனி கொல் வெல்லுவாய்.
 பாரனைத்து மினி ஐவ ராளும்வகை
 பண்ணுவித்தனை யழிந்ததுன்,
 பேரனைத்து மென வுள்ளழிந்து சில
 பேசினுயர் பிதாமகன்.

133

பிதாமகன் பரிவுடன் முனிந்து சிலபேச
 நாசமுறு பேரனும்,
 விதாரமொய்ம்பனும் விதார னல்லது
 வில்வல்ல வீரர் பிற ரில்லையோ,

உதாரசீலனுய ரங்கர்கோன் வரிவிலொன்றுமே
யமையு முற்றெழும்,
புதாதியோ டமரி லைவரும் பட
மலைந்திடப் பரணி பாடவே.

134

நீயிருக்க நெடுவிற்கை யாசிரிய னவ
னிருக்க நிகரற்றவன்,
சேயிருக்க விறன் மன்ன ரிப்படி திரண்டிருக்க
வெதிர் சென்றுநீள்,
வேயிருக்குமித ழிதையனுக்கு நல்விருந்து
செய்தவன் வெறுக்கிலென்,
போயிருக்கிலென் புறிக்கிலென் சிலை
மலைந்து நம்மொடெவர் போர்செய்வார்:

135

என்று கூற விரலங்கர் பூபதியும் யானிருக்க
இகல் விச யனைச்,
சென்று சீறி யுயிர்கொள்ள வல்லவர்கள்
யாவரென்று நனி செப்புவிர்,
கன்றினால் விளவெறிந்த கள்வனிவ னின்று
தோர் நனி கடாவினும்,
அன்று போரினிடை காணலாகு மென
தாடல் வெஞ்சிலை யி னுண்மையே.

136

அம்பரத்தவ ருடன்று சீறினு மொர்
அப்பிலே யழிவர் திண்ணம்பான்,
வெம்பணிப் பகழி யேவி லாவியுடன் மீளு
வா னமரில் விசயனே,
இப்பரிற் புகல விருதளத்தினு மெனக்குநே
மொருவ ரில்லையென்று,
உம்பர் கற்பகமு நாண வண்மையி லுயர்ந்த
வீர னிவை யுரை செய்தான்.

137

திசை யனைத்தினும் வீனந்த தானவரை
யிரவி வந்த தொருதிசையின்வாய்,
நிசை யெனப்பொருது வானவர்க்கரசளித்து
வந்தவிற னீர்மையான்.

விசையனுக்குநிகர் நீகொலோ கடவுள்
வெண்மதிக்கு நிகர் வெள்ளியோ,
வசையில் விற்றொழிலும் வல்லையோவென
வொரசைவிலா தவ நறைந்தனன்.

138

அவன் மொழிந்த மொழி தன்செவிப்படலும்
அருகிருந் தமுதருந்துநீ,
யிவனுடன்சிலர் பகைக்கின் மற்றவர்தம்
இசையு மாண்மையு மியம்புவாய்,
புவனமொன்றுபட வரினு மென்ற னொடு
பொருவராகி நெதிர்பொரவிடாய்,
சிவனு மென்கணையை யஞ்சு மென்று
நனி சீறினு னிரவி சிறுவனே.

139

இரவி மைந்தனொடு கங்கை மைந்தனெதிர்
வா ய்மை யொன்றையுமிசைத்திலன்,
பொரவறிந்திடுது மன்று வெஞ் சமரி
லென்றெழுந்து தனி போயினார்,
அரவ வெங்கொடி யுயர்த்த கோவு மிக
வரசருக்கு விடை நல்கினான்,
யிரவு பைந்துளபு மாலையான் விதுரன்
மனையி லுற்றது விளம்புவாம்.

140

வேறு

பொருசிலை முறித்த வீரன் கோயிலிற் புகுந்து நேமிக்
குரிசிலை வணங்கி யாங்க ணிருப்ப வக்குரிசி னோக்கி
யிருசிலை யுண்டென் றிந்த விருநிலத் தியம்பும் வில்லில்
ஒருசிலை முறித்த சீற்ற மென்கொலோவுரைசெயென்றான். 141

ஆவது கருதானாகில் அம்மைச்சர்சொற் கேளானாகில்
வீவது குறியானாகில் விளைவது முணரானாகில்
நாவது காவானாகி லவனுக்கா நடந்து போரிற்
சாவது பழுதென் றன்றோ சகத்துளார் சாற்றுகின்றார். 142

செல்வம்வந் துற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணார்
சொல்வன் அறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார்
வெல்வதே நினைவ தல்லால் வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார்
வல்வினை விளைவு மோரார் மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர். 143

நினைக்கவுந் தொழவு மெட்டா நீ யெழுந் தருளப்பெற்றுந்
தனக்கிது தகுதியென்று தமருடன் வாழ்வெண்ணான்
மனக்கடுங் கனவினுன்றன் மனத்தினு லுரைத்த புன்சொல்
எனக்கிசையாமல் யானு மிருஞ்சிலை யிறுத்த தென்றான். 144

மாயனு மகிழ்ந்து நோக்கி மாசுண முயர்த்த மன்னன்
போயருஞ் சேனையோடும் போர்க்களங் குறுகும்போது
நீயவ னருகினில்லா தொழிக நின் னேய மைந்தர்
தாயமுஞ் செல்வ முற்றுந் தாணியும் பெறுவ ரன்றே. 145

ஏற்றிய நறுநெய் வீசி யிந்தன மரிக்கினாலுந்
காற்றுவந் துறாதபோது கடுங்கனல் கதுவவற்றோ
நீற்றணி நிமல னன்ன நின் கைவில் விறற் தாகிற்
சீற்றவே லாசன்சேனை தென்புலம் படர்கை திண்ணம். 146

பன்னிய புரையில் கேள்விப் பயனுகர் மனத்தாய் நின்னை
மன்னவன் மொழிந்த வெல்லாம் பொறுத்தியென் றருளி மா
அந்நகர் தன்னில் வண்மை யருளாழ காண்மை பேசுங் [யோன்
கன்னனைப் பயந்த காதற் கன்னிதன் கோயில் புக்கான். 147

மண்டல் மதிய மன்ன மாசறு முகத்தினுளுந்
திண்டிறன் மருகன் றன்னைச் சென் றெதிர்கொண்டு கண்டு
வெண்டிறை மகரவேலை விரிபுனன் முகந்து தோன்றுங்
கொண்டலை மகிழ்ந்து காணுங் குளிர்பசந்தோகை போன்றான்.

யானுறை யில்லின் வந்த தென்ன மாதவமென் றேத்திக்
கானுறை பைந்தர் தம்மைக் கண்டனள் போன்றாளாகித்
சேனுறை துளவினான்றன் செய்யமா முகத்தை நோக்கி
வானுறை புரிசை பூதூர் வந்ததென் னருடி யென்றான். 149

நின்பெரும் புதல்வர் சொல்ல நெடும்புன னுடு வேண்டி
வன்புடை யரசர் கோமான் மனக்கருத் தறிய வந்தேன்
தென்டல வேந்தன் வெஃகக் செருத்தொழில் புரிவ னென்றான்
என்பல சொல்லி நானே யெதிர்க்கவே யியைந்த தென்றான். 150

என்றலுங் குந்தி சால இரங்கின ளெதிர்ந்த போரில்
வென்றிடுவார்கள் யாரோ விதியின லமர்க்களத்திற்
கொன்றிடுவார்கள் யாரோ வென்ற ளம் புலர்ந்து நொந்தாள்
அன்றவ டன்னைத் தேற்றி ஆழியா னுரைக்க லுற்றான். 151

தன்மை நானுரைப்பக் கே ணின் றந்தை தன் மனையி னீயுங்
கன்னியாயிருந்து வாழுங் காலை யோர் முனிவன் வந்து
சொன்ன மந்திர மோரைந்தி னென்றினற் சூரன்றன்னை
முன்னனை யவனு மன்று வந்து நின் முன்பு நின்றான். 152

சுதிரவ னருளின லோர் கணத்திடைக் காதல் கூர
மதலை யங்கொருவன் றன்னைப் பயந்தபின் வடுவென் றஞ்சி
மிதவையம் பேழை தன்னிற் பொதிந்து ஈவிட வப்போதந்
நதியுமம் மகவைக் கங்கை நதியிடைப் படுத்த தன்றே. 153

காதனின் புதல்வன் றன்னைக் கண்ணிலா வரசன் பொற்றேர்ச்
சூதன் வந்தெடுத்துக் கொண்டு சுதனென வளர்த்த காலை
ஆடவ னிவனை யாளுங் கன்னனென் றழைக்க வென்றான்
தாதையும் விசம்பிற் சொன்ன நாமமே தக்க தென்றான். 154

பண்டுடைக் குமரன் கற்ற படைத்தொழில் பலவுங் கண்டு
நண்புடை யுரிமை யெல்லா நல்கி மாமுடியுஞ் சூட்டி
வண்பணி யுயர்த்த கோமான் வாழ்வவற் களித்தான் மற்றைத்
திண்பரித் தேர்வல்லோரி லவனை யார் செயிக்க வல்லார். 155

அந்த நின் மைந் தன்றானே யருஞ்சிலை விசயனோடு
வந்தெதிர் மலைப நின்ற னுறவுமற் றறிய மாட்டான்
சிந்தையி னைபந் தீர விதனைத் தெளியச் சொல்லிக்
கொந்தவி ழலங்கலானைக் கூட்டு விரைவி னம்மா. 156

தம்பிய ரைந்துபேருந் தனித்தனி யேவல் செய்ப
வம்பவி ழலங்கலோடும் மாமணி மகுடஞ் சூட்டி
அம்புவி முழுது நீயே யாளலாம் வருக வென்றால்
உம்பர்கோ வனைய கையான் உன்னுரை மறுத்தானாகில். 157

எரியழு தருந்தக் கான மெரித்தநா ளகன்று போன
அரவினை யங்கர் கோமா னாசகமாகக் கொண்டான்
வரிசிலை விசயன் றன்மேல் மறுகனை தொடுக்காவண்ணம்
ஒருவரம் வேண்டு கென்று னுற்றவர்க் குறுதி சூழ்வான். 158

மன்றலந் தெரியல் வெய்யோன் மதலையென் மைந்த னென்ப
தன்மெனக் குறரத்தாயாயி னவனுட ணணுக வெட்டேன்
சென்றுயிரொழிக்குமாறு செருவினை விளைத்துப்பின்னை
யின்றெனக்குரைத்தா பையா என்னினைந் தென்செப்தாயே.

கான்பட்ட கனலிற் பாயுங் கடுங்கனை விலக்கினேனேல்
வான்பட்ட புரவிக் தேரோன் மகன்படும் மகவான் மைந்தன்
தான்பட்டு மடியுஞ் சென்று தடாதினி யிருந்தேனாகில்
யான்பட்ட கொடுமை நன்றென் மென்பட்டா விரங்கி
[வீழ்ந்தாள். 160

கேக்குர்தி யகிலுஞ் சாந்துஞ் சிந்துநீர் நதிசூழ் செல்வக்
கோக்குர்தி யாசன் பாவை சூலைந்தழங் கொடுமை கண்டு
மீக்குர்தி யுறிகடோறும் வெண்ணெய் தயிரு முண்ட
வாக்குர்தி மலரோன் பின்னு மனத்தார் வகற்றினுனே. 161

பைவருந் தலைக ளீர்து படைத்த பன்னகமே போல
ஐவரும் பதித னன்றோ அங்கர்கோன் பதிதல் நன்றோ
உபவருஞ் சமரி லாவி பொருவர்போ பொருவ ருப்பார்
வைவருந் துபா மாறி நடப்பீத கரும மென்றான். 162

காள மா முகிலின் மேனிக் கரிய நாயகனுந் தேற்றி
மீள மாதவத்தின் மிக்க விதுரன்வாழ் மனையி னெய்த
வாளமால்வரையில் வெய்யோன் குறுகினன் வருணன் றிக்கில்
நீளமால் யானை நெற்றி நிறைத்த செந்திலகம் போன்றே. 163

நாற்றிசை யுலகுதன்னி னுன்மறை யுணர்ந்தோர் தாமும்
போற்றிசை மாலை யென்னும் பொற்புடை யணங்கு வைக
மாற்றிசை விலாத செம்பொன் மண்டபந் தன்னி லாதி
மேற்றிசைக் கடவுளிட்ட வெயின்மணிப் பீடம் போன்றான்.

கொண்டமென்சிறை வண்டென்னும்கொழுநருக் கிடங்
[கொடா மல்

முண்டகக் குலத்து மாதர் முகம்குவித் தூடி நிற்பக்
கண்டெதிர் நின்ற காதற் கயிரவக் கணிகை மாதர்
வண்டிறை நின்று தங்கள் வாய்மலர்ந் தழைக்க லுற்றார். 165

கானெலா மலர்ந்த முல்லை ககனமீ தெழுந்த தென்ன
வானெலாம் வயங்கு தாரை நிரைநிரை மலர்ந்து தோன்ற
வேனிலான் விழுவின் வைத்த வெள்ளிவெண் சும்பமென்னத்
தூநிலா மதியம் வந்து குணதிசைத் தோன்றிற் றம்மா. 166

தாவிய னிலவு தோன்றத் துணைவரைப் பிரிந்தோர் கண்கள்
காவியு மாம்பலும் பைங் கருவிள மலரும் போன்ற
மேவிய மகளிர் கண்கள் மீனெறி பரவை யேழுந்
தாவிய லுழையுங் காதற் சகோரமும் போன்ற மாதோ. 167

அரவிய ல்குலாரும் மகிழ்நரு மன்பு கூர
விரவிய வமளி யெய்தி வீதிமா நகரி யெங்கும்
பரவையி னிமிர்ந்த வோதை யமர்ந்தபின் பரித்தேர் வேந்தன்
இரவிடைச் சூழ்ந்த வண்ண மின்னதென் றியம்புகின்றும்.

தந்தையுந் தம்பிமாருங் கன்னலுஞ் சகுனிதானுஞ்
சிந்தையிற் றெளிந்த கல்விச் செழுமதி யமைச்சர்தாமும்
முந்தர வுயர்த்த கோமா னேவலான் முழுது மெண்ணி
மந்திர மிருப்பான் வந்தோர் மண்டபங் குறுகினாரே. 169

திசறு மதிவல்லோரைச் செழுமதிக்குடையா னோக்கிப்
பாதவ வனத்திற் போன பாண்டவர் தம்மை மீண்டு
மேதக வழுத்து நாடு வேண்டுமி னென்று மூட்டு
யாதவன் றனித்துவந்தான் என்செய்வ தியம்பு மென்றான்.

பொரும்படை மைந்தன் கூறத் தந்தையும் பொருந்தச் சொல்வான்
இரும்புலி வலை யிற் பட்டால் விடுவரோ எயின ரானோர்
வரம்பில் வெஞ்சேனையோடும் வளைந்தினி மாயன் றன்னைக்
கரும்பொழு தகலுமுன்னே கொல்வதே கரும மென்றான். 171

கண்ணிலா னுரைத்த மாற்றங் கேட்டலுங் காவலோரின்
மண்ணிலா ரிதற்குமுன்பு தூதரை வளைந்து கொன்றார்
எண்ணிலா விர்த வெண்ண மெவ்வுழிக் கற்ற தென்று
வெண்ணிலா முறுவல்செய்து விகன்னனும் விளம்பலுற்றான்.

மூத்தவ ரினையோர் வேத முனிவரர் பிணியின் மக்கோர்
தோத்திர மொழிவோர் மாதர் தூதரென் றிவரைக் கொல்லிற்
பார்த்திவர் தமக்கு வேறு பாவமற் றிதனி னில்லை
பூத்தெரி தொடையாய் பின்னு நககிலும் புகுவ மென்றான்.

பழியுடைப் பகைஞரேனுந் தன்பெரும் பதியில் வந்தால்
அழிவுறச் கோறல் பாவ மாண்மையு மன்றா மென்பார்
கழிகடற் சேனை சூழக் கங்குலின் வளைந்திட்டாலும்
எழி லுடைக் கொண்டல் வண்ண னகப்படா னெவர்க்குமென்றான்.

வெம்புய வலியான் மாதை விரிதுகி லுரிந்த வீரன்
தம்பியை முனிந்து சீறித் தமையனை நோக்கிச் சொல்வான்
வம்பவி ழலங்கன் மாப்பா மந்தண முரைக்க லுற்றால்
இம்பர்பற் றியாது சொல்ல இளைஞரை யழைத்த தென்றான்.

அதிரதர் முதலா வுள்ள அவன்பர் வளைந்து நிற்ப
எதிர்முகி றவழுங் கோயி லெரியனை யெங்கு மூட்டி
விதுரனு மிவனுந் சேர வெர்திட பலைவ தல்லால்
மதிபிறி தில்லை யின்னை வவ்விரைந் தெழுமி னென்றான். 175

செங்கதி ரெழுந்து சீறிற் செறியிரு ணிர்ப் துண்டோ
இங்கிவ னிருந்த வில்லி லெரியிட வேண்டுமோ தான்
வெங்கணை யொன்றினாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன்
கங்குலி னெழுமி னென்று கன்னனுங் கனன்று சொன்னான்.

பதிப்பெயர்ந் தேகி நானோப் பகைவரைக் கூடுமாயின்
விதிப்பய னென்ன நம்மை வெஞ்சமர் வெல்ல வொட்டான்
மதிப்பதென் வேறு கள்ள மாயனை மனையிற் கோலிச்
சதிப்பதே கரும மென்று செளபலன் பின்னுஞ் சொல்வான்.

கொல்லுவ திபற்கை யன்று குழிபறித் தரக்கரோடு
மல்லரை யிருத்தி மேலோ ராசனம் வகுத்து நானோ
பெல்லிடை யழைத்து வீழ்த்தி யிகலுடன் விலங்கு பூட்டித்
தொல்லருஞ் சிறையில் வைத்தல் தூதருக் குரிமையென்றான்.

மாதல னுரைத்த மாற்ற மருகனு மிசைந்து கங்குற்
போதிடை யனேக மல்லர் வரு கெனப் புகன்று தானும்
நீதியி னிருந்து தாழ நிலவறை சமைத்த பின்னர்
ஆதி நூறுயிரம் போர் அரக்கரை யதனுள் வைத்தான்.

மல்லர் பப்பரவர் தம்மை மற்றதி னிரட்டி வைத்தான்
வில்லுடை வீரர் தம்மை வேறதி னிரட்டி வைத்தான்
பல்படை வல்லோர் தம்மைப் பதின்மடங் கதனில் வைத்தான்
அல்லி லோர் கடிகைதன்னில் அறிவனை யழைக்கவென்றே.

பெரும்பில வறையை வேயின் பிளப்பினு னிரைத்து மூடி
அரும்பெறன் மணிகளா லோ ராசன மதன்மே லாக்கிச்
சுரும்பமர் மாலை தூக்கித் தொழிலுடை விதான மேற்றி
வரம்பிலா வென்றி வேலான் மாறிலா வண்ணஞ் செய்தான்.

அடியவர் மனத்தி லுள்ள வாரிருட் கங்கு ழீர்க்கும்
நெடியவ னிருக்க வென்று நிலவறை விரகிற் செய்த
கடியவ னியற்கை யஞ்சிக் கங்குலுங் கடிதிற் போகப்
படியவர் துயிலும் போகப் பரிதிபு முதயஞ் செய்தான். 182

சிரந்தரு சுடிகை நாகத் திரண்டணி பலவுஞ் சிந்தி
நிரந்தர மருவி வீழு நிறந்திக முதயக் குன்றிற்
பரந்தெழு மருக்கன் சூழ்ந்த படரிருட் கங்குல் கண்டு
புரந்தரன் கோயி லிட்ட பொங்கொளித் தீபம் போன்றான்.

தொடர்ந்தொளி ருதய ராகத் தோ நிறநெருங்கி மேன்மேல்
அடர்ந்தரி பரந்து காம னாகம வேதம் பாடத்
தடங்கயன் மலைந்துலாவத் தாமரை முகமுங் காதன்
மடந்தையர் முகமுஞ் சேர மணம்பெற மலர்ந்த மாதோ.

இருந்துயி லுணர்ந்து வேந்தர் யாவரு மிரவிற் சற்றும்
வருந்துயி லிலாத கண்ணன் வாழ் பெருங்கோயில் புக்கார்
பெருந்துயி லநந்த போகப் பேரணை துறந்த மாலும்
அருந்துயிலெழுந்து காலைய ருங்கடன் முறையிற் செய்தான்.

மாதவ னிருந்த கோயில் வந்தடி வணங்கி மன்னன்
தூதுவ ராழி யங்கைத் தோன்றலே துளப மாலே
யாதவ குலத்தோ ரேறே யெழுந்தருள் கென்று னின்றெம்
மேதகு மரச னென்றார் முகுந்தனும் விசாரந்து சென்றான்.

கந்தடு களிற்று வேந்தன் கண்ணிலா வரசுங் கங்கை
மைந்தனு முதலா வுள்ள மன்னரு மதிவல்லோருந்
தந்திர வகையு மேனை யிளைஞருந் தன்னைச் சூழ
இந்திர னிருக்கை யன்ன கோயிலு டினிதிருந்தான்.

நாமவே லரசரோடு நால்வகைச் சேனையோடு
மாமுகில் வண்ணன் வந்தா னென்றனர் வரவு சுண்டோர்
வீமலர்த் தொடையினனும் வேத்திரத்தவரை நோக்கித்
தாமரைத் தடங்கண் மாயன் றன்னையே விடுமி னென்றான்.

தன் பெருஞ்சேனை நிற்கத் தண்டுழா யலங்கலானும்
இன்புற நகைத்து வேந்த ரிருந்த பேரவையி னெய்த
மின்புணர் துவச நாக விடரிகர் மனத்தினனும்
அன்போடு திகிரியானை யதன்மிசை யிருக்க வென்றான். 189

வேறு

இறைவ னெழிற்கதிர் மணிக ளழுத்திய தவிசி னிருத்தலுமே
நெறுநெறனக் கொடு நிலவறையிற்புக நெடியவனப்பொழுதே
மறலி பெனத்தகு திருப னியற்றிய விரகை மனத்துணரா
முறுகு சினத்துட னடியதலத்துற முடி ககனத்துறவே.

அஞ்சின மஞ்சின மென்று விரைந் துய ரண்டர் பணிந்திடவும்
துஞ்சின மின்றென வன்பணியின்கிளை துன்ப முழந்திடவும்
வஞ்ச மனங்கொடு வஞ்சக னின்றிடு வஞ்சனை நன்றிதெனா
நெஞ்சில் வெகுண் டில கொண் டு படுமபடி நின்று நிமிர்ந்தனனே.

மல்லர் அரக்கர் குலத்தொடு பப்பரர் வானினர் வேலினர் போர்
வில்லின ரிப்படி துற்ற நிலத்தறை மேவிய வீரரெலாந்
தொல்லையிடிக்க யர் வுற்றுயி ரிற்றுறு சுடிகை யராவெனவே
கல்லென வுட்கினர் தத்தமுட ற்பல கால்கொ டுதைத்திடவே.

அற்புத பங்கய நற்பத முந்தலி னக்குழியின் புடையே
சற்பதலந்தொறு மற்று விழுந்தன தத்த நெடுந்தலை போய்
முற்பவன ன் பொர முக்குவடுந் துணி பட்டு முடங்கிய பொன்
வெற்பெனநின்றனர்வெற்றுடலங்கொடு விற்படை கொண்டவரே.

மேல்வலியுற் றெதிர் வீசி யெழிற் கரு மேக நிறத் திருமால்
கால்விசையிற்பட மோதுதலிற் பொரு காமர் புயத்துணைபோய்
நீலநிறக் கவின் வாசவன் வச்சிர நீன்படையிற் சிறகீர்
மால்வரை யொத்தனர் வாகைபெறக் கதிர் வான்க ளெடுத்தவரே.

வெயில்விடு பைத்தலை யமளியிசைத்துயில் விபுதர்களுக் கரியோன்
பயில வுதைத்தலி னவர்க ஞரத்திடை பதமலர் பட்டுருவா
மயில் கடவிக் கடவுளர்பகையைக் கதிர்மகுட முருக்கியவே
அயில்கொடு குத்திய நெடுவரை யொத்த அயில்க ளெடுத்தவரே.

மின்சுடிகைப் புயகங்கள் வெருக்கொளும் வெங்கருடக்
கொடியான்
வன்பதபற் பநகங்கொ டெடுத் துயர்வண் ககனத்திடலான்
முன்பு வனத்திடை வந்து கவிக்கிறை மொய்ப்புணர்ப் புகல்போ
தென்புமலைக்குறு பண்பை யடுத்தன ரெஞ்சிய பப்பரரே.

மைர் து படைத்துயர் பஞ்சவர் சொற்படி வந்த மலர்க்கழலால்
உந்தி உதைத் துடலம் புதையப் பில மொன்றி யொளித்திடலால்
அந்தணன் முற்பகல் வந்து புடைத்திட வஞ்சி நிலத்திடைவிழ்
விந்தமொ டொத்தனர் வன்குழியிற்றிகழ் வெங்க ணரக்கருமே.

அந்தவிடத் தெறி பம்பர மொத் துடலஞ் சுழலச் சுழலக்
குந்தி யுறித்தயி ருண்டவர் பொற்கழல் கொண்டு சுழற்றுதலான்
முந்தமரர்க் கமுதந்தர மைக்கடன் முன்சுழலச் சுழலும்
மந்தர மொத்தனர் குந்தமெடுத் தெதிர் வந்து மலைந்தவரே.

முட்டிய தொல்குருதிக்கடன் மல்கவின்முட்டிகொள் பல்விரலால்
ரெட்டுடலம் வகிர்பட்டத னுள்விழ நித்தர்செய் கொல்வினையான்
மட்டற வல்விர லுற் றெதிர் செல் கவி மைக்கட லெல்லையிலே
இட்டன கல்வரை பொத்தனர் வெல்கழ லெக்குல மல்லருமே.

எப்புவி நிற்பன வெக்கிரி நிற்பன வெக்கட னிற்பனவென்று
இப்புவனத் துயிர்முற்று மபத்குற வுட்கின ரெய்த்திமையோர்
மைப்புய லொத்தொளிர் பச்சை நிறத்தினன் வார்க்க மலர்க்
சுழலால்
ஒப்பற மட்குழி யுற்றவரைப்பட வொத்தி மிதித்தலுமே.

கொண்டன் முழக்கென வம்புவினையக் கடல்

கொண்டெழுதற் கெதிருஞ்,

சண்ட முழக்கென வன்பவனக்

களை தந்த முழக்கெனவே,

வண்டின மொய்த்தெழு வண்டுளவத்தொடை
 வண்டுவரைத் திருமால்,
 அண்ட முகட்டுற நின்று சிரித்தனன்
 அங்கண் நெருப்பெழுவே.

ஒன்றுபடக் கடல்ம்பு முகப்பன வும்பர்குலத் தருவுஞ்
 சென்று முறிப்பன வெண்டிசையிற் குலசிந்துர மெற்றுவவெண்
 குன்ற முடைப்பன பைம்பொனூரக்கிரி கொண்டு திரிப்பனவால்
 அன்று தனித்தனி நின்று மலைத்தரு ளங்கைகள் பற்பலவே.

துகிரிதழ் வைத்து நல்வளைகண் முழக்கினதொடர்சிலகைத்தலமே
 அகிலம் வெருக்கொள வரிமழு வெற்றின வடுசில கைத்தலமே
 புகழும் வடிக்கணை யுதண மெடுத்தன பொருசில கைத்தலமே
 திகழ் விசையத்தொடு சிலைகள் குனித்தன சிலசில கைத்தலமே
 வெங்கணையத்திரள் குந்தநிறப்படை வெம்பு முலக்கைகள் போர்
 பொங்கிய வச்சிர முந்துகலப்பைகள் புண்கழு வர்க்கமயில்
 எங்குமலைத்தெழு செஞ்சுரிகைத்திரள் தண்ட மிவற்றினெடுந்
 தங்கிய சக்கர பந்தி தரித்தன தண்பல கைத்தலமே.

மேலெழு மங்கதிர் வாளுறை போம்படி வீசின வான்புடையே
 தோலின மேந்தின நீள்கவ ணேந்தின சோரிகள் சோர்த்திடவே
 ஞாலமெலாம் பொரு தோமரம் வாங்கின நாவொரு மூன்றனவாஞ்
 குலமொ டோங்கின பாசமொ டேங்கின சூழ்சில பூங்கரமே.

சிலசில கைத்தல மடுகழலிற் பல திணிகழல் கட்டினவே
 சிலசில கைத்தல மறுகுபுயத்திடை செறிதொடையிட்டனவே
 சிலசில கைத்தல மணிகொளுரத்திடை பணிக டிருத்தினவே
 சிலசில கைத்தலம் விரல்கொடு சுட்டின செறுநர் திகைத்திடவே

மாயிரு ஞாலமெலாம் வெளியா யொளிர் மரகத சோபையுறப்
 போயிரு பாலும் வளைந்து வளைந் தெதிர்பொரு முனைவெம்
 படையோ

டாயிர மாயிர மங்கை புரப்பட வண்டரு மாதவரும்
 பாயிர நான்மறை பாடி வியந்து பணிந்து புகழ்ந்தனரே. 207

ஆரணனே அரணே புவனங்க ளனைத்தையு மன்றுதவுங்
காரணனே கருணாகரனே கமலாசனி காதலனே
வாரணமே பொதுவே பொருபேரிட வந்தருளும் புயலே
நாரணனே முனியேல் முனியே லென நாகர் பணிந்தனமே.

மாதவனே முனியே லெமைபாளுடை வானவனே முனியேல்
யாதவனே முனியே லிதயத்தி லிருப்பவனே முனியேல்
ஆதவனே முனியேல் மதிவெங்கன லானவனே முனியேல்
நாதவனே முனியேல் முனியே லென நின் று பணிந்தனமே.

கங்கை மகன் கதிரோன்மக னம்பிகை காதன்மகன் றனயர்
அங்கவையின்க ணிருந்த நராதிப ரடையவெழுந் தடைவே
செங்கை குவித்த சிரத்தினரா யுணர் வொன்றிய சிந்தையரா
பெங்கள் பிழைப்பினை யின்று யொறுத்தரு ளென்று பணிந்
[தனமே.

கண்ண பொறுத்தருள் வெண்ணெ யருந்திய
கள்வ பொறுத்தருள் கார்
வண்ண பொறுத்தருள் வாம
பொறுத்தருள் வரத பொறுத்தருணீ,
திண்ண மனத் துணர் வொன்று மிலாதவர்
செப்த பெரும்பிழை யென்
றண்ணன் மலர்க்கழல் சென்னியில்வைத்
தெதி ரன்று துதித்தனமே.

தேவரும் வாசவனுந் தவருந் திசைமுகனு நராதிபரும்
யாவரு மன்பிடுடை யாயிர நாமமு மெண்ணி யிறைஞ்சுதலான்
மூவரு மொன்றென நின்றரு ணாதனு முனிவு தவிர்ந் தருளா
மீவரு மண்ட முறுந் திருமேனி யொடுங்கினன் மீளவுமே.

தன்னி லுயர்ந்தவர் யாருமிலா முகில் சதூர்மறை யின்படியே
பெந்லிலமுந் திரு வடியின் மறைந்திட விப்படி சின்றிடவும்
பின்னையு மஞ்சி யயர்ந்தில னெஞ்சு பெயர்ந்தில னுசனமுஞ்
சென்னியிலுங் கரம்வைத்திலன் வண்புகழ் சிறிது மொழிந்திலனே

தொல்லவையின்க ணிருந்த நராதிப துன்மதியா லெனைநீ
கொல்ல நினைந்தது நன்றென வன்றிறல் கூறுன னெம்பெருமான்
ஒல்லையி னின்குல முற்று மடிந்திட வுற்றுமலைந் தொர்கணத்
தெல்லையின் வெஞ்சமர் நூறுவன் யாவரு மேறுவர் வானுலகே

அஞ்சின நின்னை யழிந்திட நின்னுட னன்று பெருஞ்சமர்வாய்
வெஞ்சுட ராயுத மொன்று மெடுக்கில மென்று விளம்பியதும்
எஞ்ச மலைந் தெதிர் வந்துயிர் கொள்ளுதுமென்று தனித்தனியே
பஞ்சவர் கூறிய வஞ்சின வாசகமும் பழுதா வெனவே.

என்றுரையாடி நெடுங்கடல் வண்ண னெழுந்தருளப் பிறகே
சென்றன ரெப்முடிமன்னவரும் பண்சேர்கொடியோனையலார்
நின்றுபசார முரைத் தவர்தம்மை நிறுத்தி யனந்தரமே
வன்றிற ளங்கர் பிரானோடு கூறினன் மற்றொரு வாசகமே-

வண்மையினாலுய ரங்கர்குலாதிப மதிசூலம் வாழ்வுறவர்
துண்மையினாலுயர் மன்னவ ரைவரு முன்னி லுனக்கிளையோர்
பெண்மையினாலுயர் குந்தி வயிற்றிடை பெருமையினாலிதயத்
திண்மையினாலுயர் நின்னையு மன்போடு தினகர னல்கினனே

எயு நெடுங்கொடி முரசுடையோனை யெழிற் றருமன் றரவே
வாயு வழங்கினன் வீபனை நங்கினன் விசயனை வாசவனும்
ஆயுள் நிகழ்ந்திடு வேதமருத்துவ ரன்போடளித்தனர் செந்
தேயு வெனுந்திற னகுலனையுஞ் சக தேவனையும் பெரிதே.

அந்தணன் முன்றரு மந்திர மைந்தினி லறவரையுங்கடவுட்
குந்தி பயந்தனள் யானினியென்பல கூறுவ துங்களினீர்
இந்தநிலம் பெறுவீர் தவிர்கிற் பெற யாரினி வேறுருரியார்
வந்தினி நம்பியர் தம்மொடு சேர்கென டாயன் மொழிந்தனனே

வேறு

கன்றால் விளவின் கனி யுகுத்துங் கழையா
னிரையின் கணமழைத்துங்,

சுன்றான் மழையின் குலத் தடுத்துங் குல
 வுஞ் செல்வக் கோபாலா,
 இன்றலெனது பிறப்பிணர்ந்தேன்
 என்றன்புருகி யெம்பியர்பாற்,
 சென்ற லென்னை நீயறியச் செகத்தா
 ரென்றுஞ் சிரியாரோ.

214

ஆரென் றறியத் தகாதவெனை யரசுமாக்கி முடிசூட்டிச்
 சீருந் திறமுந் தனது பெருந் திருவு மெனக்கே தெரிந்தளித்தான்
 பாரின்றறிய தூற்றுவார்க்கும் புழிதீர் வென்றிப் பாண்டவார்க்கும்
 போரென் றறிந்தும் செய்ந்நன்றி போற்றாதவரிற் போவேனோ,

இரவிக் குரிய திருமதலை யிவ்வா றுரைக்க விசைவண்டு
 விரவிப் பயிலுந் தழாய் முடியோன் வேரோர் மொழியும் விளம்பாமல்
 உரவிற் றடந்தோ ஞரவோனை யேகன்றருளி யொருசார்வெம்
 புரவித்தாமன் நின்றானை வருகென் றழைத்துப் புகல்கின்றான்.

போயே கானம்பல திரிந்தும் புகன்று விரதம் பொய்யாதோர்
 ஆயே வந்த பாண்டவர்க ளைந்தூர் வேண்ட மறுத்ததற்குச்
 சேயே யனைய சிலைமுனிவன் சேயே நானைச் செருக்களத்தில்
 நீயேகரியென் றெடுத்துரைத்தா னெடியோன் னுளபமுடியோனே.

ஆன வுனதான் மைக்குநிகர் அவனி தலத்தில் வேறுண்டோ
 ஞானாதிபனே போர்க்களத்தி னாகக்கொடியோன் பணிந்துன்னைக்
 சேனாபதியா கென்றாலுஞ் செலுத்தே னென்று நீமறுத்தி
 யான லுய்வ ரைவருமற் றவர்பா லுனக்கு மன்புண்டே. 218

ஆயோதனத்தி லடலரியே றனையான் றன்னை யிவ்வாறு
 மாயோ னுரைத்துத் தன்விரலின் மணியாழியை மண்ணிடைவீழ்த்
 (தான்
 சேயோன தனை யெடுத்தவன் றன் செங்கைக் கொடுக்க வாங்காமற்
 றாயோ யூர்கோள் பரிதிதனைச் சூழ்ந்த தகல்வான்மீ தென்றே.

வரித்தா மரைக்கட் டிருநெடுமால் வான்வாய்
 நோக்க வரிவிற்கைப்,
 பரித்தாமாவு மாழியுடன் பரிதி வடிவந்
 தனைப் பார்த்தான்,
 கிரித்தாழ் கவிகைக் கருங்கள்வன் கிளர்நூன்
 முனிவன் மைந்தனையும்,
 பிரித்தா நவனுஞ் சூளுற்றா னென்று
 ரிருந்த பேரவையோர்.

229

தனிவந் தகலுந் தூதனைப் போய்த்
 தானே யணுகித் தடஞ்சாப,
 முனிவன் புதல்வன் மோதிரந்தொட்
 டருஞ்சூண் முன்னர் மொழிகின்றான்,
 இனிவந் துறவாய் நின்றாலு மெங்ஙன்
 றெளிவ திவனையெனத்,
 துனிவந் தரசர் முகநோக்கிச் சொன்ன
 னிடி யே றன்னானே.

221

துளியார் மதுவின் வலம்புரித்தார்த் துரியோ
 தனன்றான் சொல்லியதும்,
 ஒளிபா ரவையில் வாள்வேந்த ரொருவர்க்
 கொருவ ருரைத்தனவுங்,
 களியாளை யனான் செனிப்படலுங் கலங்கிச்
 சித்த மிவ ரென்னைத்,
 தெளியா வண்ணம் பேதித்தான்
 திருமா லென்றே சிந்தித்தான்.

222

தண்ணந் துளப முடியோனுந் தனித்தங் கிருந்து தன்மனத்தின்
 எண்ணம் பலித்ததென மகிழ்ந்தே யினையோன் றனக்கு விடைநல்கி
 விண்ணின் றமரர் மிகத்துதிக்க விதுரன் மனையின் மேவியபின்
 திண்ணங் கடவுட் குலவரசன் வருமா றறிந்து சிந்தித்தான்.

அந்தக் கணத்தில் வந்திறைஞ்சு மாகண்டலனை முகநோக்கிக்
கந்தத் துன்ப முடியோனுங் கண்ணுங் கருத்துங் கனிகூரத்
தந்தத் தொழிலி னரிசுமந்த தவிசி னிடையே யுடனிருத்தி
முந்தக் கருது கின்ற வினை முடிப்பா னுபாய மொழிகின்றான்.

கிரியின் சிறகை யரிபடையாய் கேண்மோ வாண்மைக் களமீதில்
வரிவெஞ் சிலைக்கை விசயனுக்கு மாறாய் முனிந்து வருகின்ற
ளரியுங் கனல்வாய் விடவரவொன் றிவனுக் குற்றப்பகையான
அரியின் புதல்வன்றனக் கொருபே ரம்பாகிய தா ரறியாதார்.

கன்னன் விசயன்றனைக் கொல்லிற் கடற்பார் முழுதுங் கண்ணில்லா
மன்னன் புதல்வன்றனக்கேயா மொழிந்தோர் தாமு மடிந்திடுவார்
முன்னஞ் சூதின் மொழிந்த பகை முடியாதிருக்கின்றவர்க் கன்று
நின்னெஞ் சறிய யானறிய நினைக்கே வசையு நிலையாமே. 226

கவசங் கனக குண்டலமென் றிரண்டு புனையிற் கற்பாந்த
திவசம் பொரினுங் கன்னனாயிற் செகுப்பார் மண்ணிற் சிலருண்டோ
அவசங் கிளைஞ் சூறத் துணைவ ரரற்றக் களத்தி லடுகுரக்குத்
துவசம் படைத்தோன் படும் பயந்த துணைவா லின்னே சொன்
(னேனே

வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கு மறைநூலவர்க்குங் கடவுளார்க்கும்
இல்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிரந்தோர் தமக்குந் துரந்தவர்க்கும்.
சொல்லாதவர்க்குஞ் சொல்பவர்க்குஞ் சூழ்ஞ் சமயாதிபர்களுந்
அல்லாதவர்க்கு மிரவிமக னரிய தான மளிக்கின்றான். (கும்

மைந்தற் குறுதி நீவேண்டின் வல்லை முனிவர் வடிவாகிச்
சந்தப் பனுவ விசைமலைத் தானாகரனை விரைந்தெய்தி
அந்தக்கவச குண்டலங்க ளளிப்பா யென்று லவ னென்றும்
இந்தப் புனியின் மறுத்தறியா னுயிரே யெனினு மீந்திடுவான்

இரண்டு மவன்பா னீகவரி விருந்தேருந் திப் படியரசர்
திரண்டு ரீனும் டெஞ்சமர்ந் றீண்டேர் விசயனைதிர் நில்லார்

முரண்டு பொருவிற் கன்னனுந் தன் முன்னே யெய்தி முடிசிதறிப்
புரண்டு மறியு மென் வணங்கிப் புத்தே ளரசன் போகின்றான்.

வேறு.

தண்டுதாளெனக் குனிந்துட லலமரத் 231
தாளினை தளர்ந்து தள்ளாடக்,
கண்டியாவருங் கைதொழக் கவித்தகைக்குடை
யுடன் கங்கைகீர் நுரையை,
மொண்டுமேலுறச் சொரிந்ததாமென
நரைதிரையுடன் மூப்பொரு வடிவங்,
கொண்டதாமென வொருமுனியாகி யக்கொற்றவன்
வாயில் சென்றடைந்தான்.

அடுத்த தானமும் பரிசிலு மிரவலர்க்
கருளுடன் முற் பகலளவுங்,
கொடுத்த நாயகன் புகுந்தன னானீர்
குறுகுமி னென்றவன்கோயிற்,
றடுத்த வாயிலோர் மீளவு முணர்த்தலிற்
றலைவனுந் தருகென விரைவின்,
விடுத்த நான்மறை முனியை முன் காண்டலும்
வேந்தனுந் தொழுதடி வீழ்ந்தான். 232

என்ன மாதவம் புரிந்தனன் பரிந்துநீ
யீண்டெழுந் தருளுதற் கென்று
பொன்னினாசனத் திருத்தி மெப்பருளுடன்
பூசையு முறைமுறை புரிய,
அன்ன வேதியன் றளர்ந்தவென்
அடையினாலானதே பிற்பக லென்று,
சொன்ன வேலையி னகைத் துனக்களிப்பனீ
சொன்னவை யாவையு மென்றான். 233

அருத்தி யீதல் பொற் சுர தருவினுக்கு
 மற்றரிது நீ யளித்தியோவென்று,
 விருத்த வேதியன் மோழிந்திட நகைத்து
 நீ மெய்யுயிர் விழைந்திரந்தாலுங்,
 கருத்தினே மினக் களித்திலேனெனி நெதர்
 கறுத்தவர் கண்ணினை சிவப்ப,
 உருத்த போரினிற் புறந்தரு நிருபர்போ
 யுறுபத முறுவனென் றுரைத்தான்.

234

வந்த வந்தணன் கவச குண்டலங்களை வாங்கிநீ
 வழங்கெனக் கென்னத்,
 தந்தனன் பெறுகென வவன் வழங்க
 விண்டலத்திலோர் தனியசரீரி,
 யிரந்திரன் றனை விரகினான் மாயவ னேவினான்
 வழங்கனீ யெனவுஞ்
 சிந்தையின்க ணோர் கலக்கமற் றளித்தனன் செஞ்சுடர்த்
 தினகரன் சிறுவன்.

235

அண்டர் யாவரு மலர்மழை பொழிந்தன ரந்தர
 துந்துபி யார்ப்பக்,
 கொண்டல் வாகனன் கொண்டமெய் யொழிந்துதன்
 கோலமெய்யுடன் வெளிநின்றான்,
 கண்டு மாமன முருகியே களித்திடுங்
 கன்னனுக் கந்நெடுங் கடவுள்,
 மண்டு போரினில் வயந்தரு மிதுவென மற்ருரு
 கொற்றவே லெடுத்தே

236

வெலற்கருத்திறல் விசயன்மே லொழித்து நீ
 வெஞ்சின மடங்கல்போ னெஞ்சிற்,
 கலக்கமொன்றறப் பொருதிறல் புனைந்திடு
 கடோற்கசக் கானாதன் னுயிரே,

யிலக்குவந் தெதிர் மலைந்தபோ திதற்கென
வேவென மறையையு மியம்பிச்
சொலத்கரும் புகழ்ச் சுரபதி கொடுப்ப வத்தோன்றலுந்
தொழுது கைக்கொண்டான். 238

நிரந்தரம்புகழ் நிலைபெறுங் கன்னனை நெஞ்சற
மகிழ்ந் தவணிநுத்திப்,
புரந்தரன் பசுந்தண்டுழா யணிந்திடும் புயல்
வண னிருந்துழிப் போந்தே,
யிரந்துசென்றுதான் மொழிந்தது மவ்வள
வீந்தது மாங்கவற் கிசைத்தான்,
வரந்தருந் திருமா லதைவினவி யவ்வாசவன்
றனக் குரை வழங்கும். 238

உண்மையாக வெஞ்சமர்முகத் தெரிபடை யொன்றும்
வந்துடலுற வொட்டாத்,
திண்மையாலுயர் கவசகுண்டலங்களைச்
சென்றிற்ந்தவற்கிவன் கொடுத்தான்,
எண்மையாயினுங் கிளைஞரே யேற்பினு
மியல்பிலாப் புன்செல்வ ரீயார்,
வண்மையாளர் தம் மாருயிர் மாற்றலார்
கேட்பினு மறுக்கிலா ரென்றே. 239

வாசவன்றனக்கு விடை கொடுத்ததன்பின்
வந்தகாரி யந்தனை முடிப்பான்,
கேசவன் றனது தாதையோ நிதித்த கேண்மை
கூர் தெரிவையைக் கிட்டித்,
தேசவன்றந்த குரி சில்பால் விரைவிற் செல்கெனப்
பயந்த சேயிழையும்,
பாச முன்னுற மா லேவலாற் றனது பாத
பங்கயஞ் சிவப்பித்தான்.

வந்து குத்தி நின் கோயிலெய் தின ளென
வாயிலோ ருரைத்திட மைந்தன்,
முத்துமன்புடன் ரெழுதெதிர் கொண்டு நன்
முறைமைபா லாசனத் திருத்தி,
இத்துவின்கதிர் கண்டு மேன்மேலு முற்றிரங்கி
வான்கரை கடந்தேறுஞ்,
சிந்து வெண்டிரைச் சிந்து வெொத்துருகுந்
தெரிவையோ டுரைசில செப்பும்.

241

அன்னை வந்த தென் னருந்தவப் பயனென
வன்பினு லின்புற வணங்கி,
பென்னை வந்தவா றென்ன மற்றவளுமே யீன்றதாய்
யானுனக் கென்று,
முன்னை வந்தொரு மத்திரத் தவமுனி
மொழிந்ததுங் கதிரவ னருளாற்,
பின்னை வந்ததும் பேழையில் விடுத்ததும்
பிழையிலா துரைத்திடக்கேட்டே.

242

மாயனார் விரகிது வென மனத்தினின்மதித்து
வந்தளித் திடும் வள்ளல்,
நீயநா ளெனைப் பயந்தவ ளென்னினு நின்
மொழிநெஞ் சுறத்தேறேன்,
பேயனார் சிலர் பேரறி வின்மையாற் பெற்றதா
பெனக்கென வந்து,
தூயநாகரி னமைந்ததோர் தூகிலாற் றுன்பமுற்
றென்புரு வானார்.

அடாது செய்தவர் படாது பட்டனரெனும்
அங்கர் கோ னருண் மொழி கேட்டுத்,
தடாதவன்புடைக் கொடாத தூ மொழிபகர்
தையலு மையலிற் றவிரந்து,

படாமதென்கையிற் றருகென வருதலும் பயந்
திலேனெனி லெனை முனியென்
றெடா விரித்தலைத் துடற்படப்போர்த்தெதிர்
ஈன்றதா யாமென விருந்தாள்.

இருந்ததா யீன்ற வன்றுபோ லுருகி யிருதடங்
கொங்கைபால் சொரிந்தாள்,
அருந்துவான்போல இரவிசேய் விரும்பி
யாதரத்துடன் புளகானுன்,
புரிந்ததா யன்போ டிறுகுறத் தழுவிப் பொன்முடி
மோயின னுயிராப்
பரிந்து நானன்றே யுனைவளார்த்தெடுக்கப்
பாக்கியஞ் செய்திலே நென்றாள்.

வருகுவென் மதலா யினோளுரை வரு நின் மலரடி
யன்பினால் வணங்கி,
உரிமையான் மனமொத் தேவிலே புரிய
ஒருதனிச் செய்யகோ லோச்சி,
அரசெலாம்வந் துன் கடைத் தலை வணங்க
ஆண்பையுஞ் செல்வமும் விளங்கக்,
குருகுலாதி பர்தங் குரிசிலாய் வாழ்வு கூர்வதே
கடனெனக் குறித்தாள்.

246

பொற்றீர் மகவன் பிலாமையோ வன்றிப் பெரும்பழி
நாணியோ விடுத்தீர்,
அற்றை நாட் டொடங்கி யென்னை யின்றளவும்
ஆருயிர்த் துணையெனக் கருதிக்,
கொற்றமா மகுடம் புனைந் தரசளித்துக்
கூடவுண் டிரியதம் பியருஞ்,
சுற்றமா னவரு மென்னடி வணங்கத் தோற்றமும்
ஏற்றமு டளித்தான்.

247

மடந்தை பொற்றிருமே கலை மணி யுகவே
 மாசறத் திகழுமே காந்த,
 இடந்தனிற் புரிந்தே நானயார் திருப்ப எடுக்கவோ
 கோக்கவோ வென்றான்,
 திடம்படுத்திட வே லிராச ராசனுக்குச் செருமுனைச்
 சென்று செஞ்சோற்றுக்,
 கடன் கழிப்பதுவே பெனக் கினிப் புகழுங்
 கருமமுந் தருமமு மென்றான். 248

பின்னையும் பற்பல் மொழிந்தபின் பலவும்
 பேசியென் பூசலோ விளைந்த,
 துன்னிநீ ரிங்கு வந்ததென் கரவா துண்மையா
 லுள்ளவா றுரைமின்,
 என்ன மைந்தனு மிப் பரிசினு லுரைப்ப
 ஈன்றறத் துறந்த வன்றையினும்,
 அன்னை நெஞ்சுழிந்தே யிருகணீர் சொரிய
 அலறி வாய் குழறி நொந்தமுதாள். 249

ஆண்டு மாமகனு மிருகணீர் துடைத் தவ்வன்னையைப்
 பன்முறை தேற்றி,
 முண்ட வல்வினையின் பயனலா தியார்க்கும்
 முயற்சியால் வருவதொன் றுண்டோ,
 வேண்டும் யாவையுமே தருகுவே னீரும் வேண்டுவ
 வேண்டுக வென்னப்,
 பாண்டுவிந் திருமா மனைவிபு மதற்குப் பண்பினு
 லின்னன் பகர்வாள். 250

பார்த்தன் வெஞ்சமரி னின்னுடன் மலைந்தாற்
 பகைப் பெரும் பாந்தளம் பகழி
 கோத்தலும் பிழைத்தால் மறித்து நீ விடுத்துக்
 கோறலென் றொரு வரங் குறித்தாள்;

வாய்த்த மற்றவர்க ளினோருரென் றவரை மலையலென்
 ரொரு வரங் குறித்தாள்,
 மூத்தவன் கா த லினோர் தம் பொருட்டால்
 மொழிந்தவை கேட்டிவை மொழிவான். 251

தெறுகணை யொன்று தொடுக்கவு முனைந்து
 செருச் செய்வோன் சென்னியோடிருந்தால்,
 மறுகணை தொடுப்ப தாண்மையோ வலியோ மானமோ
 மன்னவர்க் கறமோ,
 உறு கணையொன்றே பார்த்தன்மேற் றொடுப்பேன் ஒழிந்
 துளோ ருய் வரென் றுரைத்தான்,
 தறுகணைவர்க்குந் தறுகணைவர்க்குந் தண்ணளி
 நிறைந்த செங்கண்ணான். 252

பெருவர மிரண்டும் பெற்றபின் றன்னைப்
 பெற்ற தாயினைக் கரங் குவித்துத்,
 தருவர மெனக்கு மிரண்டுள் வலகிற
 சராசரங் களுக்கெலாந் தாயீர்,
 வெருவரு மமரிற் பார்த்தன லடியேன் வீழ்ந்தபோ
 தவனிப ரறிய,
 மருவரு முலைப்பா லெனக்களித்துந்த மகனெனும்
 வாய்மையு முரைப்பீர். 253

உய்வருந் திறல்வெம் போர் முடிப்பளவும்
 உமக்கும் நான் மகனெனுந் தன்மை,
 ஐவரு மறியா வண்ணம் நீர்காப்பீர்
 அல்ல தங்கவர் சிறி தறியின்,
 மைவருங் கடற்பா ரனைத்தையு மெனக்கே
 வழங்குவர் வழங்கினுல் யானென்,
 கைவருந் துணைவன் றனக்கலால் வழங்கேன்
 கடைப்பிடி கருமீ தென்றான். 254

என்றலு மதுகேட் டின்றதா யொக்கு
 மென்று கொண்டிவ் வர நேர்ந்து,
 வன்றுயர் மேன்மேல் வளர யான் றளரா
 வகையுயி ருனக்குமுற் பெயர்வ,
 தென்றினி யெனத் தன் கண்க ணீர் சொரிய வினைந்து
 ரைந் தழுதழு திரங்கி,
 யென்றருண் மதலை தனைத் தழீஇ நிறுத்தி
 யாதவ னிருந்துழிச் சென்றாள். 255

கண்ணனுங் குந்தி கன்னனோடு ரைத்த கருத்தெலாந்
 திருத்தமாக் கேட்டாங்,
 கெண்ணமு முடிந்த தெனமகிழ்ந் தந்த
 அணங்கையு மில்லிடை யிருத்தித்,
 தண்ணளி யுடன் றன் பின்வரு நிருபர்
 தம்மையு முறைமுறை நிறுத்திப்,
 பண்ணமை நடந்தேர் மீதுகொண் டன்றே
 பாண்டவ ருறைநக ரடைந்தான். 256

தூதுபோ யாவத் துவசனோடு மறுதி சொன்னதும்
 மறுத் தவன் சினந்து,
 மோதுபோர் புரியத் துணிந்ததும் விதுரன்
 மூரிவில் லி றுத்ததுங் கங்குற்,
 போது போர் வஞ்சம் விளைத்த துங் கன்னன்
 புரந்தரற் கீந்ததும் பயந்த
 மாதுபோய் வரங்கள் பெற்றவை யொழிய
 மற்றெலா மைத்துனர்க் குரைத்தான். 257

கிருஷ்ணன் தூது

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை.

இது வில்லிபென்ற ஒரு பூர்வசிகையுடைய
ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணியால்
இயற்றப்பட்டது.

அநேக பக்தர்களின் வேண்டுகோள்படிக்கு
ஆழ்வார் திருநகரி அலங்காரம் இராமய்யங்கார்
அவர்கள் குமாரர்

அலங்காரம் தேவராஜனால்
அச்சிடப்பெற்றது.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் பிரஸ், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

1933

விலை அணா 1.

ஸ்ரீ ஸ்ரீ வில்லியின் சரித்திரம்.

ஸ்ரீல்லிபுத்தூரின் கண் பூமாதின் அம்ஸமாக அவதரித்து, மாலின்மேல் மாலிட்டு” “மதிக்கலா மாலை” (புத்திசாதூரியமாகப் பாடிய கல்விமாலை. மதிக்கலாம் + மாலை = மதிப்பாகச் சூடிக்கொடுத்த பூமாலை) சூடிய ஸ்ரீ ஆண்டாளுக்கு “மதிக்கலா மாலை” (சந்திர கலாமாலை) சூட்டியவர் வில்லியென் னும் ஓர் பூர்வசிகை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணி யாவர், இவர் ஷே ஸ்ரீ ஆண்டாள் சன்னதியில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஸ்தாநீக கைங்கரியத்தைப் பார்த்துவந்தார். அவர் தாசியின் தளுக்கில் வீழ்ந்து தத்தளித்துத் தனக்கு ஷே கோயிலில்க் கிடைக் கும் பதார்த்தங்களை யெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கண்டருளப் பண்ணுவதற்குமுன் அத்தாசிக்கு அனுப்பி அவளைக்களிப்பித்து வந்தார். இந்த அக் கிரமத்தினால் இச்சந்திரகலாமாலை வேது பாட்டில்க் கண்டபடி பெருநோயுண்டாய் மிகுந்த கஷ்டத் தை அனுபவித்தார். அவரை அவ்வூர் ஜனங்கள் திருமுக்குளத்தின் கரையிலுள்ள நீராட்ட மண்ட பத்தில்த் தூக்கிக்கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார் கள். அவரது தாயார்மட்டும் தினந்தோறும் ஏதாவது கொஞ்சம் ஆகாரம் கொடுத்துவருவது வழக்கம். இவ்விதம் அவர் ஆண்டாளிடம் செய்த

அபசாரத்தை நினைத்து மிகுந்த துக்கப்பட்டு தன் குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி பிரார்த்தித்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவருடைய குறையைக் கண்டு ஸ்ரீ ஆண்டாள் அவரதுதாபின் உருவெடுத்து அரவணைத் தளிகையில் கொஞ்சம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துத் தன் கையால் அவரது தேகம் முழுவதையும் தடவிக்கொடுத்து இன்றுமுதல் உனது விபாதி நீங்கிவிடுமென்று சொல்லி மறைந்து விட்டாள். பின் எப்பொழுதும்போல் அவரது தாயார் வந்தாள். அப்பொழுது அவர் தன்தாயாரைப் பார்த்து, இப்பொழுதுதானே வந்து எனக்கு அரவணை கொடுத்துவிட்டுப் போனாய். அதற்குள் ஏன் திரும்பிவந்தாய்? என்றார். அதற்கு அவர் தாயார், நான் எப்பொழுது வந்தேன்? இங்கு நான் வரவேயில்லையே! நீ அரவணை தந்ததாகச்சொல்கிறாயே! ஏதாவது கனவுகண்டாயா? யென்றாள். இல்லையம்மா உண்மையாக நான் அரவணை சாப்பிட்டேன். நான் நாளைக்காலையில் திருமுக்குளத்தில் நீராடி வீட்டிற்கு வருகிறேன். இது ஆண்டாள் கிருபைதான் என்று தன்தாயாரை அனுப்பிவிட்டார். அப்பொழுதே அவர் விபாதி நீங்கிவிட்டபடியால் மறுநாள் அவர் குளத்தில் நீராடி நேராக ஸ்ரீ ஆண்டாள் சன்னதிசென்று

ஆண்டாளேச் சேவித்துநின்று இப்பிரபந்தத்தைப் பாடி முடித்தார். இவ்வித மகிமையைபுடைய இந்நூலை அச்சிடுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிருந்த எனது உத்தம நண்பர் ஸ்ரீமான் T. ஸ்ரீனிவாஸய்யங்கார் முயர்ச்சியால் எனது சற்குரு ஸ்ரீ திருமலைச்சாமி அய்யங்கார் அவர்களின் உதவியைக் கொண்டு இதை அச்சிடலானேன் இதன் ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றை ஜம்புலிபுத்தூர், அழகர் குறவஞ்சியின் ஆசிரியரான மஹாவித்வான் கிருஷ்ணய்யங்கார் அவர்களால் பிழைபற எழுதியதை ஸ்ரீ வி. பொன்னுசாமி அய்யங்கார் அவர்கள் என்னிடம் கொடுத்துதவினார்கள். அதைநான் வாங்கி அதன்படியே அச்சிடலானேன். இதன் ஏட்டுப்பிரதியைக் கொடுத்துதவின ஸ்ரீமது பொன்னுசாமி அய்யங்காருக்கு, அறிவொன்று மில்லாத யான் எனதிருகரங்களாலும் திருகருண சுத்தியோடு உள்ளன்பினாலஞ்சலி செய்வதையேற்று அவரது கருணையாறுகடைக்கணின்றெழுந்து என்னை யெட்டிப்பிடித்து நவமாகத்தழுவி இன்பத்திலாழ்த்துமென்றே யெண்ணுகிறேன்.

இங்ஙனம் உங்கள் ஆசிபெரும்தாஸன்

அலங்கார தேவராஜன்.

ஸ்ரீ

தாலாகிரியர் விருத்தாந்தம்.
அரசர் கழிநெடி லாகிரிய விருத்தம்.

---

* திருமருவும் வில்லிபுத்தூர் தன்னில் வாழுஞ்
செழுமறையோர் யாவர்க்குஞ் சிறந்த ஞான
மருவுமொரு மறைமொன்று மகிழ்ந்து மேவும்
மங்களஞ்சேர் விஷ்ணு சித்தன் மகளதாகி
வருமாதின் சந்திரகலா மாலை செய்தான்
வைஷ்ணவரீர்ப் பூர்வசிக வகையில் வந்தோன்
தரு மருவும் வேயற்குலத் தவதரித்த
சதுர்மறையோன் வில்லியெனச் சாற்றுவோனே.

---

* இது பாட்டக்குழம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸய்
யங்காரால் உண்டாக்கப்பட்டது.

சந்திராகலாமலை.

காப்பு.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஸ்தோத்திரம்.

* செந்தாமரைவல்லி வில்லிபுத்தூர்வல்லி

செழுந்துளப

நந்தார்சூழல்வல்லி நாராயணவல்லி

நளினவல்லி

இந்தார் சூழல்வல்லி சிந்திரலோக

நிறைந்தவல்லி

கொந்தார் சூழல்வல்லியே

கோதைகூடிக் கொடுத்தவளே.

பெரியாழ்வார் ஸ்தோத்திரம்

எங்கனெடுமாலாதி யெம்பறம்னே

ராயிரஞ் சுருதி மேலாயினே

* இந்தப்பாடல் பாட்டக்குளம் வித்துவான்
ஸ்ரீ நிவாஸபங்கார் செய்தது.

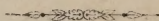

னென்றுகிழி காலாய்முன் வென்றபெரி யாழ்
 வார்த னின்பமுறு தாள்கூடுவோம்
 வெங்கறவு சூல்மேவு செங்கலற வால்வீசி
 விண்புனலின் மீதோடுசேல்
 விண்கிழிய வேதா வியும்பர் பதிமீதேரி
 விஞ்சயர்க ணீராடுநீண்
 மங்குலுறு மாகாச கங்கைநதி பூடாடி
 வந்துகழி நீரோடைசூழ்
 வண்கமுக மாவாளை கண்டலொடு தாள்சாடி
 வண்டலிகொல் மேவியே
 செங்கயவிறுல்வாளை கெண்டைகள்வரூலரல்
 திண்சுறவுபாய் வாவிசேர்
 தென்புதுவை மான்மீது சந்திரகலாமாலை
 செந்தமிழினு லோதவே.

அவையடக்கம்.

ஆசமதுரஞ் சித்திரவிஸ்தாரமென வெடுத்
 தோதுமியலிசை நாடகத்
 தகவல் வெண்பா வஞ்சி கலியெனுபா நான்க
 தாகிய வகைத்தொகையினு

லோசைபெறு சொற்பொரு னெழுத்தலங்கா
 ரமா யாப்பு பஞ்சதிகாரமென்
 ரோதிய விலக்கணத்தே தமிழ்பெருங்
 கவிதை யுளப்பிரபந்தங்க வியாவும்
 பேசமுறையேதுமறி யாதவென்புன்றோடெப்
 பிழைதீறு மென்பதெண்ணிப்
 பெய்திடு மணல்ச்சோரு தன்னிற் கல்லாராய்
 ந்து பேசுமதி லோக்குமாடத்
 தேசுதிகள் புதுவையுற் கோதையருளென்று
 மச் செய்கையை யுணர்ந்தென துசொற்
 செந்தொடைய னன்றெனக் கொண்மினிய
 லமுதுணுஞ் செந்தமிழ்க் கவிவாணரே.

பிரபந்தம்.

பூமாதெனத்தேவர் போற்றிடத் தவமுனிவர்
 புண்ணியப் பலமிதென்னப்
 புனியோ ரனைத்துலகு மீன்றதா யெனவறிஞர்
 போதமிசு செல்வமெனவே
 நாமாதெனப்புவர் கொண்டாட வாழ்வார்க
 ணங்குல மடைந்தையென்ன

நந்றிருவரங்கேசர் தன் றிருத் தெவியென
நானிலத் தவதரித்தாய்

பாமரன் முத்தமிழ்த் திருவாய்மொழிப் பனு
வல் பாருட்டி யாருட்டிப்

பள்ளிதுயில்கொள்ளுமென் கிள்ளைக்குவள்ளப்
பசந்தேற லூட்டிமெல்லத்

தேமாநநங்கனி யருத்திக்கருத்துடன்
செங்கையிலிருத்தி வேதத்

திருப்பாவை மங்கையர் விருப்பாற்
பயிற்றிடுந் திருமல்லிவளநாடியே (1)

உனைமனத்துறநினைந்திடி லென்னையறியா
துரோமம் பொடிக்கு மின்புற்

றுள்ளங்களிக்கும்விழி வெள்ளந்துளிக்குமென்
புருகுநாவமுதமுறும்

வினைபற்றறுத்துடல் புளகிக்குமானந்த
மெஞ்ஞான விளைவித்திடும்

மெய்த்தலை வணக்குமுபர் கைத்தலை குவிக்கு
மிக விம்மிவாய் வெறுவியேத்துஞ்

சுனைபுக்குமுக்குழித் தெதிர்கொக்கறித்துவரு
சுறவைக்கடிந்து வனசத்

தோட்டைத் திறந்துநற் பேட்டைத்துடர்ந்து
நீர் துரையிற்படிந்து கூனச்

சுனைவரிச்சரிசங்க முழுவயற்பொற்பசுஞ்
சேற்றின்வளர் நாற்றை நட்டச்

சென்னல்க் கலந்தசைய கன்னல்க் கிடந்திலகு
திருமல்லி வள நாடியே ... (உ).

புழுநெழிந்துண்டுவளர் தசைநரம்பென்பதோர்
புண்ணெனக்கும்பினாற்றப்

புறைப்பாண்குழிச்சல மலச்சேற்றழுந்திப்
புதைந்துநைந்தேனையெவருந்

தொழுமினிய பங்கயத்தாளாலெடுத்து
மெய்ச்சோதியமுதாலயமலரத்

துணைவிழியிலானந்த வருளமாறி பெய்திடத்
தோயக்குளுப்பாட்டினாப்

தழுவுகுங்குமமுலைக் கெழுது வார்சிந்துராஞ்
சாத்துவார் பூச்சொருகுவார்

தண்டமிழ்ப்பாடுவார் தண்டனிட்டோடுவார்
சந்திரிற் பந்தடிப்பார்

செழுநிலவுகந்தினைஞர் மயலுறமுயங்குவார்
தெருவினிற்குறவைபிணைவார்

தேர்த்திருவிளாத்தினம் போற்றிவிளையாட்ட

முத் திருமல்லி வளநாடியே ... (து)

கருமொய்க்குமேன்மையிப் பிறவிப்பெருங்கடல்

கடத்திடுந்தோணியாகிக்

கலையின்பவெள்ளப் பெருங்கேணியாகிக்

கதிக்கேருமேணியாகிப்

பெருமக்களாகவும் மானிடர்தமக்குநற்

பெருவாழ்வளிக்கவென்றே

பெய்தமிழ்ச்சுருதியாற் றிருப்பாவைமுப்பதும்

பெற்றதிரு நாவாயினாய்

மருமொய்க்குதண்டலை வருக்கைக்குடங்கனியு

மாங்கனியு மீன்குலைக்குன்

வாழைச்செழுங்கனியு முறுமத்தேறல்போய்

மதகுபுக்கலையேறியுந்

திருமுக்குளந்தனின் முழுகிக்கிடந்துலவு

திண்சிறைய வண்குறுகினந்

திதறுத்திடவரால் னீரிற்றுனைந்துவளர்

திருமல்லி வளநாடியே ... (சு)

கண்படைத்ததுனைக்காணவுஞ் சென்னியுன்

கழலினை வணக்கமுறவுங்

கையுனைப்போற்றவும் நாவுனைப்பாடவுங்

காலுனை வலஞ்செய்யவும்

பண்புறச்சேவியுனது வண்புகழ்க்கேட்கவும்

பாலிக்குமில் மனிதராய்ப்

பாரில்ப்பிறப்பதற்க் காசையல்லாலுனது

பரமபத வாழ்வுவேண்டேன்

தண்பொழில்பூகம் பசும்பாளேழுத்தவெண்

சாமரை யிறட்டநாற்றுச்

சாற்றுப்பெருங்கதலி கீற்றலைப்பச்சைத்

தடுக்கால வடமோச்சச்

செண்பகப்பந்தரின் பொன்மரகத்தத்தினிடை

செம்பவளவல்லியூசற்

தேவரம்பையராடு மிந்திரபுரம்பொருவு

திருமல்லி வளநாடியே ... (5)

ஒருபொழுது நின்னடிக டொழுமவரையழகநக

ரோண்ணிதிக் கிறைவனாக்கி

போங்குமயிராவதத் தேற்றியிந்திராணியுட

னும்பருலகாள வைத்துப்

பெருகுமகிலாண்டமு மிரைஞ்ச நான்முகனே

னப் பிரமலோகத்திருத்திப்

பெரும்பேரளிக்குமுன் செய்கைதனையென்
 சொலவன் பேரருளையோதவெளிதோ
 குருகுறையுவண்மையுள் மாடப்பெருஞ்சுனை
 குடங்கள் போய் முட்டாழைகுழ்
 கொள்ளைக்கதிற்சாலி மேய்ந்துகடைவாய்
 தொருங் கொப்பழித்தொழுகுபாலும்
 திருகிவருநெட்டைக் கருங்கோட்டுமேதினள்
 சிறுக்கன் நினங்க னுட்டும்

செழுமுலைசுறந்தொழுகுபாலுவயல்மேவுதென்
 திருமல்லிவள நாடியே ... (6)

சந்தாபமிகுதுயர்ப் பவமாபைதன்னைத்
 தறித்துன்னை வலமாகநின்

சரணென்றடைந்தவர்க் கரணென்னவு மீறு
 சண்டாள மிண்டரெனினும்

வந்தாலுமன்னவரை யாதரித்தேயருள்
 கை வரலுனது விருதென்னவும்

மணிநாபுரந்திகழு முன்றிருத்தாளெனது
 வஞ்சமிகு நெஞ்சில்வைப்பாய்

கொந்தார்மலர்ப்பொழில் மந்தாரைவேலியுங்
 கொண்டழிநுடை தென்றல்லிசுங்

கோட்டுத்தடஞ்சுனையின் மேட்டுப்படர்ந்துவளர்
 குல்லையிதள் முல்லைவனமுஞ்
 செந்தாபரைக்கழனி புந்துளனியுந்துந்
 திறைப்புனல் நிறைப்பணிலமுஞ்
 செங்குவளையுங்குளமு மெங்குவளையும்குட்
 டிருமல்லி வளநாடியே ... (7)

தகரக்குழல்ப்புற மனிழ்ந்திடமருங்கிலுடை
 சற்றே நெகிழ்ந்திடமுலைத்

தறளப்படாஞ்சரிய நடையிட்டு உலாந்தியெதர்
 சருவிக்குணம்பின் மொழியால்

மகரக்குழைப்பணி யசைப்பிபசைப்பிசிழி
 வஞ்சவலை வீசிவேசை

மாமாலமிட்டுவரு மாபாசமட்டையர்
 மயக்கினைவிலக்கி யருள்வாய்

நிகரற்றமாமணிப் படிகமாடத்திலகு
 நித்திலச் சித்திரத்தூ

நிலவுடைய பவளத் துகிற்பதாகைத்திற
 ணிமிர்ந்திட நடிப்பதெழில்சேர்

சிகரப்பொருப்புருமின் னகரச்சிறப்புருஞ்
 செகத்திலையெனக் கோதைமார்

திக்கிற்புகழ்ந்துவரு கைவாரநிகர்செய்யுந்

திருமல்லிவள நாடியே ... (8)

காற்றைப்பிடித்ததோர் பீற்றத்துருத்தியைக்
கலிவிடுதி வீட்டைமோட்டுக்

காக்கைக்கழுகீர்துண்ணு மாக்கையைத்தேக்கு
பொய் காமனோய் தீமனத்துச்

சோற்றுச் சுவர்க்குறுதி நாற்றைச்சடத்தை
வெகு துன்பங்களுறு பொந்தினை

துற்கந்தமுற்றமல பாண்டத்தையென்னுல்ச்
சுமக்கமுடியாது கண்டாய்

ஆற்றுட்கிடந்த கய லேற்றைப்பிளந்துவய
லையுட்புகுந்து வயலூ

பாளேத்துறந்துவிரி பாளைக்கருங்கமு
கலைத்துக் கொடிச்சென்னல்சேர்ச்

சேற்றில்க்குதித்துவயல் நாற்றைப்பரிக்குமவர்
செம்முகத்துலவு கெண்டை

திண்டிறற்கஞ்சியுய கொண்டல்புக்குய்ந்து
வளர் திருமல்லி வளநாடியே ... (9)

சந்தரத்தோளழகர் மாலிருஞ்சோலையிற்
செற்புகங் கிள்ளையாகிச்

சோதிமணவாளர்தன் பொன்னின் னதித்து

றைத் தூயமட வன்னமாகி

கொந்தவிழ்மலர்ச்சனைக் கோனேறியப்பனருள்

கொண்டதிரு வேங்கடப்பொற்

குன்றத்திலேற்றிய விளக்காகிவடபெருங்

கோயிலுட்க் கோதையானுப்

சந்தனக்காவணமு மவாணமுமேடையும்

சாளரமு மாடரங்குஞ்

சந்தித்திருத்தலையர் மாடகூடங்களுந்

தண்ணிலா முத்தவெளியும்

சேந்தமிழ்ப்பாடுவார் மறையெடுத்தோதுவார்

சிரிபாஷியம் படிப்பார்

திருவாய்மொழிப்பனுவல் பராட்டுவார்மிகுந்

திருமல்லிவள நாடியே ...

(10)

பதரிப்பெருங்கொலைக் காலக்கடுந்தூதர்ப்

பற்றியெற்றென வந்துநீண்

பாசக்கொடுங்கயிறு வீசப் பிடித்துடல்

பதைத்திடவதைக்கு மன்னுள்

கதரித்துதிக்கவென் னுவெழும்பாதுனது

காடுமுழக் கையெழுத்து

கதியிலாப்பாவினே னாவிதானின்றினது

கருணைக்கி லக்காகினேன்

உதறிச்சிறைப்படலம் வீசிக்குடைந்துநற

வுண்டுவண்டு துவாசத்

துயர்பெ ற்பொருட்டுநெட் டறவிந்தமொட்ட

லரு மோடைப்பாற்கடலின்மேல்ச்

சிதரித்திரண்டிலகு புனிதமென் , பேட்டுடன்

சினையென்ற னப்பவளவெண்

செழுமுத்தினைக்குருகு மீனெனவருந்துசெய்

திருமல்லிவள நாடியே ... (11)

உன்னைப்புகழ்ந்துமிக வேண்டுவறமொன்றுண்

டிவ் வுலகமொருகுடைநீழலிலுற்

றரசை யாழ்கென பொற் றவிசிறுத்தினு

உறக்கந்துறக்கும் வாரோர்

மன்னற்குமன்னென பாவித்துவைப்பினு

மவ்வாழ்வைடொருபொழுதும்வேண்டேன்

வண்புதுவைநின்னடிக டொழுமவர்புறங்கடை

யில் வைகுநாயெனவகுப்பாய்

புன்னைப் பொதும்பினிற் பள்ளிகொண்டள்ள

லம் பூஞ்சுனையி லூசலாடிப்

புளினத்துளே யெழுந்துறவாடிவயலிப்
 புகுந்துவினையாடி மேட்டில்
 சென்னல்ச்செழுஞ்சூட்டின் மென்னடைபே
 ட்டுடன் செங்காலனப்பிணைசனீண்
 செம்பொற்பருப்பதத் தம்புலியெனப்
 பொருவு திருமல்லிவள நாடியே (12)

மாதாவுனக்குச் செழுந்துளம் நிபெற்ற
 மைந்தரகிலாண்டமுள்ளோர்
 மறையோதுபட்டர்கோ நின்றிருத்தாதை
 ராமானுசனுனக்கு முன்னோன்
 வேதாமுதற்கடவு ளெவருமுன்றோண்டருளை
 மேவுமணவாளரெழில்சேர்
 மெய்த்திருவரெங்கேசரித்தகமையாதலால்
 வேறுனைப்புகழ்வதெவர்காண்

தாதாடு பரிமளப் பூஞ்சுனைக்குளிப்பவர்
 தடங்குழையை நடுவெள்ளையின்
 றண்டெனத்தீண்டு வார் கண்களைக்கயலெனத்
 தடவுவார் குழலைதனைச்
 சீதாரவிந்தமுகை பென்றுகைப்பற்றுவார்
 செழுமுகிற்சூழல் யறுகாற்

றிரட்சியென்றோச்சுவார் போன்றினோர்
பிரமையாடு திருமல்லிவளநாடியே (13)

பெண்டுகட்கரசான தெய்வங்கனையகம்
பேரருட் கோதையென்றே

பிடிக்குந்திருச் சின்னமுட்டத் தொழுந்தே
பிரம்புகொண்டேத்தவருபொற்

றண்டிகைப்பவனியும் மஞ்சணச்சேவையுஞ்
சாற்றிடவுனக்கலாது

சாதித்துநாமிடாரும் பாவிக்கினுஞ்சிறிது
தரணியி லெவர்க்கும்வருமோ

கொண்டலைத்தழுவநற் றருமகிரிமீதிற்
குதித்துநெட்டருவி சாய்த்து

குடசங்கடுக்கைசந் தனம்புன்னை
சென்பகக் கோங்குடன் பூங்குறுந்திற்
றிண்டிறைப்புனலறைந் தம்புயத்தடமெலா
தேக்கிநவ மணிகள்வீக்குந்

தேன்பொழில் புடைசூழந்த வானோந்தியாய்
வயல் திருமல்லி வளநாடியே (14)

அளிக்கும் பரஞ்சோதி வைகுந்தவனாட்டி
லானந்தவினையாடல் விட்

ந்
டற்சாவதாரத்தை யாதரித்தோது திரு
வாடித்திருப் பூநாள்

குளிக்குந்தடஞ்சனைப் புதுவையில் நறுந்துளாய்
குடியில்வந் தவதரித்து

கொண்டறவிழ்வடபெ நங் கோயிலருகந்திடக்
கோதைகுடிக்கொடுத்தாய்

பளிக்குமணிமண்டபத் தூடாடிநிச்சலும்
பலகணினுழைந்து மேடைப்

பள்ளிதுபில்கொள்ளுமா தென்றிளைஞர்திரள்
முலைப் பனுவல்கானுகர்ந்து செந்தேன்

செழிக்கும்புகம்பொற் றிருக்காவணங்களுஞ்
சிறந்ததிரு மானிகைதொருந்

தென்றல்புகங்குழவி மன்றற்றவழ்ந்துவரு
திருமல்லி வளநாடியே ... (15).

மலைப்பெண்ணெதிராசனுக் கிளைபபெண்
பெண்கள்மாணிக்க மரகதப்பெண்

வடிவொப்சிலாதபெண் பாவிக்கொணாதபெண்
வண்டமிழ்ப்பாடவலபெண்

வேலைப்பெண் மாலரங்கேசர்க்கு மோகப்பெண்
விஷ்ணுசித்தன் பெற்றபெண்

வில்லிபுத்தூர்க்குமுத்தானபெண் முத்திக்கு
வித்தான சற்கரைப்பெண்

ணலைக்கரும்பின் சாற்றைவிட்டாற்றா
லருந்தி கருங்கமுகலாமலைப்பக்

குலைத்தெங்கின் முப்புடைக் காய், விளவுரோ
சித்தடதின்முழ்கிச்

சேலைப்பழித்தவிழி மாதர்தனபாரச்
செழுங்குங்குமச் சேற்றுடன்

செம்மேகமென்னவரு மென்மேதிமிகுபுகட்
டிருமல்லிவளநாடியே ... (16).

பலசுருதி.

அருதிருவரங்கமென் றோதுமெய்த்தொண்ட
ரருளாளாக்கி மீளவுந்த

னருள்சுரந்தேயென்னை யடிமைகொண்டிதை
யகம லாசனத்திசையருந்தும்

சுருதி ண்டமிழ்பாட வல்லசொற்கோதைத
ன் றொல்புகடனைக்கொண்டுநன்

ரோத்திரஞ்செய்யுமிச் சந்திரகலாமாலேசொல்
விசைபெற ப்படிப்போர்

கருதியபயன்பெருவர் புவியினில்வளம்பெருவர்
கல்விசெல்வம்பெருவர்நற்

காமதேகம்பெருவர் சோமலோகம்பெருவர்
கமலாசனத்தயனெடும்

பருதிமண்டலம்பெருவர் மகிமைபெருமிந்திர
ப் பண்டணம்பெருவரழகைப்

பதிபெருவராறணன் சுதிபெருவர்நாரணன்
பதம்பெருவர்நிதிபெருவரே ... (17)

—: 0 :—

வாழி.

—: 0 :—

பொங்குபுகள்மானிலத் தரசர்செங்கோல்வாழி.

பொதுமறைச் சுருதிவாழி .

போதஞானப்பரம பாகவதஞானம்

பொலிந்து நீடுழிவாழி

யெங்களெதிராமுசனி பாஷியக்கலைவாழி

யினிப்பல்லாண்டுமுதலா

யெடுத்தனாலாயிரப் பனுவல்செந்தமிழினி
 லிசைந்தசொற் பதிமர்வாழி
 துங்கனெடுமால் மன்னர்யாவருமுதல்வருஞ்
 சுரிகுழற் கோதைமுன்னஞ்
 சூடிக்கொடுத்தமயில் வாழியவடோன்றுபோ
 ற் றுளபமாலிகையும் வாழி
 திங்கன்மும்மர்ரிபெய் தளவிலாச்செல்வமிசு
 திருமல்லி நாடுவாழி
 சேவிக்குமித்தலத் தனைவரும்வாழிதிகழ்
 ஸ்ரீவில்லி நகர்வாழியே ... (18)
 முற்றிற்று.

—: o :—

ம. அ. ஜிய்யரய்யா,
படங்கள் ஸ்நானப்பவுடர்
வியாபாரம்,
ஆண்டாள் சன்னதி
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

A. R. தேவராஜன்.
சன்னதித்தெரு,
House No. 132.
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

அருளீர்க்கழிநெடி லடி ஆசீரியவிருத்தங்கள்.

கோடிகள் நிகாதானம் நடுத்திருமாளிகை

K. V. கோபாலசுவாமிதாதாசாரியாரவர்களியற்றியது.

விலைமதிபாக்கெளஸ்துபம்போற் சகலருங்கண்டகமகிழ்
வில்லிபுத்தூர்ஸ்

தலபுராணக்கதையை வசனகாவிபமாகத்

தமிழிற்செய்தான்

சலசைவளர் தென்புதுவை ஸீயெடமெஸ்ஹைஸ்கூலித்

தமிழ்நடாத்தும்

புலவர்புகழ் நாரணபாரதியெனும் ஸீவத்ஸகுலப்
புனிதமாலே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஹிந்துஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும் வித்வத்து
மணியுமரன ரெ.அப்புஜயங்காரவர்களாலியற்றப்பட்டது.

திருமருவுமொருமருமத் தெம்பெருமான்றன் பெருமைதெரிந்தேயு
கருமருவுமரும் பிறவிப்பெருங்கடலைக் கடந்துய்யக் கருதித்தெய்
மருமருவுமலர்ப்பொழில் சூழ்வில்லிபுத்தூர் மான்மியத்தை மாசி
உருமருவுநங்கள் திருநாரணபாரதிதமிழாலுரைத்திட்டானே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆராச்சிபட்டி ஸ்கூல்மானேஜர்
முத்துசாமிஅய்யரவர்களியற்றியது.

பவமகற்று முச்சீர்வாய்ச் சரிதம் செளனகர் முதலோர்
பரவிக் கேட்பப்

புவனமலர்வனிதையர் தோய் புயத்தண்ணல் பூங்கோதை
அரங்கன் புட்கோ

இவர்களினிதுறை வில்லிபுத்தூர் மான்மிய மார்யத்
திசைத்தான் சூதன்

நவமெனச்செந்தமிழ்நடையினாரணபாரதி யுரைத்து
நலம்பெற்றானே.

சீவில்லிபுத்தூர் ஐயம்பட்டிச் சிதம்பரம்செட்டியாசுவர்கள் குமாரர்தமி
வித்துவான் பொன்னும்பெருமாள் செட்டியாசுவர்களினியற்றியது.

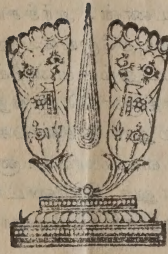
என்மாவின் பொழின் மருவுவில்லிபுத்தூர் மான்மியத்தைச் செவிவாய்க்
கொண்டு
என்மாவின் மலரடியை மறவாமலனுதினமும் வணங்கிப்பூவா
ழ்
என்மாவின் படையவடமொழியினைத் தெனமொழிநடையாலமு
த
என்மாவின் னவம் புனைந்தானுரணபாரதியெனும் நந்தமிழ்க்கோமளே.

சீவில்லிபுத்தூர் ஆராச்சிபட்டிக் காசுக்கடைப் பொன்னுச்சாமிசெட்டி
அவர்கள் குமாரர் பொன்னுச்சாமிசெட்டியாரியற்றியது.

என்சீர்கழிநெடிலடி ஆசிரியவீருத்தம்.

மருவு பொழில்புடை சூழவில்லிபுத்தூர்
ததலமகிமைதனைத் தமிழிற்சொல்வா
என்
மருவுமூங்கோதை பதத்தையன்பாய்
ப்
திறியுன்ன அவளுமவன் கன்விறோன்றி
க்
மருவுநாரணபாரதி கூதென்ன
ம்
குலமாய் வடமொழியி னுள்ளவெல்லா
ம்
மருவு நாவலர் பார்த்துவக்க வன்னோ
ன்
தமிழ்நடையதனைப் பகரற்பாற்றோ.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

கட்டளைக் கவித்துறை.

திருப்பாவையாதிரல் திவ்யப்ரபந்தத்தைச் சேதனர்கள்
கருப்பாவைநீங்கி யுய்யும்படி தந்தநங்கண்மணியை
உருப்பாவையாய்த் துளவுற்றானைக்கோதையைவுன்னெருஞ்சே
இருப்பாவையுள்ளகத்தெல்லாம்கிடைக்குமி னியுனக்கே

ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

நேரிசை வெண்பா

விண்கிசித்தர் பாதவிமைலரைக் கைதொழுது
கொண்டிதமிழ் நடையித்குறுவோம்—விண்கி
தலபுராணத்துயர் வுசார்வில்லிபுத்தூர்
நலபுராணக் கதையைநாம்

ஸ்ரீவடபத்திரசயனார் திருவடிகளேசரணம்.

நேரிசைவெண்பா

திருமகனும் பூமகனும் சீர்கீளைமாதும்
மருவும் வடபத்திரமால்—திருவடியை
அல்லும்புகலுமனவரதமுந் அதித்தாந்
கல்லுஞ்சொல்லாதோ கவி

ஸ்ரீதரனும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனும், சகல கல்யாணகுணத்மகனுமான ஸ்ரீமன்னாராயணன், அர்ச்சா ரூபியாகியுகந்தருளிய திவ்யதேசங்களிலெல்லாம் சிறப்புற்றோங்கியதும், செண்பகாரண்ணியத்தினால் மூகு செய்யப்பட்டிருப்பதும், மண்டீக்கமகரிஷிக்காகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலைமுக நெழுந்தருளப்பெற்றதுமான மண்டேகபர்வதத்தொடர்மலைகளால் சூழப்பெற்றதும், செண்பகாரண்ணியவாசிகளான நிஷிகளுக்காக ஸ்ரீராப்தினுதன் வடமகாதாமனாக வெழுந்தருளியதும், வறாகக்ஷேத்திரமென்றி யாவராலுந் கொண்டாடப்படுவதும், கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, பென்கிற நதித்திரயங்களாகிய திருவேணியினால் பர்வனமான தும்.

சகலசேதனர்களுக்கும் மோக்ஷதர்மங்களை வெளியிடுவதற்காக பகவதாக்கையின்படி வைநதேயாம்சமாய் அவதரித்துப் பாண்டியனவைக்களத்திற்சென்று ஸ்ரீமன்னாராயணனே பரமென்று பரத்துவநிர்ணயம்பண்ணி திவ்வியப் பிரபந்தங் களுக்காதிப்பிரணவமாகப் பல்லாண்டிபாடியருளிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரும், உடுத்திக்கின்ற நற்பீதகவாடைக்கும் அவள் சூடிக்கின்ற மலர்வாடைக்கும் ஒவ்வொரு திவ்வியதேசத்தென்பெரு மான்களு ம் எனக்கெனக்கென்று பேரவாக்கொள்ளுமகிமையைப் பெற்றதுடன் சகலசேதனோஜ்ஜீவனூர்த்த மாய்ச் சகலவுபநிஷதர்த்தங்களையும் திருப்பாவைமுதலிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களாகச் செய்தருளினவனுமான ஸ்ரீஆண்டாளும், அவதாரஞ்செய்யப் பெற்றபெரும் பாக்கியமுடையதும்.

தனதவதாரமகிமையால் தெகூறினதிக்கையெல்லாம் சர்வோத்தரமாச்சியருளியதிருவவதாரத்தையெதிர்பார்த்தே தென்னிலங்கைத்திசைநோக்கித் திருநயரம்துயில் வோனாகிய ஸ்ரீ அழகியமணவாளன் பூர்ண கிருபையுடனெழுந்தருளி வந்து ஸ்ரீகோதையுடன் நித்திய வாசஞ் செய்தருளப்பெற்றதும்.

“திங்கன்றி நாடெல்லாந் திங்கள் மும்மாரி பெய்ய என்றும், கோதை பிறந்தவூர் கோவிர்தன் வாழுமூர் என்றும், குறித்தொருவர் கொண்டாடுங் கொள்கைக்கோ என்றும்,, உள்ள அருளிச்செயல்களின் படி சகலவளங்களும், வைபவங்களும், நிறைந்த மகிமைதங்கியதுமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்கிற திவ்யதேசத்தின் க்ஷேத்திரமகத்துவ தீர்த்தமகத்துவங்கள், அஷ்டாக்ஷரப்பொருளைப்போல் கீர்வாணத்திலெட்டதயாயமாக அடங்கிக்கிடந்ததும்பாமரரையுங்கூடச் செவிக்கின்பமதந்து நழுவழிப்படுத்த த்தக்கஸச்சரித்திரங்களடங்கியதும்மற்றஸ்தலபுராணங்களிலெல்லாமிக் கமேனமைபெற்றதுமாகிய இந்தஸ்தலபுராணகையைப்பலநேசர்களின் வேண்டுகோளின்படி கீர்வாணவிதவச்சிகாமணிக

ளாகிய பலபெரியோர்களிடம் வினவியறிந்து அறிவிற் சிதியேனாகிய என்னால் தமிழில்வசனகாவியமாகச் செய்யப்பட்டது.

இது வராகசேஷத்தில் ரகசியகண்டத்தில் நைம்மிசாரண்ணிய வாசிகளான செளனகாதிமுனிகளுக்குப் புராணவக்தாவான சூதபுராணிகரால் வெகுகாலத்திற்குமுன் சிலதுசென்றகாலமாகவும், சிலதெ தீர்க்காலமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதையறியவிரும்புகிற யாவரும் எளிதிலுணரும்படி

1. வராகசேஷத்திர வைபவம்.
2. மண்கேர் சாபவிமோசனம்.
3. மண்கேர் சித்தியடைந்தது.
4. காலநேமி வதை.
5. திருவேணி வைபவம்.
6. வில்லிபுத்தூர் வரலாறு.
7. விஷ்ணுசிக்தர் அவதாரம்.
8. பரத்துவ நிர்ணயம்.
9. ஆண்டாளவதாராதி வைபவம்.
10. தீர்த்த மகத்துவம்.

என்றுமுறையாக அதன்கருத்தையேதழுவி சிலவிடங்களில் மொழிபெயர்ப்பாகவும், சிலவிடங்களில் விரிவாகவும், செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இது புராதனகிருந்தமாதலா விதிலேதேனும் பிழைகளிருக்கின்ற மகாகருணையுள்ள அறிவுடையோர்கள் மேற்கோளுடனவைகளை எனக்குத்தெரிவித்தால் அடுத்தபதிப்பில் சீர்திருத்தஞ் செய்வதுடன் அவர்கள் செய்த பரமோபகாரத்திற்காக அவர்களுக்கெப்பவும் நன்றியறிதலுடையவனுமாவேன்.

என்போல் அறியாதவர்கள் யாவரும் அறிந்துய்யும்படி இவடம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் நடந்தேறிவருகிற உதஸவாதி வைபவங்கனையும் என்னால் தமிழில்வசனமாக வெழுதி இதன் பின்னால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த புஸ்தகம் தேவையுள்ள வர்கள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸி. எம். எஸ். ஹைஸ்கூல் தமிழ் முனிஷி திருநாரணபாரதி யார் அவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம் 12 புஸ்தகம் சேர்ந்து வாங்குகிறவர்களுக்கு 1 காப்பியும் 100 வாங்குகிறவர்களுக்கு 10 காப்பியும், கமிஷனாகக் கொடுக்கப்படும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்தலபுராண வசனம்.

வராகக்ஷேத்திர வைபவம்.

(நூல்).

ஸ்ரீமந் நாராயணனது திவ்விய சரித்திரங்களாகிய சூதையை யுண்டு தெவிட்டாது அதனபிருசியினுலடிக்கடியந்த பகவத்கதாமிருத்த தகைக் கேட்கப் பேரவாவுடையவரும் முக்தியையே விரும்பினவரும் உயர்ந்தவிரதங்களைச் செய்து முடித்தவரும் காமவெகுளி மயக்கத்தை முற்றத்துறந்தவரும் யோக நிஷ்டையையுடையவரும் நைம்மிசாரணிய வாசிகனுமான செளனகாதிமுனிகள் ஒரு நாள் அவர்கள் செய்யும் பிரா தஸ்ஸவன ஓம முடிவில் எப்பொழுதும் பிரமத்தியானபரரும் சகல புரா ணகதைகளையும் நன்றாய் போதிக்கத்தக்கவரும் வியாசமசாமுனிக்கந்தர ங்கமாணுக்கருமான சூதபௌராணிகரையடைந்து வேண்டுமுபசாரங் களை அவருக்குச்செய்து அவர் யோகாசனத்திலிருந்த பின்பவரை நோக் கிச்செளனகர் சொல்லுவாராயினார்.

ஓ! அறிவீற் சிறந்த தபோநிதியே, “எதார்த்தமானபடிக்கெ ல்லாப்புராணங்களும் அநெக புண்ணிய தீர்த்தங்களும் புண்ணிய ஸ்தல ங்களும் அவைகளின் மகிமையும் அரிது மௌனமான பலவித மோக்ஷ தர்மங்களும் கேட்டபொழுதிலேயே யாவருக்கும் சித்தியைத் தரத்தக் க பல சரித்திரங்களும் உம்மாலெங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவைகளுள் பாண்டிய தேசத்திலுள்ள வராக ஸ்தலத்தின் மகிமை இதுவ ரையும் எங்களுக்குச் சொல்லப்படவில்லையன்றே. கொடிய பாதகத் தைச் செய்தவர்களும் அனுகாப்பபடாதவர்களுமாகிய பெண்களுக்கும் சூத்திரருக்கும் அநுலோமப் பிரதிலோமாதிகளுக்குங்கூட அழியாத மு க்தியைத் தரத்தக்கதும் சேதனர்களுக்குச் சகல சித்தியையும் கொடுக் கத்தக்கதும் அனாதியும் புண்ணியதமமுமான அந்த வராகக்ஷேத்திரத்தி லுள்ள விஷ்ணு ஸ்தலங்களின் மகிமையை ஞான நிதியான தம்முடைய முகமாகவே கேட்கப் பேராசையுடையவர்களாகிறோம் என்று வினயத் துடன் செளனகர் கேட்க, சூதரானவர் இவர்கள் கேட்கும் சரித்திரம் அதிக ரகசியமுள்ளதாகையால் இதை இவர்கட்குச் சொல்லக் கூடுமா வென்பதைப்பற்றி ஒரு முகூர்த்தம் தாம் மௌனமாயிருந்து யோசித்து ச்சரீரம் புளகமரும்ப ஒரு வசனம் சொல்லுகிறார்:—

“ஓ முனிவரே, தாமிப்போது வினவிய வராகக்ஷேத்திர வைபவம் முற்காலத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் ஸனகாதி யோகிகளோ

கூடிய நான் முகனுக்கும் அவனால் நாரதபகவானுக்கும் அவரால் வியாசமகா முனிவருக்கும் அந்த வியாசபகவானால் எனக்கும் அதிர்சியமாகச் சொல்லப்பட்டது. இம்மகிமை முருந்த சுருஷி வந்தத்திலன்புள்ளவரும் நல்ல விரதமுடையவர்களுமான உங்களாலேயே கேட்கத்தக்கதாகையால் நீங்கள் சாவதான முனமுடையவர்களாகக் கேட்கக் கடவீர்கள். இதை நாஸ்திகருக்காவது பகவத்பக்தி இல்லாதவருக்காவது, கேட்கப் பிரியமில்லாத வருக்காவது ஒரு போதும் சொல்லவே கூடாது,,.

“கிழக்கில் கீழ்கடலும் தெற்கில் கன்னியாகுமரியும் மேற்கில் மலைய பர்வதமும் வடக்கிலிடபாசலமுமான இதற்குள்பட்ட பரிசுத்த முள்ள பூமி பாண்டியதேசமென்றியாவராலும் கொண்டாடப்படுகிறது. அது புரமபாவனமான புண்ணிய கேஷத்திரங்களையும் புண்ணிய தீர்த்தங்களையுமுடையது. அந்தப்பாண்டிய தேசத்திலுள்ள ஸ்சலங்களிலெல்லாம் அந்த வராகஸ்தல மிகவும் உத்தமமானது. எப்படியெனில் ஆதியில் சுவேதவராக ரூபியான பகவான் வல்லமையிலும் வரதானத்திலும் கொழுப்படைந்து சாதுஜனகண்டகளுக விருந்த இரணியாக்க நென்னும் அசுரனை வதைசெய்து கடலினடுவில் முழுக்கிடந்த பூமியைத் தன்னீறுப்பல்லிலொட்டிய கொருதுகளைப்போல லீலையாக உத்தாரணஞ்செய்து அஷ்டதிந் பதிகளோடும் அஷ்டதிக்கயங்களுடனும் அஷ்டகுலாசலங்களுடனுங்கூடிய விந்தவசந்தகரையை ஆயிரம் படப்பொறிகளையுடைய ஆதிசேஷனது சிரசில் முன்போனிலை பெறும்படி செய்து தாமொரு சிறிய வராகவடிவமாகியந்த வராககேஷத்திரத்திலெழுந்தருளித் தன் நேவியான பூமிப்பிராட்டியின் வருத்தந் தீரக் கையினாலவளை யெடுத்தனைத்து மடியில்வைத்து க்கொண்டு தன் சங்கர்பத்தாலங்ஙன முண்டாகிய கர்பகதருமூலத்தில் மகத்தாயு முன்னதமாயுமுள்ள திவ்விய ரத்தினசிம்மாசனத்தில் தாமெழுந்தருளியிருந்து சனகாதி களாற்றுதி செய்யப்பெற்றவராய் வருத்தம் நீங்கிய நிலமங்கையின் ஆனனத்தைக் குளிரக்கட, ஸ்தித்த பொழுதில் அத்தரணிமானவள் அவன்றிருவுள்ள முகப்பானதையறிந்து அந்த ஜெகத்பதியான வாசுதேவனுடைய பிரசன்னமான சந்திரமண்டலம் போன்ற முகமண்டலத்தைச் சேவித்துச் சொல்லுவாளாயினாள்:—

“ஹே ஜனார்த்தனா! அடியவர்களுடையவருத்தத்தைப் போக்குகிற அடியார்க்கெளியனே! உமது கிருபையால் நான் பரிபூரணமனோரையானேன், நீ ருலக நன்மையின் பொருட்டில் மந்தமதிகளான பாவிகளுக்கும் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எளிதில் தரத்தக்கதும் மோகேஷாபாயங்களுமான சகல தர்மங்களையும் தாமிவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்து வெளியிடவேண்டுகிறேன்”, என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய க்கருண நிதியான வெம்பெருமானுமங்ஙனமே சகல சேதனங்களையும் காப்பாற்றத்திருவுள்ளமாய் அப்பார் மடைந்தைக்குச் சகல தர்மங்களையுமுருளிச்

செய்ய அவள் மறுபடியும் தெண்டஞ் சமர்ப்பிவித்து சுவாமி! தாமிப் போதுகிருபையாக அருளிச் செய்த தர்மங்கள் சகல சேதனர்களுக்கும் இகபரசாதகமானதும் எனினில் ஆசரிக்கத்தக்கதுமானவைகளே. இவைகளைச் சம்சாரத்திலுழன்று மதியங்கிக் கிடக்கிற சேதனர்கள் நம்பாமல் வீணாக அவமதித்து விடுவார்களாகையால் ஜீவகாருண்ணிய முள்ள தாமே என்மென்றைக்கு மிவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தவரவர்களிச்சையின்படி சுகிர்த கர்மங்களை ஆசரிக்கச் செய்து சேதனர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்ததேவியை பகவான் நன்றாக ஆலீங்கனன் செய்துகொண்டு ஓ! பெண்கள் சுகாமணியே! நின் நிஷ்டப்படிநானிவ்விடத்திலேயே நித்தியவாசஞ்செய்கிறேன்.

“அதனால்துயாவராலும் வராகக்ஷேத்திரமென்றழைக்கப்படுவதுமன்றி இதில் வாசஞ் செய்கிற சேதனர்களெல்லாம் சமுசாரபயத்தினின்றும் விடுபட்டு நம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட்டும். அந்நிமித்தமாகவே நாமும் நீயும் வைனதேயாதிகளுமிங்கவதரித்து மோக்ஷ தர்மங்களை வெளியிடக்கடவோம்; எப்பொழுதும் நல்ல பலனையே தரத்தக்க சாத்துவிக தர்மானுஷ்டானங்களை யாவருமனுஷ்டித்து உத்தமமான பலன்களை யடையட்டுமென்று ஆரூர்த்தத்திராணபராயணனருளிச்செய்ததைக் கேட்டுப் பூமிதேவியானவள் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி இருந்தாளென்று சொன்ன சூதருடைய வாய் மொழியிற் செனனகாதி மகரிஷிகள் மிகுந்த சந்தோஷசித்தர்களாய் அவரிடம்விடைபெற்றுச் சென்று மத்தியானகர்மங்களைச் செய்து முடித்துக்கொண்டப்பால் சூதரையடந்து மறுபடியும் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

மன்கேர் சாபவிமோசனம்.

ஓ! மாகாத்துமாவான சூதபுராணிகரே, பாண்டியதேசத்திலுந்த உத்தமமான வராகக்ஷேத்திரம் எங்ஙனமிருக்கின்றது, எவ்வளவு யோசனை துரமுள்ளது, எத்தனை புண்ணிய தீர்த்தங்களடங்கியது, அதில் முற்காலத்திலயார் யார் சித்தியடைந்தவர்கள், அவைகளை எல்லாம் சகல முமறிந்ததம்மிடம் விஸ்தாரமாய்க்கேட்கவிரும்புகிறோம் என்னச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஓ! மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளே சாவதானமாகக் கேளுங்கள், முன்சொன்ன பாண்டியதேசத்தின் மேல் புறமாய் மலையமென்று ஒரு பர்வத மிருப்பதாக நாம்முன்னமே சொன்னோமல்லவா, அது வெகுவளமுள்ளதாயும் உயர்ந்த பலதருக்களால் நெருங்கியும் குளிர்த் பலமலையருவிகளால் நிரம்பப்பெற்று முள்ளது, அதில், அநேக முனிகணங்களால் சேவிக்கப் பெற்ற அகஸ்தியபகவான் உலகநன்மையின் பொருட்டு த்தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். அந்த அகஸ்தியகூடத்தி

ற்கு வடகிழக்கில் சில தொடரான பருவதங்களுண்டு, அதில் மண்கே
மெனப் பெயர் பெற்ற உயர்ந்த மலையொன்றிருக்கின்றது. அவ்விட
த்தில் மண்கேமுனி யென்றொருவர் தமது மாணக்கர்களான பல முனிக
ளுடன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறார். அந்தப்பரு வதத்தின்கீழ்பா
தி தொடங்கி, அதின் கிழக்கில் நாலுபுறமும், இரண்டு யோசனைதூர
முள்ள தேசமே, யாவராலும் வராகக்ஷேத்திரமென்று சொல்லப்படு
கிறது. அந்தஸ்தலத்தில் ஸ்ரீபரமபத நாதன் நித்தியவாசமா யெழுந்
தருளியிருந்து அங்குள்ள தபர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சித்திகொ
டுத்துக்கொண்டிருக்கின்றார் என்று கூறிய சூகருடையவாய்மொழியைக்
கேட்டு செளனகாதிகள் ஓ! ஞான நிதியே மண்கேமுனியென்பவர் யாவர்
அவர் யாது காரணத்தால் மண்கே ரென்று பெயர் பெற்றார் அவர், எவ்வி
தம் சித்தியடைந்தார் அவைகளை விபரமாகக் கூறுமினெனச் சூதர்சொ
ல்லுகிறார்.

கொண்டிணிய குலத்திற்பிறந்த சுதபரென்னுமோரந்தணர்
இடபாத்திரியில் முக்தியைவிரும்பித் தவம்செய்து கொண்டிருக்கையில்
ஒருநாள் புண்ணியக்ஷேத்திரமான அவரது தபோவனத்தில் திருச்சில
ம்பாநதியில் நீராடும் பொருட்டாக யோகநிஷ்டர்களான வாலகிலியர்
என்கிற இருடிகளும் வாதாசனர்களான சில முனிவர்களும் தன்னைச்
சூழ்ந்துவர துருவாச முனிவர் வந்தார். அவ்வமயத்திற்சுதபர்கர்மசிர
த்தையுள்ளவராகையால் ஸ்நானஞ்செய்யவேணுமென்ற விருப்பத்துட
ன் வந்தமுனிவர்களை வேண்டிமுபசாரங்களைப் பூரணமாகச் செய்து முடி
யாமல் அவசரப்பட்டு அந்நாபுரக்கையிற் சென்று. பாபநிவிர்த்திகரமா
ன அகமருடணமென்றதிவ்யசூத்தத்தை தியானித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்
செய்து அந்நீருண்முழ்கி யிருந்து இடபாசலேஹுன சுங்கராஜப் பெரு
மானை நினைத்து மானசீகாராதனஞ்செய்து வருகிற வழக்கப்படி நிஷ்
டையிலிருக்கையில் தம்மையுபசரியாததினால் துருவாசர் கோபங்கொ
ண்டாரென்கிற சங்கதியை ஞான திருஷ்டியினாலறிந்த சுதபர் அதிவி
ரைவாக நிஷ்டையை முடித்துக் கொண்டு தன்னாசிரமத்தை யடைந்
து வந்த தபோதனர்களை உபசரிப்பதற்கான பூஜாத்திரவியங்களை யெயித்
துக்கொண்டு ஓடிவந்தார்.

அப்படி வந்த சுதபரை துருவாசர் பார்த்து மகாகோபாவே
சமுடையவராய், அடே ஆத்ம ஞானமில்லாதவனே உன்னுடைய வாஸ
ஸ்தலத்தில் வந்த பிரமத்யானபரர்களான இந்த முனிகளைக்களைக் க
கண்டவுடன் வேண்டிமுபசாரங்களைச் செய்துபசரியாமல் அனாதரவு செ
ய்துவிட்டு கர்மமே பெரிதாய்நீநெடுநேரம் தண்ணீருள் முழுகிக்கிடந்த
மையான் மண்கேமாகக்கடவாயென்று சாபமொழி கூறிப்போனார்.

அந்த துருவாசருடைய வாக்கினின்று மம்புபோற் புறப்பட்
ட சாபமொழியைக் கேட்ட சுதபர் நடுநடுங்கி நெஞ்சலர்ந்து நாவற

ண்டு அடியற்றமரம்போலந்த முனிவர்களது காற்கிடையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சிதராய்த் துவண்டுகிடக்க மிகுந்த கருணையுள்ள அந்த யோகிகள் தங்களைச் சரணமடைந்த சுதபரை ஆதரவுடனெடுத்திணைத்து, நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் நாங்களுமது சாபத்துக்கு விமோசனோபாயமொன்று கூறுகின்றோமென்று சமாதானம் பண்ணி ஓ சுதபரே துருவாசரெது சொன்னாரோ அது அப்படியே பலிக்கு மல்லது கணப்பொழுதேனுந் தாமதிக்குமோ ஆனாலுமெங்கள் மொழியைக்கேளும், இந்தப் பாண்டிய தேசத்திலுள்ள வராகக்ஷேத்திரத்தில் தருமாத்திரியென்று பெயருள்ளதும் பல கொடி முடிகளோடு கூடியதுமான தொருபருவதமிருக்கின்றது, அதன் கீழ்புறமாய் அருவியொன்று நதியாகப் பிரவாகிக்கின்றது, அவ்வாற்றினிருகரைகளிலும் புட்பங்களோடும் பலங்களோடும் கூடிய இருண்ட சோலையொன்றுளது அதில் பூர்வத்தில் வாசிஷ்டர்களுள்ளும் காசிபர்களுள்ளும் காண்ணுவர்களுள்ளும் கௌதமர்களுள்ளும் டாரக்துவாசர்களுள்ளும் வாத்தியாயனரென்றும் ஆர்ஷ்டிஷேனாளென்றும் சாகடாயனர்களுள்ளும் சாகலியர்களுள்ளும் இப்படி எத்தனையோ தபோநிஷ்டர்களனைகமாயிரம் பேர் அங்குத் தவஞ்செய்து. பிரம்மசாயுஜ்யத்தையடைந்தார்கள்.

ஆகையால் நீருமந்த மலையருவியிற்சென்று நீராடி அந்தக்ஷேத்திரம்குத்துவத்தாலுமது மண்கேசரீரத்தை விடக்கடவீர். அந்தக் காரணத்தால் மண்கே முனியென்று உம்மையுமுமது சம்பந்தத்தால் அந்தத் தர்மாத்திரியை மண்கேபர்வதமென்றும் யாவராலும் அழைக்கப்பட்டும் அப்பாலுமது சீவர்களுடனிருந்து அங்கையே தவத்தைச் செய்து சித்தியடையக் கடவீரென்று முனிவர்கள் கூறிய வசனங்களைச் சுதபர் கேட்டு மனக்களிப்புடையவராகி சுவாமிகளே தங்கள் நியமனப்படியே நடக்கின்றேன் ஆனலெனக்கொரு நியமமுளது, அகென்னவெனில் தினன்கோறு மிந்நூபுரகங்கையில் புனல் குடைதலும், இந்தத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையுட்களைத் தெரிசிப்பதுந்தான் கருணைக் கடலான தாங்கள் அவையுமவ்விடத்திலேயே யெமக்கு லபிக்கும்படி அனுக்கிரகித்தால் மிக்க நலமாயிருக்குமென்று பிரார்த்திக்க அந்த முனிவர்கள் மிக்கவானந்தபரிதர்களாய் அவரது பக்தியைப் பலவாறு புகழ்ந்துகிருபையுடன் ஓ! மண்கேமுனியே அந்தத் தருமவரையிலேயே சுந்தரராஜப்பெருமானுமக்காக சுயம்பிரகாசராயாவிற்பவிப்பார் அந்நூபுரகங்கையுமங்கேவரும் நீர் வீண்காலதாமசஞ்செய்யாமல் விரைவிற்செல்லக்கடவீரென்று சொல்லி அவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஆதித்தியங்களையெல்லாமன்போடு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களனைவருமறைந்துபோனார்கள்.

உடனே சுதபரும் நுணவினது சரீரத்தை யங்கையே யடைந்து, மிகுந்த ஆச்சரியமுடையவராய் தனக் கந்தரங்க பக்தர்களான பல முனிகணங்களுடன் இடபாத்திரியை விட்டுப்புறப்பட்டுத் தபோபலத்தா லாகாயமார்க்கமாயத் தர்மாத்திரியையடைந்து, அதன் கீழ்ப் க

மாய்ப் பரமபாவனமாயும், அதிசீதளமாயுமோடுகிற மலையருவியி னீரா டியவுடன் தன் மண்கே சரீரம் போய் முன்போல மனித சரீரத்தை யடைந்து, அந்த வராகஸ்தல மகிமையைப் பலவாறு புதழ்ந்து. உள் ளக்கிளர்ச்சியுடன் பல முனிகணங்கள் தற்குழ உங்நனமே த்போ நிஷ்டையிலிருந்து வாசஞ் செய்து வந்தார்.

(மண்கேர் சித்தி யடைந்தது)

அப்படிச் செய்து வருங்கா லொருநாளவர் வேண்டுகோளி ன்படியே சுந்தரவல்லிசமேதனை இடபாசலத்தெம்பெருமான் கருடா ரூடாகிப்பீதாம்பரந்தரித்த இடையும் மலர்ந்த செந்தாமரை போன்ற கருணை வழிந்தொழுதுகின்ற திருக்கண்களும், பாலரவியுதயத்தைப் பழிக்கின்ற காந்தியும், நீருண்டகாளமேகத்தை யொத்திலங்கிய திருமே னியும்தும், கௌஸ்தபரத்தினத்தால் விளங்கிய திருமார்பும் திவ்யப ரிமளமோங்கிய திருத்துளப மாலையாலலங்கரிக்கப் பெற்ற தோள்களே யுமுடையவராய் ஹாரகேயூரமகுடாரதிகளாலும், பஞ்சாயுதங்களாலும் விளங்கப் பெற்றும், அனந்த கருட விஷ்வக் ஸேனாதிபர்களோடு கூடியும், ஸ்ரீபூமிநீரா சமேதனாகியும் சனகாதிகளாற்றுதிக்கப்பெற்றும், பிர மர்தி தேவர்களால் சேவிக்கப்பெற்றும், தன் கண்ணுக்கெதிறிற் றேன் றிய பரஞ்சுடரைக் கண்டந்தமான் தெண்டஞ்சமர்பிவித்து, சுதபர் அந்த திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தைக் கண் களிக்கச் சேவித்து, மனமகி ழ்ச்சியுடன் நான் நினைத்தபடி கண்டே னென்றானந்தக் கூத்தாடி நாத்தள தளத்துப் போற்றித் துதிசெய்யத் தொடங்கினார்.

ஓ! ஜெகத்சரீரியானபரமபுருஷனே! சர்வவஸ்து காரணரும் வேதாந்தங்களில் பிரம்மமென்று முறையிடப் படுகிறவரும், அறியத்தக்கச் சொரூபமுடையவரும் யோகிகளுக்கு முக்தியைக் கொடுப்பவரும் ஒன்றிலுஞ் சம்மந்தமில்லாதவரும் அவிபக்தரும் எல்லாத்திற்கு மாதிரும், சர்வபூதங்களுக்கு மந்தரியாமியும் சுத்த சத்வ சொரூபியும், அடியவர்க்கறிய எளியசுபாவமுள்ளவரும், தொண்டரிதயத்திற் குடியிருப்பவரும், சுத்த சத்வமாகிய பரமபுத்தத்தில் வசிப்பவரும், நித்தியர்களாலும் முக்தர்களாலும் பக்தர்களாலும் எப்பொழுதுஞ் சேவிக்கத் தக்க வருமாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

நீரே சகல ஜெகத்திற்குங் காரணரென்றும் சுவாமியென்றும், பிரளயகாலத்தி லெல்லாப் பூதங்களோடுங் கூடிய மூலபிரகிருதிக்கு மிருப்பிடமானவரென்றும் இருடிகளெண்ணுகிறார்கள் அன்றியும் ஜெங்கமஸ்தர்வாரூபமான எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அது தம் தம் காரணங்களிலயத்தை யடைந்தபின் பிரகிருதிபுருஷரூபியாயும் தத்தப்பிரயுக்த தோஷங்களாலும் திண்டத்தகாதவராயுமிஞ்சி யிருக்கிறீர் அதனாலு ண்டாகுஞ் சிரமத்தைப் போக்கும்பொருட்டாகவோ அநேக பணமகு

டங்களா லலங்கிருகமானநாகபோக பரியங்கத்தில் பக்தகோடிகளாற்
சூழப்பட்டு ஸ்ரீகேவி பூதேவியுடன் சயனித்திருக்கிறீர். அப்பால் பிர்
மப் பிரளயமுடிவில் திருப்பள்ளியுணர்ந்து பொன்வணிகன் மெழுகி
லொட்டிய சுவர்ன சகலம்போல மூலப்பிரகிருதியில் உருமாய்ந்துல
யித்துக் கிடக்கிற ஜீவகோடிகளையும் அவைகளின் பூர்வகர்மங்களையும்
கடாட்சித்து சர்வாந்தரியாமியாகிய நீரொருவரே சகல சேதனசேத
ன ரூபமாக வேணுமேன்கிற சங்கர் பத்தினுலனேக ஆத்ம கோடிக
ளோடு கூடிய மூலப் பிரகிருதியைக் கலங்கும்படி செய்கிறீர் அந்த மூ
லப்பிரகிருதியிலிருந்து சமது அக்ஷரத்தையும் அதினின்றும் மவ்வியகத
த்தையு முண்டாக்கி அதிலிருந்து மகதத்துவத்தையும் அதிலிருந்து சூ
தங்களுக் காதிராயிருக்கிற அகங்காரத்தையுமுண்டாக்குகிறீர் சத்வர ஜ
ஸ்கமோகுண பேதங்களினால் அவ்வகங்கார மூன்றுவிதமாய்ப் பிரிக்க
ப்பட்டு அதில் ராஜஸத்தோடு கூடிய சாத்விகத்தினின்றும் பதினேரிரி
திரிபங்களையும் ராஜஸத்தோடு கூடிய தாமசத்திலிருந்து பிரதிவியாதி
பஞ்சபூதங்களையுங் கந்ததன் மாத்திரைகளையு முண்டுபண்ணுகிறீர்.

பஞ்சீகிர்தங்களான அவைகளிலிருந்து மண்டத்தையுண்டு
பண்ணி யதில் பிரமனையும் அவனிடம் அனுப்பி ரவேசித் தவனால்
ஜெகத்தையு முண்டுபண்ணிப் பரிபாலிக்கிறீர் அதைநீரே பிரளயகால
தீதி லழிக்கிறீர் இவ்விதமான லீலைகளைச் செய்தான்நதிக்குறீர் நீரேசகல
வேதங்களாலும் சகல தேவதைகளாலும் சகல விருடிகளாலும் பரம
புருஷனென்றுபுகழ்ப்படுகிறீர் எல்லாயாகாதிகிருதுக்களாலு மாராதிக்க
ப்படுகிறீர் நீரேசகலருக்கும் பலப்பிரதராயும் அனாதியாயிருக்கிறீர் ச
ம்சார பயத்தினால் துக்கிப் பவர்களும் சுத்தமனதுடைய வர்களுமான
சேதனர்களைச் சகலகர்மங்களாலுமும்மையே யாராதித்து உம்முடைய
திருவடிகளையே யடையும்படி செய்கிறீர் முழுட்சுககளெல்லாம் உம்மு
டைய சர்ப்புச்சியத்தையடைந்து. பரமபதத்தில் உம்முடன் நித்தியவா
சஞ்செய்கிறார்கள் சம்சாரபயத்தினால்வருத்தமடைந்தவர்களாகிஹிதாஹி
த்தையறிபாத சேதனரை நீரே பரமகிருபையினால் குளிர்க்கடாக்கித்து
யாதேனுமொருதாரணத்தை முன்னிட்டு அவர்களை ஆத்மஞானிகளாயுமு
ம்மிடம் பக்தியுடையவர்களாயுஞ் செய்வித்து உமது அடியவர்குழாங்க
ளோடு சேர்க்கிறீர் அவர்களுடைய பக்தி வக்கினங்களை நீரே யனுக்கிர
கத்தாற் பேர்க்கி உம்முடைய திருவடியை யடையும்படி செய்கிறீர் கா
ல் தோஷத்தினால் இவ்வலகில் சாதுக்களுக்கிடையுறு செய்கிற துஷ
டர்களால் தருமத்திற்கழிவு வருங்காலத்திலெல்லாம் துஷ்டர்களை நிக்
கிரகித்து தர்ம சம்ரக்ஷணையின் பொருட்டு யுகந்தோறும் ஸஜாதியராய்
நீரே யவதரிக்கிறீர் அறிவுள்ளவர்களை யு மறிவீனர்களையுங் காப்பாற்றுவ
தற்காக அந்தந்த விடங்களில் சாந்நித்யமுஞ் செய்கிறீர் இப்படிப்பட்ட
ட சர்வசக்தனான உம்மை நான் சரணமடைகிறேன். என்று வெகு
வர்கத் துதிசெய்த மண்கேரை ஜெகதீசன் குளிர்க் கடாக்கித்தொரு
வீர்சகமருளிச் செய்கிறார்.

“ஓ! மண்கேரே நீர் முன்செய்த கர்மபரிபாகத்தால், நானிப் பொழுதுமக்குப் பிரசன்னமானேன். வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளக் கடவீரென்றருளிச் செய்ய, முனிவன் தன் சென்னியிற் கைகூப்பி ஹே சர்வாந்தரியாயியான பகவானே நீர் யாவரிதயங்க ளிலுமிருந்து, அவரவர் கருத்தை யறிகிற சர்வசக்தன்ல்லவோ நீர் நியா த தொன்றுமில்லையே, நானும்முடைய சாயுச்சியத்தை விரும்பியன்றோ தவஞ் செய்கிறேன் இப்பொழுதும்முடைய திவ்ய தெரிசனத்தால் பரி பூரண மனோரதனுனேன், இப்பவோ எப்பவோ உமது திருவுள்ள மூவ ப் புறுங்காலத்தில் என்னை நும்பதகமலத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வே ண்டுகிறேன். நிரந்தரமு மும்முடைய திருவடிகளில் பக்தியெனக் குச்சலியாதிருக்கவுங் கிருபைசெய்யவெனுமென்று பிரார்த்திக்க, சுந்த ர பாகுவான பகவான் ஓ! முனிவரே நீர் வேண்டியபடி நீரும் உம்மையடித்த தபோ நிஷ்டர்களுந் தேகமுடிவில் நம்முடைய பரந்தாமாவையடையக்கடவீர்கள் இந்த வராகக்ஷேத்திரத்தில் நீர் சித்தியடைந்த படியாலுமக்காகக் காலதத்துவமுள்ளவரை நானிங்கே வாசஞ்செய்கிறேனென்று’ ஸ்ரீமந்நாராயணனருளிச் செய்து மறைந்தார்,

அதுமுதற்கொண்டந்த மண்கேவனாயில் தன்னுடைய பக்தர்களோடுமந்த மண்கேமுனி சித்தியடைந்திருக்கிறார் இந்தச்சரித்திரத்தை யாராவதுவிசுவாசத்தோடு பிதுர்தினங்களிலும் மற்றப்பருவகால புண்ணியகாலங்களிலும் படித்காலங்கேட்டாலுமவர்கள் அவரவர்து ற்க்களோடு மண்கேமகரிஷியடைந்த உத்தமகதியை யடைவார்களென்ப திற்சந்தேகமில்லை, என்று சூதர்கூறிமறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

(காலநேமிவதை).

ஓ! செளனகரே வராகக்ஷேத்திரத்தில் இன்னமொரு அற்புதமானசரித்திரம் சொல்லுகிறேன் கேளும் மண்கேபருவதத்தாழ்வனாயில் சோலையொன்றிருப்பதாக முன்னம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா, அதுதான் சண்பகாரண்ணியம். அதுகுபேரனது சைத்திரரதமென்னும் உத்தியானவனத்தையும் பழிக்கத்தக்கதாக அனேகமலையருவிகளால் மிகவும் குளிர்ச்சியுடையதாயும் செண்பகம், புன்னாகம், வகுளம், மாதவி, அகில். தேவதாரம், குங்குமம், செஞ்சந்தனம், கதலி, தேமா, வருக்கை, கமுகு, தென்னை, கடம்பு குருந்தி, செருந்தி’ அசோகு’ தாதுமாதுளை, ஆச்சா, மருது, இலவு, மூங்கில், முதலிய பலதருக்களால், நிறையப்பெற்றும். முந்திணை, சீந்தி, திப்பிலி, மிளகு, வெற்றிலை, முதலிய பலலதாவிதானங்களையுடையதும் மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்கி, செண்பகம், ஜாஜி, ரோஜா, மருக்கொழுந்து, முதலிய பலவித புஷ்பஜாதிகளால் பரிமளவத்தாயும்; அரிமா, கைம்மா பரிமா, பாய்மா, முதலியமிருகங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாயும் செவிக்கின்பமாயும் மனோகரமாயும் சப்திக்கின்ற கிளி. குயில்.

மயில், நாகணவாய்ப்புள்ள திபக்திஜாலங்களின் சப்தஜாலங்களால் நிறைந்தது ம், கிராமியாரணியங்களான நல்ல ஓடதிகளோடு கூடியதும் பூங்கொத்துக்களில் கிஞ்சகங்கள் கொஞ்சிவிளையாடவும் சரவிளக்கேற்றியதுபோல சண்பகங்கள் பொன்னிரமான அரும்புகளை அரும்பியிலங்கவும் குடமல்லிகைகள் வசந்தராஜனுக்கு வெள்ளிக் காளாஞ்சி ஏந்துவதுபோல் முருக்கலிழந்து விகசிக்கவும் அம்மலர்களினின்றும் குமுருமென்று குமிழியிட்டுப்பாயும், இனிய சேறலையுண்டு தெவிட்டி க்கீதம்பாடுவதுபோல் வண்டினங்கள் அழகாக ஒலிக்கவும், மிருதங்கம் முழங்குவதுபோல அங்குள்ள மலையருவிகள் திமிதிமென்று குமிறிக் கோஷிக்கவும், சுதிகூட்டுவதுபோல் மாங்குயில்கள் தீங்குரலாய்க் கூவவும், விலைமகளிரைப்போல தனதழகியகலாபத்தை விரித்துமயிலினங்கள் நிர்த்தனம் செய்யவும், கதம்பயிறைப்பதுபோல மந்தமாருதமானது நாலுபுறமும் மகரந்தப் பொடிகளை வாறிக்கொண்டு வந்து வீசவும், கொன்றை மரங்களானவை சோலையாகிய அரங்கினடிக்கும் நடனத்திற்கு உகந்து சபாநாயகர்கள் சன்மானிப்பதுபோலத்தனது பொற்காசுக்கொப்பான அழகிய மலர்களைச் சொரியவும், இந்த வைபவங்களைக் கண்டு பரதசாஸ்திரரத்தில் கைதேர்ந்த ரசிக சிகாமணிகள் சிரக்கம்பம் செய்வதையொத்துச் சோலைகள் தலையசைந் தாடுவதுமான வைபவங்களையுடையதும் இதுவுமன்றிப் பொருள் வயிற்பிரிந்த நாயகனுடையவரவைச்சகிகளால் அறிந்து தமதழுக்காடைகளைக் களைந்து நல்ல புதிய வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கிருதைகளாகி மனமகிழ்ச்சியோடிலங்கிய கற்புடைமகளிரைப்போல மந்தமாருதங்கள் அசைந்தசைந்துவருவதைக்கண்டு குயிலினங்கள் மதுரமாய்க் கூவவும் தேமாமரங்களெல்லாம் இலையுதிர்ந்து சிவந்த தளிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் விளங்கியும், சகல முனிகண்களாலும் தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டிமிருக்கிற அந்தச் சண்பகாரண்ணியத்தில் மகா உத்தமகுலங்களிற் பிறந்த நானு கோத்திரிகளான மகாத்மாக்கள் எண்ணிறந்தவர்கள் அங்கனம் தவசு செய்து உத்தமபதத்தை யடைந்தார்கள்.

அதில் வெகுகாலத்திற்கு முன்பு மிகுந்த பலசாலிகளான அசுரர்களால் துறத்தப்பட்ட திக்ப்பாலர்கள் தங்களுடையபதவியையழிந்து அந்த வராகஸ்தலத்திலுள்ள சண்பகாரண்ணியத்தை யடைந்து தபசுசெய்து அந்த ஸ்தல மகிமையால் தங்கள் தங்கள் பதவிகளையடைந்தார்களென்கிற சங்கதியைத் தெரிந்த காலநேமியென்னும் ஓரசுரன் வரதான மகிமையால் கொழுப்படைந்து, அலாநெறியனாய் இந்திராதிகளை அவரவர்கள் பதியினின்றும் துறத்திவிட்டு இந்தச் சண்பகவனத்தில் வசிக்கிற வானவரையும் இருடிகளையும் அந்தணர்களையும் யாதொரு நல்ல கருமங்களையுஞ் செய்யவொட்டாமல் இடையூறு செய்து வந்தான்.

அவன் செய்யும் இடுக்கண் சகியாதவர்களாய் மகவானை முன்

னிட்டுத் திருப்பாற்கடலிற் சென்று ஆகாஷீதியினின்றுகொண்டு நாக
போக பரியங்கத்தில் ஸ்ரீபூமி நீளாசமேதனாகி போககித்திரை செய்த
ருளிய சர்வ சரணியனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணமடைய உட
னே கருணைக்கடலான பகவான் அவர்களுக் கெதிரிற்றேனறி, தேவர்க
ளே கேடமமா நீங்கள் வந்த காரியத்தை யறிந்தோம், மகாபாதகனாயும்
லோககண்டகனாயுமிருக்கிற அந்தக்காலநேமியின்வதத்தை இப்பொழுதே
செய்கிறோம் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம், சுதமாய் உங்க
ளிருப்பிடம் செல்லக்கடவீர், என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்து
போனார்.

அப்பால் பாகசாசனனாதி யார்கள் காலநேமிக்குப்பயந்தவர்க
ளாய் இந்தச் சண்பகவனத்தில் வந்து மறைந்து தவஞ்செய்து கொண்
டிருப்பதைக் கண்ட காலநேமி மறுபடியும் உபத்திரவம் செய்யப் புகு
ந்தமையால் அவர்கள் துன்பக் கடலுளாழ்ந்து, அந்த பக்தரக்ஷ
கனான பரவாச தேவனை நிஷ்டையினால், நினைத்துவருந்தும் பொழுதில்
ஆபத்தபந்துவான பகவான் சங்குசக்கர கதாதரராய் கருடன் மீதாரோ
கணித்துவந்து அவர்களுக்கப்பயங்கொடுத்ததுமன்றி அவர்களுடன் அந்த
த்தூராத்மாவான காலநேமியைக்கண்டவனுடையுத்தஞ்செய்யஅதில் தி
ருமால் பக்கம் தேவசேனைகளும் காலநேமி பக்கம் அசுரசேனைகளும்
வந்து கூடிக்கைகலந்து அதிபயங்கரமாக யுத்தம் நடந்தது. அந்தப்
போரில் அசுரர்களால் தேவர்கள் துறத்தப்பட்டுச் சிதறி எதிர் நிந்தமா
ட்டாமல் தன்னைச் சரணமடையக் கண்ட நெடுமால் சரணாகத ரக்ஷக
ராகையால் உடனே அசுரசேனைகள் யாவற்றையும் தன் கைத்திருவா
ழியினால் நிரஸித்துக் காலநேமியுடன் விளையாட்டாகச் சிலபொழுது
சண்டைசெய்து பின்பு ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் அரசாயும் கோடிசூரிய
ப்பிரகாசமுமுள்ள தனது கையிலேந்திய சக்கரத் தாழ்வானை நோக்கி
இக்காலநேமியைக் கணப்பொழுதில் வதைசெய்து வரக்கடவாயென்
று ஆக்ஞாபனஞ் செய்துவிட்டு இந்திராதிதேவர்களும் முனிவர்களு
மான பக்தகோடிகளால் ஆதிசெய்யப் பெற்றவராய் சண்பகாரணியத்
தைவிட்டுக் கிழக்கில் கொஞ்ச தூரத்தில் நிலரமணீயமும் ஜலரமணீய
முமுள்ள ஓரழகான விடத்திலெழுந்தருளி யிருக்கையில் அஸ்திர ராஜ
னான சுதரிசனாழ்வான் பகவதாளுஞ்ஞையச் சிரமேற்கொண்டு வடவை
க் கனலுக்கொப்பான கோபாவேசத்துடன் சாதுஜனகண்டகனான அக்
காலநேமியென்னும் அசுரனைக் கண்டங்கண்டமாகச் சித்திரவதைசெய்
து உயிரைப் போக்கிய பின்பு மிஞ்சிய அவனுடைய சேனைகளையும் ஒன்
றும் விடாமற் கொன்றுவிட்டு ஒருகணப்பொழுதிற்றாள் அந்தச் சாரங்
கபாணியின் முன்பில் வந்து தொழுது நின்றார் அதைக்கண்ட தேவர்கு
ழாங்களும் முனிவர்குழாங்களும் எவராலும் வெலற்கரிய வலிமையுள்
ள காலநேமியின் வதத்தைக்கண்டு சந்தோஷாதிக்கியத்தினால் தலைதெ
ரியாமல் ஆனந்தக்கூத்தாடி அவ்வனந்த சயனனைப் போற்றித் துதிக்க

மேகவண்ணன பகவானும் அசுரருடைய இரத்தமாம்சாதிகளால்புசு
ப்பட்டிருக்கிற சுதர்சனத்தை க்கருணையாகக் கடைக்கித்துச், சோதி
க்க திருவுள்ளமாய் கங்கையமுனை சரஸ்வதியென்கிற நதித்திரயங்களை
நினைக்கவும் அம்மூன்று நதிகளும் அக்கணமே வந்து அவனானையின்படிசு
க்கரத்தைக் திருமந்தனம் செய்து ஜெகதீசனுடைய அருகில் நிற்க சக்
கரத்தைக் கையிலேந்தி நின்ற பகவானைத் தெரிசித்து இமையோரும்,
யோகிகளும் ஓ! சுவாமி ஜனார்த்தனா! அடியவர்க்கெளியவனே இந்தப்
பரிசுத்தைகளான மூன்று நதிகளும் உலக நன்மையின்பொருட்டுச் சுக
லஜை சுபகரமாக எப்பொழுதும் இவ்விடத் தேவையே இருக்கும்படிக்கு
ம் தேவாரும் இவ்விடத்திலேயே நித்திய வாசம்பண்ணும்படிக்கும்
கருணை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, எம்பெருமானும் அவர்கள்
வேண்டுகோளின்படியே அந்த நதிகளை அவ்விடத்திலேயே ஒரு தடாக
ரூபமாக விருக்கும்படி நியமித்ததுமன்றி அத்தடாகத்தில் எவர்கள்
ஸ்ரானம் செய்காலும் பானம் பண்ணினாலும் அவர்கள் சுகல பாவங்க
ளினின்றும் விடுபட்டு சர்வா பீஷ்டங்களுய் மடைவார்களென்றும் இந்
த உலகமுள்ளாவும் தாமும் அவ்விடத்திலேயே நித்தியவாசம் செய்கி
றேமென்றும் கூறி இன்னமும் தேவையுள்ள வரங்களைக் கேட்கில்
அவைகளையு மளிப்போமென்றும் அருளிச்செய்ய, அவ்வன்பர்குழாங்க
ள் அஞ்சலிபந்தத்துடன் ஓ! சுவாமி நீர் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிரு
ப்பது போலவே இவ்விடத்திலும் சேஷபோக சாயியாயும் ஸ்ரீபூமி
நீளாதிகளுடனும் எங்களுக்கு கெப்பொழுதும் சேவை தரவேண்டுமென்
று பிரார்த்திக்க, அப்பரந்தாமனும் அப்படியே யாகக்கடவோமென்று
நியமித்தந்தர்த்தானம் செய்தருளினார்.

அப்பால் அந்த வானவரும் முனிவரும் அந்தத் திருவேணிக்க
ளையினின்றும் செல்ல அவ்விடத்தில் ஒரு கூப்பிடு தூரம்வரை விழுதிந
ங்கி ப்பலகிளைகளோடுகூடி விசாலமாகவளர்ந்ததும் ஆகாயமளாவியது
ம் நெருங்கிய நிழல்களால் விளங்கப் பெற்றதுமான வடதருமூலத்தில்
மணிமயமாக அமைக்கப்பெற்ற, விமலாகிருதி யென்கிற, பெயரோடு
கூடிய, சொர்ன விமானத்திற்குள் அனந்தபோக பரியங்கத்தில் உன்ன
தமான தோராசனத்தில் ஸ்ரீபூமி நீளாதிகளால் வருடப்பட்ட திவ்விய
சரணாவிந்தங்களுடையவரும், நாபி பத்மத்திலிருக்கின்ற நான்முக
னால் துதிசெய்யப் பெற்றவரும், கிரஞ்சீவிகளான சனக, பிருகு, மார்
க்கண்டேயாதிகளால் அர்ச்சிக்கப் படுகிறவருமாய் பஞ்சாயுதங்களுடனும்
ஜெயவிஜயாதி துவாரபாலகர்களுடனும் குமுதாதி, கணேசருடனங்கூ
டிச் சர்வாபரண பூஷிதனாக அரிதுயில் அமர்ந்தருளிய பகவானைக் கண்டு
ஆச்சரியமடைந்து சாஷ்டாங்கமாக தண்டம் சமர்ப்பிவித்து, ஓ! கரு
ணா நிதியே இப்போது சேவை சாதுத்தபடியே இந்த விடத்தில் யாவத்
காலமும் எழுந்தருளியிருந்து, ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அந்
தமதுசூதனனும் ஓ! ரிஷிகளே நீங்கள் இங்கப்படிக்கச்சையாகவறியருளப்
பண்ணுவீராயினும்திலாவிர்ப்பவிப்போம் என்று நியமித்ததுடன் இந்த

வடதருமூலத்தில் நானுங்களுக்குத் தரிசனம் தந்தமையால் எனக்கு வடமகாதாமனென்றும், இவ்விடத்திற்குவடேசுவரபுரமென்றும்பெயருண்டாகக்கடவதென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதேமறைந்தருளினார்.

அப்பால் அந்த ரிஷிகளவ்விதம் அர்ச்சையாகப் பிரதிஷ்டை செய்து ஆரதித்துக்கொண்டுவந்து விஷ்ணுஸாயுஜ்யியத்தையடைந்தார்கள். அதுமுதற் கொண்டிப்பவர் யாவருமாரதித்து, சர்வாபிஷ்டங்களையும் அடைவதுடன் சேகமுடிவில் நாராயணசாயுச்சியத்தையுமுடைகிறார்களென்று சொன்ன சூதரைச்சௌனகாதிகள் ஓ! சுவாமிபகவான் காலநேமியை வதைசெய்த சுகரிசனத்தை நீராட்டும்பொருட்டுக் கங்கைமுதலான மூன்று நதிகளையும் நீனைத்தந்தற்குக் காரணம் யாதேனுமுளதாகில் அதையும்விபரமாகச் சொல்லவேணுமென்னச் சூதர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

(திருவேணி வைபவம்)

ஆதியில் சத்தியலோகத்தில் லோக பிதாமகனுளவேதா, சனகாதி, யோகிகளுடனும் இந்திராதி தேவர்களுடனும் சூழப்பட்டிக் கங்கை, முதலிய புண்ணியநதிகள் பெண்கள்வடிவமாய் வெண்கவரி வீசவும், சகலவைபவங்களுடனும் பிரமசபையில் சுகாசனத்திலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயண சரித்திரங்களான திவ்விய கதைகளைச் செவியுற்று சந்தோஷமாகப் பொழுது போக்கும் எல்லையில் பிரம்மரிஷ்டர் களாயும் முக்தர்களுக் கொப்பானவர்களாயும் மகாத்மாக்களாயுமுள்ள சுவேதத்துவீபவாசிகளில்சிலவிருடிகள் அங்குவந்து, உலக கர்த்தாவானநான்முகனை வந்தனம்செய்து அவரால் தக்க உபசாரங்சீடப் பெற்று, ஆசனங்களிலிருந்த பின்னர் வாணிகேள்வனுன அயன் அம்மாதவர்களை நோக்கி நீங்கள் எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள் எந்தெந்த விடங்களிலெல்லாம் சென்றீர்களென்று, வினவ, நல்ல நியமத்தையுடையவரும் மகா புண்ணியசாலிகளுமான அம்முனிவர்கள் விரிஞ்சனை நோக்கி ஓ! ஹிரண்ணிய கற்பனே நாங்களுத்தமமான சம்புத்திவுக்குச் சென்று அப்பாலனே புண்ணிய நதிகளோடு கூடியும் யாவருக்கும் உத்தமமான புண்ணிய பலத்தையே கொடுப்பது மானகோதாவரி என்கிற மகாநதியினீராடி தர்மமானுஷ்டானங்களைக் குறைவற முடித்துப் பின்பு ம்முடைய தெரிசனத்தை யபேக்ஷித்து இவ்விடம் வந்தோமென்று கூறினார்கள் அந்நவசனத்தைச் செவியுற்ற கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதியென்கிற மூன்று நதிகளும் ஒன்றுகூடி நானமும் சினமுமுடையவர்களாய் அந்த சுவேதத்துவீபவாசிகளான மாதவர்களை விழுங்கிவிடுபவர்போலக்கடுகித்து நோக்கி அவ்வன்ன லூர்தியை நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தத்துடன் ஓ! யிதியே அநாதியும் மகாநதிகளும் சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தம் செய்யத்தக்க பாவனமுமுள்ள உத்தம நதிகளென்றுயாவராலுக்கொண்டாடப் படுகிறவர்கள் நாங்களா, அல்லது கோதாவரியா இந்

தச் சபையில் உமது முன்பில் இவர்கள் அந்தக் கோதாவரியைக் குறித்
தெப்படிச் சூதிசெய்யலாம் எங்களைக்காட்டிலும் அவர்களுக்கென்ன
மேன்மை யிருக்கின்றது என்று வருத்தத்துடன் கூறினார்கள்.

அவர்கள் சொன்ன மொழியைக் கேட்ட பித்ரமகரானவர்
அவர்களைச் சமாதானம் செய்து ஓ! நதித்திரயங்களே அநாதியாயும்
புண்ணி பவதிகளாயுமுள்ள நீங்கள் கோப்பபடாம் லென்வார்த்தையை
க் கேளுங்கள். ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அபிமதம் எந்தத் தீர்த்தத்தி
ற்கிருக்கின்றதோ அந்தத் தீர்த்தமே மகிமையுடையது, அவ்வபிமதம்
தன் சம்மந்தத்தாலும் பாகவத சம்மந்தத்தாலும் ஏற்படும் அந்தப்பக
வத் சம்மந்தமும் தாரதம்மியானு குணமாகப்பலவிதப்படும், பாகவதர்
களும் நிஷ்டாபேதத்தினால் பல வகைப்படுவார்கள் அவையெவையெ
னில் கர்மபோகத்தை யனுஷ்டித்து, வேறுபலத்தை இச்சிப்பவர் சில
ர், பக்திபோகத்தை யனுஷ்டித்து மோகபலத்தை விருப்புவர் சிலர்,
பகவானையே யுபாயமாகப் பற்றி இம்மைப்பயனை விரும்புவர் சிலர், மறு
மைப்பயனை விரும்புவர் சிலர், பாகவதர்களைச் சரணமடைந்து இம்மை
ப்பயனை இச்சிப்பவர் சிலர், மறுமைப்பயனை இச்சிப்பவர் சிலர் இவ்
வனேவோரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பிரியமுள்ளவர்களாயினும் அவ
ர்களிலுங் கொஞ்சம் தாரதம்மியமுண்டு அதாவது பகவானுக்கு தன்
னைக்காட்டிலும் தன்னுடைய பாகவதர்களிடத்திலும் பாகவதர்களைக்
காட்டிலும் பாகவதர்களைச் சார்ந்தவர்களிடத்திலும் அதிக பிரீதியாயி
ருக்குமென்பது சகல வேதங்களின் சம்மதம்.

அப்படிப்பட்ட சம்மந்தமுள்ள தீர்த்தமே ஏற்றமுள்ளது.
பூரணமான பகவத் சம்மந்தத்தால் நீங்களுயர்ந்தவர்கள்தான் ஆனாலு
ம் விஷயாந்திரங்களில் பற்றற்றவர்களாயும் நாராயணனையே துதிப்ப
வர்களாயும் அந்தப்பக்திபரிபாகத்தால் சகல பாவங்களையும் போக்கின
வர்களாயும் முக்தர்களுக் கொப்பானவர்களாயுமுள்ள கௌதமாதி மக
ரிஷிகளுடைய சம்மந்தாதிக்கத்தாலும் இந்த கோதாவரியானது ஸ்ரீ
மகாவிஷ்ணுவுக்கு அந்தரங்கப் பிரியமுடையதாகும் அதன்றியுட
பகவத்பத்தர்களான கௌதமாதிமுனிகளுக்கு அந்தரங்கப் பிரியமுள்ள
வளரான சிரமணியின் தீர்த்தச்சம்மந்தம் பெற்றதனாலும் சகலபுண்ணிய
தீர்த்தங்களுக்கும் அந்தகோதாவரியே உத்தமமென்று சொன்னபிதா
கனுடையவாய்மொழியைக்கேட்டுக் கங்கைமுதலானமூவரும் மனமுடை
ந்து வருக்கமடைந்துநாணிழந்து மறுபடியும் நமஸ்காரம்செய்து
வ்விரிஞ்சன்பக்கல் ஒருவரம்யாசிக் தார்கள்ஓ! பகவானே கோதாவரி
திக்கு எவ்வளவேற்றமும்மாற்சொல்லப்பட்டதோ அதற்கதிகமாகவா
து அவ்வளவாவது உமதுகிருபையால் எங்களுக்குங் கிடைக்கும்படிக்க
க்கிர கிக்கவேண்டுமென்று வணங்கிப்பிரார்த்திக்கச் சுயம்புவானவ
அவர்கள்பக்கல் ஏராளமான கருணையுடையவராய் ஓ! நதிகே
என்னுடையவாக்கியத்தைக் கேளுங்கள் உங்களுக்கு மங்கள்

ண்டாகும் இனி வருத்தத்தை விட்டுவிடுங்கள். அதுயாதெனில் பூமியில் பாண்டியதேசத்திலுள்ள வராகக்ஷேத்திரமத்தியில் சாதுஜனகண்டகனுன காலேமியென்னும் அசுரனை நாராயணன் தன்னுதிருவாழியினால்வதைசெய்து அவ்வசுரனுடைய இரக்தமாம்சங்களாற் பூசப்பெற்ற சுதரிசனத்தை நீராட்டுவிப்பா னுங்களை நினைக்கப்போகிறார் அவ்வமயத்தில்நீங்கள்வவிடத்திற்சென்று அந்தச்சக்கரத்தைத் திருமஞ்சனம்செய்து பூமியுள்ளவரும் அந்தப்பண்ணியக்ஷேத்திரத்திலேயே வாசஞ்செய்யப்போகிறீர்கள் அந்தவராகக்ஷேத்திரத்தில்மாச்சரியமற்றவர்களையும் ஹரிபக்த்தியுள்ளவர்களையும் விஷ்ணுகைங்கரிய நிரதர்களாயுமுள்ளவர்களிற் சிறந்தவிஷ்ணுசித்தரென்று திருநாமம்பெற்ற ஒரு மகானவசரிக்கப்போகிறார் அவரால்லான சீலராயும் பிரயோஜனத்தரரணிதராயுமுள்ளவர் அந்தக்குலத்தில் பிறந்தவர்களும் அவர் சுற்றத்தவரும் அப்படிப்பட்டவர்களே. அவர்களுக்கொப்பான அநேக அந்தணர்களும் அவ்விடத்திலுண்டாகப்போகிறார்கள்.

அப்பால் அவ்விஷ்ணு சித்தரால் உண்டுபண்ணப்போகிற அதிரமணியமான திருத்தளப வளத்தில் அயோனியையாக வெருகன்னிகையவதரிக்கப்போகிறாள். அக்கன்னிகைக் கவர் பிதாவாகும். அவள் யேதைப்பருவந்தொடங்கியே பிரம்மத்தை யறிந்தவளாயும், சுத்த ஞானசொருபியாயும், ஞானசீலையாயும் ஹரிபக்தி முதிர்ந்தவளாயும் இம்மைப்பயன்களில்விருப்பற்றவளாயும், விஷ்ணு சித்தரைத் தந்தையாயும் குருவாயும் எண்ணி நடப்பவளாயும், ஒப்புயர்வில்லாத சகலஇலக்கணங்களும் நிறைந்தவடிவமுள்ளவளாயும், மானிடரைப் பதியாகவரியுமளித்துப் பரிபாலிக்கின்ற ஜெகதீசனுன நாராயணனையே நாயகனாக வரிப்பவளாயும் அவனையாலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவளாய் கோபிகைகளுடைய அவஸ்தையைடைந்து அவர்கள் காத்தியாயனிவிரதமுதலிய பலவிரதங்களை யனுஷ்டித்துப் பூர்வத்தில் கண்ணையடைந்ததுபோல உத்தமமான பலவிரதானுஷ்டானங்களைச் செய்பவளாயும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தனக்கு நாயகனாக அடைவதற்கு சாதனமான காரியங்களை யாசரிப்பவளாயும், மனோகரமாயும் பகவத்சம்மந்தமாயும் வேதாந்தக் கருத்துக்களடங்கியதும் சொல்லின்பம் பொருளின் பம் நிறையப்பெற்று மகிமைதங்கியதுமான தமிழேதங்களைப்பாடிக்கொண்டும் சஞ்சரிக்கப்போகிறவளாதலால் அவள் மகாபாகவதோத்தமையாவள்.

ஆதலால் மேற்கூறியவிஷ்ணுசித்தரும், அவர்கன்னிகைமுதலான பரமபாகவதசிகாமணிகளும் ஸ்நானபானாதி கர்மங்களைச் செய்யப்பெறுகிறபடியால் கோதாவரியைக் காட்டிலும்நீங்களை உத்தமமான மகிமை யுடையவர்களாவிர்களென்று கூறிய நான்முகன் வசனத்தைக்கே

ட்ட கங்கை முதலிய மூவரும் அடங்காத மனமகிழ்ச்சியுடையவராய்ப் பெருகற்கரிய பெரு ம்ப்பனை நாங்களின்றுபெற்றோம், இனியெங்களுக்குக் குறையொன்றுமில்லைபென்று அவ்விரணியகற்பனுடைய ஆணையின்ப டிகாலத்தைக் கருதியிருந்தார்தொன்று சூதர்சொல்லச் சொனகாதிகள் பேரானந்தமுடையவர்களாய்ச் சூதரை மதுபடியும் சில வினாக்களை வின வத் தொடங்கினார்கள்.

ஓ! சுவாமி நீர்விளம்பிய விஷ்ணுசித்தரென்பவரயாவர்? அவர் யாதுகாரணத்தால் அங்ஙனமவதரித்தார்? அவரைத்தந்தையாகப் பெற்ற கன்னிகையார்? மேன்மையுள்ள அவரது சுற்றத்தவரயாவர்? அவர்களு க்குமுன்னும் பின்னுமுள்ளவர்கள் யாவர்? அந்த விபரங்களைப்பெல்லா ம் எங்களுக்கு சவிஸ்தாரமாகவருளிச்செய்ய வேனுமென்று பிரார்த்தி க்கச் சூதர்சொல்லுகிறார்.

(வில்லிபுத்தூர் வரலாறு)

கங்கைநதிக்கரையில் நிர்மானுஷியமான வொருவனத்தில் மு க்தியிலாசையுள்ளவர்களாயும், சத்தியவிரதர்களாயும், நல்லதவமுடைய வர்களாயும். பிரமத்தை தியானிப்பவர்களாயும் ஹரிபக்தியுடையவர்களா யும் ஆத்ம விசாரணையுள்ளவர்களாயுமிருக்கிற சிலமுனிவர்கள் வாசஞ் செய்ப அவர்களுடைய வாசஸ்தானத்திற்கருகில் பிறவியில் வேடராயும், காமவெகுளி முயக்கத்தினின்றும் விடுபட்டவராயும், ஞானியாயும், சுத்த ராயும், முக்தியுடையவரை தபசைச்செய்கிறவராயும், விஷயத்திலா சையுள்ள ஹிகமான தன் சுற்றத்தவர்களைத் துறந்து தனியே வசிப்பவ ராயமுள்ள வொருசபரர் ஊழ்வினைப்பயனை யனுபவித்ததற்பொருட்டு அந் த வேட சரீரத்தையடைந்து ஒரு மலைக்குகையில் வாசஞ் செய்து வந் தார்.

அவரை முன்சொன்ன முனிவர்களொரு சமையத்திற் கண்டு சினங்கொண்டவர்களாய், அவர்மகிமையைறியாமல், அடா துராத்மாவே நாங்கள் வசிக்கிற ஆச்சிரமத்திற்குச் சமீபத்தில் வேடனாகிய நீ வாசஞ் செய்ய போக்கியனே! இப்பொழுதே மற்றொருவனத்திற்கு விரைவி லோடிவிடென்று, கடினமான பலவார்த்தைகளைச் சொல்லி யவமதிக் கச் சபரர் அவர்களைப்பார்த்து ஓ! சாதுக்களே நான் வேடஜன்மத்தில் ஜனித்ததுமட்டுமேயன்றி யவ்வேடர்கள் செய்யுந் தொழில்களைச் செய் பவனல்லவே போதகிஷ்டையல்லவோ செய்துவருகிறேன் மிலேச்ச ஜாதியிற் பிறந்தவனுயினும் ஹரிபக்தியுள்ளவனுயின் அவன் மகா வுத் தமனென்று பெரியோரால் சொல்லப்படுகிறதல்லவோ அப்படிக்கிரு க்க நானுலகமயக்கத்தையும் விஷய விருப்பத்தையுமுற்றத்துறந்துசாது க்களுடையசகவாசத்தையேவிருப்பிடுங்ஙனமற்றேனேயல்லது நானொ

ருவருக்கிடையூறு செய்யநினைத்து வந்தவனல்லவே என ஹிதமான பலவிதசமாதானங்களை வணக்கமாகக்கூறியும் அவர்கள் கவனியாமல வரையதட்டித் தொந்தரவு செய்து, மற்றோரடவிக்குப் போரும்படி துரத்திவிட்டதுமன்றி அவர்களிலிருவர் அச்சபரரைக் கொலைசெய்யவு மெத்தனப்பட்டார்கள்.

இவ்விதமாக அவ்வேடரை யவ்விடம்விட்டு வெருட்டியபின் னர், அந்முனிவர்கள் மிகுந்தவிஷ்ணுபக்தியுள்ளவரும், யோகாசனத்தி லிருப்பவருமான தமதாசானையடைந்து, நடந்தவரலாறுகளை அவருக் கறிவிக்க அந்த குருவாகிய தபோநிதியானவர் சற்றுநேரம் அச்சபரரு டைய தகுதியையோசித்துப்பார்த்து, தேகமுடிவில் முக்தியடைபவராயும், முற்பிறப்பிலும் பிரமஞானியாயும் ஹரிபக்தியிற் சிறந்தவருமாயி ருக்கிற சபரருடைய மகிமையை ஞானதிருஷ்டியினாலறிந்து, அச்சபர ருக்கிடையூறு செய்த முனிகளைமுனிந்து, நிந்தித்து, அவர்களுடன் அச் சபரருடைய சமீபத்தையடைந்து, அவரை நமஸ்கரித்து முன்னிருந்த விடத்திலேயே வுபசாரமாக வழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டு அஞ்சலி யஸ்தராய் சபரரைப்பார்த்து வணக்கமாய் ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ! தபோநிதியே தமது மகிமையறியாமல், இவர்கள் தமக்கு செய்த அபராதங்களையெல்லாம் தாம் சாந்தராகையால் மன்னக்கக் கட்டவர். இவர்கள் அனுதாபப் படுகிறவர்களாயும் பிரமசாயுச்சியத்தை யடையக்கருதினவர்களாயுமிருப்பவர்களாகையால்வர்கள் இனிசெல்லுந் கதிக்கு விரோசமின்றி, யாவையும் பொறுத்துக் கிருபைசெய்ய வேன் டுமென்று, வணக்கமாய்ப் பிரார்த்திக்க, மிகுந்த தபோபலமுள்ள சபர பகவன் முகோல்லாஸத்தின் பொருட்டு அவர்கள்செய்த அபராதங்களை யெல்லாம் ஊழித்துக் குருவைநோக்கி ஓ! குருவே என்னை இடைப டு செய்த இந்தமுனிவர்கள் தேகாவஸானம்வரை இவ்விடத்தில் வா ளுஞ்செய்து, தத்துவஞானிகளாயும். சோளதேச பாண்டியதேச வாச ளாயும், சாதுக்களாயுமிருக்கிற பிரமவித்துக்களுடைய குலத்திற்பிற் றது, முன்வாசனையால் அவர்களும் பிரமவித்துக்களாகக் கடாவர்க

இவர்களுள் என்னைக்கோபத்தோடுகொலைசெய்யவெத்தனப் பட்ட விவ்விருவரும் பாண்டிய தேசத்திலுள்ள வராகக்ஷேத்திரத்தில் ராதகர்களாய்ப்பிறந்து வில்லியென்றும் கண்டனென்றுப் பெயர்பெற் அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது ஒரு காலத்தில் கண்டனென் ன ஒரு வேங்கைப்புலியைப்பின்றொடர்ந்து தெய்வவசத்தாகக், காடெ ற்திருக்கிறவடேசுவர புரவனத்திற்சென்று அப்புலியுடன் போர் யத்து, அந்தவராகஸ்தலத்தின் மகிமையினால் அவன் பிராணவியோக யத்தில் நாராயணஸ்மரனை செய்து விஷ்ணு சாயுச்சியமடையப் புகிறான்.

கண்டனைக்காணாமல் வில்லியென்பவனவனைத்தேடிச்சென்று, களைத்து, ஒரு விசாலமானதருநிழலில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்யுங்கால், பரம புருஷனுன வடமகாதாமன் அவனதுகனவிலுற்று அடாவில்லி நீ யேன் நித்திரைசெய்கிறாய் உன்னுடைய தம்பி யாவற்குஞ் செல்வதற்கரிதான இவ்வனத்தில் கொடிய சார்த்தூலத்தோடி யுத்தஞ்செய்து அதையுங்கொன்று தானும் ஓர்புதரினிடத்தில் இறந்துகிடக்கின்றான் நீ அவனைப்பார்க்க விரும்புவையேல் இதோபோகிற வழியே செல்லென்று தன்கைவிரலினால் அந்த வழியைச் சுட்டிக்காட்டினதுமன்றி, இந்தவிடம் வடேசுவரபுரமென்றனாதியான பெயரையுடையது, என் பேர் வடமகாதாமன் என்னைத்தான்யாவரும் மகாவிஷ்ணுவென்றும் நாராயணனென்றும் பலவிதநாமங்களைச் சொல்லியழைப்பார்கள் இங்ஙனம் நாகபோகபரியங்கத்தில் சுயனஞ்செய்து நித்தியவாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றேன், நீவிரைவில் இந்தவனத்தையும் இதிலுள்ளபுதர்களையும் வெட்டிப்பண்பித்தி, ஒருபெரிய நகரமாகவண்டிபண்ணக்கடவாய், நீ பாண்டியனிடஞ்சென்றால் உனக்கவன் வேண்டுமுகவிகளைச் செய்வான் நான்வனுக்குங் கனவிற்சென்று கூறுவேன் அப்பால் சோழதேசத்திலும் பாண்டியதேசத்திலுமுள்ள வேதவித்துக்களான வந்தணர்களை நீசென்றழைத்து, இவ்விடத்திற் குடியேறும்படிசெய் அவ்விதம் செய்வையாகி லந்தக்காரணத்தா லநநகரத்திற்குன்பேரை வைத்து யாவராலும் வில்லிபுத்தூரென்றழைக்கப்பட்டும் முனிகணங்களால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற இந்த விமலாகிருதி விமானத்துள் யாவருமென்னை அர்ச்சிப்பார்கள் ஆகையாலிதோதேரிகிற விமானத்தை நீபாரென்றவனுக்குக் காட்டி மறைந்துபோவார்.

பின்பு அவர் நியமனப்படி வில்லியாலவ்விதம் நடத்தப்பட்டு இந்த முனிகளெல்லாம் பாண்டியதேச சோளதேசத்திலுள்ள அந்தணர்களாகவந்து, அந்தவில்லிபுத்தூரில் வாசஞ்செய்து, பரமகதியையடையப்போகிறார்கள் அந்தவில்லியும் அவர்களைப்போலவே தேகமுடிவில் விஷ்ணுசாயுச்சியமடைவான் என்கூறிய சபரருடைய வாய்மொழியைப் பிரமவித்தான ஆசாரியன் கேட்டவரைப்பலவாறு புகழ்ந்து, ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தவராய் சகலமுனிகளுடன் அவரிடம் விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடம் வந்து சேர்ந்து, சிலகாலங் கழித்தபின்பு அவ்வாசாரியன் மூக்தியடையப்போகிறார் மற்றமுனிகளும் சபரருடைய வாய்மொழிப்படி மதுபிறவியடைந்து, வில்லிபுத்தூரென்கிற திவ்விய தேசத்தில் வசித்து, புத்திரபௌத்ராதிகளுடன் ஒருவருக்கொருவர் மாச்சரியமற்றவர்களாய் அந்த வடமகாதாமனைத் தினந்தேரலுமாச்சித்துத், தேகமுடிவில் விஷ்ணுசாயுச்சியமடையப்போகிறார்கள்.

கேளுங்கள் சொனகாதிகளே அப்படிப்பட்டநல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுள்முங்கில்கொடியார்குலத்தில் முகுந்தரென்றொருவருண்டாகப்போகிறார் அவருக்குநான்கு புதல்வருண்டாகப் போகிறார்கள் அவர்

நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய பதுமையென்கிற கர்ப்புடைநாயகியுடனும் புத்திரர்களுடனும் இல்லறதர்மத்தை வழுவுற நடத்தி மனமகிழ்ச்சியுடையராய் அநேகயாகாதிகளைச் செய்து விஷ்ணுபக்தியுடன் அவ்விடத்தில் சுகமாக வசிக்கப்போகிறார் அந்தச்சமயத்தில் திருப்பாற்கடலில் பாம்பணையிற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற, நாராயணன் உலகநன்மையின் பொருட்டு, யாவரும் முக்திபெறுவதற்கான உபாயத்தை வெளியிட விரும்பிக், கருடனைப்பார்த்து, ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறார்.

(விஷ்ணுசித்தர் அவதாரம்)

ஓ! வயினதேயரே நீர் பூமியில் பாண்டியதேசத்திலுள்ள வில்லிபுத்தூரில் சகலஜனங்களுக்கு மௌனமான பிரபத்தமுதலிய மோகூதருமங்களை வெளியிடவேண்டிய, நிமித்தமாக மூங்கிற்கொடியார்வம்சத்தில் ஜனித்த மகாத்மாவாகிய முகுந்தருடைய ஐந்தாவது குமாரராகப் பவிக்கக்கடவீரென்று சகல ஜனமனோஞ்சித்தனும் சேஷசாயியுமான பகவானால் ஆக்ஞாபிக்கப்பெற்றவராய் கௌசலைப்பிராட்டியுதரத்திலவதரித்த, ஸ்ரீராமபிரானைப்போலவும் தேவகீகர்ப்பத்திலவதரித்த ஸ்ரீகண்ணனைப்போலவும் கலியுகம்பிறந்து, நாற்பத்தேழாவதான குரோதனவருஷம் மிதுன ரவீ சுக்கிலவேகாதசியோடுகூடிய பானுவாரத்திரவில் சோதிநகூத்திரத்தில் மிதுனலக்கினத்தில் முகுந்தபத்தினியாகிய பதுமையென்பவருடைய கர்ப்பத்தில் ஐந்தாவது புத்திரராக வந்தவதரிப்பார். அவ்வண்ண மவதரித்த வயினதேயருக்குடனே முகுந்தரானவரானந்தபரிதராய் நல்லசுபயோகத்தில் ஜாதகர்மாதி சம்ஸ்காராதிகளைச் செய்து ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரென்று நாமகரணமிட்டு, அருமையும்பெருமையுமாக ஆதரித்து ஐந்தாவதுவயதில் அக்ஷராப்பியாசம் செய்வித்துக் கொர்ப்பாஷ்டமத்தில் உபநயநம் நடத்தி அப்பால் அவ்விஷ்ணுசித்தரைக் குருகுலவாசஞ்செய்விக்க வேதாத்தியயன முதலியவைகளையுஞ் சகலசாஸ்திரார்த்தங்களையும் ஐயந்திரிபற விரைவில் நன்குணர்ந்து, அஞ்ஜையின் றி விஷயத்தைத் துறந்து, வைராக்கியத்துடன் விஷ்ணுபக்த்தி மேலிட்டவராய் பிரமசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் குருவினாக்களுயின்பேரில் சமாவர்த்தனஞ் செய்துமுடித்து இல்லறதர்மானுஷ்டானத்தை விரும்பி, நல்லகுலத்தில் ஜனித்தவரும் வேதவைதீக விசுவாசமுள்ளவரும் தனக்குச்சமான வொழுக்கமுள்ளவருமான வைதிகோத்தமருடைய கன்னிகையை மணம்புரிந்து, நித்திய நைமித்திகாதி கர்மங்களை வழுவுற நடத்தி, யாகாதிகளுதுக்களையும் விஷ்ணுகைங்கிரிய ரூபமாகச் செய்து, நித்தியாக்கினிகோத்திரியாய், அபிகமனம், உபாதானம், இச்சியை, சுவாத்தியாயம், யோகம், என்கிறபஞ்சகாலபராயணராய், நைஷ்டிகப்பிரமசரிய விரதத்தை யனுஷ்டித்துப் புறப்பற்றுக்களற்று விஷ்ணுவையே சரணமாக வடைபவராயுமிருப்பார்.

அதனாலவ்விண்டு விஷ்ணுசித்தருக்கு முக்கியதனமாகி அவ்வி

வ்ணுசித்தராளிச் செய்யப்போகிறது எல்லா லுமெளிதில்ப் படிக்கத் தகுந்ததும் கேட்டபொழுதிலேயே மோகூத்தைத் தரத்தக்கதுமான திராவிட வேத திவ்யசூக்திகளையாவும் சகல உபநிடதப் பொருளாக, ஆவதுமன்றி ஹரியையே கீர்த்தனம் செய்வதும், வந்தனம் செய்வதும், துதி செய்வதும், சிந்திப்பதும், விஷ்ணுபக்தர்களைக்கண்டால் தெண்டம் சமர்ப்பிவிப்பதுமான, காரியங்களையே எப்பொழுதுந் செய்துவருவதுடன் வடமகாதாமனுக்கந்தரங்க பக்தியினால் கைங்கரியத்தின் பொருட்டு ஆராம மொன்றேற்படுத்தி, அதில்துளசிமுதலான பலபுஷ்பஜாதிகளையும் வைத்துண்டுபண்ணி, அபிவிர்ந்திசெய்து, தினந்தோறும் காலையிலே முந்து, திருவேணியிற்சென்று, நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைக் குறைவற முடித்துக்கொண்டு அவ்வடமகாதாமனுக்குத் திருமஞ்சனமுதலான கைங்கரியங்களுக்கு வேண்டிய நிர்மலமான தீர்த்தங்களைக் குடங்களிற் கொண்டு வந்து நிறப்புவதும், கோயில்முழுவதும் திருவலகுபருமாருவதும், கோமயத்தாற் சுத்திசெய்வதும், இரங்கவல்லியிடுவதும், தீபக்களைத்துடைத்து விளக்கிவைப்பதும், துளசிவனத்திற்குப் புனலிறைப்பதும், அந்நந்தவனத்திலுள்ள மல்லிகை, முல்லை, இயவாஹி, சென்பகம், முதலான மனோகரமும் பரிமளமுமுள்ள புஷ்பங்களை எடுத்துத் தொடுத்து, மாலைகட்டி அவருக்குத் திருமாலைக் கைங்கரியங்களைச் செய்வதும், சிலபுஷ்பங்களைக் கோயிலெங்கும் விதானமாக அலங்கரிப்பதும், சிலபுஷ்பங்களைப் பெருமானுக்குப் பள்ளியறையில் காம்பரிந்துசயனத்தில் விரிப்பதுமான கைங்கரியங்களைத் தன்பத்தினி சகிதமாய்ச் செய்வார்.

அத்துடன் ஸ்ரீவடமகாதாமனுக் கலங்காரார்த்தமாய் மணிமயமான விதானங்களும், கோபுரங்களும், மாடமாளிகைகளும், ஆகாயமளாவிய மதில்களும், பாகசாலைகள், மஞ்சனசாலைகளும், நடனசாலைகளும், அநேகம் வெண்கொத்துக்குடைகளும், துவஜங்களும், பதாகைகளும், சாமரங்களும், பலவிதவாகனங்களும், வாத்தியவிசேஷங்களும், பீதாம்பரமுதலிய பரிவட்டங்களும், அழகியவிலையுயர்ந்த ரத்தி ரூபரணங்களும், விசாலமானதும் நிலவளம் நீர்வளம் நிறைந்ததும் அளவற்றபலன்களைத் தரத்தக்கதும் சாரகேஷத்திரங்களுமான அநேக பூஸ்திதிகளும், பரதசாஸ்திரங்களிற் கைதேர்ந்த அரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை முதலிய சரமங்கையாப்பழிக்கப்பட்ட தாசிஜனங்களும் பரிசுத்தர்களாயும் பகவத்கைங்கரியபரர்களாயுமுள்ள பலதாசர்களும், வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும் பசுக்களும், மதித்த நல்ல விடபங்களும், நடனத்திற்குரிய பலஉபகரணங்களும், பாகபாத்திரங்களும், ஜலபாத்திரங்களும், ஹவிற்பாத்திரங்களும், பூஜாபாத்திரங்களும் பிரம்மோற்சவமுதலிய திருவிழாக்களின் விடாயாத்திமண்டபங்களும், அரசனுதவியின்பேரிலுண்டுபண்ணுவார்.

நாடோறும் மனதிற்கு ரம்மியமும் பரிமளமும் மாதிரியமுமு

ள்ள பால், நெய், தயிர், தேன், கலந்த நானாவிதமான சித்திரான்னங்களைச் செய்து நிவேதனஞ்செய்து வருவதுடன் முக்தியைக்கொடுக்கின்ற பிரபத்தி முதலியதர்மங்களை யனுஷ்டித்துக் காட்டிச் சகலஜனங்களையும் பரமகதியில் நைப்பிவிப்பதற்கான தர்மகுட்சுமங்களையெல்லாம் கைங்கரியரூபமாகவே வெளிப்படுத்தி வரும் நாளில் அந்தவடபெருங்கோயிலார் அவ்விஷ்ணுசித்தர்பேரில் கிருபையுடையவராய் அவரால் வெளியிடப்பட்ட தர்மங்களில் சகலருக்கும் நம்பிக்கையுண்டாகும்பொருட்டாகப் பரமேகாந்தியான விஷ்ணுசித்தருக்கு அதன்பலத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பவராய் அர்ச்சையினது நியாயத்தைக்கடந்து அவருக்கெதிரிற்றேன்றி அடாகுழந்தாய் நான் சொல்லுகிறவார்த்தையைக்கேள் நீ செய்துவரும் கைங்கரியங்களுக்குதவியாகும் நமது வைபவமும் விசதமாய் வெளியாகும்.

(பரத்துவ நிர்ணயம்)

அதியாதெனில் சத்துருக்களைவெல்லுஞ் சுத்தவீரனுன ஸ்ரீவில்லவனென்னும் பாண்டியன் மதுரைநகரில் சகலஜனங்களுக்கும் ஹிதமானகாரியத்தையே செய்து தர்மமாக அரசாணிசெய்து வருவதில் ஒருநாளிரவில் நகரசோதனைக்காகவந்து ஓர்அந்தணன்வீட்டு வெளிவாசற்நிண்ணையிற்றனித்திருக்கும்பொழுது திருவணையாத்தினை சொல்லுகிற வழிப்போக்கனான ஒருவேதியனிடம் சம்பாஷனைசெய்கையில் தர்மகுக்குமமறிந்த அவ்வேதியனால் ஞானோதயத்திற்குக் காரணமான பலநல்லவார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேழ்விப்பட்டதுடன் ஒருபுருஷன்மழைகாலங்களுக்கு வேண்டியவைகளைக் குறித்து மற்றை எட்டுமாதங்களிலும்முயலவேண்டுமென்றும் இரவுக்குவேண்டியவைகளைக்குறித்துப் பகலிலேயே முயலவேண்டுமென்றும் முதுமைப்பருவத்திற்கு வேண்டியவைகளைக்குறித்து இளமையிலேயே முயலவேண்டுமென்றும் மறுமைக்குவேண்டியவைகளைக்குறித்து இந்தஜனனமுழுவதுமே முயலவேண்டுமென்றும் பொருளடங்கியதும், பாரதோதிதமுமான.

வர்ஷார்த்தமஷ்டௌப்ரியதேதமாஸான்

ராத்ரயர்த்தமர்த்தம்திவஸொயதேத

வார்த்திக்யஹேதோர்வயஸாநவேந

பரத்ரஹேதோரிஹஜன்மநாச்சா

யென்கிற சுலோகத்தையும் சொல்லக்கேட்டபொழுதில் அந்த நல்லுரையமுதமுள்ளத் திலுற்றுப்பெருக்காகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப்பரவ அரசன்அதனையேசதாசிநித்துக் கமலவிலைப்புனல்போலப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையிற் பற்றற்றவனாகி.

ஸம்பதோஜைலதரங்கவிலோலா, யௌவனம்த்ரசதுராணிதிநான்
சாரதாப்ரமிவசஞ்சலமாயு, ஸர்வதாத்மஹிதமாசரணியம்.

என்கிற ஹிதவசனங்களை நாம் கொஞ்சமேனும், நினையாமல் நடிவரமான போகங்களையேவிரும்பி, ஈஷணத்திரயங்களினிழுப்புண்டு ஐப்பட்டவீப்போலுமன்று காமத்தில் மதிமயங்கி அநியாயமாயி துவளையிலும நமதுவாணனை விணுளாகக் கழித்துவிட்டோமே. இனியாகிலும் சட்டிசுட்டதும் கைவிட்டதுமென்றபடி இவ்வுலகமயக்கத்தையொழித்துச் சாசுவதமான ஆத்துமலாபத்தைப்பெறுதற்குரிய நல்வழியையறிந்து நாம் அதிலேயே இடைவிடாமல் முயல்வேண்டுமென்று பரபரப்புடன் யோசித்து ஆர்த்தியுற்றவனாய் விடியுமளவும் நித்திரை இன்றி விடிந்தவளவில் பல பெரியோரை அழைப்பித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவுபசாரங்களைச் செய்வித்து அஞ்சலியஸ்தனாய் ஓ! மகாத்துமாக்களே நாம் ஆத்மநாணிகளாயும், வேதவித்துக்களாயும், வேதாந்தப்பொருள்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுச்செளிந்தவர்களாய் மிருப்பவர்களாகையால் அடியேனுக்காத்ம ஞானத்தைத் தரத்தக்கதும், மோக்ஷலாபத்தைப் பெறச்செய்வதும், அதற்குச் சாதனமுமான நல்வழியை அறிந்து அதை ஆசரிக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பம் எனக்குண்டாயிருக்கிறது.

ஆகையால் அதற்கு அடியேனெந்தத்தேவதைக்கு வழிபட வேண்டுமோ அதை நானறிந்து செய்யும்படிக்கான உறுதிமொழியைத் தேவரீர்களருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அரசனை நோக்கி அவர்களொவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் மதக்கொள்கைகளையே உயர்த்திப் பரத்துவமாகக் கூறக்கேட்டுத் தனக்கொன்றிலும் பற்றில்லாபையால் அவ்வசனங்களை ஆதரியாமல் அப்பால் பரமபாகவத சிகாமணியாயும், தனக்குப் புரோகிதராயுமுள்ள செல்வநம்பியரோடு கலந்து அரசன் வேதாந்தப்பிரதிபாத்தியனை பரமபுருஷன் எவனோ அவனருள்வழிப்படுவதே ஆத்மஞானமென்றும், மோக்ஷலாபமென்றும், புருஷாந்தமென்றும், அறிந்து அப்பரத்துவமின்னதுதானென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொள்ளவியலாமல் சந்தேக ஜனகமாயிருப்பதினால் அந்த ஜெகத் காரணவஸ்துவான பரமபுருஷனுடைய தத்துவநிர்ணயத்தை இன்னதுதானென்று நிச்சயப்படுத்தும்பொருட்டு அந்தச்சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான் எவனோ அவனையே சரணமாகக்கோரித் தெய்வபரிட்சையின்பொருட்டுச் செய்யப்படுகிற ஓர் உத்தமமான யாகத்தையும் செய்து அளவிற்றதனமாகிய வித்தியாசநகத்தையும் நிராலம்பமான ஆகாயத்தில் கட்டிவைத்துப் பலசமய வித்துவான்களையும் சபைகூட்டிப் பரத்துவநிர்ணயஞ்செய்வித்தால் உண்மையான தெய்வமின்னதென்று வெளிப்படும். அதனால் ஆத்மலாபமும், மோக்ஷப்பிரதமும், சகல புருஷார்த்தங்களும் கைகூடும் என்று யோசித்து அப்படியே பொற்கிழியொன்று கட்டுவித்து அது அற்றுவிழும்படிக்கு உண்மைகூறிப் பரத்துவ நிச்சயம் செய்பரேவரோ அவரே இக்கிழிமுடிப்புக்குரியவரென்றும் அவர் மதத்தில் நான் பிரவேசிப்பேனென்றும் சபதங்கூறி அதை உலகமெங்கும் பிரசித்தஞ் செய்திருக்கிறான்.

அதை யறிந்து பல தேசங்களிலுமுள்ள பௌத்தர், சைவர்

மாயாவாதிகள், ஜைனர், காபிலர், காணுதர், வையாகரணர், முதலிய பல சமயவீதவான்களும், பாண்டியனைவைக்களத்தில் வந்து கூடுவார்கள். அகிலபுவனங்களிலுமுள்ள சகல வீத்துவான்களுக்கூடி வாதஞ் செய்தபோதிலும் அவர்களால் தத்துவநிர்ணயஞ் செய்யப்படப் போகிறதில்லை. ஓ! மகாபுக்திசாலியாகிய விண்மிசுத்தனே நீ போய்த்தத்துவ நிர்ணயத்தைச் செய்து அந்தப்பெரிய கிழிமுடிப்பைக் கொண்டுவரக்கடவாயென்று பகவானருளிச்செய்யப் புதுவையார்கோன் அத்தியானந்தபரிதராய் அஞ்சலிசெய்தொரு விண்ணப்பஞ்செய்கிறார் ஓ! சுவாமி உமது நந்தவனக்கைங்கரியத்தைத்தவிர வேறென்றுமறியாத வறிவிற்சிறியேனாகிய யான் சகல கலாவல்லவர்களான மாயாவாதிகளின் கூட்டத்திற் சென்று தத்துவநிர்ணயத்தை யெப்படிச் செய்யமாட்டுவேன் அந்தக்கிழிமுடிப்பை யானெப்படி யடைவேன் என்று கூறப் பகவான் மந்தஹாஸத்துடன் மைந்தனே எனதாக்கனையின்பேரில் நீ சென்றால் சகல தேவதைகளும், வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், உபாங்கங்களுடன் உனக்குத் தெளிவாகத்தெரிவதுமன்றி அவ்வார்த்தநுட்பங்களும் எளிதில் வெளியாகும்.

ஆகையால் நீ யோசியாமல் பாண்டியனைவைக்களத்திற் சென்று என்னையே பரமென்று நாட்டிச் சகல ஜனங்களுக்கும் புத்தி முக்தியைக் கொடுப்பவனும் சர்வ கர்மபலத்தைக் கொடுப்பவனும் சர்வ கர்மங்களாலும் ஆரதிக்கத்தக்கவனும் எக்ஞபுருஷனும் பிரம்மவீத்தையின்பலத்தைக்கொடுப்பவனும் சகல வேதாந்தங்களின் சிரசில் நடிப்பவனும் யானே யென்று என்னையே பரத்துவமாக அப்புலவர் நடுவில் உறுதியாகச்சொல்லி யாவருமறிய அந்தப் பணமுடிப்பைக் கொண்டுவந்து கைங்கரியங்களைச் செய்யக்கடவாய். அம்முடிப் புன்கைவசம் வந்தவுடன் அரசனும்ந்தணரும், சபையிலுள்ளவர்களும், புரஜனங்களும், ஆச்சரியமடைந்து, சகல அலங்காரமும்பொருந்திய யானைக்கழுத்திலுண்ணையிறுத்திப் பல்லியங்களுந் துவைப்பக் கோலாகலமாய்முடி சூடுமாசனைப்போலச் சகல வைபவங்களோடும் நகரவலஞ் செய்வித்துப் பின்பு நல்லதவிசிலுணையிறுத்தி நீராஞ்சன தீப முதலான ஷோடசோப சாரங்களும் செய்து, பூஜித்து, பட்டர்பிரானென்னுனக்குத் திருநாமமும் சாத்தப்போகிறார்கள்.

அப்படியே நீ வீதிவலம் வருகையில் உன்னுடைய மனமகிழ்ச்சியின்பொருட்டுச் சகலமான தேவதைகளோடும் ஸ்ரீபூமிநீளைகளுடனும் சர்வாலங்காரபூஷிதனைக் கெருடஸ்கந்தத்தி லாரோகணித்துச் சகல தேவதைகளாலும், ரிஷிகளாலும், சேவிக்கப்பெற்றவனாய் உன்னுடைய சம்பிரமத்தைக் கண்டான்ந்திக்க யானுமங்நனம் வருவேன். அரசனுடன் கூடியசகல அந்தணரும், மற்றவரும், என்னைக்கண்டு துதிக்கப்போகிறார்கள், சகலருக்குங் கண்ணுக்கெதிரிற்றேன்றிய என்னைக்கண்டு நீ பக்திபரவசத்தால் என் திருமேனிக்கென்ன தீங்கு நேரிடுமே

வென்றதிசங்கை செய்து நீ திராவிடவேத திவ்விய சூத்திகளாலென்னை மங்களாசாசனம் செய்யப்போகிறு யென்றிந்தப்பிரகாரம் வடமகாதர்மன் திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்துபோவார்.

அதன்பின்பு ஸ்ரீவடமகாதாம நியமனப்படி விஷ்ணுசித்தரானவர் பாண்டியனும் புரஜனங்களும் மற்றவர்களும் எதிர்கொண்டழைக்க மதுரைக்குச்சென்று அந்த வித்துவசபையில் சகல ஜெகத்க்காரணவஸ்துவும் சர்வாந்தரியாயியும் வேதாந்தப் பிரதிபாத்தியனும் சர்வகர்ம சமாராத்தியனும் மோக்ஷப்பிரதனும் சர்வசரணியனுமான பரம்பருஷன் ஸ்ரீமந்நாராயணனேயன்றி வேறுதெய்வ மில்லையென்று வேண்டிய வேதங்களை யெடுத்து தகரித்துப்பூர்வபகிதிகளை வாதில் ஜெயித்துப் பரத்துவ நிர்ணயத்தைச்செய்து பெறுதற்கரிய மகாதனமாகிய வித்தியா சுற்கத்தையும் கைக்கொண்டு பட்டர்பிரானென்று நாமதேயமும் பெற்று சகலருக்கும் பூஜார்ஹராய் சகல வைபவங்களுடனும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு கெழுந்தருளி ஸ்ரீவடமகாதாமனுக்கு நித்திய கைங்கிரியங்களைக் குறைவறச் செய்துவரப் போகிறார் என்று கூறிய சூதபுராணிகருடைய வாய்மொழியைக்கேட்டுச் சௌனகாதிமகரிஷிகள் ஆனந்தக்கடலின் கரை காணாதவர்களாய் ஓ! சுவாமி மகானுபாவா ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தருடைய திவ்விய சரித்திரங்களைக்கேட்டு நாங்கள் பரமபாவனர்களானோம் இனி உவ்விஷ்ணுசித்தருடைய திருமகளின் உத்தமமான வைபவச்சையும் கேட்க விருப்பப்படுகிறோம் தேவரீர் கிருபைசெய்து விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்திக்கச் சூதர் சொல்லுற்றார்.

(ஸ்ரீ ஆண்டாள் அவதாராதி வைபவம்)

பாற்கடலில் நாகபோகபரியங்கத்தில் அரிதுயிலமர்ந்தருளிய க்ஷீராப்தி நாகனைத் துயிலெழுப்பிப்பூமிதேவியானவள் சகல ஜனஹிதத்தின்பொருட்டுடொரு வசனஞ் சொல்லுகிறாள். ஜெகத்சரீரியான பகவானே உமது நியமனப்படி உலகிலவதரித்த வயினதேயரான விஷ்ணுசித்தராலே முக்திக்குக்காரணமான தர்மங்களைச்சகல ஜனநன்மையைக்கருதி வெளிப்படுத்தப்பட்டு அதன்பலத்தை யாவருமடைகிறார்கள். அந்நிமித்தமாகவே யானுமவருக்குக் கன்னிகையாகப் பூமியிலவதரித்து அந்தத்தர்மங்களை வெளியிடும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுகிறேனென்று சேவித்துக்கூற, அடியற்கெளியனான பகவான் அத்தேவியின் திருமுகமண்டலத்தை நன்றாக நோக்கிக் கிருபையுடன் நீ யப்படியே செய்யக்கடவாய். பெண்கள்சிகாமணி நீ அவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்யங்காலத்தில் உனதளக சம்மந்தம் பெற்றதனாற் பரிமளமோங்கிய நறுமலர் மாலைகளை யாமிக்கவாவலுடனுகந்தணிவோம். சகல மறைகளின் பொருளடங்கியதாயும் சிங்காராதிரசங்களே, மிகுடியும்படித்தமாத்திரத்தில் மானிடருக்குப் புத்தி முக்தியை யளிக்கத்தக்கதும் சொல்லின்பம்பொருளின்பம் நிறையப்பெற்றதுமான திராவிட வேதங்களைப்பாடி என்னையே நாயகனாக அடையக்கடவாய். அப்பால் அர்ச்சைசுவடிவமான வுன்னையும் என்னையும் நமது திவ்யக்ஷேத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்கடோறும் யாவருஞ் சேவித்தர்ச்சித்து அவரவர்களுக்குள்ள அபீஷ்டங்களை யெல்லாமெளிதிலடைந்து ஜ்ஜீவிக்கட்டும் என்று திருவாய்மலர்ந்தரு

ளிய ஜெகத்காரணவஸ்துவான பகவானுடைய ஆக்கையின்படி சுருணை
பே வடிவமாகக்கொண்ட பூமிப்பிராட்டியான வள் சகலப்பிராணகளுக்
கும் க்ஷேமத்தைச் செய்கிறவளாய் வில்லிபுத்தூரில் விஷ்ணுசித்தரா
லுண்டு பண்ணப்பட்டதும் மலையபருவதசிகரத்திலுள்ள அகிற்றுண்ட
ங்களிற்றவழ்ந்து அதிக சீதளமான அம்மலையருவிகளில் மூழ்கி நந்
ய புதுமலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களைக் கொள்ளைகொண்டு அதனற் புதி
ய வாசனையையடைந்து மெல்ல மெல்ல வந்தினந்தென்றலுலவப் பெற்
றதும், செண்பகம், புன்னாகம், வகுளம், மாதவி, ராஜபல்லிகை, இரு
வாஶ்வி, முல்லை, ரோஜா, ஜெவந்தி, பிச்சி, மருக்கொழுந்து, முதலி
ய நானாவித வாசனையுள்ள புஷ்பஜாலங்களால் பரிமளமோங்கியதும்,
செவிக்கின்பமாயும் மனோகரமாயும் சப்திக்கின்ற நானாஜாதிப் பதலவ
களுக் கிருப்பிடமாயும் அநேகலதாவிதானங்களோடு கூடியும் கிளைக
டோறும் கனிந்து முதிர்ந்த கனிகள் பிதிர்ந்து தேனொழுகுகின்ற தித்திப்
புமிஞ்சிய தேமாமரங்களும், வருக்கைத்தருக்களும், அரம்பைகளும்,
கமுகு, தெங்கு, மாதுளை, தாதுமாதுளை, ஆரஞ்சி, முதலிய பலங்களு
ம், புஷ்பங்களும், நிறைந்த தருக்களால் நெருங்கியதும், மோப்பதினா
லேயே ஜனங்களுக்குச் சகல பீடைகளையும் நிவாரணஞ்செட்கின்ற நானா
விதமான திவ்யௌடதிகளுக்குப் பிறப்பிடமாயும் அன்றியும்
சைத்திர ரதமென்னும் குபேரனுடைய நந்தவனத்தை யொத்து
விளங்கப்பெற்றதுமான ஸ்ரீவடமகாதாமன துத்தியானவனத்தில் பிர
மருத்தி ரேந்திராதி தேவர்களும் சகல முனிகணங்களும் கண்டவுடன்
சேவித்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடத்தக்கதும், கண்டமாத்திர
த்தில் பிரம்மஹத்தி முதலிய சகலபாவங்களினின்றும் விடுவிக்கத்தக்க
தும், யாவருக்கும் புஜித்தமாத்திரத்தில் எளிதில் முத்தியைக்கொடுப்
பதும் சுத்தசத்துவ சொரூபமும் நினைக்குமளவில் எவர்க்கும் நிஷ்ட
நிவிர்த்தியும் இஷ்டப்பிராப்தியும் அளிக்கத்தக்கதும், எம்பெருமான
திருப்பாற்கடலில் அமுதமகனம் செய்தகாலத்தில் அவ்வமுதத்தினின்
து முற்பத்தியானதும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அதிகப் பிரியமுமலங்
காரமும் சதாஆனந்தகரமுமான தெய்வபரிமளமோங்கிய துளசி வன
மத்தியில் மதுவைச்சொரிகின்ற பூங்கொத்துகளா லலங்கரிக்கப்பெற்
றதும், மனோக்கியமான தளங்கனையுடையதுமாய் வளர்ந்தோங்கிய திரு
த்துளவமூலத்தில் கலியுகம்பிறந்து தொண்ணூற்றொட்டாவதான நள
வருஷம் ஆடிமீன சுக்கிலபஞ்சமியில் மங்களவாரத்தில் பவகரணமும்
வரியா னாமயோகமுங் கூடிய பூர்வபறகுனி நக்ஷத்திரத்தில் மத்தியா
ன்ஹம் துலாலக்கினத்தில் சுபவீக்ஷணம் பெற்றைந்து கிரகங்களுச்
சமாயிருக்கும் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அந்நந்தவன கைங்கரியஞ்செ
ய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுசித்தருக்கெதிரில் பூமிபிளந்து மேகமுழக்
கம்போலொருதொனி யுண்டாயிற்று.

அதைக்கேட்டு விஷ்ணுசித்தர் அவ்விடஞ் சென்றுபார்க்கை

யில் ஐந்துவயதளவாக மதிக்கத்தக்க வடிவமும், இந்திரசீலமணியின் தொளிற்பொத்த திவ்விய தேஜோமயமான தேஹகாந்தியும், நீருண்ட கொண்டலையும், சூளிர்ந்த நண்டலையும், வெண்மை திறமாக்கிய வடமகாதாமனது திருமேனிபொளியைக் கவர்ந்ததும் இயற்கையிலேயே தெய்வ பரிமளமொங்கியதுமான மலர்மாலை சூடிய நீண்ட அளக பாரமும். இளம்பிறைபோல் வளம்பரவுதுதலும், அவ்வடபத்திர சயனனது சார்ங்கமென்னும் விற்போன்ற அழகிய விரண்டிபருவங்களும், சுகல ஜீவகோழிகளையும் கடாணித்துத்தாரணச் செய்கின்ற அவனது கண்டோன்று ஐயறிபிர்ந்து மையெழுதப்பெற்றுக் காதளவோடி நீண்ட கருணை வழிந்தொழுங்குநின்ற தாமரைக்கண்களும்; அவனது பாஞ்சச் சன்னியத்தின் வெண்மையைக் கொள்ளுகொண்டி கஸ்தூரி திலகமில்ங்கிய களங்கமற்ற சுரற்காஷ்சந்திரனை நிகர்த்த அழகிய திருமுகமண்டலமும், வள்ளைக்கொடியை இணைகொண்ட மகரகுண்டலங்களிலங்கிய காதும், அப்பு நிலையியும் கண்ணாடியையும் பழித்த கபோலமும், குமிழம்பூப்போன்றிலங்கிய நாசியும், பவளத்துண்டங்களையும் இந்திரகோபத்தையும் வெண்மையென்று பழிக்குமிசழும், தொண்டைக்கனியை பொப்பிய வாயும், நித்திலத்தைக் கோவையிட்டுச் செம்பவளவள எத்தில் வைத்தாற்போன்ற தந்தபந்தியும்; அவ்வடபெருங் கோயிலாரி டக்கரத்தேந்திய சங்கராசனுக்குத் துணையான கந்தரமும், யாழைப் பழித்த மொழியும், மூங்கிலுக்கு நேரான தோள்களும், மகரயாழைப் பொருவு முன்கையும், பைங்கிள்ளையேந்திய செங்காந்தண் மலரையொத்த திருக்கரமும், கிளி மூக்கை யொக்கும் முகிரும், அச்சேஷ சயனன் பாயலுக்கிணையான வடபத்திரத்தினழகைக் கவர்ந்த உகரமும், மூவகைத்தத்துவத்தின் முடிவை யறிவிப்பதுபோல விளங்கிய திருவலியும், பங்கய நாளமோவெனறையப்பிம் ரோமாவளியும் கண்டோரி வளக் கிடையில்லையென்னும் சந்தேக ஜனகமான இடையும், ரம்பாஸ்தம்பாதி கம்பீரமான திருத்துடைகளும்; அவ்வணப்போலும் முழந்தாளும், காகளம்போன்ற கணைக்காலும், கைத்தரரசொக்குமிரு காற்பறமும், ஆமை முதுகை நிகர்த்த புறவடியும், வித்துருமம்போலும் விரல்களும், சுங்கரேகை; பதுமரேகை, துவஜரேகை, முதலிய உத்தமமான பஸ் ரேகைகள் பொருந்திப் பஞ்சினம் மெதுவாயத் திருமகளுக்கிருப்பிடமான செங்கமல மலர்போலும் அழகிய உள்ளடிகளையும், அன்னநடையும், மயிற்சாயலுமுள்ளவளும், உயர்ந்த ரத்திபரணங்களால் உலங்கரிக்கப்பெற்றவளும், மேகலாப்ரணபிலங்கியபீதாம்பரம் தரித்த அரை யையுமுடையவளாய், அலைமகளும், கலைமகளும், மலைமகளும், மற்றுமுள்ள தெய்வப்பெண்களும், ஆசைகொள்ள வந்தபெண்ணரசியாய் மணவண்ணனுளமுருக்கு மல்லிவள நாட்டரசியாய், முன்னுமழகு, பின்னுமழகு, என்னுமழகு, வாய்ந்து மற்றுமொரு திருமகளுமுண்டோ? வெனக் கண்டோர் திசயிக்கத்தக்க நல்லிலக்கணங்கொல்லார் பொருந்தியவளாய்த் தோன்றிய கன்னிகையைக் கண்டு இவள் பார்மடந்தையோ? ஸ்ரீதேவியோ? பின்னைப்பிராட்டியோ? வென்றையுற்று நின்றார்.

அக்கன்னிகையானவள் அவ்விஷ்ணுசித்தரைக் கண்டு அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து சேவித்து நிற்பவளை விஷ்ணுசித்தர் நீ யாரென்று மிகுந்த ஆதரவுடன் வினவ அவள் வினையத்துடன் ஓ! சுவாமி உமக்கு நான் புத்திரி யாகும் நீரெனக்குத் தந்தையாகிறீர் எனக்கு அன்னையானவ ளிந்தத் துளசியாகும் என்று விளம்ப விஷ்ணுசித்தர் ஆச்சரியமடைந்து இவள யோனியை யாயவதரித்தவளாயிருந்தும் இவளிடத்தில் நமக்கு புத்திரிபாவமான நேயம் தோன்றுவதும் திருமகளுக்கொப்பான இவளும் அவசரத்தாக உமக்கு நான் பெண்ணாகுமென்று சொல்லுவதும் நமது வடமகாதாமனுடைய கடாக்கமேயன்றி வேறல்லவென்றுளமகிழ்ந்து தமதிருகரங்களாலும் அப்பெண்ணரசியை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து வடமகாதாமனுடைய சன்னிதியில் விட்டு நடந்த வரலாற்றையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

அதைக்கண்டிவடமகாதாமனும் அவ்விஷ்ணுசித்தரைப்பார்த்து இவள் நமது பூமிதேவியாகும் இவளுக்கு நாம் கோதையென்று திருநாமஞ் சாத்தினோம் இவளுமக்குப் பெண்ணாகும் இவளை உமது மனைக்கழைத்துப் போயாதரவாய்ப் பரிபாலித்து வாருமென்றருளிச்செய்ய அப்படியே செய்யக்கடவேனென்று அப்பெண்ணரசியைத் தன் மனைக்கெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டிவந் தன்புடைய தம்மனைவியாகிய விரஜையைக்கூவி இக்குழந்தை நமது வடமகாதாமனது கருணையாற் கிடைத்ததென்று கொடுக்க அவளானந்தபரிதையாய் இருகரங்களாலும்க்குழந்தையை யாதரவுடன் வாங்கித் தனதுள்ளமுருகத் தனங்களிற்பால் பெருக, உள்ளன்புடன் வளர்த்து பலாளனம் செய்து வந்தாள்.

அப்பால் காலவளவில் அந்த ஸ்ரீகோதையானவள் தனது பந்து வர்க்கங் களிலுள்ள சகிகளுடன் விஷ்ணுசித்தருடைய மனையில் வளர்ந்து பிதாவிடத்தில் மிக்கவன்புடையவளாய் அவரேவிய பணிவிடைகளெல்லாம் தவறாமற் செய்தும், கோட்டத்திற்சென்று பூச்செடிகளுக்கு நீர்விலகியும் வடமகாதாமனுக்குத் திருமாலைக் கைங்கரியங்களைத் தினந்தோறும் செய்தும் வருவதில் நல்ல பரிமளமுள்ள மலர்களை மெடித்துத் தொடுத்தா, அந்த மலர்மாலைகளை முதலிற்றனதழகுள்ள கூந்தலிற் சூழிக் கண்ணாடிபார்த்து இவ்வழகு நமதெம்பெருமானுக்குக் குகந்ததுதானென்று அநங்களித்தம மாலையைப் படுகளைந்து வடமகாதாமனுக்குச் சாத்தவேண்டிய பூமாலைகளோடு குடலையில் வைத்து வருவாள், விஷ்ணுசித்தரகையறியாராய்த் தினந்தோறும் வடமகாதாமனுக் கட்டமாலைகளைச் சாத்திக்கொண்டு வருவாள்.

அதிலொருநாள் திருவாராதனத்திலிவள் சூழிக்களைந்து வைத்தமாலையை பெயித்துச் சாத்துந் தருணத்தில் அப்பூமாலையிலொரு கேசமிருக்கக்கண்டு விஷ்ணுசித்தர் மனம் பதறி அந்த மாலையைச் சமர்ப்பிவியாமல் கோதையை யழைத்துக், குழந்தாய் இது நமதெம்பெருமா

னுக்குத் தகாதே இனி நீ யிப்படிச் செய்வதடுக்காதென்றருளிச் செய்து விட்டி உடனே வேறுபுஷ்பங்களை யெடுத்துத் தொடுத்துச் சமர்ப்பிவிக்கப் போகும்பொழுது தன்னுடைய பக்தஜனங்களினுடைய வைபவத்தை வெளியிடுவதற்காகத் திருவுள்ளம் பற்றிய வெம்பெருமான் அவரை நோக்கி ஓ! விஷ்ணுசித்தரே உம்முடைய கண்ணிகையாகிய கோதை தன்கையினுற்றெடுத்தித் தான் முதலில் தன்குநதலிற் சூடி யழகுபார்த்துக் களைந்துவைத்த அந்தக் கோதை மணங்கலந்த மலர்மாலையையே நான் தினந்தோறும் சூடிக்கொள்ள அதிக ஆவலுடையவனாக விருக்கிறேன் அவ்விதம் நீர் செய்துவரக்கடவீர், இன்று தகாதென்றும்மால் தள்ளப் பட்டிருக்கிற அந்த மாலையையெனக்கு வேண்டுமென்றருளிய வடமகாதாமனுடைய திருவுள்ளத்தையறிந்து விஷ்ணுசித்தர் ஆச்சரியப்பட்டு நானோறுமப்படியே செய்துவர அந்த பகவத்பக்த ஜனவைபவத்தைச் சகலருங்கண்டானந்தித்து இவள்பூயிப்பிரட்டியோ? பின்னைப்பிரட்டியோ? திருமகன்தானேவென்று கந்ததிசயித்து அன்றுமுதல் சூடிக்கொடுத்தானென்று நாமதேயஞ்சாத்திக் கோதையை யழைத்து வந்தார்கள்.

அப்பால் சிலகாலங்கழித்து ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பேதைப்பருவம் நீங்கி யௌவனப்பிராதுர்பாவத்தை யடைந்து சகலமான பந்துஜனங்களோடுங் கூடினவளாயில்லறதர்மத்தின் பொருட்டு கணவரை வரிப்பதில் ஸ்ரீரெங்கநாயகரையாவது திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகையாவது, இவ்வடமகாதாமனையாவது, எனக்கு நாயகனாக வரிப்பேனெயல்லது மனிதர்களை நானொருக்காலும் நாயகர்களாக வரிக்கமாட்டேனென்று சபதங்கூறியபொழுதில் அந்த வசனத்தை யனுசரித்து ஆகாசவாணி சகல பந்துக்களும் கேட்குமபடிக்கும் அனுவாதஞ்செய்யப்போகிறதினால் அவளை விவாகம் செய்துகொள்ளவேணுமென்று விரும்பியிருந்த பந்துஜனங்களெல்லாரும் அதுமுதல் நிவர்த்தராய்ப்போவார்கள்.

அப்பால் ஸ்ரீ ஆண்டாள் முன்பு திருவாய்ப்பாடியில் கோபிகைகளெல்லோருமெதாமனோரதமாய் அவ்வெம்பெருமானுடன் அனுபவிக்கப் பெற்றார்களென்று அனுசந்தித்து அது காலாந்தரத்திலாகையாலதற்குதவப் பெற்றிலொமே என்றுமனவருத்தமுடையவளாய் இனி அவனுலாவிய அடிச்சுவடும் அவனுமப்பெண்பின்னைகளுமாயனுபவித்த யமுனையும அவனெடுத்த கோவர்த்தனத்தையும் கண்டாகிலும் தரிப்போமென்று யோஜிக்குமளவில் அதுவுங் கிடைக்கப் பெறாமையாலதே நினைவாய் ஸ்ரீ ஆண்டாளும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைத் திருவாய்ப்பாடியாகவும் அங்குள்ள பெண்களெல்லாம் இடைப்பெண்களாகவும் தானுமவர்களிலொருத்தியாகவும் வடபெருங்கோயிலை நந்தகோபர் திருமானிகையாகவும் அதிலரிதுயிலமர்ந்தருளிய ஸ்ரீவடமகாதாமனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவும் அனுசந்தித்துத் தம் திருவுள்ளம் திருவாய்ப்பாடியில் சூடிபோய் முன்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ண விரகத்தைப் பொறுக்காமல் அவனுடைய விலாசத்தைக் கோபக

ன்னிகைகள் அநீதியித்து நடித்தாற்பேரல் மார்மறிநீராடி நோன்பு நோற்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிலாசத்தை அனுபவித்து அவ்வனுபவத்தைச் சகல உபரிடதப் பொருள்களை யுடையனவாயும் கேட்க இனிமையாயும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகள் கிரம்பியும் சிங்காராதி ரசங்களோடு கூடியும் படித்தமாத்திரத்தில் ஜனங்களுக்கு புத்தி முக்தி அபிஷ்டங்களை எளிதில் கொடுப்பதாயுமுள்ள நானாவிதமான துறைகளோடு கூடிய திராவிட வேதங்களைப் பாடிக்கொண்டும் சஞ்சரிக்கப்போகிறான்.

அப்பால் அதேகாரணமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிரகம்பொறுக்காமல் கூடலிழைத்துக் குதியுங்கேட்டுள்ள முருகி அவனை சாக்ஷாத்தரிக்க வேணுமென்று ஆசையுடையவளாய்ப்பூரண பொற்குடம் வைத்துப்பொழுங்கும் தோரணம் நாட்ட என்றும் பாளை, கமுகு, பரிசுடர், பந்தற்கீழென்றும், முத்துடைத்தாம் நிறைகாழ்ந்த பந்தற்கீழென்றும், இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம், வந்திருந்தென்னை மகிழ்ப்பேசி என்றும், நான்வதுவைமணம் என்று நாளிட்டு என்றும் கதிரொளி, தீபம், கலசமுடனேந்திச் சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள என்றும், மதுரைக்கு நிர்வாஹகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக்காப்பு நான் கட்டக்களுக்கண்டேனென்றும், அவன் விவாஹஸம்யத்தில் கையும் பவித்திரமுமாய் ஆசாரவைகலிய முண்டாகில் விஷ்ணுசித்தர்தன் நிருமகளைத் தாரைவார்த்துக் கொடாரே என்று, அடங்கி, பொடுங்கி, வணங்கி, இருந்து காப்புக்கட்டவும் மக்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத என்கிறபடி ராஜகுலமுடையவராயிருக்குமவர்கள் விவாகஞ் செய்யப் புகுந்தால் எப்படியோ அப்படிப்போல வடா தெசவாத்திய கோஷங்களுமிடைவிடாது நின்னு முழங்க, மதுகுதன் வந்தென்னை கைத்தலம்பற்ற என்கிற படி சகல பந்துஜனமத்தியில் சர்வலோக சாஷிபமாக விஷ்ணுச்சித்தர்தாரைவார்த்துக்கொடுக்கப்பாணிக்கிரஹணம் பண்ணி மந்திரக்கோடியுதித்திமணமாலையென்றும் என்கைப்பற்றி கீதிலவஞ்செய்து என்றும் அக்கினிவலம் வந்து, செம்மையுடைய திருக்கையாற்றுள்பற்றி அம்யமிதிக்க என்றபடி. காலப்பிடித்து அச்மாரோஹணம் பண்ண, அச்சுதன் கைமேல்என்கைவைத்துப் பொரி முகம் தட்ட என்றபடி, லாஜஹோமாதிகளையும் செய்து, குங்குமம் அப்பிக் குளிர்சாந்து மட்டித்து மங்கலவீதிவலம் செய்து என்றபடி, அக்கினிமுகத்திலிருந்ததைப் பொறுத சொகுமாரியத்தாலே அதன்பரிகாரமாக இவள்திருமேனி எங்கும் குளிர்ந்த சந்தனாதினைப் பூசவும் யானைக்கழுத்தில் அவனுடன் மங்களமாக நகரவலம் வந்து இருவரையும் கூடவைத்து மஞ்சள் நீராட்டி அனுபவிக்கவேணுமென்று நினைத்தபடி ஒன்றுங்குறையாமல் பிரதிசர்ப்பங்கம் முகலாகப்பாணிக்கிரஹணம் பரியந்தமாகச் சகல வைபவத்தையும் ஸ்ரீ ஆண்டாள்சொற்பனத்திலனுபவித்துச் சகிக்கப்பார்த்து என்னை அவனிருக்குமிடத்திற்குப் போயிறவர்களுண்டாகில் கொண்டுபோய்விடுமின் அது செய்யமாட்டீர்களாக்கில் அவ்வினாபிரிசமுள்ள தொருபதார்த்தத்தைக்கொண்டு வந்தென்னை ஸ்பரிசிப்பித்து ஆசவாசம்பண்ணுங்கள் என்று அத்தியந்தம் மதிமயக்கமாகப்போகிறான்.

அதைக்கண்டு விவ்னுசித்தர் இனி அரைக்கணம் தாமசிப் போகாகில் இவ்வீ இழக்கவேண்டி வரும் என்று மனம் நொந்து கவலைப்படுமெல்வையில் ஸ்ரீ அழகிய மணவாளன் ஸ்ரீ ஆண்டான் கனவிலுற்று உண்ண நாம்மண் கஞ்செய்துகொள்வோம் என்றருளிச்செய்ததைவிவ்னுசித்தரறிந்து பரப்பப்படுதனதுபந்துக்களோடும் மற்றவர்களோடும் சகல வர்த்தியகோவங்கருடனும் ஸ்ரீ ஆண்டானை திவ்வியபுராணங்களால் அலங்கிருக்க செய்து விலையுபாந்த தந்தப்பல்லக்கிலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டிபோய்க் காவிரியிலிறங்கி ஸ்நானகர்மானுவந்தானங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் சகலரும் பார்த்திருக்க நாச்சியார் அந்தர்த்தானமாகப் போகிறாள். பின்பு ஆழ்வாரும் மற்றவர்களும் ஆச்சரியமுடையவர்களாய்

(ஒரு மகடனையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகன்போல வளர்த்தேன் செங்சண்மாரான் கொண்டுபோனான்) என்கிறபடி விசனக்கடலில் மூழ்குமளவில், அழகியமணவாளன் அதைக்கண்டு மனஞ்சகியாமல் அர்ச்சையைவிட்டெழுந்தருளிவந்து ஆழ்வாரை ஆசுவாசம் பண்ணி அழைத்துக்கொண்டு போவார்.

அங்குக் கோயிலுக்குட்ச்சென்று நாகபோக பரியங்கத்தில் யோக நித்திரை செய்தருளிய ஸ்ரீ அழகிய மணவாளனை ஆழ்வார் பக்தி பரவசத்தால் ஆதிராஜ்ய சூசகமான திருவபிவேகத்தையும், கண்டோர் கண்ணும், நெஞ்சும், கவரும்படி இருண்டு சுருண்ட குழல்கற்றைகளையும், அவ்வுடயிச்சந்திரன் போன்ற மனோக்கியமான துதலையும், தன்கைச்சார்ல்கம்போல அழகிய திருப்பருவங்களையும், (இலங்கொளிசேர் அரவிந்தம்) என்கிறபடி கரியவாகிப் புடைபரந்து, யிளிர்ந்து, செவ்வரி யோடிக் குளிர்த்து, செவ்விபெற்ற இரண்டு தாமரைகள் போன்ற திருக்கண்களையும், (கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வதியேன்) என்கிறபடி சந்தேக ஜனகமான கோல்நீள் கொடிமூக்கையும், அதினுடைய பல்லவோல்லாசம் போன்ற திவ்வியகபோலங்களையும், வெண்ணையுண்டு வேய்க்குமுறுதிய திருவதரத்தையும், சகல கலாபூர்ணமாய்ச் சகல ஜன்மனோரஞ்சிதமாய் மருவற்ற சந்திரமண்டலத்தையும் அப்போது அலர்ந்த செந்தாமரைப்பூவையும் தோற்பிக்கக்கூடவதான திருமுகமண்டலத்தையும், கிரமுகதருணகீரவ கம்புப் பிரதிபமான திருக்கழுத்தையும், நாச்சிமாருடைய திருச்செவியப் பூக்களாலும் விக்சிதமான திருக்குழல் கற்றைகளாலு முண்டான விமர்த்தத்தாலலங்கிருதமான அழகிய திருத்தோள்களையும், பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாகையோக்கியமான கோயிலாய்க் கோலமாமணியாரமும், முத்துத்தாமமும் ஸ்ரீகௌஸ்து பமாதியான மணிப்பூண்களும், குலாவித்திகழ்கிற திருமார்பையும், செளந்தரிய நதியினிடத்துள்ள சுழிபோல நெஞ்சையும், கண்ணையும், சுழியாறுபடுத்துகிற திருவுந்தியையும், தோம்பரந்தரித்த அரையையும் ரம்பாஸ்தம்பாதி கம்பீரமான திருத்துடைகளையும், தாமரை நாளம் போன்ற திருக்கணக்கால்களையும் (சங்க ரதாங்க கற்பக துவஜரவிர்

தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சனங்களுடன்) வடிவினையிலார் மலர்மகள் மத்
 தை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி என்கிறபடி) நாச்சிமாருங்குசித்தொ
 டவேண்டும் பருவமாய் அத்தியந்த மெதுவாய்த் (தேனேமலரும்) என்
 கிறபடி நிரதிசய போக்கியங்களான துயரறுசுடரடி களையுமுடைத்தா
 ன விமல லக்ஷண விக்கிரகவிசிஷ்டஸய்க் (கிடந்ததோர் கிடை) என்கிற
 சயனத்தழகையும், பெருமானும் பிராட்டியும் (கூடியிருந்து குளிர்ந்தே
 லோரெம்பாவாயென்கிறபடி) ஸ்ரீ ஆண்டாளுமா யெழுந்தருளியிருக்கி
 ன்ற அச்சேத்தியழகையுங் கண்டு (வடிவாய் நின்வலமாற்பினில் வாழ்கி
 ன்றமங்கையும் பல்லாண்டு) என்று அவ்வழகினுக்கு ஆழ்வார்மங்களாசா
 சனம் பண்ணியருளுவார்.

அப்பால் பெரியாழ்வார் பக்திபரவசராய் அழகிய மணவாள
 னுக்கனந்த தெண்டஞ் சமர்ப்பிவித்து ஓ! சுவாமி தேவரீர் இப்படிக்கதி
 மானுவதமான சேஷ்டிதங்களைச் செய்ய வொண்ணாது. (வெண்ணெ
 யுண்டவாய்ப் பன் அண்டர்கோனணி அரங்கன் என்கிறபடி) ஸ்ரீகிருஷ்ணா
 ய் அழகியமணவாளன் நிருக்கோலங்கொண்டு ஸ்ரீகோதையுடன் தேவ
 ரீர் (மென்னடை அன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூரில்) எழுந்த
 ருளி இனிதமர்ந்து நித்திய சன்னிதிபண்ணி அருளவேணும் என்று விண்
 ணப்பட்டு செய்ய, ஸ்ரீ அழகிய மணவாளனும் ஆழ்வாருடைய பிரார்த்த
 னைப்படி பரமகிருபையாலே அப்படியே செய்கிறோமென்று திருவாய்
 மலர்ந்தருளித் திருமலை முதலான வரிசைகளையும் பிரசாதித்து ஆழ்
 வாரை வில்லிபுத்தூருக்குப் போகும்படி விடைகொடுத்தருளுவார்

ஆழ்வாரும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு எழுந்தருளின அளவில்
 ஸ்ரீ அழகிய மணவாளனும் கோதைநாயகியும் (செழும்பறவை தானே
 றி) என்கிறபடி பெரியதிருவடியின் திருத்தோளிலெழுந்தருளி ஸ்ரீவில்
 லிபுத்தூரை யுகந்து பெரியதிருவடிபோடு கோதாசமேதனய் ஏகாசன
 த்தில் எழுந்தருளியிருக்க அந்த அழகியமணவாளனைப்பெரியாழ்வாரும்
 பந்துஜனங்களும், புராஜனங்களும், சேவித்து நிரதிசயாநந்தயுக்தரா
 ய்ப் பரவசப்பட்டு நிற்குமளவில் சகல தேவதைகளும் புஷ்பவருஷங்
 களைப் பெய்து துதிக்க, அழகியமணவாளன் ஆழ்வாரைநோக்கி நா
 ச்சியார் பெரியதிருவடி நயினாருடன் நம்மையேகாசனத்திலேறி யரு
 ளப்பண்ணி ஆராதனஞ் செய்யக்கடவீர்கள். உங்களுடைய சர்வாபீஷ்
 டங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டுசகல ஜனநயநங்களுக்கும் விஷயமாய்
 நாயிங்கே நித்திய சன்னிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கக் கடவோமென்று
 திருவுள்ளம்பற்றி யருளுவார்.

ஆழ்வாரும்படியே செய்து பின்னுள்ளாரை அனவரதானு
 போகத்தாலே ஆநந்திப்பித்து வாழ்விப்பதற்காக வில்லிபுத்தூரி
 லே திங்களும் நாளும் விழாவறாத நித்தியோத்சவ பகோஷாத்ஸவ மாஸோ
 த்ஸவ, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களையும், கண்டருளிக்கொண்டு தீங்கின்றி

சாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்யும்படிக்கிச்சிரகாலம் எழுந்தருள்
யிருக்கப் போகிறார். இதுதான் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் கன்னிகையினுடைய
வரலாறு ஒ! செளனகரே இனிமேலந்த வராகஸ்தலத்திலுள்ள புண்
ணியதீர்த்தங்களுடைய மகத்துவத்தையும் சொல்லுகிறேன்.

(தீர்த்த மகத்துவம்)

(1) கேளுங்கள் செளனகாதிகளே கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி,
என்கிற நதித்திரயங்களின் மகிமையைப்பற்றி நாம் முன்னமே சொல்
லி விட்டோம்.

(2) அந்நாச்சியார் திருமாளிகையினுள்கண்ணாடித்தீர்த்தமென்
கிற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தம் கிணற்றின் வடிவாயிருக்கின்றது.

(3) வடமகாதாமனுடைய சன்னிதியில் விஷ்ணுதீர்த்தமென்
துபெயரோடு கூடிய ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமுண்டு.

(4) மண்கே பர்வத சிகரத்திலிருந்து அருவியாகப்பிரவாகிக்கி
றதும், மண்கேருடைய சாபத்தை விமோசனம்செய்கதுமானமண்கே தீ
ர்த்தமென்ற ஒரு புண்ணிய தீர்த்தத்தையுமுன்னமேசொன்னோமே

அன்றியும் சென்பகாரண்ணியத்தின் நடுவில்ஒடுகிற நதியாக
ஐந்துபுண்ணிய தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. அவைகளுள்

(5) தெற்கோர முள்ளநதியை வாசிஷ்டதீர்த்தமென்றும்

(6) அதற்கடுத்த வடபுறமுள்ள தீர்த்தத்தை அவ்வியயதீர்
த்தமென்றும்,

(7) இந்த ஐந்துக்கும் நடுவிலுள்ள தீர்த்தத்தை இந்திராதி
லோகபாலகர் தீர்த்தமென்றும்,

(8) அதின் வடக்கிலுள்ள தீர்த்தத்தை அப்ஸரதீர்த்தமென்
தும்,

(9) வடக்குக்கடைசியிலுள்ளதை வித்தியாதர தீர்த்தமென்
தும், சொல்லப்படுகின்றது.

(10) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு வடக்கில் ரெங்குபர்வதமென்றொ
ருமலைத்தொடருண்டு. அதில் அருவி ருபமாகக் கண்ணுவ தீர்த்தமென்
றொரு புண்ணிய தீர்த்தயிருக்கின்றது. அந்த விடத்தில்கண்ணுவருக்கு
சிஷ்யரான ரெங்குமஹரிஷி தபசைச் செய்து முத்தியடைந்த

இவையாவும் சகல ஜனங்களுக்கு மிமமை மறுமைப் பயன்களுடன் சகல அபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கத்தக்கவைகளே.

(11) இதற்குக் கன்னிமூலையில் மூன்றுகப்பிடு தூரத்தில் ஆதிசேஷனே ஒரு பர்வதருபமாக ஆவிர்ப்பவித்திருக்கின்றார். அதில் பக்த ரக்ஷணையின் பொருட்டில் பரம பதநாதன் பிரசன்ன வெங்கடேசராக சுவயம்பிரகாசராயாவிர்ப்பவித்து, ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் சர்வாபிஷ்டங்களையும் அருளிச் செய்துகொண்டு நித்திய வாசஞ் செய்ப்போகிறார். அந்த மலையினடிவாரத்தில் தாமரை நெய்தல் முதலிய பல புஷ்பஜாலங்களால் நிறைந்து விளங்கப்பெற்ற பரிசுத்தமான பம்பை என்ற பெயருடைய நொருபுண்ணியதீர்த்தம் புஷ்கரணியின வடிவமாக இருக்கின்றது. அது சகல பாவத்தையும் போக்கிச் சேதனர்களுக்குச் சகல அபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கத்தக்கது. அதை அபலை என்றும், கமலை என்றும், நிர்மலை என்றும், உற்பலை என்றும், விஷ்ணுவல்லபை என்றும், சொல்லுவார்கள். விரைஜயானது இப்படிப்பட்ட பெயர்களுடையதாய்ச் சகல ஜனங்களுடைய சேஷமத்தின் பொருட்டு புஷ்கரணி ரூபமாக அங்குனமுண்டாயிருக்கின்றது.

எனக்குத் தெரிந்தமட்டிலும் தீர்த்த மகத்துவங்களையும் சொன்னேன். இது அருமையும், பெருமையும், அதிசயமுமுள்ளது. இந்த மகத்துவத்தைக் கேட்பவர்கள், படிப்பவர்கள், எழுதினவர்கள், இதில் விசுவாசமுள்ளவர்கள், யாவரும் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு நோயற்றவர்களாய் நித்திய வாழ்விலிருப்பதுமன்றி ப்பகைவர்களாலாவது, கிரஹ பீடைகளாலாவது, பசியினாலாவது, வறுமையினாலாவது, ஒருக்காலும் கஷ்டப்படுவதில்லை என்பது நிச்சயமே. இதைக்கேட்ட மாத்நிரத்தில் ஆயுளும், ஆரோக்கியமும், தனதானியமும் அஷ்டடைசுவரியமும், புத்திர சம்பத்தும் அடைவார்கள்.

படித்துப்படித்துச் சொல்லுவதேன் நினைத்தபலன்களை எல்லாம் எளிதிலடைந்து சுகமாக வாழ்வார்கள்.

நேரிசை வெண்பா.

மல்லிவளநாடி மகிகைசனை யெப்பொழுதும்

சொல்லிவளநாடித் துதித்துய்ம்மின்

எல்லிபக

லெண்கண்ட தெய்வங்களெண்ணியெண்ணி யென்கண் டார்

கண்கண்டதெய்வமிவள்

காண்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்தலபுராண் வசனம் (11)

முற்றுப் பெற்றுது

(நேரிசைவெண்பா)

வில்லிபுத்தூரென்று விளம்பினார் பேரொருகாற்
சொல்லினார் ஜென்மத் துயர்போமே——சொல்லியதன்
வைபவத்தைக் கொண்டாடு மன்னுயிர்கள் பேரின்
மெய்துமென்ப தற்கைய மேன்.

உன்போடெவையுமறிந்தோரிடம் வின
யென்போற் சிறிய ரெவர்களுக்குந்——தென்புதுவைத்
தீநகரநாளுந் திசடிருவி ழாவையெல்லா
இங்கெடுத்திச் சொல்லுகின்றேன் யான்.

ஸ்ரீ ஆண்டாள், வடமகாதாமன், விஷ்ணுசித்தர், இவர்களின்

(நித்தியோத்ஸவங்கள்)

ஸ்ரீபெரியாழ்வார் ஆதியில் பாண்டியனைவைக்களத்திற் செ
ன்று.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்கமெடுத்தாத வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியுத்தான்.

என்றருளிச்செயலின்படி பரத்துவ நிர்ணயஞ்செய்து, கிழியுத்
து, அளவற்ற திரவியங்களைக்கொண்டு பகவத்கைங்கரிய ரூபமாகச் செ
ய்யப்பட்டிருக்கிற, (மின்னார் தடமதில் சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருக்
காற் சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம்) என்றபடி சத்தியமும் ஞான
மும்போல வென்றுமழியாமணிகை பெற்றிருக்கும்படிக்குச் சகல தேவ
ர்களும் நித்திய சூரிகளும் தினந்தோறும் தத்தமுலங்களிலிருந்து வந்
து சேவித்துப் போகும்படிக்கிச் செய்திருக்கிற பரமபத சோபானமோ
வென்று யாவராலுங் கொண்டாடும்படி பல நிலைகளோடு கூடி அண்
டமுகடுவரை யுயர்ந்த நவரத்தினமயமான கோபுரங்களும், மேற்றள
ங்களை யுடையதுமான ஸ்ரீவடபெருங்கோயிலிலும், ஸ்ரீரகசியத் திரை
யங்களைப்போல அமைந்துள்ள கொப்பஹரம், அர்த்தமண்டபம், மணி
மண்டபம், மகாமண்டபங்களும், சிறுத்திருமானிகைப் பத்தியும், பெ
ரிய திருமானிகைப்பத்தியும், நிறைதாழ்ந்த பந்தலும், முத்தணிப்பந்தலு
ம், மாதவிப் பந்தலும், கலியாணமண்டபமும், பந்தல் மண்டபங்களோ
டும், மணிமயமான திவ்விய கோபுரவிமானங்களோடும், கூடிய ஸ்ரீநா
ச்சியார் திருமானிகையிலும், நாடோறும் வைகறையில்த் துந்துமி முழ
க்கமாகக் கொலுமேளமும், வெள்ளைவிளிசங்கின், பேரரவமு முழ
ங்கவும், பரம்பாகவத சிகாமணிகளிற் சிலர் வேதபாராயணங்களுடனு
ம், சிலர் ஸ்ரீபகவன்னும சங்கீர்த்தனங்களுடனும், சிலர் தம்புரு நார
தாதிகளும் மயங்கும்படிக்கு வீணை, தம்புரு, பிடில், முதலிய பல வாத்

தியங்களுடனும் பஜனை செய்துகொண்டும், வீதிப் பிரதக்ஷணங்கள் செய்து வரவும், கைங்கரியார்த்தமாகவே விகனஸகுலத்திலுற்பவித்தவர்களும்தான், நல்ல விரதானுஷ்டானங்களை யுடையவர்களுமான அர்ச்சகர்களும்தான், அப்படிப்பட்ட நல்லொழுக்கங்களோடு கூடிய கைங்கரியபரர்களும்தான் தினந்தோறும் காலையிலெழுந்து, சகல பண்ணிய தீர்த்தங்களையும் பாவனஞ் செய்யத்தக்க மகத்துவமுள்ள ஸ்ரீதிருவேணியில்ச் சென்று நீராடி நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைக் குறைவற முடித்துக்கொண்டு பவித்திரபாணிகளாய்த் திவ்விய தேஜோமயமான சுவர்ண கடங்களில் திருமஞ்சன மெடுத்தது, அதை சர்வாலங்காரமும் பொருந்திய ஸ்ரீ ஆண்டாள் பட்டத்து யானையின் மீதில் அர்ச்சகர்கள் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும், சகல விருதுகளுடனும், கோலாஹலமாய் மாடவீதிப் பிரதக்ஷணம் வந்து பாகவத கோஷ்டியுடனும், ஸ்ரீ அநந்த கொத்துப் பரிஜனங்களுடனும், நாச்சியார் திருமாளிகையிற் சென்று திருக்காப்புகள் நீக்கி திவ்விய தம்பதிகளான ஸ்ரீ ஆண்டாளும் இராஜகோபாலனும் க்ஷீரம் அமுது செய்து பின்பு திருத்திறை யகற்றி பெரிய கற்பூராரத்தியானமேல் விசுவரூப கோஷ்டிக்குப் பாலுந், தீர்த்தவினியோகமும், ஸ்ரீசடாரியும், ஆகி அப்பால் முந்திய தினத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாள் பள்ளியறையில்ச் சூடிக்கொண்டிருந்த திவ்விய பரிமளமோங்கிய மலர்மாலையைப் படிக்கேந்து ஸ்வர்ணக மலங்களில் வைத்து அவுபசாரிகமாய் அதையானமீதில் அர்ச்சகர்களே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் சம்பிரமமாய்ப் பெரியமாடவீதி வழியாய் வடபெருங்கோயிலுக்குள் சகல பரிஜனங்களுடனஞ் சென்று திருக்காப்புகள் நீக்கி, அதிகவுன்னதமேடையில் சேஷபரியங்கத்தில் அரிதுயிலமர்ந்தருளிய வடமகாதாமனுக்கு அதைச்சாற்றிப், பாலமுது செய்வித்து, அவர் கற்பூராரத்தி கண்டருளியமேல் விசுவரூபகோஷ்டிக்குப் பாலுந், தீர்த்த, வினியோகமுமானவுடன் அபிகமன ஆராதனமாய், நித்தியோத்ஸவருக்கும், சக்கரத்தாழ்வாருக்கும், திருமஞ்சனமானமேல்ப் பாத்திரம்பூரித்துப் பெரியபெருமானுக்குக் காலலந்தித் திருவாராதனமாய் வராஹக்ஷேத்திரார், விஷ்வக்சேனர், நரசிங்கப்பெருமாள், தெசாவதாரர், நம்மாழ்வார்முதலிய பதின்மார்கள், இவர்கட்குமாராதனஞ் செய்தபின் வடபத்திரசயனர் தனிகையமுது செய்கிறது.

பின்பு பெரியாழ்வாருக்கு விசுவரூபமாய்த் திருப்பாவாடை விரித்து, அவரை அர்ச்சகர்கள் கைத்தலததில் கெர்ப்பஹரத்தை விட்டு, ஸொஸ்திவாசனம் சேவிக்க, சங்கமுழங்க, சாமரயிரட்ட, குடைகவிக்க திருமஞ்சனக்குறட்டிலெழுந்தருளப் பண்ணி, புண்ணியாஹவாசனம், கும்பபூஜை, பாத்திரபூஜை, செய்தவுடன் அரையர் பண்ணிசை சேவிக்கக், கெண்டேஷம் சமர்ப்பிவித்து, அர்க்கிய பாத்தியாதி யுபசாரத்துடன் சுருளமுது செய்வித்து, அரையருக்கருளப்பாடாகி, அஷ்டோபசாரமுமாய்க் கோஷ்டிக்குச்சாத்துப்பொடியும், சுருளமுதும், வினியோகமாகி

மங்கள்வாத்திய சங்கததுவானங்களோடும் ஆழ்வாருக்கு எண்ணெய்க்காப்பு, மஞ்சள்க்காப்பு, இவைகளைச் சமர்ப்பிவித்துத், திருத்திறைக்குள்ளே காந்தத்திருமஞ்சனமாகி வஸ்திரம் மாலைகளைச் சாத்தி, திருவாராதனஞ் செய்து, வேதப்பிரான் பட்டருக்கருளப்பாடாகி ஸ்வாமிகள் புருஷசூக்தஞ் சேவிக்க அலங்காரத் திருமஞ்சனமாகி, நீராஞ்சனதீபமாய் திருத்திறை இடுவித்துக்கோஷ்டிக்கு ஈரவாடைத்தீர்த்தவினியோகமானபின்பு அலங்காராசனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணித் திருமன்காப்புக், திருமணித்தாவடம், திருப்பவித்திரமாலை, அபயஹஸ்தம் முதலியனசாத்தி உபசாரத்துடன் திருவாராதனமாய்க், கோஷ்டியில்சேவை தொடங்கித்திருப்பாவை சேவிக்க, வடபத்திரசயனர் சாத்திக்கொண்ட ஆண்டாள் திருமாலையும், அவருகந்தருளிய திருமலைப்பிரசாதத்தையும், ஸ்ரீசடாரியுடன் பெரியகோவிலிலிருந்து எழுந்தருளப்பண்ணிவருவதை ஆழ்வார்உபசாரத்துடன் சாத்திக்கொண்டுதளிகை யமுதுசெய்தமேல்நித்திபோச்சவர் எழுந்தருளி பலி சாதித்துச்சாத்துமுறையாய் கோஷ்டிக்குத்தீர்த்தவினியோகமானபின்பு முன்போல நடபாவாடை விரித்து அர்ச்சகர்களைகைத்தலத்தில் ஆழ்வாரைஎழுந்தருளப்பண்ணிச்சத்திர, சாமர, திருமுன் பந்தத்துடனும் அரையர் பண்ணிசையுடனும் பெரிய பெருமானை மங்களாசாசனம் செய்தருளுவித்து, ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளப்பண்ணுகிறது.

அப்பால் பெரியபெருமாளுக்கு மத்தியான்னம் பூர்ணபாத்திரத் திருவாராதனம் செய்து அலங்காரத்தளிகையமுதுசெயப் பண்ணி சுற்றுக்கோவில்களுக்கும், ஆழ்வாராசாரியருக்கும், கிரமமாய்த்தளிகையமுது செய்வித்து, செல்வரை எழுந்தருளப்பண்ணி ஸ்ரீபெலிசாதித்து திருக்காப்புச் சாத்துகிறது சாயங்காலையில் கொலுமேளஞ் சேவித்து, த்திருக்காப்பு நீக்கி, மாலை சமர்ப்பித்து, சாயந்திரத்திருவாராதனமாகி கோசை, சுண்டல் இவைகளை நிவேதனஞ்சமர்ப்பித்து, சுற்றுக்கோவிகளிலு் பெரியாழ்வார்சன்னதியிலும் ஆராதனமானமேல் வடபத்திரசயனர்தளிகையமுதுசெய்து கோஷ்டியில்சேவைதொடங்கிச்சாத்துமுறை செய்துதீர்த்தவினியோகமானபின்பு அத்தாளத்தில்கிரையுப்புச்சாருடன் சுத்தான்னத்தைப்பெருமா னுக்கும்பெரியாழ்வாருக்கும் அமுதுசெய்வித்து ஸ்ரீபெலி சாதித்து மிளகுசம்பா, சர்க்கரைப்பொங்கல், பலசிற்றுண்டிகள் இவைகளையமுதுசெய்வித்துத்திருத்திறை சமர்ப்பித்து கூடமாசுலோகம் சொல்லி அர்ச்சகர்கள் அபசாரக்ஷாபணம்பண்ணிக்கொண்டு சயனசூக்தம் சேவித்துப் பாரிசேவிக்கத் திருக்காப்புச்சாற்றுகிறது.

மேல்ச்சொன்னபடி சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார் விசுவருபங்கண்டருளியமேல் வங்காரதோசையமுது செய்து நித்திய உத்ஸவரைச் சுக்கிரவாரக்குறட்டிற்கு வடபுறத்திலிருக்கிற நித்தியத் திருமஞ்சனக்குறட்டிலெழுந்தருளப்பண்ணி புண்ணியாஹவாசனம், புருஷசூக்தம் ஜெபித்து, நித்தியஸ்தபன அலங்காரத்திருமஞ்சனமானமேல் ஸ்ரீ ஆண்டாள்காலசந்தித் திருவாராதனங்கண்டருளிப்பகாளபாத்துத்தளிகை

யமுது செய்து, செல்வொழுந்தருளிப் பலிசாதித்து அனந்தரம் பூர்ண பார்த்திரத் திருவாராதனமாய், அலங்காரத்தளிகையமுது செய்து ரித்தியத்தியாராதனமானமேல் பலிசாதித்து மத்தியான்னம் திருக்காப்புச்சாற்றுக்கிறது. அப்பால் சாயனாகையில் திருக்காப்புநீக்கி, தீபம், திருமாலே, இவைகளைச் சமர்ப்பித்து திருவாராதனமாகி ரித்தியானு சந்தானம் சேவித்து, தோசை, சுண்டல், நிவேதனஞ் செய்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமானபின்பு அத்தாளத்தில் கீரை, உப்புச்சாரி, சுத்தானம், அமுது செய்வித்து, அப்பால் அரவணைத்தளிகை, அடைக்காய், இவைகளை நிவேதனஞ்செய்வித்துச், சயனகுத்தம் சேவித்து, அபசாரக்ஷாபண செய்துகொண்டு திருக்காப்பிட்டு முத்தியையாகிறது.

ரித்தியோத்ஸவவைபவம் ஸம்பூர்ணம்

(பஞ்சபருவாதி யுத்ஸவங்கள்)

மாதப்பிறப்பு, அமாவாசை, திருவோணம், இந்தமூன்றுதினங்களிலும் பெரியபெருமாள் மட்டும் புறப்பாடாய் இயல்த்தொடங்கிப் பெரியாழ்வார் மங்களாசாசனமானபின்பு இயல்ச்சாத்தாய்த் திருவந்திக்காப்பாகி ஸ்ரீவடமகாதாமனான பெரியபெருமாள் ஆஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளுகிறது.

சோதி நக்ஷத்திரத்தன்று பெரியாழ்வார் புறப்பாடாய் இயல்த்தொடங்கி யியலுடன் ஸ்ரீவடபெருங்கோயிலுக்குள் பிரதக்ஷணமாக வெழுந்தருளி மேல்த்தளத்திற் சென்று பெரியபெருமானை மங்களாசாசனஞ் செய்தருளி இயல்ச்சாத்தாய் மறுபடியும் பிரதக்ஷணமாய் ஆழ்வார் சன்னிதிக்கெழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஏகாதேசிகள் தோறும் அன்று காலசந்தித்திருவாராதானமானபின்பு தம்பதிகளாக ஏகாசனச்சேக்கித் தோளுக்கினியானிலெழுந்தருளி ஏகாதசி மண்டபத்திற் சென்று அங்ஙனம் அலங்காரத்திருமஞ்சனமாகிப் பூர்ணபார்த்திரத் திருவாராதனமாய் அலங்காரத்தளிகையமுது செய்து தீர்த்தவினியோகமாகிச் சாயரகையில் மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்பாடாய் இயல்த்தொடங்கிச் சிறுத்திருமாளிகைப் பத்தியில்ப் பவனிவந்து, வடக்குப் பிரதக்ஷணத்தில் திருவந்திக்காப்பாய்ப் பானகம், விடாய்ப்பருப்பு, அமுதுசெய்து, வினியோகமாய் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

ரேவதி நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாள், ராஜகோபாலன், இரண்டுதிருநாமங்களுக்கும் திருமஞ்சனமாய் ஆராதனமானமேல் இராஜகோபாலனாகிய ரெங்கமன்னார்மட்டும் புறப்பாடாய் இயல்த்தொடங்கிச் சிறுத்திருமாளிகைப்பத்திப் பிரதக்ஷணத்தில் திருவந்திக்காப்பாய் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

திருப்பூரநகரத்திரந்தோறும் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனுமான, இரண்டு திருநாமங்களுக்கும் காலேசந்தித் திருவாராதனமான வுடன் வெள்ளிக்கிழமையைப்போல மறுபடியும் திருவேணியிலிருந்து திருமஞ்சனம் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து வெள்ளிக்கிழமைக்குறட்டுக்கு வடபுறமிருக்கிற நித்தியஸ்தபனத்திருமஞ்சனக்குறட்டில் அலங்காரத்திருமஞ்சனமாய் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளிப் பூர்ணபாக்திராத் திருவாராதனமாய்ப் பூர்ணபாக்திராத் தளிகையழுது செய்து சாயங்காலத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாள் மட்டும் புறப்பாடாய்த் தங்கத்தோள்க்கினியானில் திருப்பூரமண்டபத்தி லெழுந்தருளித் திருவாராதனமாய்த் திருப்பாவை, நாச்சிபார் திருமொழி சேவையாய்த் தளிகையழுது செய்து சாத்துமுறையாகித் தீர்த்த வினியோகமானபின்பு மண்டபத்தினின்றும் புறப்பாடாய்த் தாயார்சகல வாத் திய கோவந்தருளடனும் சகல விருதுகளுடனும் கோலாகலமாய் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

உரோகிணிநகரத்திரத்தில் ஸ்ரீ கண்ணபிரானுக்கும், புனர்பூச நகரத்திரத்தில் சக்கரவர்த்தித்திருமகனுக்கும் புறப்பாடு நடப்பதுண்டு. நித்தியநைமித்திகமென்கிற விசண்டில் பஞ்சபர்வாதிகள் நித்தியத்தில் அடங்குமென்பர். நைமித்திகத்தைச்சேர்ந்த உத்ஸவங்கள் திதிப்பிரயுக்தமும், நகரத்திரப்பிரயுக்தமுமானவைகள். அவைகளில் சித்திரைவசந்தன், வைகாசிமாசம் கோதாஸ்துதி யுத்ஸவம், ஆவணி மாசம் திருப்பவித்திரவுற்சவம். புரட்டாசி மாசத்தில் கொலுவுத்ஸவம், மார்கழி மாசம் திருவத்தியயன உத்ஸவம், மார்கழி நீராட்டவுத்ஸவம் இவைகள் திதிப்பிரயுக்தமானவைகள். ஆனி மாசம் பெரியாழ்வாருத்ஸவமும், ஆடிமாசம் திருவாடியுத்ஸவமும், ஆவணி மாசத்தில் பெரியபெருமாள் பிரம்மோத்ஸவமும், பங்குனி யுத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருக்கல்யாண மகோற்சவமும், நகரத்திரப் பிரயுக்தமானவைகள்.

(சித்திரை வசந்தனென்கிற நீராவி யுத்ஸவம்)

இந்த உத்ஸவமானது சித்திரைமாசம் சுக்கிலபஞ்சமிமுதல் பெளர்ணமி முடிய நடத்தப்படுகிறது. இதில்த்தினந்தோறும் சாயங்காலத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனுமான, திவ்விய தம்பதிகளிருவரும் மிகவும் திவ்ய பரிமளமோங்கிய களபத்தினால் (கபாய்) அவ் கி சாத்திக்கொண்டு புஷ்பமுடியுடன் வெள்ளைப்பரிவட்ட மணிந்து ஏகாசனச் சேத்தித் தோளுக்கினியானில் கோயிலினின்றும் புறப்பாடாய் மங்களவாத் தியத்தோடே காந்தமாகச் சிறுத்திருமடல், பெரியதிருமடல் இயலுடன் சன்னிதி வீதிவழியாய் நீராவிமண்டபத்தைப் பிரதக்ஷணமாய்ப் பந்தலிலெழுந்தருளியிருந்து இலக்குமிநாராயணன் சன்னிதியிலிருந்து புஷ்பமும், சாத்துப்பொடியும், வாத்தியகோவத்துடன் வருவதைச் சாத்திக்கொண்டு, இளநீரழுது செய்து கர்ப்பூரமாய், விடாப்பருப்புப், பானகமு மழுதுசெய்து தாசிஜனங்கள் கோலாட்டப் பாட்டுச்

சொல்லிப் பரதம்செய்ய, ஏகார்தக்கேளிக்கையுடன் மறுபடியும் மண்டபத்தைப் பிரதக்ஷணம்வந்து, அப்பால் நாலுபுறமும் ஜலம்குழந்து யுரிமளமுள்ள பலபுஷ்ப ஜாதிகளால் அலங்கிருகமாய்த், தென்றலுலாவப் பெற்று சத்தியலோகத்திலுள்ள மானஸவாலியை யொத்திலங்கியநீராவிமண்டபத்தில் சொர்ணமயமான சூறட்டில் எழுந்தருளிக்கிருவாராதனமாய் தளிகையும், இளநீருமழுது, செய்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமானபின்பு மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்பாடாய் ஏகார்தக்கேளிக்கையுடன் ஆஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளுகிறது.

இப்படிக்கொன்பதுநாளும் நடந்து பத்தாநாள் பெளர்ணமையன்று பூர்ணபாத்திர வரையுள்ள ஆராதனக் கிரமங்களைக்கண்டருளி அதிகாலையில் ஸ்ரீ ஆண்டாள் ரத்னமயமான சேஷவாகனத்திலும் மன்றார் குதிரைநம்பிரானிலுமாகப் புறப்பாடாய், தான் முதனாள் குடிக்களைந்த மலர்மாலையுடன் உடுத்துக்களைந்த நற்பீதகவாடையையும் அணிந்து கொண்டு மனமகழ்ச்சியுடையராய் மதுரை வைகையிலெழுந்தருளி வருகிற திருமாலழகனைத்தெரிசிக்கச் செல்பவள்போல் ஸ்ரீ ஆண்டாளுந், அவளுடைய வடிவழகிலீடுபட்டு, மதிமயங்கியவளைவிட்டுப் பிறியமாட்டாமல் அவளுக்குப்பின் செல்பவள்போல் மன்னனாரும். கோயிலைவிட்டு எழுந்து எழுகடலும் ஒருங்குவந்து அடைந்ததுபோன்ற அளவற்ற ஜெனசங்கங்களுடனும் சகல வாத்தியகோஷங்களுடனும், சகல விருதுகளுடனும், கோலாகலமாய்த், திருவிதி கண்டருளி இருமருங்கிலும் தெங்கு, கழுகு, மா, வருக்கை, அரம்பை, ஆரங்கி, கொய்யா, முதலிய கனிவர்க்கங்கள் நிறைந்துள்ள பட்டப்பைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட டேட்டைக்கடைப் பெரியாற்றில் எழுந்தருளுகிறது.

அப்படி எழுந்தருளியவடன் சகல ஜனங்களும் கரகோஷம் செய்து துதிக்க அங்ஙனம் வையாளியாகி, ஆங்காங்குள்ள சகல விடையாத்தி மண்டபங்களையும் கண்டருளிய பின்பு ஆகாயமளாவிய விதானங்களோடும் மங்களத்திரவியங்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற சொர்ணமயமான சித்திராபெளர்ணமை மண்டபத்தில் எழுந்தருளித் திருமஞ்சனமாய் சாயரகைத் திருவாராதனம்கண்டருளித் தளிகையழுது செய்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமானபின்பு மறுபடியும் திருடமல்ச் சாத்துமுறைக்காக, இராத்திரி அலங்காரத் திருமஞ்சனமாய்ச், சாத்துமுறைத் திருவாராதனம் நடந்து பந்தவில் பத்தியலாவிப் பெரியதிருப்பாவடைத்தளிகையழுது செய்து சாத்துமுறையாக கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமும், தளிகைவினியோகமு மானபின்பு மண்டபத்தைவிட்டுப் புறப்பாடாய் திவ்யதம்பதிகளிருவரும் வெபடிவேர்ச் சப்பரத்தில் வீதியெழுந்தருளி சன்னிதியிற் சென்று அப்பா

வழக்கப்படி அத்தாளமும், அரவணைத்தளிகையுமுது செய்கிறது.

சித்திரை வசந்தோத்ஸவம் சம்பூர்ணம்.

(வைகாசிமாசம் கோதாஸ்துதி யுத்ஸவம்)

வைகாசிமீன் சுக்கிலபக்ஷப்பஞ்சமி முதல்பௌர்ணமை வரையிலும் நாடோறும் சித்திரைவசந்தனைப்போலவே சந்தனக் கபாய் அங்கிசாத்திக்கொண்டு புஷ்பமுடியுடன் வெள்ளைப்பரிவட்டமணிந்து சாயங்காலம் புதற்ப்பாடாய் திவ்யதம்பதிகளான ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனும், ஏகாசனச்சேத்தித் தோளுக்கினியானில் மங்களவாத்தியத்தோடு ஏகாந்தமாய் திருமடலியலுடன் மேலரதவீதி வழிபாய் பவனிவந்து, சன்னிடம் அரிதுயிலமர்ந்தருளிய க்ஷீராப்திநாதன் ஸ்ரீவடமகாசாயனாகவும், ஸ்ரீ பூமிசேவியானவள் ஸ்ரீ ஆண்டாளாகவும், பக்கரக்ஷணையின் பொருட்டு இவ்விடம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கெழுந்தருளிய தினால் தன்சுற்றிலுமுள்ள சுவேசத்துவீப வாசிகளான மகரிஷிகளுடன் நவரத்தினமயமான மால்கவி கோயிலோடு பாற்கடலானது திவ்யதம்பதிகளின் திருவுள்ள முகப்பாகும்படி திவ்ய பரிமளங்களோட திதேளமான சீகரங்களை வாரிவீசுகின்ற சைத்திய, செளரப்பிய, மாந்திய, திருவிதகுண விசிஷ்டமான மந்தமாருதங்களோடு கூடிவந்து அமைந்தசொத்து நாற்புறங்களிலும் பரிசுத்தமும் தெளிவுமுள்ள திருவேணிப் பனலினுற் சூழ்ந்து அழகாயிருக்கிற ஸ்ரீநாடகசாலை வீதியிலெழுந்தருளி அவ்வளம் நிக்தியவாசஞ்செய்தருளிய திருவேங்கடமுடையான் சன்னிதிப்பிரதக்ஷணமாய் பந்தல்மண்டபத்திலெழுந்தருளியிருந்து அழகாரையங்கார் மானிகையிலிருந்து மங்களவாத்தியத்துடன் வருகிற மஞ்சள்கூப்பு, புஷ்பம், சாத்துப்பொடி முதலியவைகளைச் சூத்திக்கொண்டு, கர்ப்பூரமாய், விடாப்பருப்புபானகம் அமுதுசெய்துகோஷ்டிவினியோகமானிப்பு, ஸ்ரீநூப்புல், வித்தியாநிதியான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீகோதாஸ்துதிபெய்கிற ஸ்தோத்திரபாடத்தை யாவரும் சேவிக்கத் திருச்செவி சாத்தியருளிக்கொண்டே மதுபடியும் பிரதக்ஷணமாய், எழுந்தருளி வடக்குவீதியில் கோதாஸ்துதியைச் சூத்துமுறைசெய்து, நவரத்தினமயமாயமைந்துள்ள நாடகசாலைமண்டபத்தில் ரத்தினசிம்மாசனத்திலெழுந்தருளி, சரயரக்ஷைத்திருவாராதனமாய்த் தளிகையமுதுசெய்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமான பின்பு மண்டபத்தைவிட்டுப்புறப்பாடாய் சன்னதிக்கெழுந்தருளுகிறது.

பத்தாநாள் வைசாகப் பெளர்ணமையன்று மத்தியானத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனும், பூர்ணபாத்திரத் தளிகையமுது செய்தமேல் வைசாக பெளர்ணமை இலக்ஷ்மிக்குறட்டில் தம்பதிகளாய் எழுந்தருளிச்சேத்தியில் அலங்காரத்திருமஞ்சனம் கண்டருளிக்

தளிகையழுது செய்து மண்டபமானபின்பு ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளி சாயரகைத் திருவாராதனமாய்ப் பால்மாங்காய்த் தளிகையழுது செய்து அதன்மேல் நாடகைசாலைமண்டபத்திற் கெழுந்தருளி திருவடி விளக்கி பால்மாங்காயுடன் பெரியதிருப்பாவாடைத் தளிகையழுது செய்து கோஷ்டிவினியோக மானபின்பு ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனும், சன்னிதிக் கெழுந்தருளி அத்தாளமும், அரவணத்தளிகையழுது செய்கிறது.

கோதாஸ்துதி யுற்சவம் சம்பூர்ணம்.

(ஸ்ரீபெரியாழ்வார் பிரமோற்சவம்)

ஆனிமாசம் சுக்கிலபக்ஷப்பிரதமை முதல் ஸ்வாதிரகக்ஷத்திராந்தமாக நடப்பதில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் துவஜரோகணமாய்க்காலையிலும், மாலையிலும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும், சகல விருதுகளுடனும், இயல்வேதபாராயணங்களுடனும், ஸ்ரீபெரியாழ்வார் காலையில் தினந்தோறும் தோளுக்கினியானிலும் மாலையில் வாகனங்களிலும் வீதிகண்டருளி வருவதில் ஐந்தாம் உற்சவத்தன்று திருவோணமண்டபத்திற் பெரியபெருமாளுடன் சேத்தியில் அலங்காரத்திருமஞ்சனமாய் கிரமப்படி ஆராக்ஷம், சேவை, சரக்குமுறை, தீர்த்தவினியோகங்களான பின்பு இரத்திரியில் பெரியபெருமானான வடமகாகாமன் கெருடவாகனத்திலும் பெரியாழ்வார் அன்னவாகனத்திலும் எழுந்தருளி வீதியாகிறது.

எட்டாமுற்சவத்தன்று காலையில் இருப்பல்லக்கில் சதுர்புஜத்துடன் பெரியபெருமாஸ்திருக்கோலமாய்ச் சகல வாத்தியகோஷங்களுடனும், சகல விருதுகளுடனும், சகல சம்பிரமங்களோடும், கேளிலிசமாய்ப் புதுப்பட்டிக் கெழுந்தருளி அவ்நனம் உள்ள பலமண்டபச் சிறப்புகளை யுகந்து அப்பாலரவில் இரண்டாவது மண்டபமாகிய மூலக்கரைமண்டபத்துக் கெழுந்தருளித் திருமஞ்சனமாய், ஆராதனம் நடந்து, திருப்பாவாடைத் தளிகையழுது செய்து கோஷ்டிவினியோக மானபின்பு ஆழ்வார் குதிரைநம்பிரானி லெழுந்தருளி ஒன்பதாமுத்ஸ்வத்தன்று காலையில் மேலரசவீதியில் வையாளியாகி வீதிகண்டருளித் திருத்தேர் கடாக்கித்து சன்னிதிக் கெழுந்தருளித் திருமஞ்சனமாய்த் தளிகையழுது செய்துபின் சகல சம்பிரமங்களோடும், திருத்தேரில் எழுந்தருளி வீதியாய்த் திருத்தேர் நிலைக்கு எழுந்தருளிய பின்பு சன்னிதிக்கெழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய் துவஜ அவரோகணமாகிறது.

மறுநாள் ஸ்வாதிரகக்ஷத்திரத்தில் நித்திய திருவாராதன மானபின்பு ஆழ்வார் தீர்த்தவாரிக் கெழுந்தருளி திருவேண்டியென்கிற திரு

மூக்குளத்தில் தீர்த்தம் சாதித்துத்தீர்த்தவாரி மண்டபத்தில் ஆராதனை மாயத்தளிகையழுது செய்து வினியோகமானபின்பு மண்டபத்தை விட்டுப் புறப்பாடாய் ஸ்ரீ ஆண்டாள்சன்னிதிக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீ ஆண்டாளையும், ராஜகோபாலனையும், மங்களாசாசனம் செய்து அப்பால் வடபெருங்கோயிலுக்குள் சென்று பெரியபெருமாள் மங்களாசாசன மாய அங்ஙனம் சாத்தமுறை செய்து பின்பு ஆஸ்தானத்துக்கெழுந்தருளுகிறது.

இதற்குமறுநாள் சப்தாவரணத்திற்குத்திருவோணமண்டபத்தில் பெரியபெருமாளுடன் சேத்தித்திருமஞ்சனம்கண்டருளிக்களிகையழுது செய்து ஸ்தலபுராணத்தில் பெரியாழ்வார் அவதாராவதவைபவங்களை வேதப்பிரான்படர் சேவிக்கத்திருச்செவி சாத்தியருளியபின் இரண்டு திருநாமங்களுள் இராமானுஜ நூற்றந்தாதி யியலுடன் வீதி கண்டருளித் திருவந்திக்காப்பாய் அவரவர் ஆஸ்தானங்களுக்கெழுந்தருளுகிறது.

மறுநாள் கந்தபொடியற்சுவத்திற்கு நித்தியோற்சவமான பின்பு புறப்பாடாய் பெரியாழ்வார் மாடவீதிமட்டும் எழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய் ஆஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளுகிறது.

பெரியாழ்வார் பிர்மோற்சவம் சம்பூர்ணம்.

(திருவாடி உற்சவம்)

கடகரவியில் கார்த்திகை நஷத்திரத்தில் துவஜாரோகணமாப்த திருப்பூரத்தில் ரதாரோகணமாகிறது.

கார்த்திகை நஷத்திரத்தன்று ஸ்ரீ ஆண்டாள் கோவிலில் விசுவரூபமானமேல் திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் ஸ்தபனகோபால் மஞ்சமாகிய தமதாஸ்தானத்தை விட்டு நித்தியத்திருமஞ்சனக்குறட்டில் ஏகாதத்த திருமஞ்ஞங்கண்டருளி மணிமண்டபத்தில் சேத்தியிலெழுந்தருளிக் காலைசந்தித் திருவாராதனமாய்ப் பின்பு கெருடப் பிரதிஷ்டையாய் பேரிக்குப் பூஜை செய்து புண்ணியாஹவாசனத்துடன் பேரிகை தாடனமாய் அர்ச்சகருக்குத் தீர்த்தம், பரிவட்டம், மாலை, மரியாதையாகிய பின் ஓச்சன் பேரிதாடனஞ் செய்யவும் சிறுத்திருமானிகைப்பத்தி பெரியதிருமானிகைப் பத்தியாகிய விரண்டு பிரதக்ஷணங்களிலும் அர்ச்சகர்கள் மந்திரத்தால் பிரார்த்தனை செய்து பலிசாதித்துத் திக்பந்தனஞ்செய்து துவஜபடமும், சக்கரத்தாழ்வாரும், வீதி பெழுந்தருளி அதன்மேல் மஹா பலிபீடத்திற்குப் பலிசாதித்துத் துவஜஸ்தம்பத்தடியிலிருந்து புண்ணியாஹவாசனம், கும்பஸ்தாபனம், கும்பபூஜையாய் துவஜாரோஹண முகூர்த்தம் நடந்து கெருடபடத்திற்குக் கஷ்டோபசாரமாய்த் துவஜத்தைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து முகூர்த்தஞ் சொல்லித்

தர்ப்பமாலையோடு துவஜாரோஹணமாகிறது.

பின்பு எஷ்டிக்குத் திருமஞ்சனமாய் அஷ்டதிக் பந்தனஞ் செய்து துவஜத்திற்குத் திருவாராதனமாய் சக்கரைப்பொங்கற் தளிகையமுது செய்து வினியோகமானமேல் ஸ்ரீஆண்டாளுக்கு, மன்னாளுக்கு, முத்சவாராதனமாய் பெரியதிருப்பாவாடைத் தளிகையமுது செய்து தாட்பஞ்சகஞ் சொல்லித் தீர்த்தவினியோகம், திருப்பாவாடை வினியோகம், பூரிச்சிலவு, இவைகள் நடந்தபின் பெரியதீயாராதனத் தளிகையமுது செய்து சேத்தித்தோளுக்கினியானில் திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் மணிமண்டபத்தை விட்டு துவஜஸ்தம்பத்திற்கு வடபுறம்நுக்கிற திருப்பள்ளியறை மண்டபத்தி லெழுந்தருளிப்பிற்பாடு யாகசாலையில் யாகபேரர் எழுந்தருளி அக்கினிப்பிரதிஷ்டை, கும்பஸ்தாபனம், ரக்ஷாபந்தனம், இவைகளைச் செய்து ஸ்ரீஆண்டாள், இராஜகோபாலன், பஞ்சபேரர், அர்ச்சகர், இவர்களுக்கு ரக்ஷாபந்தனமாகி, ஹோமமானமேல் நல்ல மகரதோரணங்கனையுடையதும் மதுப்பிலிற்றுகின்ற நானாவித திவ்ய வாசனையுள்ள புஷ்பஜாலங்களால் விதானங்கள் செய்யப் பெற்றதும் ஆகாயமளாவிய நானாவர்ணங்களான மேற்கட்டிகள் கட்டப்பெற்றதும், கன்னல், கமுகு, வாழை, இளநீர், கனிசன், மாவிடை, முதலான மங்களத்திரவியங்கள் இவகைகளாலலங்கரிக்கப்பெற்றதும் ஒவ்வொரு தூண்களிலும் ஒவ்வொரு திவ்ய தேசத்தெப்பெருமானும், ஸ்ரீஆண்டாளுடைய வடிவழகிலீடுபட்டு நின்று மயங்குவது போன்ற முகூர பிம்பங்களாலலங்கரிக்கப்பெற்றதும் நித்திய சூரிகளால் நிறையப்பெற்ற திருமாமணிமண்டபத்தை யொத்து விளங்கியதுமான பந்தல்மண்டபத்துள் சிங்கமாகுறட்டில் திவ்யதம்பதிகளிருவரும், சுவர்னத்தோளுக்கினியானில் சகல சம்பிரமத்தோடும் சேத்தியிலெழுந்தருளுகிறது.

அப்பால் அம்மண்டபத்தில் ஏகாசனத்தில் சேத்தித் திருமஞ்சனமாகித் திருவாராதனமாய்ப் பெரிய திருப்பாவாடைத் தளிகையமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமான பின்பு புறப்பாடாய் ஸ்ரீஆண்டாள் நானாவித இரத்தினபரணங்களாலலங்கிருதையாகிப்பீதாம்பரம் தரித்து இரத்தினத்திருவடியும், இரத்தின ஹஸ்தமும், சாத்திக்கொண்டு ஜெகன்மோஹனமான திவ்ய தரிசனத்துடன் ரெங்கமன்னாரோடு சேத்தியில் தங்கத்தோளுக்கினியானில் மாடவீதி யெழுந்தருளி கீழரதவீதியிலலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற திவ்ய புஷ்பகவிமானத்தை யொத்திலங்கிய பதினாறுவண்டிக் திருத்தேரைக் கடாக்கித்துக் காப்பூரமாய் அத்திருத்தேரிலெழுந்தருளி முன்னும் பின்னும் உபய வேதங்களுமொலிக்கச்சகல வாத்தியகோஷங்களுமுழங்க, சகல விருதுகளுடனும் சம்பிரமமாய், அநேக வீசித்திரங்களான பாணவித்தைகள் செய்வதையங் கடாக்கித் துக்கொண்டு வீதி யெழுந்தருளுகிற அந்த வைபவத்தைத் தரிசனஞ் செய்த இந்திராதி தேவர்களும், சகல ரிஷிகணங்களும், மற்றபாவரும்

கவி

கட்டளைக்கலித்துறை

எதிநாயகன செய்த சித்தாந்தமே நிஜமென்று நம்பி
மதிநாறுசெஞ்சடை யீசனுங் கையில் மழுவெடுத்தான்
கதிநாடி ஸாடி முதற்றிருநாட் கோதை கண்டருளும்
பதினாறுவண்டித் திருத்தேர் வருகின்ற பான்மை கண்டே,

என்ற வாகனக் கவியின்படி ராமானுஜ சித்தாந்தமே சித்தாந்தமென்று
(பாவரும்) கொண்டாடும்படி பெரியரதவீதி மெழுந்தருளித் திருத்தேர்
நிலைக்கு எழுந்தருளினபின் கர்ப்பூரமாய் பந்தல் மண்டபத்திற்கு நட
நாடகச் சங்கீதத்துடன் உல்லாசமாயெழுந்தருளிச் சிங்கமாகுறட்டில்
திருவந்திக்காப்பாய் துவஜஸ் தம்பத்திற்கு வடபுறமிருக்கிற மணிமய
மான திருப்பள்ளியறை மண்டபத்திலெழுந்தருளித் திருவடி விளக்கி
உபசாரமாய் அங்ஙனம் அத்தாளமும், அரவணைத்தளிகையுமுமுது, செய்து
கோயில் பீகமாகிறது.

இரண்டாமுத்ஸவத்தன்று காலேசந்தித் திருவாராதனமான
மேல் இரண்டு திருநாமங்களும் இரண்டு தெந்தப்பல்லக்குகளில் கல்
யாண மண்டபத்தி லெழுந்தருளி வழக்கப்படி இயல்தொடங்கி, இயல்
வேகபாராயணங்களுடனும், சகல விருதுகளுடனும், நடநாடக சங்கீத
த்தோடும், இருபுறமும் கைங்கரியபரர்களும், தாசிஜனங்களும், அணி
யணியாய் நின்று, சாமரம், பாவாடை, விசிறி, முதலிய உபசாரங்களை
க்கையசைத்துச் செல்லவும் முன்யானைகளின்மேல் பேர்கை முழங்க
வும் அளவற்ற ஜனசங்கத்துடனும், மாடவீதி நாலும் பெரியரதவீதி
கள் நான்கு மெழுந்தருளிப் பந்தல்மண்டபத்தில் சிங்கமாகுறட்டில்
திருவந்திக் காப்பாய் பெரிய ததீயாராதனத் தளிகையமுது செய்து
பின் முதல் மண்டபமாகிய ஊற்றங்கால்த் தோப்பில் இரண்டு திருநாம
ங்களுமெழுந்தருளி அந்த மண்டபமானமேல் மேலரதவீதியிலிருக்கிற
மண்டபத்துக் கெழுந்தருளித் திருமஞ்சனம் ஆராதனமாய்த் தளிகை
யமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமானமேல் தன் திருமுகமண்டல
த்தினைழகுக்குடைந்து வந்து சரணமடைந்த சந்திரனை அனுக்கிரகிக்
கிற நிமித்தமாய் தனக்கு வாசனமாக்கிக் கொண்டதுபேரல் ஸ்ரீ ஆண்
டான் சந்திரப்பிரபை வாகனத்திலும், தனது ஒப்புயர்வில்லாத பராக்
கிரமத்துக்குச் சிங்கத்தை ஒப்பிடுவது சரியல்லவென்பதை அறிவிக்
கிற பாவனையாய் சிங்கவாகனத்தில் ரெங்கமன்னனும். காலையைப்போ
லச் சகல சம்பிரமத்துடனும், வீதியெழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய்
இயல்ச் சாத்தாய்த் தளிகையமுது செய்து வினியோகமானபின்பு இர
ண்டு திருநாமங்களும் கோவிலுக் கெழுந்தருளி வாகனம் படிகளைந்து
திருப்பள்ளியறை மண்டபத்தில் அரவணையமுது செய்து கோயில் பீக
மாகிறது.

மூன்றாந்திருநாள், காலையிற் கிரமப்படி யிரண்டு திருநாமங்
களும் இரண்டு திருப்பல்லக்கில் சகல வைபவங்களுடனும் வீதியெழு
ந்தருளிக் திருவந்திக் காப்பாய் பெரிய ததியாராதனத் தளிகையழுது
செய்து விளிப்புணர் மண்டபத்துக் கெழுந்தருளி மண்டபச் சிறப்பான
மேல் இரண்டாவது மண்டபமாகிய தட்டாங்குளத்து ராயர் மண்ட
பத்தி லெழுந்தருளி திருமஞ்சனம், திருவாராதனமாய்த் தளிகையழுது
செய்து வினியோக மானமேல் இரவில், தன்னை யாச்சரியத்தவர்க்கு
கூர்ச்சல்வியமாக இஷ்டபலன்களைக் கொடுத்துபலானனஞ் செய்கின்ற
தன்மை தனக்குச் சித்திக்கும் பொருட்டிக் காமதேனுவானது தன் பெ
யர்ப்பொருளுக் கிணங்கிய வாகனமாயமைந்ததொத்த மணிமயமான
நாற்காலி வாகனத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ஆதிகாலத்தில் இப்படி இவன்
தோளிலிருந்துகொண்டே தான்துஷ்டர்களான ராவணன் ராக்ஷசர்களை
பெல்லாம் நிரஸித்து உன்னை யடைந்தேனென்று ஸ்ரீ ஆண்டாளுக் கறி
விப்பவர்போல அனுமார் வாகனத்தில் ஸ்ரீரெங்கமன்னனுமாச்சச் சாத்
துப்படியாய் சகல சம்பிரமங்களுடனும் வீதியெழுந்தருளிக் திருவந்திக்
காப்பாய் திருப்பள்ளியறைமண்டபத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

நான்காம் திருநாள், கிரமப்படி காலை யிரண்டு திருநாமங்
களும் தனித்தனி வெவ்வேறு திருப்பல்லக்கிற் சாத்துப்படியாய் வீதி
யெழுந்தருளிக் திருவந்திக் காப்பாய் பெரிய ததியாராதனத் தளிகை
யாய் முதலில் சூப்பி மண்டபத்திற் கெழுந்தருளி மண்டபமானபின்பு
காலை யிற் சிங்கம்மாள்புரம் தெருவிவிருக்கிற மண்டபத்திலெழுந்தரு
ளிக் திருமஞ்சனமாய் திருவாராதன நடந்து வழக்கப்படி பெரியதிருப்
பாவாடைத் தளிகையழுது செய்து கோஷ்டி வினியோக மானபின்பு
உபபவிபூதி நிர்வாகத்தையும் ஸ்ரீமன்னாராயணன், இவனுக்குக்கொமி
த்து விட்டதனால் அவனுக்கு 'நின்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதன
மாம், என்சிறப்படி அவனை ஒரு கணமேனுந் விட்டிப் பிரியாத வனந்த
னும் இவனுக்குச்சிங்காதனமும் குடையும் ஆயினானேவென்று சொல்லு
ம்படி சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் வாணத்தார்ப் பட்டுத்தி பட்டம கிஷி
யைப்போல ஓய்யாரத்துடன் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாய் நவரத்தின
மயமான சேஷவாகனத்திலும், ஆச்சரதரகூணை தன்னையே சேர்ந்ததெ
ன்பதற்கு நிதர்சனமாய்ச் சென்ற துவாபர யுகாந்தியத்தில் தான
குன்றெடுத்துக்கண்மாரி காத்ததை யறிவிப்பவர்போலவே ஸ்ரீராம
கோபாலன் அழகிய கோவர்த்தன வாகனத்திலும் சாத்துப் படியாய்ச்
சகல வைபவங்களுடனும் மண்டபத்தை விட்டிப் புறப்பாடாய் வீதி
யெழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய்த் திருப்பள்ளியறை மண்டபத்திற்
கெழுந்தருளுகிறது.

ஐந்தாம் உத்ஸவத்தன்று காலை யிற் வழக்கப்படி பூர்ணபாத்

திரத்தளிகையமுது செய்தமேல் பந்தல்மண்டபத்தில் முதலில் பெரியாழ்வாரெழுந்தருளி.

மாண்டுபிறக்குந்துயர் போய்வைகுந்தம்புக்கவரும்

மீண்டுதொழக் காதலிக்கும்.

என்றருளிச் செயலின்படி நித்திய விபூதியிலிருக்கிற நித்திய சூரிநளம் இந்த ஐந்தாந்திருநாள் பந்தல்மண்டபத்தில்க்கூடிய பாகவத கோஷ்டியைச் சேவிக்க விருப்பமுடையவராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வந்தவதரிக்க வெகுதூரம் பிரார்த்திக்கத்தக்கதும், சேவித்தபிரார்த்தனையில் சகல சேதனர்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத்தக்கதும் பரமபதத்திலுங்கூட வொப்பில்லாமையுமான அந்தத்திருவோலக்கத்தில் முகலில் வடபெருங்கோயிலுடையான வடமகாதாமனையும் அப்பால் சுந்தரராஜனையும் அகன்மேல் ஸ்ரீ சிவாசனையும் பின்பு திருத்தங்கலென்கிற திவ்வியதேசத்தெம்பெருமானான அப்பனையும், கடைசியில் ஸ்ரீ ஆண்டாள், ரெங்கமன்னொருங்கிற இரண்டு திருநாமங்களையும் கிரமப்படி ஒளபசாரிக் மரபுத்தனித்தனி ஒவ்வொருவரையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளி ஒவ்வொருவரிடத்திலும் மாலை, பரிவட்டம், ஸ்ரீசடாரி, முகலான பிரசாதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீ ஆண்டாள், ரெங்கமன்னன், இவ்விரண்டு திருநாமங்களையுந்தவிர மற்றை நால்வரையும் அவரவர்களாஸ்தானத்திற் கணுப்பிவிட்டு அந்த மகாகோஷ்டியில் இயற்றொடங்கி தீர்த்தவினியோகமானபின்பு பெரியாழ்வாருடன் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், மன்னனாரும், வழக்கப்படி அன்னுகாலை வீதியெழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய் பெரியாழ்வார் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளினமேல் பெரியத்தியாராதனத்தளிகையமுது செய்து ஸ்ரீ ஆண்டாளும், மன்னனாரும், முதன்மண்டபத்திற் கெழுந்தருளி மண்டபமானமேல் இரண்டாவது மண்டபமாகிய சிவகங்கை ஜயீந்தரவர்களுபயமான ஊத்துமலைப் பரதேசி மண்டபத்திற் கெழுந்தருளி சிறப்பான அனந்தரம் திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் கோயிலுக்கெழுந்தருளுகிறது.

அப்பால் திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் காலையில் பெரியாழ்வார் மங்களாசாஸனம் செய்தருளிய மற்றைநான்கு திருநாமங்களுக்கும் தனித்தனி திருமஞ்சனமாய் ஆராதனக்கிரமங்கள் நடந்தமேல் அவரவர்கள் தளிகையமுது செய்தபின்பு மேற்சொன்ன ஐந்து திருநாமங்களைக் கெருடவாகனங்களிலும் ஸ்ரீ ஆண்டாளையும், பெரியாழ்வாரையும், அன்னவாகனங்களிலும் சாத்தி முதலில் பெரியாழ்வார் அன்னவாகனத்தில் கலியாணமண்டபத்தில் எதிர் சேவைக்குக் காத்திருக்க ஸ்ரீ வடமகாதாமனான பெரியபெருமாள், தன்னை ஆச்ரயித்த அன்பர்களுக்கு எதிரில் தோன்றிக் காணிக்கொடுக்கிற நிஜரூபியுதானென்றும், வேதங்களின் சிரசினடிப்பவன்தானே என்பது தோன்ற வேதரூபியான கெருடஸ்கந்தத்திலாரோகணித்தும், ஆதியில் பெரியாழ்வார் தன்னையே பரமென்று காட்டி பரத்துவ நிர்ணயம் செய்தபொழுது அவருக்கு இப்படித்தான்

சேவை சாதித்ததென்பதையும், சூசிப்பிக்க வந்தவர்போல கெருட வாகனத்தி லெழுந்தருளியும், சுந்தரராஜன் தன்போன்றவர்களுக்கு எ ள் ளுமுவக்கும்படி மாலை சூடிக்கொடுக்கும்படியான பெண்ணைப்பெற்ற தற்குக்கைம்மாறாக நமது திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு வருவீராயின் உ மக்கு நித்தியவிபூதியையளிப்போம் என்றழ்வாருக்கறிவிப்பவர்போல் கெருத்மானிலும், ஸ்ரீநிவாசன் சகாதன்னையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக் கிற ஸ்ரீ ஆண்டாளுக்குத் திருவுள்ளம் உவக்கும்படி சேவைசாதிக்க வந்த வர்போல வைனடேயனிலும், அப்பன் சகல சேதனர்களுக்கும் மோக்ஷ தர்மங்களை வெளியிட்டு அவர்களை மோக்ஷத்தில் கைப்பிவிப்பதினால் நீர் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் இந்த வில்லிபுத்தூரிலேயே நித்தியமாக வாழக்கடவீர் என்று பெரியாழ்வாரை அனுக்கிரகிக்க வந்தவர்போல் புள்ளரசிலும், ஸ்ரீ அழகியமணவாளனான ரெங்கமன்னார் அயோநிஜை யாக அவதரித்தவனும், ஒப்புயர்வில்லாத வடிவழகையுடையவளுமான எங்கள் குலப்பெண்ணைத் தாரைவார்சுத்துக்கொடுத்தோமே இவரையாரோ எவரோ என்று சங்கிக்கவேண்டாம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனால் வீழ்வு ணுழ்வானுக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பெற்றவனும் பிதாமகனாலாராதிக்கப் பெற்றவனும் ஸ்ரீரெங்கசேஷத்திரத்தில் திவ்ய விமானத்துள் சேஷ சயனத்தில் யோக நித்திரை செய்பவனுமான ஸ்ரீ அழகிய மணவா னனே தான் என்பதை யாவர்க்கும் தெளிவிக்க வந்தவர்போல் விஷ்ணு ரதத்திலும் ஸ்ரீ ஆண்டாள் சகல வேதங்களும், கலைகளும், இவளுடைய ஞானத்திற்குதோற்று வாகனமாக அமைந்ததென்று சொல்லும் படி அழகிய சொர்னமயமான அன்னவாகனத்திலும் எழுந்தருளி ஆழ் வார் மங்களாசாஸனமானமேல் பெரியாழ்வாருடன் ஏழு திருநாமங் களும் சகல இந்திராதி தேவர்களும் இயக்ஷ, கின்னர, கெருட, சித்த, விக்தியாதர, பன்னக, மனுஷியாளியாவரும் தெரிசனமாத்திரத்தி லுஜ ஜீவிக்கும்படி சகல ஜனபருளத்துடனும், வாத்தியகோஷங்களுடனும் உல்லாசமாய் நடநாடக சங்கீகத்துடனும், நானாவிதமான விருதுகளு டனும், இடந்தோறும் நடத்தப்படுகிற விசித்திரமான பாணவித்தை களையும், கடாணித்துக்கொண்டும் விதியெழுந்தருளி மேற்சொன்ன ஏழு திருநாமங்களுக்கும் பந்தல் மண்டபத்தில் திருவந்திக்காப்பாய் அப் பால் பெரியாழ்வார் மங்களாசாசன பூர்வமாய் ஒவ்வொருவரிடத்தி லும் தனித்தனி திருமலை, ஸ்ரீசடகோபம், முதலிய வருசைகளைப்பெ ற்றுக்கொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுடைய ஆஸ்தா னங்களுக்கு எழுத்தருளின பின்பு பெரியாழ்வார் தனதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது. அதன்மேல் ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ரெங்கமன்னனும், திருப்பள்ளியறை மண்டபத்தில் வழக்கப்படி அரவிணைத்தனிகையமுது செய்கிறது.

ஆறந்திருநாளன்று காலையில் வழக்கப்படி இரண்டு திருநாம ங்களும் இரண்டு திருப்பல்லக்கில் விதியெழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய் பெரிய ததியாராதனத்தனிகையமுது செய்துமுதன்மண்டபமாகியகுட

டசட்டி மண்டபத்திற்கு இருவரும் இரண்டு திருப்பல்லக்கி லெழுந்தருளி அங்ஙனம் மண்டபச்சிறப்புக்களையுவந்து அப்பால் இரண்டாவது மண்டபமாகிய நாடகசாலை மண்டபத்திற்கு மாலை யிலெழுந்தருளி அங்ஙனம் சேத்தித்திருமஞ்சனமாய்த் திருவாராதனங் கண்டருளிப்பெரியதிருப்பாவாடைத்தளிகையமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமானபின்பு திருத்திறை சமர்ப்பித்து பகவதாகருயின்படி கௌஸ்தப ரத்தினந்தான் வந்து தண்டிகையாயிற்றே? அல்லது ஆண்டாள் எழுந்தருளி உசந்ததினற்றான் இதற் ச இந்தச் சோபையுண்டாயிற்றே? வென்று கண்டோர் சங்கிக்கு படிக்குத் தேஜோமயமான கனகதண்டிகையில்முத்துச்சாயக்கொண்டையும் ரத்தினஜடைசிங்காரமும், ரத்தினமயமான நக்தும் ரத்தினஹஸ்தமும் ரத்தினத்திருவடிகளும் சாத்திக்கொண்டு அரையில் பீதாம்பரமணிந்து வலதுகையிற் பூச்செண்டும் இடதுகையிற் கிளியும் பிடித்து ஒய்யாரமாய்த் தனக்கொப்புயர் வில்லை யென்பதை யாவரும் அறியும்படிக்கு முருந்திள முதுவலிலங்கிய கருணைவழிந் தொழுகுகின்ற பிரசன்னமான திருமுகமண்டல சேவையுடன்.

(கவி)

உமையாளொக்கு மங்கையருச் சிக்கரம் வைக்கும்
கமையாணமேனி கண்டவர் காட்சிக்கரைகாணார்
இமையா நாட்டம் பெற்றில் மென்றிருகண்ணார்
அமையாவென்றாரந்தர வானத்தவரெல்லாம்

என்று கம்பாருளிச் செயலின்படி இந்திராதிதேவர்களும், மற்றவர்களும்கு அந்சுவடிவழிகைச் சேவித்துத்தெவிட்டாதவர்களாய்த் தலைமேற்கை கூப்பிக்கொண்டாடித் துதிக்கவும் சேவித்த மாத்திரத்தில் சகலசேதனர்களுக்கும் சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுப்பவளாய் ஆண்டாளும், தனக்கு வாசயோக்கியமான ஹஸ்திகிரியானது அதன்பெயர்ப்பொருள் விளங்கத்தனக்குவாகனமாயமைந்ததுபோலசர்வரலங்காரம் பொருந்திய யானைவாகனத்தில் ரொங்கமன்னனுமாக மண்டபத்தை விட்டுப்புறப் பாடாய் சகலவாத்திய கொஷங்களுடனும் சகல சம்பரமங்களுடனும் வீதியெழுந்தருளிவருவதில், கோதைவடிவழிக்கு, நாம்முன்னெடுத்த மோகனவதாரமென்னும்? இவளைப்போல ரூபமெடுப்பதெப்படி. என்று தனித்துயோஜித்துச் செல்பவர்போல் மன்னார் சகல விருதுகளுக்கு முன்பில் தனித்துச் செல்லவும் இவ்வித வைபவங்களுடன் வீதியெழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய்க்கோவிலுக்குள் ளெழுந்தருளி வாகனம் படிக்கின்ற திருப்பள்ளியறை மண்டபத்தில் திவ்வியதம்பதிகளெழுந்தருளியப்பால் வழக்கப்படி அரவணைத்தளிகையமுதுசெய்து கோவிந்திருக்காப்பிடுகிறது.

ஏழாந்திருநாள் காலையில் இரண்டு திருநாமங்களும் சகல ஆடம்

பாங்களுடனும் சேத்தித் தோளுக்கினியானில் மாடவீதி மட்டும் எழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய் அப்பால் விடாயாத்தி மண்டபங்களெல்லாம் எழுந்தருளியான பின்பு நவரத்ன மயமாயமைந்துள்ள கிருஷ்ணன் கோவில் மண்டபத்திலெழுந்தருளி கிரமப்படி திருமஞ்சனமாய்த் திருத்திறை சமர்ப்பித்து, பின் பெண்களுடைய கற்பு நிலையையும், பர்த்ரு பாரியைகளின் நேசத்தையும், அறிவிக்கிற பாஷனையாய் ஸ்ரீ ஆண்டாள் மடியில் மன்னனார் தலையைத்துச் சயனித்திருக்கும்படி கைவிஸ்தாரஞ் செய்து, திருத்திறை நீக்கி திருவாராதனம் சேவை இவைகளாய் பெரியதிருப்பாவாடைத் தனிகையமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமானபின்பு, வந்து சேவித்தவர்கள் கண்ணையும் கருத்தையும், கவலும் படியான அந்த மகத்தெரிசனத்தை மாலை எட்டுமணவரையிலும் அளவற்ற ஜனசங்கங்கள் சேவைசெய்த பின்பு இரண்டு திருநாமங்களும் காலையைப்போலவே சேத்தித்தோளுக்கினியானில் மஞ்சள்புதுத் தெருமண்டபத்தி லெழுந்தருளி அம்மண்டபச் சிறப்பானபின்பு திவ்யதேஜோமயமாயும், அதுல்யமாயுமுள்ள, கண்ணடிச்சப்பரத்தில் சேத்தியில் சகல வைபவங்களுடனும் வீதியெழுந்தருளி பந்தல் மண்டபத்தில் திருவந்திக்காப்பாய் அதன்பின் திருப்பள்ளியறை மண்டபத்திற் எழுந்தருளி அரவணைத்தனிகையமுது செய்கிறது.

எட்டாந்திருநாள் திவ்ய தம்பதிகளான ஸ்ரீ ஆண்டானும், இரஜகோபாலனும், அன்று காலையில் வழக்கப்படி தனித்தனி திருப்பல்லக்குகளில் சதஸம்ப்ரமங்களுடனும் திருவீதி கண்டருளித்திருவந்திக்காப்பாய் வழக்கப்படி பெரியத்தயாராதனத் தனிகையமுது செய்த பின்பு வெங்கடேசுவரபுரம் கிராமம் மகாஜனங்கள் பங்காளிகளுடைய மண்டபத்திலெழுந்தருளி அம்மண்டபச் சிறப்புகளைக் கண்டருளியமேல் இரண்டாவதுமண்டபமாகிய பேரையூர்ஜமீன்தாரவர்களுபயமானதும் பச்சிநாயக்கர் மண்டபத்திற் கெழுந்தருளி அம்மண்டபத்தில் வழக்கப்படி திருமஞ்சனம் திருவாராதனமாய்த் தனிகையமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமானபின்பு ஸ்ரீதுளசிவாகளத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டானும், குதிரைநம்பிரானில் ஸ்ரீ அழகிய மணவாளனுமாக காலையைப்போல் சகல ஆடம்பரங்களுடனும் வீதியெழுந்தருளி வடக்குரதவீதியில் அழகிய மணவாளனுடைய ரெங்கமன்னார் வைபாளிக்கண்டருளி அதிவேகமாய்ச்சென்று நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கீழரதவீதியில் திவ்யதேஜோமயமான மேருபர்வதம்போல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற திருத்தேரை ஆனந்தமாய்க் கடாணீத்துக் கர்ப்பூரங்கண்டருளியபின் மற்றைவீதிகளும் எழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய் வழக்கப்படி திருப்பள்ளியறை மண்டபத்திற்கு இரண்டு திருநாமங்களும் எழுந்தருளி அரவணைத்தனிகையமுது செய்கிறது.

ஒன்பதாந் திருநாள்காலையில் பூர்ணபாத்திரத்தளிகையமுது செய்தபின்பு இரண்டு திருநாமங்களும் தனித்தனி தங்கத்தோளுக்கி னியானில் சகல வைபவங்களுடனுமெழுந்தருளி வந்து, பரமபதத்தில் நித்திய சூரிகளுடன் ஆனந்தானுபவஞ் செய்துகொண்டு நித்தியராயெ முந்தருளியிருக்கிற பரமஹம்ஸ ரீ விராஜசாசாரியரான ஸ்ரீவானமாம லைப்பட்டர்பிரான் ஜீயர் சுவாமியினால் பகவத் கைங்கரிய ரூபமாக அள வற்ற திரவியச்செலவின்பேரில் செய்தளிக்கப்பட்டதும், மகாபலசாவி களான கோயிற் பரிஜனங்களாகிய மேலத்தெரு மறவர்களாலாகியம ளாவும்படி சொர்ணமயமான ஸ்தூபிகளாலும், துவஜங்களாலும், ஜோ டிக்கப்பட்டதும், வாழை, கன்னல், கமுகு, முதலிய மங்களத்திரவியங் களால் அலங்காரஞ்செய்யப் பெற்றதும் ஜெயவிஜயாதித்துவாரபாலகர் களோடும், நல்ல ஜாதி அசுவங்கள் பூண்டதும் நாடகம், மஹாநாடக ம், தேவாசனம், பிரம்மாசனம், சிம்மாசனமென்கிற பந்திகளையு டையதுமான மகாரதத்தில் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நவரத்தினமய மான டோளையில் சகல ஜன நன்மையின் பொருட்டாரோகணித்து மு ன்சொன்ன வானவரமலைச் சுவாமி உபயமான சக்கரைப்பொங்கல் த்தளி கையமுதுசெய்து கர்ப்பூரங்கண்டருளுகிறது.

அப்பால் கனவான்களும், ஒளதாரிகளும் மஹான்களும் மிக்க தனவான்களும், மேதாவிகளுமான, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ள பெரிய மகாஜனங்கள் பாகவத கோஷ்டியுடனும், சீவில், ரெவினியு, மராமதது சால்டி, பாரஸ்டி, போலீசு, ஆதியான சகல டிப்பார்டிமெண்டிகளிலுமு ள்ள சகலவதிகாரிகளும், புவைசியர், கோவைசியர், தனவைசியரென் கிற மூன்று வைசியர் குழாங்களும், மகாசங்கமாகிய ஏழர்ச்சாலியர் கள் கூட்டங்களும், கைக்கோளர்களும் சேணியர்களும், மறவர்களும், மற்றுமுள்ள சகலஜனங்களும், பதினெண்பாளையப்பட்டுக்களிலுமுள்ள கனம்பொருந்திய ஜமீன் தாரிகளும், அவர்கள் பரிவாரங்களும், அதிக விசுவாசத்துடனும், பக்தியுடனும், எழுகடலுங் கரைபுரண்டதுபோ லெழுந்துவந்தொன்றுகூடி அண்டமுடைந்ததுபோல அதிர்வேட்டுக் ளதிரவும், மும்முரசங்களும், பதினெண்வாத்தியங்களு முழங்கவும், பின்னால் பெரிய அச்சுத்தட்டிகளைப் போட்டுக் கோயிற் பரிஜனங்கள் தேரிலுள்ள ஒன்பது வண்டிகளையு மெழுப்பவும், மூன்னும் பின்னும்பிய லும் வேதபாராயணங்களுமொலிக்கவும், நல்ல வேளையில் ஜனங்கள் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன்ஸப்தமஹாநதிகளும் எட்டு த்திக்கயங்களுடை ய துதிக்கைகளும் ஒன்பது பெரியவடங்களானதுபோல நீண்டபெரிய ஒன்பது வடங்களிலும், நிறைந்து நெருங்கி நின்று ஆதாளியுடனிருக்க ஸ்ரீ ஆண்டாளுடைய திவ்ய கடாக்ஷத்தினால் மகம்மேருபர்வதமானது தன் னிலையை விட்டுக் கிளம்பி வருவதுபோல நிலையை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருப்பாற்கடல் மூலையில் வந்து தென்திசையிலுள்ள சகல ஜீவகோடிகளும் கேஷமமடையும்படி தெஷ்நிணதிக்கைக் கடா ஶ்வித்து அதிலாகவமாக அந்த மூலேதிரும்பித் திருக்கண்ணமங்கைத் தெரு

வாகிய தெற்குரதவீதியை நோக்கி அஸ்தமனகிரியாகிய மேற்றிசையணங்கைச் சேரப்போகிற சூரியனாகிற விடநாயகனைக்கண்டு பிடித்துத் தடுக்கும்பொருட்டுக் கீழ்த்திசையணங்காகிய வுதயபர்வதமானது அதிக வேகமாகக் கிளம்பி ஒடிவருவது போல அங்குள்ள நியாயஸ்தலங்களையும் மற்றுமுள்ள வைபவங்களையும் கிருபை யாகக்கடாக்கித்துக்கொண்டு அதன்மேல் மூலையிலெழுந்தருளி மேற்றிசையிலுள்ள நாடுகளெல்லாம் காலாகாலங்களில் மழைபெய்து சகலபயிர்களும் விளைவேற் சீசகல ஜனங்களும் சேஷமமடையும்படி குளிரக் கடாக்கித்து அந்த மூலை திரும்பி வடக்குமுகமாகி சர்க்கரைப்பொங்க ல்த்தளிகையமுது செய்து திருவெள்ளறை முதலான திவ்ய தேசங்களிலிருந்து வந்து தனக்கு எப்பொழுதும் திருமலை முதலான கைங்கரியங்களைச் செய்துவருகிற கோயிற் கைங்கரியபர்கள் வசிக்கின்ற அயோத்தி இராமானுஜமே ல ரதவீதியை யன்புடன் கடாக்கித்து ஸ்ரீராமபிரான் இராவணவதமானமேல் மாண்ட ரூபிகளான விபீஷண சுக்ரீவாதி சைன்னியங்களுடன் சீதாசமேதராய் சகல ரிஷிகணங்களாலுந் தேவகணங்களாலுந் சேவிகப்பெற்று, பரத்துவாசராதித்தியங் கண்டருளியபின்பு அவசரமாய் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டோடிவருகிற புஷ்பகவிமானமேபோலக் குதித்துக்குதித்துப் பிரம்மானந்தமாயக்கோலாகலத்துடன் மேலரதவீதிகண்டருளி நாடகமூலையிலவந்து அங்குள்ள சகலபத்தகோடிகளையும் பூர்ணமாகக் கடாக்கித்து ஸ்ரீ ஆண்டாளுடைய ஒப்புயர்வில்லாத வடிவழகிலீடுபட்டு மதிமயங்கி இவடம் தர்மாத்நிரியிலும் சேஷபர்வதத்திலும் தன்னை யபேக்ஷித்துவந்து நிற்பவர்களாகிய சுந்தரராஜனுக்கும் ஸ்ரீ நிவாஸனுக்கும், அவர்களுள்ளமகிழும்படி தெரிசனந்தந்து திரும்புவதுபோலத் திரும்பி அக்காரவடிசல்த் தளிகையமுது செய்து ஓனந்தமாய் வடக்குரதவீதியை நோக்கி ஐந்திணைப்பொருள்களாலும், நிரம்பிய அங்குள்ள கடைவீதிகளையும், மற்றுமுள்ள வைபவங்களையும், கடாக்கித்துக்கொண்டெழுந்து புறப்பட்டுத் தன்னிடத்தில் வாசஞ்செய்கிற ரிஷிகணங்களுக் காகியிலிடையூறு செய்து வந்த காலநேமியென்னும் அசுரனை வதைசெய்து தனதாசிரதர்களைச்சுகமாக வசிக்கும்படிக்கனுக்கிரகித்த உபகாரஸமிருதியை நினைத்துத்தர்மாத்நிரியானது தனதுசுவர்ணமயமான கொடிமுடிகளோடு புறப்பட்டு மகாகருணாநிதியான ஸ்ரீவடமகாதாமனைத் தனதுள்ளத்தில்கொண்டு அவரைத் தெரிசிப்பதற்காக வருவதேபோன்று எழுந்தருளி வடக்குரதவீதியுங் கடந்து கீழ்த்திசை முழுவதும் சுபிக்ஷமாய் சேஷமத்தைப்பெறும்படி கடாக்கித்துக் கொத்துக்கணக்கன் மூலையில் நளினமாகத்திரும்பி அடங்காத மனமகிழ்ச்சியோடு திருத்தேர் நிலைக்கெழுந்தருளியவுடன் சகல ஜனங்களுமானந்தபரிதர்களாய் கரகேஷஞ் செய்து உத்கோஷித்துத் துதிக்கவும் சகல வாத்தியகோஷங்களுந் கோஷிக்கவும் திருமணி சேவித்துக்கர்பூராரத்திகண்டருளித் திருமொழிச் சாத்துமுறையாய்க் கோஷடிக்குத் தீர்த்தம் ஸ்ரீசடகோபம், சாதித்துப்புறப்பாடாய்த் தனித்தனியே இரண்டு திருநாமங்களும் தங்கத்தோளுக்கினியானில் ஆனந்தமாய் வெகுஉல்லாசத்

துடன் பந்தல்மண்டபத்திற் கெழுந்தருளிச் சிங்கமாகுமட்டில் வழக்கப் படி திருவந்திக்காப்பாய்ப் பெரிய திருப்பாவாடைச் சர்க்கரைப்பொங்கல் தளிகையமுது செய்து கோஷ்டிக்கு வினியோகமாய்த் திருவந்திக்காப்புகடோறும் நடந்து வருகிற வழக்கப்படிக்கு ஏடோரும்படி ராயகுரு கோடிகண்ணிகாதானம் தாத்தாச்சாரியாரவர்களுக்கும், அப்போதவ்விடத்திலுள்ள ஸ்தலம் அதிகாரிகளுக்கும், மாண, பரிவட்டம், மரியாதை செய்தானபின்பு திருப்பூரமண்டபத்திற் கெழுந்தருளித் திருமஞ்சனமாகித் திருவாராதனமாய்ப் பெரிய திருப்பாவாடைத் தளிகையமுது செய்து கிரமப்படி ஒன்பதாம்பத்து சேவையாய் அக்ஷதை ஆசீர்வாதமாய் அக்ஷதை கோஷ்டிவினியோகமானபின்பு நிவ்ய தம்பதிகளிருவரும் சகல சம்பிரமங்களோடும் உல்லாசமாய்த் திருப்பள்ளியறைமண்டபத்தி லெழுந்தருளி மௌனபெலி சாதித்துக் கொடிப்படம் அவரோகணமாகிறது.

மதுநாள்காலையில் கிரமப்படி ஆராதனமானபின்பு ஸ்ரீ ஆண்டாளம்ட்டிம் தங்கத்தோளுக்கினியானில்கொர்ப்பக்குறியுடன் செட்டியத்திருக்கோலமாய்புஷ்பமுடியணிந்துசாலியகோத்திரிகளுபயமானசாயத்திருப்பரிவட்டத்துடன் மாடவீதிமட்டிங்கண்டருளிப்பந்தல்மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, தெள்ளியார்பலரென்கிற, ஐந்துபாகசுரங்களையும் அரையர்பண்ணிசையுடன் சேவித்துக்கொன்னத்தாமீபாளத்தில் முத்துக்களைப்பரப்பிக்குறத்திக்குறிபார்த்துச் சொல்வதுபோல் பலவிசேஷங்களுடன் தாசிகள் அபினயஞ்செய்ய ஸ்ரீ அழகியமணவாளான ஸ்ரீ ரெங்கமன்னாரும் ஸ்ரீ ஆண்டாளம்கூடானுரென்று அரையர் முத்துக்குறிசேவித்தானபின் திருவேங்கடமுடையான் சுந்தரராஜன் அழகியமணவாளன் வடபெருங்கோயிலுடையான் இவர்களிருக்குந் திக்கைநோக்கி ஆண்டாள் அரையர்பண்ணிசையுடன் மங்களாசாசனம் கண்டளி அப்பால் பள்ளியறைமண்டபத்திற் கெழுந்தருளி மன்னனாரை மங்களாசாசனம் பண்ணி ஆண்டாளுக்கும் மன்னனாருக்கும் வாழித்திருநாமமும் மல்லமும் அரையர்பண்ணுடன் சேவித்து அப்பால் ஆண்டாள் மன்னனாருடன் சேத்தியிலெழுந்தருளித்திருவாராதனமாய் கடதிபங்கண்டருளி அப்பால் சேத்தியில் ஏகாந்தமுத்துக்குறித்திருமஞ்சனம் நடந்து தளிகையமுது செய்து மஞ்சளக்காப்பு கோஷ்டிவினியோகமானபின், புறப்பாடாய்ச் சப்தாவரண உற்சவத்தின்பொருட்டு சேஷகிரிராயர் மண்டபத்திலெழுந்தருளி அங்குத்திருமஞ்சனமாய் வீற்றிருந்ததிருக் கோலத்துடன் பந்தல்மண்டபத்தில் ஏகாந்தக்கேளிக்கையோடில்லாசமாய்ச் சேத்தியில் பத்தியுலாவிமண்டபத்திலெழுந்தருளித்திருவாராதனமாய்ப் பெரிய திருப்பாவாடைத் தளிகையமுது செய்து பத்தாம்பத்து சேவையாய் இந்தஸ்தலபுராணத்தின் ஸ்ரீ ஆண்டாள் அவதாராதிவைபவங்களை வேதபிரான்பட்டர் சேவிக்கச் செவிசாத்தியருளிக் கோஷ்டிக்கு வினியோகமாய் வெந்தவேர்ச்சப்பரத்தில் சப்தாவரணப் புறப்பாடாய் இராமானுஜ நூற்றந்தாதியியல்தொடங்கி வாத்தியகோஷமன்னியிலே காந்தமாய் மங்க

ளவாத்தியத்துடன் திருவீதிகண்டருளித் திருவந்திக்காப்பில்திருமொழி யப்பமமுது செய்துயுயல்ச்சாத்தாய் கோஷ்டிவினியோகமாய்த் திருப் பள்ளியறைக்கு எழுந்தருளுகிறது.

மறுநாள் காலை யில் நித்தியத்திருவாராதனங்கண்டருளினபின் சேத்தியில் தங்கத்தோளுக்கினியானில் இரண்டு திருநாமங்களும் சகல வைபவங்களுடனும் வீதிகளில் திருமடலியலுடன் கந்தபொடி உற்சவங் கண்டருளி அவபிரதஸ்தா நார்த்தமாய் தீர்த்தவாரிமண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி அலங்காரத் திருமஞ்சனமானபின் சுவாமிகளுக்கு எண்ணெய்க் காப்பு சமர்ப்பிவித்து அப்பால் ஸ்ரீசடாரிஎழுந்தருளித்திருமுக்குளத்தி ல் சகலருக்குந்தீர்த்தஞ்சாதித்தமேஸ்கிரமப்படி திருவாராதனமாய்த்தளி கையமுது செய்து கோஷ்டிக்குத்தீர்த்தவினியோகங்களானபின்புசாயங் காலதிதல் மண்டபத்தைவிட்டுப் புறப்பாடாய்த் திருக்குறுந்தாண்டகத் திருனெடுத்தாண்டகவியல் வேதபாராயணங்களுடனும் சகல சம்பிரம ங்களுடனும் சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும், திவ்ய தம்பதிகளிருவ ரும் உல்லாசமாய்ச் சேத்தியில் வீதியெழுந்தருளிக் கோயிலுக்குள் ஸ்தபனகோபால மஞ்சமாகிய தமது திவ்யஆஸ்தானத்தில் எழுந்தருளி அதன்மேல் கிரமப்படி சாயரகைத்திருவாராதனமாய் அத்தாளம், அரவணைத்தளிகையமுதுசெய்து திருக்காப்பாகிறது.

திருவாடிஉற்சவவைபவம் ஸம்பூர்ணம்

(ஆவணிமாசம் ஸ்ரீஜெயந்தி உற்சவம்)

ஜெயந்தியன்று ஸ்ரீஆண்டாளுக்குச் சாயரகைத்திருவாராதனமானபின்பு வேதப்பிரான் பட்டருக்கு மரியாதைசெய்து மணிம ண்டபத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணைதார பாகவத புராண படனமாய் ராத்திரி இடபலக்கினத்தில் கண்ணனை ஆழகியமணவாளன் குறட்டில் டோளையிலெழுந்தருளப்பண்ணித் திருவாராதனமாய் “தன்முகத்துக்குச்சட்டி தூங்கத்தூங்க,, என்றபெரியாழ்வார் திருமொழிப் பத்துப்பாசுரமும் அரையர் பண்ணிசையுடன் சேவித்து பல பணியாரவகைகளுடன் தளிகையமுதுசெய்து கோஷ்டிவினியோகமாய்க் கண்ணனுள்ளே எழுந்தருளின பின் ஆண்டாள் அரவணைத்தளிகையமுது செய்கிறது.

மறுநாள் காலை யில் எண்ணெய் விளையாட்டுடன் கண்ணனிருவ ரும் இரண்டு சிறிய திருப்பல்லக்கில் மாடவீதிமட்டி மெழுக்தருளி அன்று சாயந்திரம் கண்ணன்பின்னை மரவாகனத்திலும், ஆண்டாள் சேத்தித்தோளுக்கினியானிலும் பெரிய பெருமாளோடு கூட உரியடிக்காக வீதிகண்டருளி ஒவ்வொருமுக்குக்களிலும் சன்னிதிவாசல் பந்தல்மண்டபத்திற்கு முன்னிலும் உரியடி வழக்குமரம் முதலான வேடிக்கைகண்டருளி அவரவர் சன்னிதிக்கெழுந்தருளுகிறது.

(திருப்பவித்திர உற்சவம்)

ஆவணிமாசத்தில் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசியில் வடபெருங்கோயிலுடையான் சன்னிதியில் மகாமண்டபத்தில் சப்தசாகரஞ் சூழ்ந்த மகமேருவில் திருப்பவித்ரமாலையைச்சாத்திப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜையாய், ஹோமாதிகளாய், பெரியபெருமாள் பக்கத்துநாச்சிமாருடன் திருமஞ்சனங் கண்டருளித்திருப்பவித்திரமாலையைச் சாத்திக்கொண்டு ஏகாதசிமுதல் ஏழுநாள்வரையிலும் ஒவ்வொருநாளும் மாலையொருவேளை மாடவீதிமட்டும் நாச்சிமாருடன் சேத்தித்தோளுக்கினியானில் வீதிகண்டருளி வருவதில் ஏழாநாள்மட்டும் பெரியாழ்வார் அன்னவாகனத்திலும், பெரியபெருமாள் கருடவாகனத்திலும், மாடவீதி யெழுந்தருளித்திருவந்திக்காப்பாய்த் திருப்பவித்திர உற்சவம் சாத்தாமுறையாகின பின்பு அவரவராஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

திருப்பவித்திர உற்சவம் ஸம்பூர்ணம்

(பெரியபெருமாள் பிரமோற்சவம்)

புரட்டாசிமாசம் திருவோணநக்ஷத்திரத்தில் ரதாரோகணமாகும்படி சித்திரைநக்ஷத்திரத்தில் அவஜாரோகணமாய் எட்டுநாளும் கிரமப்படி காலைமாலை இரண்டுவேளையிலும் சகலவாத்திய கோஷங்களுடனும், சகலவிருதுகளுடனும், உல்லாசமாய்க் காலையில் தோளுக்கினியானிலும், மாலையில் வாகனங்களிலுமாக, வீதியெழுந்தருளித் திருவந்திக்காப்பாய்ப் பள்ளியறை மண்டபத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

ஒன்பதாந்திருநாள் திருவோணத்தன்று பக்கத்துநாச்சிமாருடன் திருத்தேரி லெழுந்தருளி வீதிகண்டருளித் திருத்தேர் நிலைக்கு எழுந்தருளியவுடன் திருவந்திக்காப்பாய் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் எழுந்தருளிவழக்கப்படி மங்களாசாஸனமானமேல் மௌனபெலி சாதித்துத் துவஜ அவரோகணமாய்ப் பள்ளியறை மண்டபத்திற் கெழுந்தருளி அப்பால் பத்தாநாள் சப்தாவரணமும் பதினோராநாள் தீர்த்தவாரியும் கடந்து பின் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

யெரியபெருமாள் பிரமோற்சவம் ஸம்பூர்ணம்

(புரட்டாசிமாசம் ஸ்ரீ ஆண்டாள் கொலுமகோற்சவ வைபவம்)

ஆதியில் திருப்பாற்கடலில் நாகபோகபரியங்கத்தில் அரிதுயில்மந்தருளிய க்ஷீரபத்திராதனைத் திருவடித்தாமரைகளை வருடிக்கொண்டிருந்த பூமிப்பிராட்டியானவள் நோக்கி ஒ! பரவாகுதேவனே

உமக்கு நாங்கள் மூவரும் சமமான நாயகிகளாயிருக்கத் தாம் திருமாளுக்கு உபயவிபூதி நிர்வாகத்துவத்தையு மருளிச்செய்து உமது திருமார்பில் எதிர்முகமாக அவனைவைத்துக்கொண்டு அவளது முகோல்லாசமாக

அண்டமடங்கலை நந்துகாத்தவையந் தந்தன்பால்

அண்டமடங்கலைச் செய்காரணமம்பொன் முத்தலைவான்

அண்டமடங்கலை யீர்த்தோடும் பொன்னியரங்கன் புட்கார்

அண்டமடங்கலை முன்னீர்மகளுகப்பாக வென்றே

என்றபடிஎப்பொழுதும் உவளையேசந்தோஷப்படுத்திஎங்களை யிழிவுபடுத்துகிறீர் இதுஉமது நீதிந்கடுக்குமோ கற்புடையஸ்திர்தனை நாயகர்கள் அவமதிக்கலாகாது என்கிறநியாமறியீரோ வெனப்பலவாறுதங்கள் குறைகளைச் சொல்லவ ருத்தமுற்ற ஸ்ரீபூமிதேவியையெம்பெருமான் குளிரக்கடாஷித்து நன்றாக கடாலிங்கங்ஞ்செய்து நீயேன்வருத்தப்படுகிறுயென்று மநதஹாசதுதடன் ஓ! பெண்கள் நாயகமே இந்தத்திருமகளைக்காட்டிலும் ஏத்தமான வாதிக்கத்தையீயடைந்து சேதனர்களுக்கு நித்தியவிபூதியான மோக்ஷசாமபிராச்சியத்தையும் நீயேஅருளம்படிக்கு முன்னுடைய பிரசாதத்திற் கம் கடாஷைவீக்ஷணங்களுக்கும் பாத்திரபூதமாக ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்திலழகிய மணவாளனாக வாவிப்பவத்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வந்துன்னைமணந்து சகலசாமியிராச்சியாதிபத்தியத்தையுமுனக்கேகொடுத்து நீ சூடிச்சனைந்தமாலையை நாம்ஆவலுடன்சூடிக் கொண்டுன்னுடைய கடாஷைவீக்ஷணங்களுக்கு பாத்திரபூதனாகபுரோகிற்றோமென்றுநியமித்தபடிக்கு சகல வுபயவிபூதி நிர்வாகத்துவத்தையும் கைக்கொண்ட ஆண்டாள்தூர்க்கைஇலக்கும்புரஸ்வதியென்கிற மூன்றமிசத்துடன் செங்கோலோச் சுந்தன்மையுடையவளாய் சகல ஜனங்களும் க்ஷேமமடையும் பொருட்டிசுரத்தின சிம்மாசனத்திலெழுந்தருளித்தன்னைத் தெரிசித்த பக்தகோடிகளுக்கு சர்வாபிஷ்டங்களையும் நல்சிசகலவரசர்களும் தன்னைவந்து தருவடிதொழர்த்தினமுடிதரித்து சிங்காதனாதிபதியாய் கொலுவீற்றிருக்கும் பான்மையாய் புரட்டசிமாசம் சுக்கிலபிரதமை முதல்நவமியந்தமாகஒன்பதுநாளும் ஆண்டாள்மட்டும் தங்கத்தோளுக்கினியானில் சாயரகைகளில் புறப்பாடாய்த்தனது கோபுரவாசலில் நிறைதாழ்ந்த பந்தந்தீழ்நின்ற கொலு சிம்மாசனத்தைக் கடாஷித்து கர்ப்பூராரததியாய்க் கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தம் சாத்துப்பொடி சாதித்து மங்கள வாத்தியத்துடன் மாடவீதி பவனிகண்டருளி படியேத்துசேவையாய்கடதீபமாய்த்திருமாமணிமண்டபத்தை யொத்துவிளங்கியதனது கல்யாண்மண்டபவாசலில் திருவந்திக்காப்பாகி பின்கல்யாண்மடபத்திற்குள் ரத்தினமயமானகொலுசிம்மாசனத்திலெழுந்தருளி ஆஸ்தானத்திலிருந்துஸ்ரீபகவனியமனப் பிரகாரம்சுதரிசனபாஞ்சன்னியத்திருமுன்பந்தத்துடன் துபம்வந்தபின் திருத்திறைநீக்கிகர்பூரமாய்த்தீர்த்தபூஜையாய்க்கொலுத் திருவாராதனங்கண்டருளி தளிகையமுதுசெய்து கோஷ்டிக்குத்தீர்த்தப் பிரசாதவினி

கோகந்ராளானபின்பு வந்த சோசோமுபாண்டியர்சுருக்குமரியாதைசெய்தபொல் புறப்பாடுசேவித்துக்கொலுமண்டபத்தை வலமாத வுதர்த்து சேளிக்கையுடன் கோவிலுக்குளொழுந்தருளிமணிமண்டபத்தில்படிபூத்து சேவையாய் நினைதகண்ணாடி கடாணித்துதெரிசனுபேகையாய் வந்திருக்கிற இந்திராதிசகலதேவதைகளுக்கும் சேவைசாதிக்கிறபாவனையாய்ப்பெரிய கர்ப்பூராரத்திகண்டருளி தான்குட்டிய புஷ்பமாலைகளை மன்னாருக்குச்சாத்தி அதிவிரைவில் மன்னாருடன் சேத்தியிலெழுந்தருளி கட்டிப் பகர்பூராரத்தியாய்த்திருத்திறைசமர்ப்பித்து அப்பால் அரவணைத்தனிகையமுதசெய்கிறது ஒன்பதாநாள் வழக்கப்படி கொலுவில்திருவாராதனமானவுடன் அசுவபூஜைசெய்து விஜயதசமியில் வன்னிசம்ஹாரத்தின்பொருட்டு ஸ்ரீவெங்கடேசுவரபுரங்கிராமமகாஜனங்களுடைய மண்டபத்துக்குத்திரைநம்பியானில் ராஜகோபாலனெழுந்தருளியம்புபோட்டுவிட்டாஸ்தானத்துக் கெழுந்தருளுகிறது.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் கொலுவுத்தவம் சம்பூர்ணம்.

(தீபாவலி உற்சவம்)

தீபாவலிக்கு முதநாளிலில் பெரியாழ்வார் பெரியபெருமான்கு எண்ணெய்க்காப்பு சமர்ப்பிவீத்து ஆண்டாருக்கனுப்புகிற பாவனையாய் வடபெருங்கோயிலிலிருந்து சகலவாத்தியங்களோடு வந்த அந்தண்ணெய்க்காப்பை ஆண்டாள் சாத்திக்கொண்டு அப்பால் சகல பரிஜனங்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், பிரசாதம் அனுப்புகிறது. அப்பால் தீபாவலியன்று வடமகாதாமனான் பெரியபெருமான் ஆழ்வாராதிகளோடு சக்கிரவாரக் குறட்டிலெழுந்தருளி திருவாராதனமான பின்பு ஆண்டாள் சன்னிதியிலிருந்து சகல பரிஜனங்களும், சகல வாத்தியங்களிடனும், புதுப்பரிவட்டங்களைக்கொண்டு வடபெருங்கோயிலுடையான் சன்னிதிக்குப்போய் அங்குனர் பெரியபெருமான் கொத்தருளிப்பாடாய் ஆண்டாளனுப்பிய திருப்பரிவட்டங்களைச் சாத்திக்கொள்ளத் திருவுள்ளமாகிறதாகப்புதுத்திருப்பரிவட்டங்களைப்பெரிய பெருமான் சாத்திக்கொண்டு அந்தப் பிரசாதங்களுடன் ஆண்டாள் சன்னிதிக்குத்திரும்பிவந்து அங்கு கொத்தருளிப்பாடாய் எல்லாத்திருநாமங்களும் திருப்பரிவட்டபஞ்சநத்திக்கொண்டு பொங்கலத்தனிகையமுது செய்து கோவிலுவினியோகமானமேல் அவ்வார் சன்னிதிக்குவரவார்களெழுந்தருள்கிறது.

தீபாவலி உற்சவம் சம்பூர்ணம்

(திருக்கார்த்திகையுற்சவம்)

கார்த்திகைமசம் பெரிய திருக்கார்த்திகையன்று சாயரகைத்

யான பின்பு ஆண்டாள் திருமடப்பள்ளியில் தீபஹோமமாய்த் தீபமெடுத்துக்கொண்ட திவ்யதம்பதிகளுக்கு காராயணி தீபமானமேல் ஒவ்வொரு சன்னிதிக்குந் தீபம் சமர்ப்பிவித்து அப்பால் ஏகாசனச்சேத்தித்தோளுக்கினியானில் மன்னனாரும், ஆண்டாளும், வடபத்திரசயனனோடுகூட சொக்கப்பனைக்கெழுந்தருளி அது ஆனதின்மேல் ஆழ்வார்களுக்கு பிரபந்தவுபசம்ஹாரமான தொண்டைக் கெண்ணெய்க்காப்புச்சாத்துகிறது.

திருக்கார்த்திகையுத்ஸவம் ஸம்பூர்ணம்

பிரபந்தஉபக்கிரமமான திருப்பல்லாண்டுத் தொடக்கச்சிறுத்திரு அத்தியயன உத்ஸவம்

மார்கழிமீன சங்கிலி பட்சத்து பிரதமையன்று திருப்பல்லாண்டுத் தொடக்கத்துக்காக ஆண்டாளும், மன்னனாரும், சாயங்காலம் சேத்தித்தோளுக்கினியானில் புறப்பாடாய் பெரியாழ்வார் வம்சஸ்தராகிய வெதப்பிராண்பட்டர் திருமாளிகை வாசல்லெழுந்தருளித் திருவடிவிளக்கி மணிப்பருப்பு, திரட்டுப்பால், பழம், அடைக்காய், இவைகளமுது செய்து அந்தத்திருமாளிகை வாசல்த்திண்ணையில் சமர்ப்பிவித்திருக்கிற பச்சைபரத்திய பல வர்க்கங்களைக் குடாணித்து, சிறுத்துவத்துவத்தியன மண்டபமாகிப் ஸ்ரீவடபெருங்கோயிலில் கோபாலவிலாசத்தி லெழுந்தருளி அங்குக் கொச்சருளிப்பாடாய் அனந்த கொத்துப்பரிஜனங்களுக்கும் ஆண்டாள் தமையார் திருமாளிகையில் திருப்பல்லாண்டுத் தொடக்க உத்ஸவததிராராசனதுக்காகச் சமர்ப்பிவித்த பச்சைபரத்திய சகல வர்க்கங்களையும் அடுக்குள்ளிலெடுத்து வைக்கத் திருவுள்ளமாகி ருரென்றருளிப்பாடுசாதித்து தீர்மங்கமுது செய்த திரட்டுப்பால், மணிப்பருப்பு, முதலானதுகளைக் கோஷ்டிக்கு வினியோகமானமேல் நாச்சியார்கோயிலிலிருந்து ஸ்ரீவடமகாதாமனும், பெரியாழ்வாரும், சுருடவாஹனத்திலும், வெள்ளையாளை வாகனத்திலும், எழுந்தருளித் திருக்கல்லியாண மண்டபத்தில் திருப்பல்லாண்டுத் தொடக்கமாய் மாடவீதி வழியாக கோபால விலாசத்தி லெழுந்தருளி பெரியபெருமாள், ஸ்ரீ ஆண்டாள், மன்னார், இம்மூவரும் ஏகாசனத்திலெழுந்தருளி ஆழ்வார்களும் ஸ்ரீவேதாந்தாசாரியரும், இடதுபக்கமெழுந்தருளி கிரமப்படி அவர்களுக்குத் திருவாராதனமாய் அப்பால் அரையர் கோஷ்டியில் திருப்பல்லாண்டை வியாக்கியானம் சேவித்து பின் சேவையாய்த் தளிகையமுது செய்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமானமேல்பெரியபெருமாளும் ஆழ்வார் ஆசாரியர்களும், அவரவர்களாஸ்தானத்திற்கெழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனுமான, திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் சேத்தித்தோளுக்கினியானில் நடகாடகசங்கீதத்துடன் கேளிவிலாசமாய்த் தமதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

இந்தப்படிக்கொன்பதுநாளும் நடந்து பத்தாந்திருநாளன்று கோஷ்டியில் திருநெடுந்தாண்டவ வியாக்கியானத்தை அரையர் பண்ணிசையுடன் சேவித்து அமிருத மதனஞ் செய்து கோஷ்டிக்கு வினிபோகமானமேல் சிறுத்திருவத்தியயனோக்ஸவச் சாந்துமுறையாய் அவரவர்களாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

சிறுத்திருவத்தியயனோக்ஸவம் ஸம்பூர்ணம்

(பெரிய திருவத்தியயனோக்ஸவம்)

பரமபத ஏகாதசியன்று சாலையில் பெரியபெருமாள், ஜண்டாள், மன்னார், இம்மூன்று திருநாமங்களும் ஸ்தலத்தாருக்கு பரிவட்டமரியாதை செய்தமேல் கைவாரத்துடன் புறப்பாடாய் நாச்சியார் திருமாளிகைப் பெரிய திருவண்ணாழிப்பத்தியாயுமுகையிலெழுந்தருளித்திருவடிவிளக்கிப் போர்வை படிகளைந்து வேதவிண்ணப்பமாய் கோஷ்டிக்குத் தீர்க்கவினியோகமானபின்பு ஆழ்வார்களும், வேதாந்தாசாரியரும் வெளியிலெழுந்தருளி எதிர்சேவைக்குக் காத்திருக்கப் பரமபத வாசற்கதவு திறந்து சேவை சாதித்து மாடவீதி வழியாய்ச் சகல சம்பிரமங்களுடனும் யாவரும் ஸ்ரீவடபெருங்கோயில் பெரியதிருவண்ணாழி கூடக்குப்பிரகக்ஷணத்திலாகாய மளாவும்படி உலங்கரிசுப் பட்டிருக்கிறகொட்டகையிலெழுந்தருளிப் பெரிய பெருமாள்பத்தியுலாவிக் திருவந்திக்காப்பாய் ஆழ்வாராசாரியர்களுக்குப் பரிவட்ட மரியாதையாய் கோஷ்டிக்குத் தீர்க்கவினியோகமானபின்பு பெரிய பெருமாள் படியேத்திசேவையாய்குறட்டிலெழுந்தருளி கிரமப்படி எல்லாருக்குமாராதனமாந் நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி முதற்பாசுரமான உயர்வற உயர்நல வியாக்கியானமாய் முதல்பத்தி சேவையாய்த் தளிகையமுதுசெய்து கோஷ்டிக்கு வினியோகமானவனந்தரம் அவரவர்களாஸ்தானத்திற் கவரவர்களெழுந்தருளுகிறது.

இந்தப்படி பத்துநாளும் உற்சவம் நடப்பதில் பத்தாம் உற்சவத்தன்று கிரமப்படி பத்தாம்பத்து சேவையானபின்பு “முனியேநான் முகனே” என்ற பாசுரத்திலிருந்து நம்மாழ்வாரை அர்ச்சகர்கள் கைத்தலத்தி லெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்து பெரியபெருமாள் திருவடியில் “சூழ்விசும் பணிமுகில்” என்கிற பாசுரமுடிவாக அரையர் பண்ணிசையுடன் சேவிக்கத்திருவடிதொழுதுவித்து தளசியால் மூடிமங்களாரத்தியாய்அப்பால்மன்னார்திருவடிகளையுர்தொழுதுவித்துபெரியபெருமாள் பிரசாதத்துடன் கண்ணினும் சிறுத்தாம்பு ஆதியாகத் தொடங்கி நம்மாழ்வாரை மதுபடியும் அவரது சிம்மாசனத்துக் கெழுந்தருளப்பண்ணுகிறது.

அப்பால் கோஷ்டிக்குத் தீர்க்கவினியோகம், தள சிவினியோகம்

கம்; முதலியன நடந்த பின்பு அவரவர்க்கு சன்னிதிக் கவரவர்க ளெழுந்தரு ளுகிறது. மறுநாள் மேற்குறித்த யாவரும் கொட்டகையிலெழுந்தருளி இயலத்தாது முறையாகிறது.

பெரிய திருவத்தியே னுத்ஸவம் ஸம்பூர்ணம்

(பிரியாவிடை உத்ஸவம்)

மார்கழிமீ 23. உ முதல் தைமகர சங்கராந்தியோடுமுடி கிற இந்த மார்கழி நீராட்ட உற்சவத்திற்கு முதல்நாளில் அர வணைத் தளிகையமுது செய்கானதின்மேல் புறப்பாடாய் ஸ்ரீ ஆண் டாள் மாத்திரம் தங்கத்தோளுக்கினியானில் சர்வாபரண பூஷிதையாய் சகலவாத்தியகோஷங்களுடனும், சகலவைபவங்களுடனும், பெரியபெரு மாள்மாடவீதிவழியாய் ஸ்ரீவடபெருங்கோயிலுடையான் சன்னிதிக் கு ளெழுந்தருளி மகாமண்டபக்குறட்டில் ஏகாந்தத்திருமஞ்சனஞ்செய்து சர்வாபரணங்களுடனும், புஷ்ப முடியுடனும், சாத்துப்படியாய் குறமி முதல் தெர்ப்பதரம்வரை நடபாவாடை சமர்ப்பித்து அர்ச்சகர்கள் கைத்தலத்தில் ஆண்டாளே பெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு கொப்பக ரத்தில் வடமசாதாமன பக்கலில் அவன் திருமுகத்தை நோக்கி யெழுந் தருளப்பண்ணி சேத்தித்திருவாராசனமாயத் தளிகையமுது செய்து, பீக்மாய் அரையருக்கருளப்பாடாய் திருப்பாவைப் பிரபந்தத்தின் முதல் பாசுர விராக்கியானப அரையர் தேவித்து மற்றப்பாசுரங்கள் முழுவ னும் பண்ணிகையுடன் சேவித்து அப்பால் கோபால விலாசத்திலேகா ஷ்டி ல்லிபேசமான பின்பு ஒரு முகூர்த்தகாலங்கழித்து திருக்காடபு நீக்கிபின்சுநல ஜனங்களுந் ஏகாந்தசேவையுடச் சேவித்தபின் பஞ்சாங் கமருளிப்பாடாய் தினசுத்தி வாசித்து அநந்தகொத்துப் பரிஜனங்களுக் கும் பெரியபெருமாள் கொச்சருளிப்பாடாய் திருவாயர் பாடியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண விரகத்தைப் பொறுக்காத கோபிகைகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணவிலாச த்தை அபிரயித்து நடித்தாஸ்ப்போலவே ஆண்டாளையும், அங்ஙனம் நீராட்ட உற்சவத்தை நடத்தும்படி பெரியபெருமாள் பிரியாவிடை நிய மனம் சாதிக்கப்பெற்று அப்புறம் புறப்பாடாய் பெரியபெருமாள் சன் னிதிப்பிரகக்ஷணமாய் ஆண்டாள்பெரியாழ்வார் சன்னிதிவாசலில் அவசர மாய் எழுந்தருளி அவரை மங்களாசாசனம் செய்து முன்ன ழுகு பின்ன ழுகு காட்டுகிறதென்கிற ஆத்மபிரகக்ஷணமும்செய்து அருளுகையத்தின் முன் ஆண்டாள் சன்னிகிக்கெழுந்தருளி நித்தியத்திருவாராதனம் பூர்ண பாத்திரம் வரை கண்டருளுகிறது.

பிரியாவிடை உற்சவம் சம்பூர்ணம்

(மார்சுழி நீராட்டமகோற்சவம்)

அப்பால் உதையாத்தூர்வம் பணிததலைவீழ் நின் வாசக்கடை
பற்றி என்றபடி புறப்பாடாய்த் திருப்பல்லக்கில்ப் போர்வை சாத்திக்
கொண்டு ஏகாந்தமாய் மங்களவாத்தியத்துடன் மாடவீதிப் பிரதக்ஷண
மாடப் பெரிய கோபுரவாசலுக்கு அதிகவேகமாய் எழுந்தருளித் திரு
வடி விளக்கிகர்ப்பூரார்த்தியாய் அழகிய மணவாளப்பெருமானரையர்
என்று அரையருக்கருளப்பாடு சாதித்து அவருக்கு மாலை பரிவட்ட
மாய உடனே அரையர் மாலைமணியின்னா என்ற பாசுரத்தைப் பண்ணி
செயுடன் சேவித்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தம், ஸ்ரீசடாரி, சாத்துப்
பொடி, சுருள், சக்கரை, முதலிய வினியோகங்களான பின்பு சகல வா
த்திய கோஷங்களும் பெருமாள் நியமனமானதுபோல முழங்க அங்கு
னம் சகல சம்பிரமத்தோடு முன்னும் பின்னும் இயல் வேசபாராடணங்
களுடனும், சகல வாத்தியகோஷங்களுடனும், வீதி யெழுந்தருளி ஆங்
கூர்துள்ள விடாயாத்தி மண்டபங்களுங் கண்டருளி எண்ணைக்காப்பு
மண்டபத்துக்குறட்டில் இரத்தன சிம்பாஸனத்திலெழுந்தருளித் திரு
வாராதனமாய்ப்பட்டர்பிரான் சுருள் அமுது செய்து கோஷ்டிவினியோ
கமாகிறது.

அப்பால் திருப்பல்லக்கு சன்னிதிக்கெழுந்தருளியபின் மங்கள
வாத்தியத்தோடு திருவாபரணப்பெட்டி வந்தமேல் சகலவாத்தியத்துட
னும், யானையின்மீது எண்ணைக்காப்பு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு
மண்டபத்துக்கு வந்து அப்பால் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாய் ஸ்ரீ ஆண்
டாளுக்கு மூன்று போர்வைசாத்திக்கர்ப்பூரார்த்தியாய்ப், போர்வை படி
களைந்து, திருவடிவிளக்கி, திருவொக்தாடை சமர்ப்பித்துச், சுருள் அமுது
செய்து திருமுத்து விளக்கி சிக்கவார்லேகனமாய்க் கெண்டேவாதி சமர்
ப்பித்து, சுருள்முது செய்து நிலைக்கண்ணடி, கண்டருளி, திருமுடி ஆப
ரணம், படிக்களைந்து பிற்பாடு திருமுடிவிளாகமறைகாரர் எண்ணைக்
காப்பை சொர்னவட்டிலில் உபசாரக்கவிபுடன் சமர்ப்பிக்க மேல் உரை
யருக்கு அருளிப்பாடாய் அரையர் திருப்பாவையைப் பண்ணிசெயுடன்
கோஷ்டி மத்தியில் எரிதில் நின்று சேவிக்கவும் தாஜினங்கள் இருபுற
மும் சாமரம், பாவாடை, விகிரி, ஈயோட்டி, முதலிய விருதுகளை கை
அசைத்துச்சோபனங்கள்பாடவும் நாகசுரம் ஆதியானவாத்தியங்களால்
எதிர்ச்சோபனங்கள் பாடவும் கோவில் பரிஜனங்கள் நிலைக்கண்ணடி
காட்டவும், உடைவாள் வரிசையுடனின்ற சுருளடப்பங் கட்டவும்,
எதிர்வரிசையில் மற்றொருவர் நின்று சொர்னததம்பலக்காளாங் சி யே
ந்தவும், மகா புண்ணிய சிலர்களாயும், பாக்கியவந்தர்களாயுமிருக்கிற,
விக்னசகுலோற்பவர்களான அர்ச்சகர்கள் ஆண்டாளுக்கு உபசாரத்து
டன் எண்ணைக்காப்புச் சமர்ப்பிவிக்கவும், எண்ணைக்காப்பு முதல்க்கை
யாகிய முதல்க்கொத்தானவுடன் சுருள் சமர்ப்பித்து இரண்டாங்கொத்
தர்ச்சகர் இரண்டாங்கொத்தெண்ணைக்காப்பு சமர்ப்பிவிக்கவும் மேல்
மூன்றுங்கொத்தர்ச்சகர் சுருள் சமர்ப்பித்து மூன்றுங்கொத்தெண்ணைக்

காப்பு சமர்ப்பித்தும் சிடுக்குவாரி, சீப்பு, முதலிய உபசாரங்களான பின் கூந்தலை முடித்து புஷ்பம் சமர்ப்பித்து திருவடிவரையும் எண்ணக்காப்பு சமர்ப்பிவித்து அபசாரக்ஷாபண்ணு செய்து கர்ப்பூரார்த்தி யாகிறது.

அப்பால் மிஞ்சிய எண்ணக்காப்புப் பிரசாதத்தை அரையரி டங்கொடுத்து அவரால்க் கோஷ்டங்கு எண்ணக்காப்பினியோகமாகி றது. பின்புறப்பாடாய் ஏகாந்தக்கேளிக்கையுடன் பத்தியுலாவித்திரு மஞ்சனத்தொட்டியில் மஞ்சனவேதியி லெழுந்தருளிப் புஷ்பமுடி யுடன் அலங்காரத்திருமஞ்சனங் கண்டருளி நீராஞ்சனதீபம் சமர்ப்பி த்து ஈரவாடைக்களிகை அமுது செய்து கர்ப்பூரார்த்தியாய்க் தாசிஜன க்களும், நாகசுரக்காரான்றும், சோபனாபாடகோஷ்டங்கு ஈரவாடைக் கீதமும், மஞ்சளக்காப்பும், வினியோகமான மேல் மதாட்டியிலிருந்து புறப்பாடாய் வீற்றிருந்த திருக்கோல மாகவே மறுபடியும் பத்தியுலாவி வாகனமண்டபத்தில் எழுந்தருளித் தளிகையமுது செய்து கோஷ்டி வினியோகமாய் அப்பால்வாகனத்தில் எழுந்தருளி திருவடிவிளக்கி சுரு ளமுது செய்து அம்மாணை, பந்து, கழங்கு, விளையாடி பஞ்சாங்கச்சிர வணமாய் இயல்த்தொடங்கி கோஷ்டங்கித் தீர்த்தவினியோகமாய் அங் கங்குள்ள விடாயாததி மண்டபங்களுடன் தெருவீதக் கண்டருளி பெ ரியபெருமாள் கோபிலுக்கு எழுந்தருளிப் பஞ்சபேரர்களி லொருவரான கோவில் வெளிவாசல்குறட்டிலெழுந்தருளியிருக்கிற விஸ்வபுத்தூரு ளைவாரைத் திருவடிவிளக்கிப் பானசம், விடாய்ப்பருப்பு, ளிகை சமர் ப்பித்து அரையருக்கருளப்பாடாய் அரையர்பண்ணிசையுடன் திருப்பா வையைத் தனம் நாலுபாசரம் வீதம்சேவித்து எட்டுநாளும் பாமாலை சாத்திப் பூசித்து மங்களாசாசனம் செய்கிறது அப்பால் கோஷ்டிக் கிச் சாத்துமுறைத்திருத்துளாய் விடாய்ப்பருப்பு, பானசம், வினியோக மானவுடன் அதிதூரையாய் ஆழ்வரை மங்களாசாசனம் செய்து கர்ப்பூரார்த்தியாய் ஆம்ம பிரகக்ஷணத்துடன் ஸ்ரீ ஆண்டாள் சன்னிதிக்கெழு ந்தருளி தாம்சாத்தியருளிய பூமாலை மன்னாருக்குச் சமர்ப்பித்து சேத்தியில் எழுந்தருளித் திருவாராசனமாய் கோவிலண்ணனு உடை யவருக்கு அருளப்பாடிட்டு கோஷ்டிக்குச் சடகோபமாய் பெரியபெரு மாள் கோவிலில் அரையர் சேவிச்ச நாலு பாசாங்களையும் திருநெல்க் கத்தில் சுவாமிகள் கோஷ்டியில்சேவித்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோக மாய் சடகோபம் ஆனபின் கோவிலண்ணனுடைய உபயமான அழகிய மணவாளனமுது செய்கிற நெய்ப்புளியோகரை அமுது செய்து கோ ஷ்டிக்கு வினியோகமாய் அப்பால்வண்ணத்தளிகை அமுது செய்கிறது.

இந்தப்படி சங்கிராந்தியோடு முடிவான எட்டுநாளும் நித்த ம் நித்தம் நேமானுஷ்டானமாக வுடையவர் நடத்திவந்தபடி புற்கை நடப்பதில் எட்டாளாள் சங்கிராந்தியன்று விஸ்வபுத்தூருறைவார் மங் களாசாசனமானவுடன் மணவாளமாமுனி ஸன்னிதி வாசலிலாண்டா ளெழுந்தருளினவுடன் மணவாளமாமுனி கைத்தலத்தி லெழுந்தருளி

மங்களாசாஸனமாய் ஊஞ்சல் மண்டபத்திலெழுந்தருளி இயல்ச்சாத்தாய் கோஷ்டிக்கு தீர்த்தவினியோகமாகிறது. அப்பால் ராத்திரிஊஞ்சல் மண்டபத்தில் ஊஞ்சலில் சூழிமுடி யென்கிற உச்சிக்கொண்டையுடன் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாய் சாயரகைத்த திருவாராதனம் கண்டருளிச்சக்கரைப்பொங்கலுஞ்சல்த்தளிகையமுதுசெய்து பிற்பாபிசகலவாத்தியகோஷத்துடனும்விளையலில்ச்சென்று அர்ச்சகர்புண்ணியாஹவாசனம் பண்ணி தானியலெகாமிக்காராதனமாய் பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, சமர்ப்பிவித்துப் பின்பு நெற்கதிர் கொய்துகதிர்க்கட்டை யானையின் பேரில் ஏறியருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீ ஆண்டானுக்கு ஊஞ்சலின் இருபுறமும் திருமேனியில்ச்சாத்தி ஸ்ரீ பண்டாரக்கணக்குக்கு அருளப்பாடாய் அவருக்கு மாலை, பரிவட்ட, மரியாதை செய்து ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருவடிகளில் சமர்ப்பிவித்திருக்கிற கணக்கை அவன் கையிற் கொடுத்து கோஷ்டிக்குவில் இருபுறமும் திருமுன் பந்தத்துடன் நின்று கொண்டு காரியம் பிரசாதம் பதினென்புவி ஸ்ரீவைஷ்ணவாள் என்று அர்ச்சகர் முதல் இருபத்தியொரு தீர்த்தக்காராதியாய் ஆணைக்காரன் தாசிகள் வரையுள்ள சகல பரிஜனங்களுக்கும் ஒவ்வொருபணமாக ஏற்பட்டிருக்கிற மோதிரப்பணத்தை அர்ச்சகர் வெள்ளிக்கும்பாவில் வாங்கி ஆண்டாள் திருவடிகளில் சமர்ப்பிவித்து அப்பால் கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகம், ஸ்ரீசடகோபம், நெற்கதிர், சக்கரைப் பொங்கல், இவைகள் வினியோகமாகிறது.

அப்பால் புறப்பாடாய் கூடாரை வெல்லுஞ்சீர் உத்ஸவத்துக்கு சன்னிதிக்கு எழுந்தருளி ஸ்தபனகோபாலமஞ்சமாயிய ஆஸ்தானஸிம்மாசனத்துக்கு வடபுறம் ஒருசிம்மாசனம் போடிவித்து அந்தஸிம்மாசனத்தில் ஆண்டாள், ரெங்கமன்னார், கெருடன், இவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கபெரியபெருமாள், பிராட்டிமாருடன், ஸ்தபனகோபாலமஞ்சத்திலெழுந்தருளி ஆழ்வார் ஆச்சாரியர்கள் ஆண்டானுக்கு வடகீழ்புறத்தில் எதிர்முகமாக எழுந்தருளியிருந்து கூடாரைவெல்லுஞ்சீர் திருவாராதனம் கண்டருளி நெய்ப்புளியோகரை அக்காரவடிசல், அமுதுசெய்து “கூடியிருந்து குளிர்ந்கெலோரென்பாவாய்” என்றபாசரத்தின் படி கூடியிருந்து, கோயிலண்ணாடியுடையவருக்கு அருளிப்பாடிட்டு கோஷ்டிக்கு ஸ்ரீசடகோபமாய் அரையர் அன்று வில்லிபுத்தூருரைவார் முன்பில் சேவித்த கடைசிப்பாசரங்கள் நாலையும் கோஷ்டியில் பாகவதர்கள் எல்லோரும் சேவித்து கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகமாய்த்திருப்பாவாடை அக்காரவடிசல், வினியோகமாய் நித்தியம் ஸ்ரீபாவியம் சேவிக்கிற பாஷியக்காரர் திருவம்சஸ்தாரவருக்கு கொத்துப்பரிவட்டமரியாதை செய்து அப்பால் அரவணைத்தளிகை அமுதுசெய்கிறது.

மறுநாள் ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் முத்துக்குறி நடக்கிறது. இதில் ஆரந்திருநாள் சர்வாபரண பூவிறையாய் செளரியுடன் திருமட்டுசனமாய் எல்லோரும் பார்க்க சகல ஆபரணங்களும் சாத்துப்படியாய்

முக்குத்தியும் சாத்திக்கொள்ளுகிறது. இது விசேஷஜமகோதஸசுவம் ஏழாம் உதல்வத்தன்று சொர்னகவசமும், ஜெவந்திப்பூக் கொண்டை பின்னலுடன் திருமஞ்சனமாகிறது. ஐந்தாம் உதல்வத்தன்று காலையில் வடபெருங்கோயிலுடையான் திருக்கோலமும், எட்டாம் உதல்வத்தன்று காலையில் திருப்பல்லக்கில் கள்ளமுகர் திருக்கோலமும், சாத்துகிறது. சங்கராந்திக்கு மறுநாள் ஸ்ரீ ஆண்டாள், பெரியாழ்வார் சன்னிதிக்கு எழுந்தருளித் திருமஞ்சனமாய் ஏழு ஓகரை அமுதுசெய்து அப்பால்முத்துக்குறிக்கி ஊஞ்சல் மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளுகிறது. அன்று சாயங்காலம் வடபெருங்கோயிலுடையான் பார்வேட்டைக்குத் திருமலைக்குச் சமீபத்திலெழுந்தருளி அம்பு போட்டுவிட்டு அங்ஙனமிருக்கிற வெங்கடேசுவரபுரங்கிராம மகாஜனங்களின் மண்டபத்துக் கெழுந்தருளி அம்மண்டபச் சிறப்பானமேல் ஆஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுகிறது.

வாகனங்கள்

முதல் உதல்வத்தன்று இரவில் கண்ணாடிச்சப்பரம்.

2ம்	”	”	”	சந்திரபிரபை.
3ம்	”	”	”	பரங்கிநாற்காலி.
4ம்	”	”	”	சேஷவாகனம்.
5ம்	”	”	”	அன்ன வாகனம்.
6ம்	”	”	”	கனகதண்டிகை.
7ம்	”	”	”	ஆளேறும்பல்லக்கு.
8ம்	”	”	”	காலையில் திருப்பல்லக்கு.

மார்கழி நீராட்ட உதல்வம் சம்பூர்ணம்

உடையவர் காலக்ஷேபத்தில் “நூறுகிடாரம் நிறைந்த அக்காரவடிசல் சொன்னேன்,, என்று திருமாலிருஞ்சோலைமலையெம்பெருமான் விஷயமாக ஆண்டாள் அருளிச்செய்த பாசர வியாக்கியான பந்தியில் வியாக்கியானம் சேவித்து ஆண்டாள் திருவுள்ளப்படிக்கு திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகருக்கு உடையவர் அக்காரவடிசல் செய்துசமர்ப்பித்து மங்களாசாசனம் செய்தருளி அப்பால் ஆண்டாள் மங்களாசாசனத்துக்கு எழுந்தருளியதினால் ஆண்டாள் அர்த்தமண்டபத்தில் உடையவருக்காக எழுந்தருளி என் அண்ணனோவென்று அருளிப்பாடிட்டருளி னொளென்பதை “பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே,, என்ற வாழித்திருநாமத்தானுமறிக. இந்த ஐதீகத்தை பின்னுள்ளோர் அறியும்பொருட்டாகவே ஆண்டாள் ராஜகோபாலனுடனும் வைனதேயனுடனும் அர்த்தமண்டபத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்த சேவைசாதித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

(பங்குனிமாசத்தில் ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருக்கல்யாண மகோதஸம்)

மீனரவியில் ரோணிக்ஷத்திரத்தில் தவஜரோணமாய்தில்

யதம்பதிகளான ஆண்டாளும், ராஜகோபாலனும், எட்டு நாளும் காலை யில் சேத்தித்தோளுக்கினியானில் வீதி எழுந்தருளி மாலை யில் திருவாடி உற்சவம்போல இரண்டு வாகனங்களில் மண்டபங்களிலிருந்தும் எழுந்தருளி வீதியாய் திருவந்திக்காப்பாய் கோயிலுக்கு எழுந்தருளுகிறது. ஒன்பதாம்திருநாள் காலை யில் இரண்டு திருநாமங்களும் திருத்தேரில் வீதி கண்டருளி தேர் நிலைக்கு எழுந்தருளின உடன் அரையருக்கு அருளிப்பாடாய் திருமொழிசாததாய் கோஷ்டிக்குத் தீர்த்தவினியோகம், ஸ்ரீசடாரியாய் திருத்தேர் வீட்டிறங்கி திருவந்திக்காப்புக்கு சிங்கமாகுறட்டிலெழுந்தருளி திருவந்திக்காப்பாய் சன்னிதிக்கெழுந்தருளி கல்யாணத்துக்காக அலங்காரத்திருமஞ்சனம் கண்டருளி மன்னார் சமாவர்த்தனப்புறப்பாடாய் கெருடன்கோவில் வாசலில் எழுந்தருளி பெரியாழ்வார் பூரணகும்பத்துடன் விரதத்தேவ்காய் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து மன்னனாரை பிரதட்சனம் செய்து ஸ்ரீ ஆண்டாளை கன்னிகாதனம் பண்ணுவதாக வேதப்பிரான் பட்டர் விரதத்தேவ்காயை அர்ச்சகர்களிடம் கொடுக்க உடனே திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் மன்னனாரும், ஆழ்வாரும், எழுந்தருளுகிறது.

அப்பால் கோயில்கைங்கரியபரர்கள் யானை, வாத்தியம், முதலான சகல விருதுகளுடனும் கல்பாவிலிருக்கிற பெருமாள் பட்டியிற் சென்று அங்ஙனம் வாழ்வுபெற்றோங்கிய ராஜமன்னரிகஷத்திரிய கம்ம வார்களால் ஆண்டாள் கல்யாணத்துக்காக ஏழர்ப் பொதிவில் அளிக்கப் பட்ட விலையுயர்ந்த திருமங்கிலியம் கூரைவிளையாடல்பட்டிச்சோமன் ஜோடியை அம்பாரிவைத்திருக்கிற ஆண்டாள் பட்டத்து யானையின்மீதில் அர்ச்சகர்கள் வைத்துக்கொண்டு சகல ஜனபருளத்துடனும், வாத்திய கோஷங்களுடனும், ஆண்டாள் சன்னிதிக்குவந்தபின்பு ஸ்ரீ ஆண்டாள் கன்னியாப்பெண் திருக்கோலமாய் சகல ஆடம்பரங்களுடனும் அங்க மணி புறப்பட்டு மாடவீதிநான்கும் பெரியரதவீதிகளான்கும் எழுந்தருளி ஆண்டாள் திருக்கல்யாணமண்டப பூம்பந்தலுக்குள் எழுந்தருளியுடன் ஆண்டாளும், மன்னனாரும், ஒருவருக்கொருவர் திருமாலேமாற்றிகர்ப் பூரம் கண்டருளியமேல் ரெத்தினசிம்மாசன மணவரையில் இரண்டு திருநாமங்களும் சேத்தியில் கல்யாணமண்டபத்தில் எழுந்தருளியபின்பு பிராஜாபத்திய விவாஹானுஷ்டான விதிப்படிக்கு வேதோத்தமாய் கன்னியாவரண, பாணிக்கிரஹண, கன்னிகாதான, திருமங்கிலியதாரண ஒளபாசானுர்தம், ஹோமாதிகளை, அர்ச்சகமுகமாக நடத்தி முகூர்த்தமானபின்பு மதுவர்க்கமமுதுசெய்து அக்ஷதஆசீர்வாதமாய், தாஸப்பாக்காகி, பூரிகொடுத்து, சந்தனதாம்பூலாதிகள் செலவுசெய்து அப்பால் சாயரகக்ஷத்திருவாராதனமாய், பெரிய திருப்பாவாடைத் தனிகையமுது செய்து கோஷ்டிவினியோக மானமேல் யானைவாகனத்தில் மன்னனாரும், கனக தண்டிகையில் ஆண்டாளும், அன்றிரவில் திருவீதி கண்டருளி திருவந்திக்காப்பாய் துவஜ அவரோஹணமாகி ஆஸ்தாணத்திற்கெழுந்தருளுகிறது.

மறுநாள் திருக்கல்யாணமண்டபத்தில் ஆண்டாளெழுந்தருள்
முத்துக்குறியானபின் ராத்திரி திவ்ய தம்பதிகளான இரண்டு திருநாட
ங்களும் ஊஞ்சலில் எழுந்தருளி சாயரட்சைத் திருவாராதனமாய் பத
தாம்பத்து சேவையாய், திருப்பாவாடைத் தளிகையமுது செய்து, இ
த ஸ்தலபுராணத்தில் ஆண்டாள் அவதாரத்திருக்கல்யாண வைபவங்களை
வேதப்பிராணப்பட்டர் சேவித்தபின் சுருள்பருப்புத்தேங்காய், ஒதியிட்ட
பின் ஸ்தல மகாஜனங்களும் ஊஞ்சல்ப்பணம் ஒதியிட்டு ஸ்தானிகர்க்கு
இருபுறமும் பரிவட்டமரியாதையுடன் ஊஞ்சல்ப்பாட்டு, லாலி, கப்பல்
முதலியன சேவித்து அப்பால்கோவட்டி வினியோகமாகிறது.

அதன்மேல் சப்தாவரணத்துக்கு வெட்டிவேர் சப்பரத்தி
இரண்டு திருநாமங்களும் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டு மங்களவாத்திய
தூபன் ஏகாந்தமாய் இராமானுஜநாதர்ந்தாதி இயலுடன் திருவீதி கன்
டருளி திருவந்திக்காப்பாய் இயல்ச்சாத்தாய் கோயிலுக்குள் எழுந்தரு
ளி அரவணைத்தளிகையமுது செய்கிறது.

மறுநாள் காலை யில் கெந்தபொடி உற்சவத்துடன் தீர்த்தவா
ரிக்கு சேத்தித்தோளுக்கினியானில் இரண்டு திருநாமங்களும் எழுந்தரு
ளி திருவேணியில் தீர்த்தம் சாதித்து மாலை யில் சன்னிதிக்கு எழுந்தரு
ளுகிறது.

ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருக்கல்யாண உற்சவம் சம்பூர்ணம்

கட்டளைக்கலிப்பா.

ஆழிசூழ்புவி மன்னுயிர்யாவுமா

அந்தணர்களும் வாழியனுதினம்

சூழிமால் மதவாரணவாம்பரித்

னாகவிலலபுத்தூர் நகாவாழியால்

வாழிவாழி வடபெருங்கோயிலார்

மங்களத்திருமால் ரங்கேசனுய்

கீழிவாய்த்திருக் கோதைப்பிராட்டியும்

விஷ்ணுசித்தரும் கீழிவாழியே.

முற்றுப்பெற்றது

॥ ஸ்ரீ ॥
ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

கோதாஸ்துதி:

। மொடிாஷுதி: ।

அன்பில், வெ. கோபாலாசார்யஸ்வாமியால்

அருளிச்செய்யப்பட்ட

எளிய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடனும்,

மைலாப்பூர் அட்வோகேட்

தி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி

எழுதிய

முகவுரையுடனும் கூடினது.

ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷணஸபையாரால்

சும்பகோணம்

ஸ்ரீகோமளாம்பா அச்சுக்கடத்தில்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

சுச்வர-ஸ்ரீ திருவாடிப்பூரம்.

1937

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதே சிவகாமாஜிபெரிய நம: ||

மு க வு ரை.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் வடமொழி நூற்களை எளிய தமிழில் மொழிபெயர்த்து. அவைகளில் அமைந்து கிடக்கும் அழகுகளை எல்லோரும் அறியும்படி சிறு வ்யாக்யானமிட்டுப் பிரசுரம் செய்யவேண்டும் என்று ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையார் மேற்கொண்ட அரும்பெரும் கைங்கரியத்தில் இரண்டாவது வெளியீடாக இந்த ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி வ்யாக்யானம் இப்பொழுது பூர்த்தியாகியிருக்கிறது. சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் “ஸ்ரீ தயாசதகம்” என்னும் ஸ்தோத்திரம் வெளிவந்தது. இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் “ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி”. முதலில் தயாதேவி; அடுத்தபடியாய் க்ஷமாதேவி. எம்பெருமானுடைய தையையும் க்ஷமையுந்தான் நமக்குப் பரமோபஜ்யங்கள். க்ஷமை என்றால் பொறுமை. க்ஷமையென்று ஸ்ரீபூமி தேவிக்கும் பெயர். பூமிதேவியின் அம்சம் ஆண்டாள். தயை ஒரு புறமும் க்ஷமை ஒரு புறமுமாக நம்மைக் காப்பவை ஆதலால் ஆண்டாள் இல்லாவிடில் நம் விஷயத்தில் எம்பெருமான் திருமுக மண்டலம் வேறு புறம் திருப்பப்பட்டேயிருக்கும் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆண்டாளுடைய பெருமை அளவற்றது. எம்பெருமானுடைய பக்தியில் ஆழ்வார்களில் ஒருவராயும், அவனுடைய தேவிமார்களில் ஒருவராயும் இருக்கும் இருப்பு அஸாதாரணம். ஆழ்வாராய்க்கொண்டு பாமாலை சூட்டியும் தேவியாய்க்கொண்டு பூமாலை சூட்டியும் அனுபவித்த அனுபவம் ஆண்டாள் ஒருவளுடையதே. பாமாலை சூட்டிய தேவியும் இல்லை. பூமாலையைத் தாம் சூடிப் பெருமானுக்குச் சூட்டிய ஆழ்வாருமில்லை. ஆதலால் தான் மஹரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் எத்தனை வாசியோ அத்தனை வாசி ஆழ்வார்களுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் என்று பூர்வாசாரியர்கள் வியந்து போந்தார்கள். ஆண்டாளுடைய இவ்வொப்பற்ற மேன்மையைக் குறித்துத்தான் ஆண்டாள் விஷயமாக ஸ்வாமி தேசிகன் தனிப்பட ஒரு ஸ்தோத்திரமருளிச்செய்தபடி.

ஸ்ரீ கோதாஸ்துதியின் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் படித்தனுபவித்தவர்களுக்கே தெரியும். ஆண்டாளுடைய வருத்தார்தம் எவ்வளவு மனதைக்கவரவல்லதோ அவ்வளவு சம்பமாய்

வஸந்த திலக வ்ருத்தத்தில் “வாரொ மெயெ உ லயுராடி” என்றபடிபடனஞ்செய்வதற்கும் பாடுவதற்கும் இன்பமாய், ஸ்வாமி ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆண்டாளுடைய மணிச்சிலம்பின் மிழற்றல் போல் எம்பெருமானுக்கும் நமக்கும் வெகுமனோஜ்ஞமாய் அமைந்துள்ளது. ஸ்வாமி தேசிகனுடைய பக்தி விகசித்து (மலர்ந்து) அருளிச்செய்யப்பட்ட ப்ரபந்தமாகையால் “வஹுமண ராணீயாடி” என்று அவருடைய மனதையே கவர்வதாயிற்று இந்த ஸ்தோத்திரம்.

இத்தனை பெருமை வாய்ந்த இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் அழகுகளை அனுபவிக்கவும் தாம் அனுபவித்தமையைப் பிறருக்கு எடுத்துச்சொல்லி, அவர்களுக்கு அனுபவத்தை யூட்டவும் திறமைவாய்ந்தவரான நம் ஸபாத்தியக்ஷர் ஸ்ரீ-உப-வே. அன்பில் வே. கோபாலாசாரியஸ்வாமி தயாசத்தகத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளியதுபோல் இதற்கும் வ்யாக்யானமிட்டுப் பேருதவி புரிந்திருக்கிற விஷயத்தில் நாம் அனைவரும் க்ருதஜ்ஞர்களாயிருக்க ப்ராப்தம். தமது விஸ்தாரமான படிப்பினாலும், விசாலமான புத்தியாலும், ஸ்வாமி தேசிகனுடைய அந்தரங்கமான திருவுள்ளத்தை அறிந்து அறிவிக்கவல்ல ஸாமர்த்தியம் அந்த ஸ்வாமிக்கு உண்டு என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். வேதாந்த விஷயமோ ஸித்தாந்த விஷயமோ, காவிய ரஸமோ, கவிஹ்ருதயமோ எல்லாவற்றையும் ஸுலபமாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்குமழகை இந்தப் புத்தகத்தில் அங்கங்கே காணலாம். கோதை விஷயமான ஸ்தோத்திரமாகையால் ஸ்திரீகள் பேச்சைப்போலவே பல சொற்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன வ்யாக்யானத்தில். எல்லோரும் முழுவதும் படித்து ஆனந்திக்கவேண்டுமென்பதே அந்த ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகையால் நாம் அனைவரும் அவ்வண்ணமே படித்து இன்புறுவதுதான் அந்தஸ்வாமிக்கு நாம்செய்யக்கூடியகைம்மாறு.

இந்த ஸபையின் நோக்கங்கள் பூர்த்தியாகி ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகள் நாடெங்கும் பரவி எல்லோரும் அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் ரஸாஸ்வாதம் செய்து மகிழவேண்டுமென்று சரண்ய தம்பதிகள் அநுக்ரஹிப்பாராக.

ஸ்ரீ ஆண்டாள்

॥ ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீ கோதாஸ்துதி:.

ஸ்ரீராம வெஜ்ஞாநாயகஸு கவிதாக்கிகேஸரீ ।

வெஜ்ஞாநாயகஸ்யெபா ரெ ஸஹ்யதா ஸஜா ஹுதி ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிகேஸரீ ।

வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதகூயநந நகவ்யம்

ஸ்ரீரஜராஜஹரிவநநயொமடிஸ்யா ॥

ஸாக்ஷாத் ராம் கருணயா கஜோரிவாந்யாம்

மொர்ஜாநநயஸுரணஸுரணம் புவஜே ॥ ॥ க ॥

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த குலநந்தந கல்ப வல்லீம்

ஸ்ரீரங்கராஜஹரிசந்தந யோகத்ருச்யாம் ।

ஸாக்ஷாத் க்ஷமாம் கருணயா கமலாயிவாந்யாம்

கோதாமந்ய சரண: சரணம் ப்ரபத்யே ॥ (1)

“ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தருடைய குலமென்னும் நந்தனத்தோட்டத்தில் (தோன்றிய) கற்பகக்கொடியும், ஸ்ரீரங்கராஜனென்னும் ஹரிசந்தனகற்பகவ்ருக்ஷத்தை அணைவதால் (மணம் புரிவதால்) பார்க்கத்தக்கவளாயும், க்ஷமையின்வடிவேயானவளாயும், (ஸாக்ஷாத் பூமிதேவியாயும்) கருணையினால் மற்றோர் லக்ஷ்மிதேவிபோன்றவளுமான கோதையை (வாக்கையளிக்கும் தேவியை) புகலொன்றில்லாவடியேன் சரணம் பணிகிறேன்.”

(தாத்பர்யம்.) முன்பு தேவப்பெருமானும் பெருந்தேவித் தாயாருமாகிய திவ்யதம்பதிகளிடம் இவர் (நிஜ) பரத்தை ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பரரானவரே— இங்கு கோதையைச் சரணம் புகுவது எதற்காக? கோதையை அம்ருதவாக்கால் துதிக்கவேண்டியதற்கு

ஸாமக்ரியான ஓர் அத்புதகவிதாசக்திக்காக கவிப்பெண்ணுன கோதையை இங்கே சரணம் புகுகுறார். 'மொடி' என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி சரணவரணம் செய்வதாலே இது ஸ-ஓசி தம். 'மொ' என்பது 'வாக்கை, ஸரஸ்வதியை'ச் சொல்லும். கோதா என்பதற்கு 'வாக்கைக் கொடுப்பவன்' என்பது அர்த்தம். வேதங்களால் கவியென்று புகழப்படுபவரும், கீதை பாடியவருமான பெருமாளுக்கு அத்புதமான பாமாலேகொடுப்பவன். என்ன கவிஸிஹ்மமானாலும், ஸ்வயம் அத்புத கவியான கோதைக்கு ஸ்தோத்ரமாலே கொடுக்கத் தமக்குச் சக்தி போதாதென்று பயந்து, அவளே அவளைப்பாடப் பரஸந்மதுரமான, பஹுசுணரமணீயமான, ஸரஸ்வத்யாதி புரிதமான மஹாநதிகள்போன்ற கவிதாப்ரவாஹத்தை அளிக்கவேண்டும் என்று இங்கே சரணமடைகிறார். இதை மூன்றாவது சுலோகத்தில் "தாயே! நீயே உன்னைத் துதிக்க யோக்யமாகப் பரஸந்மதுரமான வாக்கு எனக்கமையக்ருபை புரியவேணும்" என்று ப்ரார்த்திப்பதாலும், கடைசி சுலோகத்தில் 'மலர்ந்த பக்தியால் பஹுசுணரமணீயமான இந்த கோதாஸ்துதி வெளிப்பட்டது' என்று தாம் கோரிய பலம் ஸித்தித்ததைப் பணிப்பதாலும் விளக்குகிறார். ஸீதாதேவி தன்தாய் பூமிதேவியின் ச்ரோத்ரமென்னும் வல்மீகத்தில் தோன்றியவரும், தன்னுடன் பிறந்தவருமான வால்மீகிகவியைக் கொண்டு ராமாயணத்தைப் பாடுவித்தாளேயொழிய, தானே கவிபாடவில்லை. ருக்மிணீதேவி விவாஹத்திற்கு முன் ஸப்தபதியென்னும் விவாஹப்பிரார்த்தனைக்காக ஏழே சுலோகம் பாடினாள். தேவிமாரில் ஒருவரும் ஆண்டாளைப்போலக் கவிபாடவில்லை. ஆண்டாளுடைய ஸரஸ்வதி குளிர்ந்தப் ப்ரஹ்மகுணவெள்ளத்தில் நீராடி மகிழ்ச்செய்யும் நீராட்ட ஸரஸ்வதி. அது ஓர் அத்புதமான பக்திவெள்ளம். பக்திப்ரவாஹத்தில் நீராட ஓர் அழகிய துறை. 'ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்தில் பரிசுரந்தரான தேவிகளுக்குப் பெருமாள் விஷயமான பக்தியென்னும் அம்ருதவாஹினியில் அவகாஹம் உபதேசிக்கப்படுகிறது' என்று ஸாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படி அவகாஹிக்க ஆண்டாளுடைய நீராட்டஸரஸ்வதியாகிய ப்ரஹ்மநதி சிறந்த ஸாதனம், மார்க்கதர்சி. ஆண்டாளுடைய ஸரஸ்வதியை யமுனாதிமஹாநதியாக வர்ணிக்கப்போகிறார். பூரீ என்று பெரிய பிராட்டியார் திருநாமத்தோடு மங்களமாகத் துதியை

ஆரம்பிக்கிறார். இங்கே கோதைக்கு ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய யோகம் ஏற்படுவதை இரண்டாமடியில் ஸாதிக்கிறார். யோகம் என்பது 'முன்பு அடையப்படாத பொருள் புதிதாக அடையப்படுவதை'ச் சொல்லும். இங்கே இருவருக்கும் அலப்பலாபமான விவாஹமங்கள் யோகத்தைச் சொல்லும். கற்பகக்கொடி புதிதாக ஹரிசந்தநவ்ருக்ஷத்தைச் சுற்றி அணைவதை இங்கே ஸாதிக்கிறார். 'வருதெந ஸஹதவதீ நவராவிகெயழ' என்று சாகுந்தளத்தில் கண்வர் தனக்கு இரண்டு கவலையிருந்தது, அதாவது— ஆச்ரமத்திலுள்ள நவமாலிகைக்கொடி சூதமென்னும் மாமரத்தில் ஏறிச் சுற்றி அணையவேண்டும், சகுந்தலை என்னும் பெண்கொடி அழகிய மணாளனை அணையவேண்டும், இவ்விரண்டு ஆசைகளும் நிறைவேறிற்று என்று பேசுகிறார். இந்த விவாஹம் பெரியபிராட்டியாரால் கோடிக்கப்பட்டு நடப்பதாக இரண்டாமடியில் ரங்கராஜனுக்கு முன் ஸ்ரீயை நிவேசிப்பதால் காட்டுகிறார். ஒருதரம் முதல் பாதத்தில் ஸ்ரீயைச் சொன்னதோடு த்ருப்தியில்லை. திரும்பவும் திருவின் திருநாமத்தை நிர்தேசிப்பதால், இந்த விவாஹமங்கள் தை நிறைவேற்றுவதில் ஸ்ரீக்கு அத்தனை த்வரையும், பாரிப்புமிருக்கிறதென்று அழகாக ஸூசிசிக்கிறார். இந்த யோகத்தை அத்யந்தமங்களமாக வடனை செய்யவேண்டுமென்று மங்களதேவதையானதால் தானே எல்லாத்துக்கும் முன்வந்து கோடித்து மகிழ்ந்து நிற்கிறான். யாரோடு யோகம் (சேர்த்தி)? பெரியபிராட்டியாரோடும் ரங்கராஜனோடும் சேர்த்தி. அதிலும் முன்பு திருவோடு சேர்த்தி; பின்புதான் பெருமானோடு. கோதையைத் தன் ஸ்தனம் முதலிய போகஸாதனவயவமாகப் பாவிப்பதால், கோதையோடு யோகம் தன் (ஸ்ரீயின்) ஸ்தனத்தோடு யோகமாகிறதென்று ஸ்ரீபட்டருடைய அழகான ப்ரதர்சனம். தன்னோடு யோகத்திலும் தன் தனத்தோடு யோகம் ப்ரியதரமே. கோதை ஓர் கற்பகக்கொடி. பூந்தோட்டத்தில் ஆவிர்பவித்த கோதை ஓர் தைவக்கொடியே. இந்தக் கொடி அணைவதற்கு ஹரி என்னும் ஹரிசந்தனமான தேவவ்ருக்ஷம் அநுரூபமாகும். இரண்டும் தேவஜாதி. இரண்டும் வேண்டற்றெல்லாம் தரும். 'ராமனென்று பெயருடைய ஹரி' என்று ராமனைக் காளிதாஸர் வர்ணித்தார். ஸ்ரீரங்கராஜனென்னும் ஹரி என்றும் பிரிக்கலாம். அப்பொழுது 'சந்தந' என்று சந்தனமரத்தைச் சொல்லலாம். முன் பாதத்

தில் 'ஸ்ரீ விஷ்ணு' என்றது "ஸ்ரீரங்கராஜன்" என்று இரண்டாம் பாதத்தில் சொல்லப்படுவதோடொன்றாகும் என்று அந்த யோஜனையில் பலம். ஸ்ரீயென்ன, விஷ்ணுவென்ன, இவர்களுடைய சித்தமான குலத்தில் (நந்தனத்தோட்டத்தில்) அவர்கள் மகிழத் தோன்றிய கற்பகக்கொடியாவாள் கோதை. மனதை ஆராமம், தோட்டம் என்று பேசுவர் வேதார்திகள். திவ்யதம்பதிகளிருவரும் தம்முடைய சுபமான மனதில் த்யானமும் மனோரதமும் செய்து அவர்களுடைய மனதான ஆராமத்தில் (நந்தனவனத்தில்) தோன்றிய கற்பகக்கொடியாவாள் கோதை. 9-வது ச்லோகத்தில் "விஷ்ணுவின் சித்தத்தில் சந்திரமண்டலம் உதித்ததுபோல் நீ உதித்தவன். நீயும் சந்திரனுடைய ஓர் மூர்த்திவிசேஷமாவாய். திருப்பாற்கடலில் சந்திரனோடு கூட உதித்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு நீ உடன்பிறந்தாளுமாவாய்" என்று ஸாதிப்பதால் இங்கே 'ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சித்தத்தில்' உதித்தவன் என்றும் பொருள் கொள்ளுவது உசிதமே, கவிபின் கருத்தே. ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தருடைய குலமென்னும் நந்தனோ த்பானத்தில் தோன்றிய கற்பகக்கொடி என்னும் பொருளுள்ளவே உள்ளது. 'விஷ்ணுவை நினை யாதவர் பூமிபாரம் என்றும், அவர்கள் தின்னும் சோற்றைப் பிடுங்கிராய்க்கிமின்' என்றும் பேசுபவர் விஷ்ணுசித்தர். திருவையும்பெருமானையும் ஸர்வகாலமும் த்பானித்துக்கொண்டேயிருக்கையில் திருவின் அம்சமான கோதையெனும் தூயகற்பகக்கொடி அவர் தூயசித்தமாகிய பூர்த்தோட்டத்தில் அவதரித்தாள். க்ருத யுகத்தில் மனதாலே மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி, உடம்பாலல்ல. கலியிலும் இந்தக் க்ருதயுகப்பெண் பெரியாழ்வார்சித்தத்தில் ஆவிர்பவித்தாள். ஸீதை கர்மடரும் ஜ்ஞானியுமான ஜகராஜனுடைய யாகபூமியில் வதரித்தாள். ஜனகரைப்போல பெரியாழ்வாரும் சிறந்த கர்மடர். ச்ரௌதவிஷயமான கல்பஸூத்ரவ்யாக்யானமியற்றியவர். இரண்டாமடியில் ஆண்டாளோடு யோகத்தைச் சொல்லுகையில் சந்தந யோகத்தைப் பேசுவது விவாஹத்திற்கேற்றதாகும். ஆண்டாளே ஸ்மரிப்பதிலும் பேசுவதிலும் பரிமளத்தையும் புஷ்பத்தையும் பேசாமலிருக்கக் கூடுமோ? தேவோத்பானமான பூர்த்தோட்டத் தையும், கற்பகக்கொடியையும், ஹரிசந்தனவ்ருக்ஷத்தையும், சந்தனத்தையும், 'கந்தவாராம் தூராதர்ஷாம்' என்று வேதம் கொண்டாடிய கந்தங்கமுகமும் ஸ்ரீபை இருநாமும் இங்கே குறிப்

பது பரிமளங்களின்சேர்த்தியைக் காட்டுகிறது. மற்ற தேவிமாரும் கோதையும் ஒரு மனதே என்பதைக் காட்ட பூதேவியே கோதை என்பதை 'இவள் ஸாக்ஷாத் க்ஷமாதேவியே' என்று மூன்றாமடியில் காட்டுகிறார்; 'இவள் பொறுமையின் அவதாரமே' என்பது அதற்குப் பொருள்; 'கருணைமீவ ரூபிணீம்' என்றபடி கருணைக் கடலாகிய லக்ஷ்மீதேவி தனையின் மூர்த்தியாவாள். கோதையும் கருணைக்கடலாகையால், தன்னுடைய எல்லையில்லாத கருணையால் அபரலக்ஷ்மியாவாளென்கிறார். இப்படி பொறுமைக்கும், கருணைக்கும் நிதியானவளைச் சரண் புகுந்தால் பலம் கிடைப்பது நிச்சயம் என்று விளக்குகிறார். இங்கே 'நப்பின்னை' என்னும் நீளாதேவியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. 'நப்பின்னாய்க் கந்தங்கமமும் குழலீ', 'மைத்தடங்கண்ணினாய்' என்றும் ஆண்டாளால் துதிக்கப்படுபவளும், 'நப்பின்னை நங்காய்த் திருவே துயிலெழாய்' என்று திருவோடு பிரியாதவளென்று பேசப்படுபவளும், கூடாரை வெல்லுஞ்சீரில் பெருமானோடுகூடச் சேர்ந்து ஆண்டாளுக்குப் 'பல்கலனுமணிவது' முதலிய சம்மானமளிப்பதாகப் பாடும்விஷயமுமான நப்பின்னையும் கூடித்தான் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணம் முதலிய மங்களங்கள் நடக்குமென்பது திண்ணமாகையால் இங்கே தனித்துப்பேச அவச்யமில்லை. முடிவில் 28-வது ச்லோகத்தில் 'சதமகமணிநீலா' என்று ஒருவாறாக நீளாநாமத்தையும் நிர்த்தேசிக்கிறார். "வலந்திகமும் திருமகளும்ந்ரிடத்தே மன்னிய மண்மகளோடு நீளையாரும் நலந்திகழ் வீற்றிருந்த நாதன் பாதம் நமக்கிதுவே முடியென்றெண்ணினோமே" என்பதையும் நினைக்கவேணும். ஸ்ரீரங்கராஜனோடு சேர்த்தியில் ஸ்ரீபூதேவிகளான உபயநாய்ச்சிமாரே த்ருச்யராய் ஸேவை ஸாதிப்பதால், இரண்டு தேவிமாரை மட்டும் குறிப்பாக இங்கே நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. இந்தத் துதியில் ச்லோகங்களின் எண்ணிக்கை 29. தத்துவங்கள், ஜடம் 24, ஜீவாத்மா 1, 26-வது தத்துவமாகிய பெருமான் 1, அவருடைய தேவிமார் 3, ஆக தத்துவக்கணக்கு மொத்தம் 29-ஐ அதுஸரித்ததாயிருக்கலாம். கோதை பாடின திருப்பாவையின் கணக்கு 30-ல் 'பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதும்' என்று திருப்பாவையின் வர்ணனம் மட்டுமான கடைசிப் பாட்டைச் சேர்க்காமல் 'சிற்றஞ்சிறு காலை யோடு' பூர்த்திசெய்து 29 கணக்காகத் திருவுள்ளமாயிருக்கலாம்.

இங்கே 29-ம் சுலோகத்தில் 'அரணகஜஸௌவா ஸாஸூதீரீ
 ஹுபெஷ்ய' என்று இருப்பது 'உன்னைச் சேவித்து
 உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள்', "நீ குற்றேவ
 லெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது இற்றைப் பறைகொள்வான்
 அன்று காண் கோவிந்தா எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும் உன்
 றன்னோடுநீரோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்று
 29-ம் பாட்டிலுள்ளதையே அநுஸரிப்பது ஸ்பஷ்டம்.
 'ஐதி வஹுமஹாரணீயா வகி மொஷாஸூதிம்' என்று
 29-ம் சுலோகத்திலுள்ளது. 30-ம் பாட்டில் 'கோதை சொன்ன
 சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதுந் தப்பாமே இங்கிப்பரிசுரைப்பார்' என்
 பதை முழுவதும் அநுஸரிப்பதும் ஸ்பஷ்டம். 'இதி வக்தி' என்ப
 தற்கு 'மலர்ந்த பக்தியோடு தேசிகன் (வேங்கடேசன்) மனதிலி
 ருந்து உருகி (வாக்காக) வெளிவரும் ப்ரகாரமாக இப்படியே யார்
 தப்பாமே உச்சரிக்கிறாரோ' என்பது பொருள் 'இப்பரிசுரைப்
 பார்' என்பதற்கும், 'கோதை எப்படி பக்திவெள்ளமாக மன
 மகிழ்ந்து உரைத்தானோ அப்படியே ஒதுபவர்' என்பது பொருள்.
 ரங்கராஜனிடம் கோதையின் பக்தியையொக்கும், கோதையிடம்
 ஸ்ரீதேசிகன் பக்தி. 'சங்கத் தமிழ்மாலை' என்பதற்குச் சிறந்த
 தமிழாகிய சங்கத் தமிழாயிற்றிப் பாமாலை என்றும் சொல்ல
 லாம். 'வஹுமஹாரணீயா' என்பது சங்கத் தமிழ்போல்
 உயர்ந்த ஸம்ஸ்கிருதமான வைதர்ப்பீ பாஞ்சாலீ ரீதிகளிலமைந்
 தது கோதையின் னருளால் இத்துதி என்று பேசுவதாகச்
 சொல்லலாம். இத்துதியை ஒதுமவன் 'ஸ்ரீமானான ரங்கபர்த்தா
 வுக்கு பஹுமாந்யனாவான்'. திருப்பாவை முப்பதுந் தப்பாமே
 உரைப்பவர் "ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள் செங்கட்திருமுகத்
 துச் செல்வத் திருமாலால் எங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறு
 வர்". கோதைக்கு 'செங்கட்திருமுகத்துச் செல்வத் திருமால்'
 ஸ்ரீரங்கராஜன். 'ஆண்டாளரங்கர்க்குப் பன்னு திருப்பாவை'
 என்றபடி ஸ்ரீரங்கராஜனே திருப்பாவைக்கு விஷயம். இம் முப்
 பதுந்தப்பாமே உரைப்பதனால் திருமாலால் வைபத்து வாழ்வோர்
 கள் அருள் பெற்றின்புறச் செய்வதே 'தனக்குப் பாவை', 'வ்ரதம்'
 என்பதை 'என்பாவாய்' என்றித்த பேச்சால் காட்டப்படுகி
 றது. 'இதுவே எனக்கு வ்ரதம்' என்று இவள் பதி ராமன் சப
 தம் செய்ததுபோல் கோதைக்கு இப்படி வ்ரதம். வாக்கைக்

கொடுத்த கோதைவிஷயமான இந்த ஸ்துதி 29-ம் கோதை சொல்லுவித்ததாகையால் இதற்கும் திருப்பாவையை ஒதுவது போல பலமுண்டென்பது திருவுள்ளம். 'திங்கட் திருமுகத்துச் சேயிழையார்' என்று கண்ணனைக்குறித்து விரதம் அநுஷ்டிக்கும் ஆய்ச்சியரைச் சந்தரபிம்பம்போன்ற முகமுடையார் என்று புகழ்ந்தாள். ஒரு பெண்மணி மற்றப் பெண்மணிகளின் அழகை ஒப்புவுளோ? புகழ்வுளோ? கோதையின் கோதிலாக்குணங்கள் இதனால் வெளியாகும். திருப்பாவை முடிவில் ஆண்டாள் பேசிய 'திங்கட் திருமுகத்தை', முதல் பாட்டிலேயே 'திங்கள், மதி, நிறைந்த மதி, மதியம்போன் முகத்தான்' என்று த்வநிப்பிப்பதை ரஸிகர் கவனிக்கவேண்டும். திருப்பாவைக்கு நாம் கோதை அருளை முன்னிட்டுச் செய்யும் வ்யாக்யாரத்தில் விஸ்தரிப்போம். இப்படி முதலிலும் முடிவிலும் பேசுவதால் திங்கள் (மதி) மதி நிறைந்திருந்தது ஆண்டாள் நெஞ்சில் என்பதை ஸ்ரீதேசிகனது பவித்து இங்கே முதல் சுலோகத்தில் 'சந்திரன் (புருஷனுடைய) மனதிலிருந்து ஜாதன்' என்ற புருஷஸூக்தச்ச்ருதியை அநுஸரித்து 'விஷ்ணுசித்தத்தைநந்தனம் செய்து அதில்தோன்றியவன்' என்பதையும், இரண்டாமடியில் சந்தரபர்யாயமான ராஜசுபதத்தை ப்ரயோகிப்பதால், ஸ்ரீரங்கசந்தரன் என்றும் பேசுகிறார் என்பதையும் ரஸிகர் அறியவேணும். 'ஸ்ரீரங்கசந்தரமஸம் இந்திரயா விஹர்த்தும்' முதலிய ஸ்ரீபட்டர் அநுபவங்களையும் நினைக்கவேண்டும். இங்கே 'கோதாம்' என்பது விசேஷ்யம். இது ஸாபிப்ராயம். 'வாக்கைக் கொடுப்பவளைச் சரணமடைகிறேன்' என்றதால் பரிகராங்குரம் என்னும் அணிமுறையாக வாக்கின் அபேகையை ஸூசிக்கும் ஸ்வாரச்யமும் கவனிக்கத் தக்கது. இங்கே ஆண்டாளுக்குப் ஸ்ரீரங்கராஜனோடு யோகம், அவள் திருநாமமாகிய 'கோதா' சப்தத்திற்கும் 'யோகம்' என்னும் அவயவப் பொருள். இங்கே 'விஷ்ணுசித்தகூடநாடி' என்பதால் 'ஜநகவம்சத்தரசர்கள் குலத்திற்கு என் பெண் கிர்த்தியைக் கொணர்வாள்' என்ற ஜநகர் வார்த்தையை நினைக்கவேண்டும். (1)

வெவெஸிகுஃ ஸ்ரீகிராவி ஸூயவீநாஃ

வண்ணெழுந்தோதி உலகிநா ஸூயவீநாஃ தெ |
ஹம் விஷ்ணுவிநா ஸூயவீநாஃ தெ |

ஸூயவீநாஃ ஸூயவீநாஃ ஸூயவீநாஃ || 2 ||

வைதேசிக: ச்ருதிகிராமபி பூயஸீநாம்

வர்ணேஷு மாதிரி மஹிமா ந ஹி மாத்ருசாம் தே 1

இத்தம் விதந்தமபி மாம் ஸஹஸைவ கோதே

மௌநத்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ்த்வதீயா: 11 (2)

“எண்ணிறந்த சுருதிவாக்குகளுக்கு நிலமல்லாத (எட்டாத) உன்னுடைய மஹிமை என்போன்றவருடைய எழுத்துக்களுக்குள் அடங்காதே. இப்படி அறிந்தவனான என்னையும் ஆலோசிக்கவே இடமில்லாமல் சடக்கென்றும் பலாத்காரமாயும் ஒ கோதையே! மௌந்ததைக் கோபிக்கும் உன் குணங்கள் என்வாயைத் திறந்துவைத்துப் பேசச் செய்கின்றன”.

(தா-ம்) கோதா என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி அவனைச் சரணமடைகிறேனென்றார். தேவஜாதியர் பரோக்ஷமான பேச்சில் ரஸிப்பர். தேவியான கோதையை ‘கோதையைச் சரணமடைகிறேன்’ என்று முதலில் த்வயமந்த்ரத்தில்போல, பரோக்ஷமாகப் பேசிச் சரணம் புகுந்தார். மஹாகவியான கோதையுண்டையின் அவதாரமான உத்தம (த்வரி) கவி தேசிகன் ப்ரயோகித்த ‘கோதா’ சப்தத்தின் த்வர்யர்த்தத்தை உடனே அறிந்தான். பரிகராங்குராலங்காரத்தால் ஆசைப்படுவது கவிதை என்பது வஸ்துத்வரி. தன்னைத் துதிக்க அர்ஹுமான உத்தம வாக்கைக்கேட்கிறார் இவர் என்று அறிந்துகொண்டான். “ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய திவ்யாஜ்ஞையால் வேதாந்ததேசிகன் என்றும், அவர் திருவேலக்கத்தில் பெரியோரால் கவிதார்க்கிக லிஹமம் என்றும் பிருதளிக்கப்பட்ட நீர் என்னைத் துதிக்கக் கவிதாபிகைக் கேட்பீரேயானால், எம் நாயகன் கொடுத்த பிருதங்கள் பொய்யாகாவோ? ரங்கபர்த்தா தானம் செய்த வேதாந்தாசார்யஸம்ஜ்ஞையை அந்வர்த்தமாகச் செய்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, ஸஹஜபஹுஞ்ஞமான ஸ்ரக்தரைப் பாற்கடலான ஸாராவளியைப் பாடினீரே? எம் நாயகர் கொடுத்த கவிதைப் பிச்சையால் நீர் பூர்ணரல்லவா? அரை வயிற்றுக்குத்தான் ‘கொள்ளக் குறை விலனும் வேண்டிற்றெல்லாம் தருபவனுமான’ ஸ்ரீரங்கராஜன் பிச்சை கொடுத்தாரோ? நீர் வேதாந்ததேசிகராயிற்றே; நான் ஈச்வரியாயிருந்தாலும், ஈச்வரதத்வத்தின் நிலையை வேதாந்தங்கள் அறியாவோ? வேதாந்ததேசிகருக்கு வேதாந்தங்களுக்கு நிலமான ஈச்வரமஹிமை நிலமாகாதோ? ஓய் தேசிகரே!” என்று கோதை வினவ,

உன் மஹிமையிருக்குமூரிலேயே வேதாந்தங்கள் அணுகக் கூடவில்லை. வேதாந்தங்களுக்கு உன்னுடைய மஹிமை வைதேசிகம் என்பதால் கைமுத்தயத்தால், வேதாந்ததேசிகனுக்கும் அவன் பெருமை வைதேசிகமென்று ஸித்திக்கிறது. ஒருவர் ப்ரபாவம் அவருக்கு ஸமீபத்திலிருந்தால் தெரியலாம்; ஒரே ஊரிலிருந்தாலும் தெரியலாம். ஸாமீப்யம் அல்லது ஸாலோக்யமாவது இருக்கவேணும். ஸாலோக்யமேயில்லை. ஸாமீப்யத்திற்காசையேது. வேதங்கள் அந்தந்தங்களென்பர். என் போன்றவர்களுக்கு சில எழுத்துக்கள் கூட்டத் தான் தெரியும். என் போன்றவர் எழுத்துக்களுக்குள் உன் மஹிமை அளவடங்குமோ? வர்ணம் என்பது எழுத்தையும் சொல்லும், ஸ்தோத்ரத்தையும் சொல்லும். (வர்ண்யதே அநேந - இதனால் வர்ணிக்கப்படுகிறது) எங்கள் எழுத்துக்களிலடங்காது. நாங்கள் வெட்கத்தைவிட்டு கோணமானுவென்று ஸ்தோத்ரங்களை (வர்ணங்களால் வர்ணங்களைச்) செய்தாலும் உன் மஹிமை அதிலடங்குமோ? துதிப்பாடலுக்கும் வர்ணமென்று பெயர். 'உபாத்தவர்களை சரிதே பிநாகிந:' என்று குமாரசம்பவம். இந்த ச்லோகத்தில் 'கர்த்தும் ததீய மஹிமஸ்துதிம்' என்ற ஆளவந்தார் ச்லோக வார்த்தை ஸ்வாமி நெஞ்சிலோடுகிறது. துதியென்றால் மஹிமையின் துதியாகும். மஹிமையை அறியாமல் எப்படித் துதி செய்கிறது. 'யதாவத் வர்ணநே தஸ்ய கிமுதாந்யே மிதம் பசா:' என்று யாதவாப்யுதயத்தில் 'வேதங்களை பாடிப்பாடி ஒரோர் குணத்தின் ஏகதேசத்திலே சோர்வடையும் விஷயத்தில் மிதஞ்ஞானவர் யதாவத்தாய் உள்ளபடி வர்ணிப்பதில் ஸமர்த்தராகாவென்பதற்குக் கேட்க வேணுமோ' என்று ஸாதித்ததை நினைக்கவேணும். உள்ளபடி வர்ணிப்பது வர்ணமென்னும் துதி. அங்கே கைமுத்யம் ஸ்பஷ்டமாக்கப்பட்டது; இங்கே கைமுத்யம் வ்யஞ்ஜிதம். என் அறியாமையை நான் நன்கறிந்தும் திடீரென்று பலாத்காரமாய், உன் குணங்கள் உன் சிசுவாகிய நான் ஊனமயாயிருப்பதை ஸஹிக்காமல் என் மௌனத்தின்மீது கோபித்து என் வாயைத் திறந்து விட்டு என்னைப் பேச்சைக் கொடுக்கும் வியாபாரத்தில் தள்ளி விடுகின்றன. ஸஹஸைவ - அதிவேகமாகவே - பலாத்காரமாகவே. ஒன்றுமறியேனென்றீர், மௌனத்தை க்காணேமே, வாய் திறக்கிறே, இதென்ன ஸாஹஸம் என்பாயோ, அம்மா

இது உன் குணங்களின் ஸாஹஸம், அவற்றின் பலாத்காரம்; என் ஸாஹஸமல்ல. உன் குணங்கள் உன் குழந்தையாகிய என் மௌநத்தைக் கோபிக்கின்றன. பெருமாள் குணங்கள் மௌநத்தை நிர்ப்பந்திக்கும். அவர் ஆரந்த குணத்தைப்பேசி ஓய்ந்து வாயை மூடிக்கொண்டு சம்மாயிருப்பதே அழகு என்று வேதம் நிவ்ருத்தியடைந்தது. 'முகலாயம் கிலியே' 'ஊமையாக லயமடைந்தது' என்று ஸ்ரீபட்டர் ஸாதித்தார். பெருமாள் குணங்கள் அவருடைய ஐச்வரியப் பெருமையால் மௌநத்தையும், ஊமைத் தன்மையையும் ஸஹிக்கும்; பேசாமலும் செய்யும்; தாயாகிய உன்னுடைய குணங்களே குழந்தை வாயை மூடி ஊமையாயிருப்பதை ஸஹிக்காது; மௌநத்தைக் கோபித்து வாயை உடனே திறந்து விடும். வேறென்றையும் உன் குணங்கள் கோபிக்கமாட்டா. மௌநத்தை மட்டும் கோபிக்கும். பெருமாள் குணங்களுக்கும் உன் குணங்களுக்கும் இந்த வாசியுண்டு. என்ன குணங்கள்? முன் ச்லோகத்தில் மூன்று சொன்னேன். அவையென்ன? கூமை, கருணை, கோதை என்ற திருநாமத்திற்கேற்ற 'வாக்கைத் தானம் செய்வதென்னும் குணம்'. என்ன பிதற்றினுலென்ன? சொற்குற்றம், பொருள் குற்றம். எத்தனையிருந்தாலுமென்ன? உன் பொருமை அதையெல்லாம் பொறுக்காதோ? ஏனஞ்ச வேணும்? உன்னைத் துதி செய்தாலல்லது நான் தரிக்க முடியாத என் ஆர்த்தியைக் கண்டும் உன் கருணை என்னைக் கைவிடுமோ? 'மொடி - வாக்கையளிப்பவன்' என்னும் உன் திருநாமம் என் ஊமைத்தனத்தை கோபிக்காதோ? நான் உன்னைச் சரணம் புகுந்தும் ஊமையாயிருந்தால் அதை உன் திருநாமம் கோபியாதோ? இரண்டுக்கும் பரஸ்பரம் சத்ருத்வமில்லையோ? வாக்கைக் கொடுக்கும் குணம் கொள்வாரில்லாமற்போனால் காகை நிலவு போல் வீணாகாதோ? 'முகாயந்தி' என்பதிலும் மிக்க ரஸமுண்டு. 'முகம்' என்பது வாய்க்குப் பெயர். லக்ஷணையாக வாய்ப்பேச்சை, வாக்கைச் சொல்லும். முகத்தைக் கொடுப்பது முகரம். முகம்ராதி. ராதி என்பதற்கு கொடுக்கிறது என்று பொருள். வாய்ப்பேச்சை, வாக்கை, துதியைக் கொடுப்பது முகரம்—வாயைக் கொடுக்கச் செய்கிறது என்று மொத்தப் பொருள். என் வாயைக் கொடுக்கச் செய்தால் தானே, உனக்கு மொடி என்னும் திருநாமம் நிலைக்கும். பேரருளாளனைத்

துதிக்கையில் 'உம்முடைய வாத்ஸல்யமே என்னை முகரனாகச் செய்கிறது' என்று ஸாதித்த ச்லோகத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் இதை விஸ்தரிக்கிறோம் (2)

கூதெயஸஃ ப்ருவணயொரப்யதாயபாநாஃ

தூய்யாஃ கூபீயஸிணிநாபுரஸிஞ்சிதாநாடி |

மொபே கூபேவ ஜநநி கூடிவிஷ்வாஹாநாஃ

வாஹம் ப்ருவணயொரப்யதாயபாநாஃ 22 ஸம்வியேஹி || 15 ||

த்வத்த்ரேயஸ: ச்ருணயோரம்ருதாயமாநாம்

துல்யாம் த்வதீயமணிநாபுரசிஞ்சிதாநாம் |

கோதே த்வமேவ ஜநநி த்வதபிஷ்டவார்ஹாம்

வாசம் ப்ரஸந்நமதூராம் மம ஸம்விதேஹி || (3)

உன் காந்தனுடைய செவிகளுக்கு அம்ருதம் போன்றதாயிருப்பதும், உன்னுடைய மணிச்சிலம்பின்னோசைக்கு துல்யமானதும், உன்னை நன்கு துதிக்க யோக்யமுமான ப்ரஸந்ந மதூர வாக்கைத் தாயாகிய கோதேயே நியே எனக்கு அமைத்தருளவேணும்.

தாத்பர்யம்— (1) நீர் சரணம் புகுகிறதாகவும், நீர் என் மஹிமையை அறியவும் பாடவும் அசக்தர் என்றும் பேசுகிறீர். ஆனால் கவி பாடிய இரண்டு ச்லோகங்களும் அழகியதே. இப்படியே நீர் பாடலாம். (2) சரணம் புகுகிறேனென்கிறீர். வாய் திறக்கப்படுகிறது என்கிறீர். முழு வாயால் 'கவிதா சச்தி வேணும்' என்று அர்த்திக்கமாட்டேனென்கிறீரே. திறந்த வாயால் வேண்டியதை நன்றாய்ச் சொல்லிக் கேளும் — வெட்கப் படாதேயும். இப்படிச் சொன்னதும், உன் மணிச் சிலம்பி னொலியைப்போல் உன் நாயகன் செவிகளுக்கு அமிர்தத்தை வார்க்கும் இனிய கவிகளையல்லவோ நான் ஆசைப்படுவது. அப்படிக்கினிய கவிகள் எனக்கு நீ கொடாமல் போனால் ஸ்வயமாய் எனக்கு அவை சக்யமல்ல. தாயாகிய உன்னிடமெனக்கு என்ன வெட்கம். வாய் விட்டு நன்றாய் யாசிக்கிறேன்' என்றார். ச்ருதிகளுக்கெட்டாது உன் மஹிமையென்றார் முன்பு. இங்கே உன் நாயகன் ச்ருதிகளுக்கு மதூரமாய் எட்டவேணும் என்கிறார். உன் நாயகன் எத்தகையர் தெரியுமோ? எல்லாக் கவிகளும் அவரிடம் தாங்கள் காவ்யங்களைப் பாடி அரங்கேற்றிப் பரிசு பெறவேணும். எல்லாக் கவிகளும் அவரிடம் பாடி இற்றைப் பறை பெற்றால் தான் உலகம் அவர்கள் கவிகளை பஹுமானிக்கும். தம் விஷய

மான காவ்யமாயின், அதன் இனிப்பு குறையவிருந்தாலும் குறை சொல்லமாட்டார். ப்ரிய காந்தையும் உத்தம கவியுமான உன் விஷயமான கவியானதால், அமிர்தமாயிருந்தாலொழிய அபிந்தனம் செய்யார். ப்ரதிதினமும் தன் முன்பு அரங்கேற்றப் படிக்கப்படும் காவ்யங்களைக் கேட்டுக்கேட்டு காவ்ய குண தோஷங்களை பூர்ணமாய் பரீக்ஷிக்கத் தெரிந்த செவிகளையுடையவர் அரங்கராஜர். அவருக்கு பஹுகுணரமணீயமென்று பஹுமானிக்கத் தக்கதாக வேணும். அமிர்தம் போல இனிப்பென்றதோடு திருப்தியில்லை. மற்றோருபமானமும் செய்கிறார். அந்த உவமையையும் கோதை ஸம்பந்தமாகவே எடுக்கிறார். உன்னுடையது உன்னுடையது என்று இங்கே பலதரம் பேசுகிறார்.

உனக்கு மிகப்ரியன், உன்னுடைய மணிச்சிலம்புகளினொலிகள், த்வமேவ (நீயே, நீயாகவே). உன்னை நன்கு துதிக்க அர்ஹமான, என்றே திரும்பவும் திரும்பவும் பேசுகிறார். எல்லாம் உனதாகவேயிருக்கவேணும்; என்னதென்பதே கூடாது. உன்னுடைய மணிச்சிலம்பின் ஓசை காதில் விழுவதை அவர் எல்லையில்லாத ஆவலுடன் ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருப்பார். அதனிலும் இனியது அவர் செவிக்குக் கிடையாது. உன் வரவை அல்லவோ, அது முன்பே காட்டும். ‘மணியோசை வரும் முன்னே, நீ மஜிமாமினியாய் ஆடியாடிநடந்துவருவதையல்லவோ அவ்வோசை காட்டும். விக்ரமோர்வசீயம் என்னும் த்ரோடகத்தில் விக்ரமன் ‘மஹா நூபுரசப்தமாத்த்ரமபிமே காந்தாச்ருதள பாதயேத்’ (உர்வசீ வருவாளோ, அவள் சிலம்பின் ஓசையை மட்டும் என் காதில் விழச்செய்வாளோ, பின்னாலே மெள்ள வந்து தன் தாமரைக்கைகளால் என் கண்களைப் பொத்துவளோ) என்று தன் ஆசையைப் பேசின ச்லோகம் இங்கே கவி நெஞ்சிலோடுகிறது. கோதையின் அடிச்சிலம்பின் ஓசையைப் போன்ற மதுரவாக்கை யாசிக்கிறார். சேஷனாகிய தம் வாக்குக்கு அவன் திருவடி ஸம்பந்தமான சிலம்போசையின் உவமையைச் சொல்லுவதுதானழகு. அவன் ‘வக்த்ராரவிந்த மகரந்த துல்யமான’ வாக்கைக் கேழ்க்கவில்லையென்பதைக் கவனிக்கவேணும். “மொடெ க்ஷுரெவ ஜநநி வாஹம் ஸம்விபெஹி” வாக்கைக் கொடுப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடைய நீ (கோதை) நீயாகவே ஸ்வயமாய்க் கொடுக்கவேணும். ஞானாக்கள் நிர்ப்பந்தித்தால் கொடுப்

பவரல்லரே. தம்பேருதக் தாமாகவேதான் கொடுப்பர். 'ஜநநி' தாயே, என்னைப் பெற்றவளே, என்னைப் பெற்ற நீ என் துதியையும் நீயே பெறுவாயாக. (பிறக்கச்செய்வாய்). பெற்ற ஜநநியைத்தானே "ஹவதி லிக்ஷாம் ஷேஹி" என்று குழந்தைகள் யாசிப்பர். 'லிக்ஷாம் ஷேஹி' என்பதுபோல் சப்தம் இருக்க, 'ஸஹியேஹி' என்று ஸாதித்தார். நான் உன்னை யாசிக்க வெட்கப்படவில்லை. பெற்றவள்தானே என்போன்ற ப்ரஹ்மசாரிக்குப் பிச்சை போடவேணும். உன் நாயகனுக்கு செவிக்கு கொடுக்கவல்லவோ நான் உன்னை யாசிக்கிறேன். நீ எனக்குக் கொடுக்கும் வாக்குப்பிச்சை உன் நாதன் செவிகளுக்கு அமிர்தமாகும். க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம், ராமகர்ணம்ருதம் என்ற பகவத்ஸ்தோத்ரங்கோக்காட்டிலும் கோதை கர்ணம்ருதமே அவர் செவிக்கு அத்யந்தமின்பத்தைப் பயக்கும். 'நானே வாக்கைக் கொடுத்து என்னைத் துதிக்கச்செய்து அதை நானே கேட்டு மகிழலாமோ' என்று நீ கேட்பாயே? நீ எனக்கு வாக்கைக் கொடுத்து உன்னைப்பற்றிப் பாடச்செய்தால் போதும்; அப்பாட்டை நீ காது கொடுத்துக் கேட்கவேண்டாம். உன் நாயகன் கேட்பதே போதும். த்வதபிஷ்டவார்ஹாம். கவிச்சக்ரவர்த்தினியான உன்னை நன்கு இனியப் பாதயோக்யமான வாக்கு உன் கவிதையே, இங்கே 'அபிஷ்டவம்' என்னும் பதத்தைக் கவனிக்கவேணும். கோபாலபாலனை ப்ரஹ்மதேவன் வத்ஸாபஹாரப்ரகரணமுடிவில் ப்ரஹ்மஸ்துதி என்று பெயர் பெற்ற அத்துதஸ்தோத்ரத்தால் துதி செய்து முடிந்ததும் 'இத்யபிஷ்டே பூமானம் த்ரி: பரிக்ரமய பாதயோ:' (இப்படி எல்லையில்லாப் பெருமையும் ஸுகமுமான கண்ணனை நன்கு துதித்து மூன்று ப்ரதக்ஷிணங்கள் செய்து திருவடிகளில் விழுந்தார்) என்று அவர் மகிழ்ந்து வர்ணிப்பதில் நான்கு முகங்களாலும் ஸர்வகாலமும் நான்கு வேதங்களையும் அத்யயனாத்யாபனம் செய்யும் ஸரஸ்வதீகார்தரான ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்துதியை 'அபிஷ்டவம்' என்று பேசினார். அதுபோன்ற ஸ்தவத்தில் ஆசை. திருவேங்கடமுடையான் தயாவிஷயத்திலும் 'அபிஷ்டௌமி நிரஞ்ஜநாம்' என்று இப்படித் துதிக்க ஆசையைக்காட்டினார். ஆளவந்தார் சதுஸ்லோகியும் இப்படி அபிஷ்டவமாக அமைந்ததென்பதை 'அபிஷ்டௌதிஸ்துத்யாம்' என்று அதை வர்ணித்ததால் காட்டினார். எந்த ரீதியான வாக்கு வேணும்? ஸமாஸங்கள் நிறைந்த ஓஜஸ், அக்ஷரடம்பரம் (தடபுடல்) என்

னும் கௌடரீதி வேணுமா? மாதூர்யஸௌகுமார்யங்களோடு கூடிய பாஞ்சாலரீதி வேணுமா? தோஷஸேசங்களாலும் ஸ்பர்சிக்கப்படாததும் ஸமக்ரகுண சூம்பிதமும் வீணையின் ஸ்வரத்தின் ஸௌபாக்யத்தையுடையதும் (விபஞ்சிஸ்வர ஸௌபாக்ய யான) வைதர்பரீதி வேணுமா? உமக்கு எல்லாம் பிடிக்கும் என்று நீரே ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் “கௌடவைதர்ப்ப பாஞ்சாலமாலாகாராம் ஸரஸ்வதீம் 1 யஸ்ய நித்யம் ப்ரஸம்ஸந்தி ஸந்தஸ்ஸௌரபவேதின: ” என்று பாடியிருக்கிறீர். கவிஸார்வ பெளமரான காளிதாஸருக்கு கௌடரீதி வராது. உமக்கு அதுவும் வச்யம். உமக்கு இத்தனை ரீதியும் வச்யமென்றீர்? என்னை ஏன் யாசிக்கவேணும்? உன்னுடைய அபிஷ்டவத்திற்கு அர்ஹமான வாக்கு எனக்கில்லை. ஆகையாலுன்னை நான் யாசித்துத் தானம் வாங்கித்தான் தீரவேணும். மேல்மேல் கோடி சொல்வதில் நீர் சளைக்கமாட்டீர். வேண்டிய வாக்கைக் கேளும். அம்மா கௌடரீதி வேண்டாம். ஸமக்ரகுணேபேதமான வைதர்ப்பிரீதியையும், மாதூர்ய ஸௌகுமார்யங்களோடு கூடிய பாஞ்சாலரீதியையும் அளிக்கவேணும். விபஞ்சி (வீணை) ஸ்வரம் போன்ற இனிப்புடையது வைதர்பி என்பர். யாழிலுமினிதா கும் உன் சிலம்பின் ஓசை. கோதை சிலம்பின் ஓசையைப் போன்ற என்றதால் உயர்ந்த வைதர்ப்பிரீதியைக்கேட்டதாயிற்று. ப்ரஸந்ர மதுரமான வாக்கை அளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறார். மதுரம் என்பது பாஞ்சாலரீதியை அஸாதாரணமாகக்காட்டும். ப்ரஸாதம் முதலிய சிறந்த எல்லாக் குணங்களையுமுடையது வைதர்ப்பிரீதி. ‘ப்ரஸந்ர’ என்பதால் அந்த ரீதியையும் கேட்கிறார். இந்த ரீதிகளால் கந்தங் கமழும் மாலைபோன்ற ஸரஸ்வதியை யாசிக்கிறேன். உன் பாமாலை போன்ற இனிப்பும் ஸௌரப்யமுமிருக்க வேணும். வாக்கின் பரிமளத்தை உன்னிடம் யாசிக்கிறேன். புஷ்பம் போன்ற வாக்கு வேணும். பெருமானுக்கு வாக்கு மாலை ஸமர்ப்பிக்க உன்னிடம் தானே யாசிக்கவேணும். நீயே விதானம் செய்யவேணும். விதானம் மட்டும் போதாது. நன்றாய் விதானம் செய்யவேணும் (அமைக்கவேணும்). ஸம்விதானம் செய். விதர்ப்பாதிபதியின் புத்திரி ருக்மிணி; கிருஷ்ணனுக்கு பரமமித்ரமானவள் பாஞ்சாலீ, த்ரௌபதி; அவள்ருக்மிணிக்கு ப்ரணஸமமானஸகியாவாள். வைதர்ப்பி, பாஞ்சாலீ என்னும் திருநாமங்களை பெருமானுக்கும் கோதைக்கும் அமிர்தமாகும்.

கூஷாஹபெந டயதீம் யஜுநாநுஹாவம்

தீயெயுயயாவடிவமாஹு ஸரஸ்வதீம் தெ ।

மொடெ விக்ஸுரயியாம் ஹவதீகடாக்ஷாஸு

வாஹம் ஸுரணி சகரநுஜம்ஃ கவீநாழ ॥ ॥ ச ॥

க்ருஷ்ணந்வயேந தததீம் யமுனாநுபாவம்

தீர்த்ததர்யதாவதவகாஹ்ய ஸரஸ்வதீம் தே ।

கோதே விக்ஸ்வரத்யாம் பவதீகடாக்ஷாத்

வாசஃ ஸ்புரந்தி மகரந்தமுசஃ கவீனாம் ॥ (ச)

(ப-ரை) மொடெ - கோதாய் ! கூஷாஹபெந - க்ருஷ்ண

ஸம்பந்தத்தால், யஜுநாநுஹாவம் - யமுனையின் பெருமையை
டயதீம்-தரிப்பவளான, தெ- உன்னுடைய, ஸரஸ்வதீம்- ஸரஸ்
வதியை, (வாக்கை, நதியை) தீயெயுஃ - குருக்களின் முகமாக,
(இறங்கும் துறைகள் வழியாக), யாவடி - உள்ளபடி, (சாஸ்
திரமுறைப்படி) சவமாஹு - இறங்கி ஸ்நானம் செய்து, ஹவதீ
கடாக்ஷாஸு - உன் கடாக்ஷத்தால், விக்ஸுரயியாம் - மலர்ச்சி
அடைந்த புத்திகளையுடைய, கவீநாம் - கவிகளுடைய, வாஹம்-
வாக்குகள், சகரநுஜம்ஃ - தேனைப் பொழிந்துகொண்டு,
ஸுரணி - விளங்குகின்றன.

கோதாய் ; க்ருஷ்ணஸம்யோகத்தால் யமுனையின் பெரு
மையை உடையதான உன்னுடைய ஸரஸ்வதியை (வாக்கை, நதியை)
குருக்களின் முகமாக (இறங்கும் துறைகள் வழியாக) உள்ளபடி
(சாஸ்திரமுறைப்படி) இறங்கி ஸ்நானம் செய்து உன் கடாக்ஷத்தால்
மலர்ச்சியடைந்த புத்திகளையுடைய கவிகளுடைய வாக்குகள்
தேனைப் பொழிந்துகொண்டு விளங்குகின்றன.

அவதாரிகைகள்- (1) என் நாயகனுடைய ஓர் அவதார
மான ஹயக்ரீவமுர்த்தியை நீர் துதிக்கையில் 'ஜேஷுபுணாடி
ஜேணிந-புபுரனெ ஜேஷு-புஷிகாம் வெடிமிராம் பூதீஜே' என்று
பேசினீர். 'அவர் ரத்நச்சிலம்பின் இனிய ஓசையில் வேத
ஸரஸ்வதிகள் பெட்டியில்போல் அடங்கியிருக்கின்றன' என்று
பாடினீர். இங்கே பெண்பிள்ளையாகிய என் சிலம்பின் ஓசை

யைப்போல் இனிய வாக்கென்கிறீர். இரண்டிடத்தினும் 'உணர்
 நடுபுரடா' என்று 'ஒரேவிதப்பேச்சு. அங்கே 27-ம் சுலோ
 கத்தில் "கடாஷாஃ, பெராபுஷா வுஃஸாஸிஜேதம் கஷா
 னீழ், ஸாஸுதீம் ஷிஸுஹு" என்று பாடினீர். 'உம்முடைய கடா
 ஷங்கள் மதுஷ்யர்கள் காதுகளில் அம்ருதத்தை வார்க்கும் ஸரஸ்
 வதியை எனக்கருளவேண்டும்' என்று ஹயக்ரீவதேவனைப் பிரார்த்
 தித்தீர். அம்ருதவாக்கை அவரிடமே ப்ரார்த்திக்கலாமே. அவ
 ரிடம் ப்ரார்த்தித்ததை அவர் முன்பே உமக்கு அருளியிருக்கிறார்.
 இப்பொழுது வெறும்பேச்சாக முகஸ்துதியாக நீர் அதே வார்த
 தைகளைக்கொண்டு யாசிக்கிறீர். ஹயக்ரீவனிடமிருந்து அடையா
 மல் என்னிடமிருந்து பெறவேண்டியது மீதியுண்டோ? இதற்
 குப் பதில் கூறுகிறார்:— அம்மா நீ நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும்.
 பரமபுருஷனாகிய உன்னுடைய நாயகன் காதுகளில் அம்ருதத்தை
 வார்ப்பதுபோல் இனிமையான வாக்கையல்லவோ நான் முன்
 சுலோகத்தில் ப்ரார்த்தித்தது. என் இஷ்டதைவமான ஹயக்ரீ
 வரை 'பும்ஸாம்' என்று பொதுவாக மதுஷ்யர்கள் செவிகளுக்கு
 இனிய ஸரஸ்வதியைத்தானே ப்ரார்த்தித்தேன். இங்கே
 உன்னை யாசிப்பது பரமபுமானுடைய செவிகளுக்கு அம்ருத
 மான சொற்கள். உன் நாயகன் ரங்கநடரல்லவோ. சிலம்பில்
 லாமலும், சிலம்போசையில்லாமலும் நர்த்தனம் செய்வரோ.
 நான் மனப்பூர்வமாக உண்மையாகத்தான் துதிக்கிறேன். ஹயக்ரீ
 வஸ்தோத்ரத்தில் 'கடாஷாஃ ஷிஸுஹு' என்று அநேக கடா
 ஷங்கள் சேர்ந்து வாக்கை அறுக்ரஹிக்கட்டும் என்று ப்ரார்த்
 தித்தேன். உன்னுடைய ஒரு கடாஷத்தைப் பெற்றுத் தேன்
 பொழியும் பல வாக்குகள் ப்ரவஹிக்கும் என்று இந்த சுலோ
 கத்தில் 'ஹவதீ கடாஷாஷ் வாவஃ ஸுஹணி' என்று பேசப்
 போகிறேன், அம்மா!

(2) என் கவிகளைக் கற்று யாரேனும் கவிகளாளுர்களா? அம்ருதவாக்கைப் பெற்றிருக்கிறார்களா? வாத்தேவியான ஸரஸ்
 வதியை உபாஸித்துக் கவிகள் அம்ருதவாணியைப் பெறுவரென்
 பரே. 'ஷேவீ வாவஃவாஸதெ ஹி வஹவஃ' என்பர். இதன்
 பதில்— உன்னுடைய வாக்குத்தான் பரிசுத்தமான ஸரஸ்வதி.
 ரஸம் ஓர் அவிச்சிந்நப்ரவாஹமாக புண்யநதியைப்போல் பெருக்கு

னத்தைக் கேட்ட நதிகள் மம்மதவிகாரம் நிரம்பி 'நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்' என்பதுபோல், மனோவிகாரங்களைச் சுழல்களாலும் சூழிகளாலும் காட்டிக்கொண்டு, கண்ணனை ஆவிங்கனம் செய்ய ஆசையைக் காட்டுவதுபோல், அலைகளாகிய கைகளை உயர்த்திக் கொண்டு ஆவலுடன் கரையிலிருக்கும் க்ருஷ்ணனிடம் ஒடிவந்து தாமரைமலர்களை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைக் கதுவுகின்றனபோலும்" என்று சுகர் வர்ணித்தது யமுனா நதிவிஷயம். பின்பு யமுனை (காளிந்தி) கண்ணனுக்கு அஷ்டமணி ஷிகளில் ஓர் மணிஷியானாள்.

சுநு + சுயஸு சுநயஸு, சுநு + லாவஸு சுநுலாவஸு-காரண கார்யங்களுக்கு சுநுரூபவ்யம்.

உயதீம்— உன் ஸரஸ்வதிநதி யமுனையின் பெருமையை உடையது (வழிக்கிறது). 'தூய பெருநீர் யமுனை' என்று யமுனைத்துறைவன் ஸம்பந்தமுடையதாக (அந்வயமுடையதாக) யமுனை நீரை வர்ணித்தாய். அப்படி வர்ணிக்கும் உன் ஸரஸ்வதிக்கும் அந்த வர்ணனம் தரும். இங்கே டியாநாம் என்று ஆத்மநேபதமாக ப்ரயோகிக்காமல் டியதீம் என்று பரஸ்மைபதமாக ப்ரயோகித்தது ரஸம். க்ருஷ்ணரஸவெள்ளத்தில் நீ நீராடி மகிழ்வதைப் போல், உன் ஸரஸ்வதியில் நீராடிகிறவர்களும் அதில் ஆழ்வதால், அந்த ரஸமுள்ள கவிதையை அவர்களும் பெற்று உத்தம கவிகளாகும்படிக்கும் செய்கறாய்.

தெ ஸாரஸூதீழ்— உன் ஸரஸ்வதியை. உன் க்ருஷ்ணபக் திரஸகவிதா நதியில். 'ஸரஸ்வதீம்' என்பதால் நுட்பமான பொருள் உன் உள்ளே மறைந்திருப்பதையும் கொள்ளவேணும். வ்யங்கியமே மிகுதி.

தீரெயுடும்— வெள்ளமிட்டோடும் ரஸப்ரவாஹ நதியில் இறங்கும் துறைகளைக் காட்டும் பல ஆசிரியர்கள் முகமாக. 'அநேக குருக்களிடம் அநேகம்தரம் கேட்கவேண்டும்' என்பதைக் காட்டுகிறது பன்மை. 'தீர்த்தம்' என்பதற்குள்ள அநேகம் பொருள் களையும் கொள்ளவேணும். சாஸ்த்ரங்களை எல்லாம் கற்று உன் ஸரஸ்வதியில் நீராடவேணும். யஜ்ஞங்களை அதுஷ்டித்து சித்த சுத்தியை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு உன் பரிசுத்தஸரஸ்வதியில் இறங்கவேணும். 'விலிஷிஷணி யஜ்ஞம்'.

யயாவசு — உள்ளபடி உன் ஸரஸ்வதியின் ஹ்ருதயத்தை குருமுகமாக அறியவேணும். சாஸ்த்ரவிதிப்படி நீராடவேணும். சுத்தசுபஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு மனச்சுத்தியோடு நீராட வேணும். அந்தர்வாஹினியானதால் (பொருள்கள் உள்ளே மறைந்து கிடப்பதால்) உள்ளபடி உன் கருத்தை அறிய ஆசிரியர்கள் வழி காட்டவேணும். படிப்படியாய் உன் பாவங்களிலாழ வேண்டும்.

சுவமாமு — இறங்கி நீராடி. ராமாயணகவி 'உடிசெவா வமாமுஷி' தரிஸாதீய-புதுதீழ்' என்று புண்யநதியிலே நீராடி அந்நதிக்கரையில் ராமாயணம் பாடினார். அதுபோல, உன் ஸரஸ்வதியில் எங்கள் பெரியோர் நீராடி மஹாகவி களானார்கள்.

மொடி — நீ இன்பத்துடன் கவிபாடினதால் உன் காவ்யத்தில் இனிய ரஸமுடையவருக்கு உன் கடாக்ஷத்தால் உன் போன்ற வாக்கைக் கொடுக்கக் கவிதாதானம் செய்பவளே.

ஹவதீக்ஷாசு — உன் க்ருஷ்ணரஸநதியான ப்ரபந்தங்ளில் ரஸிப்பவரை நீ கடாக்ஷிக்கிறாய். உன் ஒரு கடாக்ஷம் போதும் அவர்களுக்கு அநேகஉயர்ந்த புத்திவ்ருத்திகள் கொழுந்துவிட்டு மலரும்படிசெய்ய. கடாக்ஷத்தில் ஒருமை, அதனால் மலர்ந்துவளரும் புத்திகளில் பன்மை. 'விக்ஷாரயியாஸு' என்பது பன்மை. 'ஹவதீக்ஷாசு' என்னுமிடத்தில் ஹவதீ என்பது ஸர்வநாமசப்தமன்று. அப்படியிருந்தால் 'வஃவஹ்வம்' வரும். கோதை கல்யாணம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அது அதுசிதம், எல்லோரையும் சொல்லக்கூடிய ஓர் ஸர்வநாமசப்தத்தால் 'நாரீணாம் உதரிஷயுவான' கோதையைச் சொல்லுவது அழகல்ல. வேறு உணுதிவிசுவதியை உடைய சப்தம் இது. இங்கே வர்ணிக்கப்படும் கவிகள் பட்டர் முதலியவர். 'ஹவதீ ஸஃவஹ்வஹ்வா ஹரிஸு' என்று ப்ரயோகிப்பவர் அப்பெரியோர். அவர்கள் வாக்குகளேவார்ணிக்கையில் அவர்கள் ப்ரயோகத்தையதுஸரிப்பது அழகு.

விக்ஷாரயியாஸு — புத்தியும் புஷ்பமாயிற்று. அதற்கு மலர்ச்சியும், மலருகையில் விசும்மணமுமுண்டு. பூமலை கோதை

அதுகாஹிக்கும் வாக்கும் கவிபுத்தியும் புஷ்பமாக வர்ணிக்கப் படுவது உசிதமே.

கவீநாழி— ஆளவந்தார், ஆழ்வான், பட்டர், அம்மாள் முதலிய கவிகளுக்கு.

சுராஜஸூயம்— தேன் பொழிவதான.

வாழி— வாக்குகள், ஸுராஜி - ப்ரகாசிக்கின்றன. இத் தேனைக் காதாலும் பருகலாம்; கண்ணாலும் காணலாம்போல் இருக்கிறது. 'முடியானே'யிற்போல அதுபவம். (4)

சுராஜஸூயகூதள விரதீகிதாநா

சுஹாய ஷெவி ஷயதெ யஷஸு ரஸூநி: |

தநிஸிதம் நியதிதஸுவ ரேஷிஷாநா

தநீநிநாஷியஸ்ரெஸு மிராந் நிமஸ்ரெ: || ௫ ||

அஸ்மாத்ருசாமபக்குதேள சிரதீகிதாநாம்

அஹ்நாய தேவி தயதே யதஸேள முருந்த: |

தந்நிஸிதம் நியமிதஸ்தவ மேளளிதாம்நா

தந்தீநிநாஷியஸ்ரெ: ச கிராம் நிகும்பை: || (5)

(ப-ரை)ஷெவி - தேவி கோதாய், சுவகூதள-அபராதம் செய்வதில், விரதீகிதாநாம் - வெகுகாலமாய் தீக்ஷயாகக்கொண்டிருக்கும், சுராஜஸூயம் - என்போன்றவரிடம், சுஹாய - உடனே, ஷஸு ரஸூநி:-இந்த முருந்தன், ஷயதெ உதியக்-தயவு பண்ணுகிறான் என்பது யாதோன்று உண்டோ, தநி - அதானது, தவ - உன்னுடைய, ரேஷிஷாநா - சிரோமாலையின் நாரினாலும், தநீநிநாஷியஸ்ரெஸு - வீணைக்கம்பிகளின் நாதத்தைப்போல் மதுரமான, தவ - உன்னுடைய, மிராந் நிமஸ்ரெ: - நூல்களாலும், நியதிதம் - நியமிக்கப்பட்டான், நியதிதம் - நிச்சயமாய்.

தேவி கோதாய்! அபராதங்களைச் செய்வதையே தீக்ஷயாக (வ்ரதமாக) வெகுகாலமாகக் கொண்டிருக்கும் என்போன்றவரிடமும், உடனே (விரைவில், அன்றே) மோகும் கொடுப்பதாக முருந்தன் தயவு பண்ணுகிறான் என்பது, நிச்சயமாய் உன்னு

டைய சிரோமாலையின் நாரினாலும், வீணைக் கம்பிகளின் நாதத்
தைப்போல் மதுரமான உன்னுடைய நூல்களாலும் கட்டுப்பட்
டித்தான். அதனாலே தான் அப்படி அவன் உடனே தயவு
செய்து முக்தி அளிப்பது.

அவதாரிகை— (1) என் வாக்கில் முறைப்படி இறங்கி ஈடு
பட்டு ரஸிப்பவர் இனியகவிகளாகித் தேன்மொழி செவிகளாரப்
பொழிகிறாரென்றீர். என் ப்ரபந்தங்கள் எப்படி இனியதோ?
கவிஸிஹ்மமே உம் வாயால் கேட்கவேணும்; அரங்கன் புகழ்வது
போதாது. என்னது என்று பக்பாதத்தால் புகழ்வர்.

(2) யஜ்ஞங்களால் (தீர்த்தங்களால்) சுத்தியடைந்து என்
வாக்கை அறிய விரும்புகிறார்களென்று யஜ்ஞாதி சுருதியைப்
பேசினீர். உம்முடைய தகப்பனார் பாட்டனார் யாகதீக்ஷிதர்கள்.
நீரும் தீக்ஷிதரோ?

(3) விபஞ்சிஸ்வநமதுரம் வைதர்ப்பரீதியென்பரே. என்
வாக்கு அந்த லக்ஷணத்திற்கு ஏற்றதோ?

ஹேவி! கோதாதேவியே, மோக்ஷப்ராப்தியையும் மோக்ஷப்ரா
பணத்தையும் பேசுகிறபடியால் இங்கே தேவி என்று கூப்பிடு
கிறார்.

சுவசுபுதௌவிநரீக்ஷிதாநா— ஒருவிதத்தில் நானும் தீக்ஷி
தன்தான். யாகதீக்ஷிதர்கள் யாகமென்னும் 'கருதி'யில் தீக்ஷி
தர். நாங்கள் 'அபக்ருதியில்' தீக்ஷிதரென்று வேடிக்கையாகக்
காட்டுகிறார். வெகுகாலமாய் நாங்கள் இப்படி அநாதி தீர்க்கஸத்
ரத்தில் தீக்ஷிதர்கள்.

சுஸூரூபா— என்போன்றவர்களுக்கு, 'ஹவஹஸு
ஹி' என்பதுபோல, அஸௌ - உன்னுதியைக்கேழ்க்கஇதோ
நிற்கிறாரே. 'சுஸூரூபா' என்பது பரிஹாஸவர்ணனம்.

ஃகூநம்— மோக்ஷத்தை யளிக்கும் முகுந்தன், இத்
னால் செய்யும் தயவு மோக்ஷமளிப்பதென்பது ஸூசிசுக்கப்படு
கிறது.

சுஹாய- தாமதியாமல், உடனே, அன்றுதினமே. நாங்
கள் சிரகாலம் அபராததீக்ஷிதர்கள். 'ஸூசிரேண'. விளம்பயில்லா
மல் உன் நாயகன் அன்றே மோக்ஷமளிக்கிறான். மோக்ஷமளிக்க
அவர் வெகுதூர தீக்ஷ.

உயதெ யடிஸள— அவன் தயவு செய்வதென்பது
எதுவோ.

தக் - அது, நிஸிதம் - கட்டாயமாக. தவ ஜ்ளஹிஷ்டி-
உன் கூந்தலில் சூடிக்கொடித்த மாலைக் கயிற்றாலும்.

தஸ்மிந்நாடிஸ்யுரெஸுவிணையின் நாதத்தைப்போலினி
மையான. (தவ) பிராம் நிமூரெஸி- அழகாகக் கோர்த்துள்ள
உன்னுடைய வாக்குகளால் (பாமாலைநார்களால்). இரண்டுவிதமா
லைகளும் அவனைக் கட்டியிழுத்துச் சொன்னபடி கேட்க உபயோ
கப்படுகிறது. குடுமியைக்கொடுத்து விடுகிறார். உன் பாமாலைக்கு
த்ருஷ்டாந்தமான வீணையிலும் தந்திக் கம்பிகளிருக்கின்றன
என்று தந்திரீ என்னும் பதத்தால் வேடிக்கையாகக் காட்டுகிறார்.

நியதித:— கட்டுப்படுத்தலுத்தான். வீணைக்கம்பியின் நிநா
டிம் வாக்குகளின் நிகும்பங்கள், எல்லாம் நியமநத்திற்கு உபயோ
கப்படுகின்றன. 'சுஷகநியதிதாலி' என்று முடிவிலும்
ஸாதிக்கப்போகிறார். 'நிஸிதம்' 'நியமித:' என்னும் பதங்
களின் சேர்த்தியுமழகு. முன் ச்லோகத்தில் 'அது'வைக் கார்யகார
ணங்களில் கோர்த்தது. இங்கே 'நிதராம்' என்னும் பொருளு
டைய 'நி' என்பதைக்கொண்டு கோர்வை. பூமாலை கோர்ப்பது
போல. இத்தனை காலம் பலம் கைகூடாமல் தாமதித்தது(விரும்)
நிச்சயமாய் எங்களது. இப்பொழுது தாமதமே யில்லாமல் வெகு
சீக்கிரத்தில் பலம் ஸித்திப்பது (தவ) உன் பெருமை. (5)

ஸொணாயரெஸவி கூஹயொரவி துஹுஹூ

வாஹம் ஸ்வாஹவிஹவெஸவி ஸரஸுதீ க்ஷு |

சுபூக்யுதெஸவி ரஸெஸவிபூஜா ஸுஹாவாஸ

மொஹாவி ஷெவி சுபிதாநபுநா நபிஷாஸி || சு ||

சோனாதரேபி குசயோரபி துங்கபத்ரா

வாசாம் ப்ரவாஹவிபவேபி ஸரஸ்வதீ த்வம் |

அப்ராக்குதரபி ரஸஸ்விரஜா ஸ்வபாவாத்

கோதாபி தேவி கமிதுர்நநு நம்மதாஸி ||

(ப-ரை) கூம் - நீ, சுயரொ - திருவதரத்தில், சொணா
சுவி- சோணாநதியாகவும், (சோணையாயிருந்தாலும்) (சோண
நதியோ) கூம்பொம்- ஸ்தனங்களில், துஜுஹுடா சுவி- துங்க
பத்ராநதியாயும், (துங்கபத்ரையாயிருந்தாலும்) (துங்கபத்ரா
நதியோ) வாஹா ஸ்வாஹவிஹவெ - வாக்குகள் ப்ரவஹித்து
ஓடிவரும் பெருமையில், ஸுரஸூதீ சுவி - ஸரஸ்வதியாகவும்,
(ஸரஸ்வதிநதியாயிருந்தாலும்) (ஸரஸ்வதியோ) சுபூக்யுதெஃ
ராவெஃ - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமே யில்லாத திவ்யரஸங்களால்,
விரஜா சுவி - விரஜாநதியாகவும், (விரஜையாயிருந்தாலும்)
(விரஜாநதியோ) ஸுஹவாஸ - உன் தன்மையால், (உன் ஸ்வபா
வத்தாலே) மொடா சுவி - கோதாவரியாகவும், (கோதாவரி
யாயிருந்தாலும், (கோதாவரியோ) டெவி - திவ்யமஹிஷியே!
(விளையாடும் தன்மையை உடையவளே) கரிதஃ - ஆசைப்ப
டும் நாயகனுக்கு, நமஃ நமோடா சுவி - நீ நர்மதை யல்லவா
அம்மா, நீ நர்மதை தானம்மா. நீ நர்மதையோ, நர்ம-பரிஹா
ஸப்பேச்சுக்களைப் பேசி ரமிப்பிக்கறாய்.

(1) பாசுரங்களைப் பாடும் உன் திருப்பவழத்தைப் பார்க்கை
யில்(சிவப்பினால்)நீ சோணாநதியோ என்றும், பாடுங்கால் உயர்ந்த
தும் ஜகந்மங்களமுமான ஸ்தனங்களைக் கொண்டு துங்கபத்திரா
நதியோ என்றும், உன் வாக்குகளின் ப்ரவாஹப் பெருமையைப்
பார்த்தால், நீ ஸரஸ்வதியோ என்றும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமேயில்
லாத திவ்யரஸங்களால் நீ விரஜையோ என்றும், உன்னுடைய
ஸ்வந்தத்தன்மையாலே கோதாவரியோ என்றும் உல்லேகிக்கப்படு
றாய். உன்னுடைய காந்தனுக்கோ என்றால் நிச்சயமாய் நீ(மனதை
ஹரிக்கும் நர்மஹாஸவசனங்களைக் கொடுப்பதால்) நர்மதாநதி
யாகவே இருக்கறாய். (2) அல்லது, திருப்பவழத்தில் சோணை
யாயிருந்தாலும், தநங்களில் துங்கபத்ரையாயிருந்தாலும், வாக்ப்ரா
வாஹமஹிமையில் ஸரஸ்வதியாக இருந்தாலும், அப்ரக்ருத
ரஸங்களால் விரஜையாயிருந்தாலும், ஸ்வயமாக நீகோதை (கோ
தாவரியாக) இருந்தாலும், உன் காந்தனுக்கு நீ நர்மதைதான்.
(3) அல்லது, ஒரோர் காரணத்தால் சோணையாயும், துங்கபத்
ரையாயும், ஸரஸ்வதியாயும், விரஜையாயும், கோதாவரியாயும்

இருக்கும் நீ உன் கார்த்தனுக்கு நர்மதையாகவேயிருக்கிறது. எல்லாப் புண்யநதிகளின் சுத்தியும், மஹிமையும் உன் ஸரஸ்வதி வெள்ளத்தில் சேர்ந்துளது.

அவதாரிகை— (1) என் வாக்கை ஸரஸ்வதி என்றீர், நான் வாக்கேவியாகேனோ? என்னை ஸரஸ்வதியாக வர்ணித்து என்னை உபாஸிக்கவேண்டாவோ? அம்மா நீ ஸரஸ்வதிதான். 'ஸரஸ்வதீ த்வம்'. (2) நதிகள் ப்ராயேண ப்ராசீமுகமாகப் போகும். என் ஸரஸ்வதியும் அப்படித்தானோ? ப்ரத்யக்முகமாக (ஆத்மா என்னும் ப்ரத்யக் வஸ்துவைக் குறித்ததாய் அத்யாத்மமாய்) இருக்குமோ? அம்மா உன் வாக்குகள் சோனாநதி, அது மேற்கு முகமாக ஓடும் நதி, உன் வாக்கும் ப்ரத்யங்முகம். அது சோணை போன்றது. (3) அரங்கனுக்கு இனிப்பான வாக்கு வேணுமென்கிறீர். அரங்கத்தில் என்ன ரஸம்? மிக்க விநோதம் விளைவிக்கும் ஹாஸ்யரஸம் வேண்டுமே. அம்மா உன் வாக்கு நர்ம பரிஹாஸங்களமைந்துளது. அது அரங்கனுக்கு மிக்க இனிப்பை உண்டாக்கும்.

'சுவி' என்பதற்கு மூன்று விதப்பொருள்கள் கொள்ளலாம். (1) அந்த நதியோ, இந்த நதியோ என்று உல்லேகிக்கும்படி யிருப்பது ஓர் பொருள். (2) ஓர் நதியாயிருந்தும் மற்றோர் நதியுமாவாய் என்று விரோதிஸமுச்சயம். வேறு வேறான பல நதிகளாயிருந்தும், விரோதமில்லாமல் உன்னிடத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன. (3) இந்த நதியும் அந்த நதியுமாகப் புல புண்யநதிகளும் உன்னிடமும் சேர்ந்துள என்பது கூட்டுப் பொருள். முதல் பொருளில் ரஸமதிகம்.

சுயரொ— வாக்கை உச்சரிக்கும் திருப்பவழத்தில். உன் நாயகன் உன்வாக்குகளால் கட்டுப்படுவதற்கு இதெல்லாம் ஓர் ஓர் விசித்ரநிமித்தம். பேசும் திருப்பவழத்தைப் பார்க்கையில் அவன் என் செய்வான், எப்படித் தப்புவான்.

சுவி ஸொணா- (ஸொணாவி)சோனாநதியோ. 'சோனா' என்பது சிவப்பு நிறத்தைச் சொல்லும். ஒருவனே எப்படிப் பல நதிகளாவது. ஓர் ஓர் அவயவத்தால் ஒரோர் குணத்தால், ஓர் ஓர் நதியாகிறான். சோணை மேற்குமுகமாக (ப்ரத்யங்முகமாக) ஓடும் நதி. உன் வாக்கு சோனாநதியைப்போல் ப்ரத்யங்முகம். (அத்யாத்மம்). ஸ்வாபதேசம் கனத்தது. அத்யாத்மப்பொருளி

லேயே முக்கிய நோக்கம் உள்ளதென்பதைக் காட்ட உபக்ரமத்திலே சோணையாக நிரூபித்தது இதனால் சொல்லப்படும் அத்தியாயத்திற்குக்கு அநுகுணமாகவே மற்ற குணங்களும் உல்லேகங்களும் பொருந்தும். ஸ்ரீஹர்ஷசரித்திரத்தில் பாணப்பட்டர் என்னும் கவி ஸரஸ்வதிதேவி பூலோகத்தில் ஓர் சாபவசத்தினால் ஓர் பெண்ணாக அவதரிக்கையில், சோணாததிக்கரையில் இறங்கியதாகச் சொல்லி அந்த நதியை அழகாக வர்ணித்திருக்கிறார். அதுவும் ஸ்ரீஸ்வாமி திருவுள்ளத்திலுள்ளது. மேற்கு முகமாகப்போகும் ஆற்றை நதமென்று புமானாகச் சொல்லுவர். இங்கே கவி பெண்ணானதால் சோணத்தை சோண என்கிறார். ஹர்ஷசரித்திரத்தில் 'பரஹ்மாவின் பிள்ளையாகிய ஹிரண்யவாஹரென்ற பெயரையுடைய மஹாநதம், எதை ஜநங்கள் சோண: என்று வழங்குகிறார்களோ' என்பது ஸரஸ்வதிதேவி பேச்சு. "மதுரமான மயில் த்வனிகளோடும், பரிமளத்தால் மதங்கொண்ட வண்டுகளின் தொடர்ந்த வரிசைகளான வீணைக்கரும்புகளின் ரீங்காரகானங்களோடும் ரமணியமும், மந்தாகினியின் பெருமையை மந்தமாகச் செய்வதாயுமுள்ள இம்மஹாநதத்தின் அருகேயுள்ள ப்ரதேசங்கள் என் மனதை ரமிப்பிக்கின்றன" என்பது அடுத்த வாக்யம். 'மந்தாகினியை மந்தப்படுத்தும் வாக்ப்ரவாஹங்கள்' என்று ஸ்வாமி வர்ணிப்பது பாணகவிவர்ணனத்தை அநுஸரிப்பது ஸ்பஷ்டம்.

கூஉயொஃ கவி துஜுஹபூ— இரு ஸ்தனங்களும் உந்நதம். பேசுகையில் இன்னும் உயரும். துங்கத்தின்பேரில் துங்கமாகும். சைதந்யஸ்தந்யத்தைக் கொடுக்கும் ஜகந்மங்களமான (பத்ரமான) ஸ்தனங்கள். ஸ்தனங்கள் ஓர்திருமேனியில் இரட்டையாக அமைந்திருப்பதுபோல், இயற்கையாய் துங்கா பத்ரா என்று இரண்டு சேர்ந்த துங்கபத்ரையை எடுத்தது அழகு. நீ பாடும் பொழுது உயர்ந்து அமரும் உன் பத்ரா ஸ்தனங்களைப் பார்த்து அவன் எப்படி வ்யாமோஹபரவசனாகாமல், உன் வசமாகாமல், தப்புவான்?

வாஹா ஸ்வாஹவிஹவெ— பாஹ்யமான திருப்பவழத்தின் அழகாலும், ஸ்தனங்களின் அழகினாலும் மட்டுமா நீ பாடும் பாசரங்களுக்குக் கௌரவம். லாவண்யமுடைய யுவதி பாடுகிறாள் என்பதாலா உன் பாசரங்களுக்குக் கௌரவம். உன் வாக்குக

ளின் ப்ரவாஹம் ஸ்வயம் ஸரஸ்வதீப்ரவாஹம். பாடும் உன்னுடைய அழகால் ஆரோபிதமான பெருமையன்று. ஸ்வயம் அந்தர்வாஹிநியான ஸரஸ்வதியாகும். அரும்பெரும் கருத்துக்கள் உள்ளே ஆழ்ந்து கிடக்கும். உள்ளே யிருந்து கந்தம்வீசும். அந்த:ஸ்திரபரிமளம் உன் ஸரஸ்வதி. மறையே யம்மா, மறையிலும் மறை. பொருள்கள் உள்ளே மறைந்திருந்தாலும், உள்ளே அவிச்சின்னப்ரவாஹமாக ஒடிக்கொண்டேயிருக்கும். நீ பூமிதேவியான தால் உன் ஸரஸ்வதி பூமிக்குள் மறைந்து ஒடுகிறதோ? 'உம்மை ஒரு கூணமேனும் த்யானிப்பவர் அநிவாரிதமான வாக்குகளின் ப்ரவாஹங்களால், மந்தாகினியையும் மந்தமாகச் செய்கிற சக்தியை உடையவராவார்' என்று உன் நாயகன் ஹயகீர்வரைத் துதிக்கையில் கங்காப்ரவாஹத்தை அதிசயிப்பதைப் பேசினேன். கங்கை அந்தர்வாஹினீயன்று. இங்கே அந்தர்வாஹினீயான ஸரஸ்வதீ நீ என்று வ்யதிரேகம், (உயர்த்தி).

சுப்ராஹ்மணோ ரஹ்மணோ: — கவிஸிஹ்மமே என் ப்ரபந்தங்களில் என்ன ரஸங்கள்? ப்ராக்ருதரஸங்களா, அலௌகிக திவ்யரஸங்களா? அதிலுள்ள ச்ருங்காரரஸத்திற்கு என்ன ஸ்தாயீபாவம்? ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் பூமியிலோடும் (இந்த மானவாவர்த்தத்தில் ஓடும்) நதிகளாக என்னை வர்ணிப்பது உசிதமோ? அம்மா, கவிமுறையில் பலபலவிதமாய் உல்லேகாலங்காரமாகப் பேசினேன். தேவதைகளான புண்யநதிகளாகப் பேசினேன். உன் ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்கபடி உள்ளபடி பேசினால் உன் கவி ரஸங்களெல்லாம் திவ்யரஸமாயிருப்பதால் நீ விரஜையம்மா. 'ஸ்வபாவாத்' என்பதை இங்கேயுமொட்டலாம். பின்பும் ஒட்டலாம். அது 'மத்யமணி'. வாக்ப்ரவாஹத்தை வர்ணித்தீரே. ப்ரவாஹமானால் ரஜஸில்லாமலிருக்குமோ, இல்லையம்மா - உன் வாக்ப்ரவாஹம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம். நித்யமாயுளது. புதிதாக உற்பத்தியாகி ஓடிவருவதன்று. ஸ்வபாவாத் - ஸ்வாபாவிதம் - நித்யம். ஆகையால் ரஜஸ்ஸுக்கிடமில்லை. ச்ருங்காரரஸத்திற்கு ரதிதான் ஸ்தாயீபாவம். ஆனால் இது ஆத்மரதி, ப்ராக்ருதரதியன்று. அலௌகிகரதி, ப்ரத்யங்குமமான ரதி. 'அத்யாத்ம ஜ்ஞானத்ருப்தத்வம்'.

ஹூவாவாஸு விரஜா சுவாமி— எங்கள் ரஜிஸ் தமஸ்ஸுகளை எல்லாம் போக்கி திவ்யவியூதியை உடனே அடையச் செய்யும் உன் வாக்ப்ரவாஹத்தில் ரஜிஸ்ஸுக்கு ப்ரஸக்தியேது ?

ஹூவாவாடிவ மொடா— ‘மொடா’ என்னும் சப்தம் கோதாவரீ நதியையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் பெண்ணையும் சொல்லும் என்று நிகண்டு. நீ ஸ்வயம் கோதாவரியாவாய். நீ கோதாவரீ என்பதற்கு ஓர் குணவிசேஷத்தைக் கொண்டு ஆரோபிக்கவேண்டிய தில்லை. நீ கோதாவரீ என்பதில் ஆரோபமில்லை. யமுனை கண்ணன் யௌவந விஹாரங்களுக்கு ஸாக்ஷி; பஞ்சவடியில் சிரகாலம் ராம வைதேஹீவிஹாரங்களுக்கு கோதாவரீ ஸாக்ஷியாவாள். ஜநகராஜன் புத்திரியாகிய ஜாநகி நீராடினதால், புண்யமான நீர்களுையுடைய தாக, கோதாவரிதீர்த்தத்தைக் காளிதாஸர் மேகலந்தேசாரம்பத்தில் வர்ணித்தார். உத்தரராமசரிதத்தில் பவபூதியின் வர்ணநங்களுையும் நினைக்கவேணும்.

கரிதஃ நநு நபிஷா சுவாமி— இத்தனை நதிகளாக இருக்கையிலும், உன் நாயகனுக்கு நீ நம் பரிஹாஸவார்த்தைகளைப் பேசுவதில் உள்ள விநோதம் எல்லையற்றது. ராமாயணரஸங்களைப் பேசுகையில், ஆதிகவி ‘ஹாஸ்யச்ருங்காரபீப்தஸ்’ என்று ஹாஸ்யரஸத்தை முதலில் பேசினார். எங்கள் அநாதிகாலமான கொடிய அநந்த அபராதங்களினால் உள்ள சிற்றத்தை மாற்ற ஹாஸ்யரஸம்தான் சிறந்த உபாயம். அந்த நதியோ, இந்த நதியோ என்று ஒரோர் காரணத்தையிட்டு உல்லேகம். உன் காந்தனுக்கு நீ நம்மைதான் என்பதுதான் தத்துவம். நபிஷா சுவாமி, ஸாக்ஷிவாமி ।

(6)

வயீகதஸு வணதொ வஸுயாதநவஸு

ஜாதொ வஹுவ ஸ முநிஃ கவிஸார்வபௌம: ।

மொடெ கிஷிஷு தரிஷு யடி ஸுடிஷெ

வக்ராவிநிஷிகரந்நிலாஃ ப்ரவஸாஃ ॥

॥. எ ॥

வல்மீகத: ச்ரவணதோ வஸுதாத்மநஸ்தே

ஜாதோ பபூவ ஸ முநி: கவிஸார்வபௌம: ।

கோதே கிமத்புதமிதம் யதமீ ஸ்வதந்தே

வக்த்ராரவிந்தமகரந்தநிபா: ப்ரபந்தா: ॥

(7)

(ப-ரை) மொஷெ - கோதாய் ! வஸுயாத்நம் - பூமிப் பிராட்டிருபமான, தெ - உனது, ப்ருவணத் - செனியாகிற, வஜீகத் - புத்திலிருந்து, ஜாதம்-பிறந்த, ஸம்-அந்த, ஸம்-மஹர்ஷி, கவிஸாவபுஷஸம் - கவிகளுக்குள் சக்ரவர்த்தியாக, வஹுவ - ஆனார். (ஆகையால்), தெ - உனது, வஜ்ராவிந்-முகமென்னும் கமலத்திலிருந்து (பெருகும்), ஸகரம்-உயிர் - தேன் போன்ற, கஜீ ப்ருவாஸாம்-இந்த ப்ரபந்தங்கள், ஸ்ருஷ்டெ-ருதிக்கின்றன, உதியஸ - என்னும் இது, கிபி ஸு-தம்-என்ன ஆச்சரியம் ?

கோதாய்! பூமிப்பிராட்டியேயான உன்னுடைய காதென்று சொல்லும் வல்மீகத்திலிருந்து (புற்றினின்று) பிறந்த அந்த முனி (வால்மீகிமுனிவர்) கவிச்சக்ரவர்த்தியானார். அப்படியிருக்க, உன்னுடைய திருவாயாகிய தாமரையிலிருந்து பெருகும் தேனுக்கு ஒப்பான இப்பிரபந்தங்கள் இனிமையாயிருக்கின்றன என்பது என்ன ஆச்சரியம்.

அவ:— (1) வால்மீகியை யல்லவோ உத்தமகவி என்பர் அவரையல்லவோ கவிகள் நல்வாக்குக்காகப் பிரார்த்திப்பர். “ உஹம் முநாஹு: வஹிவெஷுஷா நஸோவாகம் ப்ருஸாவ்ஷெ ” என்று பவபூதி வால்மீகியை முதலிலேயே பணிந்தார். அவர்தானே கவிகளுக்கு மார்கதர்சீ. நீரும் உம்முடைய தேவநாயகன் ஸ்துதியில் ‘ப்ராஹ் கவீநு நிமஸேஸ்தஸுஹிநுதொகீநு ப்ராஹெதஸுபுஷுதிகாநு ப்ருணஸாரி நித்யம்’ என்று அம்முநிவரைப் பணிந்தீர். பாதுகாஸஹஸ்ரத்திலும், “யஸ்யா வ்ஷிராவிந் ஸம்ஹ வயஹி ஸ்ரீஸரஸிஸூராவ ஸ்யபா ஸுயபா வாஹவஹணிகிவபுஜீகஜநா கவி:” என்று அவரைத் துதி செய்து அவர் ராமாயணத்தைப் புகழ்ந்தீர். பெரியபிராட்டியாருடைய அவதாரமாகிய ஸீதாதேவியின் சரித்ரத்தைப் பாடிய கவியிலும் உயர்ந்த கவியுண்டோ ? ‘கவிப்ருயஸிவஸிதி’ என்றல்லவோ காளிதாஸர் ராமாயணத்தைப் புகழ்ந்தார். ‘வரம் கவீநாம் சூயாரம்’ என்றபடி அக்காவ்யந்தானே எல்லாக் கவிதாக்கும் மூலாதாரம்.

(2) பெருமாள் கேட்டு மகிழும்படி பாட நான்தான் வாக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று இச்சகம் பேசுகிறீர். ராமாயணம் 24000- சுலோகங்களையும் பெருமாள் 'வஹுஹிஷயா ஸ்ரோ துஜோநா வஹுஹி' என்றபடி தன் ஸத்தையும் யாராணமும் அதனால் தானென்று 'ஹோநுஹாவம் ஹரிதம்' என்றும், 'ஹோவி ஹுதிகாரம்' என்றும் புகழ்ந்துகொண்டு கேட்கவில்லையோ. என் விஷயமாக ஓர் சின்ன ஸ்துதி பண்ணுவதற்கு என்னையே வாக்கினைக் கேட்கிறீர்.

(3) ஓரிடத்தில் பாதுகாஸஹஸ்ரம் பாடி அதைப் பெரியபெருமானே திருவோலக்கத்தில் தூக்கத்தையுடையதில் தள்ளி லக்ஷ்மியோடு கூடத் திருச்செவி சாற்றவில்லையோ. அந்தப் பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு திவ்யவாக்கை வால்மீகியைப் பிரார்த்தித்ததைய வில்லையோ. அதற்கு என்னைக் கூப்பிடவில்லையே. ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசுவது அழகோ. நான் கவியா? அவர் கவியா? இதற்கெல்லாம் பதில் இங்கேகூறுகிறார். வால்மீகி ஆதிகவி என்பதும், அவரை மற்றக் கவிகள் பணிந்து வாக்கைப் பெற்றனரென்பதும் உண்மையே. அடியேனும் அவரைப் பணிந்து யாதவாப்யுதயம் பாடினேன். பாதுகாஸஹஸ்ரமும் பாடினேன். பெருமானும் அவர் ஸீதைப்பிராட்டிவிஷயமாய்ப் பாடிய ஆதிகாவ்யத்தை இன்புறக்கேட்டருளினார். நான் இப்பொழுது உன்னைப் பிரார்த்திப்பதற்கும் நான் முன் வால்மீகியைப் பிரார்த்தித்ததற்கும் ஓர் விரோதமுமில்லையே அம்மா! வால்மீகியைப் பிரார்த்தித்துக் கவிதை பெற்றதைக் கொண்டு கைமுத்யத்தால் உன்னைப் பிரார்த்தித்து வாக்குப் பெறவேண்டியதற்கு ஒளசிட்யம் வித்திக்கிறதே. வாதத்தில் இதுபோன்ற உன் கேள்வியை 'சங்கத்தில் போது விடிந்ததுபோலும்' என்பரம்மா. வால்மீகி யாரம்மா? வால்மீகத்தில் பிறந்தவர்தானே. வால்மீகம் என்பது என்ன அம்மா? 'வஸுதாச் ச்ரோத்ரம்' தானே. பூமிதேவியின் காது (ச்ரவணம், ச்ரோத்ரிதம்). நீதானே பூமிதேவி. உன் செவியிற்பிறந்த மஹிமையாலே அவர் கவிஸார்வபௌமரானார். உன்னுடைய குழந்தை (அம்சம்) விபூதிதானே அவர். அவர் கவிதாசக்திக்கு நீதானே மூலம், ஆதாரம். உன்னை த்யாதித்துக்கொண்டிதான் யாதவாப்யுதயமும் பாதுகாஸஹஸ்ரமும் பாடினேன். 'வஸுதாச் ச்ரோத்ரஜே தஸ்திர்'

என்று உன் ச்ரோத்ரத்தில் பிறந்தவரென்றுதானே அவரை ஆரம்பத்தில் இரண்டாவதுச்லோகத்தில்புகழ்ந்தேன். அப்படியே பாதுகாஸஹஸ்ரத்திலும் 'வஸு' தாச்ரோத்ரஜம்மா முநீர்மே' என்று உன் மூலமான புத்ரஸம்பந்தத்தைப் பேசிக்கொண்டேதானே திவ்யவாக்கின் அநுக்ரஹத்தை யாசித்தேன். உன் ச்ரோத்ரத்திலிருந்து பிறந்த கவிபாடின க்ரந்தமானதால், ராமாயணம் முழுவதையும் பரிஷத்தில் பெருமாள் இன்புறக் கேட்டார்.

(4) இப்படிப் பதில் சொல்லுவது அழகாயிருந்தாலும் ஓர் கேள்வி கேட்கிறேன். அதில் நீர் அகப்பட்டுக்கொண்டே தீரவேணும். ஸீதைப் பிராட்டியார் தன்னுடன் பிறந்தவரான (ஸஹஜரான) கவிச்வரரைக்கொண்டு தன் சரித்ரமான ராமாயணத்தைப் பாடிவைத்தாளென்று பாதுகாஸஹஸ்ரம் முடிவில் பாடினீரே. இப்பொழுது ராமாயணகாவ்யம் என் மூலமென்கிறீரே. இந்த விரோதத்தை எப்படிப் பரிஹரிப்பீர். பெரிய பிராட்டியார் எனக்கு அம்சி, நான் அம்சம். அம்சத்திற்குள் அம்சி யடங்குமோ. அம்மா இந்தக் கேள்வியும் ஸுபரிஹரம். நீ பெரியபிராட்டியாருடைய அம்சமாயிருந்தபோதிலும், பெரியபிராட்டியாருன்னிடமுள்ள நிரதிசயப்ரீதியால், உன்பெண்ணாகப் பிறந்து உன்னை பஹுமாநித்து உனக்குச் சேஷமாயிருக்கும் ரஸத்தை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு பூமிஸுதையாக (உன்பெண்ணாய் ஸீதையாக) அவதரித்தாள். அந்த அவதாரத்தில் பெரிய பிராட்டியார் இச்சாவசத்தால் அம்சாம்சி லாவம் மாறிவிட்டது. நீ அம்சியும், ஸீதை உன் அம்சமான புத்திரியுமானாள். தாயும் அம்சியுமான நீ பாடிவைத்ததைத் தானே அங்கே ஸீதை பாடிவைத்ததாக ஒளபசாரிகமாகப் பேசினேன். 'ஸஹஜே கவிச்வரேண' என்றதால் இது வ்யஞ்ஜிதம். வால்மீகிக்கும் ஸீதைக்கும் ஸஹஜத்வம் எப்படி? பூமிதேவியே! நீ, உன்னிடமிருந்து இருவரும் பிறந்தாரேன்பதுதானே. உன்னிடம் பிறந்தவர் ஸஹஜகவி. கவிச்வரியானதாயாருடைய பிள்ளைதானே ஸஹஜகவிச்வரானார். 'கரிணீ' தானே களபத்தைப் பெறும். தாய் வேறு ஜாதி குட்டி வேறு ஜாதியாமோ? நீ கவிச்வரீ, உன்னிடம் ஜாதர் கவிச்வரர். 'மாதரம் த்விபதா இதி'. ஆண்பிள்ளைகள் தாய் ஸ்வபாவத்தை அநுஸரித்திருப்பர். ஆகையால் விரோதம் இல்லை அம்மா!

வஸுயாதூதம்- பூமிஸ்வருபமான (பூமிதேவியான) பூமி வடிவுடைய உன்னுடைய. 'ஸாக்ஷாக்ஷோடி' என்று முதல் சுலோகத்திலேயே இதை ஸாதித்தார். 'வதூக்' புற்று. அதற்கு 'வஸுயாபுரோகூ' என்று பெயர். வல்மீகத்தில் பிறந்தவர், பூமியின் செவியில் பிறந்தவர். 'வஸுயாபுரோகூ' என்ற பர்யாயபதத்தைப் புத்திக்குக் கொண்டுவருவதற்காக 'வஸுயா' சப்தத்தைப் பிரயோகித்தது.

தெ-உன்னுடைய, ப்ருவணதம்- திருச்செவியிலிருந்து. ஜன்ஹுமஹர்ஷியின் ச்ரவணத்திலிருந்து கங்கை அவதரித்தாள். அதுபோல உன்னுடைய ச்ரவணத்திலிருந்து ராமாயணகங்காப்ரவாஹஹேதுவான வால்மீகிமுனி பிறந்தார்.

வதூகதம்- கரையான் புற்றிலிருந்து.

ஜாதம்- பிறந்த. (ஜாதொ வஹுவி) பிறவியாலேயே ஆனார். பிறந்ததும் ஆனார். ஜாதம் கவிஸாவபுஷளஃ கவிச்வரராகவே பிறந்தார். 'ரூபவஹாக்ஷிணுஸ்வஹம் ப்ருவஹுதம்' என்ற இடத்தின்போல பிறவிக் கவிச்வரர். உன்னிடத்திலிருந்துபிறந்ததே அவருடைய நிரதிசயமான கவிதைக்கு மூலம்.

ஸ ௨௦நிஃ- அந்த முனி. முனிச்வரர் கவிச்வரரானார். 'முனி' என்பதுவாய்திறவாத மௌனியைச் சொல்லும். வாய்திறவாதவரும் வாசஸ்பதியாகப் பேசுவர். 'முகையான் பேச லுற்றேன்'. '௨௦கூ கரோகி வாவாது'. 'ரவஹுரவாரிதம் ௨௦நிபுணீத்ய'. ஸ்ரீஹோமவதெ ஹோஹிசுதெ. வராஸாஹ ௨௦நிவரூ'.

கவிஸாவபுஷளஃ- கவிச்சக்ரவர்த்தியாய், கவிச்வரராய். முனி என்பவர் யோகி. யோகத்தில் 7-பூமிகள், மேல் மேல் உப்பரிக்கைகள். மேல்மேல் ஏறவேண்டும் (ஆரோஹம்). 7-பூமிகளையும் ஏறுவர். 7- பூமிகளேறின யோகத்தை ஸார்வபௌமமென்பர். யோகிஸார்வபௌமர் கவிஸார்வமௌமரானார். யோகத்தில் 7-பூமிகள்போல், ராமாயணம் ஸப்தகாண்டம். ராமாயணத்தைப்போல, திவ்யதம்பதிகளிடத்தில் மனம் லயிக்க வேறு ஸாதனமில்லை. ராவணஜயம் மனோஜயமாகும். ராவணலயம், மனோலயம். அது யோககாஷ்டை.

வஹுவ- ஆனார்.

மொஷெ— வாக்கையளிக்கும் தேவியே ! உன் புத்திரரான வால்மீகிக்கு நீதான் வாக்களித்தாய். ஆகையால்தான் அவருக்கும் கவிதாமூலமான உன்னை பிசுஷு கேட்கிறேன். 'வரம் கவீநாம் சூயாஸு' என்பதற்கும் மூலாதாரம் நீ.

(தெ) வக்ஷாஸுவிநிஷிக்ஷாநிமிஷாஃ— உன் திருமுகக்கமலத்திலிருந்து பெருகும் தேனுக்கு ஒப்பான (உன் ப்ரபந்தங்கள்). ஸாமான்யமான தாமரையிலிருந்து பெருகும் தேனுக்கு ஒப்பிட முடியாது. உன் திருவாயாகிய தாமரையிலிருந்து பெருகும் தேனுக்குத்தான் ஒப்பிடலாம். உன் ப்ரபந்தங்களாகிய தேனுக்கு உனக்குப் பாஹ்யமான உபமானமொன்றும் ஒப்பாது. கண்ணன் பாடிய கீதையை 'யாஃ ஸ்யம் வஷிநாஹஸ்ய ஶீவவஷிஸு விநிஷ்யதாஃ' என்று வர்ணிப்பார். 'வாஸீகெவஷிநாஸுவிநிஷிதம் ராஜாயணாவ்யம் ஶ்யம்' என்று தித்திப்பதற்கும் நீதான் மூலமென்பதை ஸூசிவிக்கிரார்.

(தெ) ப்ரவஸாஃ— உன்னுடைய தேன் ப்ரபந்தங்கள். ப்ரபந்தமென்பதற்குப் பரம்பரை விஸ்தாரம் என்றும் பொருள். த்வநிபரம்பரை போய்க்கொண்டிருக்கும், கட்டிலடங்காது. திருநாமம் மட்டும் கட்டுப்பட்டது என்ற பொருளைக் கொடுக்கும், பொருள் விஸ்தாரம் கட்டிலடங்காது. பொருள்பரம்பரை எல்லையில்லாமல் மேல்மேலே போய்க்கொண்டிருக்கும். 'ஶஜீவாநாஃ ப்ரவஸாநா', 'கிரயாப்ரவஸாஷ்யஸ்யுராணாஶஜீவஸுரோஹுதஸஹஸுநெசு'.

சுரீ ப்ரவஸாஃ— இப்பிரபந்தங்கள். இந்த என்று சொல்லலாமேயொழிய, இப்படிக்கொத்தது என்று வரையறுத்துப் பேச முடியாது. இதோ என் மனதுக்கும், காதுக்கும், நாக்குக்கும் சுவைக்கிறதே அந்தப் பிரபந்தங்கள். 'சூஷ்ணதூக்ஷரயொரயம் ஶ்யாஸிரி' என்று ஜகந்நாதபண்டிதர். 'க்ருஷ்ண' என்ற இரண்டு அக்ஷரங்கள் தன் மனதிற்குச் சுவைத்த இனிப்பை 'இவ்வினிப்பு' என்று பேசியதுபோல.

யசு ஸூஷ்ணே— தித்திப்பது என்னும் ஶீஹ் இது, தித்திப்பது.

கிரீஷ்ணதஸு— என்ன ஆச்சர்யம். இது ஓர் ஆச்சர்யமா? கைமுத்தியத்தால் கிடைப்பது ஆச்சர்யமாகுமோ? 'அத்புதம்'

என்பதை அப்புதம் ஸ்வதந்தே என்று ஒட்டிக்கொள்ளவேண்டாம். இங்கே இரண்டு கைமுத்தியங்கள்— 1 உன்னிடம் பிறந்தவர் லோகோத்தராகவியாகையால் உன் காவ்யங்கள் லோகோத்தரமதூரமென்பதற்கு என்ன தடை? 2 உன்காதில் பிறந்தவர்வாக்கு அத்தனை இளிமையாகையில் உன் திருவாயிலிருந்து வரும் வாக்குகளின் இனிப்புக்குக் கேட்பானேன்?

வால்மீகி விஷயமான இந்த சுலோகத்தை 7-வது சுலோகமாக வைக்கப்பட்டது. உன் 'சீரவணத்திலிருந்து' என்பதற்கு எதிர்த்தட்டு உன் 'வக்தாராவிரந்தத்திலிருந்து' என்பது. (7)

ஹொதுஹு தவ வியதஹு ஹவதீவ மொபெ

ஹகிம் நிஜாம் முனையலாவநயா முணதீ: ।

உயாவெயவி புரஹஸ்யஜீவெஜா ஁டினெ

ஸ்ரீநாராயணி ஹ்ருதயம் மாவவஸ்தீயாஃ || ॥ ௮ ॥

போக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே

பக்திம் நிஜாம் ப்ரணயபாவநயா க்ருணந்த: 1

உச்சாவசைர் விரஹஸங்கமஜை ருதந்தை:

ச்ருங்காரயந்தி ஹ்ருதயம் குரவஸ்த்வதீயா: 11 (8)

(ப-ரை) மொடெ - கோதாய்! தவ - உன்னுடைய, விய
தகம் - அத்யந்த ப்ரியனான பர்த்தாவை, ஹவதீவ - உன்னைப்
போலவே, ஹொக்ஷும் - அதுபவிப்பதற்காக, நிஜாம் - தங்க
ளுடைய, (ஸொந்தமான), ஹகீம் - பக்தியை, பூண்யஹாவந
யா - ப்ரணயமார்க்கமாக, (நாயகிபாவமாக்), மூணஹம் - பே
சிக்கொண்டு, க்ஷதீயாம் - உன்னுடைய, மூரஹம் - பெற்றோர்
கள், உஹாவரெஹம் - மிகவும் அதிக்ரமித்த, விரஹஸஹ்ஜரெஹம் -
பிரிவு கூடல்களால் ஏற்படும், உஹரெஹம் - வருத்தாந்தங்க
ளால், ஹுஹ்யம் - தங்கள் மனதை, ஸ்ரஹ்ஜாரயணி - ச்ருங்கார
பாவமுடையதாக ஆக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கோதாதேவியே ! உன் குருக்கள் (பெரியோர்கள், ஆழ்வார்கள், உன் பிதா விஷ்ணுசித்தர்) உன்னைப் போலவே உன் ப்ரிய தமரான பெருமானை அநுபவிக்க ஆசைகொண்டு, தங்கள் பக்தியை ராகம், ஸ்நேஹம், என்னும் காமபாவத்தினால் பேசிக்கொண்டு, கீழும் மேலுமான பற்பல விரஹச்ருங்கார ஸம்ச்லேஷச்ருங்கார வருத்தாந்தங்களால் தங்கள் மனதைச் ச்ருங்கார பாவத்தால் நிரப்புகிறார்கள்.

அவதாரிகை:— (1) வால்மீகி புத்தேறின தபஸ்வி. காமங்க னெல்லாம் வற்றி உலர்ந்துபோன நெஞ்சுடைய விரக்தமுனி. அத் புதமான விப்ரலம்பக ச்ருங்கார, ஸம்ச்லேஷ ச்ருங்காரரஸங்களை எப்படி நெஞ்சில் வாங்கி ப்ரத்யக்ஷம்போல் வர்ணித்தார் ?

(2) நீர் சுஷ்கசுஷ்கமான விரக்தராயிற்றே, ‘தருணீகுண பம்’ என்று பேசுகிறவராயிற்றே. எனக்கும் என் நாயகனுக்கும் உள்ள ப்ரணயரஸங்களை எப்படி வர்ணிப்பீர் ?

(3) என் புத்திரமான ஆதிகவி வால்மீகியின் மதுரவாக் கைப் புகழ்ந்தீர். என் பெரியோரான அபிரவ தசாவதாரமான ஆழ்வார்கள் வாக்கின் இனிப்பெப்படி? என்னைப்பெற்ற என் தகப் பனார் வாக்கெப்படி? என் நாயகனுக்கும் எனக்குமுள்ள ப்ரணய ரஸத்தையும், எங்கள் திருக்கல்யாணத்தையும் வர்ணிக்கப்போகி றீரே. ஜாமாதாவான என் நாயகனுடைய மாதூர்யம் எப்படி. இதற்கெல்லாம் பதில்— வால்மீகி நெஞ்சம் அத்யந்த விரக்தமும், சுஷ்கமுமானதுதான். அவரென்ன பண்ணுவார். வர்ணிக்கப்ப படும் ரகுவரனிடத்தில் பக்தி அவரைத் தம்பதிகளுக்குள்ள ச்ருங் காரபாவத்தை வர்ணிக்கச்செய்கிறது. “பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித் தாபஹாரினம்” என்று தன்னைப் பெண்ணுடையுடுத்தச் செய் யும் ரூபாதிகளில் ஸ்வாநுபவத்தாலே அவர் பேசுகிறார். நான் என்ன விரக்தனாலென்ன? பரமாத்மாவான உன் நாயகனிடம் ரக்தி (ரதி) யுடையவனே. சாஸ்த்ரீயசுத்தகிருபாதிகநிரதிசய ரஸ மான உன் நாயகன் விஷயத்தில் விரக்தி கூடுமோ? ‘அத்யர்த தம் ப்ரிய:’ ‘ப்ரியதம ஏவ வரணீயோ பவதி’ என்றபடி தனக்கு ப்ரியதமமாக அவனைப் பஜித்து, அவனுக்குப் பிரியதம மானால்தானே ஆத்மா பிழைக்கலாம். உன்பெரியோர்களான மயர் வறமநில மருளப்பெற்றவரும் பெண்ணுடையுடுத்திக்கொள்ளச் செய்யும் மாப்பிள்ளை யம்மா. மற்ற ஆழ்வார்கள் போகட்டும். உன்னைப் பெற்ற ஆழ்வார் பெரிய ஆழ்வாரானாரேயம்மா. ரூபவதி யான பார்யை அநேக ஸபத்நர்கள் (விரோதிகள்) ஏற்படுவதற்குக் காரணமாவாரென்பர். ‘கந்யா வரயதே ரூபம்’. ஸர்வாதிகாரி யான லாவண்யத்தையுடைய அரங்களைத்தான் நீ தேடினாய். நீ ஈடுபடும் உன் நாயகன் அழகே புமான்களுடைய த்ருஷ்டி சித்தங்களை அபஹித்து உனக்கு ஸபத்னீக்களாக்குகிறது.

உன் தகப்பனார்கூடத் தன் மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப்பட ஆசைப்பட்டுப் பெண்ணுக்கே ஸபத்னீயானாரே. அதோடு நிற்காமல் “வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்று உலகத்தை முழுவதும் கூப்பிட்டு, என் மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப்படுங்களென்று கூப்பிடுகிறாரே. ஆண் பெண் விபாகமற உலகத்தாரெல்லோரையும் உனக்கு ஸபத்னீகளாக வாருங்கள் என்று அழைக்கிறாரே. யாரென்ன செய்வதம்மா! பெற்ற தகப்பனார் பெண்ணின் பதியிடம் ஆழ்வது ஓர் ஆச்சர்யமானதால் அவரைப் பெரிய ஆழ்வாரென்பது. வெரும் ஆண்களாய் ஆழ்வார் ஆழ்வார். மாமனாராயிருந்தும் ஆழ்வார் பெரியாழ்வார். 13-வது சுலோகம் வரையில் கோதையின் பிறப்பு முதலிய ஸம்பந்தத்தால் அடையப்படும் பெருமைகளைப் பேசுகிறார். கோதையின் குடிப்பெருமை, அவளுக்கு ஜனகத்வாதி ஸம்பந்தங்களால் அடையப்படும் பெருமையைப் பேசுகிறார். கண்மையின் பிறப்பகத்தின் மஹிமைகள்.

ஹோக்ஷு — பேரின்பத்துடன் அநுபவிக்க. பெண்ணுக்குப் பதிஸம்யோகஸுலபமான வயது வந்ததைப் பார்த்து இந்தக் கற்பகக் கொடியை ஓர் கற்பகவ்ருக்ஷத்திலணைத்துவிட வேண்டுமே என்று சிந்தார்கண்மகன்ராய், அதன் கரைகாண அநுரூபவரணத் தேடுவர். வரணப் பார்க்கவே இவர் ச்ருங்கார சபளிதஹ்ருதயராய், ஸ்வயம் போகத்தில் ஆசையாகிய சிந்தார்கண்மகத்தில் ஆழ்ந்து மூழ்கிறார். அந்த ராமக் கடலிற்குக் கரையையே காண்கிறாரில்லை. ‘ந ஜாமெ ஹோக்ஷாரம் கரிஹ’ என்று காந்தர், காந்தைகளநுரூபதாம்பத்யத்தைக் கோரி வரிக் கப்பட்ட ப்ரியவஸ்துவின் போகத்திலாழ்வார். உன் பெரியோரான ஆழ்வார்களும், உன் பிதாவும் ஜாமாதாவைக் கண்டதும் தாங்களே போகத்தில் ஆழ்ந்தார்கள்.

தவ வியதஸீ — பெண்ணாகிய உனக்கு வரன் தேடினாரோ? ஆணாகிய தமக்கு ஓர் பதி தேடினாரோ? பெண்ணுக்கு ப்ரியதமராகப் போக்யராக ஆசைப்படவேண்டியிருக்க, தமக்கே ப்ரியதமராகவும் ஏகபோக்யமாயும் கொண்டார். நீ ச்ருங்காரபாவங்களையும், பக்திபாவங்களையும் அத்துதமாய்ப் பாடினாய் என்றேன் முன் சுலோகத்தில். உன் தகப்பனாரே அப்படிப் பாடுகையில், நீ பாடுவது அத்துதமா? ‘ஹொஹே கிரஹே தரிஷீ’.

ஹவதீவ- உன்னைப்போலே (அதுபவிக்க). இந்த ப்ரஹ்ம ஜாமாதாவிஷயத்தில் 'ஜாஜாதஹொமூதாஹ் வுத்ரீ வெதி நொ விதா' என்ற வைஷம்யமில்லை.

மொஷெ- நீ ப்ரணயரஸப் பாசரம் கொடுப்பவன்; உன்னைப் போலவே அவர்கள் ச்ருங்காரரஸப்பாமாலை தொடுத்து ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள்.

ஹகிம் நிஜாஸு— தங்கள் ஸ்வந்த பக்தியை. இதில் எல்லாத்திற்கும் பரிஹாரம் ஸௌகியம். வாஸ்தவத்தில் அவர்கள் ஹாவம் ஸ்வரூபத்திற்குப் பிராப்தமும், அத்யந்தோசிதமுமான விச்வபதிவிஷயமான பக்தியம்மா! அந்த பக்தியே நிரதிசய ப்ரீதிருபமாய் ஸ்நேஹரூபமாய்விட்டது. அடையவேண்டிய அது பவமான நித்தியவிபூதி போகவிபூதிதானே. இங்கு போகம் நித்யபோகத்திற்கு ஸாதனம். வேறு மதியில்லையே, என்ன செய்வது? விச்வத்திற்கே ஒரு பதிதானேயுள்ளது. 'ப்ரியதமம்' என்பது பரஸ்பரப்ரியதமத்வத்தைப் பேசும் ஸ்ரீபாஷ்யபாஷணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறது. அங்கும் வரணப்பேச்சே.

புணயஹாவநயா— பக்தி என்பது மஹநீயவிஷயத்தில் ப்ரீதி. அதுவே ஓர் ஸமயத்தில் ச்ருங்காரம் என்னும் வ்ருத்தியாகப் பரிணமிக்கிறது. 'ஸெஹொ ஷெ வரஸி, ஹகிஸு நியதா, ஹாவொ நாநுசு மஹதி' என்று பேசுவது உசிதம் தானே. ராகமும் முற்றிப் பிச்சேறக்கூடியதுதானே. மூணனும்- பேசுவது பக்திதான். ஆயினும் அதில் 'ஸதீவ வியஹதாஸு' என்னும் ராகமும் கலக்கிறதம்மா?

உஹாவநெயெ— உஷுக் சுவாகு- வடக்கும் தெற்குமாய், மேலும் கீழுமாய். வில்லிபுத்தூரிலிருந்து மனத்தால் வடக்கே கோயிலுக்கு ஓடுகிறார்; மனது திரும்பவும் ஊருக்கு உன்னிடம் ஓடிவருகிறது. 'பாஸீலிவ ரெநொரெயெ' என்று வடக்கே ஓடுகிறார்.

விரஹஸஜ்ஜெ— விரஹத்தில் தபிப்புக்ள். ஸம்ச்சேஷம் மனோதத்தோடு நிற்காமல் ஸம்ச்சேஷத்தையே அடைந்து அதனால் வித்தித்த ஹர்ஷத்தைப் பாடுவது.

உடினெனோ— வருத்தாந்தங்களால். ஸுந்தரகாண்டத்தி
லுள்ள விரஹவ்ருத்தாந்தத்திற்கு மேல் இவர் வருத்தாந்தம்,
உடினெனோ - அந்தமில்லாத. உடினெனா ஸனொ யெஹி. 'உஃ'
என்பது ஸர்வ பாப்மோதிதரான அப்ராக்ருத திவ்யமங்க
விக்ரஹமுடைய ஸுபிரயமண்டலார்தர்வர்த்தியான பெருமானுக்
குத் திருநாமம். அப்ராக்ருததிவ்யமங்களைவிக்ரஹமென்று 'உத்'
என்னும் சப்தத்தாலும், அதில் 'அந்தத்தை நிச்சயத்தை'
உடையவர் என்று 'அந்த' சப்தத்தாலும் காட்டி, ப்ராக்ருததிரு
மேனியல்லாததால் அணைவதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை என்று
பரிஹாரத்தை ஸுசித்தார்.

ஸுஜாரயணி ஹுடியம்— தங்கள் ஹ்ருதயத்திலேயே
ச்ருங்காரபாவமுள்ளதுபோற்செய்கிறார்கள். 'வுஃஸி வியாஃ
வியாஃ வுஃஸி ஸஹொமம் ப்ருதி யா ஸுஹா | ஸ ஸு
ஜார ஹி வ்யாதம் கீ வாரத்யாஹிகாரகம்' என்பது ச்ருங்
காரத்திற்கு லக்ஷணம். ச்ருங்காரம்போன்ற ஹாவமுடைய பெரிய
ஆழ்வாருக்கு அத்திருநாமம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணமும்
இங்கே ஸுசிதம். மற்ற ஆழ்வார்கள் பெண்ணைக் கொடுத்த
வர்களல்ல; பெருமானுக்குக் குரு முறைமையான தான், பெரு
மானுக்கு ச்வசுரராயிருந்தும், தன் அருமைப் பெண்ணுக்குப்
பிதாவாயிருந்தும் அவரும் நாயகிபாவத்தில் ஆழ்ந்தாரே என்று
ஆழ்வதில் அவருக்கு மஹத்தரத்வம். பெருமானுக்கு ஸேவிக்கத்
தக்க குருவாயிருந்த ஆழ்வார் என்பதாலும் அத்திருநாமம்.
இந்த ச்லோகத்தில் முதல் உபபத்தியையும், 10.வது ச்லோகத்
தில் இரண்டாமுபபத்தியையும் ஸாதிக்கிறார்.

'ரூஜாரோதரம் ப்ராவு ஷிபம் வுரூஷவிமுஹி'
என்று ஸீதைப் பிராட்டியாரேசல். 'ரூஜாரோதரம் ப்ராவு'
அரங்கனென்னும் ஜாமாதாவை அடைந்த ச்வசுரரே, புருஷவிக்
ரஹமான தன்னைப் பெண்ணாக நினைத்தாரே; தன்னையே வதூ
வாக ஸமர்ப்பிக்க மனோதம். "ஆத்மரதி: ஆத்மகரீட: ஆத்மமி
துன:" இதுவிஷயத்தை தேவநாயகபஞ்சாசத் வ்யாக்யானத்தில்
விஸ்தரித்துள்ளது. 'ப்ரவ ஜாஹியுதா வரகு வுரூஷெ
வாதிவ்ருகீ வியுதீ ஹி: ஸா' என்று ஸங்கல்பஸூரி
தயத்தில் பக்தியை 'ஸந்யாஸம் முதலிய துறவிகுணங்களோடு

கடியதாயும் பரபுருஷனிடத்தில் பதிவ்ரதாநிஷ்டையை உடையதாயும்' வர்ணித்தார். அதிலுள்ள வேடிக்கைகளும் கவனிக்கத்தக்கன.

(3)

போதஃ ஸுஜாதீ தவதீயிவிஷ்ணுவிதஃ

விஷ்ணுவஜீயுஜேதஃ வவஸா ஐஹாநாடி ।

தாவலிஐஃ ஹிராவெரிவ ஜேதிபுஜோம்

ஸஹஃ வயொயிஐஹிதஃ ஸஹஜாம் விஐஸாடி ॥

மாத: ஸமுத்திதவதீம் அதிவிஷ்ணுசித்தம்

விச்வோபஜீவ்யம் அம்ருதம் வசஸா துஹாநாம் ।

தாபச்சிதம் ஹிமருசேரிவ மூர்த்திமந்யாம்

ஸந்த: பயோதிதுஹிது: ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம் ॥ (9)

(ப-ரை) போதஃ - தாயே ! சுயிவிஷ்ணுவிதஃ - (1) விஷ்ணுசித்தரிடம், (2) விஷ்ணுவின் மனதில், (3) விஷ்ணுவை நடுவில் கொண்ட (கடலில்), ஸுஜாதீ தவதீ - அழகாய் அவதரித்தவளும், விஷ்ணுவஜீயுஜேதஃ - ஸகலஜீவர்களும் பருகி உஜ்ஜீவிப்பதற்கு போக்யமான, சுஜேதஃ - அமுதினை, வவஸா - வாக்கினாலே, (பாசுரங்களால்), ஐஹாநாடி - சுரக்கிறவளாயும், தாவலிஐஃ - தாபத்திரயங்களையும் போக்கிக்கொண்டு, ஹிராவெரிவ - குளிர்ந்த பனிக்கிரணமுடைய சந்த்ரனுடைய, சுநாடி - மற்றோர் (விலக்ஷணமான) மூர்த்திபோன்றவருமான, ஸ்வாம் - உன்னை, ஸஹஃ - பெரியோர், (ப்ரஹ்மவித்துக்கள்), வயொயிஐஹிதஃ - பாற்கடலின்பெண்ணாகியபெரியபிராட்டியாரின், ஸஹஜாம் - உடன்பிறந்தவளாக, விஐஸாடி - அறிகிறார்கள்.

அம்மா ! விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியவளும், ஸகலஜனங்களும் அநுபவித்து உய்யத்தக்க அமுதை வாக்கினால் சுரக்கிறவளாயும், ஸாம்ஸாரிகளுக்கெல்லாம் தாபங்களையும் நீக்கத்தக்க குளிர்ச்சியையுடைய ஓர் விலக்ஷணமான சந்திரமூர்த்தியென்று சொல்லவேண்டியவளுமான உன்னைப் பாற்கடலிலவதரித்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு உடன் பிறந்தாளென்று ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஸத்துக்கள் அறிகிறார்கள். (அல்லது பெரிய பிராட்டியார்கூடப் பிறந்த உன்னை ஓர் விலக்ஷணசந்திரமூர்த்தியென்று அறிகிறார்கள்).

அவ— (1) ‘உன்னுடைய தகப்பன்மார்’ என்று அநேக பிதாக்கள் சேர்ந்து என்னைப் பெற்றவரென்றீர் முன் சுலோகத்தில். ‘ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தகுலக் கற்பகக்கொடி’ என்று முதல் சுலோகத்தில் என்னைப் பேசினீர். நிகண்டுகாரரும் என்னை விஷ்ணுசித்தர் பெண் (விஷ்ணுசித்தாத்மஜா) என்பார். ‘கூழியா? முருவ?’ என்று பன்மை பேசுகிறீர். ‘பட்டர்பிரான் கோதை’ அல்லவோ நான். மற்ற ஆழ்வார்களும் பட்டர்களுர்? ‘அஞ்சு குடிக்கு ஒரு ஸந்ததி’ என்ற முறையாக என்னைப் பேசுகிறீர், இது யுத்தமோ? இதற்குப் பதில் கூருகிறார்— பதில் கூற ஆரம்பிக்கையிலேயே ‘மாத:’ ‘தாயே’ என்றழைக்கிறார். உண்மையில் நீ ஒருவரும் பெற்ற பெண்ணல்லள்; நீ எல்லோருக்கும் தாய் அம்மா. அபிமானத்தால் தங்கள் குடிப்பெண், தங்கள் குல ஸந்ததி என்று நினைப்பும் பேச்சும். உன் அபிமானத்தாலும் அவர்கள் பிதாக்கள். பரஸ்பராபிமானமே இப்பேச்சிற்குக் காரணம். அவ்வபிமானத்திலும் விஷ்ணுசித்தருக்கு ஸந்திகர்ஷமதிகம். ‘பட்டர்பிரான் கோதை’ என்று சொல்லுவதும், விஷ்ணுசித்தாத்மஜை என்று சொல்லுவதும் அத்யந்தம் உசிதமே. ‘விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியவளே’ என்றே இங்கே பேசுகிறேன். ஆனால் அப்படிப் பேசுவதிலும் அவரோடு இன்னமிரண்டு சேர்ந்து விடுகிறது. ‘பெருமாள் சித்தம்’ என்பதும், ‘பெருமானைத் தன் நடுவில் வலிக்கப் பெற்ற ஸமுத்திரமும்’ ‘விஷ்ணுசித்த’ என்பதில் சிலேடையாகச் சேர்ந்துவிடுகிறது. அப்படிச் சிலேஷைப் பொருள்களுக்கும் ஒளசித்யம் ரொம்பவும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. விஷ்ணுசித்தரான பட்டர்பிரானொருவரை மட்டுமே நான் பேசப்பார்த்தாலும், பாஷை இன்னமிரண்டையும் சேர்க்கிறது. அப்படிச் சேர்ப்பதும் உன்னுடைய ஏற்றத்திற்கே யாகிறது.

(2) திருமணப்பெண்ணை கோதையை வர்ணிக்குமிடத்தில் அவளை மதிமுகமடந்தை என்று பேசவேண்டாமோ? அவளுடைய தேன்போன்ற பாட்டுகளைப் புகழவேண்டாமோ? ஓர் பிராட்டியைப் பெற, கடலைக் கடைவர் பெருமாளென்பரே, அப்படிப் பேசவேண்டாமோ? பெரியபிராட்டியாரை மனைவியாயுடையவர் மணம் செய்யவேண்டுமானால், அவள் கூடப்பிறந்து அவளுக்கு அத்யந்தப்ரியஸஹோதரியென்று பேசவேண்டாமோ? இதையெல்லாம் இதோ பேசுகிறேனம்மா! வாக் க்ரமிகமென்பர். ஒன்றொன்றாய்த்தானே பேசவேண்டும்.

(3) “ஸ்திரீரத்னமான ஊர்வசியைப் படைத்தவர் ப்ரஹ்மாவன்று; காந்தியைப் பரப்பும் சந்திரன் இவனைப் படைத்தானோ? அல்லது, ச்ருங்காரநிதியான மன்மதன் படைத்தானோ? அல்லது, புஷ்பாகரமான வஸந்தமாதம் படைத்ததோ” என்று விக்ரமர் பேசினார். “ப்ரஹ்மா எல்லா ச்ரேஷ்ட ரூபங்களையும் சேர்த்து ஒருமிக்கப் பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்களில் பொறுக்கிச் சேர்த்து மனதினாலேயே ஸ்ருஷ்டித்தாரோ? கைபட்டால் கெட்டுப்போகுமென்று மனதாலேயே அழகைக்கூட்டிக் கூட்டி ஸ்ருஷ்டித்தாரோ” என்று துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை வர்ணித்தான். “ஒரேவடிவில் விச்வத்திலுள்ள முழு அழகுக்கூட்டத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் பார்வதியைப்பிரயத்தனப்பட்டு ஸ்ருஷ்டித்தார்” என்று காளிதாஸர் குமாரசம்பவத்தில் வர்ணித்தார். இந்த அபூர்வமான கல்யாணப்பெண்ணைப்பற்றி அந்த வழிகளில் கவிஸிஹ்யமாயிருப்பவர் பாடவேண்டாமோ? அதற்கு மேலே பாடுகிறார்— நான்முகன் மனத்தினால் நிர்மிதமானான் பார்வதியென்றால், நான்முகனைப் படைத்த நாராயணனுடைய மனம் எப்படி எப்படி ஆசைப்பட்டதோ, அப்படியே அவன் திருவுள்ளத்திலிருந்தே தோன்றியவன் கோதை. படைக்கப்பட்டவளல்ல, தானாக ஆவிர்பவித்தவள். ‘பெருமாள் உகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானானவள்’. பெருமாள் திருவுள்ளப்படி அங்கே உதித்தவனென்றதால், சந்த்ரன் அவ்விடமிருந்து உதித்ததுபோல உதித்தவன். சந்திரனைப்படி இவனை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஜாபதியாகக்கூடும்? கூடப்பிறப்பவன் ஸ்ருஷ்டித்தவனானோ? சந்திரன் பிறந்தவன்; கோதை பிறவாதவள்; நாயகன்மனத்திற்கினிதாம்படி ஓர்விலக்ஷணச்சந்திரமூர்த்தியாகத்தோன்றியவன். அவனைப்போலவே அவளவதரித்த திவ்யதேசத்தில் அவள் அர்ச்சாமூர்த்தியும். பெருமாள் மனதிலிருந்தேகிளம்புவதால் அவர் பிள்ளைகளான ப்ரஹ்மாவிற்கும் ப்ரத்யும்னனுக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்க அதிகாரம் எப்படிக்கூடும்? அழகுக்கடலும், ரஸ்ஸ்வரூபருமான பெருமாள் ஆசைப்பட்டபடியெல்லாம் உருவம் அடைந்து தோன்றினனென்றால், அதினிலும் அழகில் உயர்த்தியுண்டோ? பதினாயிரம் பூர்ணசந்திரர்கள் சேர்ந்த காந்தியை உடைய பெருமானிலும் அழகினோ சந்திரன்? ஸாக்ஷார் மன்மத மன்மதனிலும் உயர்ந்தவனோ மன்மதன்? ‘மாஸானும் குஸுமாகா.’ என்றபடி வஸந்தமாஸம் பெருமானுடைய ஓர் விபூத்யேகதேசந்தானே?

போதஃ— தாயே ! யாருக்குத் தாய் ? விஸ்வத்திற்குத் தாய். விச்வோபஜீவ்யமாத்ருத்துவம். முன் சொன்ன ஆழ்வார்களுக்கும் உண்மையில் நீ தாய். பெரியபிராட்டியாருக்கு மட்டும் நீ தங்கை. மற்ற உலகுக்கெல்லாம் நீ தாய். ‘தாயே’ என்று முதலில் பொதுவில் கூப்பிட்டு, முடிவில் ‘லக்ஷ்மிக்குத் தங்கை’ என்பதால், அங்கேமட்டும் ‘தாய்’ என்பதற்கு ஸங்கோசம்.

ஸரஃ— திதவதீஃ— “அம்ருதம் வெளிக்கிளம்பி மிதக்கும் ஸமயத்தில் கடைந்த பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியார் உத்திதையானாள்” என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் வர்ணித்ததுபோல. நாயகன் மனதிலிருந்து அவரிச்சையை அதுஸரித்த உன் ஸ்வேச்சையினால் கிளம்பியவள்; அவர் மனத்திலிருந்து சந்திரபிம்பம்போல உதித்தவள். ‘அழகாக மேலே கிளம்பினாள்’ என்பது இதற்குப் பொருள். குழந்தை பிறப்பதானால், பூமியில் கீழே விழுமா ? பூமிக்கு மேலே கிளம்புமா ? பூமிப்பிராட்டியான நீ கர்ப்பத்திலிருந்து பூபதனமாய் விழுந்த குழந்தையல்லவே ? உலகத்தையெல்லாம் உன் கர்ப்பத்திற்கொண்ட விச்வம்பரையல்லவோ நீ.

சுயிவிஷ்ணுவிதூ— பட்டர்பிரான் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரிடம் நீயாகத் தோன்றினாய். பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் அவர் உகந்த மூர்த்தியாய்த் தோன்றினாய். ஜகத்துக்கு ஆஹ்லாதத்தை உண்டு பண்ணும் சந்திரன் பிறந்தவிடத்திலிருந்து நீயும் உதித்தாய். இதனால் சந்திரஸஹஜை என்று சொல்லவேண்டும். சித்தமென்பது நடுவைச் சொல்லுமென்பர். விஷ்ணுவை நடுவில் வஸிக்கப் பெற்ற பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியாரோடும், சந்திரனோடும், அம்ருதத்தோடும் கூடப்பிறந்தவளென்பர் பெரியோர். அதினாலும் உயர்த்தி பட்டர்பிரானாகிய விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியது. ‘விஷ்ணுசித்த’ என்பதற்கு அவர்தான் முக்கியமான (ரூடமான) முதற்பொருள்.

வீஸ்வாவஜீவ்யூ— சுரீதூ— தாரதம்மியமில்லாமல், அதிகாரிபேதமில்லாமல், எல்லோருக்கும் எளிதான அம்ருதத்தை, தாய் கறக்கும் எந்தப் பாலில் குழந்தைக்குப்பங்கில்லை. பாற்கடலைக் கடைந்தெடுத்த அம்ருதம் தேவஜாதிக்கும்பட்டிமேயுண்டு;

மானிடருக்குக் கிடையாது. இவ்வம்ருதம் எல்லோர்க்கும் கிடைப்பது. எல்லோரையும் போஷிப்பது, உஜ்ஜீவனம் செய்வது. யஜ்ஞ சிஷ்டமான அம்ருதமும் எல்லோருக்கும் கிடைக்காது. ஓர் விலக்ஷணமான சந்திரபிம்பமென்று அடுத்த பாதத்தில் ஸாதிக் கிறார். இங்கே ஓர் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தைத் தன் பாசரங்கனால் வார்க்கிறுளென்கிறார். விக்ரமோர்வசீயத்தில் விக்ரமனுடைய அழகிலீடுபட்ட ஊர்வசீ ராஜாவைச் சந்த்ரனென்றும் அவருடைய மொழி (வசனம்) அம்ருதமென்றும் மனதிற்குள் புகழ்கிறாள். “அழகாயிருக்கிறதே இவருடைய வசனம்! அல்லது சந்திரனிடமிருந்து அம்ருதம் பிறக்கிறது என்பது என்ன ஆச்சர்யம்” என்று ஆக்ஷேபாலங்கார ரீதியாகத் தன் மனதிற்குள் பேசுகிறாள். அதை இங்கே ஸ்வாமி நினைத்து முதலில் அம்ருத வசனங்களைப் பொழிவதைப் பேசி, அடுத்த பாதத்தில் சந்த்ரமூர்த்தி யென்று வர்ணிக்கிறார்.

வயஸா ஁ஹாநா— வாக்கினால் அம்ருதத்தைக் கரக்கிறாள். பாற்கடலை 33-கோடி தேவர்களும், கணக்கில்லாத அஸுரர்களும் சேர்ந்து மந்த்ரமலையை மத்தாகக்கொண்டு கடைந்து அம்ருதத்தை எடுத்தார்கள். நீ அனாயாஸமாக உயர்ந்த தூயதான அம்ருதத்தைப் பால் கறப்பதைப்போல லகுவாகக் கறக்கிறாய். சந்த்ரன் தன் கரங்களினால் அம்ருதத்தைப் பொழிவான்; நீ வாக்கினால் (மொழியினால்) பொழிகிறாய். சுகருடைய முகத்திலிருந்து (வாயிலிருந்து) ‘அம்ருதத்ரவஸம்யுத்’மாய் வேதகல்பகவ்ருக்ஷத்திலிருந்து பாகவதமென்னும் ரஸப்பழம் (பழரசம்) விழுகிறதென்பார். உன் முகத்திலிருந்து அம்ருதத்ரவமாய்ப் பெருகுகிறது உன் ப்ரபந்தபாகவதம். எந்த பசுக்களைக் கறக்கிறாள்? உபநிஷத்துக்களான பசுக்களை, கண்ணன் கறந்து கீதாம்ருதத்தைத் துத்தமா(பாலா)க்கினதுபோல. ஆத்மனேபதத்தால் நாம் பருக, நமக்குக் கறந்து கொடுப்பதைத் தன் பேராக நினைப்பதை வர்ணிக்கிறார்.

ஹிராமே— குளிர்ந்த பனிக்கிரணமுடையவன் சந்த்ரனென்பர். இனிய காந்திக்காக சந்த்ரமூர்த்தியை ஓர் உவமையாக எடுத்தது. பாற்கடலில் பெரியபிராட்டியாரோடும், அம்ருதத்தோடும் பிறந்தவனென்று சந்த்ரனை எடுத்தது. சந்த்ரன் தாபங்களையெல்லாம் தீர்க்கக் கூடியவனல்லன். “ஹிமத்தை (பனியை) கர்ப்பத்திற்கொண்ட கிரணங்களால் அக்கினியைப் பொழிகிறான்” என்றான் துஷ்யந்தன். ஹிமருசி என்று பெயர் மட்டுந்தான். அக்னிருசியென்றால் தகும். ‘அடே பாபி துச்சரித சந்த்ரசாண்டான்’ என்று காதம்பரியில் சந்த்ரனைப்பற்றி வாழ்த்து.

தாவயிடி— ஸம்ஸாரதாபத்திரயங்களையும் போக்குவதான. சந்த்ரமூர்த்தியைக் காட்டிலும், வைலக்ஷண்யம் (வ்யதிரேகம்) சொல்லப்படுகிறது, அம்ருதத்தைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் ‘விச்வோபஜீவ்யம்’ என்று காட்டப்பட்டதுபோல. ‘அந்யாயம்’ என்று சொல்லப்படும் வேற்றுமையையும், ஏற்றத்தையும் இந்த அடைமொழி விளக்குகிறது. நீ சுரக்கும் வாகம்ருதத்தைப் பருகினால், அம்ருதத்வமென்னும் மோகம் வித்திக்கும். தாபத்திரயங்களும் தொலையும். ஸ்வர்க்கிகளின் அம்ருதம் ம்ருதமென்னும் ஸம்ஸாரத்தைக் கறக்கும்.

ஊநா— உதிபிவ— வேறு விலக்ஷணமான ஒரு மூர்த்தி.

கூலா— உன்னை. ‘தாயே’ என்றுதொடங்கி ‘உன்னை’ என்று முடிக்கிறார்

வயொயிடி— ஹித— பாற்கடலிலில் தோன்றிய பெரிய பிராட்டியாருடைய. “யாருக்காக, யாரை அடைய, ‘அம்போதி’ என்னும் ஸமுத்திரம் கடையப்பட்டதோ அணையால் கட்டப்பட்டதோ” என்று ஆளவந்தார் பிராட்டிபெருமையை வர்ணித்தார். ‘பயோதி’ என்றால் பாற்கடலுக்கும் சேரும், உப்புநீருக்கும் சேரும். ‘பய’ என்பதற்கு ஜலமென்றும் பொருள், பாலென்றும் பொருள். இங்கே ‘பயோதி.’ என்று பிரயோகித்ததால், இரண்டுக்கும்பொதுவான சப்தமாகுமானாலும், முதலில்திருவணை கட்டத் தடங்கல்செய்த ஸமுத்தரத்தைப் ‘பாற்கடல்’ என்னுமோர் பொருள்படக்கூடிய சப்தத்தால் பேச ஆளவந்தாருக்குத் திருவுள்ளமில்லை. கல்நெஞ்சனைப் பாற்கடலென்பரோ. அதனால் அங்கே ‘பாற்கடலையும்’ ‘அம்போதி’ என்று ருடிப்பெயரால் பேசுகிறார்.

இங்கே பாற்கடலை மட்டும் பேசுவதால் 'பயோதி:' என்று பிரயோகிக்கிறார். 'பாற்கடலில் தோன்றிய பெண்' என்பதால், அங்கே தோன்றியதால் மட்டும் எப்படி 'புத்திரி' என்ற அபிமானமோ, அப்படித்தான் நீ புத்திரி என்ற அபிமானமும் என்பது கருத்து. ஸமஸ்தஜநநியான லக்ஷமியும் துஹிதையென்பதுபோலத்தான் உன்னையும் மகள் என்பது என்று காட்டப் பெரிய பிராட்டியாரைத் துஹிதா என்று குறிக்கிறார். துஹாநா - துஹிதையின் ஸஹஜை.

ஸஹஜா— கூடப்பிறந்தவளென்று. 'அம்ருத ஸஹஜை' என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் பெரியபிராட்டியாரை வர்ணித்தது தேவஜாதியின் புத்தியைக்கொண்டு. தேவஜாதிக்கு அம்ருதமே ப்ரதானமாய்த் தோன்றியது. 'அம்ருதத்துடன் பிறந்தாள் லக்ஷ்மி' என்றார்கள். முதலில் அம்ருதத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். 'பிறகு பிராட்டி அவதரித்து விஷ்ணுமார்பிலேறியதும், அவள் காலில் விழுந்தார்கள்' என்பது ஸ்ரீஸ்துதியில் வர்ணனம். காலில் விழுந்ததற்குக் காரணம் முன் சாபம் வந்ததனால் ஏற்பட்ட பயமென்றும் அங்கே காட்டினார். "சூர்யோக்ய க்ஷாபிஜே தஸஹஜே விஷ்ணு வக்ஷஸ்ய ஸஹஜா ஸாவாக்ரூபா ஸ்ரானமேவ". பெரிய பிராட்டியாருடைய உடன்பிறந்தாள் என்று இங்கே வர்ணனம். அம்ருதத்தை இவள் கறக்கிறாளென்பதால் அம்ருதத்திற்குப் பின் பிறந்தவளன்று என்று ஸஞ்சனம்.

ஸஹஜை— ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஸத்துக்கள். ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்த பெரிய பிராட்டியாருடைய உடன் பிறந்தானும் அம்சமுமான உன்னை ப்ரஹ்மவித்துக்கள் தானே அறியக் கூடும். விஷ்ணு அறிவர்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசுத்தரிடம் உதித்ததீரிலும், அம்ருதத்தைப் பொழிவதீரிலும், பெரிய பிராட்டியாரோடு உடன் பிறந்ததனாலும், தாபத்தைப் போக்குவதாலும், ஓர் விலக்ஷணசந்தரபிம்பம், ஓர் விலக்ஷணகௌமுதீ— ஜ்யோத்ஸ்னே என்று இங்கே ஸாதிப்பதில் நோக்கு. மூன்றாம் பாதத்திலுள்ளதை விதேயமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். 'ஜெஹ்மெவ ஹிஜீயிதே'— சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகைபோன்றவள். ஆனால் பெருமாளென்னும் சந்த்ரனுடைய சந்த்ரிகை இவள்.

தாதஸு தெ ஸ்யு^தஹிஃ ஸு^ததிஸௌவஸ்யா^தஃ
 சுணா^தபீ^ததெ^தஃ ஸு^ததிஸு^ததெ^தநவாவவ^தவ^தபு^தஃ
 கூ^தநௌ^தவி^தம^தஸ^தஸு^தம^தமா^தஸு^தவ^தஹு^தத^த ரோ^தமா^த
 மெ^தமெ^த ஸு^தஹ^தத^தர^தவ^தப^தந^தம^தமு^தண^தம் ஸு^தஸா^தஃ || ௧௦ ||

தாதஸ்து தே மதுபித: ஸ்துதிலேசவச்யாத்
 கர்ணம்ருதை: ஸ்துதிசதைரநவாப்தபூர்வம் |
 த்வந்மௌளிகந்தஸுபகாமுபஹ்ருத்ய மாலாம்
 லேபே மஹத்தரபதாநுகுணம் ப்ரஸாதம் || (10)

(ப-ரை) தெ - உன்னுடைய, தாதஸு - தகப்பனாரோ
 என்றால், ஸு^ததிஸௌவஸ்யா^தஃ - கொஞ்சம் தோத்திரத்தாலே
 கூட வசப்படக்கூடிய, ஸ்யு^தஹிஃ - பெருமாளிடமிருந்து,
 சுணா^தபீ^ததெ^தஃ - செவிக்கு அமுதமான, ஸு^ததிஸு^ததெ^தஃ -
 பல நூறு துதிப்பாசரங்களாலும், சுநவாவவ^தவ^தபு^தஃ - முன்
 அடையப்படாத, ஸு^தஹ^தத^தர^தவ^தப^தந^தம^தமு^தண^தம் - மஹத்தரர் (மிகப்
 பெரியவர்) என்னும் திருநாமம் பெறுவதற்கேற்ற (பதவிக்
 கேற்ற) ஸு^தஸா^தஃ - அநுக்ரஹத்தை, கூ^தநௌ^தவி^தம^தஸ^தஸு^தம^தமா^தஸு^தவ^தஹு^தத^த
 மா^த - உன்னுடைய கூந்தல் வாஸனை யேறியதால் ஸௌபாக்
 யம் பெற்ற, ரோ^தமா^த - மாலையை, உவஹு^தத^த - உபஹாரமாக
 ஸமர்ப்பித்து, மெ^தமெ^த - பெற்றார்.

கொஞ்சம் துதி செய்வதாலேயே வசப்பட்டுவிடக்கூடிய மது
 ஸூதனன் நூற்றுக்கணக்கான கர்ணம்ருதமான ஸ்துதிப் பாச
 ரங்களாலும் முன்பு மகிழ்ந்து அளிக்காத மஹத்தரபதலாபத்
 திற்கு அநுகுணமான அநுக்ரஹத்தை உன்னுடைய தகப்பனார்
 தானே (அம்மா) உன் கூந்தல் வாஸனை யேறியதால் ஸுபகமான
 மாலையை ஸமர்ப்பித்துப் பெற்றார்.

அவ:- (1) ஆழ்வார்களுல்லாரும் உன்னைப் புத்திரி என்று
 அபிமானிக்கிறார்கள்; ஆனால் நீ விஷ்ணுசித்தரிடமிருந்துதான்
 தோன்றியவளென்றீர். எல்லா ஆழ்வார்களும் அபிமானத் தாதை
 களாயிருந்தாலும் விஷ்ணுசித்தரை விசேஷித்துப் பிதா என்று
 கொள்ள என்ன காரணம்? அம்மா! எல்லா ஆழ்வார்களும்
 பொதுவில் ஆழ்வார்களுன்ற மஹத்தான பதத்தைப் பெற்றவர்.
 ஆழ்வார் பதம் மஹத்தானது என்பதில் ஐயமில்லை. பெருமானு

டைய தசாவதாரங்கள்போல், அவர்கள் அவருடைய அபிநவதசாவதாரங்கள். தமிழ்வேதமந்தரத்ரஷ்டாக்களான தசர்ஷிகள். மஹத் பதம் மஹர்ஷிபதம்தான். ஆழ்வார் பதமே மஹாபதமாயிருக்கையில், 'பெரியாழ்வார்' என்று உன் தகப்பனாருக்குத்தானே 'மஹத் தர'பதம் கிடைத்தது. மஹத்தான ஆழ்வார் பதத்திற்கும் மேற்பட்ட 'பெரிய' பதம் கிடைத்தது. அவர் வேதப் பாசரங்களால் கிடைத்தது ஆழ்வார் பதம். உன் பிதாவால் நீ குடிக்கொடுத்த மாலையை ஸமர்ப்பித்ததால் ஆழ்வார்களிலும் 'பெரிய ஆழ்வார்' என்னும் பஹுமானபதம் கிடைத்தது. மற்ற ஆழ்வார்கள் குடிக்கும் நீ ஸந்ததி என்று அபிமானத்தினால் பேசினாலும் அவர்களுக்கு அது கிடைக்கவில்லையே.

(2) பெரிய பிராட்டியாருக்கு உடன் பிறந்தாளென்று முன் ச்லோகத்தின் முடிவில் ஸாதித்தார். பெரிய பிராட்டியாரை 'மாயாபாரா' என்று ஸர்வகந்தரான பெருமானுடைய ஸௌகந்தயத்திலீடுபட்ட வேதம் புகழ்ந்தது. அவளுக்கு உடன் பிறந்தாளும், அவளோடுகூட பெருமானுக்குப் பத்தினியுமாவதற்கு ஆதுகுண்யத்தைக் கோதையின் ஸர்வோத்தரமான ஸௌகந்தயத்தைக் காட்டி ஸமர்த்திக்கிறார்.

தாதஸு தெ— உன் தகப்பனாரான பெரியாழ்வாரோ என்றால். விசேஷித்து உன் பிதாவானதால் மற்ற ஆழ்வார்களிலும் மேலாக 'பெரிய' என்னும் உயர்த்தியான உபபதத்தைப் பெற்றார். 'து' என்பதால் இந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 'உன் தகப்பனார்' ஆனதுபற்றித் தான் இந்த ஏற்றம். ஆழ்வாரானதால் மட்டுமல்ல. உன் விஷயமான இந்த கோதாஸ்துதியைப் படிப்பவன்கூட அவருக்குப் பஹுமாந்யாராகும்போது உன் மாலையை ஸமர்ப்பித்த உன் தகப்பனாரை இப்படிப் பஹுமானியாதிருப்பரோ?

3யுஹிஃ— வேதங்களை அபஹரித்த மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்ட பெருமானிடமிருந்து. இதனால் வேதங்களின் அரும்பெருமையைப் பெருமானே அறிந்தவர் என்பது ஸூசனம். வேதங்களை அப்படி அரும்பெரும் பாடுபட்டுப் பஹுமானிக்கும் பெருமான் வேதங்களான ஆழ்வார்கள்ப் பந்தங்களைப் பஹுமானித்து அவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்கள்' என்று 'மஹத்' பதத்தை அளிப்பது உசிதமே. வேதங்களை அஸுரர்

அபஹரித்தாலும், தமிழ் வேதங்களிருந்தால் போதும். ஸம்ஸ்க்ருதவேதங்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்தது போதுமோ? அதன்பொருளைத் தெளிய தமிழ் மறைகளும் வேணும்.

ஸுதிரௌஸவஸ்யாஸு— ‘ஸவவிய’ என்று திருநாமம். ஸ்வாராதரென்பர். ஓர் அஞ்ஜலிக்குக் கிங்கரரென்பர்.

கணபூஜெதெ— “ப்ரதிஸ்ஸோகமும் அபத்தமாயிருந்தாலும், அநந்தனுடைய யசோமுத்ரை உடைய திருநாமங்கள் கலந்திருப்பதால், ஸாதுக்கள் கேட்டும், பாடியும் மகிழ்வர்” என்று பகவத்ஸ்தோத்ரங்களின் பெருமையைச் சுகர் மகிழ்ந்து பாடினார். ‘கிருஷ்ணகர்ணம்ருதம்’ ‘ராமகர்ணம்ருதம்’ என்று பகவத்ஸ்தவங்களுக்குத் திருநாமமிடுவர்.

ஸுதிரௌஸவஸ்யாஸு— யோகியான ஒரு ஆழ்வார் ‘பத்தே’ பாசுரங்கள் பாடினார். உன் தகப்பனார் கிட்டத்தட்ட ஐந்துறுகள் பாடினார்.

கநவாபவபுவபு— கர்ணம்ருதமான வேதங்களான பல நூறுகள் பாடியதற்கு மற்ற ஆழ்வார்களைப்போல, ‘ஆழ்வார்’ என்று திருநாமம் மட்டும் கிடைத்தது. ‘பெரிய’ என்று ஏற்றப் பதம் கிடைக்கவில்லை. மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அது கிடைக்கவில்லை.

கவநுளடிமஸஸுஹமா— தம்முடைய கர்ணம்ருதவேதப் பாசுரங்களால் கிடைக்கவில்லை. தம் மாலைகளால் கிடைக்கவில்லை. நீ அவதரிக்குமுன் எத்தனையோ பூமாலைகள் ஸமர்ப்பித்தவரே, உன் பூமாலையால் கிடைத்தது. பாக்களால் கிடைக்கவில்லை; உன் ஒரு பூமாலையால் கிடைத்தது. நீ சூடி வாஸனையேற்றிக்கொடுத்த ஒரு பூமாலையை உபஹாரமாக ஸமர்ப்பிக்கும் பாக்யம் உன் பிதாவுக்குத்தானே கிடைத்தது. உன் சிரஸான மூளையின் (புத்திவ்ருத்திகளின்) வாஸனை உன் பாமாலையிலேறியுளதுபோல், நீ சூடின பூமாலையிலும் ஏறியது. ‘மௌளி’ என்பது மூளையென்னும் புத்திஸ்தானமுமாகும். உன் கூந்தல் வாஸனையால் மாலை ஸுபக்மாயிற்று என்றால், உன் ஸௌபாக்யத்திற்குக் கேட்க வேணுமோ?

ரோஸு உவஹுது— மாலையை உபஹாரமாக ஸமர்ப்பித்து. (உடனே).

மெமெ- உவ ஹுது மெமெ இரண்டுபதங்களையும் சேர்த்து ரஸம், ஸமர்ப்பித்த உடனே பெற்றார்; நடுவில் ஒருகூண மேனும் தாமதமில்லை. 'நாகாரணாஹநயபூ' என்று ந்யாயம். உன் மாலையை ஸமர்ப்பித்ததுதான் 'பெரிய' என்ற 'மஹத்தர'பதம் கிடைத்தற்குக் காரணம். அந்வயவ்யதிரேகங்களால் கார்யகாரணபாவம் ஸித்திக்கும். நூற்றுக்கணக்கான பாமாலைகளாலும் பூமாலைகளாலும்முன்பு அடையப்படாதது என்று வ்யதிரேகம் காட்டப்பட்டது. இங்கே அந்வயம் காட்டப்பட்டது.

ஹேதுராவஹாநுமுணம் பூஸாஹு- ஆழ்வார்களிலும் உயர்த்தியாய் 'பெரிய ஆழ்வார்' என்னும் ஏற்ற பதவி கிடைக்கும்படியான அதுக்ரஹத்தை, (பெற்றார்). ஏனைய ஆழ்வார்கள் சிலர் நாயகிபாவத்தில் ஆழ்ந்து முழுகினார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள்பெண்ணுக்கே ஸபத்நியாகவில்லை. உன் பிதா சில அவஸரங்களில் உனக்கே 'ஸபத்நீபாவத்தை அடைந்தார். மூன்றாம் சதகத்தில் 'ஐயபுமுதி'யில் "மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவன் மாலுறுகின்றாளே" என்றும், 'நல்லதோர் தாமரை'யில் 'என் மகளை எங்கும் காணேன்', 'செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்' என்றும், இவ்வாழ்வாரைப் பெற்ற தாயலற்றியதைக் கவனிக்கவேண்டும். புருஷப்பிள்ளையாய்ப் பெற்று வளர்த்தது. ஏதோ பெண்ணாக மாறிவிட்டது. அது போகட்டும். பெண்ணாக மாறி விட்ட என் புருஷக் குழந்தையை இந்தப் பாடா படுத்தவேண்டும் என்று அலற்றல். உன் மனைனுக்கே பத்தினியாகி அவருடைய அந்த ரீதியான அதுபவ ஆழ்ச்சி மற்றவர் ஆழ்ச்சியிலும் பெரிதாயிற்று, மிகவியக்கத்தக்கதாயிற்று. இன்னுமொரு ரஸமும் உண்டு. 'பெருமாள்' 'பெரிய புருஷர்' மஹாபுருஷர். ஆண் என்பது 'ஓர் புருஷன்'- ஜீவாத்மாக்கள் 'புருஷர்கள்'. பெருமாள் மஹத்தான 'மஹாபுருஷர்'. உன் பிதா அவருக்கும் மாமனராகி அம்மஹாபுருஷனுக்குக் குருவானார். ஹிமவாளை 'தரயம்பகாசுவரான குரு' என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டது. 'பூர்வர்களான குருக்களுக்கும் குருதமர்' என்று ஜநகர் வஸிஷ்டரை வர்ணித்தார். மஹாபுருஷனுக்கு மஹனீயரான ச்வசுரகுருவானதால் 'மஹத்தார்' என்னும் பதம். 'மஹத்தரபதம்' என்பது பரமபதத்தைச் சொல்லுவதாகவும் உரை கொள்ளுவர்.

‘விஷ்ணுவின் பரமம் பதம்’ என்று ச்ருதி. விஷ்ணுசித்தர் விஷ்ணுவின் பரமமான பதத்தைப் பெற்றார். இது எல்லா ஆழ்வார்களுக்கும் பொதுவானதால், வைலக்ஷண்யம் ஏற்படாமற்போகும். ரஸிகர் மனமே ப்ரமாணம். “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டு ஓடி வந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணன் நம்பி” என்பதைக் கவனிக்கவேணும். ச்வசுரராகிப பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தவர், இவர் மணனானதும், அந்த ச்வசுரராகிய வீட்டையும் படுக்கையையும் விட்டு இந்த ச்வசுரர் மனக்கடலில் பள்ளிகொண்டார். ‘மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை’ என்றபடி இவர் மணன் மாயன். ‘ஔஷதெ றிஹதி ஸஹி’ என்ற பாற்கடலாகிய அந்த மஹாக்ருஹத்திலும் மஹத்தரமான க்ருஹமாயிற்று இவர் மனக்கடல். பெரிய பெருமானான மஹா புருஷருக்கும் பெரிய குருவானார், மஹத்தரரானார். முத்தாராக்ஷ ஸாதிராடகங்ளில் ‘ஸ்வஜாதிமஹத்தர’ என்று கௌரவமாயழைப்பர். ‘உம் ஜாதியில் (குலத்தில்) உயர்ந்தவரே’ என்று ‘மஹத்தர’ பதத்தாலழைப்பர். ‘ஆழ்வார் ஜாதியில் (குலத்தில்) பெரியவரே, மஹத்தரரே’ என்று அழைப்பு.

(10)

ஹிஷ்ணுவின் வரிவகிவண்ணுய்யாக்ஷ

ஸவெ-ஹாதுரா ஹதி ஹி தவாவதாராக்ஷ |

யதெருவ ரஜவதிநா வஹு-ஹாநவ-ஹிவ-ஹி

மிஹா-ஹாநாவி மியதம் மிஹிதாஃ கடாக்ஷாஃ || கக ||

திக்கக்ஷிணாபி பரிபக்த்ரிமபுண்யலப்பாயத்

ஸர்வோத்தரா பவதி தேவி தவாவதாராத் |

யத்ரைவ ரங்கபதிநா பஹு-மாநபூர்வம்

நித்ராஸுநாபி நியதம் நிஹிதா: கடாக்ஷா: || (11)

(புரை) ஹிஷ்ணு - கோதாதேவியே! ஹிஷ்ணுவின் வரிவகிவண்ணுய்யாக்ஷ - பரிபக்ஷ

மான புண்யத்தால் கிடைக்கத்தக்க, தவ ஸவதாராக்ஷ - உன்னு

டைய அவதாரத்தால், ஸவெ-ஹாதுரா - எல்லாவித்ததிலும்

உத்தரமாய், (ச்ரேஷ்டமாய், வடக்காய்) ஹதி - ஆகி

றது. (ஆகிறான்) யதெருவ - எந்தத் திக்கிலேயே, மிஹா-ஹா

நாவி - தூங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், ரஜவதிநா - ரங்கேஷ்

ரரால், ஸ்ஹுரோநவஹு - பஹுமானத்தோடுகூட, நியதம் - இடைவிடாமல், (நியமமாக), கூடாகூறம் - கடாகூறங்கள், நிஹிதாம் - வைக்கப்பட்டுள்ளவோ?

அம்மா கோதாதேவியே? பரிபாகமடைந்த புண்யத்தால் பெறக்கூடிய உன் அவதாரஸம்பந்தத்தால், தென் திசைகூட வடகோடி திசையாயிற்று. (ஸ்ர்வோத்தரமாயிற்று. ஸர்வசிரேஷ்டமாயிற்று). ஏனெனில் அந்தத் திக்கில்தானே ரங்கபதியால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும் கௌரவத்தோடு கடாகூறங்களிடைவிடாமல் நியதமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவ— (1) நம்மாழ்வாரிலும் என் பிதா மஹத்தரரான பெயரை அடைந்தார் என்றீர். என் பிதா வாங்கி என் மாலையை ஸமர்ப்பித்ததால் அப்படி அரும் பெரிய ஏற்றம் கிடைக்குமோ? அம்மா! இது என்ன ஆச்சர்யம். நீ அவதரித்த மஹிமையால் தகஷிணதிக்கும் ஸர்வோத்தரமாயிற்றே. ஓர் ஆழ்வார் உன்னை அவதரிப்பித்து வளர்த்த பிதாவானதால் மஹத்தரராவது அரிதோ? 'ஸ்ர்வோத்தரம்' என்பதால் உத்தமமாயிற்று. ஓர் திக்கு நீ பிறந்த திக்கு என்கிற ஏதோ ஸம்பந்தத்தால் ஸர்வோத்தமமாகையில், ஆழ்வாரான உன் பிதா நீ அவதரித்ததால், மஹத்தரராவது மிகவும் கொஞ்சமே என்று சொல்லவேண்டும்.

(2) பெருமானுடைய அபிநவதசாவதாரங்களான ஆழ்வார்களைப் பேசினார். இங்கே கோதைப் பிராட்டியான தேவி ஆழ்வார்களைப்போல பிரபந்தமியற்றிய கவியாக அவதாரம் செய்ததைப் பேசுகிறார்.

ஷிக் ஷக்ஷிணா சுவி - தென் திசைகூட. தென் திக்கின் அதிபதி 'பித்ருபதி' என்பர். அவர்பேரே நடுங்கச் செய்யும். பித்ருநாமத்தை உடையவராய் அதிஷ்டிதமான ஓர் திக்கின் ஓர் மூலையில் பிறப்பெனும் ஸம்பந்தம் கூட பயத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய திக்குக்கூட.

வரிவகூலிவாணயஸூ - எத்தனை புண்யங்கள் பரிபாக திசையை அடைந்து இப்படிக்கொத்த பயனைக் கொடுக்கவேணும். 'தர்மராஜர்' பயங்கரரென்று உலகம் பயந்தாலும், அவர் தர்ம மூர்த்தியல்லவோ? தர்மம், புண்யம். அந்தத் திக்பதியின் மஹா புண்யங்களெல்லாம் அந்தத் திக்கைச் சேர்ந்தது, பதியின் புண்னியம் பத்ரிக்குடையது.

தேவி சுவ க்ஷத்ரீராக— தேவி ! உன்னுடைய திவ்யமான அவதாரத்தால். விபீஷணமூர்வார் அவதரித்ததும், அரகசெலுத்துவதுமான திக்கென்று முன்பு ஏற்றமுண்டு. நம்மாழ்வார் அவதரித்ததால், அந்தத் திக்கு முன்பே ஓர் ஏற்றம் பெற்றது. அந்த அவதாரமும் மஹாபுண்யபரிபாகத்தால் லப்யம். ஆனால், அது தேவன் அவதாரம். பெருமானோ, விஷ்வக்ஸேனதேவரோ நம்மாழ்வாராய் அவதரித்தார். இங்கே தேவியான உன்னுடைய அவதாரம். ‘உன்னுடைய அவதாரக்ஷணத்திலிருந்து’ என்றும் பொருள்— விபீஷணர் தேவரல்ல.

ஸவெபூதூரா ஹவதி— எல்லாவற்றிலும் சிரேஷ்டமாயாகிறது. தெற்குத் திக்கு வடகோடியாகிவிடுகிறது என்பது ஆச்சர்யம். ‘உத்தர’ என்பது ச்ரேஷ்டத்தையும் சொல்லும், வடக்கையும் சொல்லும். ‘ரொம்ப தூரம் கிழக்கே போனால், அது மேற்காகிவிடும்’ என்று ஓர் ஆங்கிலப்பழமொழி. ‘கிழக்கும் மேற்கும் ஓரிடத்தில் சேரும்’ என்பர். ‘தெற்கும் வடக்கும் ஒரு காலும் சேராது, நித்தியவிரோதிகள்’ என்பர். உன் அவதார மஹிமையால் இளப்பமானது லோகோத்தரமாகும்; சேராத விருத்தங்களும் விரோதத்தை விட்டுச் சேர்ந்து விடும்.

யதெஞ்சு— எந்தத் திக்கை நோக்கியே.

ரஜுவதிநா— “தென்னும் வடநாடும் தொழ நின்ற திருவரங்கம்” என்பர். தென் நாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் மத்தியத்திலுள்ள ரங்கபதி. இரண்டு திக்குகளுக்கும் பொதுவாய்ப் பகாபாதமில்லாமல் மத்தியஸ்தமாயிருக்கவேண்டியவர். அப்படி மத்தியஸ்தமாக இருக்கவேண்டியவரான “ரங்கபதியாலேகூட” ‘திருவரங்கத் திருப்பதி மத்தியஸ்தமாயிருப்பதுபோல அத்திருப்பதியின் பதியும் மத்தியஸ்தராயிருக்க வேண்டாவோ’?

வஹுமோநவருவபூ— பஹுமானத்தோடுகூட. அரங்கத்தில் தூக்கம் நடனமேயம்மா ! நீ பிறந்த திக்கென்று பஹுமதியாய் எண்ணிக்கொண்டேயிருக்கிறார். மனது லயமடைந்தாலல்லவோ தூக்கம். தெற்குத் திக்கிலேயே உன் அவதாரஸம்பந்தத்தையிட்டும் இத்தனை பஹுமானமிருக்கும்போது, அதை ‘உத்தம’மாக ‘ஸர்வோத்தரமாக’ச் செய்யும்போது, உன் பிதாவை மஹத்தரராக்குவது அரிதாகுமோ? திக்கைத் ‘தம’ மாக்குபவர், உன் பிதாவைத் ‘தம’ராக்காரோ?

நிஜாஹுநா சலி— தூக்கமாயிருந்தாலும், ரங்கத்தில் நாடகத்தில் தூக்கத்தை நடிப்பதுபோலத்தான் ரங்கபதியின் தூக்கம். ‘நித்ராதி ஜாகர்யயா’ ‘விழித்துக்கொண்டே தூங்குகிறார்’. யோகநித்ரை. என்ன யோகம், ஆண்டாள் யோகம். ‘அநித்ர: ஸததம் ராம:’ என்று சொல்லி நிறுத்திவிடவேணும்.

நியத்யு- நிரந்தரமாய். யோகத்தில் எப்படி இடைவிடாமல் அவிச்சின்னமான நினைப்போ, அப்படியே.

கடாஹாஃ நிஹிதாஃ— கடாஹங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ. ‘உன்னுடைய அவதாரகாலத்திலிருந்து இப்படி நியதமாக த்ருஷ்டி வைக்கப்பட்டுளது’? ‘தவ சுவதாராசு’ என்பதை இங்கும் அந்வயிக்க. ‘எப்போ வருவானோ’ என்று த்யானம்.

(11)

பூயெண ஷெவி ஹவதீவ்யவஷெஸ்யொமாசு

மொஹாவஸீ ஜமஹிஷம் வயஸா வுநீதெ |

யஸ்யாம் ஸரெத்யு ஸரெயெஷு விரம் நிவாஸாசு

ஹாநீரயீபூஹதயொவி ஹவணி வுணூர் || கஉ ||

ப்ராயேண தேவி பவதீவ்யபதேசயோகாத்

கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே |

யஸ்யாம் ஸமேத்ய ஸமயேஷு சிரம் நிவாஸாத்

பாகீரதீப்ரப்ருதயோZபி பவந்தி புண்யா: || (12)

(ப-ரை) ஷெவி - ஏ கோதாதேவியே! ஹவதீவ்யவஷெஸ்யொமாசு - உன் பெயரைப் பெற்ற ஸம்பந்தத்தால் (பாக்யலாபத்தால்), மொஹாவஸீ - கோதாவரிநதியானது, ஜமஹிஷம் - இவ்வுலகை, வயஸா - தன் தீர்த்தத்தால், பூயெண-மிகவும், வுநீதெ - பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. யஸ்யாம் - எந்த கோதாவரிநதியில், ஸரெத்யு - புண்யகாலங்களில், ஹாநீரயீபூஹதயொவி - கங்கை முதலிய புண்யநதிகளும், ஸரெத்யு - சேர்ந்து, விரம் நிவாஸாசு - வெகுகாலம் கூடிவசிப்பதால், வுணூர் - பரிசுத்தங்களாக, ஹவணி - ஆகிறார்களோ.

அம்மா கோதாதேவியே! உன் பெயரை வஹித்தஸம்பந்தத்தாலும், பாக்யத்தாலும் கோதாவரீநதி இவ்வுலகத்தைத் தன்

தீர்த்தத்தால் மிகவும் புண்யமாக (சுத்தமாக)ச் செய்கிறான். எந்த கோதாவரீரதியில், கங்கை முதலிய புனிதநதிகளும் சில புண்ய காலங்களில்கூடி நீண்டகாலம் வலிப்பதால், பரிசுத்தமாகின்றார்கள்.

அவ— தென் திக்கின் ஓர் கோணத்தில் நீ அவதரித்தாய் என்ற வஸ்துஸம்பந்தமாவது அந்த திக்குக்கு உண்டு. அந்த ஸம்பந்தலேசமுமில்லை கோதாவரீரதிக்கு. உன் பெயரைத் தன் பேராகப் பெற்ற ஸம்பந்தந்தானுண்டு. பேர் ஒற்றுமையென்ற சப்தஸம்பந்தம் நாமமாத்ரஸம்பந்தம்தானுண்டு. அந்த ஸம்பந்தத்தாலும், அந்தி ஸர்வோத்தரமான (உத்தமமான) பரிசுத்தியையுடையது. உலகத்தையெல்லாம் பரிசுத்தமாக்குகிறான்; உலகத்தை எல்லாம் புனிதமாக்கும் புண்யநதிகளையும் தன் சேர்க்கையால் புண்யமாகச் செய்யும் சக்தியை யடைகிறான். பெருமாள் ஸ்ரீபாததீர்த்தமான கங்கையும் கோதாநதியில் தீர்த்தயாத் திரை செய்து அங்கே க்ஷேத்ரவாஸம் செய்து அசுத்தியை நீக்கி புண்யமாகிறான். அதெல்லாம் உன் திருநாமத்தைப் பெற்ற பாக்கியத்தின் மஹிமை. ‘நாமவஹனம்’ ஓர்விதமான தாஸ்யமாகும். ‘தவத்தாஸதாஸிகண:’ என்பதுபோல. கோதாநதி என்னும் தேவீ தாஸிகணத்தில் சேர்வான்; உன் திருநாமத்தை வஹிப்பதால்.

ஷேவி— கோதாதேவியே ! கோதாவரீதேவீ, பாகிரதீ தேவீமுதலிய புண்யநதீதேவிகள் உன் விபூதிகள். உன் தாஸிகள்.

ஹவதீவ்யவஷேஸ்யொமூகஸு— உன் திருநாமம் தனக்கும் பெயரான ஓர் ஸம்பந்தத்தால், பெயர் ஸம்பந்தத்தால் மாத்ரம். ‘யோகம்’ என்பதற்கு ‘ஸம்பந்தம்’ என்று பொருள். அது கிடைக்காதது கிடைப்பதென்னும் அலப்தலாபத்தையும் சொல்லும். அநவாப்தபூர்வமானதைப் புதிதாக அடைதலைச் சொல்லும். உன் திருநாமம் தனக்கும் அமையப் பெறும் பாக்கியம் அலப்யலாபமே. 10-இல் “ உன் தாஸைக்கு முன்பு கிடையாதது உன் னால் கிடைத்தது ” என்றார். 11-இல் ‘மஹாபுண்யபரிபாகத்தால் லப்யம் உன் அவதாரஸம்பந்தம்’ என்றார். இங்கும் ‘யோகாத்’ என்பதால் உன் பெயர் தனக்கும் அமையப் பெற்ற (கிடையாதது கிடைத்த) பாக்கியத்தால் என்று விளக்குகிறார். எல்லாம் இங்கே பாக்கியமும், புண்யமும், அலப்யலாபமும், பரி

சுத்திலாபமுமாகவே யிருக்கின்றன. நிகண்டுவில் 'கோதா' என்பது 'கோதாவரீந்திக்கும்' 'விஷ்ணுசித்தர் ஆத்மஜைக்கும் பெயர்' என்று சேர்த்துப் படிக்கப்பட்ட சப்தஸம்பந்தந்தான். வேறு வஸ்து ஸம்பந்தமில்லை. நிகண்டுவில் ஸஹயோகந்தான். சப்தமாத்ரமான ஸம்பந்தத்திற்குக் கூட இத்தனை மஹிமையுள்ளது. உன் பிதாவான ஆழ்வார் 'பெரிய ஆழ்வாராவது' என்ன ஆச்சர்யம். இப்படி கைமுத்யங்களால் அதை ஸமர்த்திப்பதில் திருவுள்ளம்.

மொழாவரீ- 'கோதாவரீ' என்பது நதிக்குமட்டும் பெயர். 'மொழா' என்பது உங்களிருவருக்கும் திருநாமம்.

உஹ ஜமக- இவ்வுலகனைத்தையும். தீர்த்தஸ்நானம் எல்லோருக்கும் பொது. உன் ஸரஸ்வதீநீராட்டமும் எல்லோர்க்கும் பொது.

வயஸா பூயெண வு.நீதெ- தீர்த்தத்தால் விசேஷமாய்ப் பரிசுத்தமாக்குகிறாள். தீர்த்தத்தால் சுத்தமாக்குகிறாள். நீ உன் நாமமாத்ரத்தாலும், கோதாவரீந்திக்கு ஸர்வோத்தமமாகும் மஹிமையை அளிக்கிறாய். ப்ராயேண- அநேகமாய் பரிசுத்தமாக்குகிறாள் கோதாவரீ. பூர்ணமாக, ஏகாந்தமாக சுத்தமாவது உன் ஸரஸ்வதீ நீராட்டத்தினால்தான்.

யஸ்யாஸு- எந்த கோதாவரீந்தியில். ஸீதைப் பிராட்டி சிரகாலம் பஞ்சவடியில் அநந்தியில் நீராடி அதைப் புண்யமாக்கினாள். 'ஐநக தநயாலாநவாநெஸ்யாடிசெஷு' என்று காளிதாஸர் கோதாவரீ தீர்த்தங்களைப் புகழ்ந்தார்.

ஸரெபெஷு- சில புண்யகாலவிசேஷங்களில்.

ஸரெத்யு- சேர்ந்து. 'நதிகளின் ஸங்கமம்' உயர்த்தி என்பர். இங்கே மற்ற புண்யநதிகள் தங்களுக்கு நேர்ந்த பல பாபிகளின் ஸம்பந்தத்தால் வந்த அசுத்தியைப் போக்குவதற்காகக் கோதாவரீந்திக்குத் தீர்த்தயாத்திரையாக வந்து, அங்கே சேர்ந்து பஹுகாலம் வஸித்து அதனால் சுத்தி பெறுகிறார்கள். தீர்த்தங்கள் செய்யும் தீர்த்தயாத்திரை, தீர்த்தவாஸம்.

விரா மிவாலாசு- சிரகாலம் வஸிக்கிறார்கள். உன் பெயரைப் பெற்ற நதியென்னும் அந்த உன் ஸம்பந்தத்தால் மஹா

பரிசுத்தமான நதியென்னும் கௌரவம். 'தெ வுநஞ்ஞாரு
காடும' 'ஜிலமயமான தீர்த்தங்கள் வெகுகாலத்தால் பரிசுத்
தியைச் செய்கின்றன' என்கிற வசனப்படி நதிஸாமான்யவாஸ
னையால் சிரகாலம் வஸிக்கிறார்கள்.

ஹமீரயீபூஷு தயொ஽வி- கங்கை முதலிய மஹாநதிகளும்;
பகீரதப் பிரயத்தினத்தின்பேரில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இங்கே
அவதீர்ணமான கங்கையும், உத்தம புண்யநதிகளும். "கங்கை
கங்கை யென்ன வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திகிற்கும் கங்கை
யின்கரைமேல்", "எழுமையுங் கூடி யீண்டிய பாவமிறைப்பொழு
தளவினிலெல்லாம் கழுவிடும் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்"
என்றபடி பிறர் பாவங்களைக் கழுவினாலும், அந்தப் பாபங்கள்
தங்களோடு சேர்ந்து தமக்கே செய்த அசுத்தியைத் தாமே கழுவச்
சக்தியில்லை.

வுண்ணாஃ ஹவனி— புண்யங்களாக (பரிசுத்தங்களாக)
ஆகின்றார்கள். இதனால் புண்யநதிகளெல்லாவற்றிலும், கோதா
வரி, உன் திருநாமஸம்பந்தமாத்ரத்தால், ஸர்வோத்தரமான புண்
ணியநதியாகிறுளென்று ஸஞ்சனம். வடக்குத் திக்கிலுள்ள
கங்கா யமுநாதிகளிலும். கோதாவரியென்னும் தென் நதி உத்
தரமாகிறுள். உத்தமமாகிறுள். கோதாவரீ தீரத்தில் பிறந்த பவ
பூதிகளியும், உத்தரராமசரிதத்தின் இரண்டாமங்கம் முடிவில்
"தக்ஷிணதேசமலைகளின் குறைகளில் கோதாவரீ தீர்த்தங்கள்
புகுந்து சப்திக்கின்றன" என்று வர்ணித்திருக்கிறார். கோதா
வரீநதியை அவர் தக்ஷிணதேசநதியென்றார். முராரி நாடகத்தில்
புஷ்பகவிமானத்தில் அயோத்திக்குச் செல்லும் பெருமாள் 'கோ
தாவரியை வந்தனம் செய்' என்று ஸீதைக்குச் சொன்னார். (12)

நாமெஸயஸுதநஃ வக்ஷிரயஃ சுயம் தெ

ஜாதஃ ஸுயம்வரபதிஃ வுருஷஃ வுராணஃ ।

ஹவம்வியாஸுஜிதம் பூணயம் ஹவதுஃ

ஸநுஸுயவனி வரிஹாஸயிரஸுலீநாழ ॥ ॥ கங ॥

நாகேசயஸ் ஸுதநு பக்ஷிரதஃ கதம் தே

ஜாதஃ ஸ்வயம்வரபதிஃ புருஷஃ புராணஃ ।

ஏவம் விதாஸ்ஸமுசிதம் ப்ரணயம் பவத்யாஃ

ஸந்தர்சயந்தி பரிஹாஸகிரஸ் ஸகீனம் ॥

(13)

(ப-ரை) ஸுதநு - அழகிய மேனியமைந்தவளே !
 நாமெஸயம் - பாம்பணையிற் பள்ளிகொண்டவனும், பக்ஷி
 யம் - பக்ஷியின்பேரில் ஸவாரி செய்கிறவனுமான, வுரூரணம்
 வுரூஷம் - கிழவர், கயம் - எப்படி, தெ - உனக்கு, (உனக்
 கிஷ்டமான) ஸுயம்வரவதி - ஸ்வேச்சையால் வரிக்கப்பட்ட
 பதியாக, ஜாதம் - ஆனால். ஸவீநாம் - (உன்னுடைய) தோழி
 மாருடைய, வாவ்வியாம் - இப்படிக்கொத்த, வாரிஹாஸயிரம் -
 பரிஹாஸப்பேச்சுக்கள், ஹவத்யாம் - உன்னுடைய, பூணயம் -
 நாயகன் விஷயமான ராகத்தை, (விருப்பத்தை), ஸுஹிதம் -
 தகுதியுள்ளதாக, ஸநுபூயணி - நன்றாய் விளக்குகின்றன.

அழகிற்சிறந்தவளே! பாம்பின் மேல் படுப்பவரும், பக்ஷி
 யின்மேலேறிப் பறப்பவரும், தனக்கு மேல்பட்ட மூத்தோரில்
 லாத கிழவருமானவர் எப்படி நீ ஆசைப்பட்டு வரித்தவரானார்
 என்றிம்மாதிரியான தோழிகளின் பரிஹாஸமொழிகள் (உண்மை
 யில்) உன்னுடைய பதிவிஷய ப்ரணயம் மிகவும் உசிதம் என்று
 நன்கு காட்டுகின்றன.

அவ— (1) ஆண்டாள் பிறப்பையும், அவள் பிறப்பு முதலிய
 ஸம்பந்தலேசங்களாலும் வரும் லோகோத்தரமான ஏற்றங்களை
 யும் ஸாதித்தார். ஆண்டாள் கல்யாணம் ப்ரஸ்துதம். வதுவின்
 பிறப்பின் சிறப்பை ஸாதித்தார். வரனின் சிறப்பைப்பற்றி
 என்ன பேசுவது. பிறவாதவனுக்குப் பிறப்பேது. இந்த வர
 னுக்கு ஜாதகமென்ன? ஜாதனாலைல்லவோ ஜாதகமிருக்கும்.

2. கல்யாணவிஷயத்தில் 'சீலம், வயஸ், வ்ருத்தம் முதலிய
 தெல்லாம் துல்யமாக அநுபூபமாக இருக்கிறது; ஆகையால் ராக
 வனும் ஸீதைக்குத் தக்கவர்; ஸீதையும் ராகவனுக்கேற்றவள்'
 என்பரே. இங்கே சேர்க்கை ஒளசித்யங்கள் எப்படி?

3. கல்யாணஸந்தர்ப்பத்தில் தோழிமார் மாப்பிள்ளையைப்
 பற்றிப் பரிஹாஸரஸங்கள்பேசவேண்டுமே. கோதை நம் பரிஹா
 ஸோக்திகளில் மிகக் கெட்டிக்காரியான நம்மதையல்லவோ.
 அவளுக்கு இன்பமான பரிஹாஸ வசனங்களைப் பேசவேண்டுமே,
 இந்தத் தாயார்கல்யாணவிஷயத்தில் மேல்பார்வைக்கேனும்
 பழிப்புகள் போன்ற நம் ஹாஸங்களை நாம் பேசக்கூடாது. அடி

யோடு ஏசல் இல்லாமையும் கல்யாணத்திற்கு ஒவ்வாது. தோழிகள் மூலமாகத் துளியே பேசுவோம். பாதிச்சலோகத்தோடு பேசுகிறதுத்துவோம். ஒரு முழுச்சலோகமும் வேண்டாம்; அரைகுறையாகவே பேசுவோம்.

4. பரிஹாஸம் பேசிப்பழிப்பது துதியாகுமோ? துதியல்லவோ இங்கே ப்ரஸ்துதம். இந்த க்ரந்தம் கோதை நிர்தை க்ரந்தமல்லவே? அல்ல; துதிதான். நிர்தையே துதியாகும். இது வ்யாஜஸ்துதி அணி.

5. ரங்கத்தில் ஹாஸ்யரஸம் ப்ரதானமே. அரங்கர் கல்யாணத்தில் ஹாஸ்யம் வேணுமே.

நாமெஸ்யஃ- பாம்பின் மேற்படுப்பவர். ஸஹசயனமனோ ரதம் தானே முதன்மையானது. 'பாம்போடு ஒரு கூரையில் வஸிப்பதே' துன்பமென்பர். படங்களை விரித்திருக்கும் ஆயிரம் தலை பாம்பின்மேல் என்றும் சயனிப்பவராயிற்றே. நாகேசயன் என்று அலுக்ஸமாஸத்தினால் இப்படுக்கைதான் நித்யம், இதற்கு லோபமேயில்லை யென்று வேடிக்கை. பத்நியோடு சேர்க்கைபோல படுக்கைக்கும் நித்யயோகம். பாம்பின் விரித்த படங்களை படுக்கைக்குமேல் அஸமானகிரி. இந்த விதானத்திற்கு ஸமானமில்லையாம். அஸமானமாம். பாம்பின் சிரோரத்ரங்களே படுக்கையறை தீபங்கள். இது என்ன படுக்கை ஜோடிப்பு. பெருமாள் நித்ராஸுவானாலும், இப்பாம்புக்கு தூக்கமேயில்லை. பாம்பு தூங்கினாலும், அக்காலத்திலாவது பயமற்றிருக்கலாம். நீர் ஜாக்ரதையாயிருந்தாலும், தூங்கினாலும், நான் தூங்காமல் கண்ணைக் கொட்டாமல் விழித்திருந்து காவல் ஊழியம் செய்வேன் என்று வ்ரதம் அனுஷ்டிக்கும் படுக்கை. கல்யாணத்தில் பரதேசம் போவதற்குக் குடை பிடித்துக்கொள்ளவேணுமே. நான் தான் குடை என்று பாம்பே குடையாக முன்வருமே. வேறு குடைக்கு இடம் கொட்டாமல் சீறுமே. பரதேசம்போக பாதுகைவேணுமே. அதற்கும் நானே என்று முன் வருமே. நிவாஸமும் தானாகுமே. ரஹஸ்யம் தெரியாதோ? இப்பாம்புதானே உன் வேங்கடவர் வஸிக்கும் வேங்கடம். மணைப்பலகையிலுட்காரவேணுமே மாப்பிளை. வேறு ஆஸனத்திற்கு இடங்கொட்டாதே. பூம் பட்டு வேண்டுமே, அதுவும் தானே என்று முன் வருமே. அம்மா!

இந்த ரஹஸ்யமெல்லாம் உன் தாதைகளான ஆழ்வார்களுக்குத் தெரியுமே. “சென்றற் குடையா மிருந்தாற் சிங்காதனமாம் நின்றால் மரவடியாம் நீங்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு மணையாம் திருமாற்கரவு” என்று அவர்கள் பாடுகிறார்கள். அவர்கள் எப்படி இந்த வரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட ஸம்மதித்தார்கள். ‘பையரவினணைப்பள்ளியா னொடு கைவைத்திவள் வருமே’ என்றார் விஷ்ணுசித்தரும்.

வக்ஷிராயஃ— படுக்கை யிருக்கட்டும். ஊரெல்லாம் கூட வந்து வாத்யகோஷங்களோடு ரதத்தில் ஊர்வலம் மெள்ள மெள்ள விடியும்வரையில் வரவேண்டுமென்று ஓர் பெண் ஆசைப் படமாட்டாளோ. ஆகாயத்தில் பறக்கும் பக்ஷியல்லவோ இந்த மாப்பிளைக்கு வாஹனம், ரதம். ஒருத்தர் கூட வரமுடியுமோ. நீதான் அந்தப் பக்ஷியின் முதுகிலேறிப் பறப்பாயோ, சிறு பெண்ணுக்கு ஆகாயத்தில் பறக்க பயமிராதோ, பயமிருந்தால் ஸுகமிருக்குமோ? ஸந்தோஷமிருக்குமோ? ஊர்வலம் மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்தல்லவோ வரவேண்டும். மெள்ள அடியடியாய் ஊர்வது ஊர்வலத்திற்கு அழகு. பக்ஷி பூமியில் நடக்குமோ? வேறு வாஹனம் இவருக்கு ஆகாதே. ‘பெருமானும் நல்ல பெருமாள், திருநாளும் நல்ல திருநாள், ஆயினும் இப்பெருமானைப் பருந்து தூக்கப்போவதே’ என்று காளீமககவி பாடினார். ‘பறவையேறு பரம்புருடா’ என்றார் உன் தந்தை.

ஸுதநு— அழகிற் சிறந்தவளே. இதைப் ‘பாம்பணையோன்’ என்பதற்கும் ‘பக்ஷிரதர்’ என்பதற்கும் நடுவில் வைத்தது ரஸம். இரண்டும் உன் அழகிய மேனிக்கு மிகவும் அருசிதம். உன் ஆத்மா ஒத்துக்கொண்டாலும், உன் காத்திரமொவ்வாதே. நாகமும், பக்ஷியும் ஸஹஜசத்ருக்களல்லவோ. நடுவே நசுவரதத்துவம் நின்று விரோதமே மனதிலுக்காமல் தடுக்கிறது என்று வேடிக்கை. ‘பையுடை நாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே’. உன்பூந்தோட்ட புஷ்பமய சய்யை உனக்கேற்றது. ‘தஸ்யா: புஷ்பமயீ சய்யா’ என்றார் காளிதாஸர் சகுந்தலை விஷயத்தில். ‘குத்து விளக்கெறியக் கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல் மெத்தென்ன பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி’ என்றல்லவோ படுக்கை மனோரதம் ஸஹஜம்.

கூடும் ஜாதம் ஸுயம்வரவதிம்— எப்படி அவர் உனக்கு வரனா? இவரையா நீ ஸ்வயம்வரபதியாக வரித்தாய்? எப்படி இவரைப் பதியாக்க ஸ்வயம்வரம் கோடித்தாய்? உனக்குத் தெரியாமல் உன் தாதை இதை வடிப்பிக்கவில்லையே. இவர் பிறப்பு எப்படி? யார் அறிவார்? கூடும் ஜாதம்— என்ன ஜாதி? என்ன குலம்? ஜநகாலம் எது? ஒன்றும் தெரியாதே. இவர் பிறந்தது யாருக்குத் தெரியும்? இவர் ப்ரவரமென்ன? ‘நநே விஹம் ஸுரமணாம் ப்ரஹம் ந ஶஹஷ்டயம்’ (என் பிறப்பை தேவருமறியார், மஹர்ஷிகளுமறியார்) என்கிறார் கீதையில். எந்த ருஷி ப்ரவரம் இவருக்குச் சொல்லக்கூடும். ப்ரவரம் சொல்லாமல் கல்யாணமுண்டோ?

வாரூஷம் வாராணம்— வயதுதான் ஏற்குமோ, இவரிலும் கிழவருண்டோ?

ஹவத்யாம் ஸவீநாம்— உன் தோழிகளுடைய. அம்மா இந்த ஏசல் பேச்சு என்னதல்ல. உன் தோழிகளின் பேச்சின் அநுவாதமாத்திரம்.

ஹவம் வியாம்— இப்படிக்கொத்த. இரண்டொன்றே மாதிரிக்காக எடுத்தேன். எத்தனையோ பேசினார்.

வாரிஹாஸமிரம்— பரிஹாஸப்பேச்சுகள்.

ஹவத்யாம்— உன்னுடைய. ப்ரணயம்— பர்த்ரு விஷயமான ராகம்.

ஸஹிதம்— மிகவும் உசிதமானது, ஆதரூப்யமுடையது என்று. இது ஸஹஸ்யபணி என்னும் க்ரியைக்கு விசேணம். ‘அடியோடு அதுசிதம்’ என்று பரிஹாஸம் பண்ணினது ‘இதுதான் அத்யந்தம் உசிதம்’ என்று ஸமர்த்திப்பதாகிறது. அவர்கள் பரிஹாஸப்பேச்சே, அவர்கள் பரிஹாஸத்திற்கு விரோதம்; அதுவே அத்யந்தம் ஒளசித்யத்தை நிரூபிக்கிறது. நீ இந்த வரணை வரித்தது மிகவும் உசிதமென்று முடிவான நோக்கு.

ஸஹஸ்யபணி— நன்றாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளக்குகின்றன. அவர்கள் பரிஹாஸமாக எண்ணிப் பேசியதே உயர்ந்த ஸ்துதியாகி, இச்சேர்த்தியின் முழு ஆதரூப்யத்தை மிகவும் அழகாக தெளிவாகக் காட்டுகிறது: உசிதத்திலும்

“தர்சயந்தி” என்பதிலும் ஸம் என்பதைச் சேர்த்தார். அதுசிதமா— இல்லவேயில்லை- அத்யந்தமுசிதம். அவர்கள் பரி ஹாஸம்போல் பேசியது நிந்தையா? இல்லவேயில்லை. நீ இந்த வர னையே வரிப்பது மிக உசிதம் என்று அழகாக, ஹேதுபூர்வக மாய் நன்றாய் நிரூபிக்கிறேன். அவர்கள் ஏசலும் உண்மையில் துதியே. எப்படித் துதியாகும்? பெருமானுக்கும் தேவிமாருக் கும் எப்படி எப்படி ஸுகமோ, எப்படியெப்படி உசிதமோ (யதோசிதம்) அப்படிக்கெல்லாம் பணி செய்யும் சேஷனல்லவோ அநந்தனென்னும் நாகன். சேஷிகளுக்கு அமிர்தமயமானவன். பணிபதி உனக்கு சயனம் ஆஸநம் என்று ஆளவந்தார் பெரிய பிராட்டியார் துதியை ஆரம்பித்தார். நாகேசயனாயிருப்பதிலும் ஆசைப்படும்படி ரஞ்ஜிப்பிக்கும் ஸுகஸாமக்ரீ வேறுண்டோ! ஸுகந்தம் கமழ்வதில் இந்நாகத்திற்கு நிகருண்டோ? மென்மை யிலும் இதற்கு ஸமமுண்டோ! என்ன ஸுகசிதனம்! பூமியைத் தாங்கும் அநந்தனைத் தவிர எந்தப்படுக்கை ப்ராஹ்மத்தையும் ஈச் வரிகளையும் தாங்கமுடியும்? பாரம் தாங்கமாட்டாமல் மளமள வென்று முறியும் கட்டிலில் படுப்பரோ? ‘பூக்ஷுஷு விஜ்ஞாந வபெக்யா’ என்று ஆளவந்தார் இந்நாகப்படுக்கையின் மேன்மையைப் புகழ்ந்தார். அசேதனப்படுக்கை தம்பதிகள் ஸுகத்துக்குத் தக்கபடி அறிந்து தன்னை ஸரிப்படுத்திக்கொள்ள வல்லதோ? ஆனால் அசேதனமான ஆஸநம் அல்லது கட்டிலில் ஓர் குணமுண்டு. மேல்பாரம் அதிகமாயிருந்தால் அதனால் வலி யுண்டாகி வருந்தாது; பெருமூச்சு விடாது; வலியினால் கத்தாது. இரும்புக்கட்டிலானால், பாரத்தால் வருந்தாது. அது பலமாய் கெட்டியாயிருக்கும். இந்த பலமென்னும் குணமும் இப்பாம் பினிடம் ப்ரக்ருஷ்டமாயுளது; ஞானமும் ப்ரக்ருஷ்டமாயுளது. பலம் அநந்தமாயிருப்பதால் சைதன்யம் இருந்தாலும் நோவே உண்டாகாது. லகுவாய்த் தூக்கும்படி அநந்தபலமிருக்கிறது. சேஷிகளுக்குற்ற சேஷர்களில் இவர் முதல்வர். பக்ஷிரதராயிருப் பவர் வேதாத்மா. அண்டத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு பறக்கக்கூடிய வர். அநந்தநாகர் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் பறக்கமாட்டார். இவர் அநாயாஸமாக திவ்யதம்பதிகளையும் தூக்கிக்கொண்டு பறப் பார். பெரிய ஆகாயக்கப்பல்போலிருப்பார். ஆகாயரதத்தி லும் ஆசைப்படக்கூடிய ரதமுண்டோ? வேதங்கள் அநந்தம்.

வேதாத்மாவான அவரும் ஓர் அநந்தரே. அவர் பெரிய புஷ்பக விமானம். பரம மங்களமானவர். பெருமாள் 'புராணர்' என்பதால் 'எத்தனை முதோராயினும் என்னைக்கும் நவமானவர், அப்பொழுதுக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பவர்'. புராபி நவ:— பிரதிக்ஷணமும் அபூர்வமாயிருப்பவர். பிறப்பவருக்கு இறப்புமுண்டு. பிறவாத இவர் அமரர்களதிபதி. பெரிய பெருமாளாக இவருக்கு ஸ்வேச்சையினால் ஆவிர்பாவமுண்டு. இவருடைய ஜந்மம் திவ்யம்; தன்னிச்சையாலே ஜந்மம். திவ்யஜந்மங்கள் இவருக்குமுண்டு. ஜந்மம் பலபல. 'ஸகிகள்' என்பவர் 'ஸமானமான க்யா (புரா) நமுடையவர்' ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியுடையவர். ஸமான சித்தவ்ருத்தியையுடைமைதான் ஸகித்வத்திற்கு லக்ஷணமென்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. வேதபாஷ்யங்களில் அப்படியே 'ஸகி' பதத்திற்குப் பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. "என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே" என்று இந்த ஸகிகளைப்பற்றிப் பேச வேண்டியதில்லை. மேலுக்கு ஏசல்போலிருந்தாலும் இந்த ஸகிகள் பேச்சு உண்மையில் துதியானது என்று அறிந்தேபேசினார்கள் என்று 'ஸகி' பதத்தால் வ்யஞ்ஜநம். பார்வதிபதி அகேசயர்; இவர் நாகேசயர். அவர் புங்கவரதர்; புங்கவத்வஜர். இவர் விபுங்கவரதர், விபுங்கவத்வஜர். ஓர் கவி கூறும் இந்த வேற்றுமைகளும் கவி திருவுள்ளத்திலுள்ள. (13)

கூடாது சோஸுரலீக்யுத வாரூளெளடே
தக்ஷா ஸுஜானாமதாவி வெஜயஜீ |
வத்யுஸ்தவெஸுரி ரியம்ப்ரதிவாதவொரூ
வஹாதவத்யுரூவிரோயயணி ஸுஜா: || (14)

தவத்புத்த மால்யஸுரபீக்ருத சாருமௌளே:
த்யக்த்வா புஜாந்தரகதாமபி வைஜயந்தீம் |
பத்யுஸ்தவேச்வரி மித: ப்ரதிகாதலோலா:
பர்ஹாதபத்ர ருசிமாரசயந்தி ப்ருங்கா: || (14)

(ப-ரை) ஸுஸுரி - ஈச்வரியே ! ஸுஜா: - வண்டிகள், ஸுஜானாமதாவி வெஜயஜீ - திருமார்பிலேயே இருக்கும் வைஜயந்தி என்னும் வனமாலையை, தக்ஷா - விட்டுவிட்டு, ரியம்ப்ரதிவாதவொரூ - ஒன்றுக்கொன்று மேல் விழுந்து

பஷங்களையடித்துக்கொண்டு சஞ்சலமாய் சுற்றிக்கொண்டு, தவ
வத்யுஃ - உன் பதியினுடைய, க்ஷுஃகதூரயுஸுரலீக்யுத
வாருரேளெஃ - உன்னால் சூடப்பட்ட மாலையின் வாஸனை
ஏறின திருமுடிக்கு, வஹாதவசூராவீ - மயில்தோகை
யாலமைந்த குடைபோன்ற சோபையை, சூரவயனி - உண்டு
பண்ணுகின்றன.

அம்மா ஈச்வரியே! ஆண்டாளே! வண்டிகள் உன் நாயகன்
திருமார்பிலுள்ள வைஜயந்திவனமாலையை விட்டுவிட்டு, நீ சூடிய
மாலையால் பரிமளமாய்ச்செய்யப்பட்ட உன் நாயகன் திருமுடிக்கு
மேல் தாங்களொன்றின்மேலொன்று இரக்கைகளை அடித்துக்
கொண்டு ஒன்றையொன்று மோதிக்கொண்டு சுற்றிச் சுழன்று
கொண்டு மயில்தோகைபோன்ற குடையின் ஆகாரமான சோபை
யைச் செய்கின்றன.

அவ— அநந்தரென்னும் சேஷர் குடைக்கைங்கர்யம் என்
னதே என்று முன்வருவார். மற்றொருவரும் அப்பணியைச்
செய்ய இடம் கொடார். தம் திருமேனியைக் குடையாக ரசனை
செய்துகொள்ளுவார் என்று முன் ச்லோகத்தில் ஸுபிஷித்தப்பட்டது.
ஆண்டாள் திருக்கல்பாணத்தில் யார் குடை பிடிக்கிறார்,
அல்லது யார் குடையாகிறார்? நாகரா அல்லது வேறு யார்?
அநந்தர் குடையாகவில்லை. ஆண்டாள் பூந்தோட்டத்து ஸ்நேஹ
முள்ள வண்டிகளை ஆசைப்பட்டிக் குடையாகின்றன. குடையே
சுற்றும் விசிரியுமாகிறது. இந்த வண்டுக்கூட்டத்தாலமைந்த
குடை, பாடும் குடையுமாயிற்று. சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டு
கல்பாணப்பாட்டுப் பாடுகின்றன. தங்களுக்குப் பூந்தோட்ட
ப்ரியஸகியும், ஈச்வரியுமான கோதையின் வதுவையில் மங்கள
வாத்யகோஷம் செய்கின்றன. பல்லாயிரம் சேஷர்களாக வண்டு
கள் கூடி தங்களையே மயில்தோகைக் குடைபோல மாப்பிள்ளை
திருமுடிக்குமேல் சித்ரவர்ணக்குடையாக ரசனை செய்துகொண்டு
சுற்றிச் சுழன்று பரந்துகொண்டு ஆந்தபரவசமாய் நர்த்தனமும்
கானமும் செய்கின்றன. மங்களகானகைங்கர்யத்தை இந்த
வண்டிகள் மகிழ்ந்து தாமாகவே செய்வதை 16-ம் ச்லோகத்தில்
ஸாதிக்கப்போகிறார்.

(2) ஸகிகள் பரிஹாஸப்பேச்சுகளை இந்த வண்டுஸகிகள்
பொய்யாக்குகின்றன. பூந்தோட்டத்தில் கோதை ப்ரியமாய்

வளர்த்த வண்டிகள். ராமாவதாரத்தில் பெருமாள் காடு போகையில் மரங்கள், புஷ்பங்கள், அங்குரங்களெல்லாம் வாடின; பக்ஷிகளும் 'வேண்டாம், வேண்டாம்' என்று கதறி மறித்தன. எந்த தண்டகாவனத்தில் வருஷங்களும் ம்ருகங்களும் எனக்கு பந்துக்களோ என்று உத்தரராமசரிதத்தில் ராமன் வார்த்தை. பூந்தோட்டத்தில் மரங்களோடும் மான்களோடும் பந்துவாய்ப் பழகினான் சகுந்தனே. ஆனால் வண்டிகளோடு அப்படி ஸ்நேஹமாகப் பழகத் தெரியவில்லை. ஓர் வண்டு பிடுத்திய பாட்டை அவள் பொறுக்கமாட்டாமல் ராஜா வந்து காக்கவேண்டிய தசை வந்தது. கோதை ஈச்வரீ, வண்டிகளுக்கும் அவள் ஈச்வரீ, வண்டிகளுக்கும் அவ்விடம் மிகுந்த ஸ்நேஹம்.

ॐ— ஈச்வரியே ! ஆண்டாள் ஈச்வரியென்பதில் என்ன தடை ? பிறவியிலேயே ஆண்டாள் விஷ்ணுபத்நியாகையால் ஜகத்திற்கு ஈசானியென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம், 'அஸ்யே சானா' என்னும் ச்ருதி ஸாக்ஷாதாகப் பூமிப்பிராட்டியாகிய உன்னைச் சொல்லும். இந்த ச்லோகத்தில்தான் முதலில் ஈச்வரி என்று அழைப்பது,

ஐஜாஃ— வண்டிகள். வண்டிகளுக்கும் நீயே ஈச்வரீ; பிரியமான ஸகீ. வண்டிகளுக்குள் தலைமையானது 'ராணிவண்டு' என்பர் ப்ராணிஸ்வபாவசாஸ்த்ரஞ்ஞர். வண்டிகளின் ஈச்வரியான ராணிவண்டு, எல்லா வண்டிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு ஈச்வரியான உனக்கு ஆசையுடன் பணிவிடை செய்கின்றது. 'குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர் நம்பி'. வால்மீகிகோகிலம்போன்ற நம் குருகூர்க் கோகிலம் கூவின தாம்ரபர்ணீநதிச் சோலையில் நாமும் கூவி மணம் பெறுவோம் என்று குருகூர்க்குயில்கள் கூவுவதுபோல் அக்குயில்களோடு குயிலாய் மதுரகவியும் மதுரமாய் மதுராக்ஷரமாய் மாறனைக் கூவினார்.

ஐஜாநாமதாஃ சுகி— கோதை சூடிய மாலை பெருமாள் திருமுடியேறுமுன் திருமார்பில் வைஜயந்தி என்னும் வனமாலையின் வாஸனே முதலியதாலீடுபட்டு அங்கேயே கூடிப்பறந்து கொண்டு ரீங்காரம் செய்தன. திருமார்பிலிருந்த வனமாலையையும், திருமார்பை புஜங்களின் அந்தரம் (நடுவு) என்றார். புஜாந்தரகதம் என்பது கையில் கிடைத்திருப்பதையும் சொல்லும். கையில் கிடைத்ததை விட்டன.

வெஜயனீழ் சுவி— வைஜயந்தியைக்கூட; லோகோத்தர
மான வநமாலையையும். வைஜயந்தியின் ரஸபரிமளத்தைப் ப்ருந்தா
வனப்ருங்கங்களறியும்.

தவ பத்யு— உன் பதியின். உன் பதியினுடைய
ஈச்வரீ என்று இருக்கிறபடி சேர்த்து அர்வயிப்பதியும் திருவுள்
ளம். 'தவ பத்யு: ஈச்வரி' உன் பதிக்கும் நீ ஈச்வரியானவளே-
'பும் ப்ரதானேச்வரேச்வரீ' என்பதைக் கவனிக்க. சிதசித்துக்
களுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஈச்வரீ. அல்லது சிதசித்பராரான தத்வ
த்ரயத்திற்கும் ஈச்வரீ. விவாஹாவஸரத்தில் 'மூர்த்தநம் பத்யு
ராரோஹ' என்று ஆசீர்வாதத்தைப் பணிப்பர். 'உன் பதியின்
தலைமேல் ஏறுவாயாக'. கோதை தன் பாரதந்த்ரியத்தையே
நினைந்து நாயகன் வற்புறுத்தியும் அவர் அவனைத் தலையிலேற்றிக்
கொள்ள இடம் கொடுக்கவில்லை. அவன் சூடிய மாலை அவர் தலை
யில் ஆரோஹம் செய்தது. ஆசீர்வாதம் ஏதோ ஒரு ப்ரகாரமாய்
ஸத்யமாயிற்று.

கூடிசுகுரோயு ஸுராயீக்யுத லாரா ரெளடெஃ— நீ
சூடிக்கொடுத்த உன்னால் புத்தமான மாலையால் அதிக பரிமள
முடையதாகச் செய்யப்பட்ட மைவண்ணநறுங்குஞ்சிக்குழலோடு
கூடிய அழகியதிருமுடிமேல் (திருமுடிக்கு). உன்னால் புத்தமான
லும் அந்த மாலை நிர்மால்யமாகவில்லை. நீ சூடியும் பெருமானுக்கு
மால்யமாகவே ஆயிற்று. 'புத்த' என்பதற்கு ரக்ஷிக்கப்பட்ட
என்றும் பொருள். அனுபவிக்க ஆசையால் நீ சூடவில்லை.
பெருமானுக்கு ப்ரியமான பரிமளத்தை கந்தம் கமழும் உன் கூந்
தலிலிருந்து ஏற்றி அம்மாலையை பரிமளப்பெருக்கால் ரக்ஷிக்கவே
சூடினாய். 'ஸுராயீக்ருத' என்பதற்கு 'முன்பு வாஸனையற்றதா
யிருந்து இப்பொழுதுதான் உயர்ந்தகந்தத்தால் வாஸிதமாயிற்று'
என்று பொருள். 'சுஹிததஹாவே ஹி:'. ஸர்வகந்தனுடைய
குழல் முன்பு அற்புதகந்தமுடையதுதான். ஆயினும் இப்பொழுது
ஏறிய புது அதிக வாஸனையைக் கவனித்தால், முன்னிருந்த
அற்புத வாஸனையையும் இல்லையென்று சொல்லவேண்டியதா
யிற்று. வாஸனைமட்டுமல்ல, இம்மாலையாலழகும் அதிகமாயிற்று.

ரீயஃ ப்ரதிவாதயொரூ— வண்டிகள் ஸ்வபாவத்தால்
சஞ்சலம். இப்பொழுது ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டுக்
கொண்டு நான் முன்னே நான் முன்னே என்று மேல் விழுந்து

கொண்டு ஒன்றின் பக்ஷங்கள் மற்றொன்றின் பக்ஷங்களை நெருக்கிக் கொண்டு ஒன்றோடொன்று அவிச்சின்னமான தொடர்ச்சியாக கனமான சங்கிலிக்கோர்வையாகச் சுற்றிச்சுழன்று (ரிங்காரகானம் செய்துகொண்டு) பெருமாள் திருமுடிமேல் இவ்வண்டுமாலையிருப்பதால் திருமுடிக்குமேலே அதைச் சுற்றிலும் விசித்ரமான மயில் கொடையாயின; மயில்விசிரியுமாயின. 'மதுரமா வண்டு பாட மாமயிலாட ரங்கத்தம்மான்' அல்லவோ மனோர். அரங்கத்தில் 'பாடும் வண்டு வேறு, ஆடும் மயில் வேறு'. புதுவை நந்தநத் தோட்ட ஆண்டாள் வதுவையில் வண்டிகள் கூடி மயிலுமாகின. வண்டிகளை ஆடிப்பாடின. 'லோலா.' என்பது சாஞ்சல்ய மெனும் சுழலாட்டத்தையும் சொல்லும்; மிக்க ஆசையையும் சொல்லும். அநந்தநாசருக்கு மேல்பட்ட ஆசை. அநந்தர் குடையாவர் கருடன் விசிரியுமாவர். வண்டிகள் இருவர் பணியையும் செய்தன. அவர்களிருவரும் பாடார். சேஷத்வத்தில் இத்தனை 'ருசியை'ப் பார்த்ததும் அநந்தர் கிட்டவராமல் ஒதுங்கி ஸாக்ஷியாகப் பார்த்து ஆநந்தபரிதராய் ஸ்தப்தராய் இருக்கிறார். இந்தச் சிறு பக்ஷிகளின் கைங்கர்யருசியைப் பார்த்து பக்ஷிராஜன் மகிழ்ந்து நிற்கிறார். ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிக்கொள்வதால் வண்டுக்கூட்டங்கள் குடையின் ஒற்றுமையை அடைந்தன. நடுவில் இடைவெளியேயில்லாமல் நெருங்கிக் கோர்த்துள். வீஷ்ணுசித்தர் பல்லாண்டு கானத்தைக் கேட்டிருந்த வண்டிகள் பலகோடி நூறாயிரமாகச் சேர்ந்து குடையும் விசிரியுமாகி மாப்பிளையின் முடிக்குமேலே இன்புற்று பல்லாண்டு பாடின. 'பத்ரம் தே' என்று பல்லாண்டு ஆசாஸனம் செய்தார், 'வாணிம் மூலம் வ வாணிநா' என்று பேசும் பாணிக்ரஹண அவஸரத்தில். சிதைப் பிராட்டியின் பாணிக்ரஹண ச்லோகத்தை நினைத்து 'என்னை முன்னே நிறுத்தி அரிமுகன் அச்சதன் கைமேல் என் கை வைத்து' என்று கனக்கண்டாள். ஸ்வப்நவதுவையில் மூன்று அவு தாரங்களைச் சுட்டி அதுபவம்.

வெஹுதாவது ஞானி ஞானியை— மயில்தோகை யாகும் சேஷத்வருசியைச் செய்கின்றன; குடையின் சோபையை அடைகின்றன; குடைபோல சோபிக்கின்றன. 'ருசி' என்ப தற்கு ஸாத்ருச்யம், சோபை, காந்தி, ஆசை முதலிய பொருள்கள் உண்டு. எல்லாம் இங்கே கவியின் ருசியிலுள்ளன. 'ஆ' என்ப தால் குடையின் நீட்டமும் அகலமும் நெடுமையும், ஆசையின் நீட்டமும் ஸுசிசிக்கப்படுகின்றன. 'உஷ்ணம் தெரியாமல் காற்

பது' விசிரிக்கும் பொது. ஸ்வாஸ்யாதிக்கத்திற்காக குடையென்னும் ஞடிப்பொருளை ஒரு யோஜனையில் விட்டுவிட்டு யோகப்பொருளில் ருசியைக்கொண்டு வ்யஜனமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சிரஸுக்குமேலே விசிரி சுற்றவிட்டு சூட்டைப் போக்குவதைக் கண்டிலோம். ஆரண்யகரான ஈச்வரருக்கும் பூர்தோட்டக் கோதைக்கும் திருமண உத்ஸவத்தில் தங்கள் ஈச்வரிகளும் ப்ரியஸகிக்கும் மணானுக்கும் வண்டிகள் தாமே இப்பணிகளை ருசியுடன் செய்கின்றன. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஈச்வரரும் ஈச்வரியும் பொதுத்தானே. தித்திரிபக்ஷிகள் ஆந்தமாய்ப் பாடுகையில் ஆந்தமயப்பெருமானையும் பக்ஷியாகவே பாடின. புச்சப்ரம்ஹவாதத்தில் இந்த ரஸமில்லை. பாடும் பக்ஷிகள் பெருமானைப் பக்ஷியன்றென்று பாடுமோ? 'ரஸோ வை ஸ:' என்னும் ரஸப்ரகாணத்தில் ரஸத்தை விடுவரோ? (14)

சூரோடிவத்யுவி ஸடா ஹுடிபம்மோவி

ராமாநிதா஽வி வடிதா஽வி மஹொணாதூரா஽வி ।

ஜெளவிஸுஜா தவ ஸ்குஹிர்ஹாஜா

மொடி வவத்யுயரிதா வஹ வெஜயஜீ ॥ கடு ॥

ஆமோதவத்யபி ஸதா ஹ்ருதயங்கமாபி

ராகாந்விதா஽பி லளிதா஽பி குணோத்தரா஽பி ।

மௌளிஸ்ரஜா தவ முகுந்த கிரீடபாஜா

கோதே பவத்யதரிதா கலு வைஜயந்தீ ॥

(15)

(ப-ரை) மொடி - கோதாய்! வெஜயஜீ - வனமாலை,

ஸடா - எப்பொழுதும், சூரோடிவத்யுவி - பரிமளம் நிறைந்து

சிரிப்பு விகாஸத்தோடு கூடியிருந்தும், ஹுடிபம்மோவி -

திருமார்பில் இருந்துகொண்டு மனதை ஹரிப்பதாயிருந்தும்,

ராமாநிதா஽வி - செவ்வி மாறாமலும் பெருமாஸ்திருமார்பில்

மிக்க ராகத்தோடும், வடிதா஽வி - மிகவும் ஸுகுமாரமாயும்,

மஹொணாதூரா஽வி - உயர்ந்த குணங்களை (நாறுகளை) யுடையது,

ஸ்குஹிர்ஹாஜா - மோக்ஷஸுகத்தையளிக்கும்

பெருமாள் கிரீடத்தையடைந்த, தவ ஜெளவிஸுஜா - உன்

னுடைய கூந்தலை அலங்கரித்த மாலையால், சுயரிதா வவதி

வஹ - கீழே போனதாக ஆய்விட்டதல்லவா?

அம்மா கோதாய் ! பெருமாள் திருமார்பில் ஸர்வகாலத்திலுமுள்ள வைஜயந்தியென்னும் வநமாலையானது, எப்பொழுதும் பரிமளத்தோடும் ஸந்தோஷமலர்ச்சியோடும் செவ்வியோடும் பெருமாள் திருமார்பை அலங்கரிப்பதில் ராகத்தோடும் ச்ரேஷ்ட குணங்களோடும், ஸௌகுமார்யமெனும் மார்த்தவத்தோடும் கூடி பெருமாள் திருமார்பிலேயே வஸித்துக்கொண்டு மனத்துக்கினிய தாயிருந்தாலும், அது அவர்திருமுடியிலுள்ளகிரீடத்தையடைந்த உன் சிரோமாலையால் கீழாக்கப்பட்டதே.

அவ— (1) என்னை ஈச்வரியென்னலாமோ ? எனது உயிரும் அம்சியுமான பெரிய பிராட்டியாரல்லவோ ஈச்வரி. அம்மா உன்னை ஈச்வரியென்று அழைக்க என்ன தடை ? மோகூத்தை அளிக்கும் முகுந்தனான ஸர்வேச்வரரின் கிரீடத்தை உன் சிரோமலை யடைந்ததே. உன் சிரஸுக்கு ஈச்வரகிரீடம் கிடைத்தாலென்ன ? உன் சிரோலங்காரமான மலைக்கு அது கிடைத்தாலென்ன ? (2) ஆண்டாள் சரித்தரத்திலும் திருக்கல்யாணத்திலும் மலைக்குத்தான் ப்ராதான்யம். அநேகம் ச்லோகங்களில் இங்கே கோதைமாலையின் ஸ்துதி மலை. இது சூடிக்கொடுத்த மாலையின் துதியென்னவேணும். அந்த மலைதானே இம்மிதுனத்தைச் சேர்த்துவைத்த யடகவஸ்து. புருஷகாரத்திற்கும் புருஷகாரமாயிற்று. கடகர் சிறப்பிலும் மிக்கதுண்டோ. பரமான ப்ரஹ்மவித்யையை ப்ரதிக்கொருபுடன் பேச ஆரம்பித்த முண்ட கோபநிஷத்து மேலே “ஆகையால் க்ஷேமத்தை விரும்புகிறவன் ஆத்மக்ருண ஆசிரியனையல்லவோ அர்ச்சிக்கவேண்டும்” என்றது. ‘தஸ்மாத்’ என்று ஹேதுபுரஸ்ஸரமாய்ப் பேசுவதோடு த்ருப்தியில்லாமல் ‘ஹி’ என்று ப்ரஸித்தியையும் ஹேதுவையும் காட்டும் பதத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டது. ‘தஸ்யாஸு சூதஜ்ஜூ ஹி ஸபுபெசு ஹுதிசூரீ’, மதுரகவி காட்டும் மதுரமார்க்கம் ஸ்வழியான தொல்வழி. (3) முன் ச்லோகத்தில் ‘நீ சூடிய மலை வந்து திருமுடியில் ஏறி கிரீடம் பெற்றதும், வைஜயந்தியில் மொய்த்துக்கொண்டிருந்ததை விட்டு, உன் மாலையின் பரிமளாதிகளால் மேலே இழுக்கப்பட்டு அங்கே சூழ்ந்து சுழன்று ஆடிப் பாடுகின்றன’ என்றார். புதிதாக கிரீடமலைக்கு வந்தால் வரட்டும்; கையில் கிடைத்து ஸித்தமான உத்தமமாலையாகிய வைஜ

யந்தியை அலக்ஷயம் செய்து தாழ்வாக்குமோ ? இது என்ன பக்ஷ பாதப்பேச்சு; பொய்த்துதி ? இதற்கும் பதில் கூறுகிறார்.

மொடே- நீ பாமலை பாடிக்கொண்டே பூமலை தொடுத்துக் கட்டிச் சூடிக்கொடுத்தாய். உன் தோழிகளும் ப்ரஜைகளுமான உன் தோட்ட வண்டுகள் உன் பூமலையைச்சுற்றி ஆடிப் பாடிவந்தன; உன்னை அநுகரித்தன.

வெஜயனீ— வநமாலையானது பஞ்சபூதங்களையும் அபிமானிக்கும் நித்யஸூரியான சேதநத்தத்துவம். இப்படிக்கு உத்க்ருஷ்டமான சேதநமலை உன் பூமாலையால் ஜயிக்கப்பட்டது. பிருந்தாவனத்து கோபாலனுக்கு இதுவே திருமார்புக்கு அலங்காரம். ஒருகால் குந்துமணிமாலையும் சேரலாம்.

ஸடா— எப்பொழுதும்.

சூரோடிவதுவி— பரிமளம், ஸந்தோஷவிகாஸம். சேதநமான அபிமானிதேவதையானதால் ஸந்தோஷமும் உண்மையாகும்.

ஹுடியம்மோவி— ஹருதயதேசத்திலிருப்பது, ஹருதயத்துக்கு இனியதே.

ராமாமிதாவி— வாடாத மலை புஷ்பராகம் மாறுவதேயில்லை. திருமார்பில் ராகம் குறைவதேயில்லை. திருமார்பில் ராகமில்லாவிட்டால் இளப்பம் செய்யக் காரணமேற்படலாம்.

வமிதாவி- மாடிவஸௌகுமார்யங்கள் குறைவதேயில்லை.

மணொஹதாவி— புஷ்பங்களின் உயர்த்தி குறைபாவிடிலும் மலையின் நார்கள் (குணங்கள்) கெடுகின்றனவோவென்றால், நார்கள் ஸர்வோத்தரமாகவேயுள்.

மௌலிஸூஜா— ஓர் குறைவுமில்லையென்றால், கீழாவதற்குக் காரணம்தானென்ன ? வைஜயந்தி பெருமாள் திருமுடியிலும் ஏறவில்லை, உன் மௌளியிலும் ஏறப்பெறவில்லை. இந்த மலை உன்மௌளியில் சூடப்பட்டுப் பெருமாள் முடிபையும் சூடுகிறது. இந்த மலை ஈச்வரீ ஈச்வரர் இருவர் முடியிலும் ஸம்பந்தம் பெற்றது. ஸ்தானத்தால் உயர்த்தி பெற்றதல்லவோ. மற்ற தாரதம்யத்தை நாம் நினைக்கவேண்டாம், பேசவேண்டாம். மௌளி உத்தமாங்கமல்லவோ, மார்புக்கு உயர்ந்ததல்லவோ?

தவ — ஈச்வரியான உன் மௌளி சூடியது, அங்கிருந்து.

ஔகூநு கிரீடஹாஜா — பெருமாள் திருமேனியிலேயே யல்லவோ ஸ்தானங்களின் உத்தமத்வமும் அதரத்வமும் காட்ட வேணும். முகுந்தன் மோக்ஷப்ரதன்; ஸர்வேச்வரன் தான் மோக்ஷப்ரதன். அவன் கிரீடத்தில் சூடப்பட்டது இம்மலை, கிரீட ஸம்பந்தம் உத்தமமல்லவோ. மலைகளுக்குள் ஆதிராஜ்யஸூசகம் அந்த ஸம்பந்தம்.

கயரிதா — கீழாய்ச் செய்யப்பட்டது. திருமுடியில் கிரீடத்திலுள்ள மலைக்குக் கீழேயுள்ளது தானே திருமார்புவநமலை.

ஹவதி வயு — ஆகிறது அல்லவா? இது எல்லோரும் அறியும்படி ஸ்பஷ்டம்தானே. இங்கே ஓர் ரஸமுண்டு. பகவத் கைங்கர்யரஸிகர் மற்றெல்லோருக்கும் தாழ்மையையே ஆசைப்படுவர். தாழ்மை கிடைத்ததும் 'இன்றுதான் பிறந்தோம்' என்கிற நினைப்பு வருவதை 'அதரிதா பவதி' என்று சேர்த்துப்பணிப்பால் விளக்குகிறார். கோதை சூடிய மலை சேதனமல்லாததால் அதற்கு அந்தத் தாழ்மையாசையில்லை. மேலும் பெருமானாக அதைத் தலையில் சூடிவிட்டார். நித்யஸூரியான வைஜயந்தி தேவதைத் தாழ்மையையே ஸத்தையாக மதித்தார். (15)

கூநெளடிஷாஜி விஹோ: ஸிரஸா மூஹீதே

ஹூஹு கஹி தஸவீ திரஸபூரோஷா: |

ஜேஹூஸூநா யோஹிஹோ விஷய: ஸ்யம் தெ

ஹாயம்வரம் கூவி ஜேஹுதயபூவொஷ்டி || கசு ||

த்வந்மௌளிதாமசி விபோ: சிரஸா க்ருஹீதே

ஸ்வச்சந்தகல்பிதஸபீதிரஸப்ரமோதா: |

மஞ்ஜுஸ்வநா மதுலிஹோ விதது: ஸ்வயம் தே

ஸ்வாயம்வரம் கமபி மங்களதூர்யகோஷம் || (16)

(ப-ரை) விஹோ: - விச்வப்ரபுவினுடைய, ஸிரஸா - சிர

ஸினால், கூநெளடிஷாஜி - உன் சிரஸை அலங்கரித்தமலை, மூஹீதே - க்ரஹிக்கப்பட்டபோது, ஹூஹு - தங்கள் ஸ்வேச் சையாக, (இஷ்டப்படிக்கெல்லாம்), கஹித - செய்த, ஸவீதிரஸ-ஸஹபானரஸத்தால் (எல்லாங்கூடிதேனைப்பானம்செய்து) பூரோஷா: - அதிகஸந்தோஷத்தோடு கூடியனவாக, ஜேஹூஸூ

நாஃ - இனிய சப்தத்தோடே, ஸ்வயம் - தாமாகவே, (ஒருவரும் சொல்லாமல்) ஸ்வயம் வரம் - ஸ்வயம்வரமான விவாஹப்ரகரணத்திற்குத் தக்கபடி, கூலி - வர்ணனத்திற்கு அடங்காத மாதூர்யத்தை உடைய ஓர் விசித்ரமான, ஐஹத்யுஷ்வொஷம் - மங்களவாத்யஸைவையை, விடியம்-செய்தன. (விதித்துக்கொண்டன).

நீ உன் சிரஸில் சூடிய மாலை ப்ரபுவின் சிரஸால் ப்ரதிக்கா ஹிக்கப்பட்டபோது, தேன் வண்டிகள் தங்கள் இஷ்டப்படிக்கெல்லாம் வேண்டியமட்டும் ஸஹபானம் செய்து அந்த ரஸத்தால் களித்து இனிய சப்தத்தோடே உன் ஸ்வயம்வரத்தில் ஸ்வயமாக ஒரு விலக்ஷணமான மங்களவாத்யகோஷம் செய்தன.

அவ:— (1) அநந்தநாகரைப்போல வண்டிக்கூட்டங்கள் தங்கள் சரீரத்தாலேயே குடையாயின, கருடனைப்போல விசிரியுமாயின என்றார் 14-இல். 'வைஜயந்தியை வண்டிகள் விட்டதை'ப் பேசினதை உபபாதிக்க முன் சுலோகம் வந்தது. அது முடிந்ததும், மறுபடியும் வண்டிகள் ஆனந்தப்பட்டு ஸ்வயம் செய்யும் வாத்யகோஷகங்கர்யத்தை ஸாதிக்கிறார். (2) ஸ்வயம்வரத்தில் மங்களவாத்யகங்கர்யமும் ஸ்வயமாக வண்டிகளால் வரிக்கப்படுகிறது. எல்லாம் இங்கே ஸ்வயமாகும். வண்டிகள் ஸ்வச்சந்தமாகத் தேனை ஸஹபானம் செய்து களிக்கின்றன. ஒருவரும் அவற்றிற்குத் தேனைப் பானம் செய்யென்று தேனை எடுத்துக் கொடுக்கவில்லை, பரிமாறவில்லை. தங்கள் இஷ்டமாகத் தாமே மாலையில் பெருகும் தேனைப் பானம் செய்கின்றன. இந்த ஸ்வயம்வரத்தில் சேஷர்களான யாவரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டத்தை ஸ்வயமாகச் செய்யலாம். இஷ்டப்படி பணியையும் செய்யலாம்; போகங்களையும் புஜிக்கலாம். பானபோகத்திலும் பணியே மிக்க இன்பம். மிக்க போகம். ஸ்ரீமதுஷ்வொஷம் கொ விவாஹாஹு, கஸுஷாஜா ஸம்ப்ரக்ஷிதெ என்றார் ஐநகர் ஸீதாவிவாஹத்தில். 'ஸ்வக்ருஹத்தில் யாருக்கு என்ன விசாரம் வேண்டும்? யாருடைய ஆஜ்ஞை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது? ஏன் ஸ்வயமாக உங்கள் இஷ்டப்படிக்கெல்லாம் இந்த உத்ஸவத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கலாகாது' என்று ஜனகர் கேட்டார். இங்கே அப்படிப் பேசவே அவஸரம் நேரிடவில்லை. எல்லாரும் ஸ்வயமாகவே விவாஹமங்களத்திற்கு வேண்

டிய கார்யங்களைச் செய்கின்றனர். விவாஹத்திற்கு ம்ருஷ்டாந்ர பாணதிகள் அங்கமாகையால் விவாஹபூர்த்திக்காக அதையும் செய்கின்றன. 'விதது:' என்பதால் வாத்யகோஷம் செய்ய ஒன்றையொன்று விதித்தன, கட்டளையிட்டன என்றும் கொள்ளலாம். விதியின் பயன் பிறர்க்கு, பரஸ்மைபதப்ரயோகம்.

கூடுநளஷிபாதிநி — நீ உன் கூந்தலில் சூடிய மாலைபாணது. உன் உத்தமாங்கத்தில் சூடிய மாலை.

விஹாஃ ஸிரஸா — ப்ரபுவின் சிரஸால். உன் உத்தமாங்கத்தில் சூடிய மாலைபைத் தம் உத்தமாங்கத்தில் தரிப்பது தானே இந்த உத்தம ப்ரபுவின் லக்ஷணம்.

ஸிரஸா மூலீதே — "ஸிரஸா ப்ரபுவின் மூலீதே" என்ற வசனக்ரமத்தை இவர் விடாத ப்ரபுவே. எவர் செய்யும் பூஜையையும் இப்படி சிரஸால் க்ரஹிப்பவர், கோதை சூடிய மாலையை அப்படி க்ரஹிக்காமலிருப்பாரோ? தம் ஸ்வச்சந்தமான ஸ்மிருதிவசனப்படி ஸ்வபமே சிரஸா க்ரஹித்தார். தம் மையே விதித்துக்கொண்டார். இந்த ஸ்வயம்வரத்தில் பெருமாளுடைய சிரஸால் க்ரஹணமும் ஸ்வயம். பெருமானே ஒருவரும் ப்ரார்த்திக்கவில்லை, விதிக்கவில்லை. அவர் ஸ்வச்சந்தமாக அப்படிச் செய்தார். ராகத்தால் செய்தார்; ஸ்வச்சந்தவிதானம். மாலையை சிரஸால் க்ரஹித்தபொழுதே. 'யவ்யு வ ஹாவ வாக்ஷண'ஸ். பாவத்தை இரட்டிக்கும் பாணினிஸூத்ரமும் இந்த பாவப்ரகரணத்தில் பாவத்தோடு சேருகிறது.

பூஜாநாக்ஷி தஸவீ சிரஸபூரோஹாஃ — பல்லாயிரம் வண்டிகளாக சிரோமாலையில் பெருகும் தேனை ரீங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு ஸஹபானம் செய்யும்போது தடுப்பாரில்லை; ஒட்டுவாரில்லை. கூட்டங்களான வ்யக்திகளுக்கு ஒரேகாலத்தில் அன்னம் இட்டு அவர்கள் புஜிப்பார்கள். பாணகாதிகளைக் கூடிப் பானம் செய்வர். இவை ஸ்வச்சந்தமாய்த் தலைமேலேறி அங்கே ஒரே கூட்டமாய்ப் பானம் செய்கின்றன. குமாரஸம்பவத்தில் தன் பேடையான பெண்வண்டை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு ஆண்வண்டு ஒரே குஸுமபாதரத்தில் ஸஹபானம் செய்தது என்று காளிதாஸர் வர்ணித்தார். அங்கே பரச்சந்தானுவர்த்தனமென்னும் தாக்ஷிண்யம் காட்டப்பட்டது. இங்கே எல்லா வண்டிகளும்

ஏககாலத்தில் ஸஹபானம் செய்தன. பானத்தில் ராகமுடையவர் பலபேர் கூடி ஸஹபானத்தை மிகவிரும்புவர். இங்கே இப்பல்லாயிரம் வண்டிகளும் வாத்தியம் ஸேவிக்கின்றன. வாத்யக்காரர் எல்லோரும் கூடி சேர்ந்து விவாஹஸமயத்தில் அன்னபானங்களில் ஆர்வயிப்பர்.

ஶ்ரீஶுபநாஃ— பானம் பண்ணின தேனிலும் இனிமை
யான சப்தத்தோடு. தேன்சாப்பிட்ட வாயிலிருந்து சப்தம் தேனா
கவே வருகிறது. ராகத்திற்கு எல்லையில்லை; தித்திப்புக்குமெல்லை
யில்லை.

உயர்வுஹம்:— தேனை லேஹநம் செய்யும் வண்டுகள்.
தேனீயின் வாய் எச்சிலில்லை.

விடியும் ஸ்ரீயம்— ஸ்வயமாகச் செய்தன, ஒருவர் ஆக்
 னையால் விதிக்கப்பட்டுச் செய்யவில்லை. ஆக்ஞைகங்கர்யம்ல்ல,
 விதிக்கப்பட்டதல்ல; அநுக்ஞைகங்கர்யம். ராகத்தால் ஸ்வயம்
 செய்தன. 'ஸ்வயம் விதானம் செய்தன' என்பதில் ரஸமுண்டு.
 பிறர் விதித்துச் செய்யவில்லை; தாங்களே ஸ்வயம்விதானம்
 செய்துகொண்டன. எப்படி தங்கள் ஸ்வச்சந்தத்தால் ஸ்வேச்
 சையால் தேனைப் பானம் செய்தனவோ, அப்படியே ஸ்வேச்சை
 யால் இக்கைங்கர்யத்தையும் மிக்கக் களிப்போடு செய்தன. 'களம்
 விரளம் ரஜ்யத் கண்டா: க்வணந்து சகுந்தய:' 'அவ்யக்தமதுரமாக
 ஓயாமல் ராகம்நிரம்பின கண்டத்தோடு பெண்பகடிகள் சப்திக்கட்
 டிமே. தேவன் ராமன் ஸ்வயமாக இந்தப் பஞ்சவடிக்கு மறுபடி
 யும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்' என்று கோதாவரீதேவி விதித்தாள்.
 அப்படி இங்கு விதிக்க அவஸரமில்லை, ஸ்வயம் ராகமிருப்பதால்

தெ— உன் வண்டிகள். அந்த வண்டிகள். 14-வது ச்லோ
கத்தில் கொடையான வண்டிகள். உன் ஸ்வயம்வரஸம்பந்தமாக.

ஸூரியன்— நீ எப்படி நிரவதிகமான ராகத்தோடு உன் மனஞ்ஞரை வரித்தாயோ, அப்படியே வண்டிகளும் இந்த மங்களவாத்யஸைவையை வரித்தன.

ஐந்தாயிரம் வருஷம்-- மலை சிரஸால் க்ரறிக்கப்படும்
கூணத்தில் இப்படி வாத்யகோஷம் செய்தன. (16)

விஸ்வாயதாநாஜஸா கசிவெந நாவௌ

வக்ஷஸ்யெ வ கசிவாஸநவந்நெந |

சூரோஹிதொ஽வி நிமவெஃ விஹாஸ்ய யுமெ

யதெ நதெந ஸிரஸா தவ ஜௌஸிராவா || கள ||

விச்வாயமாந ரஜஸா கமலேந நாபௌ

வக்ஷஸ்த்தலே ச கமலாஸ்தநசந்தநேந |

ஆமோதிதோ஽பி நிகமைர் விபுரங்க்ரியுக்மே

தத்தே நதேந சிரஸா தவ மௌளி மாலாம் || (17)

(ப-ரை) விஹாஸ்ய - ப்ரபுவானவர், நாவௌ - உந்தியில்,

விஸ்வாயதாநாஜஸா - ஒரோர் தூளிபுமோரண்டமாகும் பெரு

மையைபுடைய, கசிவெந - தாமரைப்பூவினாலும், கசிவாஸந

வந்நெந வ - தாமரையாளின் * தனச்சந்தந்தால், வக்ஷஸ்ய

ெவ வ - திருமார்பிலும், நிமவெஃ - வேதங்களால், கஹி யு

மெ (ய) - இரண்டு திருவடிகளிலும், சூரோஹிதொ஽வி - வாஸ

னையேறப் பெற்றும், தவ - உன்னுடைய, ஜௌஸிராவா -

சிரோமாலையை, நதெந - வணங்கிய, ஸிரஸா - தலையால்,

யதெ - தரிக்கிறார்.

ஒரோர் தூளியும் ஒரோருலகமாக மாறும் பெருமையை

உடைய தாமரையாலுந்திபிலும், தாமரையாளின் தனச் சந்தனத்

தால் திருமார்பிலும், வேதங்களால் கழலிணையிலும், கந்தம் கம

ழப் பெற்றும், வணங்கிய தலையால் உன் சிரோமாலையை ப்ரபு

தரிக்கிறார்.

அவ:— (1) பெருமானை விபு என்றார் முன் சுலோகத்தில்.

இங்கும் விபுவென்கிறார். எல்லா உலகங்களுக்கும் நாயகன், எங்

கும் பார்துள்ளன். அவன் உந்திக் கமலத்தின் ஒரோர் தூளியும்

ஒரோர் விச்வமாகும் என்று காட்டி அவன் விபு என்று விளக்கு

கிறார். (2) வைஜயந்தியைக் காட்டிலும் கோதை சூடிய மாண

யின் ஏற்றத்தைக் காட்டினார். இங்கே உந்திக் கமலத்தினிலும்

ஏற்றத்தையும், கந்தத்வாரமரன தாமரையாள் தனச்சந்தனத்தி

லும் வேதவாஸனை ஏறிய திருவடித்தாமரைகளிலும் அதிகவாஸனையைப் பேசுகிறார். (3) உலகநாயகன் உன் மாலைக்கு வணங்கி அதை சிரஸால் தரிக்கிறார்.

விஸ்வாபிராநரஜஸூ— தாமரைப் பூவுக்குத் தூளிகளால் வாஸனை. ஒரோர் தூளி ஒரோர் அண்டமாய் விரிவதால். வாஸனை எல்லா அண்டங்களிலும் பரவுவதைக் காட்டுகிறது. வாஸனை எத்தனை தூரம் வீசுகிறதோ, அது அதற்கேற்றம். அகிலமான அண்டங்களும் பரவும் உந்திக் கமலவாஸனையிலும் மேன்மை. (வ்யதிரேகம்).

கூடுமெந— தாமரையால். ஒரோர் தூளி வாஸனை ஒரோ ரண்டம் பரவிவது. எத்தனையோ தூளிகளையுடைய கமலத்தின் வாஸனைப் பரப்பை என் சொல்வது?

நாஹை (சூரோஜிதொவி)— உந்தியில் வாஸிக்கப் பட்டும்.

கூடுமாஸுநவநுநெந— முன்பு கமலத்தின் வாஸனை. இங்கே கமலையின் (தாமரைபாளின்) தனவாஸனை கலந்த சந்தன வாஸனை. அச்சந்தனவாஸனையால். பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பில் சுமந்துகொண்டு இருவர் திருமார்பிலும் பூசிய சந்தனத் தோடே கோதையைப் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ள அவள் மாலையை வணங்கிய முடியால் சுமக்கிறார். ஆண்டாள் வாஸனைக்கு ஒப்பாவதற்காக ஸர்வகந்தன் கமலையின் கந்தத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டார். பெரிய பிராட்டியாரிலும் மணமேற்றமென்று நேராகப் பேசுவதில்லை. கோதையும் அவளுக்குத் தனம் தோள் போன்ற அவயவமாதலால் அவள்தனத்திலும் கோதைக்கு அதிக வாஸனையைப் பேசினாலும் அதுவும் கமலையின் ஓர் ஸ்தனவிசேஷத்தின் வாஸனைப்பெருமையையாகுமென்று காட்ட ஸ்தநசந்தனமென்கிறார்.

வக்ஷஸ்யுமெ வ— திருமார்பிலும். தாமரையாளும் எங்கும் பரந்த விபுஸ்வரூபம். அவள் வாஸனையுமெல்லையற்றுப் பரவிவது. (ஆமோதிதோபி—வாஸிக்கப்பெற்றும்).

நிமஜெஃ— வேதங்களுக்கு நித்யாபூர்வமான வேலாதீதமான திவ்யவாஸனையுண்டு. வேதங்கள் அந்தங்கள்— ஆழ்வார்தமிழ்வேதத்தின் மகிழம்பூவாஸனை திருவடிகளில் கங்குலும் பகலும் நித்யகாலமும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். அந்த வேதங்களின் எல்லையற்ற அபூர்வவாஸனைகள் திருவடிகளில் சேர்ந்துள். நிகமமென்று கடைத்தெருவுக்கும் பெயர். விவாஹகாலங்களில் கடைத்தெருவிவிருந்து உயர்ந்த வாஸனைகளை வாங்கித் தரிப்பர். இந்த வேதவேத்யனான திவ்யபுருஷனுக்குக் கடைத்தெருவென்ற நிகமங்களின் மணம் பொருந்தாது. வேதமென்னும் நிகமங்களின் வாஸனைப்பரப்பே சிறந்தது. கடைத்தெரு வாஸனைத்ராயங்களின் மணம் க்ருதரிமம் (செயற்கை), வேதவாஸனை அக்ருதரிமம் (இயற்கை). இங்கே நிகமங்கள் தங்கள் சிரஸுகளோடு (வேதாந்தங்களோடு) திருவடிகளைத் தொழுகின்றன. பன்மையினால் அனந்தமான வேதங்களைக்காட்டி வாஸனையின் எல்லையற்ற பரப்பைக் காட்டுகிறது.

சுஜியமெவ— திருவடிஜோடியிலும். உந்திக்கமலத்தில் உலகங்களை பெல்லாம் படைக்கும் காரணத்தன்மையைக் கண்டதும், அக்காரணம் லக்ஷ்மீபதியானதால், திருமார்பில் கண் சென்று சேர்த்தியை ஸேவித்து, திருவடிகளில் கண் சென்றது. விஹஃ— ப்ரபு. எங்கும் ஸ்வரூபத்தால் பரந்துள்ளன். எங்கும் வாஸனையாலும் பரந்துள்ளன். 'ஸர்வகந்த' என்று நிகமங்களால் புகழ்பவன். ஸ்வயமாகவே எங்கும் பரந்த வாஸனையை உடையவர்.

சூரோஜிதொ2வி- வாஸனையேறியும். தூரம் சென்று பரவும் வாஸனையை ஆமோதமென்பர்.

நதெந ஸிரஸா- வணங்கின சிரஸால். நெடியோன் வணங்கித்தான் ஆண்டாள் திருக்கையால் மாலையைக் கரறிக்கவேணும்.

தவ ரெளஷ்டிரோயம் யதெ— உன் சிரோமாலையைத் தரிக்கிறார்.

(17)

உயுவாவபெந வாரிமுஹு தவொதூயம்

ரோரா2வி க்ஷடினெகெரயிவாஸு டதூடி |

பூரபெண ரஜுவதிரெஷ விமதி2 மொஷெ

ஸௌஹாஸ்யஸ்வடிவிஷெகூஹாயிகாரடி || கஅ ||

குடாபதேந் பரிக்குஹ்ய தவோத்தரீயம்

மாலாமபி த்வதளகைரதிவாஸ்ய தத்தாம் 1

ப்ராயேண ரங்கபதிரேஷ பிபர்த்தி கோதே

ஸௌபாக்யஸம்பதபிஷேகமஹாதிதாரம் 11 (18)

(ப-ரை) மொஷெ - கோதாய் ! ரஹுவதிஃ வனஷஃ - ரங்கபதியாகிய இவர், தவ உதூரீயம் - உனது ஸ்தன உத்தரீயத்தையும், க்ஷடிஷெ - உன்னுடைய குழற்கற்றைகளால், சுயிவாஸ்ய - வாஸனையேற்றி, ஐதூம் - கொடுக்கப்பட்ட, கோபாஷி - மாலைபையும், வசுபாவஷெந - கிரீடத்தின் ஸ்தானமான சிரஸால், வரிமுஹ்ய - பெற்று (அணிந்து), ஸௌஹ்யஸம்பதவிஷேகமாயிகாரம் - மங்களத்தன்மை, மங்களம் செய்யும் தன்மையாகிய ஸௌபாக்யஸம்பத்தில் முடி குடப்பெறும் அரிய யோக்யதையை, ப்ராயேண - மிகவும், விவதிஷு - தரிக்கிறார்.

கோதாய் ! ரங்கப்ரபுவாகிய இவர் உன் திருமார்புக்கச்சையையும், நீ குடி வாஸனையேற்றிக்கொடுத்த மாலைபையும் சிரஸினால் க்ரஹித்து ஸௌபாக்யஸம்பத்தென்னும் ஐச்வரியத்தில் முடி குடப்பெறும் அரும்பெருமதிகாரத்தை நன்றாய் தரிக்கிறார்.

அவ:— (1) கன்யை ரூபத்தை வரிப்பாளென்பர். திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள் அழகுக்கடல்கள். மற்ற எம்பெருமான்களிலும் அழகுமிக்கோன் என்று சொல்லக்கூடியதால் ஆண்டாளால் மணாளாக வரிக்கப்பட்டதை நேரில் தம் திருவாக்கால் பேசாமல் அதை வ்யஞ்ஜனம் செய்கிறார். ஆண்டாள் திருவாக்கினால், காளிதாஸர் அற்புதமாக ஈடுபட்டு வர்ணித்திருக்கும் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட அழகுக்கடலைக்காட்டிலும், அழகரென்று அஸாதாரணமாகத் திருநாமம் பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை மாமாயனிலும், திருவேங்கடத்துக்கார்முகிலிலும், 'அரங்கம் தன்னுள் துயிலும் எங்கள் மாலே' என்று வரிக்கப்படும் மஹாபாக்யத்தை வர்ணிக்கிறார்.

(2) பெருமாள் ஸந்திதியில் சிரஸில் பரிவட்டம் கட்டி மாலை சேர்த்து சிரஸில் ஸ்ரீசடாரியாகிய கிரீடத்தை நமக்குச் சாற்றுவார். இங்கே ஆண்டாள் கோயிலில் பெருமாள் சிரஸில் ஆண்டாள் திருமார்புக்கச்சைப்பரிவட்டமும், மாலையும் சாற்றப்

படுகிறது. சிரஸிலிருந்து ஸர்வேச்வரத்வத்தின் சிர்ஹமான கிரீடத்தைக் கழட்டிவிட்டு சிரஸில் இவ்விரண்டையும் பரிக்காணித்தார். இவை ஸௌபாக்யஸம்பதபிஷேகத்திற்குக் கிரீடமாயிற்று. ஸர்வேச்வரத்தன்மையைக்காட்டிலும் இது பெரிய அதிகாரம்.

தவ உதூரீயஸு— உன் மேலாடையை. கோபிகைகள் கண்ணன் எழுந்தருளியதும் 'தங்கள் ஸ்தனகுங்குமங்களால் முத்திரைபோட்ட உத்திரீயங்களால் ஆத்மபந்துவான கார்த்தனுக்கு ஆஸனம் ஸமர்ப்பிவித்தார்கள்' என்றார் ஈசுர். கோதையின் ஸ்தன சந்தனம் கலந்த ஆடையை.

கூடிஉகெஃ சுயிவாஸு— உன்னுடைய குழற்கற்றைகளால் மணமுட்டி. கூந்தல் முழுவதின் முழுவாஸனையையும் மாலை யிலேற்றி. பன்மையால் குழலில் ஓரிடமும் பாக்கியில்லாமல் சூடி என்று காட்டுகிறார்.

உதூஸு— கொடுக்கப்பட்ட.

கோதாஸிவ— மாலையையும்.

வருவாவபெத— சிகைஸ்தானத்தால்.

வரிமுஹு— ஆதரத்துடன் க்ரணித்து. 'வரிமுஹு' என்பது மணம்புரிதலையும் சொல்லும். விவாஹஸந்தர்பத்தையும் விளக்குகிறது.

மொபெ— கோதாய். ரங்கபதியையும் கோதையையும் 'ரஜ்வசிரொஷ மொபெ' என்று ஓரடியில் ஜோடி சேர்த்தார்.

வனஷ ரஜ்வசிஃ— இந்த ரங்கபதி. விவாஹப்ரகரணம் ஸ்வாமிக்கு எதிரில் ஸாக்ஷாத்காரமாகிறது. 'பொங்கு நீர் பரந்து பாயும் பூம்பொழிலரங்கம் தன்னுள் துயிலும் எங்கள் மாலே' என்ற வரிக்கப்பட்ட இவர்.

ஸௌஹாஸுஸ்வபிஷேகசீஹாயிகாஸு— ஸர்வேச்வரத்வாதிகாரத்திலும் பெரியதோர் ஸௌபாக்யச்வர்யாதிகாரம். ஸமரான பெருமாள்களிலும் மஹத்தான ஓரதிகாரம். தமயந்தீஸ்வயம்வரத்தில் பல தேவர்கள் கூடினார்கள். இங்கே ஒரே தேவர் பல ரூபங்களோடு பலராகக் கூடினர். எம்பெருமான் கள் கூட்டத்திலும் 'எங்கள் மாலே' ஒன்று மஹாவ்யாமோஹத்துடன் வரிக்கப்படும் மஹாஸௌபாக்யம்.

பூரயெண—அதிகமாக, பெருமாளுக்குள் தாரதம்
மியத்தை நான் அறுதியிடேன். உத்ப்ரேக்ஷயாகக் கவிபாடு
வது மட்டுமே தேவிமார் பேசலாம். (18)

தௌஜெரக்யுதி_{ஹி} ரிமரஃ ஸ்யஜெ_{ஹி} தாரஜெஃ

யம் ஸவபுமய உதி ஸாஜரஜெ_{ஹி} உஹனி |

சூரோஜஜெ_{ஹி} ரிமயுதி_{ஹி} ராலிகாஹி:

ஸொ_{ஹி}வி க்ஷீயகூபி_{ஹி}ராகவாலிதாஹி: || கக் ||

துங்கைரக்ருத்ரிமகிர: ஸ்வயமுத்தமாங்கை:

யம் ஸர்வகந்த இதி ஸாதரமுத்வஹந்தி |

ஆமோதமந்யமதிகச்சதி மாலிகாபி:

ஸோ_{ஹி} த்வதீயகுடிலாகவாஸிதாபி: || (19)

(ப-ரை) கக்யுதி_{ஹி} ரிமரஃ - ஒருவராலும் செய்யப்படாத
ச்ருதிகள், தௌஜெஃ - உயர்ந்த, உதாரஜெஃ - சிரஸு
களால் (உபநிஷத்துக்களால்), யம் - எவனை, ஸவபுமயஉதி-
எல்லா நற்கந்தங்களையுமுடையவனென்று, ஸாஜரஜெ_{ஹி} - ப்ரியத்
தோடு, ஸ்யஜெ_{ஹி} - தாமாகவே, உஹனி - தாங்குகின்றனவோ,
(விவாஹம் செய்துகொள்ளுகிறார்களோ, மாலையிடுகிறார்களோ),
ஸொ_{ஹி}வி - அவனும், க்ஷீயகூபி_{ஹி}ராகவாலிதாஹி: - உன்
சுருட்டைக்குழல்களால் மணமேற்றிய, ராலிகாஹி: - மாலை
களால், சூரோஜஜெ_{ஹி} ரிமயுதி_{ஹி} - ஓர் புதிய விலக்ஷணவாஸனையை,
க்ஷயிமயுதி_{ஹி} - பெறுகிறார் (அதுபவிக்கிறார்).

அபௌருஷேயமான ச்ருதிகள் தங்கள் உந்தமான சிரஸு
களால் எவனை 'ஸர்வகந்தன்' என்று தாங்குகின்றனவோ (மாலையிடுகின்றனவோ), அவனும் உன்னுடைய வக்ரமான குந்தளங்
களால் மணமுட்டப்பட்ட மாலைகளால் ஓர் புதிய மணத்தைப்
பெறுகிறான். (உன் மாலை மணத்தைப்பெற்று உன்னை மணம்
புரிந்து திருமால் ஓர் புதுமணம் பெறுகிறார்).

அவ:— எல்லா ஸுகந்தங்களையுமுடையவனென்று ச்ருதிகள்
உன்னாயகன் உத்தமகந்தத்தைப் புகழ்ந்து தங்கள் தலைகளால்.
அந்த வாஸனையோடு கூடியவனைச் சூடி வாஸனை பெறுகின்றன.

ச்ருதிசூடைகள் ஸர்வகந்தனைச் சூடுகின்றன. எவனை அந்தச்ருதிதேவிகள் சிரஸால் ஆதரத்தோடு சூடுகின்றனவோ. ஸர்வகந்தத்திற்குள்ளகப்படாத கந்தமுண்டோ? உண்டு.

தூரெஜை—ச்ருதிதேவிகளின் சிரஸுகள் உபநிஷத்துக்கள். உபநிஷத்துக்களிலும் உந்தமானதுண்டோ? ஸர்வோத்துங்களை எட்டி அவனருகிலுள்ள உபநிஷத்துக்களும் ஸர்வோந்தங்கள்.

சுகுத்திரி மிரஃ—ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் தாமாக நியமாயுள்ளச்ருதிகளான வாக்குதேவிகள். கோதை ஸ்துதியில், கோதை கல்யாணத்தில், எல்லாம் இயற்கையானதேயல்லாது, செயற்கைப்பொருளே இல்லை.

ஸுயம்—ச்ருதிதேவிகள் ஸ்வயமாக பூர்ணாவத்தோடு உன் மணாளனிடம் நாயகப்ரீதி செய்கிறார்கள்.

உதாரெஜை—ச்ருதிதேவிமாமான அபூர்வபரிமளமுடையச்ருதிதேவிகளான பெண்கள் தங்கள் சிரஸில் ஸர்வகந்தனென்று உன் மணாளனைச் சுமந்து அவன்பரிமளத்தைத் தங்கள் சிரஸில் ஏற்றுகிறார்கள்.

உதாரெஜை—சிரஸுகளால். சுடர்மிகு சிரஸுகளால், யம்—யவனை.

ஸவபுமஸு—உதி—எல்லா ஸுகந்தங்களையுமுடையவனென்று. ‘ஸவபுமஸு ஸவபுரஸு’ என்று சாண்டில்யோபநிஷத்து. சாண்டில்யர் பக்திஸூத்ரங்களியற்றியவர்; பஞ்சராத்ரத்தில் அர்ச்சைப்பெருமார்களின் மஹிமையை விஸ்தரித்திருக்கிறார்.ச்ருதியின் பதத்தையே இங்கே அமைக்கிறார்.

ஸாடாரா—‘ஸவபுமஸு’ என்பதை அந்த உபநிஷத்து வாக்கியம் திருப்பித்திருப்பிப் பேசுகின்ற. அதனால் அந்த கந்தத்தில்ச்ருதியின் ஆதரம் தோற்றுகிறது. ‘சூடாராடி ரொவ’ என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தை இங்கே நினைக்கிறார். ‘அப்யாஸத்தால் தாத்பர்யமதிகம்’.

உஅஹனி—உதவாஹமென்பது விவாஹத்தையும் சொல்லும்.ச்ருதிதேவிகள் உன் மணாளனை மணம் புரிகிறார்கள், எவனை வாஸனைமாலையாகத் தலையில் சூடுகிறார்களோ.

ஸொஃவி- அந்த ஸுகந்தக்களஞ்சியமான பெருமானும்.
 கூழியகூழியாஹைகவாலிதாஹி:— உன்னுடைய சுருட்
 டைக்குழல்களால் மணமேற்றப்பட்ட. ஆர்ஜவமே வடிவுகொண்ட
 உனக்குக் குழல்களொன்றுதான் வக்ரகுணமுடையது. அதுவும்
 அழகுஸ்வபாவத்தால். 'ஸ்வபாவ வக்ரணயளகாநி தாஸாம்' என்
 பர்.மயிர்கள்சுருண்டிருப்பதுபோல வாஸனையும் சுருண்மசுருண்டு
 வீசுகிறது (அகிற்புகை சுருள்வதுபோல).

போலிகாஹி:— மாலைகளால். 'மாலைகளே மாலிகைகள்'

ஸூயாபுடும் நீ சூடினாலும், மாலைகள் டெவார்ஹமான
 டெவஹொயுமான மாலைகளாகவேயிருக்கின்றன.

கநு— எல்லாமென்பதிலும் அகப்படாத ஓர் புதிய.

சூடுபோடி— வாஸனையை.

சுயிமஹதி— அடைகிறார், அதுபவிக்கிறார், பரிமள
 ரங்களிலும் வாஸனாரவிகனுண்டோ ? (19)

யநெயு ஸிஸுஜமதாம் விதூரூதூஜெ

கூடுநளஹி போயுஹஸம்ஹநெந ஹுய: ।

ஐநீவரஸுஜிவாடியதி கூழியாநு

கெகராணி வஹுபோநவியொகிதாநி ॥

॥ 20 ॥

தந்யே ஸமஸ்த ஜகதாம் பிதுருத்தமாங்கே

த்வந்மௌளிமால்ய பரஸம்பரணேன பூய; ।

இந்தீவரஸ்ரஜமிவாதத்தி த்வதீயாந்யா

கேகராணி பஹுமாந விலோகிதாநி ॥

(20)

(ப-ரை) கூடுநளஹிபோயுஹஸம்ஹநெந - உன் சிரோ

மாலைகளைத் தரிப்பதால், ஹுயொயநெயு - மிகவும் (முன்னி
 லும்) தந்யமான (க்ருதார்த்தமான), ஸிஸுஜமதாம் விதூ:-
 எல்லாவலகுக்கும் தகப்பனான (பகவானுடைய), உதூஜெ -
 சிரஸில், கூழியாநி - உன்னுடையதான, வஹுபோநவியொகி
 தாநி - கௌரவத்தைக் காட்டும் த்ருஷ்டிகளான, சூடுகெ
 ராணி - அழகிய அரைக்கண்பார்வைகள், ஐநீவரஸுஜ -
 கருநெய்தல்மாலையை, சூடியதீவ - செய்கின்றனபோலும்.

உலகுக்கெல்லாம் தகப்பன் பகவான். அவனுடைய சிரஸு உலகுக்கெல்லாம் தன்யம். உன் மாலைகளைத் தரிப்பதால் அச் சிரஸு இன்னம் மிக்கத் தன்யமாயிற்று. அதில் உன்னுடைய பஹுமானத்தோடுகூடிய ஆசைநிறைந்த அரைக்கண்பார்வைகள் கருநெய்தல்மாலேபோல சோபிக்கின்றன.

அவ:— (1) ரகுபதியின் திருவடிகள் எல்லோருக்கும் தன்யங்களென்றார் காளிதாஸர். ‘தன்யை: பும்ஸாம் ரகுபதி பதை:’. ஸர்வலோக பிதாவான பெருமாள் சிரஸு எல்லா வுலகங் களுக்கும் ஸ்வயம் தன்யமே. உன் மாலைகளையணிந்து அது இன் னம் அதிசயமாக தன்யமாகிறது. வாஸனையின் அதிசயம் கிடைத் ததுமட்டுமல்ல, தன்யதையுமதிகமாயிற்று.

(2) ஆசையோடு தொடுத்த பூமாலைகள் ஸமர்ப்பிப் பதுமட்டுமல்ல. பாமாலைகள் ஸமர்ப்பிப்பது மட்டுமல்ல. ஓர் நாயனார் தம் கண்ணையே பிடுங்கித் தம் தேவனுக்கு அப்பினாரென்பர். அது பக்தியைக் காட்டினாலும் ஜுகுப்ஸா ரஸத்தையும் தரும். ‘அஸிதேக்ஷண’ என்று ஸீதைப் பிராட்டிக்கு ராகவனிலும் ஏற்றத்தைப்பணித்தார் இருவரையும் தராசில் நிறுத்து அநுபவித்த ருஷி. ‘மையார் கருங்கண்ணிக் கமலமலர்மேற் செய்யாள’. தன் கருவிழியின் அரைக்கண் திருஷ்டிகளின் நீலகாந்திகளால் ஸ்நேஹமயமான கருநெய்தல் புஷ்ப மாலையை சிரஸில் ஸமர்ப்பிக்கிறாள்போலும். ‘யாரிடம் மனத் திற்கும் கண்ணுக்கும் நிர்ப்பந்தமுளதோ, அவரை வரிப்பது ச்ரேயஸ்ஸு’ என்பர். மனமும் கண்ணும் இந்த வரர் முடியில் மாலையாக பத்தமாயின. பெருமாள் தாமரைக்கண்கள் தாமரைப் பூமாலையை ஸமர்ப்பிக்கும்; இவள் கண்கள் கருநெய்தல் மாலையை ஸமர்ப்பிக்கின்றன. ‘மீனப்பெருமானின் கண்கள் தாமரைக் காடுகளைச் சொரிந்தன’ என்ற அநுபவத்தை நினைக்கவும்.

யநெயு— இதை முதனிலையே பேசுவது அழகு. பெரு மாள் தன்யர், ஹ்ருயொயந்யர், (இன்னும் மேலும் மேலும் தன்யர்) என்கிறார். தன்யரென்று எத்தனை தரம் பேசினாலும் தகும். நம் பெருமாள் திருமுடிக்கு என்ன பாக்யம் கிடைத்தது.

ஸரீஸு ஜமதா— உலகுக்கெல்லாம். இதை நடுவில் வைத்தது மிகவழகு, உலகுக்கெல்லாம் தன்யம், உலகுக்கெல்லாம் தகப்பன். கோதை விவாஹவிஷயத்தில் நம் ஸ்வாமியிடம் இத்

துதியான பாமாலை கிடைத்ததும் பெருமாள் பாக்யம். அவரிடம் பிருதம் பெற்ற கவிஸிம்ஹம்.

விதும்— உலகுக்கெல்லாம் தகப்பனுடைய. 'உலகுக் கோர் தனியப்பன் தன்னை'. இவரை மாலைபிடுவதால் நீ உலகுக் கெல்லாம் ஓர் தாயாகிராய். விவாஹக்ஷணத்திலேயே ஸர்வலோகத் துக்கும் நீ தாயாகிராய். 'பத்துப்பிள்ளைகள் பெறுவாயாக' என்று பெரியோர் அதிசயமாக விவாஹத்தில் ஆசீர்வதிப்பர்.

உதாரணம்— அவர் திருவடி உலகுக்கெல்லாம் தந்யம். அவர் திருமுடி ஸர்வேச்வரகிரீடம் தரிப்பது. மௌளிபர்யந்தம் அவரை ஸேவிப்பது மஹாபாக்யம்.

கூடுநெளடிபிராயுஸம்ஹாரணம்— உன்னுடைய மாலைச் சமையை வஹிப்பதால். மாலைச்சுமை, வாஸனைச்சுமை, கோதையின் ஸ்நேஹச்சுமை. சுமை சுமப்பதால் தந்யராவரோவென்று கேட்கலாம். இச்சுமை இன்பச்சுமை, இன்பமான வாஸனைச்சுமையென்று பதில். 'பாரத்தைப் பரிப்பதால்' என்னுமிடத்தில் 'பாரத்தை அழகாக, இன்பமாக, புருஷார்த்தமாகச் சுமக்கிறார்' என்பதைக் காட்ட 'ஸம்' என்று சேர்த்து 'ஸம்பரணத்தால்' என்று பேசுவது மிகவழகு. ஸமந்வயஸூத்ரத்தில் 'ஸம்'போல.

உநீவரஸூஜம்— கருநெய்தல்பூமாலையை. 'இந்தீவராக்ஷ' என்பர். கண்ண இந்தீவரமாக (கருநெய்தல்புஷ்பமாக) ரூபணம் செய்வர். கண்களிற கருங்காந்திகள் நெய்தல்புஷ்பங்களாகின்றன. புஷ்பங்களுக்கு அன்பு ஸூத்ரமாகும். கண்கள் ஜ்யோதிஸ். ஸூத்ரயுகிரணங்கள் கண்களுக்குள் புகுந்துள்ளனவென்பர். ஜ்யோதிர்மயமான கண்களிலிருந்து வரும் காந்திமாலே.

கூடியாநி— உன்னுடையவைகளான.

சூடுககராணி— பாதி மூடிய கண்களால், அரைக்கண் திருஷ்டிகளான.

வஹுமாராநவியொகிதாநி— பஹுமானத்தோடு கூடிய பார்வைகள்.

சூடியதீவ— (நெய்தல்மாலையாக) ஆகின்றனபோல (மாலை ஸமர்ப்பிக்கின்றனபோல). 'ஹூயம்' என்பதை இங்கே யும் சேர்த்து அந்வயிக்கலாம். பூமாலைகள் சிலவே; கடாஹமாலைகள் ஏராளமானவை. இப்படியும் அந்வயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 2-பாதிகளுக்கும் நடுவில் இம்மாலையை நடுநாயகமாக வைத்தது.

ரஜேஸ்வரஸ்ய தவ உ ப்ரணயாநுவநாஸு
 சுமேந்யாந்யோ வரிவ்யுதிஷிஷுவஹோ !
 வாசாலயணி வஸுபெ ரஸிகா லிஹோகீ

ந்யூநாநாயிகக்ஷஸிதாவிஷயெவிஹோஹே || உக ||

ரங்கேச்வரஸ்ய தவ ச ப்ரணயாநுபந்தாத்

அந்யோந்ய மால்ய பரிவ்ருத்திமபிஷ்டேவந்த: 1

வாசாலயந்தி வஸுதே ரஸிகாஸ் த்ரிலோகீம்

ந்யூநாதிகத்வஸமதா விஷயைர்விவாதை: || (21)

(ப-ரை) வஸுபெ-பூமிப்பிராட்டியே (விஷ்ணுபத்நியே),

ரஜேஸ்வரஸ்ய - ரங்கேச்வரனுக்கும், தவ உ - உனக்கும்,
 ப்ரணயாநுவநாஸு-பரஸ்பரஸ்நேஹவெள்ளத்தால், சுமேந்யா
 ந்யோவரிவ்யுதிஷு - ஒருவருக்கொருவர் மாலைமாற்றிக்கொள்
 வதை, சுவிஷுவஹோ - நன்றாய்த் துதிப்பவரான, ரஸிகாஃ -
 ரஸிகர்கள், ந்யூநாநாயிகக்ஷஸிதாவிஷயெ - தாழ்த்தி
 உயர்த்தி ஸமத்வமென்ற கக்ஷிகளைப் பேசும், விவாஹே -
 விவாதங்களால், த்ரிலோகீ - முவுலகையும், வாசாலயணி -
 ஒரே சப்தமாகச் செய்கிறார்கள்.

அம்மா ஸுதேவியே! ரங்கேச்வரனுக்குமுனக்கும் அந்யோந்ய
 ஸ்நேஹத்தால் அந்யோந்யம் மாலைமாற்றிக்கொள்ளும்பொழுது
 அவ்வழகைத் துதிப்பவரான ரஸிகப்பெரியோர்கள் தாழ்த்தி,
 உயர்த்தி, ஸமம் என்ற கக்ஷிகளைப்பற்றிய விவாதங்களால் லோக
 த்ரயத்தையும் சப்திக்கச் செய்கிறார்கள் (அதிகப் பேச்சுக்கார
 ராக்குகிறார்கள்).

அவ:- (1) 14-முதல் 7-சீலோகங்களால் கோதைமாலையைப்
 புகழ்ந்தார். இந்த விவாஹத்தில் 'மலை' வடகராகும். உலகத்
 திற்குப் புருஷகாரமாகும் ஆண்டாளுக்கும் புருஷகாரமாகிற
 பெருமையுடையது. மாலையை எத்தனை புகழ்ந்தாலும் தரும்.
 விவாஹம் ஸப்தபதங்களால் ஏற்படும். 7-சீலோகங்களால் மாலா
 வர்ணனம். ஆண்டாள் மாலையைமட்டும் புகழ்ந்ததை 7-சீலோகங்
 களோடு நிறுத்தி, விவாஹத்திற்கு முக்யமான அங்கமான மலை
 மாற்றுவதலை வர்ணித்து விவாஹத்தைப் பூர்த்தியானதாகக் காட்டு
 கிறார்.

(2) இதுவரையிலும் கோதை கர்யாப்பெண்ணையிருந்தாள்; இப்பொழுது பத்நியாகிருள். 'அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ' என்ற ச்ருதிக்கு விஷயமான பூமிப்பிராட்டியாகிருள். இதைப்பற்றி இங்கே 'வஸுதே' என்று கூப்பிடுகிறாரென்ற ரஸத்தையநுபவிக்கவேணும். 'ஈசானா' என்பதற்கு 'ஆண்டாள்' என்று பொருள். இவரை, இந்த ரங்கேச்வரரை ஆண்டாள்—ஜகத்; உலகத்தை ஆண்டாள்.

(3) விவாஹத்தில் கர்யையைச் சேர்ந்தவர் கர்யையை உயர்த்திப்பேசுவர்; வரணைச்சேர்ந்தவர் வரணை உயர்த்திப் பேசுவர். உண்மையில் இருவரும் மஹிமையில் ஸமமென்று சொல்லக் கூடுமானாலும், அந்தந்த பகஷ்த்தார் அந்யோந்யம் ஏற்றத்தாழ்ச்சியைப் பேசுவதும், இரைச்சல் போடுவதும், ரஸப்பேச்சுகள்; அடெல்லாம் தத்துவமல்ல; 'ப்ரணயாநுபந்தாத்', தங்கள் பரிவின் மிகுதியால், ரஸத்தின் மிகுதியால், ரஸிகர்களாகப் பேசுகிறார்கள்.

நடுஹாரஸ்ய— அண்டர்கோன் அணியரங்கம் - புருஷஸூக்தத்தால் புகழப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கும்.

தவ உ— உனக்கும்.

புணயாநுபநாசு— ஸ்நேஹப்பெருக்கால். முன்பே பந்தம் (பதிபத்நீ ஸம்பந்தம்) உளதே. இப்பொழுது கோதையென்ற கர்யையாக அவதரித்ததில் ஆசையோடு கோடித்த இந்த வதுவையில் ஸ்நேஹம் மிகப்பெருகியது. இப்படி ஸ்நேஹப்பெருக்குக்காகவே அவதரித்து வதுவை கோடிப்பது. அரங்கனும் இவரவதரிக்கப்போகும் திக்கை நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தார். 'ப்ரணயாநுபந்தாத்' என்பதை 'வாசாலயந்தி' என்பதற்குக்காரணமாகவும் அந்வயிக்கலாம். அப்படி உச்சாவசமாக தாழ்த்திப் பேசுவதும் ஸ்நேஹப்பெருக்கால்தான். நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமேயில்லை, ஸ்நேஹத்தால் மற்றொன்றைப் புகழ்வதில் மட்டும் தாத்பர்யம். நவநிந்தாந்யாயம்.

சுநெஜாந்யோயுவரிவ்யுதி— ஒருவருக்கொருவர் மாலை மாற்றிக்கொள்வதை. பெரிய பிராட்டியார் ஸ்தனசந்தனமாலையான வைஜயந்தி ஆண்டாளுக்கும், ஆண்டாள் மாலை திருவுடன் கூடிய பெருமான் மார்க்குக்கும் சேருகிறது. கழுத்திலுள்ள மாலைகளின் மாற்றம். பெருமாள் சிரஸிலேறிய மாலை இந்த மாற்றத்தில் வாராது. அதன் ஏற்றத்தை மறுப்பாரொருவருமில்லை.

கூலிஷுவஹோ— நன்றாய்த் துதிக்க ஆசைப்படுபவர். துதிக்கும் ஆசையால் அதிகமாகப் பேசுவது ஸஹஜமே. ஒரு வரைத் துதிக்கையில் அத்துதிக்காகவே மற்றொருவரைக் கொஞ்சம் தாழப்பேசுவதும் ஸஹஜமே. இங்கே சத்ருப்ரத்யம் அழகு. ஹேதுப்பொருள். அதற்காகவே அடுத்தாப்போல் கிரியையையும் வைக்கிறார்.

வாஹாயனி— ஒரே சப்தகோஷமாக்குகிறார்கள். அதிகப் பேச்சுக்காரர்களாகிறார்கள். 'ஸத்யாப விதலாவிணாஸு' என்றிருப்பவரையும் 'வஹுலாவிணாக' அதிகப்ரஸங்கம் செய்யும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒரு கக்ஷியைக் குறைத்துப் பேசவே பேச்சு தடித்துவிடுகிறது.

வஸுயே— அம்மா பூமிதேவியே! பூமி முழுவதையும் (முவுலகையும்) இக்கலஹசப்தத்தால் உத்கோஷிக்கச்செய்கிறார்கள்; வாசாலராக்குகிறார்கள். அம்மா நீ பூமிப்பிராட்டியானதால் பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் பெண்கக்ஷி; ஏகக்கூக்குரலாய்விடுகிறது.

ராவிகாஃ— ரஸப்பேச்சுகளம்மா, நிந்தைபோன்றதும் துதிகளேயம்மா. உன் நாயகனை இளப்பமாக்காது; ஆகையால் நீ தாபப்படவிடமில்லை. உன்னையும் இளப்பம் செய்யாது; ஆகையால் உன் நாயகனுக்கும் தாபத்திற்கு இடமில்லை. எல்லாம் ஒரே ஸ்நேஹரஸம், ஸ்நேஹப்பெருக்கு. உண்மையில் விராஸமான எண்ணமே ஒருவருக்குமில்லை.

த்ரிபுலகீஸு— த்ரிபுலனகமனமான, த்ரிலோகேச்வரரான. தம்பதிகளின் விவாஹத்தில் முவுலகஜனங்களும் பேசுகிறார்கள், பெண்கக்ஷியோர், பிள்ளைகக்ஷியோர், மத்யஸ்தர் ஆகிய முவரையும் முறையே தாழ்ச்சி, உயர்த்தி, ஸமம் என்ற மூன்று கக்ஷிகளையும் பேசச் செய்கிறார்கள். முவுலகையும் சப்தமயமாக்குகிறார்கள்.

நயூநாயிகஸுஸுதாவிஷயெஃ— ஒருவர் தாழ்த்தி, ஒருவர் உயர்த்தி, இருவரும் ஸமம் என்ற மூன்று கக்ஷிகளான.

விவாஹேஃ— விவாதங்களாலே. விவாஹமும், விவாதமும் ஸமர்களுக்குத்தான் சோபிக்குமென்பர். இந்த விவாஹத்தில் வதாவர்கள் ஸமராயிருந்து தீர வேண்டுமானகையால் விவா

உபயநாச்சிமாராய் இருபக்கமுமிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காந்திகள் பெருமாள் கடியதிருமேனியில் பரவுகின்றன. கோதையின் நிறம் அருகம்புல்லைப்போன்றது. பெரிய பிராட்டியார் நிறம் பொன்னிறம், கோரோசனைப்போன்றது.. இருபக்கமும் இருவித காந்திகளும் பெருமாள் நீலத்திருமேனியில் இடைவிடாமல் பரவுகின்றன. நீலகண்டமென்னும் மயிலின் கழுத்தைப்போல பெருமாள் திருமேனி முழுவதும் ஆகின்றது. விவாஹத்தில் தம்பதிகளைப் பார்வதிபரமேஸ்வரமிதுனத்திற்கு ஒப்பிடுவார். அவர்களுடம்புமொன்றுயுளது. மாலொவமலு மாகில்பிரிவுக்கே ப்ரஸத்தியில்லாமலிருக்கும் உபயநாச்சிமார் திருமேனிக்காந்திகளும் பெருமாள் திருமேனியும் ஒன்றுகச் சேர்ந்து பிரியாச் சேர்த்தியாகின்றன. நீலகண்டரை மூன்றாவது அடியிலும், கௌரியை இரண்டாமடியிலும் ஒருவாறு ஸுசிசுக்கிறார். 'மஹேஸ்வரம் பர்வதராஜபுத்ரி' என்று பாஞ்சாலீஸ்வயம்வரத்தில் த்ரளபதி அர்ஜுனனை மாலையிட்டதை வ்யாஸர் வர்ணித்தார். 'அதுஜ்ஜித' என்று நீலகாச் சேர்த்தியை ஸுசிசுக்கிறார். நீலகண்டருக்குக் கழுத்துமட்டும் நீலம்; மயிலுக்குக் கழுத்து இப்படி விசித்ரவர்ணமாயிருக்கும். பெருமாள் திருமேனி முழுதும் தேவிமார் காந்திகளால் மயில் கழுத்துக்கொப்பாகிறது. சிவசப்தம் மங்களத்தைச் சொல்லும். நீலகண்டசோபையுடைய திருமேனி மங்களாமாகிறது என்று ஓர்விதமான வேடிக்கை. ஈச்வரர் இத் தம்பதிகளுக்குப் பெளத்திரர்; அவர்புத்ரர்களான அருகம்புல்லை விரும்பும் பிள்ளையாரும், மயில்வாஹனமான கார்த்திகேயரும் ப்ரபௌத்திரர்கள். 'சதுர்முகர் ஈச்வரர் முதலியவராகிய புத்திரபௌத்திரர்களோடு கூடிய ஸீதாஸமேதரான ராமனென்னும் க்ருஹமேதிக்கு நமஸ்காரம்' என்று ரகுவீரகத்யமங்களம் ஸாதித்ததை இங்கும் நினைக்கவேணும். 'சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாகமெவ்வாவியீரும்'

உபயநாச்சிமாராய்— அருகம்புல்லைப்போலொத்த பசுமையான. இது மங்களத்ரவ்யம். விக்நேச்வரப்ரியம், விஷ்வக் ஸேநாராதனஸுசகம்.

தவ ஷெஹகூஜா— உன் திருமேனி காந்தியால்.

மொரொவநாராஹிரயா— கோரோசனை வர்ணமான.

ஐஹிராயாஃ ருயாஅ — லக்ஷ்மிதேவியின் கார்தியாலும். கோதையும் ஓர் பக்கத்தில் பத்நியாகக் கூடநிற்பதில் லக்ஷ்மிதேவியின் ருசியையும் ஸூசிசுக்கிரார். இந்த ஸந்தோஷத்திற்கு இத்தனை காலமாய்க் கோடித்துக்கொண்டிருந்ததால் விவாஹக்ஷணத்திலேயே தன்னோடு ஜோடியாக மற்றோர்பக்கத்தில் நிறுத்திவைத்து ஸந்தோஷித்தாள். ரோசனா, ருசிரா, ருசா என்று மூன்று தரம் ருசியைக் காட்டும் சப்தங்கள். ருசிம் = ராதி, ருசியைக் கொடுக்கிறது, ருசிரம்.

சூலீக் — ஆயிற்று.

சுநுஸீத ஸிவாவஹக்ஷணஸொஹஸு — ‘சிகாவன்’ என்பது மயில், நீலகண்டம். அதன் கழுத்தின் சோபையை விடாமல்.

ஔமஹேஃ — திருமேனியே மங்களத்தையளிக்கிறது. பெருமாள் திருமேனியே ஆச்ரிதருக்கு ‘மாங்கல்யத்தை’க் கொடுக்கும்; பார்வதிச்வரர்கள் மாங்கல்யத்தை, தாம்பத்யத்தை, மங்களத்தை, கொடுப்பதென்பதும் பெருமாள் அவர்களுக்குள்ளிருந்து கொடுப்பதால்தான். பெருமாள் திருமேனியுடன் உபயநாச்சிமார் திருமேனிக்காந்திகள் பிரியாமல் சேர்ந்ததும். அவர்கள் திருமேனிகள் கூடிய சுபாச்ரயம் ஸகல மங்களங்களையும் அளிக்க யோக்யமாயிற்று. இத் தம்பதிகள் பிரியாமல் சேர்ந்தே ஸகலச் ச்ரேயஸ்ஸுகளையும் அளிப்பவர். ‘மாங்கல்யதந்துநாநேந’ என்ற ச்லோகத்தையும் ஸூசிசுக்கிரார். மாங்கல்யத்தைக் கொடுக்கும் தூலென்று பொருளையும் ஸூசிசுக்கிரார்.

ஔமஹேஃ — இதனால் சில அழகிய பொருள்களின் வ்யஞ்ஜனம். (1) வேதங்களாகிய கண்களையிழந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைத் திருப்பிக்கொணர்ந்து அவருக்கு ஞானப்ரதானம் பண்ணி மயர்வை நீக்கிய அவதாரம். புத்ரனுக்கும் லோகத்திற்கும் வேதமளித்த அவதாரம். இதனால் ப்ரம்மாவின் நினைப்பையும் இங்கே சேர்த்து பௌத்திர ப்ரபௌத்திரர்களோடு (பேரர், கொள்பேரரோடு) புத்திரரையும் சேர்த்துத் தம்பதிகளைக்ருஹமேதிகளாக அநுஸந்திப்பது. ‘புத்திரரைப் பெற்று’ என்று ஆசீர்வதிப்பர். ப்ரபௌத்திரர் பர்யந்தம் இங்கே காட்சி.

(2) சரணாகதி ச்லோகமடங்கிய கீதை பாடினதும் மதுகுதனன் திருவாக்கு. கண்ணில்லாத புத்திரர்களான நமக்கு கீதோ

பநிஷத்தை அருளிய திருமேனி. வெகுகாலமாக நஷ்டமான யோகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டுவந்து உபதேசித்தது கீதாசார்யன் திருமேனி. சாணாகதியையுபதேசித்தது போதுமோ? அதுஷ்டானமில்லையாயின் அப்ரமாணமென்பரே. பிராட்டிமார்சேர்த்தியில் மாலொவமஹிமமான தசையில் விசிஷ்டத்திலன்றோ ஹரத்தைஸமர்ப்பிக்கவேணும். கோதையாகிய பக்கபலமும் சேரவே பெருமாள் தப்பியோட வழியில்லை. பெரியபிராட்டியாருக்குப் பராஜா ரக்ஷணத்தில் பார்சுவபலம் (பக்கபலம்) சேர்ந்து விட்டதும், அவனுடைய ருசிக்கு ஸந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை.

(3) நாம் ஜ்ஞானவிரோதிகள், அஜ்ஞானக் களஞ்சியங்கள். மதுவென்னும் அஸுரனைச் சிறியதுபோல, நம்மையும் சிறுவது உசிதம். இது 'வைரி' என்பதால் ஸூசிசிக்கப்படுகிறது. பிராட்டிமார் இருபக்கமும் இருக்கவே அவர்கள் காருண்யப்ரபை படியவே அச்சிற்றம் பரந்துபோகிறது.

(4) இம் மூவர் சேர்த்தியில் வணங்கி ஆதிராஜ்யத்தை அது பவித்தார்களென்று அடுத்த 23-ம் சுலோகத்திலும், ஆத்மபரம் ஸமர்ப்பிப்பதற்காகப் புருஷகாரத்தை 24-லும், பெருமாள் ஸ்வாதந்தரியத்தைக் குறைத்து அநந்தாபராதங்களைப் போக்குவதை 25-லும், 'ப்ரபத்ய' என்று ப்ரபத்தியை 26-லும் பேசிப் போவதையும் கவனிக்க.

(5) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைத் தம் புத்திர பெளத்திரர்களாகத் தம் திருமேனியிலே சேர்த்துக்கொண்டிருப்பதாக, விசிஷ்டமாகப் பெருமானை யதுபவிப்பார் மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்றவர். 'புரமொரு முன்றெறித்தமார்க்கு மறிவியந்தரனயனென வுலகழித்தமைத்துளனே' என்று துடக்கத்திலும், கடைப்பத்தில் 'சடையாணைப்பாகத்துவைத்தான் தன்பாதம்பணிந்தேனே' என்றும் பாடிகடைத்திருவாய்மொழியிலும் 'முனியேநான் முகனை முக்கண்ணப்பா' என்று பாடியுள்ளது. 'உலகுக்கோர் தனியப்பனை' என்பதை 'ஸமஸ்த ஜகதாம் பிது:' என்று பாடி அதே பாசரத்தில் 'பிரமனப்பனை யுருத்திரனப்பனை முனிவர்க்குரிய வப்பனை யமரப்பனை' என்று முன்னுள்ளதை இங்கே அதுஸந்திக்கிறார். எல்லோர்க்கும் அப்பன் என்றதால் 'தமியனென் பெரியவப்பனை' என்றபடி எனக்கும் பிதாவென்று கருத்து.

என் தகப்பன் விவாஹம்; என் தாய்விவாஹம்; என் தந்தைதாய் விவாஹத்தில் நான் மங்களம் பாடுகிறேன். இதென்ன பாக்யம்; என்ன ஆச்சர்யம்? 'ஸர்வான் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த் தே யசஸ்விந:' என்றபடி இந்தத் தம்பதிகளின் சேர்த்தியின் மங்களத்திற்காக எல்லாத் தேவரையும் நினைக்கலாம், கால் கட்டலாம், பிராட்டி அலங்கரிக்கும் திருமேனியில் புத்ரபௌத்ராதிகளான அவர்கட்கும் பாகமுண்டு. (6) 'மதுவாரி' என்றதால் மறையைபுதுக்ரஹித்த உபகாரத்தைக் காட்டுகிறது. விஷ்வக் ஸேநரான ஆழ்வார் மூலமாகவும் இப்பொழுது பத்நியாகச் சேர்ந்த கோதை மூலமாகவும் தமிழ்மறைகளை அதுக்ரஹிக்கும் உபகாரமும் இங்கே ஸூசிசிக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸ்கிருதவேதங்களைக் கொணர்ந்தது, வேதம் தமிழ்செய்த, தெனியாத மறை நிலங்கள் தெனியச்செய்த இத்தமிழ்மறைகளால் ஸமலமாயிற்று.

கலுபு ஸலுபு நியநெடு நியுபு ஸூநெடு

நாயம் கலபா கலுபா உ ஸூநெயிவாம்ஸம் ।

பாதபுரம் நிரவிஸுஹிஜராயிராஜம்

பாநுர பநுபுஹுதயொழி பஹீக்ஷிதஸு ॥௨௩॥

அர்ச்சயம் ஸமர்ச்சய நியமைர் நிகமப்ரஸூனை:

நாதம் த்வயா கமலயா ச ஸமேயிவாம்ஸம் ।

மாதச்சிரம் நிரவிசந் நிகமாதிராஜ்யம்

மாந்யா மநுப்ரப்ருதயோபி மஹீக்ஷிதஸ்தே ॥ (23)

(ப-ரை) பாதம் - தாயே, பாநுரம்-பூஜயர்களான, தெ-அந்த, பஹீக்ஷிதம் - அரசர்களான, பநுபுஹுதயொழி - மது முதலியவரும், கலபா - உன்னோடும், கலுபா-தாமரையாளோடும், ஸூநெயிவாம்ஸம் - ஸமேதரான (கூடிய), நாயம்-நாதனை, கலுபு - அர்ச்சிக்க யோச்யரை, நியநெடு - நியம நிஷ்டைகளோடு, நியுபு ஸூநெடு - மறைகளான புஷ்பங்களைக்கொண்டு, ஸலுபு - நன்றாக அர்ச்சித்து, சேர்த்தியில் சேர்த்து அர்ச்சித்து, நிஜம் - தங்கள் ஸ்வந்தமான, சூயிராஜம் - உலகுக்கு ஆதிபத்யத்தை, விரம் - நீழிகாலம், நிரவிஸு - அதுபவித்தார்கள்.

அம்மா, பூஜ்யர்களான அந்த மஹாமஹிமையுடைய மதுமார்தா தாமுதலியவரும் உன்னோடும், தாமரையாளோடும் கூடிய அர்ச்சிக்க யோக்யமான நாதனை நியமங்களில் நிஷ்டராய், வேதமந்தரபுஷ் பங்களால் நன்றாகச் சேர்த்து அர்ச்சித்துத் தங்கள் ஆதிராஜ்யத்தை நீடுழிகாலம் அநுபவித்தார்கள்.

அவ:— தமிழ்மறை பாடிய கோதையோடும். லக்ஷ்மீதந்த்ரம் பாடிய லக்ஷ்மீயோடும் கூடிய (வேதங்களை மீட்டு உபதேசித்து கீதை பாடிய) மதுஸூதனன் திருமேனியைப் பாதம் பணிபவருக்கு மங்களங்கள் கிடைக்குமென்றார். இச்சேர்த்தியைப் பூஜித்து மது முதலிய ரவிகுலத்தரசர் தங்கள் ராஜ்யத்தை இவர்களுக்குச் சேஷமாக அநுபவித்தார்கள். மதுஸூதனன் அக்குலகூடஸ்தரான விவஸ்வானென்னும் ஸூர்யனுக்கு மோக்ஷர்பாயத்தை உபதேசித்து, அவர் மனுவுக்கு உபதேசித்து, அவர் இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசித்து இப்படி உபதேசபரம்பரை வந்ததையும் 'மது முதலியவர் அர்ச்சித்தார்கள்' என்பதால் காட்டுகிறார். ஸூர்யகுலபரம்பரை, நம் குருபரம்பரை, இச் சேர்த்தியின் சிஷ்யபரம்பரை. திவ்யமிதுரச்சேர்த்தியை மங்களகாமர்கள் ஆதம்ஜனரான ஆசார்யராக அர்ச்சிப்பது உசிதம். மது முதலியவரும் அப்பரம்பரையில் சேர்ந்தவர்கள். மதுகுலமஹிபாலர் உபயநாச்சி மாரோடு கூடிய இப்பெருமானை அர்ச்சித்தவர். மைதிலீரமணகாத்ரத்தால் பெருமானும் பிராட்டியும் தாமாகிய இச்சேர்த்தியை அர்ச்சித்து ராஜ்யமாண்டார்கள். ஈச்வரமிதுரத்திற்கும் அர்ச்சயமும் மங்களமளிப்பதுமான சேர்த்தியிது. 'அங்கம் சேரும் பூமகள் மண்மகளாய்மகள்'.

௯௨-௮௦- முன் ச்லோகத்தில் சொன்ன விசிஷ்டம் அர்ச்சிக்கத்தக்கது. அச்சேர்த்தியில் செய்யும் அர்ச்சனை பலத்தையளிக்கும். சேர்த்தியை முன் ச்லோகத்தில் ஸேவித்ததும் உடனே அர்ச்சனை செய்வது உசிதம். அர்ச்சனை செய்வதை உடனே பேசுகிறார்; முதலில் பேசுகிறார்.

௯௨௮௧- நன்றாயர்ச்சித்து. 'ஸம்' என்பதற்கு 'ஒன்று சேர்த்து' என்றும் பொருள். ஒன்று சேர்த்து அர்ச்சிப்பதே சீர். தம்பதிபூஜை.

மியமெஃ— பக்தியோகத்திற்குச் சக்தர்களாதலால் ஸகலவைதிகரியமங்களோடுகூட பக்தியை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

தயை, க்ஷமை, சார்தி முதலிய ஆத்மகுணநியமங்களான புஷ்பங்களாலும்.

நிமஜ்ஜஸூத்ரம்— வேதமந்தரபுஷ்பங்களால். நிகம கல்பவ்ருக்ஷத்தின் மந்தரங்களான புஷ்பங்களால். வேதங்களிலிருந்து பிறந்த (வேதங்கள் சொல்லும்) எல்லா நியமங்களோடும் என்றும் கொள்ளலாம். லகுவான சரணாகதியைக் காட்டிலும் வேற்றுமை. 'நிகமம்' என்னும் கடைவீதி புஷ்பங்களிலும் வைஜாத்யம். நிகமமென்னும் வேதபுஷ்பங்களோடு மற்ற உயர்ந்த புஷ்பங்களும் சேரட்டும்.

நாயம்— திருநாமத்தில் ஏகதேசத்தைச் சொன்னாலும் முழுப்பெயராகும். 'ரங்கநாதன்' என்பதை 'நாதன்' என்கிறார். தேவிமாருக்கு நாதனென்பதையும் காட்டவேணும். 'யாரை அர்ச்சித்து சபத்தை, மங்களத்தை மானவர்கள் அடையக்கூடும்' என்று தர்மபுத்திரர் பிஷ்மரைக் கேட்டதற்கு 'புண்டரீகாக்ஷணைஸ்தவங்களால் பக்தியோடு ஸதாகாலமும் அர்ச்சிப்பதிலும் மிக்க தர்மமில்லை. மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமும், தைவதங்களுக்கெல்லாம் தைவதமுமான எல்லா உலகத்தாதையான ஜகந்நாதனை ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்வது நலம்' என்று உபதேசித்தார். அந்த 'ஜகந்நாதனை' நாதனென்கிறார். அவர் மங்களமங்களர், தேவதேவனென்றார் முன் ச்லோகத்தில். 'அர்ச்சயம்' என்று பிஷ்மர் உபதேசித்த ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனையை இங்கே முதலிலேயே பேசுகிறார். 'ஸ்ரீச: ஸ்ரீத: ஸ்ரீநிவாஸ:' என்று அக்கிழவரும், 'தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு' என்ற உறுதியையே கொண்டவர். 'ஸ்ரீசன்—ஸ்ரீயை அளிப்பவன்'. 'ஸ்ரீத:' என்பதற்கு 'மாங்களயத:'—என்பது பொருள். இத்தனையும் ஸ்வாமி நெஞ்சிலோடுகிறது. ரஸிகர் மனதின் ஸம்வாதமே ப்ரமாணம். 'மானவர்கள்' என்றார் தர்மர். மானவர்க்கும் தாதையான மனு முதலியவர் இப்படி அர்ச்சித்து மங்களமடைந்ததை இங்கே பேசுகிறார். 'மனோர்ஜாதா: மானவா:'. நாதம்—ரங்கநாதனை, ஜகந்நாதனை, உங்கள் ப்ராணநாதனை.

க்யா க்ஷயா வ— உங்களிருவரோடு. 'உங்களிருவராலும் நாதன் ஜகந்நாதனாகிறான்' என்னும் ஓர் அந்வயம் சேர்க்கவேணும். 'ச்ரத்தயா தேவோ தேவதவம்சனுதே', 'ஹ்ரிஸ்ச தே

லக்ஷ்மீஸ்ர பத்ந்யௌ'. வேதம் ஒதிய க்ரமத்தை அனுஸரித்து பூமியாகிய கோதையை முன்னே வைத்தார். 'கமலயா' என்று 'தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே' என்னும் ஆழ்வார் ஸம்பர தாயத்தைக் காட்டுகிறார்.

ஸுரேயிவாஸ்டு — 'ஸம்' என்பது ஏகீகாரம் செய்யும் (ஒன்றாக்கும்) பொருளுடையது. தேவிமாரோடு கூடி ஒன்றே யாகி, விசிஷ்டம் ஒன்றே. இந்த ப்ரயோகம் வைதிகமானது. மந்த்ரபுஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சிக்கும் சேர்த்தியைச் சாந்தஸ ப்ரயோகத்தாலேயே பேசுவதும் அழகு. ப்ரகரணத்திற்கேற்றது. பாலகாண்டம் முடிவில் விவாஹமானதும், ஸீதைகூடிய ராமனை 'தயா ஸமேயிவாந்' என்று ருஷி வர்ணித்ததை இங்கே 'த்வயா ஸமேயிவாந்' என்று பேசுகிறார். இன்னுமொரு ரஸம் உண்டு. "கதா ஸமேஷ்யாமி பரதேந த்வயா ச" என்று லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து பேசினவிடத்தில்போல பிரியாமல் கூடவே யிருக்கும் லக்ஷ்மியும் கோதையோடுகூடச் சேருங்கால் ஓர் புதுச் சேர்த்திபோலாகிறுளென்பது ரஸம். கோதைகல்யாணம் லக்ஷ்மீ கல்யாணமுமாகிறது.

போதஃ — எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அவ்யயமான பிதா. 'நாம் மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தாலும் அவன் மாறாத பிதா'. அப் பிதாவுக்குப் பத்நியான நீ எல்லோருக்கும் தாய் என்பதில் என்ன தடை?

விரம் — தீர்க்ககாலம். உங்கள் சேர்த்தியை அர்ச்சித்துக் கொண்டேயிருந்தால் இம் மண்ணுலகும் பொன்னுலகே. அயோத்திமாநகரும் திருவிண்ணகரான அயோத்தியே.

நிரவிஸநு- ஸம்பூர்ணமாய் அநுபவித்தார்கள்.

நிஜஸூயிராஜ்யஸூ — அவர்கள் ராஜ்யம் ஸர்வாதிகமான அகண்டபூமண்டலாதிராஜ்யம். அது அவர்களுக்கு ஸொந்தமாயினும், "ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ" 'உன் சேஷித்வவிபவத்திற்கு வெளிப்பட்டதைக் கண்ணெடுத்துப் பாரேன்' என்றபடி உங்களுக்குச் சேஷமாக அநுபவித்து இன்புற்றார்கள்.

போத்யா போத்யுதயொரவி போக்ஷிதஸு — பூஜ்யர்களான மனு, இக்ஷ்வாகு முதலியவர்கள் பூஜித்தார்கள். "போத்யா

பூவுகிவிடாநெயி", வெவவஸ்தொ உநுநடாடி ராம
நீயொ உகீவிணாடி | சூவீநு உவீகூதிதாராடி: பூணவஸ
நுலாபிவ" என்ற காளிதாஸச்லோகங்கள் இங்கே ஸ்வாமி
நெஞ்சிலோடுவது திண்ணம். அதே பதங்களை அமைத்துளது.
'செழு மறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில்' என்னு
மதும் காளிதாஸர் த்ருஷ்டாந்தப் பணிப்புக்குச் சேரும். ரங்கம்
ப்ரணவம். 'மனு சொன்னதெல்லாம் ஒளஷதம்' என்றது வேதம்.
மனு ஆசிரியர். இச்சேர்க்கையைத் தாம் அர்ச்சித்து அவ்வாசாரத்
தில் நம்மை நிலைநாட்டுகிறார். 'ஆசாரே ஸ்தாபயதி ஸ்வயம்
ஆசரதே'.

(23)

சூட்டாபராயிநி ஜநே஽புவிநகூணாயுடொ

நஜேஸுரஸு ரபியாவிநிவெடியோநெ |

வாஸ்டு வரகு ஹவதீ யதி தஸு நஸ்யாசு

பூயெண ஷெவி வடிநொ வரிவதிடதொ ஸ்யாசு ||உச||

ஆர்த்ராபராதிரி ஜநே஽ப்யபிரகூணார்த்தம்

ரங்கேச்வரஸ்ய ரமயா விநிவேத்யமானே |

பார்ச்வே பரத்ர பவதீ யதி தஸ்ய நஸ்யாத்

ப்ராயேண தேவி வதனம் பரிவர்த்திதம் ஸ்யாத் ||

(ப-ரை) ஷெவி - கோதாதேவியே! சூட்டாபராயிநி-

பச்சையான அபராதத்தைச் செய்து ஈரங்காயாத, ஜநே -
ஜனத்தை, கூலிரகூணாயுடொ - நன்றாய் உஜ்ஜீவிப்பித் துக்காற்க,
ரபியா - லக்ஷ்மீதேவியால், நஜேஸுரஸு - ரங்கநாதனுக்கு,
விநிவெடியோநெ - சிபார்சு செய்யும்போது, தஸு - அவரு
டைய, வரகு வாஸ்டு - மற்றொரு பக்கத்தில், ஹவதீ - நீர்,
யதி நஸ்யாசு - இல்லாமற்போனால், வடிநொ - அவருடைய
திருமுகம், பூயெண - அநேகமாக (மிகவும்), வரிவதிடதொ
ஸ்யாசு - திரும்பியேயிருக்கும்.

பிழைப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய நாங்கள் குற்றங்கள்
இன்னமுலராமல் ஈரமாய்ப் புதியதாயிருக்கையிலேயே, உன்னைப்
புருஷகாரமாகப் பணிந்ததும். எங்களை ரங்கேச்வரனுக்குச்
சிபார்சு செய்யும்போது அவருக்கு மற்றொரு பக்கத்தில் நீ இல்
லாமற்போனால், அவர் முகம் (அந்தப் பக்கத்தில்) திரும்பியே
யிருக்கும்.

அவ:— (1) மனு முதலியவர்கள் சக்தர்கள்; பக்தியோகநிஷ்டர்கள். வேதநியமங்களை யெல்லாம் அதுஷ்டித்து உபாஸனத்தை சமதமாதி குணபூர்ணராய் அனுஷ்டித்தார்கள். மாந்யரான அவர்களுக்கு இச்சேர்த்தி உபாஸ்யம். அசக்தர்களான பேதை ஜநங்களுக்கு இச்சேர்த்தி ப்ரபத்தவ்யம். பெரியபிராட்டியாரே புருஷகாரமாவதற்காக அத்தாயைச் சரணம் புகுந்ததும் அன்று செய்த புதுக்குற்றங்களையும் கவனியாது பெருமானுக்குச்சிபார்சு செய்கிறாள். 'மாதர் மைதிஸி' என்ற ச்லோகத்தில் 'ஆர்த்ரா பராதா:' என்று ராக்ஷஸிகளைப் பட்டர் வர்ணித்தது நெஞ்சிலோடுகிறது.

(2) தேவிமாரிருவரோடும் ஒன்றாகக் கூடினார் என்றார் முன் ச்லோகத்தில். ஒருவனுமொருத்தியும் ஒன்றுகூடி ஒற்றிருக்கலாம். பார்யாத்வயமெப்படி ஸர்வகாலமும் ஒன்றுகூடி ஒன்று யிருப்பது. 'அநேக ஸபத்தனிகள் வெவ்வேறு திக்குகளில் க்ருஹ பதியை இழுத்து ஹிம்ஸிப்பதுபோல்' என்றாரே சுகர். பெருமான் இரண்பதநிகளிடமும் ப்ரியமாயிருக்கட்டும்; பத்திகளொருவருக்கு ஒருவர் கலஹப்படாரோ? பத்தியால் பெரியபிராட்டியாருக்குச் சிறந்த பக்கபலமேற்படுகிறதென்று அழகாக வர்ணிக்கிறார். அற்புதமான ரஸங்களுள்ளதைக் காட்டுவோம்.

சூட்சுமாவராயிநி சுவி— நெஞ்சில் ஈரமில்லை. ஈரச் சொற்களான ஆழ்வார்கள் தேன் மொழிகளை ரஸிப்பதில்லை. நெஞ்சு சுஷ்கசுஷ்கம். மனோவாக்காயங்களால் புதிது புதிதாய்க் குற்றங்களைச் செய்தவண்ணமாயுள்ளோம். அபராதம் செய்த கையீரமுலறுவதன் முன்னமே அம்மா காப்பாற்றென்கிறோம். அப்படிக்கொத்த நம்மையும்.

ஐநெ— அசோகவனத்து ராக்ஷஸிகளைப்போன்ற ஜனமாயினும்.

சுலிராக்ஷணாயுஷ்டி— நன்றாக அபிமுகமாக்கி ஸர்வோத்கிருஷ்டமான ரக்ஷணத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று. ஆபிமுக யத்தை யளித்து ஸ்வஜனமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று. 'ஸ்வ ஜநயஸி' (ஸ்வஜனமாக்குகிறாய்) என்ற பட்டரநுபவத்தை நினைக்கிறார். அபராதிஜனத்தை விரோதிஜனத்தை ஸ்வஜனமாக்க என்பது கருத்து. இப்படி விரோதி ஜனத்தினிடமும் அபிமுகமாகி

ரக்ஷிக்கப் பிரார்த்திப்பதில், தனக்கே பதியின் ஆபிமுக்யத்தை இழக்கக் கூடிய அபாயம் வருவதாயிருக்கிறதென்று இந்த ச்லோகத்தில் அழகாகக் காட்டப்படுகிறது. என் பக்கத்திலிருந்து திருமுகத்தைத் திருப்பி மறுபுறத்தில் அபிமுகமானாலும் ஆகட்டும்; எப்படியாவது குழந்தை விஷயத்தில் அபிமுகமானால் போதும். ஸபத்நியிடம் அபிமுகமாகத் திரும்பினாலும் திரும்பட்டும். நான் குழந்தையைக் காப்பாற்றச் சிபார்சு செய்தே திருவேன்.

ரஜேஸ்வரஸூ— ப்ரணவப்ரதிபாத்யமான ஸர்வேச்வரன். ஈச்வரனென்றதால் ஸம்ஸாரதந்தரத்தை வஹிப்பதில் தண்டதரத்வநியமத்தைக் காட்டுகிறது. பத்ரீ வல்லபைதான்; ஆயினும் ஸாம்யநிலையை விடலாமோ, வைஷ்யத்தையும் பக்ஷபாதத்தையும் ஈச்வரன் பெண்டாட்டி பேச்சிற்காகக் கைப்பற்றலாமோ? இந்தக் கூணத்திலேயே செய்த ஈரமான (புது) அபராதத்தோடே என்னென திரிலிருக்கிற விரோதிஜனத்தை ஈச்வரனான நான் தண்டிக்கவேண்டாவோ?

ரயியா— ஈச்வரனானவன்? பத்நியின் போகமயக் குகளில் மயங்குபவன்தான். ரமையின் வால்லப்யத்தை மறுக்க முடியுமோ? இவன்முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அங்குள்ள இங்கிதபராதினனாய் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, மோக்யம் முதலியதைச் செய்பவனாயிற்றே.

விநிவெஷ்யோநெ— பலமாகச் சிபார்சு செய்யப்படும் பொழுது. 'வி' என்பது 'விசேஷமாக, அநேகமாக, வற்புறுத்தி' என்பதைச் சொல்லுகிறது. அபராதம் பச்சை, கொடிய விரோதிஜனம், இவனை அங்கீகரிப்பது கஷ்டமென்று சிபார்சு மிக்க பலமாகச் செய்யப்படுகிறது. 'நிவேதயத மாம்' என்று விபீஷணஸ்வார் போலன்று. 'விநிவேதனம்' வேணும்.

வாஸ்யே வரகு—மற்றோர் பக்கத்தில், எதிர்ப்பக்கத்தில் கோதைப் பிராட்டி பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பலமான பக்க பலமாகிறுளென்பதைக் காட்டவேண்டும். தன் பக்கத்தில் இல்லாமல் எதிர்ப்பக்கத்தில், அப்பக்கத்தில், அப்பாலிருந்தும், உயர்ந்த பக்க பலமாகிறுளென்பது அழகு. 'பார்ச்வபலம்-பக்க பலம்' என்பர். எதிர்ப்பக்கம் தன் பக்கமாயிற்று. ஸபத்நிகள்

ஒரு பக்கமாயிருப்பரோ, கிழக்கும் மேற்குமாயிருப்பர், இருக்கிறார்கள். எழுந்தருளியிருக்கிற பக்கம் வேறையினும், இருவருக்கும் ஒரே பக்ஷமென்பது அழகு. இரண்டு தாய்களுக்கும் இந்தத் துஷ்டப்பையல் பெற்ற பிள்ளையாகிறான். அவனை மன்னித்து அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவது இருவருக்கும் ஒரே பக்ஷமே. கோதை எதிர்ப்பக்கத்தில் இருப்பதும், பெரியபிராட்டியாரிடம் பெருமாளுடைய ஆபிமுக்யம் தவறக்கூடாதென்பதற்கும், தானிருக்கும் பக்கம் திரும்பாமல், லக்ஷ்மீதேவியையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றே எதிர்ப்பக்கத்திலிருப்பது. லக்ஷ்மியோடு ஒரே பார்ச்சுவத்திலிருந்தால் லக்ஷ்மிக்குப் பக்கபலமேற்படாது.

ஊவதீ— இப்படி அற்புதமான ஸபத்ரீஸ்நேஹத்தை யுடைய நீ பூஜ்யை என்பதில் என்ன தடை?

யஜி தகு நஸ்யாஃ— அந்த இடத்தில், அந்த ஸந்தர்பத்தில். 'தகு' அவ்விடத்தில் என்றும், 'வாசு' மற்றோர் இடத்தில் என்றும், இருக்குமிடத்தில் சப்தமாதரத்தால் விரோதம் காட்டுவது ஓரழகு. இருப்பது அப்புறம், கருத்து இப்புறம்.

பூயெண— அநேகமாய்.

ஷேஷி— வினையாடும் சிலமுடையவளே! ரங்கமெனும் நாடகசாலையில் ஈஸ்வரன் முன் அவன் ஸ்வாதந்தரியத்தைக் குலைத்து, தேவிமாரிருவரும் என்ன நடிக்கிறீர்களம்மா!

வடிநட்யு- 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' உன் பரத்தை ஏற்போம்' என்று பேசவேண்டிய முகமாயிற்றே. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டால் அனுக்ரஹப்பேச்சுக்கிடமேது. ப்ரணவரங்கத்தில் 'ஓம்' என்று பேசவேண்டுமே.

வாஸிவதிட்யு ஸ்யாஃ— அப்புறத்தில், பரத்ர, பார்ச்சுவத்தில் திரும்பியிருக்கும். அப்புறம் காலியாயிருந்தால், ஸபத்ரியாகிய நீ இல்லாவிடில், அப்புறமே திரும்பியிருக்கும். குழந்தைக்குச் சிபார்சு செய்து அவனைக் காப்பாற்ற நீ எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து இப்படி லக்ஷ்மீதேவிக்குப் பக்கபலமாகிறது. உன் பக்கம் திரும்பினால் லக்ஷ்மியின் கருணைக்குக் குறையாமலோ மேற்பட்டோ உன் கருணையிருக்கிறது. அங்கேறிக்க ஏன் இத்தனை

தாமதமென்று உன் முகஜாடை. பெருமான் உன் பக்கம் திரும்பினால், லக்ஷ்மி சொன்னதைக் கேட்காவிடில் உன் முகத்தை அப்புறம் திருப்ப நேரும். நீ லக்ஷ்மிதேவியையே பார்த்துக்கொண்டு அவள் கக்ஷியிலிருக்கிறாய். (25)

மொஷெ மூனெராவநயநு பூணதாவராயாநு

ஐருக்ஷெவ வனவ தவ ஹொமரஸாநாகூருஹம் !

கஸ்டூநாவஜமஹாநரதஸ்ய ஹதூஃ

ஸூராதனூஹிவிபுஷஹஸிபுஷிதாநிதாந்ய ! உரு ||

கோதே குணரபநயந் ப்ரணதாபராதாந்

ப்ருக்ஷெப ஏவ தவ போகரஸாநுகூல: 1

கர்மாநுபத்தபலதாநரதஸ்ய பர்த்து:

ஸ்வாதந்த்ரியதுர்விஷஹமர்மபிதாநிதாநம் || (25)

(ப-ரை) மொஷெ - கோதாய் ! ஹொமரஸாநாகூருஹம் -

இன்பரஸத்திற்கு அநுகூலமான, தவ - உன்னுடைய, ஐருக்ஷெவ வனவ - புருவத்தின் அசைப்பே, மூனெஃ - மனோஹரமான உன் விலாஸகுணங்களாலே, பூணதாவராயாநு - வணங்கினவர்களின் அபராதங்களை, கவநயநு - போக்கிக்கொண்டு, கஸ்டூநாவஜமஹாநரதஸ்ய - செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கபலன்களைப் பிழைப்பதிலே ஆஸத்தியுடைய, ஹதூஃ - நாயகனுடைய, ஸூராதனூஹிவிபுஷஹஸிபுஷிதாநிதாந்ய - ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ரியமென்னும்பொறுக்கக்கூடாதமர்மஸ்தாநப் பிழப்பிற்கு முதற்காரணமாகும்.

கோதாய் இன்பரஸத்திற்குகூலமான உன் புருவ அசைப்பே அதன் குணங்களால் ஆச்ரிதரின் குற்றங்களைப் போக்கி, செய்த வினைகளுக்குத் தக்க பலனைக்கொடுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தின் மர்மச் சேதத்திற்கு முதற்காரணமாகும்.

அவ:— 'இடது பக்கத்திலேயே அவன் முகம் திரும்பியிருந்துவிடும்' என்று முன் ச்லோகத்தில் ஸாதித்தார். அதனால் கோதை அங்கேயிருப்பதால், அங்கே திரும்புவதில்லையோ. கோதையை அபிமுகமாகப் பார்த்து அவன் அழகிலும் முகவிலா

ஸங்களிலும் ரஸிப்பதில்லையோ என்கிற சங்கைவரக்கூடும். அந்த சங்கையைப் போக்குகிறார். உங்கள் சேர்த்தியில் வந்து ப்ரணாமம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு தம்பதிச்சேர்த்தி அவஸரத்திற்குத் தக்க படி தம்பதிகள் பலதானம் செய்யவேண்டும். பலதானம் செய்யும்பொழுது தானம் வாங்குகிறவர்களின் குற்றங்களைப் பரிசீலனம் செய்யமாட்டார். சேர்த்திஸந்தோஷத்திற்கேற்றபடி அர்த்திகளுக்கெல்லாம் பலதானம் செய்வர். வதுவைச் சேர்ந்த அவள் அநுபந்திகள் குற்றமுடையாராயினும், வதுவின் குணங்களையும் அவள் அநுபந்திகளென்பதையும் நோக்கி அவர்களுக்கு உயர்ந்த பலன்களைத் தானம் செய்வர்.

மொஷெ— கோதாய்!

மௌனெஃ (தவ)— உன்னுடைய குணங்களால். 'செய்த பாபங்களைத் தர்மத்தால் (ஸுக்ருதங்களால், குணங்களால்) போக்கலாம்' என்று வேதமோதுகிறது. உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களின் பாபங்களை அவர்கள் தங்கள் குணங்களால் போக்காவிடினும் உன்னுடைய குணங்களால் நீ போக்குகிறாய். பெருமாள் உபேக்ஷிக்கும்படி செய்கிறாய், உன் ஆச்ரிதர் குணங்களானாலென்ன, உன் குணங்களானாலென்ன.

புணதாவராயாநு— வணங்கி யாச்ரயித்தவர்களின் அபராதங்களை.

சுவநயநு— போக்கிக்கொண்டு. 'சுவநுஷதி' என்ற ஸுருதிபதத்தில் உபஸர்கத்தை யநுஸரிக்கிறார்.

தவ ஹி குக்ஷேவவனவ-உன் புருவத்தினழகிய அசைப்பே. பெருமானுடைய தூர்விஷஹமான நிக்ரஹாஸ்தரத்திற்கு ப்ரணதனுடைய அஞ்ஜலி ஓர் ப்ரத்யஸ்த்ரமாகுமென்பர்; அது ப்ரத்யஸ்த்ரமாவதற்கு நிதானம் (மூலகாரணம்) மன்மதனுடைய தனுஸின் வடிவான உன்னுடைய புருவத்தின் வளைத்தலே. அந்த வளைத்தல் அஸ்த்ரக்ஷேபம்போன்றது; பெருமாள் நிக்ரஹாஸ்தரத்திற்கு ப்ரத்யஸ்த்ரமாக காமன் வில்போன்ற புருவத்திலிருந்து எய்தப்படுவது. ஆச்ரிதரின் அஞ்ஜலிபென்னும் ப்ரத்யஸ்த்ரம், உன்னுடைய இந்த ப்ரத்யஸ்தரத்தால் வலிமை பெற்றது.

வ்யாஹதி வரக்கூடாது. ஐச்வர்யம்தானே ஈச்வரனுக்கு உயிர் நிலையானது. அந்தஉயிர் நிலையில் அம்பைக்ஷேபம் செய்து சேதித்தால் ஈச்வரதத்வத்திற்கே அழிவு வருமே என்று சங்கை. 'ஸ்வச் சந்தம் ஸிததாம்யஹம்' என் சந்தப்படிக்கு, என் இஷ்டப்படிக்கு நான் பலன்களை விதிக்கிறேன் என்கிறார் பெருமாள். அது ஈச்வர லக்ஷணமான ஐச்வர்யம். இப்படி 'ஸ்வச்சந்தப்படி' ஸ்வதந்தரமாக பலமளிப்பது மேன்மையா? அல்லது உன் சந்தப்படி (பரச் சந்தப்படி) அதுவர்த்திப்பதென்கிற தாக்ஷிண்யம் மேன்மையா? என்று விகல்பம். "நாயகர்களுக்குத் தாக்ஷிண்யம் குலவரதம்" என்பது மாளவிகாத்திமித்ரத்தில் அக்நிமித்ரர் பேச்சு. கோதையின் சந்தத்தை அதுவர்த்திக்காமற்போனால் நாயகர்களென்னும் பர்த்தாக்களுக்கு உயிர்நிலையான தாக்ஷிண்யம் குலையும். ப்ரணதர்களான அடியாரை ஹிக்கவேண்டியது பர்த்தாவென்னும் யஜ்மானனுடைய கடமை. 'சரணாதரக்ஷணம்' ஓர் உயிர் நிலை. மன்னித்து ரக்ஷிப்பதில் இந்த உயிர் நிலைகள் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றன.

ரஜே தபிஹுணவகோ ரஜியெவ மொஹே

கூஷாண்வஹு வபிதாம் கூவயா ஸுவஹுஷா
உளமஃ துஹிவிஷ விநாஸஸுயாநஜீம் க்வாம்

ஸகஃ ஹவஹு ஸஜயக்யூவிரெண தாவாநு || ௨௬ ||

ரங்கே தடித்குணவதோ ரமையைவ கோதே

க்ருஷ்ணம்புதஸ்ய கடிதாம் க்ருபயா ஸுவ்ருஷ்ட்யா !

தௌர்கத்யதுர்விஷவிநாஸஸுதாநஜீம் த்வாம்

ஸந்த: ப்ரபத்ய சமயந்த்யசிரேண தாபாந் || (26)

(ப-ரை) மொஹே- கோதாய்! ரஜே - ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள, ரஜியெவ - பெரியபிராட்டியாராலேயே, தபிஹுணவதஃ - மின்னற்கொடியோடுகூடிய, கூஷாண்வஹு - கருமேகத்தினுடைய, கூவயா - க்ருபையென்னும், ஸுவஹுஷா - நல்ல வர்ஷத்தால், வபிதாம் - வடனை செய்யப்பட்ட, உளமஃ துஹிவிஷ விநாஸஸுயாநஜீம் - ஸம்ஸாரமென்னும் துர்கதியாகிய கொடிய விஷத்தைப் போக்கும் அம்ருதநதியான, க்வாம் - உன்னை, உன் திருமொழியை, உன்ரீராட்ட ஸர

ஸ்வதியை, பூவடி - அவகாஹித்து (சரணம்பற்றி), ஸஹ - ஸத்துக்கள், சுவிர்ண - சீக்ரத்தில், தாவாநு - எல்லாத் தாபங்களையும், ஸூயணி - போக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கோதாதேவியே! பெரியோர்கள் ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ளதும், லக்ஷ்மியாகிற மின்னற்கொடியுடன்கூடின துமானகருத்தமேகத்தினுடைய க்ருபையாகிற நல்ல மழையாலே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற கெட்ட விஷத்தைப் போக்கடிப்பதில் அமுதநதியான உன்னைச்சரணம் அடைந்து உடனே (ஸம்ஸார) தாபங்களைப் போக்கடிக்கின்றனர்.

அவ:— தன் ப்ரியமான நாயகனான ஈச்வரனுடைய நிருபகமான ஈச்வரத்வம் ஸ்வாதந்த்ரியமென்னும், உயிர் நிலையைச் சேதிப்பதாகப் பேசப்பட்டது. இது என்ன அழகு? நாயகனுடைய உயிர்மர்மஸ்தானத்தை ஓர் ஸதியானநாயகி பிளப்பனோ? இப்படிப் பேசுவது கோதாஸ்துதியாகுமோ? இதற்குப் பதில் கூறுகிறார். பெருமாள் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்தாலேயே புருஷகாரமான ஆசிரியர்களோடு தம்முடைய க்ருபையால் சேர்த்துவைத்துப் ப்ரணதியென்னும் வ்யாஜமாத்ரத்தால் ரக்ஷிப்பதென்பதும் ஈச்வரன் திருவுள்ளத்தாலே உள்ளதே. ஆசார்யப்ராப்திக்கும் அவன் க்ருபை வேண்டும். கோதை ஆசார்யத்தவம், புருஷகாரத்தவம். வடகரான ஆசாரியரை வடிப்பித்து வைப்பது ஈச்வர க்ருபை. ஆகையால் தாமே கடிப்பித்து வைக்கும் புருஷகாரஸம் பந்தத்தைக்கொண்டு சேதனர் அபராதங்களை மன்னித்து ரக்ஷிப்பதும் ஓர்விதமாக அவர் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைச் சேர்ந்ததே. ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியமே தண்டனைகளைச் செய்யாமல் ரக்ஷிப்பதற்கும் நிதானமாகிறது. பிராட்டியோடுகூடி அவனேதான் தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தால், தன் க்ருபையால், தன் சந்தத்தால் கோதை என்னும் புருஷகாரத்தின் ப்ராப்தியை, ப்ரணதியை கடிப்பித்தான். விபுவின் ஸ்வாதந்த்ரியவிசிஷ்டமான கருணை ரக்ஷணத்திற்கு ஹேது. இப்படிக்கு ஈச்வரன் சந்தமே நிறைவேறுவதால், அவன் ஸ்வச்சந்தத்திற்குக் குறைவில்லை என்கிறார். முன்பு கோதையைப் பல நதிகளாக வர்ணித்தார். இங்கே அவளும் அவள் திருமொழியும் அம்ருதநதி என்கிறார். விரஜையிலுமுயர்ந்த நதி. மொடெ— திருமொழி, திருப்பாவை தரும் கோதாய். ரம்மெ— அரங்கத்தில்.

நரீயெவ— ரமணத்தைச் செய்விப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய லக்ஷ்மியாலேயே. கோதையை ஆசிரியதத்துவமாகச் செய்தது லக்ஷ்மியே.

தடிதுணவதஃ— மின்னலென்னும் கொடியோடு (குணத்தோடு) கூடியவரான. மேகமும் மின்னலும் கூடினால் குளிர்ந்த வர்ஷமுண்டாகித் தாபங்கள் தீரும். பெருமானும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்துதான் க்ருபாவர்ஷத்திற்குக்காரணமாவரென்பதை இது விளக்குகிறது. பெருமானும் லக்ஷ்மியுமாகச் சேர்ந்து தங்கள் க்ருபாவர்ஷத்தால் கோதை நாய்ச்சியார், அவள் திருமொழி, ஆகிய அம்ருதநதியைகடனைச் செய்வித்தார்கள்.

கூஷாண்ஷு— கிருஷ்ணமேகத்தினுடைய.

கூபயா— கிருபையினாலே, க்ருபையென்னும்.

ஸுபுஷ்டா— நல்ல வர்ஷத்தாலே.

வயிதா— கடனை செய்விக்கப்பட்ட, ஏற்படுத்தப்பட்ட. கடகையான உன்னை அடைவிப்பது ஸ்வதந்த்ரேச்வரனாகிய ச்ரிய:பதியின் க்ருபை, கடகப்ராப்தியையும் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டமான ஈச்வரனுடைய க்ருபை கடிப்பிக்கும்.

ஜெளமுக்யூஷுவிஷுவிநாஸஸுயாநஜீ— 'ஸம்ஸாரம்' என்பதற்கு 'நற்கதி' என்பது சொற்பொருள். அது உண்மையில் துர்கதியே என்பதைக்காட்ட 'தெளர்கத்யம்' என்கிறார். ஸம்ஸாரம் என்பது காலகோடி விஷம். இந்தக் கொடிய விஷத்தால் குழந்தைகள் மூர்ச்சிதராயிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் ம்ருதப்ராயராயிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளைத் தீண்டிய கொடிய விஷத்தை நாம் செய்வதிலும் பெருமானுக்குப் பெரிய பேறுண்டோ? அந்த விஷத்தை அமிர்தநதியாகிய உன்னைச் சரணம்பற்றி உன் அமுதஸைவதியில் நீராடிப் போக்கலாம். 'பாராசர்யவசஸ்ஸுதையானது ப்ராணன் போய் மூர்ச்சிதரான குழந்தைகளை உயிர்ப்பிக்கும்' என்று ப்ரம்மஸூத்ரங்களை வர்ணித்ததை நினைக்க. அம்ருதத்வப்ரவாஹமான ஸுதாநதியாவாய்.

கூா— உன்னை (உன் தேன்மொழியை).

ஸஹ?— ஸம்ஸாரவிஷமூர்ச்சிதராய் அஸத்ப்ராயராயிருந்தவர் இப்பொழுது உன்னைச் சரணம்பற்றி ஸத்தானார்.

பூவடி (ஸக்தி) — உன்னைச்சரணம்பற்றி (ஸத்தானா).
உன் ஸரஸ்வதியில் நீராடி.

சுவிரெண் — விரைவில் 'தாவபெவ விரம்' என்றபடி
ப்ராப்தகர்மப்ரயுக்தமான அனைகசரீரங்களின் தாமதமில்லை.
உடனே வேண்டுமென்று ஆர்த்தியிருந்தால், உடனே.

தாவாநு — ஸகல ஸம்ஸாரதாபங்களையும்.

ஸூரியணி — போக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். (26)

ஜாதாவராயிவி ஜாநுமுகுஷ்ய மொபெ

மொவீ யதி சுவிவி யுக்திஷம் ஹதூர் !

வாதுநிஹதயா ஜநநீ காராம்

ஸநெநுந யபுயதி டிஷ்ட வயொபராவி || || உஎ ||

ஜாதாபராதமபி மாமநுகம்ப்ய கோதே

கோப்தீ யதி த்வமஸி யுக்தமிதம் பவத்யா : 1

வாத்ஸல்ய நிர்பரதயா ஜநநீ குமாரம்

ஸ்தந்யேந வர்த்தயதி தஷ்டபயோதராபி || (27)

(ப-ரை) மொபெ - கோதையே ! கூம் - நீ, ஜாதாவரா

யிவி - "அறிந்தோ அறியாமலோ செய்யப்பட்ட குற்றங்க

ளோடு கூடியிருந்தாலும், ஜாம் - என்னை, சுநுகுஷ்ய - தயவு

பண்ணி, மொவீ சுவி யதி - ரக்ஷிப்பவளாக ஆகியிருந்தால்,

ஹம் - இவ்விஷயம், ஹதூர் - உனக்கு, யுக்தம்-தகுந்தது.

ஜநநீ - தாயாரானவள், காராம் - குழந்தையை, டிஷ்டவ

யொபராவி - கடித்த முலையையுடையவளாயினும், வாதுநி

ஹதயா-குழந்தையினிடத்தில் உள்ள ஆசை மிகுதியால்,

ஸநெநுந-முலைப்பாலினால், யபுயதி-காப்பாற்றுகுள்ளனரே.

கோதே (நான்) அறிந்தோ அறியாமலோ செய்யப்பட்ட அப

ராதங்களை உடையவனாயிருந்தாலும் நீ என்னை தயவுபண்ணி

ரக்ஷிப்பவளாக ஆவாயேயாகில், இவ்விஷயம் உனக்கு உசிதமே.

எப்படித்தாயானவள் குழந்தை தன் முலையை கடித்துவிட்டாலும்

அதனிடத்திலுள்ள அன்பினால் அதைத் தன்பாலினால் காப்பாற்

றுகிறாள்வா; அதுபோல,

அவ:- பெருமாள் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டிக்கிற

தென்ற தர்மமுள்ளவரல்லவோ ? ஸஹதர்மசரியான கோதையும்

அந்த தர்மத்தை அவரோடுகூட அநுஷ்டிக்கவேண்டாவோ என்று சங்கைவரக் கூறுகிறார். அவர் பிதா, நீ மாதா. மாதா வின் வாத்ஸல்யகுணம் உனக்கு ஸஹஜம். புதிதாகச் செய்து இன்னம் ஈரமுலராதவபராதங்களையும் பாராட்டாமல் ஸ்நேஹத் தைப் பெருக்குவது வாத்ஸல்யமாகும். தாய்க்குத் தாய் தர்மம் ப்ரபலம், ஸ்வபாவத்தை ஒருவரும் மீறமுடியாது; ஸ்வதர்மம் ப்ரபலம்; பரதர்மம் பயாவஹம். தாய் ஸ்வபாவத்தை, தாய் தர்மத்தைக் காட்டுகிறார். பர்த்தாவோடு ஸஹதர்மசரியானாலும் மாத்ருத்வத்தை விடுவனோ? ஸ்திரீத்வமே அழியுமே.

மொடி— கோதாய்.

ஜாதாவராயஸிவி போ— (1) அபராதம் நேர்ந்தவனாகிய என்னையும். வேணுமென்று குற்றத்தை நான் செய்தாலும், ஏதோ அறியாமல் குற்றம் நேர்ந்துவிட்டதென்று உன் நினைப்பு என்பதை வ்யஞ்ஜிக்கிறார். 'ஜாத' என்று. 'க்ருதாபராதஸ்ய ச தே' என்று திருவடி ஸுக்ரீவரிடம் பேசியதுபோல 'க்ருத'பதத்தை வைக்கவில்லை.

(2) 'ஜாதன்' என்பது 'ப்ரியமான குழந்தை'யைச் சொல்லும். உன் அருமைக்குழந்தை அறியாமற் குற்றம் செய்துவிட்டதென்று உன் நினைப்பும், பரிவும். 'ஸத்யோ ஜாத:' இன்று ஈன்ற கன்று வத்ஸம், அதனிடம்போல வாத்ஸல்யம். மூன்று மடியில் சொல்லும் 'பூர்ணவாத்ஸல்யத்திற்கு' இந்த 'இன்று பிறந்த கன்று' என்பது ஸமர்த்தகம். ஸத்யோஜாத சிசுவின் அபராதம், கன்று உதைத்தது, கன்றின் பல் மடியில் பட்டது என்று உன் நினைப்பு.

(3) குற்றம் ஈரமாயிருந்தாலும், இப்பொழுதே செய்து இன்னம் உலராமலிருந்தாலும். 'ஆர்த்ராபராதிநி ஜநே', 'ஆர்த்ராபராதா: ஸதீ:'

சுநுக்ஷு— என்னிடம் தயவு பண்ணி இரங்கி.

மொவீ யதி க்ஷிவி— நீ ரக்ஷகையாகிறாயென்பது.

யுக்திடிஃ ஹத்யா:— உனக்கு இது ஏற்றதே.

வாதுநிஹயா— புத்ரஸ்நேஹம் சுமை தாங்காத படி நிரம்பியிருப்பதால்.

ஸந்நி— ஸ்நேஹமென்னும் பால் நிரம்பிப் பெருகும் கடுப்பினால்.

ஜநநீ— பெற்ற தாய்.

கூஹாரம்-(1) இளங்குழந்தை, பச்சைக்குழந்தை என்று தாயின் நினைப்பு என்ன முதிர்ந்த வயதாயினும் தாய்க்குசிகவே.

(2) 'ராஜகுமாரன்' ராஜ்யத்திற்கு பட்டப்பிள்ளை என்று நினைப்பு.

(3) குமாரன் போன்ற குமாரனென்று அருமை. 'குமாரகல்பம் ஸுஷுவே குமாரம்' 'குமாரனைப்போன்ற குமாரனைப்பெற்றான்'.

ஸந்நி— பாலால் குழந்தையை வளர்க்க, பெருக்க, தனத்தில்தானே பாலுண்டாகும்? ஸ்தனத்தில் குழந்தை பல்லால் கடித்தது. கடித்த இடத்திலிருந்தே பால் சொறிகிறது என்று காட்ட 'ஸ்தந்யம்' என்கிறார்.

வயுயதி—குழந்தையைப்பருக்கச்செய்யவேண்டாவோ? பால் பெருக்கால் குழந்தை பருக்கிறது. பால் ஸ்தனத்தில்தானே பெருகும்? கடித்த இடமென்று அதை விட்டால் பாலுக்கு வேறு இடமேதுளது? வயுயதி என்பதில் மிக்க ரஸமுண்டு. வ்யூஹவ்யுஜௌ வ்யூஹயதி என்று பொருள் திருவுள்ளம். ப்ரும்ஹணம் செய்கிறார், ப்ரஹ்மம்போலச் செய்கிறார்.

ஐஷுவரயொயராவி—பல்லால் கடிக்கப்பட்ட தனத்தை யுடையவளானாலும். 'பயோதர' என்னும் பதத்தில் மிக்க ரஸம். 'நீரோ பாலோ நிரம்பிய' தோல்பையைப் பொத்துவிட்டால், ஜலமும் பாலும் ஒழுகி விழாமலிருக்குமோ? விரிவுக்குப் பயந்து ரஸங்களைச் சிறிதே பேசுகிறோம். (27)

ஸதேவரீணீயா வாரூகூரஹஸூ

ஸநஹநிதாஜீ ஸாந்த்வாஹுலிஸாஃ ।

கலகவிநிஹிதாஜிஃ ஸ்மிராசுஷநாயா

விஸதஹுஜி மொஹி விஹுவிதாஜாநஃ ॥

சதமகமணீலா சாருகல்ஹாரஹஸ்தா

ஸ்தநபரநிதாங்கீ ஸாந்த்ரவாத்ஸல்யஸிந்து: ।

அளகவிநிஹிதாபி: ஸ்ரக்பிராக்ருஷ்டநாதா

லிஸது ஹ்ருதி கோதா விஷ்ணுசித்தாத்மஜாந: ॥

(ப-ரை) ஸதசிவசீனிநீலா - இந்தரநீலக்கல்லுபோல நீலமானவனும், யாரா கௌரவஸூதா-அழகிய செங்கழனிப்புஷ்பத்தை கையில்கொண்டவளாயும், ஸநவாநதி தாமீ-தனத்தின் பரத்தால் சிறிது வணக்கப்பட்ட திருமேனியை உடையவளாயும், ஸாஹ்வதயூலிஸா - கனத்த (நிரம்பிய) ஸ்நேஹக் கடலாயும், சுலகவிநிஹிதாலி - கூந்தலில் சூடிய, ஸுஹி - மாலைகளால், சூகூஷநாயா-இழுக்கப்பட்ட நாதனோடு கூடியவளாயுமான, விஷ்ணுதாதுஜா மொஜா - பட்டர்பிரான் புத்ரி கோதை, நம் - நமது, ஹி - ஹருதயத்தில், விஸுதா - விளங்கட்டும்.

இந்தரநீலக் கல்லுபோல நீலமானவனும், அழகிய செங்கழநீர் புஷ்பத்தைக் கையில் கொண்டவளாயும், தனபரத்தால் சிறிது வணங்கின தேஹத்தை உடையவளாயும் கனத்த ஸ்நேஹக் கடலாயும், தன் சிரஸில் சூடிய மாலையால் தன் வசமாக்கப்பட்ட நாதனையுடையவளாயும் பட்டர்பிரான் புத்ரியுமான கோதையானவள் நமது மனதில் விளங்கட்டும்.

அவ:- (1) முதல் ச்லோகத்தில் 'கோதையை'ச் சரணம் புகுகிறேன் என்று அவளைப் பரோக்ஷமாகப் பேசினார். பிறகு 26-ச்லோகங்களில் கோதையை அழைத்து நேருக்கு நேராகப் பரத்யக்ஷமாகப் பேசினார். தேவியான கோதையைப் பரோக்ஷமாக 'அவள்' 'அவள்' என்று பேசித் துதிப்பது உசிதம். 'பரோக்ஷப்ரியா தேவா:'. மனுஷ்யர்களில் அவதாரம் பண்ணினாலும், கோதை தேவியே. ஆயினும் தாயானதால், தேவியாயிருந்தும் நீ என்று கூப்பிட்டே பேசினார். தேவியாயிருப்பதால், உபஸம்ஹாரத்திலும் உபக்ரமத்திலும்(முதலிலும், முடிவிலும்) 'அவள்' 'அவள்' என்று பேசுகிறார். முதலிலும் முடிவிலும், ஒரேவிதமாக 'அவள்' என்று பேசுவது தேவீ என்கிற தாத்பர்யத்தைக் காட்டும்.

(2) ஓர் ஆச்சர்ய முர்த்தியாக ஹருதயத்தில் எப்பொழுதும் த்யானம் செய்யும்படி க்ருபையால் விளங்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். 'நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதஸு' என்னும் தனியன் த்யானச்லோகத்தையும் அநுஸரிக்கிறார். நக்ஷத்ரக்கணக்கான 27-ச்லோகங்களால் துதித்து பாவனைசெய்து, இங்கே ஹருதயத்தில் பரமப்ரஸன்னையாய் வீற்றிருப்பதைப் பிரார்த்திக்கிறார்.

ஸுதபிணிநீலா— இந்த்ரநீலம்போல நீலவர்ணமான வன். ஸ்ரீ, பூமி, நீளை என்று முன்று தேவிமாரில் முதல் ச்லோகத்திலிருவரைப் பேசினார். இங்கே நீளையை சப்தமாத்ரத்தாலேயாயினும் ஒருவாறு குறிக்கிறார். 'நீளாதுங்கஸ்தன' என்ற த்யானச்லோகத்திலுள்ள முதற்பதத்தை இங்கும் முதல்பதத்தில் வைக்கிறார் என்றும் ரஸம்.

வாராகூதாரஹஸா— அழகிய 'செங்கமுநீர்ப் பூவைக் கையில் உடையவளாய். 'அவள் புழக்கடைத் தோட்டத்து வாயி யுள் வாய் செங்கமுநீர்' ஆகியதால், அது சாரு(அழகியது). ஸ்வா ராதனத்தில் தன்தோட்டத்தில்தான் வைத்து வளர்ந்த கொடிப் புஷ்பம்.

ஸுநஹநிதாஜீ— தனபரத்தால் கொஞ்சம் வணங்கிய காத்திரமுடையவளாய். தனங்களும் கிரிபோன்றன. தனங்களில் வாத்தஸல்யப்பெருக்கால் ஸ்தந்யப் பெருக்கை முன் ச்லோகத்தில் பேசினார். தனத்தின் பாரத்துடன் ஸ்தந்யத்தின் பாரமும் சேர்ந்தது.

ஸாஹ்வாதயுலிஸுஃ— கனத்த புத்ரஸ்நேஹக்கடல். முன்பு அம்ருதநதீ என்றார். இங்கே ஸ்நேஹக்கடலென்கிறார்.

சுலகலிமிஹிதாஹிஃ— கூந்தலில் அழகாகக் குடிய. (யார் கூந்தலில் என்று குறிப்பிடவில்லை). முதலில் கோதை குடிபிறகு பெருமாள் குடிய.

ஸுமிஃ— மாலைகளால். 'ஸ்ரஜி' என்று தனியனிலுள்ளது.

சூசுஷுநாயா— இழுக்கப்பட்ட நாதனையுடையவளாய். தன்னால் உச்சிஷ்டமான (சூடிய) மாலையால் விலங்கிடப்பட்ட என்று பக்சையாக உன் மேன்மை பேசப்பட்டது. இங்கே கட்டுண்டு 'இழுக்க இடம் கொடுத்தது குடுமி. விலங்கு போட்டாற்போல சலிக்காமலிருக்கும் பயன் கிடைப்பதைச் சொன்னது தனியன். சிரஸில் விலங்குபோட மாட்டார்கள். 'குடுமியைப் பிடித்துக் கயிறால் இழுக்கப்படுகிறான்' 'குணங்களால் இழுக்கப்படுகிறான்' என்பது இங்கே பேச்சு. சூடிக்கொடுத்த மாலையை முடிமேற்கொண்ட நாதனோடு கூட ஹ்ருதயத்தில் ஸர்வதா ஸேவைவ ஸாதிக்கவேணும்.

விவஸ்து— நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கட்டும்.

ஹுடி— 'யூதம் ஹுடிவாஜை', 'ஹுடிவாஜை' ஸ்ரீராம யாஜகி.

மொடா— 'மொடா ஸாணம் பூவடி' என்பது முதல் ச்லோகத்தின் கடையடி. இங்கேயும் முடிவில் கடைசிப் பாதத்தில் 'மொடா' என்று அமைக்கிறார். அங்கே இரண்டாம் வேற்றுமை. சரணமடைந்ததற்குப் பயனாக அவள் ஸேவை அளிப்பதாலின்கே முதல் வேற்றுமை.

விஷ்ணுவிதாதுஜா— 'ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதாதுஜாநாநா' என்று தொடக்கத்திற்குத் தக்கபடி முடிவு. 'பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன' என்ற திருப்பாவை முடிவையும் இது அருஸரிக்கிறது. இங்கே 'கோதை பட்டர்பிரான் குமரி' என்ற க்ரமத்தை மாற்றியுள்ளது. அதற்கடியென்? இங்கே பல விசேஷணங்கள் போடப் பட்டன. விசேஷ்யமான கோதையிலும் மற்ற விசேஷணங்களிலும் 'பட்டர்பிரான் புத்ரி' என்பது உயர்த்தி என்று திருவுள்ளம். 'ஜநகாத்மஜா' என்பதுபோல. (28)

உதி விகஸிதபக்தேருத்திதாம் வெங்கடேசாத்

வஹுமகுணரமணீயாம் வக்தி கோதாஸ்துதிம் ய: |

ஸ பவதி பஹுமாந்ய: ஸ்ரீமதோ ரங்கபர்த்து:

சரணகமலஸேவாம் சாச்வதீமப்யுபைஷ்யன் || உக ||

இதி விகஸிதபக்தேருத்திதாம் வெங்கடேசாத்

பஹுமகுணரமணீயாம் வக்தி கோதாஸ்துதிம் ய: |

ஸ பவதி பஹுமாந்ய: ஸ்ரீமதோ ரங்கபர்த்து:

சரணகமலஸேவாம் சாச்வதீமப்யுபைஷ்யன் || (29)

உதி கவிதா கிபுகஸிம்ஹஸ்ய ஸவததனா ஸுதனா ஸு ஸ்ரீ

வெங்கடநாயஸ்ய வெஜானாநாயஸ்ய க்ருதிஷு

மொடாஸுதிஸுவாணா ||

(ப-ரை) உதி-இந்தத் தோத்திரம் முழுவதிலும் காணும் ப்ரகாரமாக, விகஸிதபக்தே- (கோதை திருவடியில்) மலர்ந்த

பக்தியையுடைய, வெங்கடேசரிடமிருந்து, உத்திரா - தோன்றியெழுந்த, வஹுமணரணீயாம் - பம்பல காவ்யகுணங்களால் நிரம்பி மனோரஞ்ஜகமான. மொடிஸூகிம் - கோதைவிஷயமான துதியை, யம் - எவர், வகி - சொல்லுகிறாரோ, ஸம் - அவர், ஸ்ரீதே - லக்ஷ்மியோடு கூடிய, ரஜஹத - ரங்கநாதனுக்கு, ஸாஸுதீம் - சாச்வதகாலமும், ஹரணகரீமஸெவாம் - திருவடித்தாமரையின் ஸேவையை, சுஹுமெபெஷுந - அடைபவனாக (அவருக்கு), வஹுமோ - வெகுமதிபாத்திரமாக, ஹவகி - ஆகிறான்.

கோதை திருவடியில் விஸ்தாரமான பக்தியையுடைய வேங்கடேசரிடமிருந்து தோன்றியெழுந்த அநேகவிதமான காவ்யகுணங்களால் அழகிய கோதாஸ்துதியை எவர் பாராயணம்செய்கிறாரோ, அவர் லக்ஷ்மியோடு கூடின ரங்கநாதனின் திருவடிஸேவையை அடைபவனாய்க்கொண்டு அவருக்குவெகுமதிபாத்திரமாக ஆகிறான்.

அவ:— விஷ்ணுசித்தரிடமிருந்து கோதை தோன்றினாள் என்று 9-ல் ஸாதித்தார். 'விஷ்ணுசித்தாத்மஜை' என்று முன்ச்லோகம் முடிவில் பேசியது அதைக் காட்டுகிறது. கோதை விஷ்ணுசித்தரிடம் தோன்றியதுபோல, கோதை துதி பக்திநிரம்பிய என் சித்தத்திலிருந்து தோன்றியதென்கிறார். 'ஸமுத்திதவதீம் அதிவிஷ்ணுசித்தம்' என்பதுபோல 'விகஸிதபக்தே: வேங்கடேசாத் உத்திதாம்' என்கிறார். முதல்ச்லோகத்தின் உரையில் 5, 6-பக்கங்களில் இந்தச்லோகத்தின் பொருள்களை விஸ்தரித்திருக்கிறோம். அதையெல்லாம் இந்தச்லோக உரையில் சேர்த்துக் கவனிக்க.

உதி— இப்படி முன்ச்லோகங்களில் அநுபவம் சென்ற படி. 'இங்கிப்பரிசுரைப்பார்'.

லிகலிதஹசெகம்— புதுவைப் பூந்தோட்டத்தில் பெருமாளிடம் தன்மயத்வத்தோடு கோதை வளர்த்த பூஞ்செடிகள் புஷ்பித்து புஷ்பங்கள் மலர்ந்ததுபோல, கோதையின் பக்தியும் பெருமாளிடம் புஷ்பம்போல் மலர்ந்து வாஸித்துப் பாமாலை யாயிற்று. அதுபோல கோதையிடமும் அவள் பூமாலை பாமாலைகளிடமும் இந்த ஸ்தோத்ரபாவனையால் நம் ஸ்வாமியும் தன்மயத்வத்தையடைந்து, கோதையிடம் பக்தி அப்புதமாக மலர்ந்தது. 'இப்படி மலர்ந்து வாஸிக்கும் பக்தியையுடைய வேங்கடே

சனீடமிருந்து இந்தத் துதி எழுந்தது' என்றும் சொல்லலாம். 'வேங்கடேசனீடமிருந்து அவருடைய இப்படி மலர்ந்த பக்தியி லிருந்து இத்துதி எழுந்தது' என்றும் பொருள் கூறலாம்.

உத்திதாம்— கோதை விஷ்ணுசித்தரிடமிருந்து தோன் றியதுபோல, இத்துதியும் ஸ்வாமி சித்தத்தில் தோன்றியது. இருவருக்கும் கர்த்ருத்வமில்லை, ஆவிர்பாவாதிகரணத்வமேயுண்டு.

வெங்கடேசாசு— இப்படி கோதையிடம் ஸ்வாமிக்கு பக்தியமைந்தந்தகுக் காரணமுண்டு. வேங்கடவற்கென்றேயிருப் பாள் கோதை. அவள் பெருமையை வேங்கடவர் கண்டை உலக மறிய இத்துதியால் சப்திக்கவேண்டியது உசிதம். இரண்டு ஸம்ப்ர தாயஸ்தரும் தேசிகன்காலம் முதல் சேர்ந்து ஏககோஷ்டியாகப் பாடும் பாக்கியம் பெற்ற ஸரஸ்வதி.

வஹுமஹுணரணீபாம்— கோதை சூடிய மாலை அநேக குணங்களாலும் நானுகளாலும் அரங்கனுக்கு ஹ்ருத்யமானது போல அநேககுணங்களையுடைய இத்துதியும் அரங்கன்முன் அரங் கேற்றி அவனுக்கு ஹ்ருத்யமாயிற்று.

வகி— சொன்னால் போதும். தப்பிச்சொன்னாலும் போ தும். பெருமாள் விஷயமான திருப்பாவையை 'தப்பாமே' சொல்லவேண்டுமென்ற கிர்ப்பந்தமுண்டு. கோதை விஷயமான இப்பாமாலையை ப்ராஜல்பநம் பண்ணாலும் போதும் அரங்கர்க்கு பஹுமான்யராவதற்கு. ஆனால் ஒரு கிர்ப்பந்தம்மட்டுமுண்டு. அதென்ன? 'இதி விகனிதபக்தே: வக்தி' என்றும் அர்வயித்து 'இப்படி மலர்ந்த பக்தியாலே சொல்லுவனேல்' என்று பொருள் கொள்ளவேணும். ஸ்வாமி பக்தியைப்போல நமக்கும் பக்தி மலர வேணும். ஹ்ருதயபுண்டரீகம் விகனிக்கவேணும்.

மொடிாஸுதிடூ— வாக்கைக் கொடுத்தவள் விஷயமான ஸ்தோத்திரம். இந்த ஸ்துதிருபமான வாக்குபிக்ஷயும் கோதைத் தாயார் கொடுத்தது. ஆகையால் இத்துதியை 'பஹுகுணரம ணீய' என்று கொண்டாடினது. ஆத்மசல்லாகையன்று. "வாஹா நிபிடுயா ஸுயாபியுரயா யா நாய லிக்ஷாஃ சுடிாஃ" (க்ருஷ்ண! என் நாதனே! அமுதத்தைப்போல் இனிமையும், நிர் தோஷமுமான வாக்கைப் பிக்ஷயாக எனக்கு நீர் கொடுத்ததை நான் ஸ்வப்நத்திலும் நினைத்து க்ருதஜ்ஞதையை அநுஸந்திக்கா மல், என் வாக்கு என்று அஹங்காரமதம் பிடித்திருக்கிறேனே)

என்றார் பண்டிதராஜ ஜகந்நாதர். முதல் சுலோகத்திலேயே ஸ்வாமி இத்தாயாரை வாக்கிபைக்ஷக்காகச் சரணம் புகுந்ததைக் காட்டியுள்ளோம். 'வாக்கைத் தானம் செய்பவன்' என்ற திரு நாமமுடைய கோதை இந்தத்துதிவாக்கையும்கொடாமவிருந்தால், கோதையாகாளே; கோதை துதியென்னும் பெயரும் பொய்யாமே. அவள்பேரும் இத்துதிபேரும் நிலைப்பதற்கு இத்துதியும் வாக்கும் அவளதேயாய்த் தீரவேணும்.

யஃ ஸஃ— 'யவனவன்'. ஸ்ரிய:பதிபைப் பற்றித் திரு வாய்மொழி தொடங்கியதுபோலும், ப்ரம்மஸூத்ரமும் உபநிஷத்தும் ப்ரஹ்மலக்ஷணம் பேசுவது போலும், இத்துதியை இப்படி மலர்ந்த பக்தியோடு சொல்லுமவன் மஹிமையை 'யவனவன்' என்று வர்ணிக்கிறார்.

ஹவதி— நித்யமும் ஆகிறான். முக்காலத்தையும் சொல்லுகிறது. 'பவதி', அம்மா என்று கூப்பிடுவதுமாகலாம். கடைசிச் ச்லோகத்திலும் 'அம்மா' என்று கூப்பிட்டு முடிப்பதற்கு, 'பவதிபஹுமாந்ய:' என்று சேர்த்து ஒரு பதமாகவும் ஓர் அவ்யம் கொள்ளலாம். ஸ்ரீக்கும் பஹுமாந்யன்; ரங்கபர்த்தாவுக்கும் பஹுமாந்யன்; உனக்கும் பஹுமாந்யன். உன் வாக்காயினும் எனக்குத் தானம் செய்துவிட்டதால் உன் குழந்தையாகிய நானுச்சரித்த துதியென்று உனக்கும் அதில் பஹுமானம். என் முகமாக வெளிப்பட்ட துதியைப் படித்தானென்று என்னிடம் ஸ்நேஹத்தால் படிப்பவனிடம் பஹுமானம். வெஹுமாரீந்யோகாரணமான துதியிலுள்ள குணத்தின் பஹுத்வம் கார்யமான மானத்திலும் வருகிறதென்பது ரஸம்.

ஸ்ரீதத்— ஸ்ரீவிசிஷ்டனாகிய. கோதை பெருமையைக் கேட்பதில் ஸ்ரீக்கு மிக்க இன்பம். 'ஸ்ரீரங்கராஜஹரிசந்தன' என்று முதல்ச்லோகத்தில் பேசினபடி உபஸம்ஹாரமும் அப்படியே. முதலில் ஸமாஸம், இங்கே முடிவில் வ்யாஸம். 'ஸமாஸவ்யாஸதாரணம்' வித்வான்களுக்கு அழகு.

ராஜஹதக்— அரங்கத்தின் ப்ரபு. காவ்யங்களைப்பெல்லாம் அரங்கேற்றும் ப்ரபு.

வரணகஜஸெவாழ— பக்தியென்னும் புஷ்பம் மலர்ந்தது; ஹ்ருதயகமலம் மலர்ந்தது. இப்படி ஓர் புஷ்பம் மலர்ந்த

துக்கு அளிக்கும் பலன் என்ன? திருவடிக்கமலமென்னும் ஓர் அபூர்வபுஷ்பத்தைச் சாச்வதமாயநுபவிக்கும்படி அளிப்பதே. புஷ்பம் மலர்ந்ததற்குச் சாச்வதபலமான புஷ்பாநுபவமே பயன் என்று ஆதிருப்பயம். கமலத்திற்குப் பரிசு அபூர்வகமலம். ஹ்ருதயகமலம் மலர்ந்தபோது, இந்தத் திருக்கமலமும் அங்கே வீற்றிருந்து ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். தாமரையோடு தாமரையின் யோகம் வரும். 'கேசவநம்சி கால்பிடித்தல்'.

ஸாஸுதீ—“ஸாஸுதீ 32 ஸம்ஸிஜி” என்ற விடத்தில் போல ஸைவயென்னும் வணக்கமே, ப்ரஹ்மீபாவமே பரமமான ஸம்ஸித்தியாகும். 'தெஷாம் ஸுஃம் ஸாஸுதம் நெத ரெஷாம்'. இதைப் படிப்பவருக்கும் சாச்வதஸுகம் நியதம். 'சாச்வதம் ஸுகம்' என்று ச்ருதி பேசியதை 'சாச்வதமான சரணகமலஸேவாம்' என்று ஸூசிக்குறார். உன்னைச் சேவித்து உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள், உனக்கே நாமாட்செய்வோம் என்று கோதை ஆசைப்பட்ட பயன். 'திருமாலால் இன்புறுவர்' ஸைவயென்கிற நமஸு(ந மம) என்பது சாச்வதப் பயனையளிக்கிறது. ௩ 32௨தி உ ஸாஸுதடி.

கஷ்யூரெவெஷ்யநு—அடையப்போகிறவனும். பரமபதத்தில் சாச்வதமான திருவடிஸைவை பாக்யத்தை அடைவானும். 'மாமுபேத்ய து கௌந்தேய' என்கிற ச்லோகத்தில் 'அசாச்வதமான துக்காலயத்தை அடையமாட்டார், பரமமான ஸம்ஸித்தியையடைவார்' என்பதை 'உபைஷ்யந்' என்பதால் ஸூசிக்கிறார், 'மாம்' என்றவிடத்தில் அப்பதத்தைக்கொண்டே லக்ஷ்மியையும்கொள்ளலாம். ததந்தர்பாவந்யயத்தாலும் கொள்ளலாம்.

கவிதாஶிக்ஷிஹாய கஷ்யூரணமூணஸாலிநெ !

ஸ்ரீதெ வெஃகடுஸாய வெஷானமூரவெ ௩3௨ ||

கவிதார்க்கிகஸிஹாய கல்யாணகுணசாலிநே 1

ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம: 11

மொஷாஸுதிஸுவூணபூ ||

கோதாஸ்துதி முற்றிற்று.

॥ சொகாநக உணிகா ॥

	சீலாகம்.	பக்கம்.
1. சுயகூ ஸகியகூ	23	90
2. சுலாடிஸாடி	5	20
3. சுடிபாவராயிதி	24	94
4. சுரோடிவதுவி	15	66
5. உதி விகுலித	29	109
6. சுடிஷாநயெந	4	15
7. மொடி மொண்ணெ	25	98
8. உயுவாவடிந	18	75
9. ஜாதாவராயிதி	27	104
10. தாதஸுதெ	10	45
11. துமெஜுரகூதி	19	78
12. சுசுபெயஸம்	3	11
13. சுடிஷுதராயு	14	61
14. சுமெந்ளடிடிநி	16	69
15. டிமுகுலிணாவி	11	49
16. டிமுவடாடி	22	86
17. யமெயு ஸகிஸ	20	80
18. நாமெஸயம்	13	55
19. பூயெண டெவி	12	52
20. மொகூதம் தவ	8	33
21. ராதம் ஸகிஸுதிதவகீ	9	38
22. ருஜெ தடிடிஷுண	26	101
23. ருஜெஸுரஸு	21	83
24. வகீகதம்	7	27
25. விஸூயபாந	17	73
26. வெடிஸிசம்	2	7
27. ஸதகிவணி	28	106
28. ஸொணாயரெடி	6	22
29. ஸ்ரிவிஷுவித	1	1

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

கோதாஸ்துதி.

இது வடமொழியில் ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசார்யஸ்வாமி

அருளிச்செய்ததை

அனுமந்தன்பட்டி

மதுரகவி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்

தமிழ்ச்செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து இயற்றியது.

புதுப்பட்டிக் கிராம முன்சீப்

ஸ்ரீமான். நா. கி. வீரசிக்கு கவண்டரவர்களால்

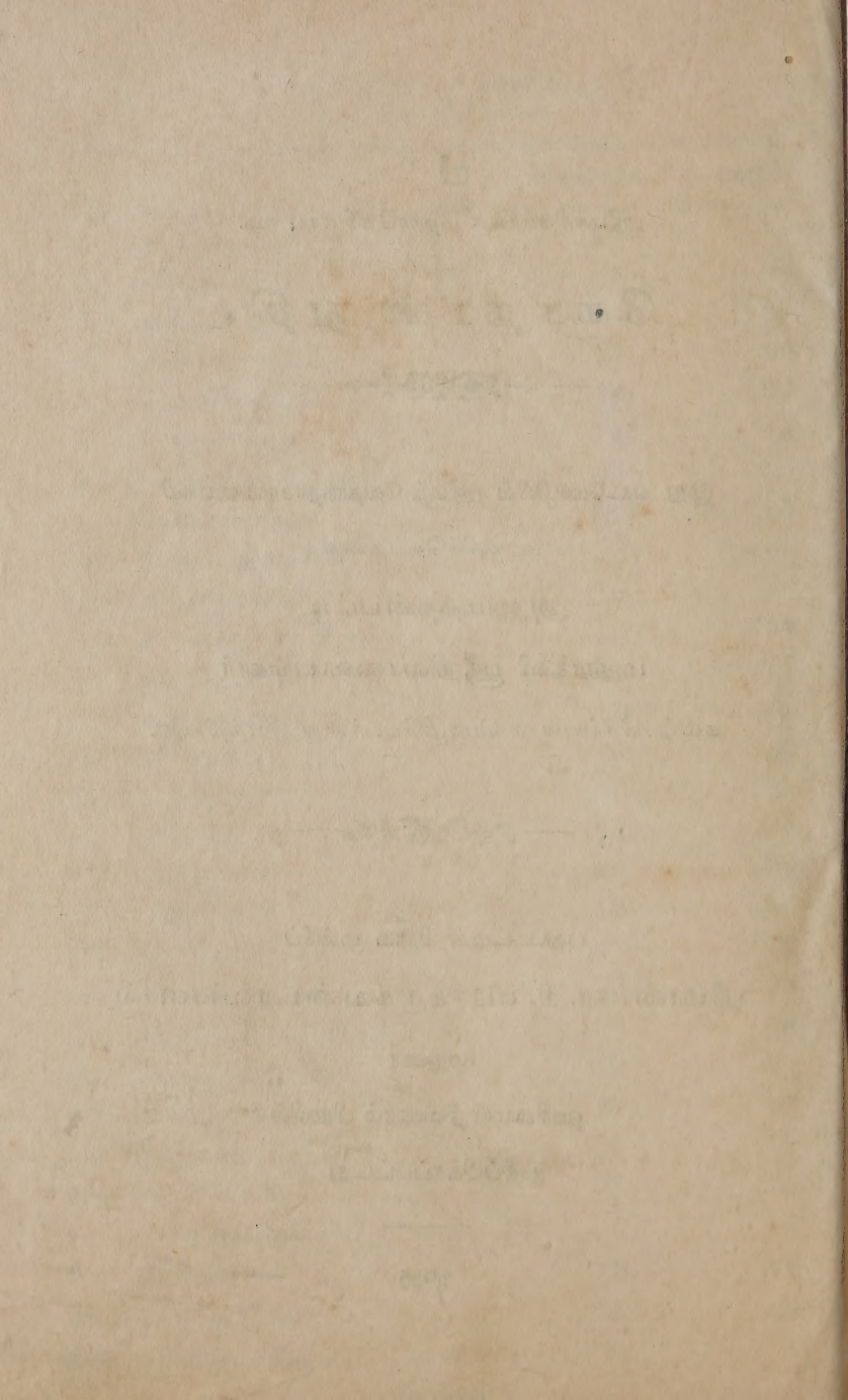
மதுரை

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1936

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

“கோதை பிறந்தவூர் கோவிந்தன் வாழுமூர்
சோதி மணிமாடந் தோன்றுமூர்—நீதியார்
நல்லபத்தர் வாழுமூர் நான்மறைகள் ஒதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோ னார்”

என்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் என்னும் திவ்யதேசத்திலே பூமிப்பிராட்டியின் அம்சமாய், ‘ஆழ்வார்திருமகளா ராண்டாள்’ என்னும்படி பெரியாழ்வாருக்குப்புத்திரியாய்க் கருவிலே திருவுடையராய், பகவத்ப்ரேமத்தாலே அவனுக்குக்கொத்த வடிவழகு காணவிரும்பிச் சூடிக்களைந்த தொடைமாலையின் செளகந்தி யத்திலே எம்பெருமானை ஈடுபடப்பண்ணினகாரணத்தாலே கோதை சூடிக்கோடுத்தாள் என்னும் திருநாமமுடைய கோதைப்பிராட்டிவிஷய மாக, பகவத்கண்டாவதாரரூபியாயும், சர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரராயும் ஸ்ரீமத்ராமாநுஜலிஷ்டாநு பூவர்த்தகராயும் கவிதார்க்கிக கேஸரியா யும் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகராலே வடமொழி யில் அருளிச்செய்யப்பட்ட கோதாஸ்துதி என்னும் பிரபந்தம், ஸ்ரீஹனுமத்புரவாசியாய், தமிழ்க்கவிவாணர் தலைவராய், பதினாயிரம் பாடல்வரை பல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களும் புராணசரிதங்களும் பாடியுள்ள ஸ்ரீ. உ. வே. மதுரகவி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார்ஸ்வாமியால் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள்வடிவான தோத்திரப்பாமாலையாய்ப் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் ஒவ்வொரு முதலாற்சுலோகங்களும் முதலில் வரையப் பெற்று அதற்குரிய பொருள்களமைய வெவ்வேறு செய்யுள்வகை களால் நான்மடியாகப் பல கனிகள் பாடப்பட்டுள்ளன. அவை சொற்பொருட்டொடைநடைநோக்கும் துறைநோக்கும் உடையன வாய்ப் படிப்பவர்க்கு இனிமையப்பனவாய் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு ஒருபொருண்மேற் பல பாடல்களாகப் பாடியிருப்பது கற்பவர்க்குக் கவிபாடுந்திறத்தை எளிதில் கற்பிக்கவல்லது; முதலாகக் கருத்துக்களை வடமொழியிலாத தமிழரும் உணர்தற்கெளியது; ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கும் கவிப்பாவின் தாழிசைபோலக் கூறியதுகூறலாகாது. நுவல்பொருளை வலியுறுத்தற்குரியது; வைணவசமயக்கோட்பாடுகள் பலவும் அறிதற்குரியது.

இத்தகைய பிரபந்தத்தை ஆக்கியளித்த தமிழ்க்கவிவாணர் ஸ்ரீ. உ. வே மதூரகவி ஸ்ரீநிவாஸையங்காரவர்கள் பாடியருளிய மற்றுமுள்ள பிரபந்தங்களையும், புராணசரிதங்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டால் நலமாயிருக்குமென்றும், அவர்கள் அங்ஙனம் புரியுமாறு பலரும் ஆதரவுபுரியவேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் ஆதரிப்பது தமிழ்வளர்ச்சிக்கு உதவியாயிருக்குமென்றும் எண்ணுகிறேன்.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழாகிரியர்.

ஸ்ரீ:

இந் நூலாசிரியர் இயற்றிய வேறு நூல்கள்.

வரிசை எண்	நூற்பெயர்.	செய்யுட் டொகை	குறிப்பு
அச்சிற் பதிக்கப்பட்டவை.			
1	திருப்புத் தூர்ச் சந்தர ஆஞ்சநேயர் பதிகம்	12	
2	திருவரங்கர் தத்தைவிடு தூது	11	21.75
3	திருவரங்கப்பதிகம்	...	ஆசிரியவிருத்தம்
4	திருமாவிருஞ்சோலைப் பலசந்தமாலை	110	6 நாழிகையிற் பாடியது. 73.
5	வியூகசந்தரராஜப்பெருமாள் சந்திரகலாமாலை	17	
6	கச்சிப்பதிகம்	10	ஆசிரியவிருத்தம்
7	வேங்கடேசப்பதிகம்	12	
8	திருக்கடிகை அந்தாதி	100	7 நாழிகையிற் பாடியது 22.
9	சேஷபூதரமாலை	32	
10	துரிதநிவாரணப்பதிகம்	10	
அச்சிற் பதிக்கப்படாதவை.			
1	அநுமோபாக்கியானம்	1000	
2	அநுமப்பதிகம்	12	ஆசிரியவிருத்தம்
3	அநுமன்மாலை	102	
4	அநுமன் அந்தாதி	104	
5	அநுமக்கலம்பகம்	105	
6	திருவரங்கநிரோஷ்டகக் கொம்பில்லாயமகவந்தாதி	101	
7	ஷை பதிகம்	10	
8	திருமாவிருஞ்சோலை யமக அந்தாதி	103	
9	அத்தியாளநல்லூர்மான்மியம்	225	
10	இராமாயணவெண்பா	3784	
11	கண்ணன்சரித்திரம்	1234	
12	இரகுநாத தூதன் கோவை	100	நாணிக்கண்டிபுதைத்தல்
13	கோதைவெண்பா	220	✓

7100

14	திருமோகூர்ச் சந்திரகலாமாலை...	7/00	17	
15	முவேங்கடேசன் சந்திரகலாமாலை	...	17	
16	திருப்புகழ்	...	401	
17	திருக்கூடற்றிரிபந்தாதி	...	105	
18	நூற்றெட்டுத் திருப்பதிச் சிலேடை வெண்பா	...	110	
19	தேர்வண்டிக்காற்சரித்திரம்	...	410	
20	நாரதீயபுராணம் முற்பகுதி	...	1200	
21	கிருஷ்ணகர்ணாமீர்தம்	...	105	
22	வாக்குண்டாமாலை	...	103	
23	நகூத் திரமாலை	...	29	
24	இராசிமாலை	...	13	
25	நவக்கிரகமாலை	...	10	
26	உற்பவமாலை	...	10	
27	ஊர்ப்பத்து	...	10	
28	தோத்திரப்பத்து	...	10	
29	வேங்கடேசன்பலசந்தமாலை	...	30	
30	அலங்காரகிருஷ்ணன்பதிகம்	...	11	
31	தினசரிவாழ்வு	...	200	
32	பாதுகாசகஸ்ரம் பிற்பகுதி	...	499	வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்தது

10390

ஸ்ரீ:
கோதாஸ்துதி. 37.

காப்பு.

திருப்புளியாழ்வார்.

சூழ்சாகை மன்னித் துள்ளேறிய தொன்மரத்தின்
வீழாயி ரங்கண் மிளிர்ந்தாங்குயர் வேதநின்று
தாழா திணைந்த தமிழாயிரந் தந்தவள்ளல்
வாழ்காழ்மை யில்லா மரமேயரம் வல்வினைக்கே. (1)

தற்ப்பு:-சாகை-கிளை. தொன்மரம்-ஆலமரம். வீழ்-விழுது. தமிழாயி
ரம்-திருவாய்மொழி. நாழ்மை-குற்றம். மரம்-திருப்புளியாழ்வார்.

பெரியாழ்வார்.

திருப்பாவை முப்பதுஞ் செப்பினான் செம்பொன்
உருப்பாவை யொண்டுகழை யோத—விருப்பாரும்
இட்டர்பிரான் வேல்வழுதி யெங்கன்பிரா னென்றேத்தும்
பட்டர்பிரான் னுளிணையே பற்று. (2)

திருப்பாவை - முப்பது பாசரமுடையதாக ஆண்டான் அருளிச்
செய்ததொரு பிரபந்தம். வழுதி - பாண்டியன். பட்டர்பிரான் - பெரி
யாழ்வார்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்.

தண்டாத வேதந் தமிழ்மாமறை தன்பொருளுந்
கொண்டான் மராடித் தசநூற்றான் கொண்டுரைத்தோன்
வண்டார் பொழில்சூழ வடவேங்கட மன்னுபைம்பொற்
கண்டாவ தார னிருதாண்மலர் கைகுவிப்பாம். (3)

மராடி-மரவடி; பாதுகை. தசநூறு-ஆயிரம். மராடித் தசநூறு-
பாதுகாஸஸூரம் என்கிற தோத்திரப்பிரபந்தம். கண்டாவதாரன்-ஸ்ரீ
வேதாந்ததேசிகன்.

குருவணக்கம்.

வேயர் குலம்விளங்க மேவுந் திருக்கோதை
நாயகிதன் றேத்திரப்பா நான் பாடத்—தூயபுகழ்
நங்குரவன் நல்வீர ராகவனா நான்மறையா
றங்க முணர்ந்தோ னரண்.

(4)

சிறியதிருவடி.

கஞ்சனைக் கரிய நீல கண்டனைக் கடுக்குங் காட்சி
மஞ்சனை யிராமன் பாத மலரினை மறவா தேத்து
நெஞ்சனை நிகரி லாத நெடும்பனைத் தோளி னானை
யஞ்சனை குமர னான வனுமனை யகத்துள் வைப்பாம்.

(5)

கஞ்சன்—பிரமன். நீலகண்டன்—சிவன். கடுத்தல்—ஒத்தல்.

அவையடக்கம்.

இருமொழிக் கெல்லை கண்டோ நெவற்றினும் வலிய நெம்மான்
திருவருள் பெறும்வே தாந்த தேசிக னருளிச் செய்த
மருவளர் கூந்தற் கோதா மான்மிய மால்கொண் டுள்ளம்
வருதமிழ்க் கவியாற் சொல்ல வல்லனோ மதியி லேனே.

(6)

உணர்வின்முற் பவத்தி னாற்று முறுபவப் பிணியான் மாழ்கி
யணையினிற் கிடக்கை மேவி யரும்பெறற் கோதை யன்னை
துணைவரு மிம்மை யம்மை யாமெனத் துணிந்து சொற்ற
மணியன தமிழ்ப்பா மாலை வழுவுவன மதித்தி டாரே.

(7)

எழுபான்மூன் றுண்டி னிரும்பிணிவாய்ப் பட்டே
இழுமெ னனைமே விருந்தே—யழகான
கோதாத் துதியிதனைக் கூறினேன் கூறுபவோ
கோதாப் புலவர் குழாம்.

(8)

ஸ்ரீ: கோதாஸ்துதி.

ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதகாமநநகஹவ்யவீம்

ஸ்ரீராமராஜ ஹரிவநநபொமடிஸ்யாம் ।

ஸாக்ஷாத் க்ஷரீரம் கருணயா க்ஷிபூகிவாந்யாம்

மொஹாதேநந்யஸாணஸாணம் ஸ்வபெஷு ।

॥ ௧ ॥

- 1 சீருலவும் விண்டுசித்த நென்னும் வேயர்
திருக்குலமா நந்தவனந் திகழ்பூங் கற்ப
தாருவளர் கொடியாகி யரங்க நாத
சாமியரி சந்தனத்திற் சார்த லானல்
ஏருலவிப் பொறுமையினிற் பூமா தாகி
யினியவரு ளதனின்மற்றோர் திருவு மான
தாருலவுங் கோதைதனை யன்றி மற்றோர்
சரணறியேன் சரணடைந்து தரிசித் தேனே. (க)
- 2 குருவரங்கொள் பட்டர்பிரான் குலமெனுநந் தனத்தருவின்
கொடியா யென்றுந்
திருவரங்கத் தனியாகி னருகுறையுங் குணமணியைச்
செவ்வி வாய்ந்த
வுருவதனிற் பூமகளைப் பொறுமையினிற் புவிமகளை
யொப்பாள் தன்னை
மருவளருங் குழலானைக் கோதைதனைச் சரணாக
வணங்கி வாழ்வாம். (உ)
- 3 பட்டர்பிரான் குலமென்னும் பசங்காவின் றருக்கொடியாய்
இட்டமுறுந் திருவரங்க ரிடத்துறையுங் குணமணியாய்க்
கட்டழகிற் பொறுமையினிற் கமலையொடு மண்மகளாய்
மட்டவிழுங் குழலானைச் சரணாக வணங்கிவொம். (ங)
- 4 குருவா கியபட்டர் கோன்குல மான கொழும்பொழிலின்
றருவேறும் பூங்கொடி தானு யரங்கர் தமக் குகந்த
மருவாய்ப் பொறையினின் மண்மக ளாகி வனப்பிலுயர்
திருவான கோதை தனைச்சர ணாகதி செய்தனனே. (ச)

- 5 பட்டர்பிரா னென்னும் படிப்பையருங் கற்பகத்தின்
இட்டு வளர்கொடியா யிந்திரையாய்க்—கட்டழகின்
மண்டலமாய் வண்பொறையின் மாலுக்கே மாலளிக்குந்
தண்டமிழ்செய் கோதாய் சரண், (ரு)

படப்பை—சோலை.

வெவெஸிகஸு த் திராவிவகுடவீநா

வணெபுஷுரீகிவிவீ நவிரீபுஷாநே ।

ஊத் விஷுவி ராஸஹவெவமொபெ

ரீளநபுஷொரீவாயநி மானாஸுதீயாஃ । ௨ ।

- 6 மணியறுகான் முரல்பசந்தண் காவு குழந்த
மல்லிநா டாளுமொரு மணியே யுன்றன்
றணிவறுசீ ரெடுத்தோதற் கூம னாகுந்
தமியேற்குன் கடைக்கணருள் சார்ந்தன் ரோபல்
அணியழகு தகுமோனை யெதுகை தண்மை
யமுதமெனுஞ் சுவையினிமை யான வோசை
பணிமருவ விசைமருவும் பாடல் பாடும்
பாக்கியம்பெற் றன னுன்றிப் பார்க்குங் காலே. (க)

- 7 காமரு பனுவன் மாலேக் கற்பக மனைய கோதாய்
மாமறை வழத்து நின்சீர் மான்மிய மனைத்து மோதற்
கூமனாய் நின்ற வென்னை யுன்னருட் குணங்க ளன்றோ
பூமிசைப் புலவர் போற்றப் புகன்றிடப் புரிந்த வன்றே. (உ)

- 8 நல்லார் புகழ்தரு நான்மறை யாலு நவிறற்றருஞ்சீ
ரெல்லா மிசைத்தற் கொருமுகை யாகி யிருந்தவெனைப்
பல்லார் புகழும் படிபாடச் செய்ததுன் பார்வையன்றோ
செல்லார் பொழிற்றிரு வில்லிபுத் தூர்வந்த செந்திருவே. (ங)
முகை—ஊமை.

- 9 கோதற்ற செந்தமிழ்தேர் கோதாயுன் சீரனைத்தும்
ஓதற்கு மூங்கையனா யுற்றவெனைச்—சீதத்
தொடைக்கவிதை பாடச் சரந்ததுநின் செய்ய
கடைக்கணரு னோக்கன்றோ காண். (ச)
மூங்கை—ஊமை.

கூஷாநபெநடிபகீம் யசுநாநுமாவம்

தீமெய்யுய்யாவடிவமாவூ ஸாஸூதீம்தே ।

மொடிவிகுஸூரயியாஹவதீகடாகூ

உவஸூரஸுதி கீகூநகீமஃ கவீநாம் ॥

॥ ச ॥

15 விடப்பணியி னடனமிடுங் கரிய கோல

மெய்ப்பரம னுடவினால் வெய்யோ னீன்ற

தடக்கருங்கட் டிருநிகரு னமுத தாரைச்

சரச்சுவதி குருமுகமாய்த் தான்கொண் டாடிக்
கடிக்குவளை புரையுன து கடைக்க னோக்காற்

கனிந்துநலந் தருமினிய கவிபெய் வாரால்

சுடர்க்கொடிபோற் றுளசிவனந் தோன்றுந் தோகாய்

சுரும்பிமிரும் பரிமளப்பூந் தொடையன் னாளே. (க)

16 நந்தன் மதலை யாடவினால் யமுனை நிகரு நினதுமறை

யந்த மென்னும் வாணிவழி யறிந்தே யாடு மறிவருக்குச்

சந்த மதூர வாக்கமையுந்தகையுன் கடைக்கண் பார்வையன்றோ
கந்த மலர்ப்பூம் பொழிற்புதுவைக் கனியேயருட்பூங் கற்பகமே.

17 காமரு கோவல னுளுநி னுடலிற் காமுறலால்

யாமுனை நேருநின் வாணியை நூன்முறை யாடல்செய்தோர்

தோமற நின்றுதி சொல்லுவ ரான்மதி தோய்குடுமி

மாமதில் சூழ்வில்லி புத்தா ருறையு மணிவிளக்கே. (ங)

18 யாதவர்கோ னுடவினான் யாமுனையை நேருன து

நாதவிசை வாணிதனை நன்முறையா—யோதியினை

தாடுவோர் கோதா யதிமதூர நாற்கவிகள்

பாடுவா மாவர்சயம் பா. (ச)

சுலூடிஸூவகூதள விரஜீகூதிதாநா

கீஷாயடிவிகுயதெயடிஸூகூநு: ।

தநிஸிதம் நியதிதஸுவரேஷிஷாரி

கந்தீ நிகாடிஸூரெஸூமிராஃ நிகூஃ ॥ ௩ ॥

மருவியநீர்ப் பிரவாக வாக்கிற் செல்வ

வாணியா யவித்தையிலா வகையின் மன்னும்
விரசையாய்க் கோதையா யாழி கொண்ட

விமலனுக்கு நருமதையாய் விளங்கு வாயே.

(க)

24 அன்னையே கோதை யாகி யதரத்திற் சோணை யாகிப்
பன்னருந் தனத்தாற் றுங்க பத்திரை யாகி வாக்கான்
மன்னரும் வாணி யாய்நம் மானுக்கு விரசை யாகி
நன்னர்சால் தரளஞ் சிந்து நருமதா நதியும் போன்றாய். (உ)

25 சேயிதழ்ச் சோணையுஞ் செம்மாந் தெழுந்த திரண்முலையாம்
பாயும் புனற்றுங்க பத்திரை தன்னையும் பாப்பெருக்கான்
மேயவவ் வாணியு மெய்யுரை யாலவ் விரசையும்போ
லாயு நருமதை கோதையு மாயினை யச்சதற்கே. (ங)

26 சுத்தவிதழ்ச் சோணையினுற் றெய்யிற் றனத்துங்க
பத்திரையாய் வாணிநிறை பாணியாய்—முத்தி
விரசையாய்க் கோதையாய் விண்டுவுக்கே யானாய்
சரசமுறு நர்மதையாய்ச் சார்ந்து. (ச)

வக்ரகதஸவணதொ வஸுயாதநஸெ

ஜாதொவஹுவுஸுமிஃ சுவிஸாவபுஹரிஃ ।

மொஷெ கிரிஷுதரிஷுயஷீஸுஷுஷெ

வசுராவிஷிக்ஷாநிஹாஃ வுஸுயாஃ ।

|| ௭ ||

27 பூமகடன் கலையாகத் துளவம் பூத்த

பொற்கொடிநின் செனியிலொரு புலவன் போந்து
காமருவு சரகணங்கள் களிப்ப வாதி

காவியமொன் றியம்பியருங் காட்சி பெற்றான்
மாமதுரங் கனிந்தொழுகத் துறைப்பா டேய்ந்து

வளருமிநர் தமிழ்மதுவின் மால்வைத் தாரக்
கோமுதல்வன் றனைப்புரிந்தாய் கோதா யன்பர்

குறைமுடித்தா யிதுவியப்போ கூறுங் காலே.

(சு)

- 28 தேவியற் கோதா யுன்றன் செவியில்வந் தொருவ னாதி
காவிய மியற்றி நுங்கோன் களிப்புறக் காட்டி னானல்
நீவியந் திடுமா சொற்ற நிரையிசைக் கவியா லின்ப
மேவிய காதல் கூரு மென்பதோர் வியப்ப தாமோர். (உ)
- 29 புவிமா தெனப்புகல் நின்செவி வாய்வந்தொர் புங்கவன்முன்
கவிதா மணிகளை யுங்கோ னருள்பெறக் காட்டினனல்
சவிதா வனைய தமிழாலம் மாலுளந் தங்கவைத்தாய்
சுவிதாமக் கொங்கைக் குயிலே வியப்பென்னை கூறுவதே. (ங)
- 30 புவிமகளா நின்செவியிற் போந்தமுனி நுங்கோன்
கவிமகனாய் வாழ்ந்து களித்தான்—சவிமருவு
நீதா னியற்றுகவி நேசமுற மாலையைத்தாய்
கோதாய் வியப்பென்னே கூறு. (ச)

மொகூம் தவ வியதகிம் ஊவதீவ மொஷெ
ஊகிம் நிஜாம் பூணயவாவநயாமுணநம் |
உஜாவமெவி டூஹலம் மீரெஜாரூஷெநெதம்
ஸூம் மாரயந்தி ஹூஷயம் மூராவஸூஷியாம் | 1 அ |

- 31 ஆராத பெருங்காதல் வெள்ளம் பொங்கி
யகப்பொருளின் னுறைதமுனி யன்பு மேவி
வாராத பெருஞ்செல்வ மருனி னார்போன்
மாலாகி யனவரத மகிழ்ச்சி கூர்ந்தார்
காராருங் குழற்கோதாய் பெண்மை மேவிக்
காமுறநீ பாடியவக் கவிக டேர்ந்து
நீராகி யுருகுமெனல் வியப்பொன் றில்லை
நீலமுகி லாகுமெனு நிறத்தி னானே. (க)
- 32 அருள் தருங் குணத்தா லான்றோ சகப்பொருட் டுறையி னாடிக்
கருமுகில் வண்ணன் றன்னைக் கலந்தனர் கவிக ளாலே
மருமலர்க் கோதாய் பெண்மை மருவுநின் வாக்கின் மாலா
யுருகிடா னுறையுங் கொல்லோ வுரைக்குங்கா லருமை யுண்டோ.

- 33 மின்போலு துண்ணிடைக் கோதாயுன் காதலன் மேல்விழைந்து
நின்போற் புலந்து நினைவினிற் கூடிய நேயமெல்லாம்
பொன்போற் கவியிற் புனைந்தோந் தாரது போலவன்பா
லன்பா லோதரு நின்பாற் புரித வருமையென்னே. (ங)

- 34 ஆழ்வார்க னுங்கோ னருளழகிற் பெண்மையவாய்
வாழ்வா ரகங்கனிந்து மால்பெருகி—நாழோரா
மாலாகிக் கோதாயுன் வாக்குமது வுண்டுநின்மான்
மேலாத லென்னே வியப்பு. (சு)

நாழி-குற்றம்

பிரதமர் தலைவர் அவர்களே, கருத்துரைக்கிறேன்.

வினா 10. வினா எண் 10-க்குத் தக்கவாறு மாற்றம்.

தாவது உரிமையுடையவரின் கையொப்பம்

ஸந்த்வயொயிடிஹிதஸஹஜாம் விடிஸாம் । கூ ।

- 35 வேதவே தாந்தமெலாம் விளக்குஞ் சோதி
விண்டுசித்த மால்பெறவே விளங்க லானுஞ்
சாதமுறுங் கலையமுதாற் புவிமீ துள்ளோர்
தாபமெலா மகற்றுவிக்குந் தன்மை யாலு
மேதினியில் வேறுமொரு மதியம் போல்வாய்
வியன்கோதை நாயகிநீ வேலை வந்த
சிதமதி யுடனுதித்த திருவி னோடுஞ்
செணித்தசகோ தரியெனவே செப்ப லாமே. (க)

- 36 மலைவரும் விண்டு சித்த மாலபெற வந்த தாற்றன்
கலையினுற் றுப நீக்கிக் கழித்தலாற் கருதின் மற்றோர்
தலைதரு மதியம் போலத் தயங்கெழிற் கோதாய் நீதான்
சிலைகடன் மதியோ டுற்ற திருவினுக் கினையா ளாமே. (உ)

- 37 மாலா கியவண்டு சித்தனம் பாடுற வந்ததின்
பாலார் கலையினில் வெந்தாப நீக்குறும் பண்பின்மற்றோர்
மேலா மதியிற் றிகழ்கோதை யுன்னையவ் வேலைவரும்
ஆலோ னுடன்பிறந் தாட்கிளை யாளென் றறைகுதுமே. (ந.)

ஆலோன்—சந்திரன்

- 38 மன்கலைதேர் விண்டுசித்த மால்பெறவே வந்ததினால்
மன்கலையாற் றுபமெலா மாற்றுவதால்—மென்கலையார்
மற்றோர் மதிநிகர்நீ வார்கடல்வாய் வந்தவன்பின்
புற்றா னெனவுரைப்பா மோர்ந்து. (ச)

காதலுதெ டியுவிடிஸு தி லெஸவஸூராத்
கணபூபுதெதஸு திஸதெ ரநவாவூவூவூ. |
தூளவிமயஸுமமாபூவஹுதூரோ
தெவெஹதூரவஹாநுமூணம் பூ ஸாஹம் | | ம |

- 39 மங்காத தவமுனிவர் வான நாட்டு
மலரயனை முதலான வரத்தோர் யாருந்
தங்காதல் பெறத்துதித்தற் கெட்டொ னாத
தாடாள னினதுதிருத் தாதை சாற்றுஞ்
சங்காத துதிசிறிதிங் கேற்று வாழ்வு
செய்தருளல். செழுங்கோதைத் திருவே யுன்றன்
கொங்காருங் குழல்சூடிக் கொடுத்த தெய்வக்
கோதைதனை யணிதருமக் குணத்தா லன்றோ. (ச)

- 40 மலரய னாதி வாணோர் வாக்கினுக் கெட்டா மாயோன்
அலர்மணிக் கூந்தற் கோதா யசைவினின் றந்தை சாற்றுஞ்
சிலதுதிக் கிரங்கி வாழ்வு செய்தனின் செய்ய சென்னி
மலைமலர் மாலை வேய்ந்த வேட்கையால் விளைந்த தன்றோ. (உ)

- 41 நாடிக் கவிஞர் துதித்தற்கெட் டாதனி னாதன்சிற்சில்
பாடித் தரும்பட்டர் கோன்றனக் கேயருள் பாலித்திடல்
கோடித்துக் கோதைக் கொடியே யுனது குழற்கற்றையிற்
சூடித் தருகின்ற மாலையின் மாலெனச் சொல்லுவரே. (ஈ)

- 42 மாகர்துதிக் கெட்டா மணவாள னின்றமப்ப
னாகுமவன் பாட்டுக் கருள்புரிதல்—நாகிளம்பூஞ்
சோலைசூழ் வில்லிபுத்தூர்த் தோகாய்நீ சூடியருண்
மாலையா லன்றோ மகிழ்ந்து. (ச)

ஶீழகூழிணாவி வரிவகூழிவண்ணுலவூராத்

ஸவெபூதராஹவதி ஷெவிதவாவதாராத் ।

யதெதூவ ரம்மவதிநா ஷஹுரோநவருவபூ

நிபூரூநாவிநியதம் நிஹிதாஃகடாஷாஃ । ।கக।

43 நன்றிசையுந் திருவரங்க நாத னுன

நம்பெருமா னீபிறந்த நன்னு டாய

தென்றிசைசெய் திருவிழியின் கடைக்க னோக்க

மெக்காலு மெய்துதலா விலவச் செவ்வாய்க்

குன்றிசையுந் தனமலர்ப்பூங் கோதாய் நான்காய்க்

குறித்தபயன் றருதலினுந் கூறுங் காலைத்

தென்றிசையுத் தரதிசையே யாயிற் றென்றும்

தெரிவருநின் பெருமையெவர் செப்பற் பாலார். (க)

44 பன்னருங் கோதை நீயுந் பவித்தது பாரின் மீது

தென்னெனத் தெரிந்து நோக்கிச் சீதரன் றுயிற லானு

மன்னரும் பயன்க னுன்கும் வருபவர்க் களித்த லானும்

அன்னபொன் றிசையே நல்லுத் தரதிசை யாயிற் றன்றே. (உ)

45 பேரூர்ந்த கோதைப் பிடிநீ யுலகிற் பிறந்ததிசை

வீரூ ராங்க னருநோக் கியைதரு மேன்மையினுல்

கூறான நாற்பயன் வேண்டிவந் தோர்க்குக் கொடுத்தலினுன்

மாறாகத் தென்றிசை யுத்தர மாக மருவியதே. (ஈ)

46 பொன்னோக்குங் கோதாய்நீ போந்ததிசை மாலரங்கன்

தன்னோக்க மெய்துந் தரத்தினுன் — மன்னோக்கு

மண்ணிற் பயனளிக்கும் வண்மையினுன் மாமுனிவர்

எண்ணுத் தரதிசையா யிற்று. (ச)

பூயெண ஷெவி ஹவதீவ்யவஷெஸ்யொமாத்

மொஷாவநீ ஜமஷிஷம் வயஸாவாஸுநீதெ ।

யஸ்யூம் ஸஷெத்ய ஸஷெஷுஹிராமிவாலாத்

ஹாமிரயீபூஷ்யகயொஹி ஹவதீ வண்ணாஃ । கஉ ।

- 47 வண்ணமுறு மணிவரன்றி வயங்குங் கோதா
வரியுனது திருப்பெயரை மேவு மாற்றாந்
புண்ணியநன் னதிகளெலாந் தன்பான் மேவப்
புகலரிய பாவமெலாம் போக்கு மன்றி
மண்ணுலகி னீராட வருவோர் கோது
மாற்றிநல னளிக்குமென வகுப்பர் நீலக்
கண்ணனைத்தன் வசமாக்குங் கரிய கோலக்
கருணைவிழிப் பெரியதனக் கனியன் னாளே. (க)
- 48 மண்டலம் புகழுங் கோதா வரிநதி யுனது நாமங்
கொண்டதாற் கோதாய் வந்து குளிப்பவர் பாவ மெல்லாம்
சண்டன்மு னிருள்போ லாக்கித் தன்னில்வந் தெய்து நன்னீர்த்
தண்டுறை நதிக ளெல்லாந் தகைபெறச் செய்யு மன்றே. (உ)
- 49 சாதாரி நேர்மொழிக் கோதா யுனதபி தானங்கொண்ட
கோதா வரிநதி தன்பாற் குளிப்பவர் கோதனைத்தும்
பாதார விர்தம் படுநீர் முதலிய பன்னதியின்
ஹீதான பாவமுந் தீர்க்குமென் றோதுவர் சீரியரே. (ங)
- 50 கோதா யுனதுபெயர் கொண்டதனா லன்றோவக்
கோதா வரிதனது கோளகற்றித்—திதோடச்
சார்ந்தார் பவமுந் தரங்கினியின் றன்பவமுந்
தீர்ந்தோடச் செய்யுமென்பர் தேர்ந்து. (ச)

நாமெஸயஸுதநு வக்ஷிரய: கயம் தெ

ஜாதஸய்வரவதி: வுருஷ: வுராண: |

வணவலியாஸுவிதம் வுணயம் ஸவத்யா:

ஸஹஸ்யந்தி வரிஹாஸயிரஸுலீநாம் |

| கங |

- 51 சேலாலம் புரைவிழியார் சேடி மாருன்
றிருவதன நோக்கியருட் செல்வி நுங்கோன்
ஆலால வரவணமேற் றுயின்றா னன்றி
யரும்பறவை தனையூர்தி யாகக் கொண்டான்

பாலாய மொழிக்கோதைப் பாவாய் மூத்துப்
 பழுத்துமுதிர் கிழவனையுன் பருவந் தேராய்
 மாலானு யெனவசதி யாடற் கெல்லா
 மட்டடங்காப் புளகூர மகிழ்செய் வாயே. (க)

52 பாம்பினிற் படுத்தான் வேகப் பறவைவா கனமாய்க் கொண்டான்
 மேம்படு கிழவ னானான் வேட்டநின் மகிழ்ந னென்று
 தேம்படு தெரியற் கோதாய் சேடிய ரசதி யாடித்
 தாம்புகல் வார்த்தைக் கெல்லார் தனகுட னகைசெய் வாயே.
 தனகு-உள்ளக்களிப்பு.

53 கடுத்தா னிகர்விழிக் கோதாயுன் காதலன் கட்செவியிற்
 படுத்தா னதன்றிப் பறவையை யூர்ந்தான் பாரகத்தி
 லடுத்தான் கிழவ னெனச்சே டியர்நகைத் தாடுமொழி
 மடுத்தே செவியி லடங்கா மகிழ்ச்சியுண் மன்னுவையே. (ங)

54 பணியிற் படுத்தான் பறவைதனை யூர்ந்தான்
 அணியிற் நிகழ்கிழவ னன்பன்—மணியிற்பூஞ்
 சேடுலவுங் கோதையெனச் சேடியர்கண் மெல்லநகைத்
 தாடுமொழிக் குள்ளமகிழ் வாய். (ச)

தஹுகாஹுஸுரஹீக்யதவாருஹெஃ

தஹுகாஹுஸுரஹீக்யதவாருஹெஃ ।

வத்யுஸுஸெஸுரி ஶ்யஃ வ திவாகதொயாஃ

வஹுடாதவத்யுரூஹிஶ்யயந்தி ஹுமாஃ । கச ।

55 எனைத்துலகும் புகழ்க்கோதா யிறைவ னாகத்
 தெழில்செய்வன மாலையிடை யிசையார் வண்டின்
 வனத்தொகுதி நினதுகுழல் குடித் தந்த
 மாலையின்மா லாகியவன் மகுட மீதி
 லினத்தினொடுஞ் சுழன்றுநெருக் குதலா லுன்ற
 னிருவிழியின் கடையருணைக் கியைந்தோ ரம்ம
 அனைத்துலகு மயிற்பீலிக் கவிகை நீழ
 லரசாட்சி புரிவரசென வறைவ தாமே. (ஊ)

56 டருந்துறழ் கோதை துங்கோன் மார்பணி மாலை நீத்துன்
கருங்குழற் கற்றை சூடிக் களைந்ததார் முடியிற் சூழ்ந்த
சுரும்பர்நி னருணைக் குற்றோர் தொங்கலங் கவிகை நீழல்
இருந்தர சாட்சி செய்வ ரென்பதை யுணர்த்து மாதோ. (உ)

57 சுரும்பர்கள் கோதை பிரானிறங் குல்லை துறந்துமன்றம்
கருங்குழல் சூடித் தருந்தார் முடியிற் கருன்றுசலாய்
உரந்தரச் சூழாத னின்னரு ணைக்க முடையவர்மண்
தரம்பயில் பிலிக் குடைநிழ லாள்வது சாற்றுமன்றே. (ங)

58 வண்டினமான் மார்பின் வனமாலை கைவிட்டு
மண்டிநீ சூடியருண் மாலைமுடி—யண்டி
யடையச் சுழலுதனி னன்புடையோர் பிலிக்
குடைநிழலி லாள் தல்குறிக் கும். (ச)

சூரோடிவத்யுவி லுடாஹுடியம்மோடி

ராமாநிதாடி ஓடிதாடிமணைதராடி ।

ஐவிஸூராதவ சூகூண்டுகிரீடவாஜா

மொடிவத்யுயரிதா வஹு வெஜபந்தீ ॥

॥ கரு ॥

59 வன்னநிறத் திருத்துளவ மாலை மாயோன்
மார்பகத்துப் பலநாளு மருவி வாச
மன்னுமெழின் மென்மையொடு தண்மை நாசு
வளங்கயிற்றூற் றெடையலுறு மாண்ப தேனு
நின்னளகந் தனிற்புனைந்து களைந்து தந்த
நிமலமலர் மாலைமுடி மேல தாகக்
கன்னன்மொழிக் கற்பகப்பூங் கோதாய் கீழ்மை
கலந்ததென்பர் கற்றுணர்ந்த கலைவல் லோரே. (க)

60 வலந்தரு கோதா யன்பன் மார்பணி துளவ மாலை
நலந்தருந் தண்மை மென்மை நார்புனை மணத்த தேனு
மிலைந்துநீ யளகந் தந்த வெறிமலர் மாலை மேலோன்
குலம்பெறு முடிமே லார்க்க் குலாயது கூறுங் காலே. (உ)

- 66 மாலாகி மாலணிதல் வண்கோதாய் வண்டினங்கள்
மாலா முனது குழல்வனைந்த—மாலையெனச்
சீர்த்தவிசை செய்தல் திருவேநின் மன்றவிசை
வாத்தியத்தி னன்முழக்க மாம்.

(ச)

விஸாயகோந ரஜஸா கரீமெந நாமள

வக்ஷஸெவ வ கரீமஸுநயந்தெநம் ।

சூரோஹிதொ2வி கிமரெவிபுஷுரூவியுமெ

யதெத நதெந ஸிரஸா தகரீளஹிரோமாம் ।

॥ கள ॥

- 67 வாமனன யுலகளந்த மாயோ னுந்தி
வனசமலர் வாசனையின் மதனன் மாலுங்
காமருபூந் திருமருவு மகலஞ் சாத்துங்
களபநறு வாசனையிற் கங்கை பூத்த
மாமலர்த்தா ளிடைநாளு மருவும் வேத
வாசனையிற் கோதாய்நீ வனைந்து தந்த
தாமமணி மாலிகையே யதிக வாசந்
தருவதெனத் தலையின்மிசைத் தாங்கி னானே.

(க)

- 68 மாதவ னுந்தி யந்தா மரைநறு மணத்திற் கோதாய்
காதல்செ யகலஞ் சாத்துங் களபவா சனையிற் கால்சேர்
வேதவா சனையின் மற்றுன் வியன்குழன் மிலைந்து தந்த
தாதவிழ் மாலை தாங்கித் தயங்கினன் றலைவன் றானே.

(உ)

- 69 மாரற்குத் தாதைத னுந்தியந் தாமரை வாசனையில்
தாருற்ற மார்பக் களபத்தண் வாசனை தன்னிலடி
யாசத் திருமறை வாசனை தன்னிலன் பாரணங்குன்
பாரக் குழலணி நல்வாச மென்னப் பரித்திடுமே.

(ஈ)

- 70 மாலுந்தி யந்தா மரைமணத்தின் மன்னகலஞ்
சாலுங் களபத் தனிமணத்தின்—காலடிசேர்
கோல மறைமணத்திற் கோதாயுன் குந்தளஞ்சேர்
மாலையன்றோ மேலா மணம்.

(ச)

வஞ்ஜாவடிந வரிமுஹுதவொதூயம்
 ஜோலாவிதூஷகெரயிவாஸுததாம் ।
 பூயெணரம்மவதிரெஷவிமதிமொஷெ
 ஸளஹாமுஸம்வடிவிஷெககீஹாயிகாரம் ॥

॥ கடி ॥

- 71 செய்யதிருப் பாற்கடலிற் றுயின்று வான்னோய்
 சிகரநெடுஞ் சோலைமலைத் திகழ்ந்து தோன்றி
 வையமெலாங் குறைதீர வானோர் வாழ
 வடதிருவேங் கடமருவி மன்னு மாநீர்ப்
 பையரவிற் றுயில்புரியு மரங்க நாதன்
 பாவையருள் கோதாயுன் பாரக் கொங்கைத்
 துய்யதுகில் தன்னுடனீ சூடித் தந்த
 தொங்கல்தனை முடிசூடித் துலங்கு வானே. (க)
- 72 வார்கடற் றுயின்று சோலை மலையிடை யுறைந்து நாகப்
 பேர்வரை நின்ற பெம்மான் பிறைதுதற் கோதாய் நின்சீர்
 வார்முலைத் தூசு மைம்பால் வனைதரு சரமும் வாங்கித்
 தார்முடி சூடி யன்றோ சனிபெறத் தயங்கி னானே. (உ)
- 73 வங்கக் கடலிற் றுயின்றிருஞ் சோலை மலையுறைந்து
 துங்கப் பணிமலை நின்றோனற் கோதையுன் றாயமணிக்
 கொங்கைக் கலிங்கமுங் கூந்தலிற் சூடிக் கொடுத்தமலர்த்
 தொங்கற் சரமு முடிமேற் றரித்துத் துலங்கினனே. (ங)
- 74 பாலார் கடற் றுயின்று பாரநெடுஞ் சோலைமலை
 மேலாகி வேங்கடத்து மேவியே—மாலானோன்
 சேட்டு முலைக்கலிங்கஞ் செல்வியுன தைம்பாற்பொன்
 சூட்டணிந்து மேன்மையுறுந் தொட்டு. (ச)

கலிங்கந்தொட்டு மேன்மையுறும் எனக் கூட்டுக.

தூம்மொகூகிபிரம் ஸயசுதூம்மொம்
 யம்ஸயபுமயஉதிலாஹசுமஹம் ।
 சூரோடிநயபிரஹுதி ராவிகாவி:
 லொஹவிதூயசுபிரஹுதவாலிநாவி: ॥

॥ ககி ॥

- 75 செய்பாத திருமொழியா யநாதி யாகித்
தெரிவரிதாய்ச் சத்தியமாய்த் திரிகா லத்தும்
பொய்பாத மறைகளெலாம் புகழ்ந்து போற்றிப்
பூரணமாங் கந்தனெனப் புகல்வ தெந்த
மெய்யாளன் றணையந்த மேலோன் றானே
வெறிந்துகடை குழைந்திருண்ட விலோதம் வேய்ந்த
நையாத கோதை தனைக் கோதை நங்காய்
நறையுடைத்தா மெனப்பூனைந்து நலம்பெற் றானே. (க)

விலோதம்—கொடி.

- 76 அந்தமின் மறைக ளெல்லாம் யாரையே சருவ மூல
கந்தனென் றுரைக்கு மந்தக் கடவுளு னளகஞ் சூடும்
பைந்துண ரணியைக் கோதாய் பரிமள முடைத்தா மென்னச்
சிந்தனை புரிந்து தன்பொற் சிரத்திடைத் தரிப்ப னன்றே. ( )
- 77 மாசறு வேத வருக்கமெ லாமெந்த மாறனைநல்
வாசனை யானெனப் பேசிடு மாலந்த மாதவனே
பூசுரர் போற்றிசெய் கோதாயுன் கூந்தல் புனைந்துதந்த
ஆசறு மாலைநல் வாசனை யாமென் றணிசுவனே. (ங)
- 78 தேசறுநி னண்பன் றிருவே திகழ்சருவ
வாசனையா னென்று மறையோத—மாசறநீ
சூடிக் களைந்தமலர்த் தொங்கன்மிசு கந்தமெனக்
கோடிக்குந் தன்முடிமேற் கொண்டு. (ச)

யநெயுஸஸிஸஜமதாஃ விதுருதூரோமெ

தநளஹிஸோயுஹரஸஃஹரணெநஹுபஃ ।

ஊஜீவரஸுஜிவாஹிதூயிதூயி

நயாகெசுராணிவஹுஸிநவிலொகிதாமி ।

। ௨௦ ।

- 79 முருகுயிர்க்குஞ் செழுங்கமலத் தன்னப் பேடை
முனிந்தூடச் சேவலன முகமன் கூறி
யருகிருக்கும் புனற்பொன்னி யரங்கன் வேய்ந்த
வமலமலர்க் கோதாயு னளகஞ் சூடித்

தருவிருப்ப மணிமாலை குழைக டோய்ந்து
 சகரர்நெடுங் கடல்புரையச் சவிசே ருன்ற
 னிருகயற்கட் கடைநோக்க மெய்த லாலே
 யெழிற்குவளை மாலையென விலங்கு மாலோ. (க)

80 பத்திரச் சுவாலை யாழிப் படையவன் முடியில் வேய்ந்த
 வித்தகக் கோதாய் கூந்தன் மிலைந்துநீ யருளு மாலை
 சித்திரக் கடைக்க ணோக்காற் செறியிதழ்க் குவளை மாலை
 பொத்துநன் கொளிரு மன்றி யுவமையெ னுரைக்கற் பாற்றே.

81 நாவியங் கோதையிற் சூடிக் களைந்துநி னுதன்முடி
 மேவிய வேரி மலர்மாலை யாவி வியன்புதுவை
 யாவியன் னாயுன் கடைவிழி நோக்க மமைதலினுற்
 காவியம் போதினிற் கட்டிய மாலை கடுக்குமன்றே. (ங)

82 நாடுபுகழ் வில்லிபுத்தூர் நங்காய் னுதன்முடி
 சூடித் தரப்புனைந்த தொங்கலந்தார்—நீடியபொன்
 மாவடுநேர் கட்பார்வை மன்னுதலால் வாய்மலர்ந்த
 காவியமர் மாலையொக்குங் காண். (ச)

ராமெஹாஸ்ய தவ வுணயாநுஃபாத்

சுநொந்யோவரிவ்யதிஜிஷுவஃகஃ ।

வாஹபந்தி வஸுபொரலிகாவிரொகீ

ந்யூநாபிகதவஸிகாவிஷுபெவிபுவாபெஃ

॥ ௨௧ ॥

83 தேற்றமுறுந் தரளமணி கொழிக்குந் தெண்ணீர்த்
 திருவரங்கப் பெருமனுடன் சேர்ந்து செவ்வாய்க்
 கோற்றொடியஞ் சனவிழிப்பு னலங்கற் கோதாய்
 கொடியிடையாய் நீயெதிர்ந்து கூடி மாலை
 மாற்றுவதி விவரினெவர் பெரிய ரென்று
 மதிநாடித் துதிகூறி வானே ராதி
 நாற்றிசையோ ரெடுத்துரைக்கும் வாதப் பாட்டி.
 னவின்முழக்கங் கடலொலியாய் நவிற்த லாமே. (க)

- 34 தாற்றிளங் கமுக வேலித் தண்பணை வில்லி புத்தூர்க்
கோற்றொடி யுனது கோலக் கொழுநனோடு நெந்து மாலை
மாற்றலா விவரில் யாவர் வலியவ ரென்று வாதம்
ஆற்றுகு மொலியவ் வாரி யதற்கிணை யறைய லாமே. (உ)
- 85 குணமாலை சேரெழிற் கோதா யுனது கொழுநனோடு
மணமாலை மாற்றலி னின்றோரில் யாவர் வலியரெனப்
பணமாலை யம்புவி யுள்ளோர்கள் வாதம் பகருரைகள்
கணமாலை யொண்டிரைக் கார்க்கடல் போலக் கலித்திடுமே. (ங)
- 86 தென்னரங்கன் றன்னொடுநீ சேர்ந்து திருக்கோதாய்
மன்னு மணமாலை மாற்றுங்காற்—பன்னறிஞர்
தும்மி லெவர்பெரியோ ரென்று துவல் வாதவுரை
விம்முகட லென்ன மிகும். (ச)

உருவபூஷை கிசியாதவ ஷேஹகாந்தூ

மொரொவ நாரூவிரபாவ ரூவெஹிராயாஃ ।

சூலீசநூலி தலிவாவலகண ஸொஹ

காமஹேஹ ஸுணகிதாம் ஸ்யாவெரிமாதுஃ । ௨௨ ।

- 87 ஒருமருங்கி னுறையமுதச் சாயன் மேனி
யொண்கமலை தனதுருப்பொ னொளியு மற்றோர்
திருமருங்கி னுறைகோதைத் தெரிவை நல்லாய்
திகழுனது மரகதப்பூந் தெய்வத் தேசம்
இருமருங்கும் படர்ந்தேறி யொன்றாய்க் கூடி
யிலங்குதலா னுமதிடையி லிருக்கு மெங்கள்
குருவரங்கன் றிருமேனி பிவிச் செவ்விச்
குலமயிலி னெருத்தெனவே குலவுமாலோ. (க)
- 88 பொன்னிறத் திருவும் பச்சை புரைநிறத் திருவு மான
வன்னையங் கோதாய் நீயு மமர்தலா லரங்க நாத
னென்னுமெம் பெருமான் கோல மெய்திய வடிவ மீண்டான்
மன்னிய வெழிலார் தோகை மயிலெருத் துறழு மாதோ. (உ)

89 வலப்பாற்பொன் வண்ணத் திருமாது மற்றொரு பாலிற்பச்சை
கலப்பா மரகத சோபைகொ ணீயுங் கலத்தலினால்
குலப்பா டுடையநற் கோதாய் சகல குணசம்பனன்
நலப்பா டுடைய மயிலேருத் தாரொளி நண்ணுவனே, (ங)

90 புட்பந் தனிலுறையும் பொன்னொளிகேர் பூமாது
நீட்களங்கப் பச்சையொளி நீயுமாய்—நட்பின்
இருபாலும் வைகுதலா லெம்மோய்மான் மஞ்ஞைத்
திருவா ரெருத்துறமுஞ் சேர்ந்து. (சு)

கலபுலஸிவபு நியநெநிபுமஸிவஸநுநெஃ

நாயம் துயா கசிவபாஸஸநெயிவாஸம் ।

கோதஸிநம் நிரவிஸநிஜகாயிராஜம்

கோநயாசிநுபுஷுதபொஃவிசிவீக்ஷிதஸெக ॥ ௨௩ ॥

91 பூந்தாது முருகுயிர்க்குங் கமுக வேலிப்
பொன்மதில்கு முயோத்திரகர் புரந்த சீர்த்தி
மாந்தாதா முதலிக்கு வாகு வாதி
மன்னவர்தம் மாளிகையில் வைகல் தோறுந்
தீந்தேறன் மொழிக்கோதை நங்கா யிந்தத்
திருவரங்க நாதனைப்பொற் றிருவோ டுன்னைத்
தாந்தாஞ்செய் பூசனையா லன்றோ வேக
சக்ராதி பதியாகித் தரம்பெற் றாரே. (க)

92 மாதலம் புகழு மிக்கு வாகுமாந் தாதா வாதி
ஆதவ குலத்தோ ரெங்க ளரங்களை யயோத்தி தன்னில்
கோதையத் திருவோ டுன்னைக் குறித்தருச் சனைசெய் தன்றோ
வாதனத் திருந்து மங்கா தாழியொன் றுருட்டி னாரே. (௨)

93 நாகா திபர்புகழ் கோதா யயோத்தி நகரிலிக்கு
வாகாதி மன்னவர் மாலரங் கேசனை மாவொடுன்னை
மாகாத லோடும் வழிபாடு செய்த மகிமையன்றோ
ஏகாதி பத்திய மன்னவ ராகி யிருந்ததுவே. (ங)

- 94 அன்ன வயல்கு முயோத்தி நகராநு
மன்னரிக்கு வாகுமுதன் மாந்தாதா—பொன்னை
யரிந்தமனைக் கோதையுனை யன்பாகப் பூசை
புரிந்தன்றோ பெற்றார் புகழ்.

(ச)

சூஉ-பாவராயிநிஜநெய்வுவிரகூணாமுடும்
ராமெஸுரஸு ராபா விநிவெஷுரோநெ ।
வாஸெபவரதுவவதீபகிதஸு நஸுராத்
பூரபெணசெவி வடிநம் வரிவதிடகம்ஸுராத் । ௨௪ ।

- 95 மணிமுறுவற் கருநெடுங்கட் பணைத்தோ னெய்த்து
வார்த்திருண்ட குழற்கோதை மங்காய் மண்ணிற்
றணிவில்பெருந் தவறிழைத்தோர் தம்பால் வெம்மை
சார்ந்துழியத் தாடாளன் றண்மை சார
அணியமுதத் திருமொழியா லொருபால் வைகும்
அருட்கமலை பொறுத்தருளென் றறையுங் காலைப்
பணிதரநீ மணிமுறுவல் பூத்து வாம
பாகமிலை யெனிற்சீர்மை படைப்பார் கொல்லோ.

(க)

- 96 தாங்கரும் பாவஞ் செய்து சரணடைந் தோரைக் காவென்
ருங்கருள் வலப்பா டற்ற வன்னைவேண் டிடவு மன்பு
நீங்கினை யின்றி வாம நீயிருந் திலையேற் கோதாய்
பாங்குறுஞ் சீர்மை யின்னும் படைப்பரோ பார்க்குங்காலே. ( )

- 97 வன்பவஞ் செய்து சரணு கதியென வந்தடைந்தோர்க்
கன்புட னாகி வலப்பா லிருந்துபொ னாற்றுகவென்
றின்புறச் சொற்றிட நீவாம பாகத் திருந்திலையேன்
மன்பெறும் வில்லிபுத் தூர்க்கோதை யெங்ஙனம் வாழுவரே.

- 98 சாலத் தவறிழைத்தோர் சார்ந்துசர னென்றுரைப்ப
மாலுக் கருகு வலப்புறமாய்க்—கோலப்பொன்
மாற்றுகெனக் கோதாய்நீ வாமபா கத்திலையே
லேற்றமிவர்க் கென்று மிலை.

(ச)

மொஷெமுகெனெருவநயநு வுணதாவராயாநு

ஹுகெஷுவ வனவ தவமொமரலாநாகுருமஃ ।

கஜோநுவஷுமஷுநாநாநஸு மதபூஃ

ஸூதஞ்ஞாவிபுஷுமஷுவிநாநிநாநம் ॥ ௨௫ ॥

- 99 அறத்தோடு மறமல்லா தாற்றி னோர்கட்
கவ்வினைகட் கீடாக வமைய நோக்கித்
திறத்தோடு நினதருட்கட் டுணைவ னான
திருவரங்கன் பணித்தருளுஞ் சேமத் தோடு
மறத்தோடு துக்கமெலாங் கதிர்வாய்ப் பட்ட
மையிருள்போ லாகுமன்றோ வருணப் பச்சை
நிறத்தோடு திகழ்கருணைக் கோதை நங்காய்
நினதுததல் சிறிதசைந்து நெரிந்தா லன்றே. (க)

- 100 இகத்தினி லறத்தோ டன்மைக் கேற்றன வீச னல்குஞ்
சுகத்தொடு துக்க மெல்லாஞ் சுரிசுழற் கருங்கட் டோகாய்
சுகத்திடை யெழுமார்த் தாண்டன் றன்முன மிருளே யானின்
முகத்திடைப் புருவங் கோட்டி முறிந்தசைந் திடலான்மன்றே.

- 101 புலையார் பவமுந் தருமமுஞ் செய்தப் பொழுதடைந்தோர்க்
கலையார் புனற்பள்ளி கொண்டா னரங்க னளந்தளிக்கு
மலையார் சுகதுக்க மெய்யெதிர் பொய்யென மாறுமன்றோ
சிலையார் புருவநற் கோதாய் தளம்புதல் செய்திடினே. (ங)

- 102 சக்கரஞ்சேர் கையான் சரண்புகுந்தோர் தங்கள்வினை
யொக்க வுணர்ந்திதுவென் றோர்ந்துதவுந்—துக்கசுக
மீரப் பனிமலர்க்க ணைம்மோ யிரிந்திடுமுன்
புருச் சிலைவளைந்த போது. (ச)

ராமெ தபிஷுணவதொ ருரெயெவ மொஷெ

கூஷாண்யுஷஸு வபிதாங் கூவயாலுஷுஷா ।

ஐளமபுஷுஷாவிபுஷுவிநாஸஸுயாநஜீம் தூம்

ஸநஃ ப்ரவஷுஸஜயநுவிருணதாவாநு ॥ ௨௬ ॥

103 நெறிந்திருண்டு சுருண்டுகடை குழன்று வார்ந்து
 நெய்த்தறனேர் குழற்கோதா நிதியே நீண்டு
 மறிந்தநின் தருணைக்க மதன லன்றோ
 மதியுடையோர் கதியான வாளை தாவிச்
 செறிந்தமணிக் கமுகமடல் கிழிக்குந் தெண்ணீர்த்
 திருவரங்கத் தொருமேகஞ் செம்பை யோடு
 முறைந்ததெனத் திருவினெடு முறைவோன் ருப
 மொருமுன்று மகற்றவுயர்ந் தோங்கு வாரே. (க)

104 மின்னிய திருவினெடு மேவிய மேக மன்னன்
 றன்னடி யார்கண் மூன்று தாபமு மகற்றி யாஸ்தல்
 மன்னரும் வில்லி புத்தூர் வருந்தரு வனைய கோதாய்
 நின்னருட் கடைக்க னேறக்க மெய்திய நீர்மையன்றோ. (உ)

105 மின்னார் தடமதில் வில்லிபுத் தூர்வரும் வேயர்குலப்
 பொன்னே யுனதருள் கொண்டல்ல வோகஞ்சம் பூத்தலர்ந்த
 முன்னாக மென்னத் திருவோ டுறையு முதல்வனெங்கோன்
 மன்னு ரடியவர் முத்தாபக் கோதற மாற்றுவதே. (ங)

106 மின்னனைய பூவையொடு மேகமென வீற்றிருக்குந்
 தென்னரங்கன் தன்னடியார் சேமமுறத்—துன்னியமுத்
 தாபமெலா மாற்றல் தடங்கோதாய் நீரோக்கு
 மாபலத்தா லன்றோ மகிழ்ந்து. (ச)

ஜாதாவுராயிவிஜிநுகுஷ்ய மொஷெ

மொவீ யதி திவி யுகுஜிஹ் ஹவத்யாஃ ।

வாதயு நிஹுரதபா ஜநநீ குகாரம்

வாதெநுந வஹ்யதி டிஷ்வயொயராவி ॥ ௨௭ ॥

107 புரிந்தேறி யியற்கைமணம் பொருந்தித் தெய்வப்
 புழகளைந்து நீண்டகுழற் பொன்னே கோதாய்
 பரிந்தாரப் பால்பருகும் பாலன் ருயார்
 பயோதரத்தைக் கடித்துவிடற் பாச நீங்கிக்

கரிந்தேற முனிந்துருத்துக் கடிவ தாகக்
 கண்டதுண்டோ காசினியி லதுபோ னாயேன்
 தெரிந்தேனுந் தெரியாம லேனுஞ் செய்த
 திங்களைத் தும் பொறுத்தருணீ செய்கு வாயே. (க)

108 நால்வகைப் பயனும் நல்கும் நங்கடங் கோதாய் பிள்ளை
 பால்குடித் திடுங்கால் வண்ணப் பயோதரங் கடித்தா லன்னை
 மாலற முனிவாள் கொல்லோ மற்றது போல நாயேன்
 சிலமற் றறிந்து செய்த திவினை தீர்த்தாள் வாயே. (உ)

109 விரிந்தடர் பூம்பொழில் வில்லிபுத் தூர்வரு மெல்லியல்பால்
 அருந்துறு பாலன் றனங்கடித் தாலஃ தன்னையறிந்
 திருந்தறச் சீறிக் கடிவள்கொல் லோநலஞ் செய்தறியேன்
 தெரிந்தறி யாமற் புரிந்தவெப் பாவமுந் தீர்த்தருளே. (ங)

110 தெளிந்துந் தெளியாதுஞ் செய்தபிழை யெல்லாங்
 களங்கமறக் கோதாய் களைவாய்—பளிங்கனபால்
 தன்னை யருந்துந் தனங்கடித்தாற் றன்குழந்தை
 யன்னை முனியாண்மற் றுங்கு. (ச)

ஸதஸீவணீநீலா வாரா^ஹக^தயாரஹஸா
 ஸநஹாநதிகாந்தீஸா^ஹபூவா^ஹதயூஸி^ஹயம் : ।
 சுலகவிநிவிதாவிஸு^ஸபிராக்ஷஷநாயா
 விஸுதாஹு^ஸபிமொ^ஸஷா விஷு^ஸவிதா^ஸதஜாநம் ॥ ௨௮ ॥

111 பொங்கியவிந் திரநீல மணியே போலப்
 பொலிநிறமும் புன்னகையும் பொற்பு வாய்ந்த
 செங்கழுநீர் மலர்க்கரமும் ப்ணைத்து வீங்கித்
 திரண்டதன பாரமதாற் சிறிது வாங்கும்
 அங்கமுந்த னடியாருக் கருளு நாத
 னவாவுறுந்தா ரணிகுழலு மாகத் தோன்றும்
 எங்கள்குலப் பட்டர்பிரான் மகளாய் வந்த
 எழிற் கோதை யிணையடிக ளிறைஞ்சி வாழ்வாம். (க)

- 112 இந்திர நீலத் தேச மெருமண மார்ந்த கையும்
வந்தெழு தனத்தாற் சற்று வளாவிய தனுவு மாலோன்
சிந்தனை புரியு மாலை செறிதரு குழலு மாகப்
பந்துரம் பொருந்துங் கோதை பதயுகம் பணிதல் செய்வாம்.
எருமணம்—செங்குவளை.
- 113 சிற்றாத செங்கு வளையார் கரமுந் திருநெடுமால்
பற்றார் படலையைம் பாலுமஞ் சார்தன பாரமதாற்
சற்றே வணங்கு சரீரமு மாமணி தன் னுருவு
முற்ற னனைத்தையும் பெற்றாள் தன் கோதையெ னுள்ளத்தளே. (ங)
- 114 மால்விரும்பு மாலை மலர்க்குழலு மாமணிநேர்
மாலுருவுஞ் செங்கு வளைக்கரமுந்—கோலமுலை
வன்பொறையாற் சற்று வளையுடலு மாங்கோதை
தன்சரண நெஞ்சுறையுஞ் சார்ந்து. (ச)
- உ த்விசுலிதஹதௌருதிதாஃ வெஃகடுஸாத்
வஹுமஹுணரணீயாஃ வகிமொடாஹு தியஃ ।
வ ஹவதிவஹுரநுஸீதொ ரமஹதஃ
வரணகிவெவாஃ ஸாஸுதீஹுஃவெஷ்யநு । உக ।
- 115 விரிந்தவட கலைக்கடலை யருந்து மேகம்
வேதாந்த தேசிகன்வாய் மிளிர்ந்து தானாய்
வரும்பெரிய காவியமா மிந்தக் கோதா
மான்மியமன் புடனாடி மனனஞ் செய்தோர்
திருந்துமெழிற் காளமுகில் போலு மெங்கள்
திருவரங்க நாதனருட் செல்வம் வாய்ந்து
மருந்துறழும் பட்டர்பிரான் றன்னைப் போல
மங்காத நலனடைந்து வாழ்வார் மன்னே. (க)
- 116 செகதலம் புகழ்வே தாந்த தேசிக னருளிச் செய்த
மகிமைசா விர்தக் கோதா மான்மிய மதனைக் கற்றோர்
ககபதி யாகி வந்த கழைக்குலக் கவிஞன் போலத்
திகழொளி பொருந்தி யையன் றிருவடி நிழல்சேர் வாரே. (உ)

117 தேனா மிதுவென வேதாந்த தேசிகன் செந்துவர்வாய்
தானாய் வருமிந்தக் கோதா மகான்மியந் தன்னைக் கற்றோர்
வானாரும் பட்டர் பிரான்போற் சகல வளமருவி
மானாகங் கார மிலாதநல் வாழ்விடை மன்னுவரே. (ந)

118 மேதினியெ லாம்புகழும் வேதாந்த தேசிகன்சொல்
மாதர் செயுங்கோதா மான்மியத்தை—யாதரவாய்ப்
போற்றினோர் பட்டர்பிரான் போலப் புகழ்மருவி
வீற்றிருப்பர் வைகுந்த மேல். (ச)

[கோதாஸ்துதி மொழிபெயர்ப்பு முற்றிற்று.]

119 எட்பூவுக் கிகனாடி யிரந்திரையே
முதனின்னோ டியைந்த வுள்ள
நட்பூறு மூவர்தமிழ் கோதையுன்பான்
மயல்பெருகி நச்சி னான
கட்பூவிற்பு புரிபுரக்குங் காவலவ
னருச்சனைசெய் கனகப் பூவின்
மட்பூவின் மயலான மால்திருவேங்
கடமலைவாழ் மாயோன் றானே. (க)

120 சரணபங் கயமுங் கருணையார் விழியுஞ்
சங்கணி மலர்க்கர தலமுங்
கிரணவொண் மணிமா மகுடமும் புதிய
களிமொழி முறுவலும் வயங்கக்
கரணமும் பொறியுங் காயமுங் கலங்கிக்
காலனுங் குறுகிடக் களைத்து
மரணமுற் றிடும்போ துற்றெனை யாள்வாய்
வளர்திருக் கோதைநா யகியே. (உ)

121 சந்திர்த்துப் பொன்கொழித்துத் தரளஞ்சிந்தித்
 தலைசாய்த்து வரும்பொன்னித் துறைகடோறும்
 பந்தேற்குந் தனமடவார் வதனம்போலப்
 பங்கயங்கண் முகமலரு மரங்கந்தன் னுள்
 ஐந்தேற்கும் பணமகுடத் தழுகாட்டு
 மரவணைமேற் கண்வளரு மம்மானோடுங்
 கொந்தேற்கு மலர்மாலை குழலிற்சூழிக்
 கொடுத்தாளே னுளக்கமலங் குடிகொண்டாளே. (ங)

122 கரியதிரு வடிவுடைய பெரியோன்செய்ய
 கமலமலர் மீதுபசுங் கமுகமுத்தஞ்
 சொரியுமிளம் பொழின்மருவும் வில்லிபுத்தூர்த்
 தோன்றியருள் கோதாயுன் றாயமன்றற்
 குரியபத மகலுமுனந் தோளினேந்தி
 யுறுதலினு லன்றோமு னுவந்துநிற்கும்
 பெரியதிரு வடிமருங்கு நாளும்வைகப்
 பெற்றனனுன் பெருமையெவர் பேசற்பாலார். (சு)

123 ஒருமருப்பி னிடையேந்திப் புவிமகளா
 முனைத்திருமா லுவந்து பின் னுங்
 குருவிருக்கு மணிமுடியிற் கொண்டுகுமந்
 துண்டுமதிக் குடையி னீழல்
 தருவிருக்கும் வானவருஞ் சராசரமுங்
 கனிகூரத் தானே யாண்டுன்
 அருகிருக்கு மகலாமற் கோதையெனி
 லுனதுபுக ழுறையற் பாற்றோ. (ரு)

கோதாஸ்துதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகாய நம:

ஸ்ரீமந் மாருதயே நம:

ஸ்ரீ
இலக்குமி நாராயண
தோத்திரமாவஸ.

சென்னை,
ஐக்கோர்ட்டு ஜட்ஜ்
ஆனரபில் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ்
டி. வி. சேஷகிரி அய்யர் அவர்களால்
முன்னுரை எழுதப்பெற்ற

இது
“ஹேமலதா”
“ஸாத்வீமணி” என்னும்
நூல்களின் ஆசிரியரான
டாக்டர். வே. அரங்காச்சாரியார்
அவர்களாலியற்றப்பெற்றது.

லக்ஷ்மி பிரஸ்
மவுண்ட்ரோட், மதராஸ்.

1920.

INTRODUCTION

By

The Hon: Mr. Justice,

T. V. SESHAGIRI IYER *Avergal*

Judge, High Court, Madras.

‘GOVERDHAN,’ KILPAUK,

MADRAS.

1st February 1920.

I have read with sincere pleasure and devotion the stotramalai composed by Doctor V. Rangachariar in praise of Sri Prasanna Venkatesa of Gunasekharam. To me, these stotrams mean more than they do to any other man living. My life and everything in me has been devoted to the worship of this Sacred Deity and to His influence, I owe everything that is good in me, if there is anything. It is therefore with heartfelt thankfulness that I accede to the request of Doctor Rangachariar to write a few words introductory of his stotrams. I hope they may be sung by the devotees who flock in large numbers to Gunasekharam and Rangachariar who has shown such admirable devotion to my God may find in this life all that he cherishes most. The stotrams are written in chaste language and express sincere devotion and prayerfulness.

T. V. SESHAGIRI IYER.

OPINION.

RAO SAHIB,
P. SAMBANDA MUDALIAR *Avergal B. A., B. L.,*
High Court, VAKIL,

*Author of various interesting Tamil Novels & Dramas and
other valuable publications, writes :—*

To,
DR. V. RANGACHARI.

DEAR SIR,

Allow me to thank you for the short piece of Tamil Poetry
entitled “இலக்குமீ நாராயண தோத்திரமலை” which you kindly
sent for my perusal. Allow me to congratulate you on the simple
and elegant style in which it has been written. I hope you will
be able to turn out more and more useful works for the improve-
ment of our mother tongue.

I Remain,
Yours truly,
P. SAMBANDAM.

17—9—19.

சென்னை, ஐகோர்ட்டு ஜட்ஜ்

ஆன் ரபில் - மிஸ்டர் - ஜஸ்டிஸ்

ஸ்ரீமான்-டி-வி-சேஷகிரி அய்யரவர்கள் எழுதிய

முன் னுரை.

கோவர்த்தனம், கீழ்ப்பாக்கம்,

சென்னை—1—2—20.

ஸ்ரீ குணசேகரப் பிரசன்ன வேங்கடேசப் பெருமானைப் புகழ்ந்து டாக்டர் வே. ரங்காச்சாரியார் பாடியுள்ள ஸ்தோத் திரமாலையை நான் மனப் பூர்வகமான இன்பத்தோடும் பக்தியோ டும் படிக்கலுற்றேன்; இந்த ஸ்தோத்திரங்கள் மற்ற இதரமான வர்களுக்கு எவ்வளவு மேன்மையாகக் கருதக் கூடியவோ அதனைக் காட்டிலும் எனக்கிவை அதிக மேன்மையாக் கருதக் கூடியவையாம். என் ஆயுளும், என்னிலுள்ள னமஸ்தமும் இந்தப் பரம புனிதமான பெருமானை வழிபடுதலுக்கே அர்ப்பண மாகி வருகின்றன. நான் ஏதேனும் நலம் பெற்றுள்ளேனானால், அஃது, இப்பெருமானது கிருபா விசேஷத்தா லுண்டாயதே. ஆகவே, நான் என் மனமார்ந்த வந்தன பூர்வகமாக டாக்டர் ரங்காச்சாரியர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவருடைய ஸ்தோத் திரங்களுக்குச்சிலவார்த்தைகளை முன்னுரையாக எழுதலானேன். குணசேகரத்திற்குப் பெருங் கூட்டமாய்ப் போகும் தொண்டக் குலத்தினர்களால் இவை பாடப் பெறுமென்று எண்ணுகிறேன். எனது பெருமான்விஷயமாக ரங்காச்சாரியார் வெளிப்படுத்திய பக்திக்காக இம்மைக்கண் அவர் பெரிதும் விரும்பும் பாக்கியங்க ளனைத்தையும் அடையக்கடவர். இந்த ஸ்தோத்திரங்கள் தோஷ ரஹிதமான நடையி லியற்றப்பெற்று உண்மையான பக்தியை யும் ஸ்தோத்திரத்திற் குறித்தான தன்மையையும் கொண்டிருக் கின்றன.

டி. வி. சேஷகிரி அய்யர்.

ஸ்ரீ

கண்ணன் துணை.

சாற்றுக் கவிகள்,

திரிசுரபுரம்

பிரம்மஸ்ரீ, திரு. அ. சிவாநந்த சாகர யோகீசுவரர்

அவர்களியற்றியவை.

காரண மறைக ளோதுங் கமலநான் முகனை யீன்ற
நாரணன் றிகிரி மாய னறைவிரி கமலத் தாட்குத்
தாரண வொருபா மாலைத் தமிழினி லமிழ்த மென்னச்
சீரண வியற்றி யீரேழ் செகமளித் தருளுந் தேவி
நறைவிரி கமலப் போதி னாயகி மலர்த்தாட் கன்பு
திறையளித் தொருபா மாலை செந்தமிழ்ப் புலவர் கண்ட
துறையறிந் துரைத்தா னென்றன் றுணைவன்மா விரங்கா சாரி
மறையவ னவனீ ழேழி வாழியித் தறையின் மாதோ.

சென்னை, திருவேட்ட நாதபுரம்

வத்வத் ரத்ன-வரகவி-ஸ்ரீமான்

கா. சி. சிவசங்கரப் பண்டிதர்

அவர்களியற்றியது.

வண்டார் மலர்த்தொடை செங்கதிர் நோக்கின் வாடுமென்றே
தண்டா மரைத்திரு தன்னு யகனாடி தானணியக்
கண்டா னலங்கல் சுவைத்தமிழாணிதங் கற்றறிந்தோர்
கொண்டாட நம்மாங் காசார்யன் வேதியர் கோமகனே.

சென்னை. இந்து தியலாஜிகல் ஹெஸ்கூல்
தமிழ்ப் பத்திரிகையும், “லோகோபசாஸ்” பத்திரசிரியரும்,
தர்க்க வேதாந்த விற்பன்னருமான

கோ. வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள்

இ ய ற் றி ய து.

நல்லிசைகூர் பாவலர்க்கு நல்விருந்தாப் பன்னோசு நன்கு தோன்ற
மல்லிசையும் டாக்டராம் ரங்காச்சு ரிப்புலவன் வழக்கெ லாமோர்ந்
தெல்லிசைய இலக்குமிநா ராயணதோத் திரமலை யின்ப மாகப்
பல்லிசையாப் பரந்தாமன் பாதமலர் படிவண்டாப் பகர்ந்தான் மாதோ.

சுவர்ன்மெண்டு பென்ஷனர்

ஸ்ரீமான் - வித்வான்,

ம - இராஜகோபால பிள்ளை அவர்களியற்றியவை.

1. உயர்பிறப் டொடுசி றந்த வுணர்வளித் துவந்து சாக்கும்
அயர்வணு காத வும்ப ராதியை யவன்டான் மன்னிப்
பெயர்வற வாழு மெங்கள் பின்னையைத் தொழப்பெற் றோரே
மயர்வறு பவப்பே றுற்ற மக்களென் றுரைப்பர் மன்னே.
2. அப்பெரு நலனை நாடி யாருயிர்க் குறுதி தேடி
ஒப்பொரு சிறிது மின்றி யுயர்வற வுயர்ந்த வெம்மான்
திப்பிய முளரித் தாட்குஞ் செய்யவ ண்ளினத் தாட்கும்
துப்புறச் சூட்டி னானேர் தோத்திர மலை யம்மா.
3. தேசுறு மவன்டா ரென்னிற் றிசுழ்தரு வயித்தி யத்தில்
மீசுரன் பரத்து வாச மெய்க்குலம் விளங்க வந்த
பூசுர னுங்கி லத்தும் புண்ணிய வாரி யத்தும்
பேசுறு திரவி டத்தும் பிரபல னென்ப மாதோ.
4. வசைதபு மறிவின் மிச்சு மைந்தனா மிவனை நல்கி
இசைதழைத் தனன்வே லாழு ரிராகவா சாரி யென்னும்
நசைதழைத் திலகு மேந்த னுரணற் கடிமை பூண்ட
பசைதழைத் தவன்ற ளெண்ணும் பாக்கியம் படைத்த மேலோன்.
5. என்கணீங் சாத நேய மென்றுங்கைக் கொண்டோ னேர்ந்தோர்
புன்கணீங் குறம கிழ்ந்து புரியுமொத் தாசை நாளுந்
தன்கணீங் சாவ ரங்காச்சு சாரியாஞ் சதுரன் வையம்
வன்கணீங் குறநல் வாழ்வில் வாழ்கவே யினிது மாதோ.

இலக்குமி நாராயண

தோத்திரமாஸ:

ஸ்ரீ குணசேகரத்தே முந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீ பிரசன்ன வேங்கடேசப் பெருமான் தோத்திரம்.

வேத முடிவை வியன்றமி ழிநிலருள்
போதக் குருகூர்ப் புனிதற் பணிவாய்.

தேவரும் போற்றுந் தேவா! திருக்குண சேக ரத்தாய்!
மூவருள் முதல்வ னான முழுமுதற் கடவு னேயுன்
பாவனம் பெற்ற சீர்கொள் பதங்களைப் போற்று நாயேன்
நாவினில் ளின்றன் நாமம் நவிலந் யருளு வாயே.

1

தூர்புனை தடந்தோ ளோடென் தாய்த்திரு விருந்து நல்கும்
சார்முகி லனைய மேனி சுண்ணெனங் கருணை வள்ளல்
பேர்புவி யளந்த மாயன் பிரசன்ன வேங்க டேசன்
சேர்குண சேக ரத்தின் சிறப்பையா ருரைப்ப ரம்மா ?.

2

சூருங்குண நிறைந்த மேலோர் தழைத்தினி துறையப் பெற்ற
பெருங்குண சேக ரத்தின் பிரசன்ன வேங்க டேசன்
அருங்குணக் கல்யா ணத்தை யறைந்திடி னதுவெம் பாவம்
ஒருங்குண வல்ல தென்னு முண்டையுங் கண்டோ மன்றே?.

3

கோடியனோ யுற்ற பேரும் கூறெனத் துயருற் றோரும்
மிடியினற் பூதைக்கின் றோரும் மீளொணப் பகையுற் றோரும்
சொடிதவழ் மாடக் கோயில் கோன்குண சேக ரத்தெம்
அடிகளைப் பணிவா ராயின் அவர்க்குநல் வாழ்வுண் டாமால்.

4

கலியினு முண்மைத் தெய்வம் கசிந்துயர் தீர்க்குந் தெய்வம்
ஒலிசெயுங் கடல்கு ழிந்த உலகமுண் மிழிந்த தெய்வம்
நலிவுறு மனத்தி னின்றே நலமெலாந் கொடுக்குந் தெய்வம்
பொலிகுண சேக ரத்திற் பொருந்துந் தெய்வ மம்மா!.

5

இடர்களைத் தீர்க்குந் தெய்வம் இஷ்டபூர்த் தியைச்செய் தெய்வம்
படர்பவம் போக்குந் தெய்வம் பைந்துள் வணிந்த தெய்வம்
தொடர்குண சேக ரஞ்சேர் துயருள் விளங்கும் தெய்வம்
கடலுல கத்தோர்க் கெல்லாந் கண்கண்ட தெய்வ மம்மா.

6

அசைவசை யாமை பெற்ற அனைத்தையு மன்பி னீந்த
நசைவிசைந் தினிதி னேற்ற நளினமாமலராள் வாழும்
பசையுறு வளஞ் செறிந்த பைங்குண சேக ரத்திற்
றிசைபுகழ்ந் திடக்கோ யில்கொள் செவ்வனுக் கடிமை நானே.

7

மங்கள மணத்தை நாடி வருபவர்க் களவோ இல்லை
யோக்குளக் கருத்து முற்றப் போற்றுவார்க் களவோ இல்லை
துங்கநற் நவத்தி னிற்குந் துறவிகட் களவோ இல்லை
நங்குண சேக ரத்து நகரெலாம் நல்லோ ரம்மா.

8

தூயினுங் சருணை யான்றன் தமர்களைப் பணிவோர் தீயர்
ஆயினு மபயந் தந்தே ஆதரித் திடுவன் கண்டார்
வாயினும் மனத்தி னாலும் வண்குண சேக ரத்துத்
துயனைப் பணிந்து பாவத் தொடர்பினைத் தொலைப்பா மன்றே.

9

வாடாத மலர்த்தார் குடும் வானுளார் புகழ்ந்து போற்றும்
ஈடாக ஒன்றுங் காண எழில்குண சேக ரத்துப்
பீடாச னத்தில் வைகும் பிரசன்ன வேங்க டேசன்
கோடானு கோடி பேர்கள் குறைகளைத் தீர்க்கின் றானே.

10

வாரண மழைத்த போது வந்தெதிர் காத்த தேவன்
பூரண னைத் தூணில் பொலிவுற வந்த தேவன்
நாரண னென்ற பேர்க்கு நலனருள் நல்ல தேவன்
சீரண வுறவா முழங்கன் செழுங்குண சேக ரத்தான்.

11

கமலமே முகமுங் கண்ணும் கமலமே கரமுந் தாளும்
கமலமே தவிசந் தாளும் கமலமா மணமுந் கொண்ட
விமலமார் திருவை யேற்று மேதினி காக்கு மெங்கள்
விமலனும் பூபிர சன்ன வேங்கடே சன்தான் போற்றி.

12

தாரணித் தனையா னென்றும் தாமரைப் பிறந்தா னென்றும்
பூரணக் கடற் பிறந்த பொற்றிரு மகளைப் போற்ற
காரணன் டார்பி லன்னாள் நலமுற வமர்ந்தா ளம்மா
தோரணம் பொலியு மெங்கள் தொல்குண சேக ரத்தே.

13

திருவினை யேற்ற மார்பன் திருவடி பற்று வார்க்கும்
குருவெனக் கொண்ட வன்றன் குரைகழ லேத்து வார்க்கும்
பொருவறு புனிதர் வாழும் பொலிகுண சேக ரத்தான்
மருவுறு வாழ்வை நல்கி மகிழவே செய்வா னம்மா.

14

விமலமா மறைகள் போற்றும் வியன்குண சேகரத்தான்
கமலநற் கழற்கே தொண்டு கருத்தொரு மித்தே செய்வோர்
சிமலர்க ளாகித் துய்ய நிதிகளும் பெறுவ தன்றி
நமனுல கடை கிலாத நலத்தையும் பெறுவர் கண்டிர்.

15

மாசறு தவத்தி னோர்கள் மனமுவந் தேத்து மந்தத்
தேசறு கமலக் கண்ணன் திருக்குண சேக ரத்தான்
நசனெம் பெருமான் தானே இதயத்தே கொண்டு நாயேன்
பாசம தகற்றி நாளும் பண்புறக் கருது வேனே.

16

மாதவப் பெரியோர் போற்றும் மணிகுண சேக ரத்தான்
சீதர னம்பிர சன்ன செல்வன்வேங் கட னன் றானேத்
தீதறத் துதித்து வாழ்த்திச் செறிமலர் மாலை சூட்டி
ஆதரத் துடன்பற் றுதார் அறிகிலா ருய்ய மாறே.

17

நாவிரிப் புனல்கூழ்ந் துள்ள கவின் குண சேக ரத்தில்
டாவிகள் உய்வான் வேண்டிப் பரமனும் வேங்க டேசன்
தேவியாந் திருவி னோடு திகழ்வுறுங் கோலந் தன்னைச்
சேவியா நின்ற பேர்க்குச் சென்மசா பல்ய மாமே.

18

உலகமுண் மெழ்ந்த மாயன் உத்தமர்க் கருளு மீசன்
சலகமே செய்த ராஜக் கபடரை யழித்த கள்வன்
சலமதி லாடும் பெண்கள் தவித்திடக் கலையொ ளித்தோன்
பலகலை கற்றோர் போற்றும் பைங்குண சேக ரத்தான்.

19

வுகலியை சரபந் தன்னை அகற்றிய செம்பொற் பாதம்
சகரருக் குடுத்து கங்கை சால்புட னளித்த பாதம்
செகமளந் தசரர் கோனாஞ் செல்வனைக் காத்த பாதம்
புகல்குண சேக ரத்தான் பொலிவுறு பாதங் கண்டார்.

20

நாற்பெரு நிலையி னோர்சேர் நற்குண சேக ரத்தான்
பாற்கட லான்ப்ர சன்ன வேங்கடா திபன் பயன்சேர்
சாற்படிந் தெழுந்த தூசோர் கல்லைப்பெண் ணாக்கிற் றென்றால்
தோற்பினைப் பகைவர்க் கீந்து சுகநமக் களித்தல் பொய்யோ?

21

வானவர் மாத வத்தோர் வழிபடும் பதுமத் தாளான்
மாதெனும் விழியா டன்னை மார்பிடங் கரந்து வெய்ய
காணகங் கடந்து துய்ய கவினக ரடைந்தா னம்மா
சானகி யுடனே யன்று தண்குண சேக ரத்தான்.

22

அவனியிற் சிறந்த தான அயோத்தியான் டளித்த கோமான்
சிவதனு வதை யொசித்துச் சீதையை மணந்த பெம்மான்
பவனாற் குமரன் றன்னைப் பண்புட னடிமை கொண்டோன்
நவசிதி களும் லிந்த நற்குண சேக ரத்தான்.

23

நேமமொன் றில்லா ரேனும் னின்பெய ரொருகாற் சொன்னால்
சேமமுண் டாக்கு முன்னைச் செவ்விய மகளும்ப் பெற்றி
ராமநீ! வா! வா! வென்ன நற்குண சேக ரத்தாய்!
தோமறு தசர தக்கோன் சொல்லருந் தவமென் செய்தான்?

24

விற்குண வளித்து மேனாள் விண்ணவர் துயரந் தீர்த்துப்
பொற்குண சேக ரத்திற் பொருந்திய எந்தா யுன்றன்
நற்குணக் கடலின் மூழ்கு நலனுறு நாளெந் நாளோ ?
எற்குணர்த் திடுவா யையா எனையின் சேயாய்க் கொண்டே.

25

சென்னியில் சுட்டி குட்டித் திலகமிட் டணியும் பூட்டிப்
பொன்னினற் குடத்து வெண்ணெய் பொலிவுறத் தரும சோதை
உன்னையே மகிழ்ச் செய்தே ஒண்குண சேக ரத்தாய் !
என்னருங் கண்ணே! வா! வா! என்றதெத் தவமோ கண்ணா!.

26

முன்னநீ வெண்ணெ யுண்ட முறையினைக் கேட்ட போதே
அன்னமுன் னங்காந் தாயா லருங்குண சேக ரத்தாய்!
சொன்னமூ வுலகு மாங்கே தோன்றிட வெருவி யன்னாள்
உன்னமா வென்று கண்ணா! உவந்துமுத் தாடி னாளே.

27

வான்செயுந் துதிக்கி ணங்கி வண்கட லமுத ளித்தாய்
ஆன்செயு முறைக்கி ணங்கி அருங்குன்றைக் குடையாய்க் கொண்டாய்
தேன்செயுஞ் சோலை சூழ்ந்த செழுங்குண சேக ரத்தாய்!
நான்செயு முறைகேட் டெற்கு நலனருள் வேங்க டேசா ! 28

ஆயர்தம் முரியின் மேய அமுதமே யனைய வெண்ணெய்
மாயமாய்க் களவு கொண்ட மகிமையா லுன்னை யன்றார்
மாயவ னென்ற றிந்தே வண்குண சேக ரத்தாய்!
துயரின் கமலத் தானைத் தொழுதன ரன்றோ கண்ணா ! 29

கவலையாற் சூழப் பெற்ற கடுந்துயர் சகிக்க கில்லேன்
அவலையன் றளித்த அன்பர்க் கருந்திரு வளித்த வாறிச்
சவலையாங் குழவி யெற்குத் தண்குண சேக ரத்தாய்!
குவலயத் துயர்ந்த வாழ்வைக் கொடுத்தருள் வேங்க டேசா! 30

தீப்பிலா ருன்னை யன்றித் தரைமிசை யேவ ருள்ளார்
அப்பிலார் வத்தோ டெய்தி யரவணை யமர்ந்து மென்போல்
துப்பிலா தவர்க்கா யன்றோ தொல்குண சேக ரத்தில்
வெப்பிலா துறைய வந்தாய் வேழத்தா லுயர்வும் பெற்றாய். 31

அவனியார்ந் தடைந்த பேர்பல் லாயிரம் பிழைசெய் தாலும்
கவனியா தருள்வா னுண்டோர் கடவுளென் றெண்ணி னென்றே
தவனியா யத்தி னின்றோர் சாற்றிய வுறுதி நம்பி
துவல்குண சேக ரத்தாய்! துழைந்தனன் றஞ்ச மென்றே. 32

தீருவளித் திடுமோர் தெய்வத் திருவினை மார்பிற் கொண்டு
பெருவளி வழங்கு ஞாலப் பெருக்கினைப் புரக்கு மெந்தாய்
பொருவெவேற் கண்ணார் பாடும் பொற்குண சேக ரத்தில்
மருவிய வேங்க டேசா ! யானுளின் மகவே யன்றோ?. 33

கோடியனும் எனையு மீன்ற குலக்கொடி லிலவு மார்பா!
படியினோர்க் கருள்வான் வேண்டிப் பைங்குண சேக ரஞ்சேர்
நெடியவா ! சிறிய னேனை நீதிருத் தாயே லுன்றன்
அடியரெங் கனஞ்சேர்த் தான்வர் அருமறை முடிசேர் பாதா!. 34

பாருளார் பொருளி லாரேல் பயனில ரதனாற் செல்வர்
ஆருளா ரென்று நாயே னலைவதே தொழிலாய்க் கொண்டேன்
நேருளார் விரும்பும் வண்மை சிறைகுண சேக ரப்பேர்
ஊருளாய்! வேங்க டேசா! உன்பணிக் காளா வேனோ?. 35

அருந்திற லாழி சங்கோடங்கதை வில்வான் என்றும்
பொருந்துறு திருக்க ரத்தெம் பொற்குண சேக ரத்தாய் !
வருந்தினன் வந்தேன் வேறு வழியிலே யடிய னுக்கே
திருந்துநெஞ் சளித்துக் காப்பாய் திருவுறை மார்பி னானே!. 36

நெடுமணி மாடக் கோயில் நிறைகுண சேக ரத்தில்
நடுநிலை யோடு வாழும் நாதனே! நலமிக் கோனே!
கொடுவிட மனைய தீங்கு குழவியா மெனைச்சா ராது
கெடுதலில் லாத வாழ்வே கிருபையோட டருளு வாயே!. 37

அருங்குண சேக ரத்தி லமர்ந்தர சாளு மெந்தாய்!
பெருங்குண மமைந்தோர் போற்றும் பிரசன்ன வேங்க டேசா!
சுருங்குழற் றிருவி னோடென் கண்ணெதிர் தோன்று மாபோல்
ஒருங்கமர்ந் தென்னு ளத்தே உறைவதிற் குறைவுண் டாமோ? 38

தாரணி மிடற்ற ளாமெந் தாய்த்திரு வொளிநுமார்பா !
தாரணி யளந்த தேவா! சாரக்க பாணி மாயா!
தாரணி முதலா மூன்று சகத்தையுந் தாங்க விந்தத்
தாரணி யமர்ந்தாய் நன்மை தருங்குண சேக ரத்தே. 39

பெண்மணித் திருவாழ் மார்பா! பிரசன்ன வேங்க டேசா!
எண்ணரும் பவமுற் றுலும் எந்தைநின் னினவே யன்றிப்
பண்ணவர்க் கண்ண லாகும் பதவியும் வேண்டேன் யாரும்
நண்ணுதற் கரிதா மந்த நான்முகன் வாழ்வும் வேண்டேன். 40

மலைவிளக் காகி யும்பர் மகபதி யுடனே வேதக்
கலையெலாந் துதிக்கு முன்றன் கழலினை சதமே யன்றி
அலையுடுத் தோங்கு மிந்த அவனியி னின்ப மெல்லாம்
சிலையென மதியேன் கண்டாய் நெடுங்குண சேக ரத்தாய்!. 41

பொன்னினை மார்பிற் றுங்கிப் பொலிவுறச் சங்கோ டாழி
மன்னிய கரத்திற் றுங்கி மகிழ்வுறு மமர ரேறே!
என்னையிப் பிறவித் துன்பம் எழில்குண சேக ரஞ்சேர்
பன்னக சயனா! வென்றும் பற்றிடா விதங்காப் பாயால். 42

என்னரும் வேங்க டேசா ! எழில்குண சேக ரத்தாய்!
உன்னையே பரிசா யந்த உத்தம வீட ணர்க்கு
மன்னுகா குத்த னல்க வண்டிரு வரங்கத் தேநீ
பன்னக சயனந் தன்னில் பள்விகொண் டமர்ந்தாய் யன்றோ?. 43

கோள்களின் கொடுமை தீர்க்கும் குளிர்குண சேக ரத்தாய்?
தாள்களை யடைந்தே னிந்தத் தமியனைக் கடைக்க ணித்தே
வாள்வழி மின்னா னோடுன் வாகன மாம்புள் வேந்தன்
தோள்களி லமர்ந்தே வந்தென் துயர்தவிர்த் தருளு வாயே.

44

மனமது கலங்கி னானுன் மலரடி தொழுமில் வேளை
சினமது கொள்ள லாமோ செழுங்குண சேக ரத்தாய்!
கனமிடித் துயரைத் தாங்கக் கண்ணனே! கூட வில்லை
உனதருள். சொரிந்தே என்னை உத்தமா காத்தி டாயே.

45

மகிமையே மிசவும் வாய்ந்த மாதெய்வ மென்றே யுன்னை
மகிதனின் மாந்த ரெல்லாம் மகிழ்ந்துகொண் டாட நீயும்
மகிக்கொரு மேன்மை யான மணிகுண சேக ரத்தில்
மகிதனைப் புரக்க லின்றாய்! மாமறை முதல்வா! போற்றி.

46

நுண்ணெனக் குளிர்த் தசோலைத் தவழ்குண சேக ரத்தாய்!
எண்ணரும் பாவஞ் செய்த எளியனைன் மண்பொன் னோடு
பெண்ணெனும் ஆசை நீங்கிப் பிரசன்ன வேங்க டேசா!
புண்ணிய ஏது வாழுன் பொன்னடிக் காள் வோனோ?

47

மனத்திலோர் தூய்மை யில்லா மானிடா தமனா மென்னைக்
கனத்தோர் டாவம் செய்த கடையனைன் நெள்ளி யென்மேல்
சினத்தையுந் கொள்ளா தென்னைச் செழுங்குண சேக ரத்தாய்!
உனைத்தியா னஞ்செய் துன்றன் ஒண்கழ லடையச் செய்யே.

48

பரந்தரும் பண்பினோடு பார்தரும் வாழ்வை யுந்தான்
கரந்தரும் மிடியிற்றள்ளிக் கனன்றெனை வருத்தலாமோ
வரந்தரும் வரதனாய் வண்குண சேகரத் தாய்!
நிரந்தர சுகத்தையிந்து நிமலநீ எனையாள் வாயால்

49

நுந்தைதாய் நீயே மற்றென் றமர்களு நீயே யன்றோ
சுந்தரம் பொருந்து மந்தத் தொல்குண சேக ரத்தாய்!
சிந்தையை யுன்ப தத்தே சேர்த்திடக் கருதி நாயேன்
வந்தனந் தந்து லின்றேன் வாழ்வருள் வேங்க டேசா.

50

கலி விருத்தம்.

வாழ்க வண்குண சேகரம் வானம்மண்
வாழ்க மாமறை மாய நிலக்குமி
வாழ்க வேதியர் வல்லறம் மற்றிந்நூல்
வாழ்க படிப்பவர் கேட்பவர் வாழ்கவே.

இலக்குமி நாராயண தோத்திர மாவஸ.

கோத்திரம் புகழ்சட கோபர்தா டொழுது
தோத்திரமாவஸ சொல்லுவோம் யாமே.

திருமகள் பதிகம்.

செய்யதிறப் பட்டுடையும் செம்மணிசேர் பொற்பூணும்
மையணிந்த விழியினையும் மலர்வாயும் மதிமுகமும்
கையணிந்த தாமரையும் கான்மலரும் கவின்செயவே
துய்யநறந் தாமரைமேல் தோன்றுமிளந் திருமகளே.

1

தேன்முகத்து நறுவாசச் செழுங்கமலத் துறைந்தருளும்
நான்முகத்துப் புத்தேளும் நஞ்சணிந்த மிடற்றானும்
வான்முகத்து வாசவனும் மற்றவரு முன்னுடைய
மான்முகத்து நோக்குறவே வழிவழித்தொண் டியற்றுவரே.

2

இந்திரனார் வானகத்தே இருந்தரசு புரிவதுவும்
சந்தமறைத் திசைமுகனார் சகலவுயிர் படைப்பதுவும்
சந்திரனைச் சடைக்கணிந்தோன் தாண்டவப்பே றடைந்ததுவும்
கந்தமலர்த் திருவேசின் கடைக்கணருள் நோக்கன்றே.

3

படியளந்த நெடுமாயோன் பலவுயிர்கட் கெப்போதும்
படியளக்குந் தலைவனெனும் பரிசடைந்து நிலவுவதும்
அடியவருக் கெதிர்தோன்றிப் பேரருளை யருளுவதும்
கடிமலர்ப்பூந் திருவேசின் கடைக்கணருள் நோக்கன்றே.

4

ஐயமெதத் துண்பாருக் கரசாட்சி நல்குவதும்
நொய்யபணி புரிவார்க்கு துவலரும்பே றளிப்பதுவும்
மையலுடை வறியவர்தம் மயலொழித்துக் காப்பதுவும்
செய்யமலர்த் திருவேசின் நிருக்கடைக்க ணேச்சுக்கன்றே.

5

சோள்வலியைக் கொடுப்பதுவும் துணிபுமிகத் தருவதுவும்
ஆள்வினையைப் பெருக்குவதும் அழகுமிக வுதவுவதும்
கோள்வலியைக் கொடுப்பதுவும் கோகனகத் திருவேசின்
வாள்பொருத விழிக்கடல்வாய் வழி அருட்க ணேக்கன்றே. 6

கல்லாதார் சொற்களையுங் கனப்படுத்து மியல்புடைத்தே
இல்லாதார் துயர்நீக்கி யிசைகொடுக்குஞ் செயலுடைத்தே
மல்லார்ந்த தடந்தோட்கு வலிகொடுக்குஞ் சிறப்புடைத்தே
வில்லார்ந்த கரும்புருவ மின்னேசின் னருணைக்கே. 7

இரும்புவனத் தரசாகி இருக்கவர மீவதுவும்
கரும்புருவச் சிலைமதன்போல் கட்டமுகு பணிப்பதுவும்
அரும்புமிள நகையவர்டா லன்புபெறச் செய்வதுவும்
கரும்புருவத் திருவேசின் கடைக்கணருட் டிருநோக்கே. 8

மாலுக்கு மால்கொடுத்தாய் மன்னுகலை மாமறைகள்
நாலுக்குக் கோன்கொடுத்தாய் நளினமலர்த் திருவேசின்
காலுக்குத் தலைகொடுத்துக் கைகுவிக்கு மெளியனுக்குச்
சேலுக்கு நாண்கொடுக்குந் திருக்கணருள் கொடுத்தருளே. 9

கண்ணினையும் செவ்வாயும் கவின்முகமும் கரதலமும்
விண்ணிறைஞ்சும் பதமலரும் வீற்றிருக்கு மொருதவிசும்
தண்ணருஞ்செந் தாமரையாய் தரைமுழுதும் தொழத்தோன்றும்
பண்ணிறைந்த மொழித்திருவே படிநனுக்கு மருள்வாயே. 10

திருமால் தோத்திரம்.

துவாதச நாமஸ்துதி.

கேசவனே மாதவனே கிளர்முகுந்தா வென்குருவே
பாசமதை யகல்வித்துப் டாலிப்பாய் பரந்தாமா
ஊசலெனப் பெரிதாடும் உறுதியிலா மனக்குரங்கு
காசதற்கும் புவியினுக்கும் கணிகையர்க்கு மாளாச்சே. 1

நாரணனே நான்முகனார் நாபிவழி பிறப்பதற்குக்
காரணனே புவிமகளும் கடல்மகளும் கால்வருடும்
பூரணனே உயிர்த்தொகையைப் புரந்தளிக்கும் பெருமானே
வாரணத்தின் முறைகேட்டோய் வணக்கமுன்ற னிணையடிக்கே. 2

மாதவனே சீதரனே மதுகுத னொழுகுந்தா
யாதவநற் குலக்கொழுந்தே யாவருக்கு மினியவனே
கீதையுரை நாவலனே கீர்த்திபெற்ற மூர்த்தியனே
ஆதரவா யருள்புரிவாய் அருந்திருவேங் கடமலைமா. 3

கோவிந்தா கோபாலா கோகுலத்திற் கோர்திலகா
பாவியென்றன் குறைதவிர்த்துப் பரகதியைப் பெறவருள்வாய்
காவடர்ந்த சோலைமிகு கடிமதில்கொள் வேங்கடவா
தேவரெல்லாம் புகழ்ந்தேத்தத் திருவருள்செய் திருப்போனே. 4

வேறு.

விஷ்ணு தேவ விமல நாத விதூர னிவ்வில் விருந்த ருந்து
கிருஷ்ண தேவ கிருபை மூர்த்தி கீதை சொன்ன அமுத வாய்
அஷ்ட மிக்க ணவ தரித்தே ஆனி னங்க ளாத ரித்த
இஷ்ட தேவ வேங்க டேச இறைவ வென்று பாடு வோமே. 5

வேறு.

மதுரு தனனே வரதா பயனே மலர்மா துறையும் மணிமார் பினனே
பதுமா சனனும் நிதிசே கரனும் பரமே சுரனும் சசிநா யகனும்
புதுமா மலர்தாய் துதிநாயகனே புகழார் துளபத் தொடைதோ ளவனே
மதுகை டவரை வதைசெய் தடியார் மனமே விடுகின் மலர்த்தாள் சரணே.
திரிவிக் கிரமா வறிவிற் குரியாய் செழுமா மறையாள் துதிநாயகனே
பொருவிலரவத் தணையார் புயலே புனிதப் பெரியார் மனமே விறையே
நெரிவிலடிமார்ச் கருள்தூ யவனே நிமலா விமலா நெடுமா யவனே
விரைவண் துளபத் தொருதா ரவனே விஜயன் துணைவா சரணம் சரணம்.

வேறு.

வாமனா மாணியாளேய் வறியனாய்ப் பிச்சைகேட்டோய்
மாமனே வாழ்க்கைத்தேரு மைந்தலாய் நடித்தகோலா
சாமனே மகனாய்ப்பெற்ற கடவுளே கருணைமூர்த்தி
ஏமனேக் காணாதன்றோ இறைவனிற் கண்டகண்ணே. 8

வேறு.

ஸ்ரீதரனே ஸ்ரீபதியே ஸ்ரீநிதியே ஸ்ரீஹரியே
மாதவனே எளியவனேன் வறுமையெலாந் தீர்த்தெனையே
ஆதரவாய்க் காத்தருளி அச்சமிலா வாழ்வுடனின்
பாதமலர் துதித்தேத்தும் பண்புமெனக் கருள்வாயே. 9

வேறு.

இருடி கேசா இறையவனே இமைமோர் போற்றும் பெருமானே
கருட னிருக்குக் கேதனனே கவின்சேர் கமலைக் குரியானே
புருடப் பிறப்பி லுத்தமனே புனிதர் பராவும் தாளவனே
தருணக் கருணை செயவேண்டும் தரணி யளந்த தயாபரனே. 10

பதம நாபப் பெருமானே படியை யளக்கும் நெடியானே
கதுமென் றடியார் முன்தோன்றும் கருணைக் கடலே கரும்புயலே
புதுமை பழமை யானவனே புலவோர் புகழும் பெருந்தகையே
முதுமை காண வைகுந்தா முகுந்தா நினது பதம்போற்றி.

11

தாமோ தரனே வாமனனே தரணி யளந்த விக் கிரமா
நாமோ திதிதற் குரியவனே நலமார் கருணை ஸ்ரீதரனே
மாமோ கத்தி லலைந்திடுமென் மயிலைத் தீர்க்கப் பணிகின்றேன்
ஆமோ நினக்குச் சினமென்மேல் அரசே கருணை புரிவாயே.

12

மனன ஸ்துதி.

சீர்கொண்ட கலைமகளும் திருமகளும் விளையாடும்
ஏர்கொண்ட வாவிகளும் எழில்மதிலுஞ் சோலைகளும்
கார்கொண்ட கோபுரமும் கவினல்லிக் கேணியிலே
நீர்கொண்ட புயலெனவே நிலவுவன்எம் பெருமானே.

1

செங்கமலத் திருமுகமும் செழுந்துளப நறுந்தாரும்
தங்கநிறக் கொடிபடர்ந்து தவழுகின்ற மணிமார்பும்
துங்கவளப் பட்டுடையும் சுடராழி சங்குறையும்
பங்கயக்கை கான்மலரும் படிநன்முனம் தோன்றிடுமே.

2

முக்கனியும் செழுந்தேனும் மூதுலகி லரிதான
எக்கனியு மிணையாமோ எம்பெருமா னுன்னுடைய
பக்கமிருந் துன்புகழைப் பாடுதமிழ்ச் சுவைதனக்கே
திக்கனைத்தும் தொழுதேத்தும் திருவல்லிக் கேணியனே.

3

பரந்தாமா நின்னிரண்டு பாதமலர்ப் பணிவோர்கள்
நிரந்தரமாம் சுகமடைந்து நீணிதியைப் பெறுவதனால்
பரிந்துனது திருநாமம் மறந்துதொழும் பரிசினர்க்கும்
வரந்தனைத்தந் தளிப்பதுமுன் வழக்கமெனக் கண்டேனே.

4

தேவாதி தேவர்களும் தெரிசித்தற் கரியானே
மூவாத திருவுருவோய் மூவருளுஞ் சிறந்தானே
ஜீவாதி ராசிகளுட் சிறிதுசர ணடைந்தாலும்
வாவாவென் றருள்புரியும் வழக்குணக்கு மாறுவதோ.

5

சூதரனைப் பூவணையாய் பூங்குடையாய் பூம்பட்டாய்
ஆதரவா மரியணையாய் அருஞ்சுடர்ப்பொன் மணிவிளக்காய்
போதரவே உகந்தருளும் பொன்கலந்த மணிமார்பன்
பாதமல ரிணைபரவும் பண்புவரப் பெற்றேனே.

6

நீர்கொண்ட மேக நிறத்தானே நின்மார்பின்
சீர்கொண்ட செம்மைத் திருமகளார் வீற்றிருக்கை
ஏர்கொண்ட வானத் திடையுதித்த மின்னலைப்போல்
நேர்கொண்ட காட்சியதென் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காதே.

7

திருவிருக்கு மணிமார்பா தீனர்களுக் கணுகூலா
மருவுசிறு வனைக்காத்த மடங்கலெனுந் திருவாளா
பெருமைபெறு திருவல்லிக் கேணிவளர் பெருமானே
அருமையுறு வேங்கடவா அடியேனை யாண்டருளே.

8

செந்திருவை மணிமார்பிற் சேர்த்துலகைக் காத்தளிக் கும்
பைந்துளபத் திருவலங்கற் பரம்பொருளே அடிமையெனை
நந்தலிலா உனதுபுகழ் நவிலவருள் செய்தெனது
சின்தையெலா மிறைவாவன் சேவடிக்கே வைத்தருளே.

9

மந்திரங்கள் ஐயுந் தறியேன் மனமடங்கப் பயின்றறியேன்
இந்திரிய வசமாகி இருப்பதற்கே பழகி விட்டேன்
சந்தமறை புகழ்ந்தேத்தும் தனிக்கருணைப் பெருமானே
கந்தமலர்த் திருமார்பா கடையேனைக் காத்தருளே.

10

பதிதனையும் பாவனையுப் பரமசுகம் பெறவருளும்
அதிகருணைப் பெரும்புயலே ஆதிபரம் பொருளேமுன்
விதிவசத்தால் கடுந்தயரில் வீழ்ந்துழல்வே நென்றுமெற்குக்
கதியுனது திருவடியே கடைக்கணருள் நோக்குவையே
சங்குசக்ர மேந்துகையா சதுர்மறைகள் போற்றுமையா
குங்குமச்சாந் தணிந்தமெய்யா கூவளந்த தாள்கொடியா
பங்கயக்கண் ணுவெனையா பதுமவதி மகிழ்கணவா
வங்கவலைக் கடல் கடந்தாய் வந்தெனையாள் வேங்கடவா.

12

ஒளியிழந்த சந்திரன்போல் உருமாறி யிருக்குமெனைக்
களிமகிழ்ச்சி செய்யஉன்றன் கழலினையைப் போற்றுகின்றேன்
நளினவிழிப் பொன்மகளார் நலந்துய்க்கும் பெருமானே
அளியினங்கள் விருந்துசெயும் அணிதிருவேங் கடத்தரசே.

13

குஞ்சரத்துக் கருள்புரிந்த கோமானே கோவேனின்
கஞ்சமலர்த் திருமுகமும் கருணைபொழி விழியினையும்
அஞ்சலெனுந் கரதலமும் அழகொழுகும் உருவமுமென்
நெஞ்சகத்திற் குடியிருக்க நீயருள்செய் பெருமானே.

14

மூவுலகை யுண்டமிழ்ந்த முழுமுதலெம் பெருந்தகைனின்
சேவடியைப் பாடவருள் செயவேண்டு மடியனுக்கே

தேவருட னிந்திரனும் திசைமுகனுங் கரமுகிழ்ப்ப
பாவமெலாம் பொடிபடுத்தும் பஞ்சவர்சே ருபதியே.

15

சொன்னாலும் வாய்மணக்கும் சொல்லுவதைக் கேட்டசெவி
எந்நாளு மதைவிரும்ப இனிக்குமருள் வாக்கருள்வாய்
அந்நாளில் ஐவர்தமை அன்புடனே ஆதரிக்க
முன்கு வந்தருள்செய் மூவர்களுள் முன்னவனே.

16

வேறு

முல்லையரும்பி னருங்கோவை முறுவல் பூத்த முரஹரியே
கல்லை நிகர்த்த மனத்தினனும் கசட்டுறொருகா லுரைக்கின்ற
சொல்லை மதித்து நினதருளைச் சொரிதலியல்பா யிருத்தலினால்
எல்லை யகன்ற அன்புளர்மாட் டிறையே நினது தயைக்களவோ.

17

தோன்றி மறைபா தொருபடித்தாய்த் துவளு மிருமின் னற்கொடிகள்
ஆன்ற புயலுக் கிருபுறமும் அழகு காட்டும் வகையேபோல்
ஈன்ற உலகைக் காத்தளிக்கும் எழிற்பூ மாதும் புவிமாதும்
தோன்ற நடுவே விளங்குகின்ற தொன்மா யவனென் மனத்தானே.

18

வேறு.

மரகத மலையைப்போலும் மறுவிலாப் பசுமெய்யோடு
கரதலச் சங்கோடாழி கவினுறு தோற்றங்கொண்டு
விரதிய ரமரர்போற்ற விளங்குபொன் மகளிளோடே
உரகமேற் பள்ளிகொண்ட உத்தமற் கடிமைநானே.

19

திருவளர் மார்பாவென்றும் தீனரகுகனே வென்றும்
தருவளர் கரத்தேதங்கும் சங்குசக்கரத் தோ யென்றும்
மருவளர் துளபத்தாரார் மன்னனே கண்ணவென்றும்
உருகுமெய் யின்பம்போன்ற தொன்றுமில் வுலகிலின்றே.

20

வேறு.

செங்கமலத் திருவிழியும் நகைபூத்த மலர்வாயும் சிறப்பு வாய்ந்த
தங்கநிறத் திருமகளார் குடியிருக்கு மணிமாற்புந் தடந்தோட் டாரும்
துங்கமலர்க் கரச்சங்குஞ் சோதியொளி ராழியுடன் துணைத்தாட் போதும்
மங்கலமார் பட்டுடையு மடையாளம் வேங்கடமா மலையு ளார்க்கே.

21

வேறு.

சகல ஜீவ ராசி களையும் சர்வ லோக வாசி களையும்
மிகவும் கருணை காட்டி யாள மீன மாகி வந்த தேவா
தகத கென்ன ஓங்கு தீயில் சருகு பட்ட தொத்த வெண்ணை
இகழ்வை யாயின் கதியொன் றில்லை எளியனுக்கு வேங்கடேசா.

22

அனந்த கோடி பாவஞ் செய்தேன் அறங்க ளொன்றும் செய்ததில்லை
மனந்த ளர்ந்து மதியிழந்து மயங்கி நின்று வாடுகின்றேன்
சினந்தெ னைய சீற வேண்டாம் சிறிய னுக்கோர் கதிபு யில்லை
அனந்த பத்ம நாப வுன்றன் அடிகட் கென்னை யடிமை கொள்ளே.

வேறு

நான்படும் பாடு நவிலுதற் கரிது நாதனே எனக்கருள் புரிவாய்
தேன்பொழி சோலைத் திருவேங் கடமாம் செழுங்கிரி யுறைதரு மிறையே
மான்விழி மழலை இளங்கனி மொழியை மார்டகத் தணிந்தஎம் பரனே
ஏன்வருந் துவதென் றொருமொழி யுரைத்தால் என்னத னுற்குறையாமோ.

வேறு.

மயிலாடும் வேங்கடத்தும் மறைபாடு மயோத்தியினும்
குயில்பாடு மரங்கத்தும் சோயிலூர் குடந்தையினும்
வயல்வளஞ்சார் காஞ்சியினும் வயங்கல்லிக் கேணியினும்
செயமுடைய நாரணனார் திருவருளைப் பெறலாமே.

25

செங்கமலத் தனித்தேவுந் திருமுகமைந் தமர்சோவும்
பங்கமல மறவழுத்திப் பணிசெய்பரஞ் சுடர்ச்சோதி
பொங்கமல ரிதயமெனப் புகழுறையு ளன்புகொடு
தங்குமலர்த் திருவடியென் றலையணியு நிலையருளே.

26

வேறு.

நன்றென்றுந் தீதென்றும் நலமிக்க பேரறிஞர் நவிலி ரண்டில்
என்றென்றும் ஒருசிறி தும் நன்றிசெய்தா திருக்கின்ற வெளியேன் யானும்
குன்றென்றும் மலையென்றும் குவித்துள்ள கொடும்பாவக் கூட்டந் தன்னை
இன்றென்றே யாக்கியருள் செயவேண்டும் திருவரக்கத் தெம்பிரானே.

வேறு.

வெல்லரும் புலன்போ மார்க்கம் வியந்துநா னெந்த நாளும்
புல்லரும் புல்ல வஞ்சம் புரைசெயத் துணிந்தே னந்தோ!
சொல்லரும் புகழா ருன்பொற் றுணையடி மகிழ்வி னேத்தும்
நல்லரும் பெரும்பே ரெய்தும் நானெந்த நாளோ எந்தாய்.

28

மானிள விழியார் மீது வைத்தமா லொழிய கில்லேன்
மானில வாழ்வை நம்பி வருந்தவே முயலு கின்றேன்
ஏனினைத் தடையென் றேமன் எதிர்வருந் காலத் தெங்நன்
நானுன்ற னருளிலாது நயந்தெதிர்த் திடுவனம்மா.

29

மனத்துயர் தீர்க்க நின்ற வள்ளலுன் னடிகள் போற்றி
கனத்தவென் பாவம் தீர்க்கும் கண்ணநின் கழல்கள் போற்றி
சினத்திடு கிரக தோஷம் தீர்த்திடும் முதல்வா டோற்றி
அனைத் துமாய் விளங்கு மெங்க ளடிகளே போற்றி போற்றி.

30

தகாவதார ஸ்துதி.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

- தேன்முக நறுமலர் நான்முக ஞாப்பெறு
திருமறை வவ்விய பெருமதி கேடனும்
துச்சசோ முகற்கொலு மச்ச! போற்றி
பெருங்கடல் கடைய வருங்கிரி யொன்றை
5 ஓர்முது கேந்திய கூர்ம! போற்றி
தரணியைச் சுருட்டிய இரணியக் கண்ணனை
நிராகரித் தழித்தருள் வராக! போற்றி
தானென நின்ற ஈனக் கனகனை
நிரசனம் செயவரு நரசிங்க! போற்றி
10 மாவலிக் குதவ ஆவலின் மேவிய
தாமரைத் தார்புனை வாமன! போற்றி
மூவடி சொமெண் டாவி யளந்த
பரமனாத் திரிவிக் கிரம! போற்றி
கலக மன்னர்தம் வலிகெடத் தோன்றிய
15 தோமறு பரசு ராம! போற்றி
தரும மனைத்துங் கிரம முறவரும்
பூமகிழ் தசரத ராம! போற்றி
பாரத மென்னும் போரது நிறக்க
இத்தரை சேர்பல பத்திர! போற்றி
20 பூபா ரங்கெடக் கோபால னாகிய
விண்ணவர் பரவுங் கண்ண! போற்றி
கலியுக முடிவில் நலமுத விடவரு
நற்கரு ணாகரக் கற்கி! போற்றி
எல்லா வுயிரு மினிமையி னேங்க
25 ஆரணம் போற்று நாரண! போற்றி
சாற்றுநின் பொன்னடி போற்றி
நீப்பற நின்றெனைக் காப்பதுன் கடனே.

வேறு. ஆசிரியப்பா.

- தாமரை புரையும் காமரானனமும்
மாமறை விளக்கும் மதுரவாசகமும்
கருணையே பொழியும் இருமலர்க்கண்ணும்
மருளிலா மனமும் வாய்க்க வெய்தி
5 அன்புரு வாயுயி ரனைத்தையும் வளர்த்தே

- இன்பந் துய்க்கும் இணையிலாப் பெரியோர்
 கூட்டத் திருந்தே வாட்ட மொழிய
 ஆட்ட பாட்ட வோட்ட மகன்று
 நாட்ட மெம்பெருமான் தாட்டுணை யிருத்திச்
- 10 சேட்ட முற்று சினமுத லற்று
 மைவழியார்தம் நொய்வலை யுறாமல்
 வஞ்சகர் நட்பில் நெஞ்சுழ லாமல்
 ஆனந்த வாழ்வை யடியவன் பெறவே
 சிந்தையும் வாக்கும் செயலுநிற் காக்கி
- 15 வந்தனை செயலின் மலர்த்தா ளடைந்த
 எளியனைக் காத்தற் கிசைந்திட வேண்டும்
 காமமும் பொய்யும் கலந்தவ னென்றும்
 பாவமும் பழியும் படைத்தவ னென்றும்
 வஞ்சமே நிறைந்த நெஞ்சின னென்றும்
- 20 எள்ளி யரசே தள்ளி விடாதே
 தாயும் தகப்பனும் தாரமு முறவும்
 சேயுஞ் சினேகரும் செறிந்தபல் லினமும்
 அரும்பொரு ளுளதேல் விரும்பியே வருவார்
 உண்டுதித் தென்றும் கண்டதைக் கேட்பார்
- 25 திண்டிற் றுரைப்பார் திப்பிய னென்பார்
 தொண்டிசெய் வார்போல் அண்டியு மிருப்பார்
 கைப்பொரு ளொழிந்த அப்பொழு தேயே
 கெட்டவ னென்பார் சட்டைசெய் யார்கள்
 உண்டி யுதவார் ஒன்றுமே பேசார்
- 30 சுற்றமு மெண்ணார் தொன்மையு நண்ணார்
 வீட்டைவிட் டன்றே ஓட்டவும் பார்ப்பார்
 ஆதலால் உலக மீதுறு மாக்களை
 அணுவுந் கருதுந் துணிவி னீங்கினேன்
 என்றுமோர் படித்தா யிருக்குநின் னருளையே
- 35 இன்றுநல் லறிவா லெண்ணினேன் எளியேன்
 கண்ணினை யுன்றன் கவினுருக் காண
 நண்ணின் புசுழால் நாத்தமும் பேற
 திருப்புகழ் கேட்டுச் செலிமகிழ் தூங்க
 இருப்பன நெஞ்சம் இளகியே கனிய
- 40 மன்னரே முதலாய் வானவர் யார்க்கும்
 வணங்காத் தலையுன் வாரிச மலர்க்கே
 வணங்கியா னந்த வாரியிற் படிய

- அருள்செய வேண்டு மமரர்நா யகனே
 குன்ற மெடுத்தான் குலங்களைக் காத்த
 45 திண்டிற லிறையே தேவே போற்றி
 அண்டர்கள் போற்றும் அரசே போற்றி
 நீலப் புயலா நெடியோய் போற்றி
 சீலத் தவர்தஞ் செல்வமே போற்றி
 பங்கயக் கண்ணூர் பரமனே போற்றி
 50 செங்கம லத்தாட் செவ்வியோய் போற்றி
 பொன்னொளி ரகலப் புண்ணியா போற்றி
 மன்னனே போற்றி மாயனே போற்றி
 கண்ணனே போற்றி கடவுளே போற்றி
 எந்தையே போற்றி ஈசனே போற்றி
 55 சுந்தர முகத்துத் தோன்றலே போற்றி
 பதும நாபப் பரமனே போற்றி
 விதுரனார் வீட்டு விருந்தே போற்றி
 புண்ணிய ரேத்தும் பண்ணவ போற்றி
 அன்புடை யார்தம் இன்பமே போற்றி
 60 தென்மது ராபுரிச் செல்வனே போற்றி
 திருவரங் கத்தமர் தேவனே போற்றி
 மருவளர் சோலை மலையனே போற்றி
 விச்சையார்ந் தொளிருங் சுச்சியோய் போற்றி
 மரகத வடிவார் வரதனே போற்றி
 65 ரூடந்தையம் பதியிற் கிடந்தவா போற்றி
 கடிகா சஸத்துறை அடிகனே போற்றி
 வதரியாச் சிரம வள்ளலே போற்றி
 வேங்கட வரைவரும் வித்தகா போற்றி
 கோவிலார் வாழும் காவலா போற்றி
 70 திருப்புல் லாணி விருப்பனே போற்றி
 எவ்வுண் மேவிய எந்தையே போற்றி
 ஆர்த்த புகழார் அல்லிக் சேணி
 பார்த்தசா ரதிலின் பதமலர் போற்றி.

சார்வாழி ககனம்வாழி கடவுண்மா மறைகள்வாழி
 டார்வாழி மாங்கிலையர் பயன்றரு செங்கோல் வாழி
 சோர்வாழி கடக்கத்தோன்றித் தோத்திர மாலைவாழி
 சீர்வாழி படிப்போர் கேட்போர் செழிப்புற வாழி வாழி.

HISTORY
OF THE
TAMIL PROSE LITERATURE.

PREFACE.

RE-PRINT.

TOWN PRESS, CONJEEVERAM.

1928.

Copy-Right Registered.

PREFACE.

This dissertation was written by me twenty-four years ago (1904) when I had to appear for the M. A. degree examination in Tamil. The copies then printed soon ran out of stock and I had till now neither the time nor the opportunity to revise and enlarge the book. I have merely re-printed the book as it stood.

V. S. Chembayya Pillai, M.A.

(Dr. Registrar)

Asst. Regr. of M. S. Companies,

MADRAS.

MAHARAJA

1928-2-1928

CONTENTS.

	PAGE.
Introduction ...	1

CHAPTER I.

A. The Dearth of Tamil Prose ...	5
B. The Utility of Tamil Prose ...	7
C. The Province of Tamil Prose ...	8

CHAPTER II.

THE HISTORY OF THE TAMIL PROSE LITERATURE.

Early Period-Before 200 A. D. ...	14
Medieval Period (1) A. D. 200-A. D. 600 ...	22
(2) A. D. 600-A. D. 1500 ...	23
Modern Period-1500 A. D. -X ...	34

CHAPTER III.

The Leading Characteristics of the Tamil Prose diction & conclusion ...	50
Illustration. ...	58
Addenda. ...	59

ERRATA.

Page (பக்கம்).	Line (வரி)	Error (பிழை)	Correction (திருத்தம்)
1	5	'meagre and internal'	'meagre internal'
7	31	நாய்கடிகள்	நாய்கடின்
16	27	மறற்கெழு	மறங்கெழு
„	32	தெழிஇக்	தெழீஇக்
30	34	நச்சினர்க்கினியம்	நச்சினர்க்கினியர்
32	1	சேடியார்	சேடியர்
39	1	reat	great
Addendum I.	29	நீர்க்கடலுஞ்	நீர்க்கடலுஞ்

HISTORY OF THE Tamil Prose Literature.

INTRODUCTION.

Successful researches are being carried out by eminent Tamil Scholars to ascertain the chronological history of the development of Tamil Literature. To trace the history of the Tamil Prose Literature with the help of scanty historical records, meagre and internal evidence from ancient, medieval and modern Tamil works is by no means easy. The bright sky of ancient Tamil Literature is hidden from our view by the cloudy overcast of want of historic spirit among the Tamilians. What the British Pindar says of the vast ocean that "Full many a gem of purest ray serene, The dark unfathomed caves of ocean bear" may with equal appropriateness be said about the ocean of Tamil Literature. And with the occasional but very valuable aids that we derive from Epigraphists and Archæologists, we have been able to descry now and then glimpses of the gems of Tamil Literature; and it is a very noteworthy fact that both the oceans have a blemish in common; both of them do not suit the public taste, the one by the absence of fresh sweet water and the other by the absence of readable Prose works; the former stain is not within the capacity of human powers to be removed; but the latter one is not so; proper exhortation to the educated Tamil students can, though not in the near future, at no long time to come, make up this

sad want *. This explains why the subject 'The Tamil Prose Literature' is here taken up for our dissertation. At a time when the want of Tamil Prose is being so much felt, a dissertation on that subject will not be altogether unwelcome. It is true that the field and scope of Tamil Prose are comparatively insignificant when considered side by side with those of Tamil Poetry; yet, Tamil Prose considered by itself is a good subject and in fact a pretty long subject for a dissertation. † "Little need be said," writes Prof. Minto, "to justify taking up Prose by itself. In criticising Poetry we are met by very different considerations from those that occur in the other kinds of composition. What is more, many people not particularly interested in Poetry are anxious for practical purposes to have a good knowledge of Prose style; and when Prose and Poetry are discussed in the same volume, Prose is generally sacrificed to Poetry." These remarks of Prof. Minto apply with greater force and truth, when we take the Tamil Prose Literature into consideration. The scantiness of Tamil Prose is a known fact. Hence (1) it is one of the first duties of a Tamil Student to work for the rapid increase of the Prose sphere; there are, it is true, other duties equally important. (2) The publication of old works is a very important and at the same time a responsible duty. Arumuga Navalar and Damodaram Pillai did great good to the Literature by their publication of old classics and other works; the post of honour in this field rightly belongs also to Pandit V. Saminadha Aiyar. His editions of *chintamani*, *Silappatikaram*, *Manimekalai* &c, are one and all excellent and he richly deserves the high encomiums poured on him from every quarter. ‡ "M. Vinson in noticing the Pandit's edition of *chilappadikaram* talks of 'sa science profonde, de

---

* Vide Addendum I.

† Minto's Prose Literature : Preface.

‡ The Malabar Quarterly Review. Mar, 1904.

son zele infatigable et de son talent experimente" (his profound knowledge is seen in his indefatigable zeal and talent.) (3) The long neglected field of the Tamil Drama has been recently taken up by scholars well acquainted with the Literature of the East and that of the West, with the result, that in the short space of a decade more than twenty dramas of high merit have been published ; of these ' Manon-maniyam ' and ' Kalavathi, an original drama ' deserve high appreciation. (4) Biographies and Prose translation from select English works are also necessary. * "Histories describing hard stern facts and stories relating to the actual realities of life have yet to be clothed in forms suited to modern times." And (5) Tamil Scholars should help the Epigraphists in their praiseworthy endeavours. The study of Epigraphy has done immense good by throwing light on the dark periods of mediæval and modern history. " The rise in the study of Epigraphy during the last twenty years has, indeed, already yielded some direct information of importance, about the literary and religious history of India, by fixing the date of some of the later poets as well as by throwing light on religious systems and whole classes of literature" † The age of Tiru Gnana Sambandhar, for instance, was fixed to be the early years of the 7th century A.D. only with the aid of archæological researches.

We shall here give an instance where Epigraphy helps in corroborating a date already known. Niramba Alagia Desikar, the author of Setu-puranam, lived towards the close of the Sixteenth century. The basis for placing his age there is the fact that he was the teacher of Ati-vira-Rama ; ‡ this poet-king came to the throne in 1565 A.D. We have

---

* Vide " Introduction to ' Akbar.' "

† Vide Arthur A. Macdonell's ' History of Sanskrit Literature.' p. 10.

‡ Vide Dr. Caldwell's Comparative Grammar p. 145.

another evidence which gives us the same date. Sambandha Munivar, the author of Tiruvarur Puranam, was * the disciple of Niramba Alagiar. He gives 1514 Saka (1592 A.D.) as the date of having produced his work before a learned assembly at Tiruvarur. From this we are able to say that Ati-Vira-Rama and Sambandha Munivar were contemporaries ; further, in the very last sentence of his Setu-Puranam, Niramba Alagiar refers to a sage called † Rama Natha Munivar.

Who was this Ramanatha Munivar? When did he live? As his name is mentioned at the very close of the great work, he must have been, very probably, the teacher or Guru of Niramba Alagiar. We are glad to find definite information about this sage given in Dr. Burgess's 'Archæological survey of Southern India ‡ There it is said that "in the Saka year 1520 (1598 A. D.) the learned sage Ramanatha built the victorious Adal-mandapam of the Rameswarem temple" § He is also referred to as 'the prince of sages who is well versed in all the rites and Agamas of the Saiva

---

* "எங்கள் குருவிரம்ப வழகனெனுங் குணக்குன்றைத் துதித் துறைஞ்சிக் குறித்து வாழ்வாம்."

"பார்புகழ் சகாப்த மாயிரத் தைஞ்ஞாற்றுப் பதினான்காகிய பிங்கலப்பே ராண்டிற சம்பந்த னரங்கேற்றினானே" Arur Puranam pp. 5, 7

† "மாதவர்கண் மிகவாழ்க இராமநாத மாமுனிவ னீழிவாழ்க மாதோ." Vide Setu Puranam. p. 335.

‡ Vol. IV. page 58.

§ 'சேல்கண்ட வாரி யிலங்கேசன் வெம்பழி தீரமுன்னான் மால்கண்ட கோயி விராமீச ராடல்செய்ம் மண்டபத்தை நூல்கண்ட நற்சக னாயிரத் தோடைந்து நூற்றிருபான் மேல்கண்ட நாளின் முனிராம நாதன் விதித்தனனே.

also, 'தொண்டர்

குற்றங் கடிந்த வரராம நாயகர் கோயிலன்பான் முற்றுந் தவங்கள் புரிராம நாதன் முடித்தனனே.'

system.' Hence we understand that Ramanatha Munivar was a sage and scholar of the age of Ati-Vira-Rama Pandiyan. From the above facts, we arrive at the conclusion that the sage Ramanatha, the poet and commentator Niramba Alagiar, the poet-king Ati-Vira-Rama, his brother and poet Vara-tunga-Rama and the poet Sambandha Munivar were all contemporaries who lived in the closing years of the sixteenth century. The above fact illustrates the value of Epigraphical researches.

Now, we have seen what the chief duties of the Tamil Student are. If he walks in this path of duty without swerving and renders service to his literature by making up its wants, he shall reap the fruit of his noble endeavours in as much as 'the path of duty is the way to glory.'

CHAPTER I.

A. The Dearth of Tamil Prose. B. The Utility of Tamil Prose.

C. The Province of Tamil Prose.

A. The Dearth of Tamil Prose :

The dearth of the Tamil Prose Literature strikes us all the more clearly when we just consider how vast a scope of literature, Tamil Poetry has been covering. "Whatever else she may have wanted" says Dr. Miller, "India has never wanted Poetry" and this is more true of Southern India', (especially of the Tamil Literature), 'than any other part of this vast continent'.* Grammars, dictionaries, biographies, prefaces, inscriptions, treatises on medicine, astrology, astronomy, metaphysical and moral questions were invariably written in metre, so that there was practically no prose. The only branch of Literature where we see the prose style much employed has been that of the

---

* Vide 'Introduction to Akbar'

learned commentaries on ancient works. Hence, the general truth that in all literature Poetry precedes Prose holds good in the case of the Tamil Literature too. “* Music and Rhyme are among the earliest pleasures of the child and in the History of Literature Poetry precedes Prose.” † “The metrical form of expressions is the oldest form of literary language that exists. In the early stages of society it is used for two reasons, first, because, as writing has not been invented it is the only way of preserving memorable thoughts and secondly because in primitive times what may be called the poetical or ideal method of conceiving nature predominates over the scientific method. Imagination is then stronger than reason and the poet is at once the story-teller, the theologian, the historian, and the natural philosopher of Society.” The scientific spirit was something foreign to the Tamilians. The poetical method of conceiving Nature was the main characteristic of the ancient Tamil Poetry. Tamil Poetry has been in existence from the very beginning of the Christian era ; whereas Tamil Prose puts in its appearance only from the time of Constantius Beschi at best (1740 A. D.)

The absence of paper and printing also accounts for the dearth of Prose-writings. To write long prose works on palmyra leaves would be very tedious and it is no wonder that our forefathers did not think it worth while to waste their time in writing stories or tales in prose. The difficulty of the writing materials necessitated them to seek after compression of expression ; and this they found in poetry. This same difficulty accounts for the brevity and terseness of the commentaries on the poetical works. Adiyarkku nallar, after writing an elaborate annotation on the first two lines of the Padhigam of Silappatikaram says ‡ ‘Lest

---

* R. W. Emerson’s Poetry and Imagination. p. 439.

† Courthope’s ‘Life in Poetry and Law in Taste.’

‡ Padhigam, Silappatikaram, p. 17.

the commentary should get too long, I refrain from annotating the whole book in this elaborate fashion.' If our ancient authors had had the same conveniences that we have now, surely, we would now be in possession of elaborate commentaries and a good number of prose works.

B. The Utility of Tamil Prose :

For practical purposes Prose is to be preferred to Poetry. Most of the Tamil scholars wasted their time and energy in the composition of difficult forms of poetry. The number of such forms of composition is innumerable. One of the most difficult of such compositions is what is called the Nirotaga Yamaga Andhadi. This is a curious sort of composition fettered by hard rules ; it must have all the characteristics of a Yamaga Andhadi ; and in addition to these, its special characteristic must be noticed. The lips of the reader should not come in contact with each other, when he reads it, i.e., the letters ட, ம, வ, உ, ஓ must be absent. Only very great poets should try this experiment. The great Poet Sivaprakasara has composed one Andhadi of this kind called * “திருச் செந்தி னிரோட்டக யமக வந்தாதி.” Even now some of the Tamil Pandits (who have not had the influence of Western Culture) rack their brains in the composition of ‘மிறைக்கவி.’ They might with better beneficial results use their time and energy in the composition of Prose works; and thus create a liking in the minds of the Tamil speaking public for their mother-tongue. The chief reason for the neglect of Tamil is the absence of Prose works. Our Tamil Literature may be compared to a town where only gold vases are sold and where ordinary earthenware is absent

---

* Here is one stanza from this Andhadi.

‘கணக்காக நாய்கழிகள் காய நிலையெனக் கண்ணியென்ன
கணக்காக நானிலைத் தெய்த்தே னெழிற்செந்திற் கந்தநெற்றிக்
கணக்காக ஓர்த்த நின்றுண யேயினிக் காதலினுற்
கணக்காக ஓநிகர்த் தேயழி யங்கத்தின் காதலற்றே.’ (உஅ)

in as much as it has excellent poetry and is destitute of ordinary prose.* It is the practical utility of Tamil Prose that should be borne in mind; and every real patron of his literature must work towards its development.

C. The Province of Tamil Prose :

It is of essential importance to consider this question, especially, so far as our Tamil Prose Literature is concerned. There are pieces of old prose writings which do not have the essential elements of prose. Now the question arises 'what is prose?'. The ordinary definition of Prose is 'the common language of men unconfined to poetical measures.' In this sense, of course, almost all our old prose writings are no prose; for example, let us examine the prose passages in the ancient epic Silappatikaram; the rules of scansion can very well be applied and they can be brought under the general heading of the Tamil metre called 'Asiriappa;' the definition which Coleridge gives of Prose may serve our purpose here. Coleridge has 'I wish our clever young poets would remember my homely definitions of Prose and Poetry, that prose is 'words in their best order,' poetry 'the best words in their best order.' † "As the medium in which the Poet works is language, execution in his case is the arrangement of the best words in the best order, the best order being in all but a few anomalous cases, a rhythmical one. The technical laws of verse, however, deal only with 'the best order.' There remain as a part of execution 'the best words.' This section of the definition covers all the intellectual propriety, the moral passion, the verbal felicity, the myriad charms and graces of which 'the best order' is but the vehicle." Now applying this definition to our ancient prose, we may safely assert that it comes under the compass of Prose; for, there we find 'words in their best order' but

---

* Vide Addendum II.

† Chambers's Encyclopædia Vol. VIII. p. 262.

not 'best words in their best order.' Hence, Prose passages where we discern only poetic flow are all to be included in the Province of Prose. It is noticeable that even the prose writings in the commentaries have always a tinge of poetic flow in them; and, in fact, the Tamil writers ancient as well as modern have had a great taste for this peculiar style and most of the commentators including * 'the commentator on Erayanar Agapporul, † Nachchinarkkiniyar, ‡ Parimelalagar, & § Adiyarkku Nallar very often indulged in making use of this peculiar style. This style, which is peculiar to Tamil, does not in any way mar the excellence of good prose; on the other hand, our pleasure is enhanced when we read passages which have the balanced poetic flow. It is noticeable that this poetic flow does not suit the English Language; and passages, which have poetic

* The style of the Agapporul commentary has a classic poetic flow. eg

P. 27 'கருங்குழற் கற்றை மருங்கிருத்தி அவகழு நுதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித் தளிர்ப்ப முயங்கி &c.,

† Nachchinarkkiniyar's style has a simple and fine poetic flow.

பறந்து செல்லுஞ் செல்லிலே தருக்கின:பாத்தலை யுடைய போரிலே திரிவன.' P. 605, Chintamani.

‡ The terse style of Parimelalagar has also the poetic flow. He defines கூடாநட்பு thus;

'அஃதாவது, பலகைமையா நைத்தாற் கூடாதிருந்தே, நமக்கு வாய்க்கு மிடம்பெறுந் துணையும் புறத்தாற்குடி யொழுருவார் நட்பு.'

§ Adiyarkku Nallar's style has much poetic flow in it. His notes on the first two lines of the Padhigam of Silappatikaram have extreme poetic flow. Pandit Saminatha Aiyar has noted this in his preface (P. 12,) 'இவ்ருடைய உரைநடை சிற்சில விடத்து எதுகை மோனை முதலியவற் றோடுகூடி இனிய சுவை பயந்து செய்யு ணடையாக வமைந்துள்ளது.'

flow in them, are not much appreciated by English Writers. "The rhythm of prose must, in order to be good of its species, be unrecurrent. No greater fault can be committed in prose than the intentional or even accidental introduction of passages which can be read as verse, that is, as recurrent rhythm." *

The Grammar Sutram which defines the province of Prose is put in the Seyyul Iyal of Tolkappiyam. How could a sutram which defines the province of *Prose* have found a place in the *Seyyul Iyal* of Tolkappiyam? This question naturally leads us to examine the original meaning of the word 'Seyyul.'

History of the word 'செய்யுள்':—The first meaning of the word 'செய்யுள்' (Seyyul) is to be got from its derivation. † 'Seyyul' means that which is made or composed; hence a composition or work. This primeval meaning of the word 'Seyyul' may also be noticed in the expression 'உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்' applied to such works as Perundevanar Bharatam and Silappatikaram. If we give 'Seyyul' the present meaning of Pattu (பாட்டு) poetry, பாட்டுடைச் செய்யுள் makes no sense. உரை is prose, பாட்டு is poetry, and செய்யுள் is composition; hence, உரை யிடையிட்ட

---

* Chambers's Encyclopaedia. Vol. VIII. p. 259.

† It has been recently found out that the printed commentary on the Seyyul Iyal of Tolkappiyam is Perasiriyar's, not Nachchinarkkiniyar's, as was hitherto believed. i. Vide Perasiriyar's commentary, Seyyul Iyal, P. 687, [L. 16] Tolkappiyam, "பாய்த்துள் விக்குள் என்றற் போலச் செய்யுள் என்பது உந் தொழிற் பெயர்." ii. Note Ilakkana Vilakkam [P. 838. L. 27] செய்தவினாற் சொல்லுஞ் செய்யுளாதல் பெற்றும். iii. Note Ilakkanakkottu Urai, pp. 90-1. உரை செய்யுளாமோ வெனின் "செய்யுளைனுஞ் சொற்குப் பொரு ளோர்ந் துமுணர்க."

பாட்டுடைச் செய்யுள் means 'composition in which the poems are interspersed here and there with prose, i. e. poetical composition in which prose is intermixed. That 'Seyyul' meant only written composition, without regard to its quality, may also be noticed from the old use of such expressions as * பாட்டுடைச் செய்யுள், உரைச் செய்யுள் (prose composition) and † சூத்திரச் செய்யுள் (grammar sutrams). Hence, the original meaning of the term 'உரைச் செய்யுள்,' applied to prose, was only 'prose composition' not prose-poetry.

Now, let us examine the place given to Prose in the Tamil Grammars. First, let us begin with the Tolkappiyam. A study of the Seyyul Iyal reveals to us that Tolkappiyar divides Seyyul (all compositions) into two main divisions, (i) Compositions where all the requisite rules (the number of feet &c.) of metre are strictly observed and (ii) Compositions where the number of feet is not limited. ‡ Under the latter division are included Prose, Commentaries, Sutrams &c. The commentator on Seyyul Iyal (Perasiriyar) distinctly says that Sutrams are not Pattu; § whereas he scruples not to use the expression சூத்திரச் செய்யுள் † Hence we clearly see that the term Seyyul is greater in denotation and less in connotation than the term Pattu, i. e. the term Seyyul (composition) is the genus and the terms Pattu (poetry), Urai (prose) and Nool (Sutrams) are all its species; and "a genus has no meaning apart from the two or more species

* Vide Silappatikaram, padhigam, 59-60. "சிலப்பதிகார மென்னும் பெயரா, ண்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச்செய்யுள்." Vide P. 3, சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை, பாட்டுடைச் செய்யுள் = உருவாகிய பாட்டுக்களையுடைய காவியம்.

† Vide p. 739. Porul Adikaram, Tolk.

‡ Vide Illustration (at the close of this dissertation.)

§ 'சூத்திரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின் படா; பாட்டும் உரையும் நூலும் என வேறேதினமையின்.' P. 742

L. 32-3. Porul Adhikaram, Tolk.

into which it is divided ; nor has a species apart from the containing genus.”* And this justifies the use of the expressions பாட்டுடைச் செய்யுள், உரைச் செய்யுள் &c.

But the word ‘Seyyul’ began to narrow in its meaning and it is one of those cases where specialisation in meaning has taken place. Poetry being the most difficult of compositions, the term ‘Seyyul’ came to be restricted to poetry alone.

The author of Vira Soliyam includes under ‘Seyyul’ both Poetry and Prose ; and, as he chiefly followed the rules of Sanskrit grammar he gives the names of பத்தியம் (Padyam) and கத்தியம் (gadyam) to Pattu and Urai, respectively. He says,

“பத்தியங் கத்திய மென்றிரண் டாஞ்செய்யுள் பத்தியமே
 லெத்திய பாதங்க ளால்வந் தியலு மெனமொழிந்த
 கத்தியங் கட்டுரை செய்யுளின் போலி கலந்தவற்றோ
 டொத்தியல் கின்றமை யாலொன்று தாமு முரைத்தனரே.”†

It is noticeable here that the word ‘Seyyul’ is first used in the original sense of ‘Composition’ and secondly in the narrowed sense of ‘Poetry’. This shows that the Vira Soliyam age marks the transition stage in the meaning of ‘Seyyul.’

The next stage reveals that ‘Seyyul’ almost lost its original meaning. Vaidyanatha Desikar, the author of Ilakkana vilakkam follows the plan of Tolkappiyar and he speaks of Prose in the very last sutram of Seyyul Iyal. Since he gives a place for Prose in the chapter on Seyyul, we are led to think that the ‘Seyyul’ in Seyyul Iyal has its original sense, viz, composition. But his son Tyagaraja Desikar, the writer of Pattiyal (which only means ‘the chapter dealing with the several kinds of Poetry’) wrongly took உரைச்

* Welton’s Logic. Vol. I. p. 81.

† Virasoliyam. Yappuppadaalam, 6.

செய்யுள் to be the equivalent of prose-poetry and he speaks of the province of prose in his Pattiyal. Properly speaking the 143rd. Sutram 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினும்' of Pattiyal (Ilakkana vilakkam) ought to have found a place in the preceding chapter (Seyyul Iyal.)

The acute brain of Esana Desikar, the writer of Ilakkanakkottu clearly perceives that 'Seyyul' has narrowed in its meaning. In the last sutram of his Ilakkanakkottu he discusses the question how Prose and Sutrams can be called 'Seyyul.' A keen study of his own commentary on his sutram will clearly reveal to us that he tries to reconcile the original meaning of Seyyul with the narrowed meaning; in fact, he argues that Prose is 'Seyyul' in both its meanings. This is the line of his argument. * The use of the term உரைச் செய்யுள் in the sense of 'Prose composition' is justifiable since we have the sanction of usage and since the very derivation of the word 'Seyyul' allows its usage. † The use of the term உரைச் செய்யுள் in the sense of 'Prose-poetry' is allowable since prose passages are invariably written with the poetic flow.

During Beschi's time (1730 A. D.) the present notion that Seyyul and Pattu are equivalent crept in. In the commentary on sutram 250 of Tonnul Vilakkam we notice that gadyam or prose is considered to be prose-poetry. Hence it is that the work Konrai-Vendhan (கொன்றைவேந்தன்)

* 'உரைச் செய்யுள் எனப் பலரும் ஆளுதலான்' உணர்க் ;
'செய்யுளென்னுஞ் சொற்குப் பொருளோர்ந்து முணர்க்.'

Notes on Sutram 131. Ilakkanakkottu.

† 'உரை செய்யுளாமோ வெனின், "விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன வொழிதலும்," "பொருப்பு வில்லிபால் விருப்ப மிலரே" என வாசகங்களைச் செய்யுளுறுப்புத் தோன்ற எழுதலாற் செய்யுளாம் என்க. Notes on Sutram 131, Ilakkanakkottu.

is given as an example of gadyam work.* Since Beschi's time, 'Seyyul' has always been used in its narrow sense of 'Poetry;' The writer of the History of the Tamil Language says 'It is a pity that Prose should thus be regarded as a kind of Poetry; it is this crooked notion that hinders the free development of the Tamil Prose Literature.' † But we have noticed, by a careful inquiry into the meaning of the word 'Seyyul,' that the term 'உரைச்செய்யுள்' originally meant 'Prose Composition,' that it did possess a separate sphere for itself as a species of composition, and that the confusion in the writings of the later writers was due to their not noticing the original meaning of the word 'Seyyul.' Since the word 'Seyyul' has now the definite meaning of 'Poetry,' the term 'உரைச் செய்யுள்,' for 'Prose' has almost become obsolete. Anyhow, Prose has now begun to create a new sphere for itself and it is on the right lines of improvement.

CHAPTER II.

History of the Tamil Prose Literature.

Early Period-Before 200 A. D.

The Tamil word for Prose is 'Urai-Nadai' ‡ (உரைநடை) which means 'the speech on foot'; and it will be interesting to observe that the Latin expression 'Oratio pedestris' for Prose means also 'speech on foot,' i. e. 'the language that walks and does not profess to fly'; and as this was the style that could possibly be used in writing commentaries, they were also given the name of 'Urai'; and Tamil Prose has

* "இலக்கணஞ் சிதையினு மிலக்கணப் பாவின்டையோ
டொப்ப வருவன வெல்லாங் கத்திய மெனப்படும், ஆகையிற்
'கொன்றை வேந்தன்' முதலாயின கத்தியமெனக்
கண்டுணர்க." P. 188. Sutram 250. Tonnul Vilakkam.

† History of the Tamil Language, P. 144; L. 16.

‡ 'உரைத்துப் போதலின் உரை'; நடத்தலின் 'நடை'
The derivation of the word 'நடை' (style) strongly reminds

had its origin mainly, if not solely, in commentaries. We have no grounds for asserting that there were separate prose works before the beginning of the 17th century. That commentary was not the only province of prose in our ancient literature, we may boldly assert; for, prose was used in a particular species of composition, the characteristic feature of which is called 'Tonmai' (தொன்மை)-Narration of ancient story; and it almost corresponds to the Epic Poetry. The Tonmai composition, like the epic, "is one of the earliest poetical forms in which the primitive imagination has found expression."* The 238th sutram of Seyyul Iyal, Tolkappiyam, defines its characteristics thus, "தொன்மை தானே, உரையொடு புணர்ந்து பழைமை மேற்றே." The Bharatam of Perundevanar and Thagadur Yadrai are given as examples. Perundevanar Bharatam, Thahadur Yadrai and Silappatikaram are the only three works where we have prose intermixed with poetry. "The epic poem treats of one great, complex action, in a grand style and with fulness of detail."† These main requisites of an epic are present in the above three Tamil works. Of these, we shall first notice the Bharatam of Perundevanar.

1. Perundevanar's Bharatam :—Perundevanar was one of the Sangam Poets. He was great both as a poet and as us of the beautiful stanza of Kambar where he puns upon the two meanings of the word நடை viz. (gait and style). Sri Rama says to Hanuman that Sita's gait can be compared, rightly, only to the style of the great poet.

“தேவரு மழலை யன்னம் புனைமடப் பிடியென் றின்ன
தேவரு மருளத் தக்க செலவின வெனவுந் தேறேன்
பாவருங் கிழமைத் தொன்மைப் பருணிதர் தொடுத்த பத்தி
நாவருங் கிளவிச் செவ்வி நடைவரு நடைய ணல்லோய்.”

[Kishkindakandam. Nadavitta Padalam. 64.]

* Chambers's Encyclopædia. P. 395.

† T. Arnold's 'History of English Literature', P. 484.

a prose-writer. Whenever a compilation of the stanzas on Agapporul or Purapporul was made, this author, it seems, was invariably asked to prefix his invocatory stanza. This shows that he was held in great respect by his colleagues of the Tamil Board both on account of his erudition as a scholar and his piety towards God. The first invocatory stanzas of Iyngurunuru (ஐங்குறுநூறு,) Agananuru, and Purananuru are Perundevanar's and they are addressed to Siva. His invocation in Narrinai (நற்றிணை) is to Vishnu, his address in Kuruntogai (குறுந்தொகை) is to Murugar, and his prayer in Bharatam is to Vinayakar. Besides Bharatam and the five invocatory stanzas, he was the author also of one stanza in Narrinai, one in Agananuru, and one in Tiruvalluva malai. His Bharatam is also known by the name of Bharata Venba, as the major portion of the work consists of Venbas,* there were also Agavals* and Prose. The commentary on the Tolkappiyam sutram on Tonmai reveals that in Perundevanar's Bharatam there were intermixed choice prose passages. That Perundevanar wrote nearly the whole of Bharatam may be inferred from the stanzas (which Nachchinarkkiniyar quotes in his commentary on Purattinai Iyal) where we find descriptions of the later events of the Maha Bharata. The following Agaval from Bharatam is a graphic description of the horrid slaughter which Asvattama committed on Dhrushta dhuimnan and the five sons of Panchali.

“மறற்கெழு வேந்தன் குறங்குறுத் திட்டபின்

அருமறை யாசான் ஒருமகன் வெகுண்டு

பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சீற்றமோ

டிராது ரறியாது

...

...

...

...

...

...

...

தந்தையைத் தலையற வெறிந்தவ னிவனெனத்

துஞ்சிடத் தெழிலிக் குஞ்சி பற்றி

வடாது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வனைக்

* pp. 150, 154, 770. Porul Adhikaram. Tolk.

கழுத்தெழுத் திருகிப் பறித்த காலேக்
கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரு
முடன்றமர் தொடங்கி யொருங்கு களத்தவிய
வான்வாய்த்துப் பெயர்ந்த காலே யான்வினைக்
கின்னோ ரினிப்பிற ரில்லென.” *

We see here that there is only a very small percentage of Sanskrit words; but in the prose passages found in the Bharatam Mss. extant now, we find that the style is replete with Sanskrit words and expressions; e. g., we have, “இவ்வகை பேசிய அசரீரியாய ஆதித்ய பகவானும் அந்தர்த் தானஞ்செய்த பின்பு கன்னனுடைய தியாக சத்தியின்மகாநுபாவங் கண்டு தேவசாதிகளும் ஆச்சரியப்பட்டுப் புஷ்பவர்ஷம் பொழிந்தார்.” That this is the prose style of a writer of the sangam age is absurd. We have to strongly doubt the genuineness of the Bharatam Mss. extant now. Surely there must have been wholesale interpolations. Judging from the style of the above stanza, we may safely assert that the prose passages also were written in a simple and classic style. Now, as regards the author, Nachchinarkkiniyar always refers to him as Perundevanar. After he wrote the Bharatam, he came to be called ‘பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்;’ and this epithet serves to distinguish him from கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் (Kavi Sakarap Perundevanar) and the later Perundevanar (the commentator on Vira Soliyam). He was the first Tamil Poet that composed the Bharatam in Tamil. That Perundevanar was a native of the Tondai-nadu, ever the famous land of the great, that his Bharatam, containing 12,000 stanzas, was well appreciated by his colleagues of the Tamil Board we learn from the stanza of the Tondai-mandala-sathagam which says,

“சீருறும் பாடல்பன் னீரா யிரமுஞ் செழுந்தமிழ்க்கு
வீர்தஞ் சங்கப் பலகையி லேற்றிய வித்தகனார்
பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும் பழம்பதிகாண்
மாருதம் பூவின் மணம்வீ சிடுந்தொண்டை மண்டலமே.”

* P. 156. Porul Adhikaram, Tolka.

2. The Thagadur Yadrai (தகடூர் யாத்திரை) : Thagadur yadrai was not the work of a single author. It is the product of the conjoint authorship of at least two authors (1) Ponmudiyar* and (2) Arisirkkilar.* The work consists of a graphic description of the campaign of Cheraman ('சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறை') against Adiyaman, the feudatory king of Thagadur and patron of the 'Dravidian Sappho' Auvvayar. Adiyaman remained within the precincts of his fortress at Thagadur, when Cheraman advanced against him with a mighty force;† and, at the end, Adiyaman was completely routed by Cheraman.‡ Ponmudiyar § and Arisirkkilar § were intimate friends; both were true poets; Ponmudiyar describes certain portions of the expedition, while Arisirkkilar takes up certain other portions. The description of the city of Thagadur is Ponmudiyar's.§ There are 3 stanzas of Ponmudiyar's in Purananuru and one in Tiruvalluva malai. Arisirkkilar was the author of the 8th decade of the பதிற்றுப்பத்து; there are also 7 stanzas in Purananuru and one in Tiruvalluva malai, written by him.

---

* P. 138. Purattinai Iyal. Tol. Vide Nachchinarkiniyar's notes to Purattinai sutrams 8-12.

† P. 125 Porul Adhikaram. Tol. "சேரமான் செல்வழித் தகடூரிடை அதிகமான் இருந்ததாம்."

‡ Patirruppattu, 8th Decade.

§ "Arisil-kilar (A. D. 110-140). Several of his stanzas occur also in the Thagadur yathirai. "Pon-Mudiyar (A. D. 110-140) a war bard who accompanied the army of the Chera king Perum-Cheral-Irum Porai, when it marched against Thagadur. His verses are full of martial spirit and describe vividly and graphically stirring scenes on the battle-field"

Vide-"The Tamils 1800 Years ago" published by Messrs., Higginbotham & Co., Madras, 1904. P. 209.

§ P. 139. Porul Adhikaram commentary. Tol.

The city of Thagadur: “ Mr. V. Kanakasabhai Pillai, has identified Thagadur with Dharmapuri, the headquarters of a Taluka in the Salem District.* This statement is corroborated by two Chola inscriptions (Nos. 307 and 308 of 1901) in the Mallikarjuna temple at Dharmapuri, according to which Tagadur, the modern Dharmapuri, was the chief town of Tagadur-nadu, a sub-division of the Ganga country (ganga-nadu), a district of Nigarili-Sola-Mandalam.”† There is another village named Tagaduru in the Nanjana Gudu Taluka of the Mysore District. Sundara-Moorthi Swamigal, in his Devaram, mentions one Tagadur‡ which is most probably the present Dharmapuri:

That the prose portion is the major one in this work we learn from the notes on the 174th Sutram of Seyyul Iyal (Tolk.)§ Besides Prose there are poems of the Agaval metre.§ The Tagadur Yadrai also has the special characteristic ‘Tonmai’. The whole work was written in a spirited style, since the subject-matter requires it. Ponmudiyar very graphically describes the preparations for scaling the walls of the Tagadur fortress thus.

“ மறனுடைய மறவர்க் கேறவிட னின்றி
நெய்யோ டையவி யப்பி யெவ்வாயு
மெந்திரப் பாவை யியற்றின நீற்றீஇக்
கல்லுங் கவணுங் கடுவிசைப் பொறியும்
வில்லுங் கணையும் பலபடப் பரப்பிப்

* Indian Antiquary. Vol. XXII, pp. 66 & 143.

† Epigraphia Indica. Vol. VI. July 1901.

‡ ‘தாழையூர் தகடூர் தக்களுர் தருமபுரம்’; (this தருமபுரம் is a shrine in the Tanjore District.) Vide திருநாட்டுத்தொகை.

§ “ பாட்டு வருவது சிறு பான்மை யாகலின். அவை தகடூர் யாத்திரை போல்வன.”

§ Vide stanzas quoted in the commentary on Purattinai Sutrams 8-12. Tolk.

பந்தும் பாவையும் பசிவரிப் புட்டிலு
மென்றிவை பலவுஞ் சென்றுசென் றெறியும்

* * * *

நோக்குநர் நோக்குநர் நொந்துகை விதிர்க்கும்

தாக்கருந் தானே யிரும்பறை

பூக்கோட் டண்ணுமை கேட்டொறுங் கலுழந்தே.”*

Examining the style of this metrical portion, we may safely say that the prose of the Tagadur-Yadrai is also of an elevated chaste diction.

3. **Chilappatikaram:** (The Epic of the Anklet.) The writer of this great epic was Ilangovadigal,† brother of the Chera king Senkuttuvan. The author was the contemporary of the poet Sittalai Sattanar (the author of Manimekalai) and the king of Ceylon, Gayavahu, who is referred to in this work as ‘கடல்குழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தன்’‡ The Gayavahu referred to here is Gajabahu I. of Ceylon who began his reign in 113 A. D.§ Senkuttuvan the author’s brother was a Saivite. Ilangovadigal led an ascetic life and it is a matter of dispute to which religion he belonged. He speaks with an equal regard to Aruga, Siva and Vishnu. At குணவாயில், where Ilangovadigal

---

* P. 137. Porul Adhikaram.

† “Ilanko-adikal (A. D. 110-140) was the second son of the Chera king, Athan, and grandson of the Chola king Karikal, by his daughter Sonai. In his youth he renounced the world and became a monk of the Nigrantha sect”; P. 208 “The Tamils 1800 Years ago.”

‡ 30-வரந்தருகாதை. L. 160; also உரைபெறுகட்டுரை-ந.

§ “The reign of this Satakarni (A.D. 77-133)” referred to in the Chilappatikaram “covers the entire period of the reign of Gajabahu, king of Ceylon, which lasted 12 years from A. D. 113 to 125 according to the Mahawanso.” P. 8. “The Tamils 1800 Years ago.”

§ 26-கால்கோட்காதை. L. 54-7, 62-7 &c.,

resided, there was also a Saivite temple; Tiru Navukkarasu Swamigal mentions one குணவாயில்.* This work was undertaken by its author with the set purpose of inculcating the three grand truths, viz., (1) that Justice punishes kings who swerve from the path of righteousness, (2) that a chaste woman is held in veneration even by the great and (3) that Fate has its own way of working and that its course can never be stopped.

The writer himself says that his work is an epic where the poems are interspersed with prose, and that it was read out before Sattanar of Madura.† The prose portion is comparatively very small. The truth of the statement that “the best of prose is often poet’s prose because the poet’s mind is stored with good choice of figures and has also a disciplined habit in the use of them”‡ may be noticed in Ilangovaligal’s Prose. The style is exceedingly grand and picturesque. The felicity of expression is markedly outstanding; and the passages have a thorough poetic flow, with alliterations and rhyme; e. g. the second paragraph of the உரைபெறு கட்டுரை runs thus:— “அதுகேட்டுக் கொங்கினங் கோசர் தங்கனாட் டகத்து, நங்கைக்கு விழுவொடு சாந்தி செய்ய, மழைதொழி லென்றும் மாறா தாயிற்று.”

The உரைபெறு கட்டுரை is the only prose portion of the work. The passages which are called ‘Uraippattu,’ & ‘Uraippattu madai,’ have the least claims to be included in the Province of Prose.

It can be safely said that the above three works were written before 150 A. D. To this period belongs also the

* “குடவாயில் குணவாயி லான வெல்லாம் புகுவாரைக் கொடு வினைகள் கூடா வன்றே.” திருஅடைவு. திருத்தாண்டகம்.

† Vide padigam, L, 88-9.

‡ Prof-Earle’s English Prose. P. 246.

commentary of Nakkirar (the celebrated poet : author of Tirumurugarruppadai, Nedunalvadai, stanzas in Pura-nanuru, &c.,) (A. D. 100-130)* on Irayanar Agapporul. We shall speak of this commentary in detail in the next period since it assumed its written shape only then.

This early period was a period of very great literary activity. The writer of 'The Tamils 1800 years ago' says "The Augustan period of Tamil Literature was, I should say, in the first century of the christian era; and the last College of Poets was then held in Madura in the court of the Tamil king Ugra Pandya. The works of not less than fifty authors of this period have come down to us.†

The Medieval Period.

I. A. D. 200 to A. D. 600.

During this period, the Jain ascendancy was great; and its influence on the Tamil Literature was equally great. Most of the Jain Epics were written at this time. Chintamani, Chulamani &c., belong to this period. The Jains were also Sanskrit Scholars; we are greatly indebted to them for their zeal and labour towards enrichment of our Tamil Literature; and there is no exaggeration when it is remarked that "it was through the fostering care of the Jainas, that the South first seems to have been inspired with new ideals and its literature with new forms of expression." ‡ It was the Jains that first began to use to any large extent the bilingual style in writing their religious works. The works which we have now to consider here are the Jain prose works of this 'mongrel sort of diction,' known as Manipravalam style, which is pleasing neither

---

* 'The Tamils 1800 years ago' P. 195.

† Ibid : P. 3.

‡ Vide 'A Literary History of India' by R. W. Frazer, LL. B., pp. 310—11.

to the purely Tamil nor the purely sanskrit ear; of these prose works, Sri Puranam and Gadya Chintamani deserve mention.

1. **Sri Puranam** is the Jain biography of the 24 Tirtangaras; in the biography of the Tirtangarar Sri Virttamanar, the story of Jeevaka (the hero of Chintamani) is related, though with much variation in the narration. There is a proportionate intermixture of Sanskrit words with the Tamil words. We shall give a specimen of the style here.

“மற்றொரு நாள் சிரேணிக மகாராஜன் ஸமவ சரணமடைந்து அசோக வனத்துள் அசோக விருகக் மூலத்து ஸூப யௌவன சுபலக்ஷண ஸகிதராகித் தியாநாஸூடராகி யிருந்த ஜீவந்தர முனிகளைக் கண்டு அத்தியந்தம் விஸ்மிதனாகி, சுதரும கணதரரை யடைந்து, ‘பகவானே ஈதிருசலக்ஷண சகிதராகிய இத்தபோதனர் யார்?’ என்று வினவ அவரும் அருளிச் செய்வார்.” The purity of the Tamil diction is entirely absent in this style; still, the dignity derived from the use of Sanskrit words is not lost.

2. **Gadya Chintamani**, as the name itself reveals, is a prose work. It is also in the manipravalam style. Pandit Swaminatha Aiyar is of opinion that Tiruttakka Dever might have got the materials for his Jeevaka Chintamani from this work.

II. A. D. 600 to A. D. 1500.

This period is a period of great religious and literary activity in South India. It was during this age that the great sages and devotees of the Saivite and Vaishnavite creeds flourished; it was during this age that most of the great sectarian works were written; it was during this period that the Skanda Puranam of Kachchiappar, the Ramayanam of Kambar and the Peria Puranam of Sekkilar made their appearance; and it was during this age that the great commentators Nachchinarkkiniyar, Parimelalagar, and

Adiyarkkunallar exerted their utmost for the elucidation of the classic works of the Sangam age. Reinhold Rost regards the period between the 9th and the 13th centuries as the Augustan age of Tamil Literature. As there is not even a single prose-writer who belonged to this period, we shall have to notice only commentators and their commentaries. It is a remarkable fact in the history of the Tamil Literature that commentaries have been, from a very long time, occupying a prominent place. Following the Tamil Grammar Tolkappiam we include commentaries also in the Province of Prose.*

I. The first commentary we have to notice is **Nakkirar's commentary on Irayanar Agapporul written by Nilakandanar** of Musiri: Before we say anything about this commentary known as *Irayanar Agapporul urai*, (also known as *Kalaviyal urai*), one knotty question meets us at the very outset. Tamil scholars doubt the authenticity of Nakkirar's commentary. Prof. Sundaram Pillai was of opinion that the commentary was not Nakkirar's. After seriously doubting from internal and other evidences the authenticity of the poems of the 11th. *Tiru murai* ascribed to Nakkirar (of course with the exception of *Tiru murugarruppadai*) he writes, "Equally apocryphal appears to me the commentary on *Eraiyanar Agapporul* also ascribed to Nakkirar. It is doubtful whether there existed any Prose Literature at all in the days of Nakkirar. Among quotations given to illustrate the text, a few are from *Chilappatikaram*, a work of his own age at best. But the bulk of the illustrations cannot be even so old. The stanzas serially numbered uniformly celebrate the prowess of a Pandya, diversely named *Arikesari*, *Varodaya*, *Paramkusan*, *Vichari* (all of sanskrit origin) * * *. But the opening passages of the commentary leave no room

---

* Vide Illustration at the close of the dissertation.

for further discussion, for Nakkirar is there made to point out how his commentary was transmitted through nine generations, counting from himself.”* We have seen that there existed no separate prose works, and that prose was used here and there in the particular composition ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள்;’ A careful study of the commentary reveals that its real history must have been this. Of the several Sangam Poets who tried to make out the correct meaning of the Agapporul Sutrams, Nakkirar was the only scholar who was able to expound all the subtle points in the work, and his commentary won the applause of the whole Literati of the Tamil Board. Nakkirar taught his son the meaning of the Sutrams, detailing all the subtle points. Nakkirar’s son taught, what he was taught, to his disciple in turn. Thus the elaborate commentary, orally transmitted, was at last handed over to Nilakandamar; he thought it fit that the whole commentary should be written down and very wisely wrote the commentary, prefixing a history explaining what occasioned Nakkirar to comment upon the Agapporul and how he came in possession of that sacred treasure. Nilakandamar freely gives quotations from contemporary works too; and it is no wonder the stanzas refer to Arikesari since he might have lived either before or at the same time as Nilakandamar; and there is nothing absurd in Nilakandamar’s pointing out how Nakkirar’s commentary was transmitted to him through nine generations. That this must have been the real history of the commentary, we infer from the manner in which the commentary proceeds; e. g. we have such expressions as “உரைநடந்து வாரா நின்றமை நோக்கி”, “இனி உரைநடந்த வாறு சொல்லுதும்”, “இங்ஙனம் வருகின்ற துரை”. These clearly show that Nilakandamar is the writer of the commentary that was almost orally transmitted

---

* Christian College Magazine. Aug. '91. P. 128.
The Ten Tamil Idyls.

to him. The view that the Payiram was written by Nilakandanar and the rest by Nakkirar is not tenable, for, in the body of the commentary we find “மேற்பாயிரத்து ஞரைத்தாம்.” A similar case we notice with regard to the commentary of Nampillai on Nammalwar Tirumozhi. It was Vadakku Tiruveedippillai who wrote down that commentary; still the commentary is known after the name of its originator as Nampillai Edu (நம்பிள்ளையீடு). That Nakkirar was the commentator cannot be denied. Nachchinarkkiniar expressly writes thus; “கடைச் சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்”;* again “இவ்வரை செய்தார் யாரோ வென்றவழி மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரென உரை யெழுதினான் பெயர் கூறுதலுஞ் சூத்திரஞ் செய்தான் பெயர் கூறுதலோடு ஒத்த இலக்கணத்த தாயிற்று. ‘அன்பி னேந்திணைக் களவெனப் படுவ-தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்-கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்’ என்பது பாயிர மின்றித் தானே நூன் முகத்துநின்று இருவகைப் பாயிரவுரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது”† If we can believe Nachchinarkkiniyar, we can even say that Nakkirar wrote the main outlines of his commentary, since we have உரை யெழுதினான் instead of உரைகண்டவன்: if that be the case, we must say that Nilakandanar re-wrote and enlarged it. We see, now, that Nakkirar was the commentator; Nilakandanar, who was taught by his teacher the text and the commentary, wrote down the commentary giving an introduction, and ample quotations. Now, as to the style of the commentary, we have already seen that it is highly classic, argumentative, and elegant with much poetic flow. The writer of ‘The Tamils 1800 years ago’ takes Nilakandanar as the commentator on the Agapporul.‡

* P. 808. Porul. Tolk.

† P. 814—Tolk. Marabiyal. Adiyarkkunallar writes ‘கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனா ஞரைத்த இறையனார் பொருளுரை’; P. 198. Chilap.

‡ “Nilakandan the commentator should have flourished

2. The next commentator is **Ilampuranar**. As he was the first commentator on Tolkappiyam, he was given the distinguishing title of '*The commentator*' (உரையாசிரியர்) and he is always known by that name. Only a portion of his commentary is now extant. Both Senavarayar and Nachchinarkkiniyar refer to his commentary and often criticise it.* Sivagnana yogigal, when he speaks of the Tolkappiyam commentators, begins his list with Urai-Asiriyar. That Ilampuranar was not acquainted with Sanskrit we understand both from his commentary and from what Sivagnana swamigal says of him.† His commentary on orthography is considered very valuable. The title of 'Adugal' (அடிகள்) attached to his name is significant; Adiyarkkunallar writes "உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள்." This suggests to us that he was probably a scholar held in great veneration. His style is good; it is often brief.

3. **Kalladar** was one of the five commentators on Tolkappiyam; his commentary is not now extant and it was not much read.

4. **Perasiriyar** was one of the five Tolkappiyam commentators. Besides his commentary on Tolkappiyam, he has written commentaries on the great 'Tirukkovayar' and 'Kuruntogai' (with the exception of 20 stanzas). In his commentary on Porul Adhikaram, Nachchinarkkiniyar refers to Perasiriyar's commentaries on Tolkappiyam and Kuruntogai.‡ The Seyyul Iyal portion of the printed Tolkappiyam is Perasiriyar's, not Nachchinarkkiniyar's. In his 'The Tamils 1800 Years ago.' p. 9. "The Tamils 1800 Years ago."

* Vide their commentaries on Etymology, Tolk.

† P. 26. சூத்திர விருத்தி. "தமிழ்தூ லொன்றே வல்ல உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோர்."

‡ Vide pp. 230 & 465; p. 89. Porul. Tolk.

commentary on Kovayar, he quotes twice from the Devaram of Appar Swamigal* and hence we are enabled to say that Perasiriyar lived after the beginning of the 7th century A. D., for “the two great Saiva devotees Appar (573 A. D.) and Tiru Gnana Sambandha were contemporaries of the two Pallava kings Mahendravarman I. and Narasimhavarman I. Sambandhar was a contemporary of a general of the Pallava king, Narasimhavarman I. whose enemy was the Western Chalukya king Pulikesan II.†” That Perasiriyar was a Saivite needs no proof. Perasiriyar was master of an elegant and easy style. His style is grammatical, graphic, and simple. Here is a specimen from his commentary on Tirukkovayar.

P. 295, “அறத்தொடு நின்றல்; தலைவி தோழிக் குரைத்தல்”.

“யாழுன் பொருநான் கடற்கரை யிடத்தே வண்டல் செய்து விளையாடாநின்றேமாக், அந்நேரத்தொருதோன்றல், நும் வண்டல் மனைக்கு யாம் விருந்தென்று வந்து நின்றபொழுது நீ பூக்கொய்யச் சிறிது புடை பெயர்ந்தாய்; அந் நிலைமைக்கட் கீழ்காற்று மிகுத லாற் கரைமே லேறுங்கடல் மேல்வந்துற்றது. உற, யான் ரோழி யோ! தோழியோ! என்று நின்னை விளித்தேன்; அது கண்டிரங்கி அவனருளொடுவந்து தன் கையைத்தந்தான்; யானு மயக்கத்தாலே அதனை நின்கை யென்று தொட்டேன்; அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது, என்னுயிர் கொண்டுதந்து, என்னைக் கரைக்கணுய்த்துப் போயினான்; அன்று என் நாணினால் நினக்கதனைச் சொல்லமாட்டிற் றிலேன்.” This is the best specimen of elegant and simple prose; and this is the true prose style. In his commentary on Tirukkovayar alone, Perasiriyar quotes from ten standard works. He had a special taste for the Agapporul and he made a clear study of its grammar.

* One from சித்தத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை,

“அண்ட மாரிரு னாடுக டந்தும்ப, ருண்டு போலுமோ ரொண்குடர்”, and the other from தனித் திருவிருத்தம்— “எம் மிறை நல்வீண வாசிக்குமே.”

† The Epigraphia Indica. Vol. III. pp. 277—8.

5. **Senavarayar** was a contemporary of Nachchinarkkiniyar; his commentary on Etymology is by some considered superior to Nachchinarkkiniyar's. He wrote the commentary only on the Etymological portion of Tolkappiyam. He was a great Sanskrit scholar, and in his commentary, he followed the Sanskrit principles of grammar. Sivagnana swamigal writes of this; “வடநூற்கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின் இன்றோன்ன பொருளனைத்துந்தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்துரைப்பர். அவர் சொல்லதிகாரம் போலப் பெரும்பயன் படாமைகருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிந்தமையின், தமிழ் நூலொன்றே வல்ல உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்ளோரு மயங்குவா ராயினார்.”* Senavarayar boldly refutes the commentary of Ilampuranar in many places.† His prose style cannot be fully judged from a commentary on a grammatical work; it is not so simple as that of Nachchinarkkiniyar. This is his style. “யானே நூல் வல்லா னொருவன் காட்டுட் போவுழி ஓர் யானே யடிச்சுவடுகண்டு இஃதரசுவா வாதற் கேற்ற இலக்கணமுடைத்து என்றவழி &c.”‡ In his commentary on Etymology, Nachchinarkkiniyar often refers§ to Senavarayar's commentary. Senavarayar had an extensive knowledge of the Tamil Literature and in his commentary on Etymology, he gives quotations from a good number of classical works.

6. **Nachchinarkkiniyar** was the Mallinatha Suri of Tamil Literature. He was a Saivite Brahman of Madura.§ He lived about the close of the ninth century A. D. In his commentary on Seyyul Iyal, Nachchinarkkiniyar quotes a sentence from Cheraman Perumal Nayanar's 'Tiruk kailaya

* P. 26 சூத்திரவிருத்தி.(சிவஞான.) † pp. 45, 92 (சேனா-ம்).

‡ P. 32 (சேனா-ம்). § pp. 2, 4 &c., (நச்சி-ம்).

§ “தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர் தானே யாகிய தன்மை யானன்” உரைச் சிறப்பு.

Gnana Ula' (திருக் கைலாய ஞானவுலா.)* Cheraman Perumal lived in the first half of the 9th century (about 825 A. D.) Hence 825 A. D. is the upper limit to Nachchinarkkiniyar's age. This fact supported by the other evidences given in the article on 'Nachchinarkkiniyar' in the "சித்தாந்ததீபிகை"† leads us to the conclusion that the commentator lived towards the close of the 9th century. He is believed to have lived to a great age and this must have been true since the number of works on which he wrote his commentary is large. The Tolkappiyam, Kalittogai, Pattuppattu, Chintamani, and the 20 stanzas of Kuruntogai, are the works which possess his precious commentary. He was a scholar of very vast learning gifted with a tenacious memory which could equal that of a Johnson or a Macaulay. His unsurpassed skill as a commentator may be inferred from the fact that the works he undertook to annotate are all very difficult classic works; and his intellectual superiority is also clear from the fact that he was able to annotate the twenty stanzas of Kuruntogai which baffled even the acute genius of the great Perasiriyar; and in his several commentaries, he has referred to more than 80 works, all of classic merit. His commentary on Tolkappiyam is highly praised;‡ and the simple beauty of the prose style in his commentaries won for him the high appellation of 'அமுதவாயர்' (the ambrosia-mouthed). In his commentaries, he explains only what requires explanation and points out only what is essential; he never passes over difficult portions; wherever possible he gives the derivations

* "அது திருவுலாப் புறத்துள் 1 'வாமான் வீசன் வரும்' என முடித்துமேல் வேறோருறுப்பாய்வாறும்" தொல், நச்சி; செய்யுளியல் கு. ௧௬௧. Vide 'செந்தமிழ்' Vol. II. No. 4.

1 சேரமான் ஞானவுலா. L. 116.

† Vide சித்தாந்த தீபிகை. Vol. IV. No. 2.

‡ "உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க் கினியம்" இலக்கணக் கொத்துரை; சிறப்புப்பாயிரம்.

of words; wherever necessary he gives apt quotations; wherever he feels that his view of a question is the correct one he boldly criticises the other commentators. He freely uses Tamil idioms and proverbs. He can scan things wonderfully well. He finds beauty where an ordinary eye sees nothing. A keen sense of perceiving beauty coupled with an analysing faculty is the prominent characteristic of Nachchinarkkiniyar. His style is simple and fine; the occasional poetic flow, the balance of style, and the unembarrassed flow of the diction are the outstanding features of his writings and it may well be said that 'Good prose writing commences with Nachchinarkkiniyar.' His mode of analysing a stanza is simply admirable; all the aforesaid beauties of Nachchinarkkiniyar may be noticed in his commentary on the following stanza of Chintamani.

கரும்பே தேனே யமிர்தே காமர் மணியாழே

யரும்பார் மலர்மே லணங்கே மழலை யன்னம்மே

சரும்பார் சோலை மயிலே குயிலே சுடர்வீசம்

பெரும்பூண் மன்னன் பாவாய் பூவாய் பிணைமானே. (இலக். 76.)

If any other commentator came across this stanza, we are sure, he would pass it over alleging that the meaning is explicit. A commentator like the terse Parimelalagar would make a curt remark like this “ இஃது ஆர்வமொழி யலங்கார மென்க ” and pass over it. Not so with our Nachchinarkkiniyar; he explains to us how Ilakkanai deserves these endearing epithets. This is his beautiful commentary on the stanza. “கணவற்கு மெய்ம்முழுதும் இனிதாயிருத்தலிற் கரும்பு. நல்லாருறுப்பெல்லாக்கொண்டு இயற்றலிற் நேன். இவ்வுலகிலில்லாத மிக்கசுவையும் உறுதியுங் கொடுத்தலின் அமிர்து. காமவேட்கையை விளைவித்து இனியபண் டோற்றலின் மழலையை யுடையதோர் யாழ். கணவற்குச் செல்வத்தைக் கொடுத்தலிற் றிரு. நடையா லன்னம். சாயலான் மயில். காலமன்றியுங் கேட்டோர்க்கு இன்பஞ் செய்தலின் குயில். மன்னன் மகளே யென்றல் புகழன்மையின், மன்னன் பாவாய் என்றது அவன் கண்மணிப்பாவை யென்பதுணர்த்திற்று; இனி யிவள் கொல்லிப்பாவை யன்று, மன்னன்பாவை யென்றுமாம்.

சேடியார் கற்பித்த கட்டளை தப்பாமற் கூறலிற் புவை. "நோக்கத் தான் மான்." We see in this passage the clear style of an intelligent commentator. The above passage is the best specimen of Tamil Prose, free from all mannerisms. Were it not for the great service rendered to Tamil Literature by this prince of commentators, we could hardly see at present even that little taste which the Tamil students bear towards their mother-tongue; and no better eulogy can be bestowed on this great patron of Tamil Literature than that short sentence pregnant with sense which says,—
 “வேத போத, நச்சினூர்க் கினிய நெச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்.”

7. **Parimelalagar** was the famous commentator on ‘the Universal code’—The Tirukkural. He is believed to have lived at Conjeeveram, since, in the Tondai-mandala-sathagam, we have “திருக்காஞ்சி வாழ்பரி மேலழகன், வள்ளுவ னார்க்கு வழிகாட்டி னன்றொண்டை மண்டலமே”; but this remains a matter of dispute. He refers to king Bhoja in his introduction to Kamattuppal. Probably he was a Vaishnavite; he refers to the sacred work ‘Tiruvaimozhi’. He knew Sanskrit also. His Prose, unlike that of Nachchinarkkiniyar, is very terse and in some places too brief to be easily intelligible. There is one thing very remarkable about his style in this commentary. Like the style of the great Poet whose work he is annotating, his style also is so much compressed in form that one word in a sentence cannot be removed or substituted without at the same time damaging the compactness of the style. Not a single word he uses unnecessarily. The quotations he gives are very apt; in his whole commentary on Kural he gives quotations from about twenty select works. His style gets often poetical in its flow, as it cannot but become, when its master seeks after compression of expression. The very first line of his Uraip-payiram has

this flow with alliteration and rhyme;* and on the whole it may be said that his prose style, though not very simple, is dignified and classic.

8. **Perundevanar** was the commentator on Virasoliyam. Both the author and the commentator were contemporaries.

9. **Adiyarkkunallar** was the commentator of the old epic Chilappatikaram. He lived in the latter half of the 12th century A. D. We have his commentary only on a portion of the book. Most probably Adiyarkkunallar was a Saivite; wherever he has to speak of Siva, he refers to him as 'இறைவன்' the 'omnipresent'†. If the use of the epithet 'Nachchi-narkkiniyar' for Siva in the Devaram hymns is one of the arguments for saying that the commentator who bore that name must have been a Saivite, the use of the epithet 'Adiyarkkunallar' in the Devaram must also help us in pronouncing that the commentator whose name was Adiyarkkunallar must have been a Saivite; we have "கண்ணுளார்கரு ஆரு ளானிலை, யண்ணலார் அடியார்க்கு நல்லரே."‡

The work which Adiyarkkunallar undertook to annotate was a very difficult work; for Chilappatikaram is not a mere Iyal Tamil composition; one who undertakes to annotate it should have a clear knowledge of the three branches of Tamil Literature, Iyal, Isai and Natakam. The Arangerru Kadai requires a knowledge of the Nataka Tamil; and portions of the Kadaladu Kadai, Kanal Vari &c. require a knowledge of Isai Tamil. That Adiyarkkunallar wrote this commentary only after a careful study of the works on

* 'இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தமி லின்பத் தமிழில் வீடும்.' again, 'வீடென்பது, சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்து.'

† pp. 164-5, 214, 294 &c.

‡ திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம், 2-திருமுறை, 30 பக்கம்.

Iyal, Isai and Natakam, available to him then, is quite clear. He seems to have been a voracious reader of books; and he gives quotations wherever he can; in his commentary, he refers to about 56 works in all; of these 39 belong to the province of Iyal Tamil, 7 to Isai and 10 to Natakam. His prose sentences are often long, and they, now and then, have the poetic flow. His style is always clear.

The Modern Period : 1500 A. D. - X.

During the twelfth, thirteenth and fourteenth centuries, there was much religious activity especially of the Saiva Siddhanta system and the 14 philosophical treatises were written during that age. Speaking of this 'Cycle of the Literary Revival', Dr. Caldwell says, "Perhaps the most valuable, certainly the most thoughtful, compositions of this period were the Philosophical treatises in explanation of the Vedantic and Saiva Syddhantic doctrines, some of these translations from Sanskrit and some imitations."*

1. The modern period starts with the name of **Niramba Alagia Desikar** who lived about the close of the 16th century. There is one thing remarkable about him. He was both a poet and commentator. As a poet he holds high rank. The Parangirippuranam and Setupuranam were written by him; and he was the commentator on the Tiruvarut-payan of Uma-pathi-Sivachariar. His name, tradition tells us, is an instance of 'Lucus a non lucendo'; but, it may be noticed that Manikka-Vasagar refers to Siva as 'Niramba Alagiar.'† He writes a simple and beautiful style.

2. About the middle of the 17th. century, there appears for the first time in the history of our Tamil Literature a

---

* Dr. Caldwell's Comparative Grammar, P. 144.

† 'நித்த மனாளர் நிரம்ப வழகியர், சித்தத் திருப்பராலன்னே யென்னும்'.—அன்னைப்பத்து, திருவாசகம்.

foreigner—**Robert de Nobilibus**—who learnt Tamil and wrote Tamil prose works. A short history of his life and works is found in the Madura District Manual (pp. 116, 180. Part iii). “Fired with a noble zeal for Christianity and emulous of the heroism of St. Paul, he resolved to dedicate his whole life to one object and to become himself a Hindu in order to save Hindus.” He assumed the name of *Tatouva Bodaga Swami* (தத்வ பேர்தக சுவாமி). The following are his chief works. (1) “The *Kandam*—a Tamil work in 4 large volumes; It forms a complete body of theology, and was intended to be used as a means of converting the heathen and confirming neophytes in the principles of the faith. The style is simple and somewhat diffuse, in conformity with the taste of the Hindus for whom it was written. (2) An abridgment of the *Kandam* with 32 meditative sermons added. (3) The *Attuma Nireiyanam* or knowledge of the soul, a Tamil work of severer and closer style than the *Kandam*, replete with words unavoidably borrowed from the Sanskrit; and (4) ‘The *Touchanadikkaram*’ or refutation of calumnies, a Tamil polemical work as indicated by the title”. It is said of the works which he wrote in Tamil that they are ‘most remarkable for both grammatical and idiomatic elegance’.

Towards the close of the 17th. century, a group of writers sprang up, a good number of them being grammarians.

3. **Mayilerum Perumal Pillai** of Tinnevely (1670 A. D.) was the commentator on the first 37 agavals of *Kalladam* (a poetical work of very high merit written about the 10th. century A. D.). He was the teacher of *Swaminatha Desikar*, the writer of *Ilakkanakkottu*.

4. **Vaidyanatha Desikar** of Tiruvarur (1680 A. D.) was the writer of the grammar *Ilakkana Vilakkam* and its

commentary; it treats of the five-fold divisions of Tamil grammar. The Pattiyal of the work was written by his son Tyagaraja Desikar. Vaidyanatha Desikar's style is an imitation of the old classic style and rises above the ordinary prose style; e. g. “மனமொழி மெய்களின் வணங்குது மகிழ்ந்தே” என்பவாகலின் மனத்தாற் றுணிவு தோன்ற நினைத்தலும், மொழி யாற் பணிவு தோன்ற வாழ்த்தலும், தலையாற் றணிவு தோன்ற இறைஞ்சலும் அடங்கப் பொதுப்பட ‘வணங்கி’ யென்றும்;” &c. (P. 10-எழுத். இலக். விளக்.)

5. **Subramanya Deekshatar** of Kurukoor (1680 A. D.) was the writer of the Tamil Prayoga-vivekha. He wrote its commentary also.

6. **Swaminatha Desikar** (1680 A. D.) also known by the name of Cesana Desikar was the writer of Ilakkanak-kottu with its commentary. From one of his Urai-Sutrams (P. 15. பாயிரம், இலக். கொத்.) we learn that both the work and its commentary were written by him; and to justify his position he cites the two cases of Vaidyanatha Desikar and Subramanya Deekshatar who wrote commentaries on their own works. Although he was a great Tamil Scholar, he seems to have had very crooked notions, in some cases, about his own Tamil language and literature. He was a good prose-writer. His style is very lucid and vigorous; e. g. see the passage beginning “திருவைக் கோவைக்குங் கூட்டுக. மாணிக்க வாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம்... அவரிவைகளிருக்கவே அவைகளை விரும்புத லென்னெனின், பாற்கடலுட் பிறந்து அதனுள் வாழுமீன்கள் அப் பாலை விரும்பாது வேறுபலவற்றை விரும்புதல் போல அவரகியற்கை யென்க”. (இலக். கொத்.)

7. **Sankara Namasivaya Pulavar** (1700 A. D.) was the student of Swaminatha Desikar. He has written a fine commentary on the Nannul of Pavananthiar.

The last five writers were specialists in Tamil Grammar and they were contemporaries.

8. Two decades after the opening of the 18th century there again appears a foreign author **Constantius Beschi** who wrote fine Tamil Prose works. 'He was born at Castiglione (in North Italy) on the 8th. November 1680. He was educated at Rome, and in due time became a Professed Brother of the Order of Jesuits. His great natural endowments and extraordinary facility in the attainment of languages soon pointed him out as a fit person to be employed in the Indian Mission ; and in 'holy obedience' to his vows, he embarked for the East and arrived at Goa in the year 1707. Beschi was highly skilled as a linguist. In addition to Italian, his mother-tongue, he had mastered Hebrew, Greek, Latin, Portuguese, Spanish and French; and of the Indian Languages, he was learned in Sanskrit, Tamil, Telugu, Hindustani and Persian. The two latter he is stated to have acquired in the short space of three months for the express purpose of obtaining an interview with Chunda Sahib, the Nabob, who was so astonished at his genius that he presented him with a palanquin and bestowed on him the name of Ismatti Sunnyasi. In addition, the Nabob made him his Dewan. He held his Dewanship until 1740; and in 1742 his constitution, broken by the effect of climate, gave way and he died at Manapar.' 'The name adopted by Beschi after he arrived in the Tamil country was Dhairya Natha which is a free translation of his name Constantius but we are told that after the publication of his Tembavani, the title of Viramamuni was conferred upon him by Pandits of the Tamil country.' The following is a list of his chief works; (1) In the year 1726, he wrote his Tembavani, a fabulous mythological poem in 30 cantos on Scriptural subjects. (2) In 1727 his prose work Vedar Orukkam, also styled 'உபதேசரத்நாகரம்' was written. The book consists

of a series of considerations touching the duties of one called to an apostolical life. The style of this work is said to be rich and sparkling. Dr. Pope writes, "Of his prose writings the very admirable Vedar Orukkam 'The Duties of Catechists' is the best; it is the best model for the student of Tamil Prose." (3) In 1728 his "Veda Vilakkam, Illustration of Religion" was published. It is free from verbosity. (4) In 1729 he wrote the commentary on his Tembavani. (5) The Gnana-Unarttal, in prose, is a didactic and doctrinal work of a very elevated style. (6) 'The adventures of Guru Simple (Noodle)' Tale of the foolish priest and his disciples, is a prose satire. It consists of a collection of stories, all very funny. The stories are nicely woven together. The style is simple and natural. (7) Tonnul-Vilakkam is a treatise on the five-fold divisions of Tamil Grammar. (8) Sadur Agaradhi is a dictionary of the High Dialect. (9) He wrote also a Tamil Grammar of the Common Dialect (in Latin), 1728 A. D. His other works are Adeikkala Malai, Tiruchabai Canidam, Vamen Cadei, a Tamil and Latin Dictionary, A Latin Translation of the first two parts of Kural &c.

Beschi's prose works are much read, because the style is very simple. It sparkles with life and is never dull. Unlike Robert de Nobilibus, he was averse to introducing many Sanskrit terms and expressions into his Tamil works. It is believed that the marks by which the long e and o are now distinguished from the short were first introduced by Beschi. Speaking of Beschi's works, Dr. Caldwell writes "His prose style in the colloquial dialect, though good, is not of pre-eminent excellence. It is a remarkable illustration of the difference in the position occupied in India at present by Poetry and Prose respectively that Beschi's poetry, however much admired, is now very little read; while his prose works, particularly his grammars and

dictionaries of both the Tamil Dialects are in great demand.”*

9. The next writer we have to consider is the great **Sivagnana Swamigal**; he was a poet, philosopher, critic, and commentator, who lived in the latter half of the 18th. century (d. 1785 A. D. Visvavasu). He was a great genius of whom the Tamilians are ever proud. “The famous Adhinam at Thiruvavaduthurai has produced very many great sages, poets, and writers in its days but it produced none equal to Sivagnana Yogi. The Tamil writers do not think that any praise is too lavish when bestowed upon him. He was a great poet and rhetorician, a keen logician and philosopher and commentator and a great Sanskrit scholar.”†

1. *Sivagnana Swami as a poet*: He was the author of the first canto of the famous Kanchi Puranam, a work remarkable for the imagery of its description and great originality. The stanzas in this work are composed in difficult metres; Metrical somersaults are also present. His minor works are about 16 in number, the most widely-read of them being (1) Somesar Mudhumori Venba, a work illustrating the Tirukkural stanzas from stories in the Ramayanam, Peria puranam &c., and (2) Amudhambikai Pillai-Tamil (அமுதாம்பிகைப் பிள்ளைத் தமிழ்) a work of high poetic excellence:

---

* From 1. Introduction to Beschi's Grammar of கொடுத்தமிழ், by R. W. Mahon. 2. Madura District Manual, Chap 11. 3. Introduction to Tonnul Vilakkam. 4. Christian College Magazine, October 1891. P. 276-8. 5. Introduction to Kural & 6. Dr. Caldwell's Comp. Grammar. pp. 149-50.

† Vide Translation of Sivagnana Botham: p. xvi.

II. Sivagnana Swami as a commentator: As a commentator he holds the most respectable place in our literature. His elaborate commentary on the Sivagnana Botham of Meikanda Deva has won very high admiration and it is known as the 'Dravida Maha Bhashyam' and the author was hence called the 'Dravida Maha Bhashya Munivar.' He has written also a short commentary on the same work. His profound knowledge of the Saiva Siddhanta philosophy for the elucidation of which he worked so much may be noticed in these commentaries. He has also translated into Tamil the Sanskrit Tarka-Sangraham.

III. Sivagnana Swami as a critic: He was a very bold critic. His Ilakkana-Vilakka Churavali is a criticism on Vaidyanatha Desikar's Ilakkana-vilakkam. He has written an elaborate commentary on the Payiram and the first sutram (orthography) of Tolkappiam; there, he criticises the views of the various commentators, points out where they have gone wrong and establishes his own view. His 'சித்தாந்தமரபு கண்டன கண்டனம்,' as the name itself indicates, is a polemical dissertation. His 'சிவசமவாதவுரை மறுப்பு' is also a book of criticism disproving the views of Gnanaprakasara, a commentator on Sivagnana Siddhiar. He has also written a commentary on the 1st. stanza of Kamba Ramayanam; it contains objections with answers. His master-skill becomes prominent when we notice that he has written a very long disquisition for the purpose of defending his view of the meaning and grammar of the single word 'எடுத்து' which occurs in a stanza of Sivagnana Siddhiar. The very title of the disquisition is pedantic and infusing awe in the minds of his opponents. He styles it 'எடுத்து என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வயிரக் குப்பாயம்'—the adamantine armour equipped for the defence of the word 'எடுத்து.' In his philosophical treatises, we find many words unavoidably borrowed from Sanskrit.

IV. Sivagnana Swami as a Teacher: He had twelve disciples under him. The greatest of his students was Kachiappa Munivar, the author of 'தணிகைப் புராணம்' a classical work. Sivagnana Swami was a specialist in Tamil Grammar. The twelve students of Sivagnana Swami followed the noble example set by their worthy master and they exerted their utmost for improving the Tamil language and literature.

V. Sivagnana Swami as a Prose-writer: His prose writings are his philosophical discussions and commentaries. His style has great vigour and free flow; the use of apt words and the excellence of diction are very admirable. We shall here give a specimen of his style. The following passage is a direct and bold criticism on Gnanaprakasas' view that in the expression 'வாரணம்' as applied to Vinayakar there is ரூபகம். "வாரண முகத்தை யுடையாணை" 'வாரணம்' என்றொருபெயராற்கூறி, 'ஒருகோட்டன்' முதலிய விசேடணங்களுக்கு விசேடியமாக வைத்த ஆசிரியர் கருத்தறிய மாட்டாது, 'வாரண மென்று ரூபகம் பண்ணுக' என்றீர். ரூபகப் பிரயோசனமுள்ள பதாந்நுவய மில்லாத விடத்து ரூபகஞ் செய்தல் பொருந்தாதென்பதறியகில்லீர். அலங்கார சாஸ்திரம் படித்தறிந்தீராயின், இவ்வாறு ரூபகத்திற்கும் ஆகுபெயர்க்கும் பேதந் தெரியாமற் சொல்லி யிழுக்குநீர்." Sivagnana Yogigal was one of those rare exceptions that had the fortune of possessing both the creative and the critical spirit in them. He is one of the very chief glories of Tamil Poetry; and by nothing is the Tamil Land so glorious as by its Poetry.

11. Chokkappa Navalar was the commentator on Tanjai-Vanan-Kovai; his commentary is much appreciated. His style is clear and distinct.

12. and 13. With the opening of the 19th. Century there commences a rapid development of Prose Literature.

Visagapperumalaiyar and **Saravanapperumalaiyar** (sons of Tiruttani Kandappaiyar—a student of Kachchiappa Munivar) were both Prose-writers. Visagapperumalaiyar has written a grammar for beginners called ‘Bala Bodha Ilakkanam’; and a small treatise on the usefulness of Education ‘கல்விப்பயன்’. Saravanapperumalaiyar has written two grammatical works, one treating of ‘Prosody’ and the other of the ‘Figures of Speech’. He was a commentator too; he has written commentaries on (1) Tiruvalluva malai, (2) a portion of the Naidatham of Ati-Vira-Rama, and (3) a portion of the Prabu-Linga-Leelai of Sivapprakasar. Besides these commentaries, he has written several pamphlets; some of these were discussions (on grammatical points) with Thandavaraya Mudaliar, whose great work we shall presently consider.

14. Thandava Raya Mudaliar was born at Villinallur (Villimpakkam) near Chunampet. He belonged to the Siddhanta Saiva Sect. His father was Kandaswami Mudaliyar; his elder brother was Muniappa Mudaliyar. His father died while he was yet young. He then went to பொன் விளைந்த களத்தூர் and remained there under the guardianship of his uncle Kumarasami Vadyar; he received his primary education from his uncle. From his very youth, he had a special taste for his mother-tongue. He studied Tamil Literature and Grammar under Velappa Desikar (உழுவார் வேலப்ப தேசிகர்), the fourth descendant of Andhaga Kavi Vira Raghava (அந்தகக்கவி வீராகவ முதலியார்). He then came to Madras; and, here, he drank deep of the Tamil Literature with the aid of Visvanatha Pillai (புதுவை விசுவநாத பிள்ளை) and Vidhvan Ramanuja Mudaliar of Kunimedu. He made a special study of Tolkappiyam; he studied orthography and etymology under that specialist, always known by the name of Tolkappiyam Varadappa Mudaliar and for the study of the difficult but very interesting portion Porul-

Adhikaram, he repaired to the great Pandit of SriKari (சேகரி)-Vaduga-natha Thambiran who belonged to the family of Arunachala Kavirayar, the author of the famous Rama-Natakam. He also learnt Sanskrit, Telugu, Canarese, Hindustani, Maharashtra and English; and like the humming-bees that gather together and enjoy the sweet honey from fragrant flowers, our author derived great intellectual pleasure from his knowledge of more than half a dozen languages. He was appointed Tamil Pandit in the Government College (Madras), and when that college ceased to work, he was made Judge in the Court at Chingleput in 1843 A. D. As a Judge, he did his duties very conscientiously. When he was Tamil Teacher in the Government College he had, on several occasions, to enter into hot discussions on literary topics with Ramanuja Kavirayar and Saravanapperumalaiyar. Besides his famous *Panchatantram*, he wrote also a collection of stories (கதாமஞ்சரி); his other works are Tiruttanikai Malai, Tirupporur Padigam, Ilakkana Vina Vidai &c. He also prepared, by a careful examination of the cadjan books correct copies of Tirukkural (Parimelalagar's commentary), Naladiyar, Jeevaka Chintamani, Kalladam, Divakaram and Tolkappiyam; and some of these he printed. He was of great help to Kottayur Sivakkolundu Desikar in his preparation of Koteechura Kovai (கோடிச்சுரக் கோவை). It is also said of him that, at the request of some Christian Missionaries, he wrote, under the nom-de-plume of Muttusami Pillai, a pamphlet called Veda-Vikalpa-dikkaram (வேதவிகற்ப திக்காரம்) a refutation of Veda-vikalpam, a work written against the Bible by one Ponnambala Swami of Purasawakkam. He has also written some minor works on the subject of Love (Agapporul.) This prince of Tamil Prose writers passed away in the year 1850 A. D.*

---

* A free translation of the Tamil preface to *Panchatantram*, edited by V. G. Suryanarayana Sastriar.

The Panchatantram. ('The hand-book of practical moral philosophy'): The Panchatantram, so called because it is divided into five books, is from the literary point of view, the best among Tamil Prose works. Speaking about the origin of the Panchatantram, Prof. Arthur. A Macdonell writes, "If not actually a Buddhistic work, the Panchatantram must be derived from Buddhistic sources. This follows from the fact that a number of its fables can be traced to Buddhistic writings and from the internal evidence of the book itself. Though now divided into only five books, it is shown by the evidence of the oldest translation to have at one time embraced twelve. What its original name was, we cannot say; but, it may not improbably have been called after the two jackals Karataka and Damanaka, who play a prominent part in the First Book, for, the title of the old Syriac Version is Kalilag and Damnag; and that of the Arabic Translation Kalilah and Dimnah."*

The *first* book, entitled 'Separation of Friends' (மித்ரா பேதம்-sowing discord among friends) gives the story of a Bull and a Lion who are made friends by two Jackals; afterwards, one of the Jackals feeling itself neglected by the Lion starts an intrigue by telling both the Lion and the Bull that each is plotting against the other, and its artful device brought about the end it desired; the Bull was killed by the angry Lion and the Jackal, as prime-minister of the latter, enjoys the fruits of its machinations. The *second* book, called 'Acquisition of friends' (சுகூர்ல்லாபம்) relates the adventures of a Tortoise, a Deer, a Crow and a Mouse; 'it is meant to illustrate the advantages of judicious friendship.' The *third* book entitled சந்தி விக்ரகம் ('Associating with a foe and ruining him') gives the story of 'the war of the Crows and the Owls.' It points out the danger of friendship concluded between those who are old enemies. The

---

* History of the Sanskrit Literature: pp. 369-72.

fourth book entitled 'Loss of what has been acquired' (அர்த்த நாசம்) contains the story of the Monkey and the Crocodile. It points out how fools can be made by flattery to part with their possessions. The *fifth* book called 'Inconsiderate action' (அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்) contains a number of stories illustrating the evils resulting from nonattention to all the circumstances of a case.

"The book is pervaded by a quaint humour which transfers to the animal kingdom all sorts of human action. Thus, animals devote themselves to the study of the Vedas and to the practice of religious rites. They engage in disquisitions about god, saints and heroes or exchange views regarding subtle rules of Ethics ; but suddenly their fierce animal nature breaks out".* The story of the pious Cat that was called upon to act as umpire is an example of this. The story of the conceited musical Donkey is very humorous.

The Panchatantram was written in Tamil first in the metrical form by one Veera-mardha-thanda Devar. Though the poem is in a very easy style, it has not been much read; hence arose the need of a prose Panchatantram. We shall here enumerate the chief characteristics of this prose work.

(1) The inculcation of moral principles is the primary object of the work. (2) The way in which the stories are interwoven and made to bear relation to the thread of the main story is very admirable. (3) In the various dialogues that take place, we notice judgment based upon profound reasoning. (4) Common-place sayings are introduced very skilfully here and there ; and there is an astonishing command of Tamil proverbs and idioms in their right places. In the small book on லப்தஹானி alone, there are more than 20 proverbs and common sayings. (5) The great charm of

* History of the Sanskrit Literature. Prof. Macdonell.

the book is the constant play of wit and humour. (6) A masterly style is noticeable throughout the book. It is simple, it is grammatical, it is elegant and it is dignified. The free unaffected movement coupled with clear distinctness is remarkable. (7) There is an intelligent choice of Tamil and Sanskrit words. (8) There is the variety of expression specially prominent; and, (9) The peculiar characteristic of this book is that its style gets more and more difficult, by slow degrees; until in the last book we have a fairly difficult style.

Dr. Caldwell writes, "In the present century an entirely new style of composition has appeared viz, good colloquial prose, which, through the spread of European influences, seems likely to have a struggle for the mastery with Poetry in the Tamil literature of the future. The name of the father of this species of composition (in so far as Tamilians are concerned) deserves to be remembered. It was Tandavaraya Mudaliyar, at one time a teacher in the college of Madras. To him we are indebted for the Tamil prose version of the Pancha-tantra, and, through the influence of his example, for versions of Ramayana, the Maha-Bharata, &c., in the same style of flowing and elegant yet perfectly intelligible prose".* This prose version of the Panchatantram is an excellent work in all respects and we are sure that it will ever continue to be a fountain of pleasure to the learned and the unlearned, and to the young and the old.

15. Arumukha Navalar.

“ வில்லூர் மாட மிகக்கொடு பொலியு, நல்லூர் வாழ்க்கை நயந்
தரு னாறிஞன், * * * நீற்றொடு கண்மணி நிறையப்
பூண்பார்ப், போற்றொடு பொலியும் புண்ணிய புருட, நவ

* Dr. Caldwell's Comparative Grammar, P. 150.

நெறி யாய வனேத்துங் களைந்து, சிவநெறி வளர்க்குந் திப்பிய
குணத்த, நெழுத்து முதலாக வியம்பிலக் கிணமும், வழுத்திலக்
கியமும் வரம்புகண் டெழுந்தோன், சமயம் விசேடம் தகுநிரு
வாணமென், றமையுமுத் தீக்கையு மடைவுறப் பெற்றோன், சமங்கல
விசேடச் சருதியா மூலா, கமங்களின் முப்பொருள் கருதுபே ரருளான்,
யுத்தியி னமைத்துணர்ந் தோங்கனு பூதி, சித்தியுற் றமைந்த சிவ
சிந் தாமணி, கற்றுணர் புலவருட் களிக்கு, முற்றுண ராறு முகநா
வலனே.” — மகாவித்வான் மீநாட்சிகந்தரம் பிள்ளை.
(திருக்கோவையார், நாவலர் பதிப்பு. சிறப்புப் பாயிரம்.)

Arumukha Navalar was born at Nallur in Jaffna in 1823 A. D. In his youth he underwent a regular course of instruction. He was first taught Arithmetic; he then studied Nigandu, Nidatham, Bharatam and Kanda-puranam. He was for some time learning English also under the Rev. Peter Percival of Jaffna who admiring his scholarship in Tamil, soon made him his Tamil Pandit. In compliance with Rev. Percival's request, he prepared a correct edition of the Tamil prose version of the Bible. Before he was 20 years old, he studied all the Saiva Siddhanta Philosophical works, besides Devaram, Tiruvachakam &c. From his 24th. year he commenced his habit of delivering lectures on Saivism and at Tiruvavaduthurai, His Holiness the then Pandara Sannidhigal conferred upon him the title of Navalar in great admiration of his ability as a lecturer. He established two schools (Vidya Salai) one at Chidambaram and the other at Vannar-pannai (in Jaffna), where young pupils are even now being taught Tamil with the special intent of making them understand the truth and value of the Saiva system of religion. In 1867, while he was at Madras, he was in the habit of delivering lectures, every Friday, on Saivism. His lectures were very well-attended and the benign influence they infused in the minds of the audience was strikingly remarkable. Navalar had one printing-press of his own known as Vidyanupalana yandra salai.

The books he printed are Soundarya Lagari, Nigandu, Tirukkural, Tarkka Sangraham, Setu-puranam, Ilakkanak-kotturai, Prayoga viveka, Periapuranam, Kandapuramam and several other works. The following are the works which he printed with his commentaries : (1) Koil-puranam (2) Nannul (Kandigai) (3) Saiva Samaya Neri (4) Vakkundam, Nalvazhi, Nanneri &c. He wrote also prose versions of Periapuranam, Kandapuramam, Tiruvilayadal puranam &c; and, for beginners, he wrote the 4 parts of Bala-padam and the 2 parts of Saiva Vina Vidai. He was a great prose writer. The characteristic feature of his prose style is clearness. Even when he writes on philosophical topics, his style has the same simple elegance and clearness. Here is a specimen of his style. Speaking of 'அன்பு' (kindness, love) he says "அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வாளும் போல ஒருவர் காட்டக் காணற் பாலதன்று; அவ்வன்புடைமையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்டவழி, இவை உண்மையால் இங்கே அன்பு உண்டென்று அநுமிதித்துக் கொள்ளற் பாலதாம். 'அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந் தாழ்வலர்-புன்கணீர் பூசல் தரும்' என்னுந் திருக்குறளானு முணர்க". (குசனம், பெரியபுராணம் செய்யுள், P. 128). Navalur was a bachelor throughout his lifetime. In his travels between Jaffna and Madras, he visited almost all the sacred shrines of South India. *Mahalingaiyar* who wrote the small treatise on grammar for beginners and *Ramalinga Swamigal*, the writer of (1) *Manu-murai-Kanda Vasagam*-an excellent, beautiful little prose work and (2) *Jeevakarunya Orukkam* — were his contemporaries. Navalur was an intimate friend of the great poet Meenakshi Sundaram Pillai.

After his 50th year, he began to lose his health. He quietly spent his last days (in Jaffna) in prayer and meditation; and in his 56th. year [Dec. 1879] he freed himself from this mortal coil and took shelter beneath His Holy

Feet.* Our Tamil Land lost in him a great prose writer, an excellent lecturer and a noble-hearted and true patron of Saivaism and Tamil Literature.

“ He is gone who seem'd so great,
Gone ; but nothing can bereave him
Of the force he made his own
Being here. ”

We now reach the prose of times so near to us of which the estimates are so often not only personal but personal with passion. Hence, we shall here note merely the authors and their respective works without venturing any remarks favourable or unfavourable. We shall not speak anything about the living authors. (1) The veteran scholar **Damodaram Pillai** (1832—1901) wrote *Chulamani* (prose), besides his introductions to *Virasoliyam*, *Kalittogai* &c. He did great good by his valuable editions of *Tolkappiyam*, *Virasoliyam*, *Irayanar Agapporul*, *Ilakkana - Vilakkam*, *Kalittogai*, *Thanikaippuranam* &c. (2) **Prof. Sundaram Pillai** (1853—1897) was the writer of a prose work entitled ‘An Introduction to Science’ (தூற்றொகை விளக்கம்). His death was a great loss both to literature and historical research. (3) **Sabapathi Navalar** (d. 1903) was the writer of ‘*Dravidaprasikasikai*, (திராவிட பிரகாசிக்கை) a valuable History of the Tamil Literature, and, lastly, (4) **V. G. Suryanarayana Sastriar** (1873—1903 A. D.) was the writer of a History of the Tamil Language, besides a classical novel entitled ‘*Mathivanan*’ and other works of poetry, prose, and drama.

Recent years have witnessed a very rapid out-growth of the Tamil Prose Literature. Novels and Dramas are increasing rapidly in number ; Histories, Biographies and

---

* From a Tamil metrical biography of Navalar.

Translations from select English works are also slowly creeping in ; Journals almost all written in a flawless style are being published. The best among these is the 'Sen-Tamil' published monthly by the present Madura Tamil Sangam which is a great boon to our Literature ; thus every effort is being made to up-lift and ennoble our Literature ; and we hope, that in the course of a few years, we shall see the Tamil Literature as remarkable for its Prose as for its Poetry.

"There is a good time coming yet,

A good time coming ;

The proper impulse has been given,—

Wait a little longer."

CHAPTER III.

The Leading Characteristics of the Tamil Prose Diction.

It is of supreme importance to consider here the essential characteristics of a good Tamil prose style. We have seen that the best Tamil Prose work is the Panchatantram ; we find in it a happy choice of expression, a good selection of vocabulary and grammatical correctness. Now, we shall see what the chief features are ; (1) The needful qualities for a fit prose are regularity, uniformity, precision, balance'.* The balance of style is noticeable in Nachchinarkkiniyar's commentary on Chintamani. (2) Prose diction should be distinct from colloquial diction ; and it requires a moderate elevation. 'Poetry soars, prose moves upon the ground ; it moves with dignity but it does not spurn the ground'.† It must be remembered that there

* Matthew Arnold. Essays in criticism. P. 39.

† John Earle's English Prose. P. 153.

are degrees and shades of elevation according to the condition of the writer, the subject and the occasion. This peculiar dignity of style may be noticed in Sivagnana Yogigal's prose. (3) "Much of the charm of good prose is due to mere explicitness. "Evidentia in narratione" says Quintilian, 'est quidem magna virtus'—clearness in statement is certainly a great quality." * This principle virtue has been much overlooked by some of the modern prose-writers. It is the lucidity of style that greatly contributes to the simple charm and excellence of Arumukha Navalar's prose. (4) Another essential element of good diction is 'variation which should pervade every part, words, phrases, idioms, sentences.' This is the outstanding characteristic which contributes to the excellence and pleasantness of the Panchatantram. Mere adherence to this rule without proper care or skill will mar the perspicuity of the style. (5) The choice of expression is a pretty difficult art to acquire; and it holds a prominent place in writing Tamil, since our language has a copious vocabulary. Dr. Caldwell writes, "The extraordinary copiousness of the Tamil vocabulary is shown by the fact that a school lexicon of the Tamil language published by the American Missionaries at Jaffna, contains no less than 58,500 words; notwithstanding which, it would be necessary to add several thousands of technical terms, besides provincialisms, and thousands upon thousands of authorised compounds in order to render the list complete."† Tamil words, wherever possible, should be preferred to sanskrit words. A prose passage, where Sanskrit words are conspicuous by their absence, will be exceedingly sweet and homely; e. g. the sentence 'வானவர் பூ மழை பொழிந்தார்' is more homely and pleasing than the sentence 'தேவர்கள் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்தார்கள்.' So

* John Earle's English Prose. P. 153.

† Dr. Caldwell's Comparative Grammar pp. 84-5.

long as the meaning of a sentence is not rendered obscure, we may freely use Tamil words. (6) It is necessary for a writer to learn to appreciate the various colours and shades of words. To write good Tamil Prose, one ought to be in complete touch with the Tamil vocabulary and have experience of literature and life, of hearing, reading, writing; in fact, all these should guide one; else, it will lead one to ridiculous results. We have heard of a Western scholar who tried to speak Tamil with the help of the English-Tamil dictionary; when he had to order his servant to 'put the things in the sun,' he said to him 'போடு அந்த காரியத்தை அந்த சூரியனில்!' (7) We should take care to use the right word in the right place. There are words 'which are not so entirely equivalent that they may be used indifferently and at hap-hazard;' e. g. the words கோபம் and சினம் ought not to be used indiscriminately nor are the words பகைமை and செற்றம். There is a slight difference in their meanings; Nachchinarkkiniyar defines கோபம் and சினம், பகைமை and செற்றம் thus:—"கோபத்தின் பின்னாகச் சிறிது பொழுது நிற்பது சினம், கோபம் நீட்டித்து நிற்கின்றது சினம்; பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது செற்றம்":- Enmity and Rancour (பத்துப்பாட்டு உரை, pp. 23, 88)., (8) Unusual words should be shunned 'as as a ship would shun a reef.' We should not use in ordinary prose, such unusual words as கள்வன் in the sense of நண்டு, வேழம் in the sense of கொலுக் காந்தட்டை &c. (9) Sober words should be chosen in preference to those which are elevated; in ordinary prose we should not write e. g. அன்னான் முன்னதர்ப் படர்ந்தான் where we can write in the simpler form அவன் முன் வழியிற் சென்றான். (10) The coining of new words will enrich our vocabulary; but it is not easy to produce satisfactory examples of novelty. "Words, like other tools, wear out (as) Horace said) and new ones are wanted to keep the language going." * This truth was perceived by

* John Earle's English Prose. P. 156.

Tolkappiyar himself. He says 'Novelty ought not to be condemned; it is admissible' ("கடிசொல் வில்லைக் காலத்துப் படினே"*. Pavananthiar is more explicit. He has 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வருவல கால வகையி னானே.' Old things which have once been pleasing lose their popularity and are cast aside; new things make their appearance and are taken up. We shall give here one illustration of each. i. The expression 'குதிரைச்சேவல்' was once ordinarily used to denote the male among horses. In Tolkappiyam we have 'குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்ற லும், ... குதிரையு ளாண்ணைச் சேவ லென்றலும், ... முடிய வந்த வவ்வழிக் குண்மையிற், கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே'. In his commentary, Nachchinarkkiniyar writes 'குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத் தரிதாயிற்று.'† ii. Here is an illustration of novelty. The letter ச was not originally used as an initial letter;‡ but, afterwards, such words as சட்டி, சமழ்ப்பு crept in; and the commentators give these words as examples of novelty (452nd. Sūtram Etymology) and they remark 'அவை பிற்காலத்துத் தோன்றிய சொல்லேயாம்'. There are instances of word-coining, e. g. the term உளநூல் for psychology, உயிர்நூல் for biology &c. The expression 'கட்டுரைத் தொகுதி' may be taken as an example of word-revival. (11) Special attention must be paid to Tamil idioms; 'துள்ளித்தூண் முட்டுமாங் கீழ்'—here we have an example of a Tamil idiom. (12) An accurate study of the Tamil Grammar is very essential; for, it is grammar that helps us in understanding the nature of words and the manner of their usage. (13) Punctuation, and the paragraph system must be adopted, since their usage greatly helps the reader. (14) The introduction of foreign words, wherever necessary, should be freely allowed. Some

* எச்சவியல் 56. Tolk.

† மரபியல், 68. Tolk.

‡ எழுத்ததிசாரம். 62 சூத்திரம்.

of the Hindustani words like சலாம்* சபாச்,† ராவுத்தன்‡ have already found place in standard works. English words are also creeping in. A growing language cannot but take up words and expressions from other languages with which it comes in daily contact. (15) The 'Limitation of Sandhi' also deserves our attention. If 'Sandhi' were to be used at all places arbitrarily, the lucidity of the style is sure to be destroyed; for instance, the sentence செங்கோனடாத்து மரசர் குடிகளினின்னனீக்கு மருமுறைகளை நாடுவார் presents roughness both to the eye and to the ear; but if we just break up the Sandhis and write செங்கோல் நடாத்தும் அரசர் குடிகளின் இன்னல் நீக்கும் அருமுறைகளை நாடுவார் we find the meaning clear. (16) The study of Philology must be encouraged. "This at least is certain that Philology is one of those studies which must be taken into account in a treatise which has Prose for its scope, because it is one of the instruments whereby a man's mind may be made better acquainted with the material out of which Prose is constructed."§ Philology is an interesting subject in many respects. It reveals to us old customs; e. g. (1) The words 'இடும்பை,' 'பையுள்' (sorrow, affliction) have an interesting origin. Originally, criminals were punished thus:—they were let into a sack; the mouth of the sack was tightly closed; and the sack was then rolled on thorny grounds. Hence இடும்பை (இடும்+பை) and பையுள் (பை+உள்) have had their origin from the sack (பை) and signify pain or suffering.

The word 'சுவர்' for 'wall' has also an interesting derivation. Houses (in the Tamil Land) are built on

* குறவர் மகட்டுச் சலாமிடற் கேக்கறு, குமரனை முத்துக் குமாரனைப் போற்றுதும்-குமரகுருபரர்.

† 'சித்தர் விஞ்சையர் மரசர் சபாசென'-திருப்புகழ்-அருணகிரி நாதர்.

‡ 'முதுகூளித்திரன்...டிண்டிண் டெனக்கொட்டி யாடவெஞ் சூர்க்கொன்ற ராவுத்தனே.' கந்தரலங்காரம்- அருணகிரிநாதர்.

§ John Earle's English Prose. P. 114.

certain principles of structure and the names of the human organs are given to the various structures of the building. Tamil Poets often compare our body to a nest, and the soul to the bird that rests in it; the word புக்கில் has both meanings (1) house and (2) body. Our legs support the body while standing; the pillars of a house correspond to our legs; hence, the word 'கால்' signifies (1) leg and (2) pillar. Again it is the cross-beam which, like our arm, can bear weight. Hence, the cross beam is known by the name of 'கை'. 'கைகள்' means cross beams, rafters. The entrance of a house corresponds to our mouth and is called 'வாய்' (வாயில் = வாய் + இல், இல் = house + வாய் = entrance). The windows of a house correspond to our eyes-the organ of vision; குறுங்கண் is used in the sense of 'window' of. கோலச் சாளரக் குறுங்க ணுழைந்து, வண்டொடு புக்க மணவாய்த் தென்றல்.* The upper-part of the shoulders and the arms bear weight; similarly the walls and beams support weight; hence 'walls' have been called 'சுவர்' from 'சுவல்' which means 'the upper part of the shoulder' e. g. 'சுவன்மிசையமைத்த கையன்;† Hence we clearly see that Philology deserves the greatest attention of a Tamil Student; and (17) The Tamil Student must have unbiassed views concerning things old and new. Let him bear in mind the wise advice given in Sivaprakasam-(கஉ) "தொன்மையவாமெனுமெவையுந்ருகா; இன்று தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா." Everything old is not necessarily good and everything new is not necessarily bad.)'

CONCLUSION.

In the course of our dissertation we noticed that the Tamil Prose Literature began not with commentaries as is usually believed, but with regular prose passages interspersed in considerable poetical compositions; next, prose

* சிலப்பதிகாரம். 2. காதை. 23-24. † நெடுநல்வாடை. L. 183.

came to be used in commentaries; it was used by the Jains in their Manipravala works; it may also be noted here that the commentaries on the Vaishnavite religious works (வியாக்
யானம்) were also written in the Manipravala style. Later on, Prose was used in criticisms and philosophical disquisitions, and lastly, prose has been used in stories, Translations &c. The exclusive attention hitherto paid to the branch of Poetry is slowly giving way and, now, scholars who, in addition to their love for their mother-tongue, have had the western culture, devote their time and attention for the development of the Tamil Literature by supplying its two wants, (1) in its sphere of Drama and (2) in its sphere of Prose.

The Tamil Language has been, for the last two or three decades, slowly gaining high appreciation at the hands of Western scholars. "Wherever approbation falls there we cannot help recognising merit" says Martineau; and our literature has received the highest approbation from various quarters. We shall quote two authors who understood the high excellence of Tamil. Able Hovelacque writes thus, "Dravidian Literature is particularly rich in moral poems and in collections of wise saws and aphorisms, which constitute the most ancient monuments of Tamil Poetry. But in any case the Tamil Literature remains the most copious, the most fruitful, the most interesting, and at the same time, the most ancient."* William Dwight Whitney writes, "the author has been informed by an American who was born in Southern India and grew up to speak its language vernacularly along with his English, a man of high education and unusual gifts as a preacher and writer that he esteemed the Tamil a finer language to think and speak in than any European tongue known to him."†

---

* "The Science of Language." p. 88. † 'Life and Growth of Language' p. 244.

When our Tamil Literature is so much praised in spite of its two wants (Prose and Drama), we have every reason to hope that, if these wants are made up and if proper attention be concentrated on such principles as are calculated to promote the development of Prose Literature, we shall soon be in possession of a rich supply of fresh materials and our Literature will 'combine in it all that is best and purest in the literature of the West and in the ancient literature of the East and will, in the words of the Poet, be "*A thing of Beauty and a Joy for ever.*"*

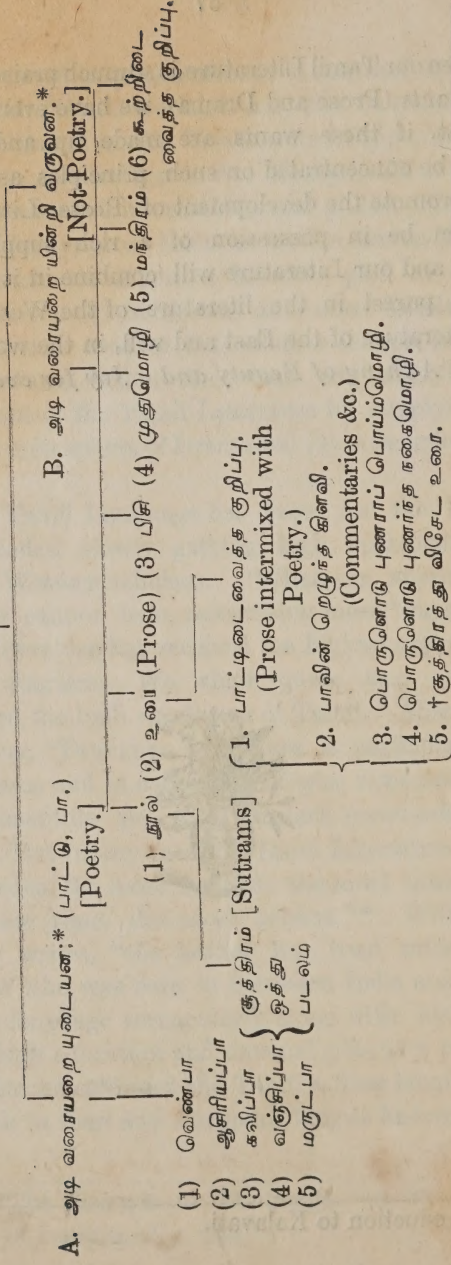

---

* Introduction to Kalavati.

ILLUSTRATION.

THE PLACE GIVEN TO PROSE IN TOLKAPPIYAM.

செய்யுள் (Composition.)

* Vide Sutrams 476; 477, 478 & 486. Porul Adhikaram. 477. கு. 'எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி, னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.' 467. கு. 'அவைதாம், தூலினு.....குறிப்பினு.' 486. கு. 'பாட்டிடை வைத்த.....உரைவகை நடைபே நான்கென மொழிப.'

5. † Vide மரபியல் 659. சூத்திரம்.

ADDENDUM, I.

வேண்பா.

சீரார் தமிழ்மொழியுந் தெண்டிரையு மொக்குமென்ப
நேரா முவமை நிகழ்த்துவமால்—(1) காரார்
கலிபயக்குஞ் செம்பொருள்கள் காமர் தமிழின்
கலைபயக்குஞ் செம்பொருள்கள் காண்.

தரவுகொச்சுக்கலிப்பா.

(2) அருந்தமிழி னமுதன்ன இலக்கணம்ஐ வகையென்ப
இருந்திரைசேர் சலதிதரு மின்னமுது மைந்தென்ப [போற்
(3) பெருந்தகைமைத் தமிழ்ப்பொருளும் பேராழிமறைபொருள்
றிருந்தியதுண் ணறிவினுக்கு மெட்டாது திகழுமன்றே.

கட்டளைக்கலித்துறை.

(4) மல்லன் மலையன்ன மாதவத் தோன்பண்டு வாரிதியின்
சொல்லுஞ் சுவைபோற் றமிழின் சுவையையுந் துய்த்தறிந்தான்
(5) எல்லை யிலாக்கடன் முநீர் ரொனும்பெயர்த் தின்றமிழும்
நல்லறி ஞோர்புகழ் முத்தமிழ்ப் பேரா னலமுறுமே.

கலிநிலைத்துறை.

(6) பொலமு லாங்கட றன்னுள்வா முயிர்களைப் போற்றி
நலமெ லாந்தரு மாறுநற் றமிழ்மொழி நன்கு
புலமு லாமனச் செல்வரைப் போற்றிடும்; புகலின்
பலமி லாவகை செயுநவை யுண்டொன்று பறைவாம்.

அறுசீர்க் கழிநெடி லடியாசிரிய விருத்தம்.

(7) சலதிக் குற்ற பெருங்குறைவு தாகா நலத்தைத் தணியாமை
பலதிக் குற்ற தமிழ்க்குறைவு பண்பார் வசன நூலின்மை
*கலதிக் குற்ற பிறப்பகமாங் †கடலைத் திருத்த விசையா ‡திஃ
திலதிக் குற்ற தமிழ்மொழிக்கே! யின்னூல் கற்றோர்க் கிசையு
[மன்றே.

*கலதிக்கு + உற்ற + பிறப்பகம் = 'மூதேவியின் பிறப்பிடம்.'

†“தேம்புனலை நிர்க்கடலுஞ் சென்றுதர வின்றே” சிந்தா.

தரு. - நடுசு.

‡இஃது = (இக்குறைபாடு) + இலது + இக்கு + உற்ற + தமிழ்
புழிக்கு. உற்ற-உவமவாசகம், “செப்புற்ற கொங்கை” என்புழிப்
பல.

ADDENDUM, II.

கல்விருத்தம்.

தக்க ஞௌள்ளின் றுன மெங்கனு
மிக்க பொற்கலன் விற்கு நாட்டினை
யிக்கு மானுந மின்ற மிழ்ப்பரப்
பொக்கு மென்னலா முண்மை நாடிடின்.

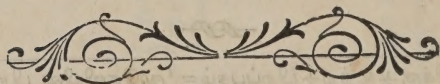
என்ன ணம்மெனி விரணி யக்கலன்
மன்னர் செல்வரே வாங்கும் ஆற்றலர்
துன்னும் ஏழையர் சொல்லு மட்கலன்
இன்மை யிற்பிற தேய மெய்துவர்

அன்ன வண்ணமே அருந்த மிழ்க்கனே
வன்னப் பாக்கனே மல்கி யுண்மையின்
துன்னு பண்டிதர் தோமென் றுன்னலர்
மன்னு பாமரர் வசன மின்மையின்

செந்த மிழ்ச்சுவை சிறிது மோர்ந்திலர்
நந்தம் பாஷையில் நாட்டம் வைத்திலர்
சொந்த மாகவே சோர்வி லாங்கிலத்
தந்த நாடியே அவல மாற்றுவர்.

வேறு.

ஆத லிற்றமி ழின்சுவை யார்ந்தநற்
போத மிக்கவர் போற்றிவ சனநூல்
ஏத மில்பல என்னுமி யற்றியத்
தீதி லாவகை செய்து திகழ்வரே.

ஸ்ரீ:

திருமாலிருஞ்சோலைமலை

அழகர்பிள்ளை தத்மிழ்

இது:

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்

“செந்தமிழ்”ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றுப்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—சுரு.

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1919.

விலை அணு 8.

சென்னை நகராட்சி

புதிதான கல்வியியல்

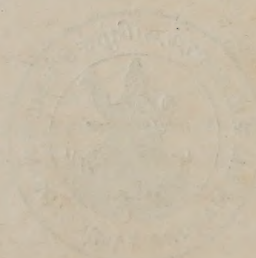
சென்னை நகராட்சி

புதிதான கல்வியியல்

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

ஸ்ரீ:

திருமாலிருஞ்சோலைமலை

அழகர்பிள்வனாத்தமிழ்

முகவுரை.

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியகத்தே, அன்பும், இன்பும், அற
னும், மறனும் சான்ற அகத்திணை புறத்திணைதழுவிய துறைவகை
களில் தொன்றுதொட்டவழக்காயுள்ளபனுவல்கள் எத்துணையோ பல
வுள்ளன; அவற்றுள், 'பிள்ளைத்தமிழ்' என்னும் பிரபந்தவகையுமொன்று*

'பிள்ளைத்தமிழ்' என்பது, பெறலருஞ் சிறப்புவாய்ந்த மக்கட்
குழுவியைப் பாராட்டிப்பாடும் இனியபாடல்களாலாகிய பிரபந்தம்
என்று பொருள்படும். இங்கு, 'தமிழ்' என்னுஞ் சொல் பிரபந்தத்தை
யுணர்த்து மென்பதை, இந்நூலாசிரியர் தம் ஞானாசிரியர் வணக்கத்
துள், 'வேதப்பாட்டிற்றருந் தமிழ்' என்று திவ்யப்விரபந்தங்களை வழங்
குதலாலும், இயலிசைநாடக நூல்களை இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ்,
நாடகத்தமிழ் எனவும், முத்தமிழ் எனவும் வழங்குதலாலுமறிக.

இப்பிரபந்தம், புறப்பொருள் வகையாகிய பாடாண் திணையில்
'குழலிமருங்கினுங்கிழவதாகும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாற்
கொள்ளப்பட்ட *காமப் பகுதியின் பாற்பட்டு மக்கட் குழவிக்குரித்
தாக வழங்கப்படுமாயினும், ஒரோவழி, தெய்வத்தோற்றமாகிய மக்கட்
குழவியின் பருவத்தை ஆரோபித்தலால், அக்குழவியோ டொற்றுமை
யுடைய தெய்வத்துக்கும் உரியதாக வழங்கப்படும். இச்சூத்திரத்தில்,
கிளப்பதாகும் என்னுது 'கிழவதாகும்' என்ற குறிப்பால் குழவிப் பரு

* இங்குக் கூறிய காமப்பகுதியாவது, பெறலரும்பிள்ளையைப் பெற்றதாய்
முதலியோர் பாராட்டுதற்குரிய, 'குறுகுறு நடந்து சிறுகைநீட்டி, இட்டிந்தொட்
டுங் கௌவியுந்தழந்து நெய்யுடையடிசின்மெய்ப்பெற விதிர்த்தம், விளையாடு
தன் முதலிய செயல்களை அனுபவிக்குமவரிடைத் தோன்றும் ஒருதலையின்பம்.
இதனை, 'மக்கண்மெய்திண்டலுடற்கின்பம் மற்று அவர் சொற்கேட்டலின்பம்
செவிக்கு, என்றற்றோடக்கத் தானுமறிக. இதனாலவர் விளையாட்டுக்காண்டலும்
கட்கின்பமென்பது போதரும்.

வங்கழிந்த முதியரை அவரது குழவிப்பருவம்பற்றிப் பாராட்டிப் பாடினும் அப்பாட்டில், அம்முதியரோடொற்றுமையுடைய அக்குழவிக்கு உரிமையுடைமையால் அது வழுவாகாதென்று கொள்ளப்படும்.

இப்பனுவலைப் பன்னிருபாட்டியலுடையார் பிள்ளைப்பாட்டென வழங்கி, இலக்கணம் பல தா மியம்பியும், ஆன்றோர் கூறிய சில இலக்கணங்களை பெயித்துக்காட்டியும் போந்தனர்; வெண்பாமாலையுடையார் (*‘இளமைந்தர் நலம்வேட்ட வளமங்கையர் வகையுரைத்தல்’ என்னும்) குழவிக்கட்டோன்றிய காமப்பகுதியின் பாற்பெப்பர்.

‘வழக்கோடு சிவணியவகையையான’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான், ‘சான்றோர் செய்த புலனெறிவழக்கோடே பொருந்தி வந்த பகுதிக்கண்ணையான பொருள்களுள்’ குழவிமருங்கினுங்கிழவதாகிய பிள்ளைப்பாட்டுப் பொருள்களையும் அகப்படுத்திக் கூறியிருத்தலால் இப் பிரபந்தவகை தொல்காப்பியர்காலத்துக்கு முற்பட்ட சான்றோரார் செய்துபோந்த பழையவழக்குடையதென விளங்குகின்றது. இதற்குதாரணமாகப் பெரியாழ்வார்திருமொழியுட் பலவேறு பொருள் வகைகளாலும் பிள்ளைப்பாட்டுப் பாடப்பெற்றிருப்பது காணத்தகும். அதன்கண், தால், சப்பாணி, செங்கீரை, முதலியவற்றுடன், இக்காலப் பிள்ளைத்தமிழி வில்லாத பிறப்பின் உவகை, பாதாதிகேசக்காட்சி, தளர் நடை, அச்சோவச்சோ, புறம்புல்கல் அப்பூச்சிகாட்டல், நீராட்டல், பூச்சூட்டல், காப்பிடல், அம்மழுட்டல், முதலியபலவேறு பொருள் பற்றிய பாராட்டல்கள் உள்ளன.

இங்ஙனம் பல பொருள்களிருப்பவும், ஒருபொருள்பற்றிப் பாராட்டும் பாட்டுத் தனித்தனி பதிகமாகவும், பிரபந்தமுழுதும் சத்கமாகவும் ஓரளவுடையதாக முடிக்கவேண்டிக் காப்புமுதற் சிறுதேரிறுதியான பத்துப்பொருள்களை இப்பிரபந்தத்துக்குரியனவாகப் பிற்காலத்தார் தெரிந்தெடுத்து நியமித்துப்போந்தனர் போலும்.

இங்ஙனம் பழமையும் அருமையும் வாய்ந்த பிரபந்தவகையிற் சேர்ந்த பிள்ளைத்தமிழ்களிற் சிறந்தவற்றுள் இத்திருமாலிருஞ் சோலை மலை அழகர்பிள்ளைத் தமிழும் ஒன்றென்றெண்ணத் தக்கது.

* (இளமைந்தர் நலம் வேட்டவளமங்கையர் வகையுரைத்தலாவது) கண்ண பிரானது இளமைப்பருவ விளையாட்டின்பத்தை விரும்பியசோதைப்பிராட்டியும் இடைப்பெண்களும் பாராட்டியபடியைப்பெரியாழ்வார் அனுகரித்தல்போலவது,

இவ்வழகர் பிள்ளைத்தமிழ், காப்புமுதற்சிறுதேரிறுதியாகப் பத்துப் பருவப் பாராட்டையு முடையதாய்ப் பலவேறு சந்தப்பாடல்களாற் சிறந்தது. காவியங்கற்பார்க்கு, இலக்கிய விலக்கண வழக்கு வகை பலவுமெளிதினுணர்ச்சிச் சொற்பொருளுணர்ச்சியைத் திப்பமுறச் செய்யுந் திறமையுடையது; செய்யுட் செய்வார்க்கு விடயமில்லாவிடத் தும் பொருத்தமுள்ள விசேடணங்களை வருத்தமின்றித் தொடுத்துப் பொருளை விசேடித்துப் பலபடியாகச் செய்யுளை யழகுபெறச்செய்து முடிக்கு மாற்றலையளிக்க வல்லது; ஐந்திணை மயக்கம், நானிலவருணனை, கற்பனை, அலங்காரமுதலிய பலநயங்களமைந்தது. திருமாவினவதார மாகவந்த கண்ணபிரானது குழவிப்பருவத்தை ஒற்றுமைபற்றி அழகர் மேல்வைத்து, அக்கண்ணபிரானது இளமைநலம்வேட்ட யசோதைப் பிராட்டியுமிடைப் பெண்களுமாகிய “வளமங்கையர்” படியை அத்திய வசித்து மிகவும் பாராட்டிப் பாடப்பெற்றுள்ளது.

இப்பிரபந்தத்தின் பாயிரச்செய்யுளில் ‘வள்ளைத்தமிழ்கூர் வேம்பத் தூர் வருமாண்புலவோர்வகுத்தது’ என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் இதனையியற்றியவர் பிறந்தவூர் வேம்பத்தூர் என வெளியாகிறது. இவ் வுரின்கட் டொன்றுதொட்டே ஆசு, மதுர, சித்ர, விஸ்தார கவிகளும், பிரபந்தங்களு மியற்றிப்போந்த பலபுலவர்க ளிருந்துவந்திருக்கின்றன ரென்பதை, திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணப்பதிப்பின் முகவுரையில் மஹாமஹோபாத்தியாய பிருமம்புரீ, வெ. சாமிநாதைய ரவர்களெழுதியிருப்பதால் அறியலாம். இப்பாயிரச்செய்யுளில், ‘புல வோர்வகுத்தது’ என்ற பன்மைக்கணங்க வேம்பத்தூர்ச் சங்கப்புலவர் பலர்கூடி இப்பிரபந்தத்தையியற்றினரென்று சிலர் ஓர் ஐதிகம் சொல் வதுமுண்டு. இது பின்வருமாற்றற் கொள்ளத்தக்கதன்று.

பழிச்சினர்ப்பரவலின் பன்னிரண்டாம் செய்யுளிலே, ‘பேசுபய வேதாந்ததேசிகன் றுடொழுவல் பேரழகனூறழையவே’ என்று தொ முவலென்னும் ஒருமையால் அழகனூலாகிய இப்பிரபந்தமுழுதும் தழை தற்கு மங்களங்கூறியிருத்தலாலும், மற்றும் சில பாடல்களிலும் மங்க ளங்கூறியவிடங்களிலெல்லாம் இவர் இப்பிரபந்தத்தை ‘என்கவி’ என்று தாமேகூறியிருத்தலாலும் இப்பிரபந்தம் ஒரேபுலவரற் பாடப்பெற் றிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

இதற்கனுகுணமாகவே சேதுசமஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. ராகவையங்காரவர்கள் அரிதின் ஆராய்ச்சிசெய்தெழுதிச் 'செந்தமிழில்' வெளியிட்ட சேதுநாடும் தமிழும்* என்ற வியாசத்தில் இந்நூலியற்றிய வரது பெயர், சாமி கவி காளாருத்திரர் என்று எழுதியுள்ளார்கள். கவிகாளாருத்திரர் என்பது, பிறரால் வெல்லப்படாத ஆற்றல்பற்றி வழங்கும் 'கவிராக்ஷஸன்' என்பதுபோல இவரது கவித்திறமைபற்றிப்பின்பு வந்த சிறப்புப்பெயராயிருக்கவேண்டுமாதலால் அப்பெயர்க்குமுற்பட்டு, 'மாந்தரக்கொங்கேனாதி'என்புழிப்போலப் பண்புத்தொகை நிலைமொழியாய்கின்ற சாமி என்னும்பெயரே இவரது இயற்பெயராயிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது.

பழிச்சினர்ப்பரவலின் பதினான்காம்பாட்டில் இவர், தாம் அழகர்கோவிற்புரோகித நிர்வாகம்பெற்றிருந்த தோழப்பர் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரால் 'தோண்டர்குழுவாகிய அத்தியாபககோஷ்டியிற் சேர்க்கப்பட்டவரென்று கூறியிருத்தலால், இவர் பஞ்சசமஸ்காரம்பெற்றுத் தீவ்யப் பிரபந்தங்களோதிச் சாத்தினவரென்பதும் 'வேதப்பாட்டிற்றருந்தமிழுமிருநாலெழுத்தும்'.....'அலங்காரர்படிவும் என்னெஞ்சகத்துள்ளாட்டி' என்றமையால் பகவத்விஷயாதிகிரந்தங்களும், திருமந்தார்த்த வியாக்யானமும், அர்த்தபஞ்சகாதி ரஹஸ்யங்களும் தோழப்பரிடம் அதிகரித்தவரென்பதும், 'நற்றமிழ்ச்சீர்பதிப்போன்'என்றதனால் அரியதமிழிலக்கிய விலக்கணங்களையும் அத்தோழப்பரிடமேகேட்டு நெஞ்சிற் பதியக் கொண்டவரென்பதும் விளங்குகின்றன. இதனால் இவரதுகாலம் இற்றைக்குச்சற்றேறத்தாழ நூற்றைம்பதுவருடங்கட்குமுன்பு திருமாலையாண்டார் சந்ததியாருள் ஒருவர்க்கு மாதுலராய்வந்து அழகர்கோவிற்புரோஹிதநிரவாஹம் பெற்றிருந்ததோழப்பர்காலமென்றறியத்தக்கது.

இவர், வேதாந்ததேசிகரையும் மணவாளமாமுனிகளையும் வழிபடும் பாசுரங்களால் வடகலைதென்கலையென்னு முபயவேதாந்தங்களுக்கும் முறையே பிரவர்த்தகர்களான அவ்விருவரையும் வழிபாடுபுரியும் தென்கலை வைஷ்ணவரான அறியலாம்.

இந்நூலிலுள்ள பலபாடல்களையும் பார்க்கும்போது இவர் வைஷ்ணவத்திலுமிக்க ஊற்றமுள்ளவரென்பதும், சங்கநூல்முதலிய பழைய

தமிழ்நாற்பயிற்சியிற் தேர்ச்சியுற்ற பெரும்புலவரென்பதும், பலரும் சொல்லாதவண்ணச்சந்தங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் சுவையும் அலங்காரமு மிலங்கக் கௌடவிருத்தியி லும் கவிகளியற்றுமாற்றலுடையவரென்பதும் விளங்கும்.

இவர் வைஷ்ணவத்தில் மிக்க ஊற்றமுடையராயிருப்பினும் காப் புப் பருவப்பாராட்டிற் பரவுதற்குரியரென விதிக்கப்பட்ட சிவபெரு மான், விநாயகர், முருகவேள், வைரவன் முதலியோரையும் நன்கு பரவுதலால் விதிமுறைதவறாதொழுகு மியல்புடையவரென்பதும் விளங்கும்.

இந்நூல் சிலபத்தாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒருவா ற்சிடிப்பட்ட டிருப்பினும் இப்பொழுது அச்சுப்புத்தகம் எங்கும் கிடைக்காமையால் இதனை அச்சிட்டாற் காவியங் கற்பார்பலர்க்கும் மிகப்பயன்படுமென்று கருதி மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்த இரண்டு குறைப்பிரதிகளையும் ஓரச்சுப் புத்தகத்தையும் வைத்துப் பரிசோதித்துச் 'சேந்தமிழ்' வாயி லாக வெளியிடலாயிற்று.

இந்நூற் பரிசோதனைக்குக் கிடைத்த இரண்டொரு பிரதிகளும் பிழைமலிந்திருந்தமையால் அவற்றுள் தெரிந்தவற்றைத் திருத்தித் தெரியாதவற்றை யிருந்தபடியே வைத்துப் பதிப்பிக்கலாயிற்று. ஆத லாற் சேந்தமிழ்ப் பயிற்சியிற்றேர்ச்சியடைந்த பெரியோரிதனைக் கண் ணுற்று, சுத்தப்பிரதிகொண்டு, திருத்தவேண்டுமவற்றைத் திருத்தி எனது தவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்.

இதனை அச்சிடுதற்குத் தமிழ்ச்சங்கக் கலாசாலை யுபாத்தியாயர் நல்லசிவன்பிள்ளை பிரதி எழுதிக்கொடுத்தும், அச்சச் சேர்க்கையை ஒப்பு நோக்கித் திருத்தியும் உதவிபுரிந்தது பாராட்டற்பாலது.

திரு. நாராயணையங்கார்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
நக	சு	பொன்னூற்ற	பொன்னூற்ற
சுநு	உக	பருப்பின்	மருப்பின்
சுகா	உய	அறிய	அரிய
சு௦	உஎ	வளவாய்	வள்வாய்
சுந	கஎ	வெறி	வெரி
சுசு	உக	மத்தெறி	மத்தெறி
சுஅ	ய	கெக்கர்	கெக்கர்
எக	சு	வைத்து	வைத்து
எசு	உஎ	சோலை	சோலைமலை.

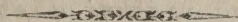

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலை

அழகர்பிள்வனா த்தமிழ்.

பாயிரம்.

துதிகவி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

வெள்ளைத்தமிழ்கொடுகினிற் பல்புலவர் விருப்பால் விளம்பேனைப்
பிள்ளைத்தமிழ்பிள்ளைத்தமிழே பெருமானலங்காரன்பொருட்டால்
வள்ளைத்தமிழ்கூர்வேம்பத்தூர்வருமாண்புலவார்வகுத்ததனைப்
பிள்ளைத்தமிழேயெனுஞ்சிறுமைபெருமைபெரியதமிழெனுமால்.

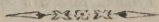
காப்பு.

நேரிசைவேண்பா.

செய்யா டிருமார்பன் செங்கமலக் கண்ணினான்
மையா ரழகன் மலர்த்தாளின்—மெய்யாகச்
செப்புபிள் ளைத்தமிழ்க்குச் சிந்துரமுன் வந்தனித்த
துப்பனைய பாதந் துணை.

அவையடக்கம்.

நீரறா மானதப் பெருவாவி பூத்ததொனை

நெடுநாள முளரியேறி

நீறுபடு பொற்சண்ண மாடிமது வுண்டு * மகிழ்

நிலவுதெரி தூவியன்னம்

ஆரூ டுகளவும் புனலறு கருஞ்சேற்றி
 னடைவாடு புல்லிதழ்ப்பூ
 வரம்பலின் மணந்தது கடுக்குமறை யொருநான்
 கரற்றுநெடு மாலாயிரம்
 பேரூ தோதுநா வீறுபெறு குருகைமுனி
 பிரமன் பராசரன்முதற்
 பெற்றமுனி முதலாம் வரத்தினர் முகத்தினிற்
 பெரு(1)விழவு கொண்டிருக்கும்
 வாரூ தண்ணூர் தெழுந்ததுணை முலைவாணி
 மதிதவழ வழுதுபாயும்
 மாலிருஞ் சோலைமலை மாலலங் காரனை
 வழத்துமென் னுவாழ்ந்ததே.

(க)

ஆகத் திளந்தென்ற றைவரச் செந்தழ
 லரும்பிலைச் சூதத்தின்வாழ்
 அஞ்சிறைய யாழிசை மிடற்று(2)சூயி லோசையென்
 னமிர்தமிசை யுண்டசெவிகள்
 காகத்தின் வெம்புலாற் பகுவாய் திறந்தலறு
 கடியகுர லாயதீய
 கடுவூண் மிசைந்தது நிகர்க்குமருண் மாலையிற்
 கதிரொளி பரப்பு(3)மங்கண்
 மாகத்து மீன்கண நறுந்துண ரொளிப்பவிசை
 வண்டுழு படப்பைமுதலின்
 வாவியலை கரை(4)தாவி மீனொளிக் கும்புதுவை
 வல்லிதமிழ் கேட்டுநாக
 போகத்து வெண்டிரைப் பாற்கடலின் விழிதுஞ்சு
 பூந்துழாய்க் கொண்டல்சோலைப்
 பொருப்புறையு மாயவன் மாலலங் காரனென்
 புன்கனிச் சொற்கொண்டதே.

(உ)

(1) விழைவு - பி-ம்.

(2) சூயில்கு வுமின்னமிர்தமொழி. பி-ம்.

(3) பரப்பியங்கண். பி-ம்.

(4) தாவ. பி-ம்.

வழியும் பசுந்தேன் பெருக்கா நெடுந்தோட
 மலர்விண்ட முள்ளரைத்தாள்
 மரகதத் தண்பா சடைக்கமல வீட்டுறையு
 மறைய*வன் சென்னிமுதல்பார்
 இழியுங் குலத்தினவர் கழிமுடைத் தலைகடை
 யிரந்துமண் கொள்ளமறைநான்
 கிருக்குந் துணைத்தாள் பதித்தது நிகர்க்குமட
 ஷீனையநில வேறுகண்டற்
 கழியும் புனற்கழியும் வளையுமுஞ் சோலைமலை
 காவலன் றுளவநெடுமால்
 கண்ணகன் கோநகர்ப் புதுவைகுடி வாழிளங்
 கன்னியுந் தாய்முலைக்கண்
 பொழியும் பசும்பாலுறாமழலை மாறன்†முதல்
 புலவர்பதின் மரும்வழுத்திப்
 புனையுந் தமிழ்ப்பாடல் கொண்டதோ ளடியென்மொழி
 புன்கவித் தொடைகொண்டதே.

(ந)

விரவுந் திரைப்புனற் கங்கையங் கடவுணதி
 வெள்ளம் பரந்திருப்ப
 வினைபுரி குறந்தொழுவர் தருமிழி கலத்துநீர்
 விதுரனின் றுள்சொரிந்தெட்
 டரவுங் குலக்கிரியு மனையும்வன் கடல்வேலி
 யவனிதிரு வயிறிருப்ப.
 அவன்மனைப் புன்கவைச் சிற்றடிசி லன்றுனக்
 கவனளித் ததுநிகர்க்கும்
 குரவும் பசுந்துளவு மணநாறு கொந்தளக்
 கொடியிடைப் புதுவைவாழும்
 கோதையுஞ் சங்கணி துறைக்குருகை மாநகர்க்
 குழவிமுத லவர்பதின்மரும்
 பரவும் பழம்பாடன் மறைமொழிச் செந்தமிழ்ப்
 பாமாலை கொண்டதோளிற்
 பழவடியென் வழுவுடைச் சொன்மாலை சூட்டியது
 பைந்துழாய் மலையழகனே.

(ச)

அவையடக்கமுற்றும்.

பழிச்சினர்ப்பாவல்.

முதலாழ்வார் மூவர்.

ஏதங் களைந்தடிய ருயிரோடு மணப்புற்ற
விருவினை தணப்பவோரேழ்
இசைமுறை பழுத்தவர் தாதிக்கொடு நெடியமா
விருசரண மேத்துபொய்கை
பூதந் தவங்கொள்பே யாழ்வா ரிழுவரைப் போதிரண்
டினும் வழுத்திப்
பூந்தா மரைத்தாள் வணங்குவென் றெய்வப்
புரந்தர னுலோகபாரி
சாதங் கொணர்ந்தெழிற் பின்னைக்கு விளையாடு
தனையவிழ் படப்பையாக்கத்
தாழ்சிறைப் புட்கழுத் தேறிமணி வாய்வைத்த
சங்கவெண் மிடறுகக்கும்
நாதங் கொழித்தமரர் கூட்டங்கள் சிதறவவர்
நாட்டங்கள் கூட்டுவித்த
நாரணனை மாலலங் காரணை வழுத்துமென்
னாத்தருஞ் சொற்றழையவே.

(க)

பெரியாழ்வார்.

மறுத்தலை துடைத்தமதி மலர்முகத் தேனுடன்
வண்டுளவ மதுமாலையும்
மாயவன் றிருமார்பு பொற்பக் கொடுத்துவா
மதுரையிற் றாங்குகிழிதான்
அறுத்தலைச் செய்திப வெறுத்தத் துலாப்புரிந்
தாரணந் தமிழ்ப்பித்தி
ஆழிமா லிருபதமும் வாழிபா மிம்பதுவை
யந்தணன் றுதிதிப்பென்
கறுத்தலை நெடும்புணரி யேழ்விசும் பேறியிரு
கரையழிந் தொழுகிசின்ற

கன்மாரி காப்பப் பசுந்தா மரைச்சிறிய
கைக்கொண்ட வரையேழுநான்
பொறுத்தலைச் செய்திடைபார் சுற்றமுங் கன்றும்
புனிற்றாவு நின்றனித்த
பொங்கர்த் தடஞ்சோலை மலையலங் காரனைப்
புகழுமென் கவிதழையவே.

(௨)

நம்மாழ்வார்.

மறைவாக் குரைத்தபொரு ளுள்ளவை யடங்கலும்
வைத்துநா மணிமுறத்தில்
வழுவறத் தெள்ளியவை கோதற வடித்திரதம்
வரப்பவள நாறுதமிழின்
துறைவாக் கெனுங்கலன் பெய்தன்பு நீரிற்
றுழாய்மணப் பதனோக்கிமால்
தொண்டர்க ளருந்தவிய லமுதினை வடித்தமுனி
துணையடி துதிப்பென்மதுவோர்
முறைவாக்கி வைத்தபைங் கழைநிறைந் திலவென்று
முதுகுமே யிடறியொழுகும்
முழுமதியி னமுதமுங் குறவர்டட மகளிரொரு
முறையாக்கி வழியவார்த்து
நிறைவாக்கி விளையாடு மலையலங் காரர்பத
நித்தலும் வழத்தியேத்த
நிறைவாக்கு நாளும் பெருக்கா நெடுத்தோடி
நிலைபெற்று வாழ்வதற்கே.

(௩)

குலசேகராழ்வார்.

கெடப்பா யொளிச்செக்கர் மணியார நறவுபாய்
கிளை துழாய்க் கொண்டலடியார்
கேண்மைகொள் பவரருகு மணுகாத வுரைசெவிச்
கேற்பதன்றென்று பகுவாய்க்
குடப்பால் கிடப்பெரும் பாந்தள்வாய் கையிட்ட
கோவேந்த னரசரேறு
கோப்பெருஞ் சேரமா னடியினை வழத்துவென்
குழுவிலா னுலவதெய்வ

அழகர்பிள்ளைத்தமிழ்

மடப்பாவை மார்பொய்தல் வண்டலாட் பயரவுகை
 மணியூச லாடமேலை
 மங்குல்வாய் நெஞ்சம் பிளக்கவுயர் சிமயத்து
 மதிவந்து போனவழியே
 நடப்பாக வந்துசதி ரிளமாதர் தம்மோடு
 நாளும்வினை யாடுமலைவாழ்
 நாரணனை மாலலங் காரனை வழுத்துமென்
 னன்கவிதை வாழ்கவென்றே.

(ச)

திருமங்கையாழ்வார்.

பொருமட னெடுஞ்சுடர்ப் போராழி மால்கரப்
 பொன்னாழி கொளவந்தமால்
 புப்பிடர் வரக்கண்டு மெய்ஞ்ஞான வெள்ளம்
 புறம்பொங்க வுட்களித்துத்
 திருமட னெடுந்தாண் டகங்குறுந் தாண்டகச்
 செய்யுண்முதல் பலவுரைக்கும்
 திருமங்கை முனிகலிய னாற்கவிக் கொண்டல்பூஞ்
 சேவடி. துதிப்பென்முந்நீர்
 இருமடங் கூறுங் கடாங்கவுட் டேங்கவிழி
 பிருகடையும் வடவைதூங்க
 இருசெவித் தலைகடைக் காலாங்க மாமன்னிடு
 மிகல்கரி மருப்புவாங்கி
 வருமடங் கற்குருளை மாலிருஞ் சோலைமலை
 மாலலங் காரர்பச்சை
 வண்டுழாய் மணநாறு மிருதோளு மிருதாளும்
 வாழ்த்துமென் கவிதழையவே.

(ரு)

திருமழிசையாழ்வார்.

சூட்டுநா கப்பணப் பள்ளிப் பெரும்பாய்
 சுருட்டித் தமிழ்க்கச்சியிற்
 றுளவக் கருங்கட னடப்பக் குடந்தையிற்
 றுயிலுமுகி றலையணப்பப்

பாட்டுநா வுரைசெயுந் திருமழிசை வேந்தன்
 பரந்துலாஞ் சிந்தைபொறியின்
 பாலனு குறாவகை நிறுத்துமுனி தாமரைப்
 பாதந் துதிப்பென்மலர்பூ
 வீட்டுநான் முகமுனியு நாட்டமா யிரமுடைய
 வேந்தனும் விபுதர்குழுவும்
 வெட்சியந் தெரியல்புனை வேளும்வா ரணமுகனும்
 வெள்ளிவெண் கோடுகூடாக்
 கோட்டுநா கிளமதிக் கண்ணியங் கடவுளுங்
 கூண்விவலம் வந்திறைஞ்சும்
 குலமலைத் தலையுறையு மாலலங் காரனைக்
 கூறுமென் கவிதழையவே.

(சு)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

இருமலை யாகப் பரந்தபூங் காவிரி
 யிரண்டிடைச் சூட்டுநெற்றி
 யெரிமணிப் பாம்பனைத் துயில்கொள்ளு மோருமலை
 யிசைமுறை பழுத்தசெஞ்சொற்
 றிருமலை சூட்டுபவர் தொண்டர்த மடிப்பொடித்
 தெய்வமுனி யறிவின்வடிவாம்
 செந்தா மரைத்தா ளுளத்தா மரைத்தலஞ்
 சேர்த்துவென் றன்னையுன்னாட்
 டருமலை யப்புணரி நீத்தினந் தெய்வமான்
 றருணமணி யாரமார்பிற்
 றூர்பட்ட தண்டுழாய்க் காட்டுள்வினை யாடமகிழ்
 சங்கேந்து கொண்டல்கன்னற்
 பொருமலை விண்டசா றோடமத வேழம்
 புழைக்கர மெடுத்துநீந்தும்
 பொங்கர்மலி யிடபகிரி மாலலங் காரனைப்
 புகழுமென் கவிதழையவே.

(சு)

திருப்பாணைவார்.

விழித்தா மரைத்துணையின் வேறுநோக் கலமென்று
 விரிதிரைப் பொன்னிநாப்பண்
 விழிதுயில் கருங்கொண்டலைப்பரவி யானந்த
 வெள்ளத்து மூழ்கியியலின்
 மொழித்தாம மொருபத்து மிருதோ ளணிந்தந்த
 முகிலின்வடி வுட்கரந்த
 முனிவன் றுணைப்பதம் வழுத்துவென் கொல்லையம்
 முல்லைப் புலத்துலாவித்
 தெழித்தா மழக்கன்று தேடிமுலை யமுதந்
 தெருத்தலை நனைப்பவோடிச்
 செல்லமருண் மாலையிற் பின்செலுங் கண்ணனைத்
 திசைமுக னிருக்குமுந்திச்
 சுழித்தா மரைக்கடவுண் மாலலங் காரணைச்
 சோலைமலை வீற்றிருக்கும்
 சுந்தரத் தோளனைத் தொண்டனே னுரைசெயுஞ்
 சொற்பாடல் வளர்வதற்கே.

(அ)

சூடிக்கொடுத்தநாச்சியார்.

பாடற் சுரும்புழு துழாய்வாட வெயினின்று
 பவளவா யிரமாறூப்
 பச்சைப் பசுஞ்சொற் புதுப்பாட லுஞ்சுருள்
 பனிக்குழன் முடித்துதிர்க்கும்
 வாடற் பழஞ்சருகும் வேட்டரங் கேசனும்
 மலைகுனிய நின்றமுகிலும்
 மாலலங் காரனு மிரப்பவருள் புதுவைவரு
 வல்லியிரு தாடுதிப்பென்
 * சேடற் பெரும்பள்ளி விழிதுஞ்சு பாற்கடற்
 சேர்ப்பற்கு மணிவரன்றிச்
 சிலம்பாறு பாயுஞ் சிலம்பற்கு வெள்ளவொளி
 தேங்கியலை வைகுந்தவா
 டுடற்கு முல்லைப் புலத்தா நிரைப்பின்
 னடந்ததா ளண்ணலுக்கு
 நான்மறைப் பொருளாய வழகற் குரைக்குமென்
 னன்கவிதை வாழுவென்றே.

(க)

* சேடற்பெரும்பள்ளி - ஒன்றியற்கிழமைக்கண்வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. நகரம், வலித்தல் விகாரம்.

மதுரகவியாழ்வார்.

மட்டோ லிடுந்தொங்கல் வகுளமண நாறுதோண்
 மாறன்வண் டமிழ்படுத்தி
 வனசவீட் டிறையுமுனி தன்னாலு மெழுதொண
 மறைநாலு மெழுதுவிக்கப்
 பட்டோலை யெழுதியாங் கவணையீ ரைந்துகனி
 பாடிநெடு மாறன்னையும்
 பாடாத மதுரகவி யிருதா டிதிக்குவென்
 பைங்குவளை மென்றுமேதி
 நெட்டோடை யுட்புகச் சுரிசங்கு துண்ணென
 நிலாமணிக் கருமுதிர்ந்து
 நெடுவரம் புந்தவழந் தேறிவினை வயல்புகுத
 நெற்குலை யரிந்தமள்ளர்
 கட்டோடு தலைமீதி லாகியுதிர் நெல்லுடன்
 கதிர்மணி யுகுக்கும்பாணர்க்
 காமலையின் மாலலங் காரணப் பாடுமென்
 கவிதழைத் தோங்கவென்றே.

(ஐ)

எம்பெருமானார்.

மறைமயக் கெவரும் புலப்பட வுணர்ந்தறிய
 வாய்மைபெறு பொருளுரைத்து
 மாறுபடு சமயங்கள் வாக்கினால் வென்றுதிரை
 வாரிதி வளாகத்தின்வாய்
 இறைமயக் கந்தவிர்த் தியாவார்க்கும் யாவைக்கு
 மேபிரா னாழிசங்கம்
 ஏந்துமா லென்றுறுதி யாக்கிரா மானுசன்
 னிருசரண நெஞ்சுள்வைப்பென்
 பிறைமயக் குங்குறு நுதற்கோவி மார்குழிசி
 பெய்தவளை பெற்றுபந்து
 பிறழொளி மணிக்கழங் கிவைகொண்டு நாளும்
 பெருங்கலக மிட்டுமுடனே

குறைமயக் குங்கண் பிசைந்தழு தசோதைதன்

கோபந் தணிப்பமணிவாய்க்

† குறுநகை விரித்தமுகின் மாலலங் காரனைக்

கூறுமென் கவிதழையவே.

(யக)

வேதாந்ததேசிகர்.

திருமாற் பயோததித் திருமந்தர வமுதினைத்

திருமகட் குயின்முகந்து

சேனைமுத லிக்கோப் பெயக்காரி சேய்ச்சனைத்

தேங்கிரா தமுனி யாகும்

அருமாற் கடம்வார்ந் துயக்கொண்ட வள்ளன்மடு

வார்த்துசீ ராமரென்வா

யால்வழி இ யாமுனா ரியவுந்தி யூர்ந்துபூர்

னாரியக் சாவினொழுகி

கருமாற் றிராமா னுசக்குளங் கழுமியெழு

பானுன்கு தூம்புகாலக்

காசினிப் பணையுயிர்க் கூழ்வளர வயன்மதக்

காராக்கண் மேய்ந்தடாது

பெருமாற்கு வினையுள்வீ டடையப் புறந்தரும்

பெருவேலி யாமெம்பிரான்

பேசுபய வேதாந்த தேசிகன் றுடொழுவல்

பேரழக னூறழையவே.

(யஉ)

மணவாளமாமுனிகள்.

குணவா யுதித்தெற்று வேலைஞா லத்திருட்

கொள்ளைவெயில் சீத்தகற்றும்

கோகனக மணவாள னெனவடியர் தொல்லைநாட்

கொண்டவினை யிருளகற்றும்

மணவாள மாமுனிவன் மகிழ்வுடன் கருணைபொழி

மலர்விழியி னெம்மைநோக்கி

வயிறுபசி யாமனா வறளாம னாளுமறை

வாய்த்தவிரு நாலெழுத்தே

உணவாக நஞ்செவியி ளிருபுறமும் வழியவார்த்
துயிர்தளிர்ப் பித்தவெங்கோன்
ஒளியீட்டு திருநாட்டு வழிகாட்டு தாட்கமல
முளமீது வைப்பனெட்டைப்
பணவா ளராவுலக முடைநாறு வெண்ணெய்பேய்ப்
பாவைதன் முலையுளமுதம்
பருகிச் செவந்தவாய் மாலலங் காரனைப்
பாடுமென் கனிதழையவே.

(யங்)

ஞாஞ்சாரியர்.

ஒட்டிக் கடிந்துநெடு நாடொட்டு வருதிய
ஆழ்வினைக டம்வயத்தில்
ஒடுமைம் புலனையு மனத்தோடு நெறியினின்
றொருவழிப் படநிறுத்திக்
கூட்டித் தடஞ்சோலை மலைநிழன் மலாக்கரங்
கோத்துவலம் வந்துகண்ணீர்
கொழிப்பெய்யம் மயிர்பொடித் துளமுருகு தொண்டர்தங்
குழுவுடன் கூட்டிவேதப்
பாட்டிற் றருந்தமிழ் விருநா லெழுத்தும்
பசுந்தேன் பெருக்கெடுக்கும்
பைந்துழாய்ப் பள்ளியந் தாமத் தலங்காரர்
படிவுமென் னெஞ்சுகத்துள்
நாட்டித் தளிர்ப்பித்த திருவாளர் தோழப்பர்
நற்றமிழ்ச் சீர்பதிப்போன்
நலமருவு மழகன் புரோகிதன் புனிதபத
நான்மலர் வழத்துவேனே.

(யசு)

அடியார்கள்.

அண்டர்க்கு நான்முகக் கடவுட்கும் வானநீ
ராறுபாய் சடிலருக்கும்
ஐரா வதப்பெரும் பாகற்கு மெட்டாத
வாழிமால் பதமிலையுநந்

ஞெண்டர்க்கு மன்புபுரி தொண்டர்தந் தொண்டர்க
 டினைத்தா டிதிப்பெனலைவாய்ச்
 சரிசங்க முசலா டுங்கடற் பள்ளரீர்ச்
 சூற்கொண்டு திங்கணிறையும்
 கொண்டற் குலஞ்சொரியு முத்துங் கழைக்கண்
 கொழிக்கின்ற முத்தும்வேழக்
 கோடுசொரி முத்தமும் பூகத்தின் முத்தமுங்
 குறமகளிர் பொய்தலயரும்
 வண்டற் குரற்புகா வரிசியா கச்சந்த
 மதுமலர்க் கறியமைக்கும்
 மாலீருஞ் சோலைமலை மாலலங் காரனை
 வழத்துமென் னொவாழ்வதே.

(யடு)

பாயிரம் முற்றும்.

காப்புப்பருவம்.

திருமால்.

நீர்கொண்ட நெடுந்தாரை குறுங்கை தோய
 நேமிவரைப் பெருவேலி சூழு மேழு
 பார்கொண்ட தாளாள் னேங்குஞ் சோலைப்
 பருப்பதத்த ன்லங்காரன் றமிழைக் காக்க
 கார்கொண்ட காரொன்று கட லிரண்டோர்
 காலத்துத் தலைமணந்த தென வசோதை
 வர்கொண்ட கண்ணினிழல் பாயக் கைமயீ
 தேந்துமலர்ச் செந்துவர்வா யினைய மாலை.

(க)

திருமகள்.

வேறு.

வளர்க்கும் பசுங்கிளிக் கமுதமும் பூவைக்கு
 வரிமிடற் றளியலம்பும்
 வளர்தருச் சோலையும் புறவுக்கு நிழலுமிழ்
 மணித்துது மாணுக்குவான்

விளக்குங் கலைத்திங்க ளும்பெடை யனத்துக்கு
 விரிபொகுட் டருகுக்கும்
 விளைநறைக் கமல்முங் கொண்டு வெண் டிரையின்வரு
 மெல்லிய லளிக்கமேருத்
 துளக்குங் கடுங்கான் முகந்திறைக் குஞ்சிறைத்
 துகள்பம்பி யுத்திசுண்டச்
 சுழன்றிமை கரிக்கக் கடைக்கண் டழற்கற்றை
 தூண்டச் சினத்தபுள்வாய்
 பிளக்கும் பிரானிசை முரன்றிதழ் குடைந்தூது
 பிள்ளைவண் டாடுதுளப்
 பிரசமெறி சுந்தரத் தோளாளன் மறைமுதற்
 பேராள னிசைதழையவே.

(உ)

பிரமதேவர்.

ஆட்டுந் திரைக்குண்டு நீரக ழிலங்கைக்கு
 ளாறுகால் பாயநறவம்
 ஆறுபாய் தாமரைக் குலமாதை யுங்கடவு
 ளாழியங் கதிரோனையும்
 கூட்டுங் கடுங்கார் முகக்கொண்ட லைத்தழைக்
 கொய்துழாய்ச் சாரன்மேருக்
 குவடுபடு சுந்தரத் தோளனைத் திருமங்கை
 கொண்டனைக் காத்தளிப்பான்
 ஈட்டும் பிழம்பனற் குளியா துலைக்கொல்ல
 னில்லம் புகாதரத்தால்
 எறியுணு தொலிபொங்க வடியுணு துயர்த்தட்டி
 லேறுது கூர்மழுங்கா
 தூட்டுந் துகிற்றலையி னெய்யுணு துறைபுகா
 துடல்கறை படாதிருந்தும்
 உடற்றும் பெரும்படை தொலைக்கும்வாக் காயுதத்
 தொருகமல மறைமுனிவனே.

(உ)

சிவபெருமான்.

வேறு.

அருமறைமொழிபு தூவினைநறிய கமலக்கரங்கள் யாப்பவும்
 அளிபுளர்ப்தும மாளிகைமுனிவன் வதுவைச்சடங்கு காட்டவும்
 அருள்வினையிமய மாதுலெனொழுது புனலைத்தடங்கை வார்க்கவும் [வும்
 அடைபொதிதுளவ நாரணன்வெளிய பொரியைக்கொணர்ந்து தூற்ற
 இருவருநறுநெய் தூவியவெரியை வலனிற்சுழன்று போற்றவும்
 இருகரமுளரி நாண்மலர்சிலையின் மயில்பொற்பதங்க னேற்றவும்
 எழுகதிருலவு வான்வடதிசையி லுடுமுற்றம்வந்து காட்டவும்
 இடுதுகின்முகப டாமுலைபுணர வுமையைப்பரிந்து வேட்டவர்
 மருமலர்பொதுளி வானுழைவளரு மருதைத்தவழ்ந்து சாய்த்திடை
 மடவியரிழுது தோய்முடைவிரவு துகிலைக்குருந்து சேர்த்துளம்
 மகிழ்வருகுரவை நாடகமயர் விரலைத்தெரிந்து கோத்திலை
 மனைநடுவறியின் வாயனைகளவு கொளவற்றநின்று பார்த்தலை
 பெருகமுதுகொள வானிரைவயிறு நிறையப்பசும்புன் மேய்த்தரை
 பிணையணைகயிறு நார்முடைபடலு மடையப்பிணைந்து தூக்கிய
 பிடவணைபடலை யாயனைவிபுல வெளிதொட்டணிந்த கோட்டயல்
 பிறைதவழிபட மால்வரையுறையு முகிலைப்பரிந்து காக்கவே. (ச)

தேவேந்திரன்.

வேறு.

நறைகமழ் ி காழ்கில்குட்டபுனமுழப்
 பதம்வாய்ப்பமதனெழுசியப்போத்துகள்
 நடையடிக்கானவரொற்றிநடவையிற்
 சுவடேய்ப்பவிடைபறழ்நாலத்தாய்க்கலை
 நனைவினைதாழ்சினைதத்தி * முழைமுடக்
 குடிச்சாய்ப்பம்மயில்குடிக்கூத்தெழ
 நரையுருமேறுசிலைப்பமுடிவிதிர்த்
 தரவாற்றல்கெடவிடர்தேடிப்போய்ப்புக

உறைநுகர்சாதகம்விக்கல்விடவிடைக்
 குலமாக்கள்படன்முடையோலைக்கீழ்ப்புக
 ஒளியெழுதோபநிரைப்பநிலவுபுட்
 சிறையாட்டிமகிழ்பெடைமுடிச்சேக்கையில்
 உறைதரவோசனைபட்டமணமுதைப்
 புனம்விக்கமுனிவரர்சாலைப்பாட்டிள
 வுழைகலையோடுதெவிட்டவனசமொட்
 டிருள்சீக்குமிளவெயில்காணற்கேக்கற
 அறைகடனீர்விளையிப்பிவிழுமழைத்
 துளியேற்றுநிலவுமிழாரச்சூற்கொள
 அகன்மடல்கோடல்விரிப்பவெயிறுநட்
 டிளைதூற்றிறெடுமயிரோனச்சாத்துழ
 அகழ்படுகுவல்கொழிக்குமழுதுவெப்
 பெழமாத் துவதிசூயில்வாயைத்தாட்கொள
 அகமகிழ்கேள்வர்தமக்குமரிவையர்க்
 குளமுட்டுமளவறுகாமத்திச்சுட
 மறைமொழியாளர்வழுத்தியனலொழுக்
 கனியேற்றுவலம்வருமோதைக்கார்ப்புயல்
 மலர்நிலமாதுகுளிப்பமழைகொழித்
 தெழநோக்குசார்பதிதாளைப்போற்றுதும்
 மணிநிரைமேயவெடுத்தகழைமிடற்
 றிசையூற்றிமலர்புரைதாளுட்சேப்புற
 வனநடுவோடியினைத்தவழகனைப்
 பொழில்வாய்த்தகுலமலைக்காக்கவே.

(௩)

ஆதித்தன்.

வேறு.

பரியரை புரற்பிறை நகப்பிண ரடிக்கைப்
 பருப்பதந் தண்டுறைதொறும்
 படியமடை படுகரட வாய்திறந் திழிமதம்
 பாயமணி யமுனைதோயும்

முரிதிரைப் பகிரதி கடுக்குஞ் சிலம்பாற்று
 முதல்வனைக் கடவுள்வேத
 முறையிடுந் தாமரைத் தாளானை வண்டுழாய்
 முகிலைப் புரக்கவெள்ளைப்
 புரிமுக வலம்புரி முழங்கச் சகோரவெண்
 புட்கிரை யளிக்கும்வானம்
 பூத்தமதி கரமொழிய விளைஞரைக் காமன்
 பொருங்களை துறப்பவெழுபண்
 தெரிவண்டு சிறைவிட் பெவப்பக் குணதுவளர்
 திக்குவெள் ளணியெடுப்பத்
 தேமுளரி தனைவிடப் புவிபிரவு விடவலைத்
 திருவவ தரித்தசுடரே.

(க)

வீநாயகக்கடவுள்.

ஊற்றும் பசுந்தே எனிற்கா டெறிந்தெயின
 ருழுபுனந் தினைவிதைப்ப
 ஊட்டழ விடுஞ்சாரன் மலைமுதுகு பொதிவெப்ப
 முடைதிரைத் திவலைதூற்றி
 ஆற்றும் புனற்சிலம் பாற்றருகு விளையாடி
 யாயிரம் பொங்கர்தங்கி
 யாயிரம் குண்டுநீர் மடுவுட் படிந்துவரு
 மாணையைக் காக்ககங்கை
 தூற்றந் தாங்கவொலி யிற்றுஞ்சி யறுகிளந்
 தோட்டிணர் * விழைந்துசெங்கைத்
 துணைச்சிறு பறைக்குர லெதிர்ந்திதழி நெடுவனஞ்
 சூழ்ந்துடலி னிலவுவெள்ளம்
 காற்றும் பொடிப்பூழி கால்சீத் தெறிந்திறைவி
 கழைநெடுந் தோள்வரிக்கும்
 கரும்பினிற் கைவைத்து வெள்ளிப் பொருப்பெந்தை
 கனிகூரவரும் வேழமே.

(எ)

* வினைந்து. பி-ம்.

நீ தொலை. பி-ம்.

முருகவேள்.

வள்ளைகா னீக்கிச் செழுங்குவளை மென்றுகய
வாயெருமை குழவியுள்ளி
மடிவளஞ் சொரியமுது மடுநிறைப் பக்கமல
மண்டபத் தரசவன்னப்

பிள்ளையா லும்புன றுறந்தமு தருந்திவெண்
பேட்டிளந் தாயெகினம்வாய்
பெய்யிரை தெவிட்டுமகன் மாலிருஞ் சோலைப்
பிறங்கன்முகி லைப்புரக்க

கள்ளையு றந்தருத் தறியுணை மற்றேவ
கன்னியர் களஞ்சூழநாண்
கழலாம லேரா வதப்பெரும் பகடழற்
கானம் புகாமலமுதம்

கொள்ளைபோ காமற் புரந்தரன் படுகிறைக்
கூடம் புகாமல்வெந்திக்
கொளுந்தாம லகனெனும் பொன்னக ரளிக்கின்ற
கோழிப் பதாகையானே.

(அ)

வைரவன்.

வேறு.

புடைவள ராரப் பரியரை பேரப்
புதறலை சாயத் துடிபட விருகரை
புகர்மணி வாரிக் குனிதிரைவீசிப்
புனலுமிழ்வாவிச் சூருகெழநடுவுயர்

திடரகழாய்நெட் டகழ்திடராகச்
சிறைபொரும்பாணர்ப் பரிபுரநதிவரு
சினைவளர்சோலைத் திருமலைவாழ்கைச்
சிலைமுகில்காவற் புரவலன்வெளிபொதி

கடையிருள்வேர்விட் டெழுமுழுமேனிக்
கடல்விடுசோரிப் புலவெழுவடிபுரி
கவைபடுஞ்ஊல் படைதொடுபாணிக்
கனல்பிழிவேணிச் சுடர்மணிநிறைவிரி
படமுடிநாகப் புரியுபவீதப்
பலிகொள்கபால்ப் புயலுருமெறிகுரல்
படுசுருடோகைச் சுழல்விழிஞாணிப்
பணைமுதுகேறித் திரிதருமிறைவனே.

(க)

சத்தமாதர்.

வேறு.

வருபுனலவனி புதைப்பக்கோட்டின்
முழுகிநிமிர வலைவறவெடுத்தவள்
மதமழைகரட முடைத்துச்சாய்க்கும்
வெளியகரியின் முதுபிடர்புரப்பவள்
மரகதவளறு திரட்டிக்கோட்டு
நெடியபசிய களமயிலுகைப்பவள்
மலர்பொதுளிதழி தழைப்பப்பூக்கு
மமுதமொழுகு மதிவகிர்முடிப்பவள்
இருகடைவிழியு நெருப்பைக்காற்று
மலகைசுழல வருபிணனுகைப்பவள்
இமையவர்வயிறு நிறைப்பத்தேக்கு
மமுதகருணை கடைவிழிபழுத்தவள்
எறிவளியுதறு சிறைக்கொத்தேற்றை
யெகினநடவு மறைமொழிமிடற்றினள்
எனவிவருலகு துதித்துப்போற்று
மெழுவர்முளரி யடிமுடியிருத்துதும்
அரன்முதலெவரு நினைத்துப்பார்த்து
மறியவரிய விழைபெருமயக்கனை
அகிலமுமுதர மடுக்கட்பூத்த
கமலநறிய நறைவழிபொருட்டனை

அழகியகுரவை நடத்துக்கேற்ப

வொருகைநடுவ ணலமருகுடத்தனை

அலைகடலமலை யுதித்துத்தோற்ற

வுருவுவினையு மளவறுகளிப்பனை

விரியொளியுத்தி கொழித்துக்கோத்த

வழிவில்பரம பதமுதுபுரத்தனை

விடையுரமுழுத மருப்புக்கீற்றி

விடையர்மகளி ருழுமுலைமுகட்டனை

விரிதலையருவி தெழித்துத்தாக்கு

மெழிவிதவழ நிலவியபொருப்பனை

வினையினநறவு சுழித்துத்தூற்று

துளவமுகலை யழகனையளிக்கவே.

(ய)

முப்பத்துமூவர்.

வேறு.

விரிதடமத்தகத் துச்சிதாழ்சுழிக்கடல்

வினாகடம்விட்டொழுக் கெட்டுவாரணத்தினர்

விரியுனை நெற்றியிற் கொட்கும்வாலெழிற்குரம்

விரைபரிபெற்றிரட் டித்தவான்மருத்துவர்

இருகடையுட்குழைத் தொற்றைமேருவிற்கொடும்

இறையவர்பத்தொடொற் றித்தவேறுகைப்பவர்

இருபதிலெட்டொழிப் பித்ததோர் தூரப்பவர்

எனவிவர்தொக்களித் தற்கியாம்வழுத்துதம்

சொரிபருமுத்தினர்க் கக்குழுகநெட்டிலை

தொடுசடைநெற்குலைக் குப்பைநாவளைத்துழு

சரிவளைமட்கரைப் பற்றிமேதியுட்குளி

தொடுகுளமுக்குளித் தெற்றுநீரொலிப்பெழு

மரையுயர்பொற்பறக் கொட்டைபாழ்படச்சிறை

மடவனம்விட்டெழப் பெட்டவானைசெய்ப்புகும்

மலர்வதிபுட்குலக் கத்தறாததொத்தளி

வளர்பொழில்வெற்பினிற் பச்சைமாறழைக்கவே.

(யக)

காப்புப்பருவம் முற்றும்.

இரண்டாவது செங்கீரைப்பருவம்.

சுருள்விரிமுழுமுதல் வாழைக்கூனற்

குலையினின்மிடறுடை பூகப்பாளைத்

தலையினிலறைநடு விண்டாமுஞ்சீதச்

சுணையினின்முகைநெகிழ் காவித்தாழிப்

புடையினின்னெடுமணல் வாரித்தூதைக்

கலனணிமகளிர்க ரங்கோலுஞ்சாலைச்

சுவரினிலமரு மூசற்காலிற்

படுவினிலொழுகிய சோனைத்தேனிற்

சுழல்படுமளிகள்கு டைந்தாடுங்காவிற்

சொரியுமுளுடல்பொதி யோலைத்தாழைப்

பரியரையினின்மறி நாகைத்தேடிச்

கவரிகண்முலையில்வ ழிந்தூறும்பாலிற்

கரைதவழ்முரிதிரை பாய்நெட்டோடைச்

சுழியினில்வழியினி னீர்குத்தோதைச்

சிறையினின்மளவர லம்பாயுஞ்சாலிற்

கழனியிலரைதிரள் காய்நெற்சோலைத்

தலைவளைகுலையரி தூரிற்றாமக்

குழலிடைமடவியர் வண்டோடுஞ்சூடிச்

கடையினிலுதறிய தாரிற்றூவிப்

புலவெழுமுதுசுற வானைப்பாய்சுற்

நகழியிலருமழை கண்குழும்பானுக்

கதிரெழுபுரிசையி லூரிற்போரிற்

மெளியினினடவினில் யாணர்க்கானற்

றுறையினின்மதுரம்வி னைந்தோடும்பாகிற்

பொருபுனலெழுவரி வானைப்பூசற்

படவிடுபெருமடை வாயிற்சாதித்

தொடரிணர்நறுவழை சிந்தாரம்போலும்

பொதிமுகையவிழ்மலர் வேரிப்பாயற்
றுணைவிழிதயில்வதி மேதிப்பாழிச்
சுவலினில்வனச முகங்காலுந்தாதிற்

புழைப்படுநெடுநிலை நாளப்பானற்
கழியினின்மதனடு சாபக்கானிற்
சரிகயலணவியெ முந்தேறுஞ்சாரிற்

புதல்படுதுகிற்கொடி மூடித்தீகக்
கடவியினிலவையி றோய்பொற்பூழித்
தெருவினிலிளைஞர்க ணின் னுருந்தேரிற்

நிருவளர்கடிமனை மாடத்தேணிப்
பழுவினினிலவுமிழ் தூவிப்பேடைக்
குருகெழுந்தியலை சென்றேறுங்கூலத்

தினில்விளைபுனவிதண் மீதிம்கால்பட்
டெலுளோமணிபொதி சூலைக்கால்ச்
சரிமுகவரிவளை வந்துருஞ்சாரற்

நிருமலையழகர்த டாகத்தோடைப்
புகர்முகமதகரி கூவச்சேனப்
பிடர்வருமழைமுகில் செங்கோசெங்கீரை

திருமடமகண்மகிழ் கூரப்பாடக்
குருமணியிடறிய மார்பிற்பீடத்
தினையிடுமழைமுகில் செங்கோசெங்கீரை.

(க)

வேறு.

தொளைபடுகரட மூற்றெழத்தேங்கி
வழிமதம் வண்டோடுஞ்சாயச்
சூழ்வருபெடையெ னுக்கரத்தூர்ந்த

புயரெடல் கண்டுடுங்காதற்

களிவருபிடிதழீப்பணைச்சார்ந்த
கறையடி மென்றூர்வங்கூரக்

கவுளுழைசெருகி நாட்பிறைப்போன்ற
நகநுதி மண்சீவுந்துளைக்

குளிப்புனலையை வாட்டுடற்பாங்கர்
வழியவெ. நிர்தாரந்தாவக்
குளிறியவருவி நீர்க்குறக்கேன்று
கரிநிரை கண்சாயுஞ்சாரற்

மெளிமதுவொழுது காக்கிரித்தோன்று
மழைமுகில் செங்கோசெங்கீரை
திருமலைமுக வாக்கிசைக்காம்ப
மழைமுகில் செங்கோசெங்கீரை.

(உ)

வேறு.

இருவிழிசெவந்து கயலொடுமயங்க
வெறியுமாரீ ரோடைகுடைந்தாடி
இடைவெளிநுடங்க விருபுறம்விழுந்த
கயிறுகால்பூ ணுசலுதைந்தாடி

ஒருமுறைபகங்கை யொருமுறைபுறங்கை
யறையவோவா நால்வருபந்தாடி
யொருபதமகண்ட நிலவு*புகழ்கொண்ட
முதன்மைபாடா வேமுகழங்காடி

வருகுறவர்தந்த மடமகளிர்வண்டல்
விழவுமாறு நீர்பொதிமஞ்சாடு
மதியுழவழிந்த வழுதநதிபொங்க
வருடைகாலாழ் வேரவிஞ்சாரல்

அருவிவரைநின்ற வழகவிதழ்பம்பு
துளவமாலே யாடுகசெங்கீரை
அருமறைவிரிஞ்ச னிமயமயில்கொண்க
னமரர்கோவே யாடுகசெங்கீரை.

(உ)

முலையமுதலம்பி விழநெடுவரம்பு
குறியகாலாழ் மேதிகயம்பாய
முருகிதழ்பொதிந்த குவளைகண்மயங்க
விடறிவாலால் வாளைவெருண்டோடி

இகைதலைவிரிந்த கமுகமடல்விண்ட
 மிடறுவாய்குழ் பாளைபிளந்தேகி
 இமையவரருந்து மதியமுதகும்ப
 முடையநீர்மேய் மேகநீவிசும்பூறி
 மலையுடல்குளிர்த்து விடவெளியெழுந்து
 முழுகுதியா டாலைநறும்பாகு
 வழியும்வயன்மஞ்ச ளிலைமிசைவிழுந்து
 களிறுபோலே சாரன்மணந்தோதை
 அகையருவிதுஞ்ச மிடபமலைநின்ற
 துளவமாலே யாடுகசெங்கீரை
 அருமறைவிரிஞ்ச னிமயமயில்கொண்க
 னமரர்கோவே யாடுகசெங்கீரை.

(ச)

வேறு.

இருகுழைமதர்விழிகழிப்ப வலமருமகிழ்குரவைதொட்ட
 பொதுவிய ரோதிபுறந்தாழ
 இளநிலவுமிழ்மதிபகுத்த சிறுநுதல்குறுவெயர்முளைப்ப
 வமைபொரு தோள்புளகங்கூர
 மரகதவரையகலமுற்ற தினிவருசுரர்பதிவருத்தம்
 இலையென வார்வம்விளைந்தோடி
 வரைவெளிகுழுமிநடமிட்ட தெனவொசிகொடியிடையொளிப்ப
 இளையப யோதரநின்றூட
 விரியுலகமுமுலகொடுக்கு முதரமுமசையவலர்செக்கர்
 மலர்புரை தாள்கள்செவந்தேற
 விரைகெழுதுளவு நறைகக்க வெருகரமிசைகுடமுருட்டி
 இசைவழி யாடுபரந்தாம
 அருவினைபுறமிடவெருட்டி யடியவரளவினருள்வைத்த
 மழைமுகி லாடுகசெங்கீரை
 அளியுமுபொழில்புடையுடுத்த வடுபதிதவழிடபவெற்பின்
 மழைமுகி லாடுகசெங்கீரை.

(ரு)

வேறு.

முளைக்குந் திருப்பாற் கடற்பெருஞ் சூன்முலை

முகக்கண் கறாமல்வட்ட

முகமதி வெளுப்புறா மற்பச்சை மரகதம்

முகடிளகி பொழுதுபாடம்

விளைக்குங் குழம்புதோய்த் தெற்றுபல நூலென்ன

மெய்ப்பசு நரம்பெடாமல்

வேய்நெடுந் தோள்கண்மெலி யாமலா விலைவயிறு

வீங்காமன் மனைமதிற்பால்

விளைக்கும் புகைப்படலை மண்டொடா மற்சால

வயவுநோய் கூராமனாள்

வளர்திங்கள் பத்தும் புகாமற் பெருந்தூணம்

வாய்த்தகோ ளரிகளித்துத்

திளைக்கும் பெடைக்குருகு சூழ்சிலம் பாற்றிறைவ

செங்கீரை யாடியருளே

தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்

செங்கீரை யாடியருளே.

(சு)

சாய்க்குங் *கடும்புனல் பார்தோட வுரகனற்

றருணமணி யணவுகுட்டுத்

தாழ்கடம் பிற்குதித் தாடலுங் கொங்கையர்

தடநெடுங் கிரிசுமந்து

மாய்க்குமெ னுசப்பினங் கோவியர் வளைக்கர

மலர்த்துணை பிணைத்தாடலும்

வட்டவாய் முடைபடுங் குழிசியிற் நீயாடி

வழியுமின் பால்பதத்திற்

ரோய்க்குந் தயிர்த்தலையின் மத்தெறியு மிழுதுணத்

துளவோடு கரியமேனி

துவளநின் றாடலும் முன்புள்ள விப்போது

தொண்டர்தம் வினையிரண்டும்

தேய்க்குந் திருத்தாள் குனித்துநின் மழகனே
செங்கீரை யாடியருளே
தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்
செங்கீரை யாடியருளே.

(௭)

முருகுண்டு நாகிளம் பெடைவண் டியாழினிசை
முரலவளி தடவவாடும்
முகைமுக முறுக்குடைந் தவிழ்தரும் பூவைகிரி
முதுகுவலம் வந்துவீழ்ந்து

கருகுந் திரைப்பரவை மேய்ந்தகல் விசம்பாடு
கருவிமழை யாடுகொள்ளைக்
கண்ணகன் பொய்கைக் கருங்காவி யாடிளங்
கருவிளந் தொகுதிபிள்ளைக்

குருகுஞ் சலஞ்சலமும் விழிதுஞ்ச துஞ்சாக்
கொழுந்திரை கொழித்ததிவலைக்
குளிர்புனல் பரந்தாடு காளிந்தி யெனவலை
கொதிப்பக் கடுங்கார்முகம்

செருகுங் கணைக்குரிசி றிருமேனி துவளநீ
செங்கீரை யாடியருளே
தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்
செங்கீரை யாடியருளே.

(௮)

கறைபாய்ந்த குலிசப் படைப்பாக சாதனக்
கடவுளும் விபுதர்குழுவங்
கடும்பொடு கடும்பசி கெடுத்தருந் தப்பணக்
கட்செவிப் பாப்பெயிற்றுப்

பிறைவாய்ந்து காந்துங் கடுங்காள கூடவெம்
பேழ்வாய் திறந்துறுத்தப்
பிடித்துக் குதட்டியுமிழ் மிச்சிலும் போகமலர்
பிரசங் கொழித்திறைக்கும்

அறைபாய்ந்த நீருடற் கழுவிநெடு வெண்ணிலா
வழுதுணை மதியளிக்கும்
ஆடுதலை யருவிபாய் திசைநான்கும் வெளியின்றி
யளிகோடி புடையலைக்கும்

கிறைபாய்ந்த வளிதருஞ் சோலைமலை யழகனே
செங்கீரை யாடியருளே
தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்
செங்கீரை யாடியருளே.

(க)

நற்றுவண் டறுகால் குடைந்தாடு பொங்கர்வினோ
யிளநறாத் துளிதூங்கியும்
இரூலுடன் முசுக்கலை குதிப்பப் பசுந்தே
னிழிந்துமதி தவழநடுவு

தூற்றுவெண் டிரையமுது சுழியெறிந் துந்திரைத்
தொடுகடற் புனன்முகந்து
சூற்கொண்ட கருவிமுகி விடறியுந் நாளத்
தொளைக்கைப் பொருப்புந்தியை

ஊற்றுவெங் கடநீர் கொழித்துமக விதழ்நெரிந்
துடையும்வண் ளைவமலை
பொழியாது மதுவோட வுனதுசெந் திருவின்முலை
யுழுதலா விளகுகளபச்

சேற்றறு புயம்போ லகம்பற மலைவாண
செங்கீரை யாடியருளே
தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்
செங்கீரை யாடியருளே.

(ஐ)

குரைக்குந் திரைத்தரைப் புரவுபூண் டரசிளங்
கோமக னெடுத்த செங்கோல்
கோநக ரிலங்கையிற் பரிதிதேர் பூண்டவேழ்
குரகதந் தூண்டுமுட்கோல்

கரைக்குங் கடாக்களிற் றமரேச னேகநாட்
கிஞ்சிறை கிடந்தகூடக்
கபாடந் திறக்கின்ற திறவுகோ னறவொழுது
கமலமகள் விழியினுளவாய்

உரைக்குங் குழம்புபடு மஞ்சனக் கொல்பிலத்
துள்வீழு நான்மறைக்கும்
ஊன்றுகோ லாகமுடி பத்துடைய தள்வன்மே
லொருகோ லெடுத்துமுகிலைத்

திரைக்குந் துணர்ச்சோலை யிடபகிரி நின்றமுகில்
செங்கீரை யாடியருளே
தேவர்க்கு மலர்வருந் தேவிக்கு நாயகன்
செங்கீரை யாடியருளே.

(டுக)

செங்கீரைப்பருவ முற்றும்.

முன்னுபது

தாற்பருவம்.

உடலியலவுண னுட்டியநெடிய தூணுவேசாநால்
உகம்வருமளவு தோற்றியவருண நானுநபாநாள்
முடியிடைமுதலி லாத்தனியுறையு முவாமுதானா
முனிமகமுடிவு காத்திடுசரண சாலாகார்வானு
மடிநிரைபுறவு மேய்த்துழலினைய கோபாலேசாவான்
மகிதலநிறைவு காட்டியகரிய மாயாமாகாயா
அடியிணைசுருதி யேத்திடுமழக தாலோதாலேலோ
அரவணையுததி மேற்றயிலழக தாலோதாலேலோ.

(க)

அடியவரளவி னேக்கியகருணை யாசாபாசாபூ
வயனெடுவயிறு சூற்கொளுமுதிய லோகாலோகாதே
மடலவிழ்கமல வீட்டுறைவனிதை லீலாகாராதேர்
வருசகடுடைய நீட்டியசிறிய தாளாதாள்சூடா

முடியுடையவுண் ரோட்டெழுநடவு சேனாடாபாண்
முரலளிநறவு வாக்கியதுளவு தோடோயாமோதா
உடுபதியிட்டு காக்கிரியழக தாலோதாலேலோ
உடைதிரையமளி மேற்றயிலழக தாலோதாலேலோ. (௨)

வெருவாரிரய மூட்டியகொடிய தீவாய்வீழாதே
விழைவுறுமடியர் வீட்டுநயமில் கோதாய்வேதாநால்
அருமறைமுதன்மை கீழ்ப்படவமுத மாராவாயாலே
அருள்குடமுனிவ குத்தமிழ்புணையு னாலாலோவாதே
இருபுயம்வகுள நூற்றியமதலை மாறாபாடாய்நீ
யெமையெனவழுதி நாட்டுள்குருகை முதுராழ்வார்பால்
உருகெழுசிறுக னீர்த்திடநடவு தாளாதாலேலோ
உடைதிரையமளி மேற்றயிலழக தாலோதாலேலோ. (௩)

தொடுகடலையின் மோத்துறுமுதிய கோண்மீன்மேயாமே
துகள்வெளிவயிறு போய்ப்புகநிலவு தியேழ்நாமேயா
அடுபசிதணிய வேற்றெறிவளியி னுவாயோடாமே
அரிதுசுர்பொரிய மோட்டுடலலகை யூர்தேரோடாநீர்
இடுமணல்சமுல வார்த்திரநிவக மேகாவாய்காவாய்
இருநிலம்விடவெ டாச்சிகைவலிய கால்பூணண்வாயே
விடுமடல்புனைவி ழாப்பொலிசயில நாடாதாலேலோ
விரிதலையருவி தூக்கியசயில நாடாதாலேலோ. (௪)

மழைபடிகடலு லாத்திரிபடவு சூழ்பாய்மீதேபோய்
மடமயிலகவி யாட்டெழுவனைகள் கால்குறாதாயா
அழகியபுறவு கூட்டுணவரிகொள் போர்மேல்வாமானேர்
அடிவிழவுகள் வீற்றுளவினைய சேதாவாய்பாய்பால்
எழுதினைகவர வேட்டுவர்வலைகள் பீறுவாலாலே
எறிசுறவறைய நாட்டிதணடுவு சூழ்கால்கீழ்மேலாய்
விழநிலம்விருவு காப்பயில்சயில நாடாதாலேலோ
விரிதலையருவி தூக்கியசயில நாடாதாலேலோ. (௫)

வேறு.

முடக்குந் திரைப்பா லாழிநெடு
 முகட்டிற்றயில விருசெவியில்
 மூல மென்னுங் குரல்புகுமுன்
 முளரிப் பொகுட்டு வீட்டிலொற்றை
 வடக்குங் குமச்சேற் றிருகொங்கை
 மங்கை விளைந்த தெதுவென்று
 மலர்க்கை நெரிப்ப வரவரசு
 வணங்க வுதறி விசம்பிமைப்பிற்
 கடக்குங் குடகாற் றெறிசிறையக்
 கலுழச் சேவற் பருமபிடர்க்
 கழுத்தின் மேற்கொண் டப்புள்ளைக்
 கால்கொண் டனைத்து விண்பறந்து
 தடக்குஞ் சரத்தின் முன்சென்ற
 தலைவா தாலோ தாலேலோ
 சங்கத் தழகா விடபகிரித்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ.

(சு)

எடுக்கு மிழுதோ டழுதோடி
 யேகத் தொடரு மசோதைகரத்
 தெட்டப் படவு மொருவருக்கு
 மெட்டப் படாத புயல்புயலைக்
 கடுக்குந் திருமே னியினடிக்குங்
 கைம்மா றிருப்பப் பின்னுதவும்
 கைம்மா றிலாத கடல்பசிய
 கனக வடுக்கைத் திருமங்கை
 உடுக்கும் பாசங் கிடப்பவுளத்
 தொன்றின் பாச மிலாதபச்சை
 யோங்க லென்று மறைநாலு
 முரைப்ப விரவி யுருட்டாழி
 தடுக்குந் திருமா லிருஞ்சோலைச்
 சயிலப் புயலே தாலேலோ
 சங்கத் தழகா விடபகிரித்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ.

(சு)

அழகர்பிள்ளைத்தமிழ்

யாமுந் குழலும் பழித்தமொழி
 யிடையர் மகளிர் குழைகிழிய
 வெறிந்து செவந்த விழிவாளி
 யிருக்கும் புகுவாய்த் தூணியலை
 சூழங் கடனின் றளித்தமணி
 தூற்றுங் கதிர்வெப் பொழியநிலத்
 தோகை முகத்து மகாரந்தந்
 துளிக்குஞ் சிவிறி திருமார்பில்
 வாழங் கமலப் பொகுட்டுமயின்
 மலர்த்தாட் டீணையிற் பொதிந்ததுகள்
 மாற்றும் பசும்பட்டாடையென
 வரைத்தோள் கிடக்கு மளிப்படலம்
 தாமுந் துளபத் திருப்பள்ளித்
 தாமப் புயலே தாலேலோ
 சங்கத் தழகா விடப்பகிரித்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ.

(அ)

நறைக்கட் பொகுட்டு மலர்குளிய
 நளினந் திகைப்ப முகைக்குமுதம்
 நாட்டி வெடிப்பத் திகைப்பவிறி
 நளிரீர்க் கயத்து ஞுறைநேமிச்
 சிறைப்புட் பேடை யுடல்பிரியத்
 திகைப்பச் சகோர நிலவேட்கத்
 திகைப்ப விலங்கு வதிதேடத்
 திகைப்பப் பறவை பார்ப்புள்ளிப்
 பறப்பத் திகைப்ப நறைப்பொழில்கள்
 படியத் திகைப்ப வேள்கிலையிற்
 பாணங் கொளுவத் திகைப்பவெயில்
 பம்புஞ் சுடரை யெல்லெனவான்
 மறைப்பத் திகிரி தொடுஞ்சோலை
 மலையிற் புயலே தாலேலோ
 மந்தா கினியும் பரிபுரமும்
 வளரும் பதத்தாய் தாலேலோ.

(ஆ)

வேறு.

மகரங் குளிறங் கணைகடன் மேய்த்துயர் மலையின் றலைதுஞ்சும்
 மழைமுகி லென்டெக் காலமுமிதழி மலர்ந்தலர் பொன்னுற்றச்
 சிகரந் தொறுமட மயினட மாடச் செக்கர்க் கோபமெழச்
 சினைவளர் காயா வகமட லூழ்ப்பச் சிதறுந் தளிபகுவாய்
 நுகருஞ் சாதக மணவத்தளவந் துணைமுக்க விடமின்போல் [யத்
 நுண்ணிடை துவளச் சதிரிள மங்கையர் நுரைவிரி சினைகுடை
 தகரங் கமழுங் குலமலை தங்குந் தலைவா தாலேலோ
 சங்கந் தவழும் பரிபுர நதியின் றலைவா தாலேலோ. (௨)

வேறு.

அளிக்குந் தரைக்கங் கார்தவுண
 னகங்கை நிறைந்த நீர்வார்க்க
 ஆழிப் பொருப்பு வேலியுல
 கடிக்கொண் டோங்கி மழைக்கருணை

துளிக்குங் கமல மிரண்டுமறை
 தோயுங் கமல மொன்றுமொளி
 தூற்றுஞ் செக்கர்த் துகிருமிரு
 சுடருஞ் சுரும்பி னிரைபரந்து

களிக்குந் தோட்டு நறைத்துளவக்
 கானுஞ் சுமந்து வெளிவளரும்
 கரிய பூவை மதிதவழ்ந்து
 காலு மமுதப் பெருக்கிலுடல்

குளிக்குஞ் சிமய விடப்பெடுங்
 குவட்டுக் குரிசி றுலேலோ
 குன்ற மெடுத்து மழைதடுத்த
 கோவே தாலோ தாலேலோ. (௩)

தாற்பருவமுற்றும்.

புடைத்துத் தருக்கு மரக்கர்குழும்

போக நரக வழிதிறந்து

புலவுச் சுடர்வெம் மழுப்படைக்கைப்

புனிதன் போக நரகவழி

அடைத்து முதன்மை முறைமாற்றி

யடைவு கெடுக்குந் தனிப்பகழி

ஆடற் சிலையி னுண்கொழிக்கு

மழுக்குப் போகக் கொடிவிசும்பைத்

துடைத்துத் திவளு மலையிறைவ

துவர்வாய் முத்த மனித்தருளே

தோணன் கைந்து படைசுமக்குந்

தோன்றன் முத்த மனித்தருளே.

(அ)

வேறு

தாள்பற்றி யேத்தப் புரந்தான் கரிமுகன்

சதுமுகப் பதுமயோனி

தண்ணறுஞ் செச்சையந் தார்முருக னிமையவர்

தடஞ்சுறுக் கொடியுயர்க்கும்

வேள்பற்று தீயிற் குளிப்பதுத னுப்பண்

விழித்தகட் குலிசெம்பொன்

வெயின்முடிச் சேணைநா தன்பிரம் படிதாக்க

மீதிலெழு மணிகடொத்திக்

கோள்பற்று வடபுலக் குன்றெனப் பத்துமுன்

கொண்டவெண் படிமணந்த

கொண்டறுஞ் செழுநிலத் திருவாசல் பொலிநங்கள்

குன்றின் றுழாய்ப்படப்பைத்

தோள்பற்று சுந்தரத் தோகையொடு வாழுமுதி

றுகிரில்விளை முத்தமருளே

தொடிகடல் வெதுப்பவொரு சிலைகடை குழைத்தவன்

றுகிரில்விளை முத்தமருளே.

(க)

சேடற் கெருத்துளுக் கக்கடற் பள்ளத்
திரைத்தலை வரைத்தலையனைத்
தெசமுகக் கபடனை வெகுண்டெழும் வானரச்
சேனா பராகமண்ட

கூடத் தெழுந்துவான் கங்கைக்கு மண்கட்டு
கூலம் பசந்தகட்டுக்
கொய்துணர்த் தருவினுக் காலவா லஞ்சங்கு
கொட்டுமா னதவாவியில்

பாடற் சுரும்புது முவரிநெடு நாளமுதல்
பதிகொள்ள வள்ளறெய்வப்
பாவையரை யமர்புரி வதுவைக்கு முனைநாறு
பாலிகைப் பூழியாக

ஆடற் கருஞ்சிலையி னிருகடை குனித்தவன்
னம்பவள முத்தமருளே
அருள்பெருகி யலையெறியு மரவிர்த லோசனன்
னம்பவள முத்தமருளே.

(10)

உடைக்குந் திரைக்கொ ளராவணைத் துயில்கொளு
முனைக்கடி தொடற்கஞ்சியே
ஒழுக்குமீ முடைநாறு மணையாடை பலகாலு
முதறிப் பித்தமீளப்

படைக்கும் பெரும்புவன மீரேழு முண்டநின்
பண்டிக்கு முலைகுடிக்கும்
பால்செறித் தற்குப் பசும்பரைத் தூட்டியும்
பைம்பொற் பொருப்புரூப்

புடைக்குஞ் சிறைப்புட்க டாய்வரு முனக்குமொரு
புட்டோடம் வந்ததென்று
புன்சொரிந் தும்பொதுவர் மங்கையர் மயக்குறப்
பொதுவினின் மயக்கியிழிவைத்

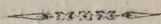
துடைக்குந் துணர்ச்சோலை யிடபகிரி நின்றமுகில்
துகிரில்வினே முத்தமருளே
தொடுகடல் வெதுப்பவொரு சிலைகடை குழைத்தவன்
துகிரில்வினே முத்தமருளே.

(10க)

முத்தப்பருவமுற்றும்.

ஆருவது

வாராவணப்பருவம்.

மடலவிழ்பொழின்முதன்மேற்பட நிமிர்தலைகவிழ்ந்து
பார்பூப்பவெறியுமகில்கடு
மணமெழுபுனம்விளைகாய்த்தினை கவரமழகன்று
நாநீட்டவகவியலம்வரும்
மடமயிலுகள்விடையேற்றிமி நெடுமுகடிருந்து
தாள்பேர்ப்பவினையகுறவர்தம்
மடவியர்விழுகளியோச்சிய விதண்முதல்பறிந்து
கீழ்நாற்றநடுவுதுறுமிய

விடரகம்வெறுவயிரூய்ப்பெரு வெளிபடமுழங்கு
கோளேற்றையுழுவையரிவிழ
விரிபொறியவிர்தலைதுக்கர வருணமணிதுன்று
வாய்காற்றவிருளுமுகமுசு
வெளியினில்விழுசிறுபார்ப்பினை விசையுறவெழுந்து
தாயேற்பவமுதநதிபடி
விடுமடிநிரைகடைவாய்ப்புற* மிசையுறுபசம்பு
வீயோட்டவெயினர்தறியனை

கடகரிசூனியிருகோட்டிள நுதியுழவிழுந்து
கார்காட்டவயிரம்வெயில்விடு
கதிர்மணிமரகதமீர்த்திழி யருவிகள்பரந்து
வீழ்நாட்டவெறியும்வளிதரு
கருகியசிறுசிறையீக்கண மலமறவழிந்தி
நூறுற்றுநறவம்விழவிரு
கரைதவழ்மறிதிரையாட்டிய புனல்சுனைமறிந்து
வாய்சாய்ப்பநறியகுவளைகள்

புடைவிடுமென்மதுவூற்றெழ வகன்மழைபொழிந்து

நீராட்டமகரமலையொடு

பொருகடல்கவர்புயலீட்டிய புறன்மழைதடிந்து

தோடேழ்த்தமுளரிநடுவுயர்

பொகுடெனவரையெழுநாட்பொழு தொருசிறுபசங்கை

மீதேற்றகுரிகில்வருகவே

புகர்முகமதமலைநூற்றுவர் கெடவிசயனின்ற

தேரோட்டுமழகன்வருகவே.

(க)

வேறு

முடையுறிபொறுத்த சுவலினர்வெளுத்த நறியதளவிள

முகையெனு*மெயிற்றின் வழுவிரவுகொச்சை யுடையமொழியினர்

முடலைபடுநெட்டை யுடலினரழுக்கு முறுகுமறுவையர்

முருகொழுகுவிட்சி யிதழிநறைகக்கு பிடவமதுமலர்

இடைவிரவியிட்ட குழையினர்குலத்தின் முதன்மையறன்வழி

எமதுமகள்சுற்க மிதுவெனவிதிப்ப முதலுமொருபகல்

இமின்முகடசைத்து விழியெரிபரப்பி யுதறியுடலினை

இடியெதிர்சிலைத்து நிமிர்செவிகுவித்து நெடியகவைவபடம்

அடிகொடுதுகைத்த துகள்வெளிபரப்பி யறவியறுமுகன்

அயிலொருபுறத்து மழுவொருபுறத்து முறையிலிருபுறம்

அலைவறவிருத்தி வடிபுரிபருப்பின் வயிரதுதியினின்

அறுபதினிரட்டி யிடையர்கன்புயத்து முரணும்விடையெழு

தொடைமணியெருத்த நெரிபடவுழக்கி யருணமணிபொதி

சுறவெறிமழைக்க ணிடைமகள்களித்து மகிழவடமிடு

துணைமுலையுழக்க வதுவைசெய்புயத்தி னழகன்வருகவே

துணர்சினைவிரித்த பொழில்வளர்பொருப்பி னழகன்வருகவே.

(உ)

வேறு

மணிபொதியுமோலி புனையுமுடிதாழ விழுதுவிட்ட வர்சடைமுடி

வனையவொளிர்ந்த வுடையினையுடாது திருவரைப்புறன்மரவுரி

* (மெயிற்றர் பி-ம்)

அணிமலர்மாது கரம்வருடநாணி யுடல்சிறுப்பெழுமலர்புரை
 அடிகருகவான மழைபருவமாறு மயினுதிப்பரலடவியின்
 உணர்வுவறிதாய வறம்வழுவும்வாய்மை யுடையசிற்தவைவிடைதர
 உவகையொடுபோன வருமயிலைநாளு முலையளித்துன தருள்பெறும்
 பணிவிடைசெய்தாய ரெமதுரைமறது பழமறைப்பொருள்வருகவே
 பருவமழையாடு குடுமிமலைமேவு பழமறைப்பொருள்வருகவே. (க)

வேறு

வினைபுரியுங் கடியவிடப மழல்கடை
 விழியுதறுங் கொடியகுருகு வெளியுழு
 சிணையினர்பம் புயமருது புடையுருள்
 திகிரிதொடும் பரியசகடு முலைதர
 அனையெனவந் தடருமலகை யிவையிவை
 யவுணன்விடும் பணியில்வருமுன் விரைவினில்
 நனைபொதியுந் துளவனழகன் வருகவே
 நமதுபுறந் தழுவவழகன் வருகவே. (ச)

தடவமுதம் புகையின்முழுகு மனைமுலை
 தறிபயில்கன் றலகு செருகு நிரையுடன்
 அடவிபுகும் பொதுவன்வருவ னவனுடன்
 அறியவிருந் துவகைபொழியு மழன்முகம்
 இடுமிழுதின் பதமுமுறுகு மிலைமனை
 யிடைதமியன் புகுமுன்முலையி லமுதுண
 மடல்பொதுளுந் துளவவழகன் வருகவே
 மறைகதறுங் கடவுளழகன் வருகவே. (ரு)

இணைவிழியும் பொலிவுவரவு மடியர்தம்
 எழிலுடலம் புளகம்வரவு முகபடம்
 மணிமுலைபொங் கமுதம்வரவு நிறைமதி
 வதனமலர்ந் துவகைவரவு முனதரை
 அணிமணிபம் பரவம்வரவு மொருமுறை
 அடியிணைநொந் தருணம்வரவு முயர்கண்
 பணவுரகந் துயிலுமழகன் வருகவே
 பழமறையின் கடவுளழகன் வருகவே. (சு)

எமதுகருங் குழிசியமுத முறைதயிர்
 எமதுபொலன் குயிலெமரிய குழமகன்
 எமதிடுமண் புணையுமணிய டிசில்கறி
 எமதெறிபந் திழுதுமுறையி னிறைதுகில்
 எமதுகழங் குனதுமதலை திருடினன்
 எனவெவரும் பொதுவர்மகளிர் குழுமினர்
 அமையுமிடுங் கலகமழகன் வருகவே
 அமுலைபழங் கொழுநனழகன் வருகவே.

(எ)

வேறு

திருநாட்டி வந்தெவரு மருள்பெறற் கரிதெனத்
 தெண்டிரைப் பாற்கடற்கட்
 டெய்வநா கணையினிற் றுயில்கொண்டு மீன்முதற்
 றிருவுருப் பத்தெடுத்தும்

பெருநாட் டெளங்குநீ நலகிற் படாதன
 பிறந்துபட் டெங்குநுதிநீர்
 பெய்யும் புலாற்கூட்டை யிழிவெனா தணுவொளி
 பிறங்கவுட் டாமரைப்பால்

உருநாட்டி யும்நமது பேரூர் மறந்தானு
 மொருகா லுரைப்பர்கொலென
 உபயகா வேரிநீ ராற்றினும் வேங்கடத்
 துச்சியினு மடியர்தங்கள்

கருநாட்ட மறவிடப மலைமீது நின்றறாக்
 கருணைபொழி முகில்வருகவே
 கங்கையுந் தொல்லைப் பழம்பாடன் மறையுந்
 கறங்குதான் முகில்வருகவே.

(அ)

தொழக்களி வருந்தொண்டர் பாசுவெம் புரசைகவல்
 குழவைவம் புலனடக்கும்
 தோட்டிவென் றெழுமதம் பயின்மனக் கரிநிரை
 தொடர்ந்துசிற் றடியைமுற்ற

மழக்களிற் றினமும் புனிற்றிளம் பிடிக்கும்
வழியருவி யோதையிங்க
மழைமதந் தூங்குந் கவுட்கரி யொருத்தலும்
வந்தரு குலாவவிண்ட

பழக்களித் தீஞ்சுளைப் பலவுசொரி தேனாறு
பாயுஞ் சிலம்பாற்றயற்
பாசடைத் தாமரைப் பள்ளநீ ரள்ளலிற்
பாயுமேற் றெருமையேய்ப்ப

உழக்களிப் பூந்துணர்ச் சினைபுத் திரதிப
முறையுமா ளரிவருகவே
உபயசர ணம்பரவு மடியருக் கிருவினை
யொழிக்குமழை முகில்வருகவே.

(க)

வேறு

தளவு காட்டும் வெண்முறுவ
றவமுந் துவர்வா யசோதைபச்சைத்
தழைக்கூ ரையினின் முடைப்பகுவாய்த்
தடவுத் தாழி நெட்டுறியின்

அளவு காட்ட நிமிர்ந்துவெண்ணெ
யருந்து மளவி லவளதுகண்
படிக்குந் தாம்புக் கஞ்சியழு
தரையி லார்க்கு மணிபொத்தித்

துளவு காட்டுந் திருமேனி
துவளத் திருத்தாண் முன்செல்லத்
துணைக்கட் கமலம் பின்கிடப்பத்
துண்ணென் றோடுஞ் சிறுவாவுன்

களவு காட்டே மெம்மிரண்டு
கண்ணுங் களிக்க வருகவே
கருணை சுரந்து மடைதிறந்த
கண்ணு வருக வருகவே.

(ஃ)

வேறு

கோட்டிற் பகுத்தமதி வைத்தனைய குறுநுதற்
கோற்றொடி யசோதைவாழைத்
குறங்கிற் குடங்கையி னெடுத்திணைத் துச்சிறிய
கொடிபட்ட நுண்மருங்குல்

வாட்டிப் பணைத்தமுது சூற்கொண்டு வெச்சென்ற
வனைமுலைக் கண்டிறந்து
வழியுமின் பான்முதற் றரையூற்றி வெண்சங்கு
வார்த்துவா யிதழுதுக்கி

ஊட்டித் தலைப்புறஞ் சங்குமும் முறைசுற்றி
யொருமுறை நிலங்கவிழ்த்தி
உடலங் குலுக்கிப் பசும்பொடி திமிர்ந்துதிரை
யூடெற்று தண்டுளிநனீர்

ஆட்டிப் பொலன்றொட்டின் மீதுவைத் தாட்டவள
ராயர்குல முதல்வருகவே
அருள்பெருந் யலையெறியு மரவிந்த லோசனன்
னழகன்மா தவன்வருகவே.

(மக)

வாராணைப்பருவ முற்றும்.

ஏழாவது

அம்புலிப்பருவம்.

விடங்கலு மெயிற்றரா வாலிலைப் பள்ளியுள்
விழித்துணை முகிழ்த்தடங்கா
வெளிமுடி வெள்ளத்து மலர்மண்ட பத்தயனும்
வேதமுங் கடவுணதியும்

கடங்கலுழ் புழைக்கரக் களிநெட்டு மெட்டுக்
களிற்றப் பெரும்பாகரும்
காளகூ டக்களத் திறைவர்பதி நெருவருங்
கதிரவர்கள் பன்னிருவரும்

மடங்கலும் வெண்டிரையும் வெண்டிரை வளாகமும்
வானுமெறி வளியுமனலும்
மன்னுயிர்ப் பன்மையும் வகுத்தளித் துப்பின்னர்
மாய்க்கும் மயக்கவினையாட்

டடங்கலு மொழிந்துன்கண் வினையாடல் கருதின
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே.

(க)

பொங்குவா லுனையேழு பரிமாத் தொடக்குபொற்
றேருகைத் திருளொதுங்கப்
பொழிகதிர்த் தபனமண் டலமு டறுத்துநீ
போதுதற் குண்மயங்கில்

வெங்கண்மால் கூரலை கருங்கடற் குண்டுநீர்
விரிதிரை யிலங்கைமுதூர்
விட்டுப் பெருங்கிளைக் குழுவொடும் பொருசேனை
வெள்ளத்தி னெடுநிறைந்த

திங்கணண் மாலேவெண் குடையவுணன் வானமீச்
செல்லவத் தபனனாகம்
திறந்தெழும் பெருநடவை யுடிழிந் தின்னுநீ
சேனெடு விசம்புகைவிட்

டங்கண்மா நிலமுந்தி பூத்தவன் றன்னுடன்
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே.

(உ)

முனைக்குங் கலாநிலா வழதநிறை மண்டலம்
முழுகுதர மறைகிடக்கும்
முடக்கும் பகட்டுட னிமிர்ந்துவெம் புகையரா
முள்ளெயிறு நட்டமுத்தித்

தொளைக்கும் பெரும்பாழி வாய்க்கு நஞ்சினித்
 துண்டப் படைக்கொடிப்புட்
 வேயஞ் சேவற் கிரிந்துபோ மயிர் பொறித்
 துள்ளுமான் பிள்ளைமற்றோள்

வளைக்குங் கருங்கார் முகங்கண் டெழத்தாவும்
 வல்லிருட் பொசிவானின்வாய்
 வட்டவா ழிப்படை வெயிற்பட வொதுங்குமேழ்
 மண்ணுக்கு மத்துழக்கும்

அளைக்குந் திருப்பவள மங்காக்கு மாலுடன்
 னம்புலீ யாடவாவே
 ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
 னம்புலீ யாடவாவே.

(ங)

வளிநான் ற மணிமுறத் தழைசெவிச் சிறுகவுளில்
 வண்டோ டிரண்டுபாடும்
 மழைபாய் கடாக்கரிக் கண்கொடுத் தும்பச்சை
 மரகதத் துச்சிபூத்த

ஒளிநான் ற நற்படிவ மலயப் பெருந்துவச
 னுட்களிப் புறவளித்தும்
 ஒருஞான்று பேரடிசில் வாய்மடுப் பச்செம்பொ
 னுடைநெகிழ்த் தும்மலைத்தேன்

துளிநான் ற வாலவாய் வேப்பிணர்த் தென்னர்முன்
 ரெடைநறுங் குழல்விரித்தும்
 தொல்லைநாள் செய்தவையி னரியதன் றேயிருட்
 டோய்ந்தநின் மறுவொழித்தல்

அளிநான் ற பூந்துழாய் மணிமார்ப னிவனுடன்
 னம்புலீ யாடவாவே
 ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
 னம்புலீ யாடவாவே.

(ச)

கறைபட்ட முக்கவைச் சூலவே லெறிபடைக்
கடவுள்சடி லத்திருந்து
கண்டத்தி லூற்றெழு விடத்தா லுணங்கியுங்
கங்கைப் பெருக்கெடுத்துத்

துறைபட்ட வெண்டலைத் திரையினி வுடலந்
துளங்கியுந் துதல்கிழித்துத்
துற்றங் கடுந்தழற் சூடுண்டு வளைபிறைத்
தொளையெயிற் றரவுகண்டும்

குறைபட்ட வட்டவுட னிறையா திருந்துங்
கொதிக்கும் வெதுப்புமாறத்
கொய்துழாய்ச் சோலைநிழல் குடிபுக்கு வாழலாங்
கோதிலா வேதநான்கும்

அறைபட்ட தாட்கமல மலையலங் காரனுட
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே.

(௫)

கோலுந் திரைப்புணரி யுதரத்தி னுடன்வந்த்
கொத்தளிப் பத்திலக்கம்
குடைந்தாடு பொற்றருக் கிளைகிளர் படப்பைசெங்
கொள்ளைவெயில் புடைததும்பக்

காலுங் கதிர்க்கடவுண் மணிவண்டல் படுகலவை
கமழு*மணி மார்பிலாரம்
கள்ளுடைத் தொழுகங்க மடல்விண்ட பைந்துளவு
கடிமலர்த் தாமம்வேலும்

சேலுங் கெடுத்தவிழி மலர்மண்ட பந்தருந்
திருமாது தேவிவெள்ளைத்
தெண்ணிலா வுமிழ்கின் றீயுமிவன் மைத்துனன்
சுனைவரா லுகளவெகினம்

ஆலும் புனற்சிலம் பாற்றலங் காரனுட
 னம்புலீ யாடவாவே
 ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
 அம்புலீ யாடவாவே.

(சு)

உடைதிரைக் கடன்முனீத் துலகுவலம் வருமொற்றை
 யுருள்பெருந் திகிரியிரவி
 யுடனுறையி னென்றவன வெளரிமாழ்கு மிளநறவ
 முமிழுமடல் விண்டதுளபத்

தொடைகமழ் திருப்புயத் தாயிரந் தேரிரவி
 சொரிகதிற்க் குப்பைகக்கித்
 தூற்றுஞ் சுடர்ப்பாழி யாழியெதிர் யான்வரத்
 துணியுமா மெங்ஙனென்னில்

புடையுமிழு மாயிரம் மணிவெண் ணிலாக்கற்றை
 பொங்குவெண் கதிருடுக்கும்
 புரிமுகக் கடவுட் டனிச்சங்க முண்டுநீ
 போதுதற் கஞ்சறகுவர்

அடையவிரி யச்சங்கம் வாய்வைத்த வாயனுட
 னம்புலீ யாடவாவே
 ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
 அம்புலீ யாடவாவே.

(எ)

மாலேவாய் நறவுபாய் கொந்தளச் சதிரிள
 மடந்தையர் முகத்தையொத்து
 மலைதல்கொண் டிடபகிரி யருகுவரி லீயீட்டி
 வளரிரு லென்றழித்தும்

சூலைவாய் வளைகதறு தூபுர நதிப்புதிற்
 றுவருநுரை யென்றுடைத்தும்
 சூழல்வாய் வரிவினைய வெள்ளையம் புயமென்று
 சூழ்ந்துகொய் துங்கினிக்குப்

பாலேவாய் விடவெள்ளி வெண்கிண்ண மென்றுகைப்
பற்றியுங் கதிர்த்தும்பப்
பார்க்கின்ற பேராடி யென்றெடுத் தும்பகை
விளைப்பரென் றஞ்சறுஞ்சா

ஆலைவா யொழுகுபா காறுபாய் மலையனுட
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே.

(அ)

காயுங் கடுங்கதிர்விரித்தொற்றை யாழியங்
கடவுளலை தலைபிளந்து
கணைகடற் பெருவயி றுதித்தெழக் கனியவிளை
கனியென்று புகவிழுங்கப்

பாயுங் கவிக்குலத் தொண்டர்நா யகணைநின்
பால்வர விடுப்பனன்றேற்
பாழிவா யங்காந்து கவ்வியிரு கவுளுட்
படுத்துக் குதட்டவாலம்

தோயும் பிறைப்பற் சுருட்டுடற் பாயல்வெஞ்
சூட்டரா வினைவிடுப்பன்
துளபத் துணர்க்கண்ணி யெந்தைகீழ் நின்றுநாற்
சுருதிதொழு தாள்செவப்பு

ஆயுந் தமிழ்ச்சங்க மீதிருந் தானுடன்
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.

(ஆ)

துள்ளக் குறுந்திவலை வெள்ளிவெண் டிரையாடு
தொடுகடற் றலைதுயின்றும்
தொளைக்குங் கழைக்குழ லெடுத்திசை யெழுப்பியுந்
தொல்லைமா ஞாலமேழும்

கொள்ளப் பரந்துமறை மழலைவாய் நான்முகக்
குழுவியைப் பெற்றெடுத்தும்
கொடியா டிலங்கையிற் பேயாட விற்கடை
குழைத்தும் பரந்துபூக்கும்

வெள்ளத் தடங்கமலம் யானருகு வரின்முருகு
விரிமுகங் குவியுமென்று
வெருவர லிவன்கரிய கடவுண்மே க்த்துடலம்
விளைகமல வனமனஞ்சூழ்

அள்ளற் பெரும்பள்ளம் வந்ததன் நிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே

(ய)

விரியுங் கதிர்க்கற்றை யமுதூற நீவந்த
வேலைப் பெரும்பள்ளநீர்
வெஞ்சிலை குழைத்திவன் கண்தொட வறண்டது
விழைந்தநீ யரசநாளும்

புரியும் பகட்டுவெளி யிவன்மலர்த் தாமரைப்
பொற்றா ளெடுத்துநீட்டப்
பொலனுடல் பிளந்ததட விரவியொடு நீயரும்
புகலென்ன வடையும்வெற்பு

சொரியும் புயற்றலை தடுக்கைக்கி வன்னகந்
தொடவடி பறிந்ததிவனைத்
தொண்டையங் குதலைவாய் மதலையென் றெண்ணலஞ்
சூற்கமுகு வெண்பாளைவாய்

அரியும் பசந்தே னரும்புமலை வாணனுட
னம்புலீ யாடவாவே
ஆரணந் தொழுகின்ற காரணன் னிவனுடன்
னம்புலீ யாடவாவே.

(யக)

அம்புலிப்பருவமுற்றும்,

எட்டாவது சிற்றிற்பருவம்.

எட்டிற் பொறிச்செஞ் சுரும்பறுகால்
எறிய நறைபாய் செழுங்கமலத்
திறைவன் முதலா மிமையவர்கள்
இறைஞ்சு மௌலி யேந்துதலை

ஓட்டிற் பொறித்து வலனாழி
ஒருங்க வடிமை கொண்டதுபோல்
உனது மலர்த்தா ஞட்கிடக்கும்
ஒற்றைக் கடவுட் சங்குவண்டல்

வீட்டிற் பொறித்தின் நெங்கனையும்
விழைந்தாட் கொள்ள நடந்ததிரு
வினையாட் டிதுநன் நன்றலைபாய்
வேலை யுதித்த திருவின்முலைக்

கோட்டிற் பொறித்த சுவடுமுதோட்
கொண்டல் சிற்றில் சிதையேலே
கொண்ட லுறங்குஞ் சோலைமலைக்
கோமான் சிற்றில் சிதையேலே.

கொழித்துக் கிரணஞ் சொரிகழற்காம்
கோக னகத்தி லுறைகங்கை
குதித்துத் திரைநீர்ப் பெருக்கெடுத்துக்
கோட்டும் வண்டற் பாவையினை

அழித்துச் சமைத்த மலர்க்கறியை
அரித்துத் தூதைக் கலத்துமணல்
அடுஞ்சோ நெடுத்து மணிப்பந்தும்
ஆடுங் கழங்கு மம்மனையும்

(க)

சுழித்துப் பசும்பொற் குழமகவைச்
 சுழியிற் படுத்துச் சிற்றடியேம்
 துயர முறவே நடுவுடலம்
 சுருட்டுங் கடவுட் பாம்பணையின்

விழித்துத் துயிலு முகன்முன்றின்
 மிதித்துச் சிற்றில் சிதையேலே
 விதூன் மனைக்கு மிதிலைக்கும்
 விருந்தன் சிற்றில் சிதையேலே.

(௨)

வாழி யெடுத்து நிற்பரவு
 மறைநான் கரற்று நான்குமுகன்
 வடிவ மெடுத்துப் படைத்துநிறை
 மதியங் கொழிக்கு நிலாவென்னப்

பூழி யெடுத்த திருமேனிப்
 புலவுக் கவைவேன் மழுப்படைக்கைப்
 புனித னுருக்கொண் டழித்துவலம்
 புரியு முகச்சங் குடன்வட்ட

ஆழி யெடுத்த வருவெடுத்தால்
 அளித்துப் பயிலுந் திருவினையாட்
 டன்றி யழித்த வியல்பன்றே
 அணக்குங் குமித் தலைத்துயில்கான்

கோழி யெழுப்புஞ் சோலைமலைக்
 கோமான் சிற்றில் சிதையேலே
 கொண்ட லுறங்குஞ் சோலைமலைக்
 கோமான் சிற்றில் சிதையேலே.

(௩)

இளைத்துத் துவளு மிடைமடவார்
 எண்ணில் பதினா ருயிரவர்
 இழைக்குங் குமத்தோ டமைநெருக்கி
 இலவத் துவர்வா யமுதருந்தித்

தினோத்துக் கெஞ்சிப் பெரும்புலவி
 திருத்தித் தேய்ந்தும் மகளிர்முலை
 தீண்டி யறியே னென்றுபொய்யே
 தேவர் தெளிய முன்னையுயிர்

முனோத்துத் தழைப்பக் கரிக்கட்டை
 முதுகு மிதித்தாய் சிற்றடியேம்
 முன்றிற் புறத்தி லெதுதெளிய
 முளரித் தாளான் மிதிப்பதுதேன்

வனோத்துச் சுழிக்குந் துழாய்ப்புயல்பாம்
 வகுக்குஞ் சிற்றில் சிதையேலே
 வானம் பிளக்குஞ் சோலைமலை
 மன்னன் சிற்றில் சிதையேலே.

(ச)

அலம்பாய் வினோநெற் பழனத்தில்
 அள்ளன் மடுவிற் றுள்ளுகயல்
 ஆடுந் தரங்கக் கருங்கழியில்
 அறையுஞ் சிறகர்ப் பேட்டெகினக்

குலம்பாய் குவனோக் கோட்டகத்திற்
 குண்டு சுணையிற் றொட்டநெடுங்
 குளத்திற் குறுந்தாட் கருமேதிக்
 குழியி லுனது பேர்யாணர்ச்

சிலம்பாற் றயவி லாயிரநீர்த்
 தெய்வத் தடத்தி னன்றிமுன்றிற்
 நெள்ளிப் பரப்பு மணற்குவையிற்
 செக்கர்க் கமல மலராது

வலம்பாய் திகிரி முகின்மிதித்து
 வனோக்குஞ் சிற்றில் சிதையேலே
 வாரி மகட்கு நிலமகட்கும்
 மன்னன் சிற்றில் சிதையேலே.

(ரு)

கோவை மணிப்பந் தெறிந்தாடும்

கொடிபொற் கழங்கு புனல்வாவி
கொட்குங் கிரணச் செய்குன்று
கொய்ப்பூர் தளவப் பந்தல்வண்டற்

பாவை யுகைக்கும் பொன்னாசல்

பராரைக் குரவந் தேன்கொழிக்கும்
படப்பை குதிக்கு மான்கன்று
பசும்பொற் கிள்ளைப் பிள்ளையிளம்

பூவை யிவையுன் பதத்தூளி

பொதியப் பெருவி் நெறிவையேம்
பொய்த லொழியு மலர்வனசப்
பொகுட்டி லிருக்கு நான்குமுகத்

தேவைத் திருவுந் தியிலளித்த

சிறுவன் சிறுநில சிதையேலே
தெள்ளந் தாங்கப் பாலாழிச்
சேர்ப்பன் சிறுநில சிதையேலே.

(க)

வேறு

கொள்ளைநீர்க் குவளைக் கோட்டக மறந்தும்

குழந்தைவெண் மதிக்கோட்டுக்
குன்றொடுங் குயில்போற் கூவுதன் மறந்தும்
கூருகி ரிளங்கிள்ளைப்

பிள்ளையை மறந்து மயினட மறந்தும்

பேட்டிளம் புறவோடும்
பிணைபிணை மறந்தும் ஊசலை மறந்தும்
பிள்ளைவண் டிதழுந்தக்

கள்ளைவா யொழுக்கும் வெள்ளிவெண் ணிலவு

காற்றிள முகைமுல்லைக்
கன்றினை மறந்து மிழைத்தயாம் வருந்தக்
கன்னியர் மனைவாயின்

வள்ளையா லனங்கண் டியின்மலைக் கிறைவன்
மணற்சிற்றில் சிதையேலே
வண்டமர் துளவன் மாலலங்காரன்
மணற்சிற்றில் சிதையேலே.

(எ)

சுழித்தெறி தரங்கத் திருச்சிலம் பாற்றுத்
தூற்றிய திரை யீட்டும்
சொரிநிலாக் கிளைக்கும் வெண்மணற் குப்பைச்
சுடர்பொலன் முறத்திட்டிக்

கொழித்துவெண் கெலிற் றலைமடிக் கொட்டிக்
குவித்ததோ ழியரோடும்
குருமணி முன்றிற் பரப்பிமெய் துவளக்
கோல்வளைக் குரலேங்கக்

சுழித்தடங் கமலத் துணைக்கரஞ் சேப்பக்
கலைமதி முகம்வேர்ப்பக்
கண்ணிமைப் புறம் விழைத்தயாம் வருந்தக்
கடைவளை யலம்பாயும்

வழித்தலை மலர்த்தேன் சொரிமலைக் கிறைவன்
மணற்சிற்றில் சிதையேலே
மாவிருஞ் சோலை மலையலங் காரன்
மணற்சிற்றில் சிதையேலே.

(அ)

வேறு

வரியுங் கடுங்கார் முகங்கண்டு
வளர்க்கும் பிணைக்கன் நகலுமது
மடற்பூந் துளபத் திருமேனி
மலைக்கார் காட்டக் குயிற்பிள்ளை

இரியும் வளவாய் நெடுந்திகிரி
எறிக்கும் வெயிலை முதுவேனில்
என்று கலாவ முள்ளொடுக்கி
இனைய மயிற்பே டெம்மைவிட்டுப்

பிரியுந் தவளத் தரளமணி
பிறழு நிலவுப் பெருவெள்ளம்
பெருகு முன்றிற் றலைவந்து
பெய்யும் பசும்பொ னெளிபரந்து

சொரியுந் கழற்காற் றுணைக்கமலம்
துவளச் சிற்றில் சிதையேலே
சோலை மலைக்கு நான்மறைக்கும்
தோன்றல் சிற்றில் சிதையேலே.

(க)

ஒடுங் கலுழி விடப்பார்தள்
உடலங் கிழியத் தூண்டுசக
டுச்சி மிதிப்பப் பேரரக்கன்
உருவ மெடுத்த தெழுந்துபுகை

ஆடுந் தழன்மெய்க் கரிக்கட்டை
அகல மிதிப்பக் குருகுலத்தில்
அரச ரிளங்கோ வானததர்
அருங்கான் படர்கற் றலைமிதிப்பத்

தோடுந் சுரும்புந் ததும்புகுழற்
றோகை யுருவ மெடுத்ததொளி
சொரியுந் தவளத் திருமுன்றிற்
றுவைக்கின் முன்னை வடிவிழக்கும்

பாடு மறைநான் குடுத்தபதம்
பதித்துச் சிற்றில் சிதையேலே
பார்த்தன் றேர்க்கும் புள்ளிற்கும்
பாகன் சிற்றில் சிதையேலே.

(க௦)

முடங்காப் புரண்டு நிமிருரகன்
முடியிற் கிடக்கும் புனியேழும்
முந்நீ ரேழும் வரையேழும்
முழங்கு மருவிப் பெருக்கெடுப்பக்

கடங்காற் றியமா திரமெட்டிம்
 கனகக் குடுமிப் பொலன்வரையும்
 ககன மேழு முட்கிடப்பக்
 கமலத் திருத்தாள் பொத்தியநாள்

அடங்காப் புவியோ குற்றேவல்
 அடியே மாரை யயர்முன்றில்
 அளக்க விறறைக் கடிவைப்ப
 தலைநீ ருடலந் தழல்பரப்பத்

தடங்காரச் சிலையிற் பகழிதொடும்
 தலைவன் சிற்றில் சிதையேலே
 சங்கத் தழக னிடபகிரித்
 தலைவன் சிற்றில் சிதையேலே.

(கக)

சிற்றிற்பருவமுற்றும்.

ஒன்பதாவது

சிறுபறைப்பருவம்.

மறுதலையாக்க ருயிரயில்குடிப்ப
 வமரரையளித்த நெடுவேள்
 மதனழியவெற்று சிறுவயிறலைத்து
 மயில்வரைபறப்ப வனல்போய்
 மறிதிரைவயிற்றின் முழுகிமுதுவெப்பு
 முமிழுடல்குளிர்ப்ப வரிதா
 வடதிசைபுரக்கு மகன்புறமளிப்ப
 மழைதுளிமறுத்த வனமீ

தெறுழ்வலியிருப்பு நெடுறுதிமருப்பு
 முதுகலைதெறிப்ப வடல்வாய்
 எறிபடைபிடித்த கரம்விடவுடித்த
 புலியதணிலத்து விழுவான்

இடிபடவரற்று தமருகம்வெடித்த
 குரலவியநெட்டை யாவூர்
 எரிவிழுதுவிட்ட சடைபிணிநெகிழ்ப்ப
 மரகதம்விரித்த விலைகுழ்

அறுகிதழிகொக்கி னிறகுதிரவட்ட
 மதியின்வகிர்பட்ட நதன்மீ
 தலையும்வெயர்நெற்றி விழியழலவிப்ப
 வமரநதியெற்றி விழுநீர்
 அறைதிரைகொழிப்ப வுடல்பொதிவெளுத்த
 பொடிகழுவவொற்றை ரதமூர்
 அருணவெயில்க்கு பழையவொளிகொப்ப
 வான்முதுகளிப்ப முதனாள்

தெறுமுனைமுகத்தி லவுண்ணெழுவொத்த
 திரள்புயமதுற்ற கறைநீர்
 சிகரவரைவிட்ட வருவியைநிகர்ப்ப
 வெறிதிகிரிவிட்ட மதிதோய்
 திருமலைபுரக்கு மழககுணிலெற்று
 சிறுபறைமுழக்கி யருளே
 திருவரைவணக்கி யழககுணிலெற்று
 சிறுபறைமுழக்கி யருளே.

(க)

வேறு.

ஒளிபெருகித்தொழும்பு பரமபதத்திறைவா
 உகளமுதைச்சுரந்த வெளியகடற்றுறைவா
 அளியுழுப்பவந்தி யெழுதாரணிப்புரவா
 அயனுமைவைத்தபங்கன் விபுதகுலக்குரவா
 விளைநகையுட்டதும்பு திகிரிசெலுத்துழவா
 விழுநகைகக்குபொங்க ரிடபமகைக்கிழவா

குளிர்மலர்க்கைகொண்டு சிறுபறைகொட்டுகவே
 குணிறலையெற்றிரின்று சிறுபறைகொட்டுகவே.

(உ)

வேறு.

செக்கரி லொளிகெழு துப்பினை யெறிகடல்

செற்றிய தழலெனவே

திக்குள சுறவகை நெற்குலை சடைபடு

செய்த்தலை விழுவருசேல்

மொக்கிய குருகெழு வுட்பொதி சினைசிறை

முத்திட வளைதவழா

முக்கெறி குரல்தனை விட்டுயிர் நிகர்பெடை

முற்பயில் வெளியெனவால்

எக்கரி னிலவிய வுச்சியி லிளமல

ரிற்புற மளவிருகால்

எட்டடி யிடவிழை பெட்டையி னெடுதிரை

யெற்றிய முதுபுனல்வாழ்

குக்குட மலமரு வெற்புறை மழைமுகில்

கொட்டுக சிறுபறையே

கொத்தளி நிரையுழு மைத்தள வணிமுகில்

கொட்டுக சிறுபறையே.

(ஈ)

வேறு.

வெண்டிரைப் பாற்கடல் விடப்பாம் புடற்றும்பு

வெற்புமத் தெரிமுழக்கும்

விண்கிழிக் குங்குமி நொச்சிசூழ் மிதிவைவாய்

வின்முடக் கியமுழக்கும்

புண்டிரைக் குருதிநீ ராறுபட வாடகன்

பொன்மார்பி லுகிரழுத்தப்

புடைக்கும் பெருந்தான் பிளந்தெழுமுழக்கமும்

பொங்கர்மது வாய்மடுத்த

வண்டிரைத் திதழ்குதட் டிந்துணர்த் தருவூழ்த்த

மலர்கொணர்ந் தமரரறிய

வாய்வைத்த வெள்வளை முழக்கமும் கேட்டுளம்

வாழ்ந்தயா மின்றுமகிழத்

தெண்டிரைப் பரிபுர நதித்தலைவ குணிலெற்று

சிறுபறை முழக்கியருளே

செகமலையு மெனவுதர மனைகயிறு வரியுமுகில்

சிறுபறை முழக்கியருளே.

(ச)

வேறு

புள்ளந் திரையும் பொருபுனல் குடையும்

பூந்தொடி மங்கையர்தேம்

பொதிவண் டலையுங் குமுதத்திளநகை

பொங்கொளி சொரிநிலவும்

கள்ளுண் சிறைவண் டினமும் பரவுங்

கற்றைக் குழல்செருகும்

கடிகமழ் பித்திகை விடுமலர் தூற்றுங்

கலைநில வும்மிடையைத்

தள்ளுங் கொங்கைத் தாளக் குவைசொரி

தண்ணில வும்பருகிச்

சற்றும் படுபசி தணியா திளைய

சகோரக் குலமுலவும்

தெள்ளும் புனனூ புரநதி யிறைவன்

சிறுபறை கொட்டுகவே

செம்பொற் சாரற் குலமலை யிறைவன்

சிறுபறை கொட்டுகவே.

(ரு)

வேறு

கரைகடந் திறைக்கு நீத்தநீர்க் குழியிற்

கால்விழ மருப்பேற்றும்

கழித்தலைக் குமுத வாயிதழ் மடுத்தங்

கட்செவி கிடவாமல்

விரைகமழ் துளவப் பொதும்பரி நீழல்

வெப்பறப் புயம்வைத்தும்

விடுமடற் கமல வந்தியிற் பூத்தும்

விண்ணுட றெடுமெட்டு

வரையரா விருத்து நூற்றுவர் கூற்றின்
வாய்புகச் சமைதீர்த்தும்
மலர்ப்பதந் தாவி யளந்துகைக் கொண்டு
மற்றொரு பொதுநீங்கக்

குரைகடல் வளாக மெமதெனக் குரிசில்
கொட்டுக சிறுபறையே
குலமலை வாணன் மாலலங் காரன்
கொட்டுக சிறுபறையே.

(சூ)

ஆட்டியுந் தலைநீர் குழம்பவெற் புழல
வலைத்தகை குணிருக்க
ஆர்க்கும்வெங் குரலை பெவரிவண் முழக்கு
மவரெனச் சிறுவர்க்குக்

காட்டியுமுடலந் துண்ணெனப் புரிந்து
கண்களைத் திசைவைத்தும்
கரத்தினுன் மீளப் புடைத்தெழுங் குரற்குக்
காந்தளஞ் செவிதாழ்த்தும்

நீட்டியுந் திரைத்து மெதுவென நகைத்து
நெஞ்சயர்ந் தலமந்தும்
நின்றலாங் குரிசில் புறவினிற் பரப்பி
நிரையினைக் கழையுதித்

கூட்டியும் யமுனைக் கரைவருங் களிற்
கொட்டுக சிறுபறையே
குலமலை வாணன் மாலலங் காரன்
கொட்டுக சிறுபறையே.

(சூ)

வேறு

விழுத்தலை வடித்தநெட் டீசெநட் டிங்குப்பை
வெந்திப் பிழம்பிவிட்டும்
வெண்ணிணத் திர்த்தடி யரிந்துசெம் புண்ணின்வாய்
வெள்ளுப்பு நீரிதைத்தும்

சுழித்தலை பார்தாடு முதிரநீத் தத்தினிற்
றுயருழப் பத்தள்ளியும்
சுடர்வா ளிலைக்கள்ளி மீதெறிந் துந்நாசி
துண்டுமூச் சுள்ளடங்கக்

குழித்தலை தலைக்கீ முறப்புதைத் தும்புலாற்
குருதியுடல் போட்டுநாயின்
கோள்வாய்ப் புகுத்துமா தண்டமயர் மறலிபதி
குறுகாம லடியருக்காத்

தெழித்தலை யறவருவி மலைவந்து நின்றமுகில்
சிறுபறை முழக்கியருளே
செகமலையு மெனவுதர மணையிறு வரியுமுகில்
சிறுபறை முழக்கியருளே.

(அ)

பாந்தளிற் பஹைச் செம்மணிக் குப்பையிற்
படர்வெயிற் குடல்வெதும்பிப்
பாண்சுரும் பறுகால் கிளைக்கும் பசுந்துழாய்ப்
பள்ளியந் தாமநீழற்

சாந்தள நெடுத்துக் கொழிக்கும் பணைப்புயந்
தவிசுநடு வீற்றிருக்கும்
தரைமகள் விரும்பியெக் காலமுந் நிலவெழுந்
தவளவொண் சங்குமிக்கும்

காந்தளங் கையேந்து பாவையிப் பறையொலி
கறங்கமெலி யசுணமல்லள்
கனிவாயின் மொழிகற்று வளர்கிளிப் பிள்ளைசூத்
கருவிமுகில் கண்படுப்பத்

தேந்தழைப் பாயலரு ணற்சோலை மலைவாண
சிறுபறை முழக்கியருளே
செகமலையு மெனவுதர மணையிறு வரியுமுகில்
சிறுபறை முழக்கியருளே.

(க)

துளிகொண்ட வெள்ளமிர்த மிடையறா தொழுகிவினை
துகிர்பழுத் தனையசெய்ய

தூயவா யூறலு முகத்தலை குழற்றலை
துவற்றிவிழு புழுகுநெய்யும்

அளிகொண்ட தண்டுழாய்ப் பள்ளித் திருத்தொங்க
லகவிதழ் வரிந்தோடுதேன்
அலையும் புனற்படத் தட்பமுற் றெழுதூ
லவிந்ததே னருகுபாயும்

ஒலிகொண்ட கடவுட் கவுத்துவச் செக்கர்மணி
புச்சியிற் கற்றைவெயில்வாய்
ஒலிபொங்க வென்றதள் வெதுப்புங் கருங்கொண்ட
லுடுபதிக் குழவிதவழும்

தெளிகொண்ட தலையருவி துஞ்சுகுல மலைவாண
சிறுபறை முழக்கியருளே
செகமலையு மெனவுதர மணையிறு வரியுமுகில்
சிறுபறை முழக்கியருளே. (ஐ)

சிறுபறைப்பருவ முற்றும்.

பத்தாவது

சிறுதேர்ப்பருவம்.

இருகரமுஞ்செவப்ப வலனோடினைத்துவிளைதேன்
எழுதளவம்பதித்த கொடிவேரொதுக்கிமலரால்
மருவெழுபந்தரிட்டு வெயில்வான்மறைத்துமலி தூள்
மடியமுகந்துகொட்டி யிறைநீர்மழைக்கண்மடவார்

நிறையளகங்குலைப்ப விழுதாதொதுக்கியடியேம்
நிலவியமுன்றில்வட்ட நடுவேசிறுத்திமரைவாழ்

திருவுறைபொங்கர்வெற்ப சிறுதேருருட்டியருளே
திகிரியினைந்தனைத்த சிறுதேருருட்டியருளே. (க)

பொறையுடலம்பிளப்ப வுழுசாறுவைத்தும் வருசேல்
 பொருகதவந்திற்கு மடைவாயடைத்து நுரைபாய்
 அறைபுனல்பொங்கியெற்று நிறைகாலுடைத்தும்வயறேய்
 அளறுபெறுங்குருத்து முளைநாறழித்துமணியால்
 மறையவரம்புமுற்று முதுகுலுகுத்தும்வளையேர்
 மளவருடன்பகைத்த புனனாடுத்தவளிசூழ்
 சிறையெறிபொங்கர்வெற்ப சிறுதேருருட்டியருளே
 திருவளரும்புயத்த சிறுதேருருட்டியருளே.

(உ)

வேறு

புழுதி யனைந்து தெருத்தலையின்
 புறம்போ யறையின் மணியசைத்தும்
 புனிற்ற வந்த தெனவுரைத்தும்
 பொங்க லெனச்சே றடியிழுக்கும்
 தொழுவி லுரைப் பிணிப்பொழித்தும்
 துள்ளுங் குழக்கன் றெருத்தனைத்தும்
 தொடர்பாய்ந் தறுத்த தெனவுரைத்தும்
 சொரியும் விழிநீர் மெய்போர்ப்ப
 அழுது பொருமி நின்றபொய்யே
 அடித்தா ரென்று மிலைமனையில்
 அசோதை பதறி யோடிவர
 அழைத்து நகைக்கு மழலைமுகில்
 கொழுது மளிதோய் சோலைமலைக்
 கோமான் சிறுதே ருருட்டுகவே
 குளிறஞ் சிலம்பா றுடையமறைக்
 கோமான் சிறுதே ருருட்டுகவே.

(ஈ)

மீன்கோட் டலைக்கும் பெருவாரி
 வெள்ளத் தெழுந்த வெற்பும்வட
 வெற்பு மழுந்த முன்னாளில்
 வெள்ளை வராகப் பெரும்போத்துக்

கூன்கோட் டிரட்டை றுதிமடுத்துக்
குழியில் வீழு நிலமகளைக்
கொண்டு நிமிர நாற்புறமும்
கொழிக்குந் தரங்கப் புனல்போல

வான்கோட் டினைய மதியமுது
வழிக்கு மிரத நெடுஞ்சிகர
மருங்கு தொடுக்கு மிறுப்பிளக்க
வழியுங் கடவா ரணங்குத்தித்

தேன்கோட் டிழிய வருஞ்சோலைச்
சிலம்பன் சிறுதே ருருட்டுகவே
தெள்ளந் தரங்கப் பாலாழிச்
சேர்ப்பன் சிறுதே ருருட்டுகவே.

(ச)

அண்ட ருவலைக் குடிப்படல்வாய்
அனைத்தந் திறந்து தோற்றவுறி
அலைந்து தோற்ற வரன்மிதித்த
அடியின் சுவடு தோற்றமுதிர்

வண்ட லனாபா னிறைந்ததடா
வயிறு குறைந்து தோற்றவிடை
மகளிர் துவர்வா யலர்தோற்ற
வதனம் வெகுளி தோற்றவிளந்

துண்ட மதிவா ணுதற்பவளத்
துவர்வா யசோதை கைமாறு
தோற்ற வுடனே யருடோற்றத்
துணைக்கண் மைநீர் தோற்றவனே

உண்ட களவு தோற்றமல்
உலக மேழு முண்டதிரு
உதரங் குழைய வழுதமுகில்
ஒட்டுஞ் சிறுதே ருருட்டுகவே.

(இ)

வேறு

களிக்கக் குலப்பொதுவ ரெண்ணிலா யிரவரங்
கன்னியரி லொருவரைமலர்க்
கண்ணருள் புரிந்துமலர் மணிமுடியி லொருவரிரு
கால்வைத்து மொருவர்முலைதோள்

குளித்துக்களிப்பக் கலந்துமலர் கற்பகக்
கொடியொருவர் கொங்கைமுற்றக்
கோட்டியு முரக்களப வள்ளல்வா யொருவரிடு
குறியொருவர் காண்குறாமல்

ஒளித்துப் பெருந்துனி யொழித்துமய லொருவருட
னாடியும்புகலொன்றின்வாய்
உவலையக் குடிடங் கத்திரியு மிரையமுதி
லொழுகுமொளி மணியரைத்துத்

தெளித்துக் குழைத்தனைய மழலைவா யழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே.

(சு)

பூநா வாறுபாய் சந்தனக் கொம்பர்ப்
புறத்துங் கடற்பிறந்து
பொன்பரப் புந்துணர்க் கற்பகக் கொம்பர்ப்
புறத்தும் வடந்துவக்கி

மீனா வொழுகுமணி நூபுர நதிக்குவளை
விண்டபொற் றுதினவெள்ளி
வெண்டிரைக் கங்கையின் பொற்றா மரைத்தாதின்
வேரியங் கால்கொழிப்பக்

கானா வண்டுமுரல் கொந்தளக் குறமடக்
கன்னியரும் வானநாட்டுக்
கன்னியரு மிருமருங் காட்டிடச் சதிரிளங்
கன்னியர்க ளாசலாடும்

தேனற விளையிற னுலற மலைவாண
 சிறுதே நுருட்டியருளே
 சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
 சிறுதே நுருட்டியருளே.

(௭)

அலையெடுத் திருகரை நெரித்துச் சுருக்கதற
 வறைபுனல் வறண்டுநெட்டை
 ஆழியிற் கானலந் தேர்புக விலங்கைக்கு
 ளாதவன் தேர்கடாவக்

கொலையெடுக் கும்படை யாக்கருடல் வெய்யபுட்
 குலமேற வுயிர்விமானக்
 கொடுஞ்சிப் பொலந்தே ருகைப்பவா னவமாதர்
 குங்குமச் சேதகத்து

மலையெடுக் கும்புளகம் விளையவா வெங்கணும்
 மாற விழாவெடுப்ப
 மாரவே டென்றலந் தேனூர மாதவி
 மணித்தேர் நடாத்திவெற்றிச்

சிலையெடுக் குங்கொண்டல் பரிமா தொடக்குபொற்
 சிறுதே நுருட்டியருளே
 சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
 சிறுதே நுருட்டியருளே.

(௮)

குருமணி பொதிந்தபொல னுரமுஞ் சுரும்பேறு
 கொய்மலர்த் தாரலம்பும்
 குவடுபடு மிருபது பணைத்தோளு மேழுடன்
 கூறுகொண் டிரிமையாளும்

மருமலி மடற்கமல மங்கையும் மாவீர
 மங்கையு மகன்றுமகலா
 மண்மகளை யகல்விக்க வேண்டுமென வலிகொண்டு
 மாறுகொண் டெதிர்சிலைத்துப்

பொருகளத் துயிர்மடி யாக்கன் பொருப்புடற்
பொதிபரா கத்துவந்த
பூவையர்கள் கண்மாரி பொழியவெங் கணைமாரி
பொழியவெஞ் சிலையெடுத்துச்

செருமலைந் தடல்வாகை புனையலங் காரனே
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே.

(க)

அலம்புந் திரைக்குருதி வெள்ளமுந் தோன்மேயு
மரில்படு நரம்புமென்பும்
அளறுபடு நிண முந் திரட்டுமுட லிட்டநா
ளறுதிவரி னிலவுபுள்ளின்

குலந்தின்னி விழிவான கோதுபடு மெரியுங்
கொடுத்தழற் கொள்ளைமிசையிற்
குப்பைவெண் பொடிபடும் பகுவாய நுமலியுங்
குருகரியும் வாய்மடுத்தால்

மலம்படுந் தரைபருகின் மண்படும் பிறனியின்
வழியைநற் றெண்டர்விட்டு
வானவர்க் கெட்டாத வைகுந்த நாடடைய
வாழ்விக்கும் வேதநான் தும்

சிலம்பும் புலம்புந் திருத்தா ளலங்கார
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே.

(க0)

பொங்காலை வெம்பா கடுங்கொழுந் தழலெழும்
புகையுடற் றலைபுதைப்பப்
புதுமணங் கமழவந் தனையென்று பைம்பெடை
புலந்துபோய்ச் சிறைபுல்டப்பத்

தங்கா தலம்பிள்ளை வெண்குருகு வாயிலாத்
தாளினைச் சென்றிறைஞ்சித்
தாமரைப் பொற்பரா கம்பொதியு மேனியைத்
தைவந்து தூவல்கொழுதித்

கொங்காரு நறுமலர் குயிற்றுமென் சேக்கையிற்
குடிபுகுத் திங்கயத்திற்
கோர்முங் கயலுமிரை கொத்தியல கோடலகு
கோத்தணைத் துள்ளருத்திச்

செங்கான் மடக்குருகு புலவிதீர்த் துளமுருகு
திருமணம் புணருமருத்
சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே.

(கக)

ஆட்டுங் கொடுத்திரை பெருக்கெடுப் பச்சிதறி
யருகுவிழ் புனல்கொழிக்கும்
அவிரொளித் தண்டரள மணிமாலை யப்புறத்
தண்டகோ ளகையுருவமேல்

ஒட்டும் பசும்பொற் குவட்டுப் பராரைநெட்
டொற்றைவட வெற்புவட்ட
உச்சியிற் றைத்ததட மொட்டுநிறை கலைமதியி
னுடலொழுகு நிலவுகக்கிக்

கரட்டுந் தனிக்கோடு வெள்ளிவெண் காம்பிலகு
கவிகையென விளையெடுக்கும்
கடவுட் பகட்டேன மெயினர்புன முழுவகிற்
காடெறிய மழுமுகத்தைத்

தீட்டுங் கதிர்ச்செக்கர் மணிவிளையு மலைவாண
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிலைவிசயன் விடுபெருந் தேர்கடவு மழகனே
சிறுதே ருருட்டியருளே.

(கஉ)

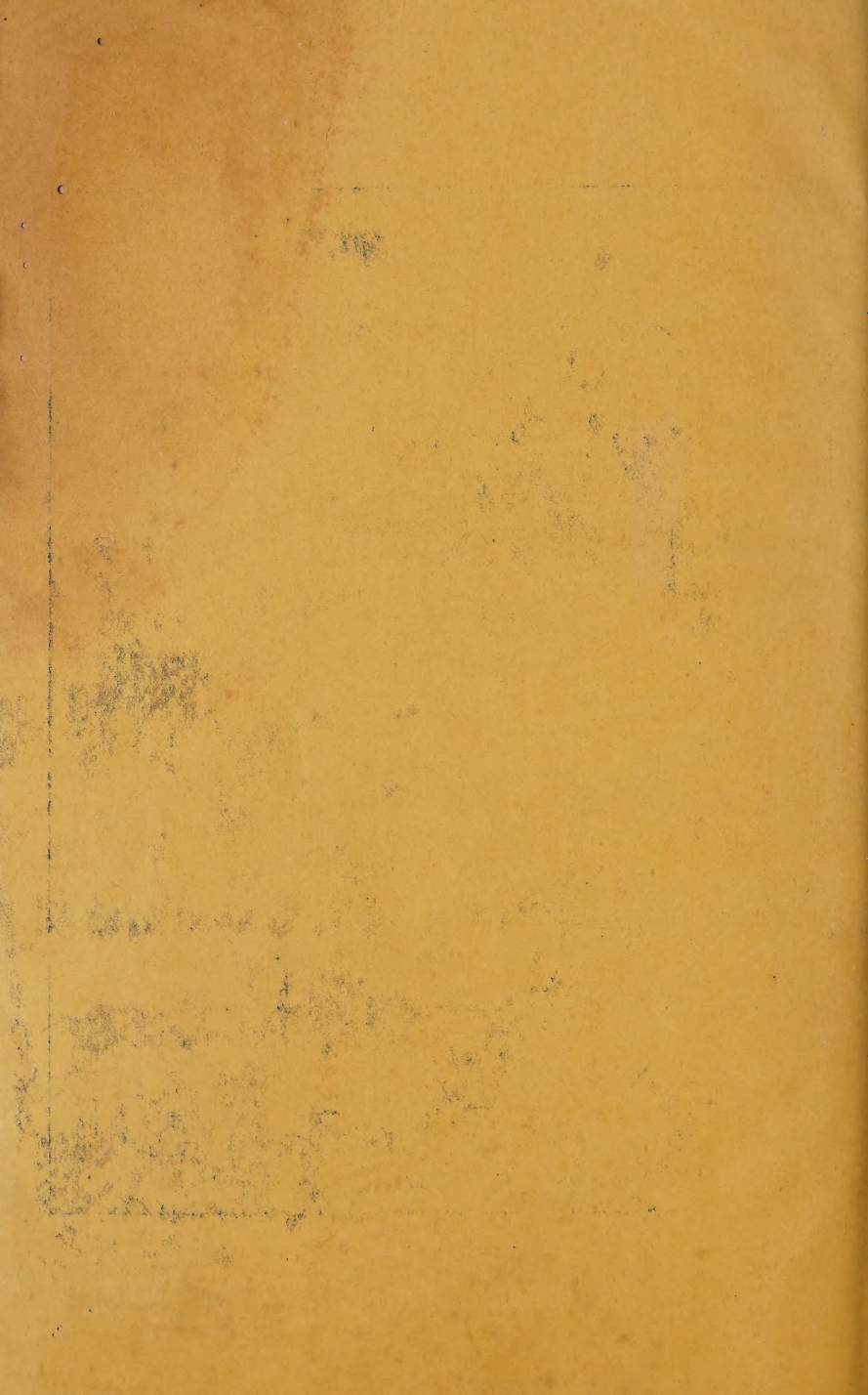
சிறுதேர்ப்புருவமுற்றும்.

திருமாவிருஞ்சோலை அழகர்பிள்ளைத்தமிழ்
முற்றும்.

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் 42வதுபட்டம் ஸ்ரீ அழகியசோங்கர்
ஸ்ரீரங்கசடகோபயதிந்தாமகா தேசிகன்

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம :

ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்கயோகி விஜயம்.

இது

சித்ரபாது வாண்டு தையொரு திங்கள் இருபத்தொன்றாம்
தேதி புதன்கிழமை திரு உத்திராடத் திருநகூத்திரத்
தன்று முத்திதரும் நகரேழுள் முக்கியமாங் கச்சியம்
பதியில் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் ஸ்ரீ அழகிய
சிங்கர் திருவடி வாரத்தில் இடப்பெற்ற
காணிக்கை.

எழுதினவன் :

பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி
ரெ. திருமலை அய்யங்கார்.

பதிப்பாசிரியன் :

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஆனாரி ஏஜண்டு
பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன்.

3-2-1943

ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்கயோகி.

[பர்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே. திருமலை அய்யங்கார், தமிழ் வித்வான், காரியதரிசி, திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்.]

அன்று பாலனேத்திட
நன்று தூணில் வந்திடும்
வென்றி சிங்க வெற்பனே
இன்று வெம்மைக் காருமே. (1)

குருகை நாதர் பூங்கழற்
கொருவ ராய தேசிகர்க்
சூரிய ராய வந்தணர்
திரு வரங்க யோகியே. (2)

அவதாரிகை.

பூமங்கை கேள்வன் பூவலருந் திருவுந்திப் புனிதன். அவன் அத்திகிரி யருளாளப் பெருமான். அவனே உம்பர் தொழுங் கழலுடையான். அருமறை யுச்சியுள் ஆதரித் தோது மரும்பிரமம் அவனே. அவனே வையமெலா மிருள் நீக்கு மணிவிளக்காய் மன்னிய நான்மறை மௌலி மதியே கொண்டு மெய்யலது விளம்பாத வியாசனாய் இம்மாநிலத்தில் வந்து அவதரித்து கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமானாய் விளங்கினான். பூமன்னு மாகு பொருந் திய மார்பினன் தாள் தாமலர் குடியவன் தொல்லருள் மாறன். இவன் தண்பொரு நல்வருங் குருகேசன். மாசின் மனந்தெளி முனிவர் வகுத்த வெல்லாம் மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வாவென வாசியறிந் துரைத்தனன் பேசுபய வேதாந்த தேசிகன். ஆழ்வார்கள் மகிழ்ந்து பாடிய செய்ய தமிழ் மாலே களைத் தெளிய வோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிய லாம். திருமாறன் துணை யடிச்சிழி வாழ்வை யுகந்தவர் இராமாதுச முனி. இவரே பெரும்புதூர் வந்த வள்ளல். இவர் திக்கெட்டும் புகழோங்கு சீபாடியம் விதித்த யோகி. முக்கோற்பகவரில் முதல்வரே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். குணக் குல மோங்குமி ராமாதுசன் குணங் கூறி அவரது வண்மை போற் றும் சீர்மையர் தூப்புற்பின்னே. ஸ்ரீ சடகோபன், எதிராசன்,

வேதசிரத் தேசிகன் என்ற மூவருமே ஒருருவாய்த் தோன்றியவர் ஸ்ரீ அஹோபில மடதிவ்யா ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்த ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாப நாசார்ய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய ஸ்ரீ பகவத் ராமாதுஜ வித்தாந்த நிர்ந்தாரண ஸார்வபௌம ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹா தேசிகன். இந்த திவ்யா ஸ்தானத்தில் தற்போது மூர்த்தா பிஷிக்தராய் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கேத்யாதி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம்ஹ திவ்ய பாதுகாஸேவக ஸ்ரீ வண் சடகோப ஸ்ரீரங்க சடகோப யதீந்த்ர மஹா தேசிகன்.

திருவரங்கத் திருப்பதியிற் நிருத்தண்காவில்
திருவரங்க மணவாளர் திருத் தொண்டாற்றித்

திருவரங்கத் திருமிசூந்த கச்சிதன்னில்
திருவரங்க யோகிபதம் வழுத்தி வாழ்வாம்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஆஸ்தானம் பெறுதல்.

ஸ்ரீ அஹோ பிலமட திவ்யா ஸ்தானத்தில் 41-வது பட்டத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீவண் சடகோப ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹா தேசிகன் தன் திருமேனியில் சுக்கில வருஷம் சித்திரைமீ 22உ (4—5—1929) நோவு சாற்றிக்கொள்ள உடனே தனக்குப்பின் ஷே மடத்தின் 42-வது ஆஸ்தாந நிர்வாஹத்திற்காக வட ஆற்காடு ஜில்லா இஞ்சிமேடு (திருவயோத்தி) அக்ரஹாரம் ஸ்ரீ உ. வே. ஆதிவராஹாசார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரும், ஜ்ஞாநம், அநுஷ்டானம், வைராக்கியம், தாந்தி, ஸ்நாந்தி, தயை முதலிய கலியாண குணங்களுக்குத் தாவள மானவரும், ஸம்பிரதாயாபி விருத்தியில் விசேஷ நோக்கு உடையவரும், பகவத் பாகவத கைங்கரியங்களுக்கு இட்டுப் பிறந்தவருமாகிய பாரத்வாஜ மாடபூசி உ. வே. ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமிக்குத் தாமே ப்ரத்யக்ஷமாகவும் சாஸந பத்ரமூலமாகவும் நியமிக்க, வைராச்ய பூர்வமாக அவ்வழகிய சிங்கரிடமே சாஸ்த்ரீயமாக ஸந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு அவ்வழகிய சிங்கருடைய நியமநப்படி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம்ஹனுடைய அபிகம நாராதநம், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் முதலிய கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு வந்து வருஷாஸ்ர ஜப்பசியீ 9உ (25—10—41) ஷே 41-வது பட்டம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஸ்ரீரங்கத்தில் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளின பிறகு விஷ்ணு ஜப்பசியீ 182 (3-11-41) 42-வது பட்டத்து ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்கு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம்ஹ

ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் வெகு விமரிசையாய் நடந்தது.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் அருளிய போன் மொழிகள்.

1. நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான சிறுவர்களின் கேஷமத்தை உத்தேசித்து, வேத பாடசாலையும், சாஸ்த்ர பாடசாலையும் ஸ்தாபித்து நடத்துவதாக நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

2. வருஷத்துக்கு ஒருமுறையேனும் நமது ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான வித்வான்களுடைய ஸபையைக் கூட்டி அவர்களுடைய ஞானபி வ்ருத்தியில் உத்ஸாஹத்தை உண்டு பண்ணுதல்.

3. உத்தர தேசத்தில் கங்கா தீரத்தில் ப்ரயாகை முதலிய இடங்களில் அஹோபில மடங்களை ஏற்படுத்தி, அவற்றில் வித்வான்களை நியமித்து, அவர்கள் மூலமாக அங்கிருக்கும் ஜனங்களுக்கு ஆஸ்திக்யத்தையும் தத்வ ஞானத்தையும் உண்டு பண்ணுதல்.

4. ருக்வேதிகளாயும் ஸாமவேதிகளாயும் உள்ள ஸந்நிதி சிஷ்யர்களுக்கு அந்தந்த சாகையின்படி ஆந்ஹிகங்களை எழுதி அச்சிட்டு ப்ரசாரம் செய்தல். அன்றியும் தத்காலம் நம்மால் எழுதப்பட்டு வரும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரவ்யாக்யாநத்தைச் சீக்ரத்தில் எழுதி முடித்து அச்சிட்டு ப்ரசாரம் செய்தல்.

5. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஆஸ்திக்ய வ்ருத்தியை உத்தேசித்து “ந்ருவிம்ஹப்ரிபா” என்னும் திருநாமம் பூண்ட ஒரு மாதப் பத்திரிகையை ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்தே கூடிய சீக்ரத்தில் ஆரம்பித்து நடத்துதல்.

6. நமது தேசத்தில் எல்லா விடங்களிலும் நாஸ்திக்யம் குறைந்து, ஆஸ்திக்யம் வ்ருத்தி யடைந்து அவரவர்கள் ஸ்வதர்மங்களை அதுஷ்டித்து வருவதற்காக வைதிகர்களான வித்வான்களை ஆங்காங்கு அனுப்பி ப்ரவசனம் செய்தல். இவை முதலான நற்காரியங்களை நடத்த வேண்டுமென்பது நமது நிச்சயம்.

மேற் குறித்த எல்லாக் காரியங்களையும் குறைவின்றி நடத்தி ஸம்ரக்ஷித்து வருவதற்காக, புத்தங் கோட்டகம் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீ நிவாஸாசார்யரை நமக்கு மந்திரி ஸ்தாநத்தில் இருக்கும்படி நியமித்திருக்கிறோம். அவர் ஸ்ஷீகார்யங்களை பெல்லாம் நன்றாகக் கவனித்து நிறைவேற்றி வைக்க ஸாமர்த்ய முள்ளவரென்பதை, அவருடன் கிரகால

பரிசயத்தினாலே நாம் நன்கு அறிந்திருக்கிறோம். இப்படிப் பட்ட நமது மனோரதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம் ஹன் தலைக்கட்டி யருளவேண்டு மென்று அவனையே ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

மேலும், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மற்றும் ஆஸ்திகர்களான பிரபுக்களும் இந்தத் தாம் கார்யங்களில் தங்கள் சக்திக்கு அநுகுணமாக அந் வயித்து, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருலிம்ஹனுடைய அநுகூஹத்தைப் பெற்று ஸர்வக்ஷேமங்களுடன் வாழ்ந்திருக்க வேணுமென்பதும் நமது மனோரதம்.

சேயற்கரிய சேய்வார் பெரியர்.

பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தல்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர், தாம் ஆஸ்தாந நிர்வாஹத்தை அங்கீகரித்த காலந்தொடங்கி உலகக்ஷேமத்தை உத்தேசித்துப் பல உத்தமமான காரியங்கள் செய்து வருவது உலகறிந்த விஷயம். ஆரம்பத்தில் ஒரு வேதாத்யயந பாடசாலையை ஏற்படுத்தி, அதைக் கிரமமாக நடத்தற் பொருட்டு ஆஸ்திகரான ஒரு வருடைய நியமநத்தையும், குணஜ்ஞரும், விதேயருமான வித்யார்த்திகளின் ஸம்பாதநத்தையும் அவர்களனைவரும் தத்தம் காரியங்களை எவ்வித கவலையுமின்றி செய்து வருவதற்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான அந்ந வஸ்தராகிகளின் ஸௌகர்யங்களையும் புஷ்கலமாக ஸ்தாபித்தார். இப்பாடசாலை வித்யார்த்திகள் வேதாத்யயனம் செய்யும் அழகு அழியா வழகு. அதிலும் அது திருநரசிங்கனுடன் அநுயாத்ரையாக வந்து கொண்டிருந்த சிறப்பு செப்பச் செவிக் கமுதமே.

ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையின் திறப்பு விழாக் கொண்டாட்டம் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் (24—6—42) புதன்கிழமை வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஸ்ரீ கார்யம் நரலிபஹாசார்ய ஸ்வாமி விஷ்வக்ஸேந ஆராதநம் முதலிய வைதிக கார்யங்களை நடத்த, ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸௌம்ய நாராயணசார்ய ஸ்வாமி (கலாசாலையின் பிரின்ஸிபால்) சபையோர்கட்கு நல்வரவு கூற, பல பிரமுகர்களிடமிருந்து வந்திருந்த அபிநந்தனப் பத்திரிகைகளை ஸ்ரீமான் எஸ். வாஸுதேவாசாரியார் (பாடசாலை மாணேஜர்) வாசிக்க, அன்று அவைத் தலைமை தாங்கிய ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாசயங்கார் ஸ்வாமி தமது ஆச்சர்யமான சொற்பொழிவில் தற்

காலம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாபி விருத்தியின் அத்யாவச்யகத்
தை வற்புறுத்தி, ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் பரந்த நோக்கத்தை
மிகவும் புகழ்ந்து பேச, ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி வித்
யார்த்திகளுக்கு காவியம், வியாகரணம், தாக்கம் இவற்றின்
பாடத்தை அத்திரு நன்னாளிலே ஆரம்பித்து நடத்த, அம்
மஹோத்ஸவத்திற்காகவே அங்கு வந்திருந்த ஸ்ரீமான் திரு
வஹீந்திரபுரம் டி. இ. சடகோபாசாரியார் ஸ்வாமி சிலா
கித்து நல்மொழிகள் சில கூற, வந்தநோபசாரத்துடன்
கொண்டாட்டம் இனிது நிறைவெய்தியது.

சிதரபாதுஸ்ரீ ஐப்பசியு 24௨ (9—11—42) திங்கட்
கிழமை பின்னிர்வு 5-மணிக்கு கர்யாலக்ரத்தில் ஷெ பாட
சாலையின் உபயோகத்தை உத்தேசித்து நிர்மாணம் செய்யப்
பெற்றிருக்கும் புதிய கட்டிடத்தின் க்ருஹப்ரவேச மஹோத்
ஸவம் இனிது நடைபெற்றது. அன்று அங்கு எழுந்தருளி
யிருந்த நம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருவலிம்ஹனை
அக் கட்டிடத்திலேயே எழுந்தருளப் பண்ணி அபிகமன
வாராதநம் நடந்தவுடன் பாடசாலையின் நோக்கங்களையும்
அதை நடத்தும் ரீதியையும் அவர்தாமே விஸ்தரித்து விளக்கி
பாடசாலை மேன்மேல் அபிவ்ருத்தமாகி மஹா ஜநங்களால்
லாருக்கும் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்துப் பேருப
காரத்தைச் செய்து வரண்டுமென்று ஸ்ரீ சரண்யனை ப்ரார்த்
தித்தார். அன்று மாலை ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் எழுந்தருளி
யிருந்த திருமானிகையில் அநேக பிரபுக்களும் வித்வாண்களும்
சேர்ந்திருந்தபொழுது பாடசாலையின் ப்ரவசந கர்த்தர்களால்
ஸ்வாகத ரூபமாக இயற்றப் பெற்றிருந்த அநேக ஸம்ஸ்கிருத
சுலோகங்கள் படிக்கப்பட்டன. அடியேனால் இயற்றப்பெற்
றிருந்த வாழ்த்துப்பாக்களை ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருச்செவி
சாத்தியருளும் பாக்கியமும் அடியேனுக்குக் கிட்டிற்று. இர
வில் பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் ஸ்ரீ கண்ணன் கண்டருளின
டோலோத்ஸவத்துடன் உத்ஸவம் பூர்த்தியாயிற்று. அன்று
முழுமையும் உடனிருந்ததுபவித்த ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவா
ய்யங்கார் ஸ்வாமி முதலியோரது உத்ஸாஹம் போற்றத்
தக்கது.

இந்தப் பாடசாலையில் இப்பொழுது சற்றேறக் குறைய
அறுபது வித்யார்த்திகளும் பத்து ப்ரவசந கர்த்தாக்களும்
இருக்கின்றனர். மஹா வித்வாண்களுள் மிகப்ரலித்தராயும்,
குணக் குன்றெனக் கொண்டாடப் பெற்று வருபவரும்,
சான்றோர்களிற்றலை சிறந்துள்ளவராகவும் இருக்கிற ஸ்ரீ உப.
ஸௌம்ய நாராயணசார்யஸ்வாமி இதன் அத்யக்ஷ பதவியை
வஹித்து வருவது நமக்கோர் பாக்கியமே. ஸாஸ்திரங்களுள்

ந்யாயமும் வ்யாகரணமும் ப்ரவசநம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. வித்யார்த்திகளனைவருக்கும் அந்நம் அளிக்கப்பெற்று வருகின்றது. அதற்காக திருப்திகரமான ஒரு போஜந சாலையும் நிர்மாணம் செய்யப் பெற்றுள்ளது. சற்றேறக்குறைய மாஸம் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வரை செலவாகி வருகின்றது. திரு நரசிங்கன் திருவருளால் இது இன்றென இவ்வுலகில் இருக்க வேண்டு மென்பதே எமது பிரார்த்தனை.

மாலோல வித்வத் சபை.

விஷ்ணு மார்கழி 28௨ (11-1-1942) ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீதசாவதாரன் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் திருவடிவாரத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் அக்ராஸநத்தின் கீழ் “மாலோல வித்வத்ஸதஸ்” உபக்ரமிக்கப் பெற்றது. பிரதி தினம் மத்தியானத்தில் பூர்வ பக்ஷ வித்வாந்த ரூபமாக ஸ்ரீ பாஷ்யம், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் முதலிய தர்சந கிரந்தங்களிலெல்லாம் அழகாய் வாக்கியார்த்தங்கள் நடைபெற்றன. மாலை 7-மணிக்கு ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் அக்ராஸநத்தின் கீழ் உபந்யாஸங்களும் நடந்தன.

இங்ஙனம் மிகச் செவ்விதான ரீதியில் ஏழு நாட்கள் நடந்து தை மாதம் 4௨ (17-1-1942) சனிக்கிழமை உத்திராடத்தன்று ஸதஸ் பூர்த்தியாயிற்று. பண்டிதர்களுக்குத் தகுதியான ஸம்பாவனைகள் வழங்கப்பெற்றன.

மூன்று மாதங்கட் கொருமுறை பரீக்ஷை ஒன்று நடத்தி அதில் தேறும் வித்யார்த்திகட்கு விசேட பரிசில் அளித்து ஊக்கி வருகின்றார் நம் அழகிய சிங்கர்.

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா.

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ரியம் நத்தின்பேரில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஆஸ்திக்ய வ்ருத்தியை உத்தேசித்து “ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா” என்னும் திருநாமத்துடன் ஒருமாதப் பத்திரிகை ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்தே விஷ்ணு மார்கழி-தை (1942 ஜனவரி) முதல் பிரசுரம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதில் வெளிவரும் விஷயங்கள்.

(1) நமது ஆழ்வாராசார்யர்களால் அதுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள கிரந்தங்களில் அமுந்திக்கிடக்கும் விசிஷ்டாத்வைதமதத்தின் விசேஷ தத்துவங்கள்.

(2) உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள், தமிழ்

வேதம் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் ஆழ்வார் பாசுரங்கள், மற்றை அருளிச்செயல்கள் முதலிய கிரந்தங்களிலிருந்து, விஷயங்கள் ஆராய்ந்து எடுத்து, பெரியோர்களால் செய்யப்பட்டுள்ள வ்யாக்யாநங்களை அதுசரித்து அப்பொழுதுக்கப் பொழுது எழுதப்பெறும் வியாஸங்கள்.

(3) ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ரு விம்ஹனுடைய நித்யோத்ஸவாதிகளைப் பற்றியும், ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் நடைபெறும் நித்யதீபாராத க்ரந்த காலக்ஷேபங்களைப் பற்றியும், மற்றும் ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்பந்தமான விசேஷ விருத்தாந்தங்களைப் பற்றியும் குறிப்புகள்.

(4) அப்பொழுதுக்கப்பெரழுது ஆஸ்திகர்களால் அதுக்ஷடிக்கப்படவேண்டிய நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநங்களின் கால நிர்ணயம் முதலியவைகளும் பூர்வமே செய்யப்பட்டு, அவைகளைப்பற்றிய ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் நியமநங்கள்.

இக்தப் பத்திரிகையின் முதலாவது ஆண்டு நிறைந்து இரண்டாவது வருஷத்தில் ஸம்புடம் 2, ஸஞ்சிகை 1 வெளிவந்துள்ளது. நீண்டகாலமாக “வேதாந்த தீபிகை” யின் ஸம்பாதகராகயிருந்து அதனை அன்புடன் வளர்த்துவந்த ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி இவ் அஹோபிலமடம் பத்ரிகைக்கு ஸம்பாதகராக அமைந்திருப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் தனிப்பாக்கியமே. மேலும் வேதாந்த தீபிகையின் முதல் வெளியீட்டில் அப்போது ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் சிஷ்யஸபையின் வித்வானுகளிருந்து பிரசாரம் செய்து உபந்யஸித்த “ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோபஸ்வாமி வைபவம்” அங்கு வந்ததுபோலவே இங்கும் வந்துள்ளதை என்னென்றுரைப்பது? அன்று தொட்டு இன்றுகாறும் ஊறிவந்த பேரவா ஒருவாறு பூர்த்தியடைந்தது என்னலாம். திருத்துழாய் அங்குரிக்கும்போதே நறுமணத்துடன் கிளம்பும் அல்லவா? ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்பிரதாயாபி விருத்தியில் ஆதியில் கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடுடையராய் நின்றதே அவ்வாஸ்தானத்தில் மூர்த்தாபிஷித்தராய் விளங்கும் பெற்றியை அளித்ததென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? சிங்கப் பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே. திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச்சங்க மாலைகளில் முதல் மலர் இவ் ஆதிவண்சடகோபயதீந்தர மஹாதேசிகன் வைபவமே. ஸ்ரீ நருவிம்ஹப்ரியாவை அழகு பெறச்செய்த நம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கரால் முன்பு ஒரு கால விசேஷத்தில் உபந்யஸிக்கப்பெற்று “வேதாந்த தீபிகை” யில் வெளிவந்த “அர்ச்சாவதார வைபவம்.” எனவே வேதாந்த தீபிகையே ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் பூர்ணதுக்ர

ஹத்தைப் பெற்று இவ்வுருவில் வெளிவருகின்ற தென்ன லாம்படி இருக்கிறது. இதில் “அமலனாதி பிரானின் விரிவுரையும், ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் விஷயமான அந்தாதியின் பதவுரையும், வெளிவந்துள்ளன. இப்பத்திரிகை ஆற்றிவரும் தொண்டு மிகவும் போற்றற்பாலது. ஸ்ரீ ஸங்கிதி சிஷ்யராயிருப்ப வரனைவரும் இதனைப் பலவகையிலும் ஆதரிக்கவேண்டியது அத்யாவசிய கம். ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் ஆர்வம் கரை புரண்டோடுகின்றது. தற்போதைய நிலையில் இதனைச் சிறப்பாக நடத்திவருவது ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் உயரிய நோக்கத்தை நன்கு தெளிவிக்கவல்லது. வாழ்க “ஸ்ரீ ந்ருவலிம்ஹப்ரியா” வாழ்க அழகுசிக்கர்.

ப்ரவசநம்.

வைதிகர்களான வித்வான்களை ஆங்காங்கு அனுப்பிப் ப்ரவசனம் செய்தல் என்ற ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அபிமதத்தை புத்தங் கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீ உலே. ஸ்ரீ நிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ ஸங்கிதி நியமனப்ரகாரம் ஆங்காங்கு சென்று அநேக அருமையான உபந்யாஸங்கள் செய்து வருகின்றார். திருவயிந்திர புரத்திலும், திருவெவ்வுருளிலும் அவற்றைக் கேட்ட துபவிக்கும் பாக்கியம் அடியேனுக்குக் கிட்டியது.

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் குணதிசயங்கள்.

நம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் கூரணி சீர்மதியுடைய குருநாதன். அவரே சீரார் பெருந்தகைத் தேசிகர். எத்திசையுந் தொழு தேத்துங் கீர்த்திய ராய்த்திகழ்பவரே அவர். மேலும் அவர் வினை ததிரள் மாற்றும் வேதியர். பண்ணமரும் வேதமறிந்த பகவர்; ஏற்றி மனத்தெழில் ஞானவிளக்கை இருளனைத்தும் மாற்றும் மாண்பினர்; தம் குருக்கள் தம்பால் கோதற்ற மனம்பெற்றவர்; ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடுமை துக்கர்கோர் வாரணமாயவர் வாதக்கதலிகள் மாய்க்கும் பிரான். மந்திரமுமந்திரத்தின் வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமைகொள்ளத் தந்தைபென நிற்குந்தனித் தகவுடையவர்; இராமானுச முனிவண்மை போற்றும் சீர்மையர்; உத்தரவேதியுள் வந்துதித்த செய்யவன் மேவிய சீருளாளரைச் சிந்தை செய்யும் மெய்யவர்; அடைபவர் தீவினைமாற்றி அருள்தரும் அய்யர்; பற்பல் கலைவல் பாவ லர்; நாவலருந்தென் வடமொழி பெற்ற நம்பி; சாது சனங்களுக்குத் தாவளம்; பற்றொன்றுமின்றிப் பராங்கு சனையே பற்றுஞ் சித்தமுடை வித்தகர்; பெருங்குணத்தர்; தெளிவொடு பொறுமைச் சீரும் பொலிந்து தோன்றும் புனி

தர் ; சால வருள்புரியும் ஆரியர் ; உகப்புடனே உலகை உய்விக்கும் உத்தமர் ; தூயமனத்தர் ; அற்புதமாந் தேசுடைய வமலர். ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் ஞானம், அதுட்டானம், வைராக்யம், அருண்மை, சாந்தி, ஸௌலப்யம் முதலியன நிகரற்றன. இமயம் முதல் கன்னி வரையிலுள்ள திவ்ய தேசங்களெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்துவந்த பேரறிவாளரே இவர். தமது அதுபவம் முழுமையும் ஸம்பரதாயாபிவிருத்தியிலே செலவிடும் அந்தணச்செல்வர்.

வேதாந்த தீபிகையில் வெளிவந்த வியாஸங்கள், தத்வ டிகை, ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் (41-வதுபட்டம்) சதாபிஷேக மலர் இவற்றிலுள்ள உபோத்காதம் இவ்வழகியசிங்கரின் பேராற்றலைத் தெரிவிக்கவல்லன. பொன்மலர் நாற்றமுடைத்து என்பதுபோல இவரது உபந்யாஸீதி. ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் அதுஸந்தாநம் செய்யும் அழகு அத்விதீயம். இவ் ஆச்ரம ஸவிகாரம் செய்து கொண்டவுடனேயே முன் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் சாத்திக்கொண்டிருந்த நோவு பஞ்சாயப் பறந்ததிலிருந்து இவ்வழகியசிங்கரின் தூயவுள்ளம் வெள்ளிடை விலங்கல். அப்பால் அநேகவாண்டுகள் இருசிங்கரும் எழுந்தருளியிருந்தது அரங்கத்தைத் திருவரங்காக்கியது. இதோர் அற்புதம். அக்காலங்களில் நம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அதுட்டித்துக் காட்டிய நல்வழியே நமக்கு ஆதரணீயம். ஸ்ரீதசாவதாரன் ஸந்நிதியின் பாக்கியமே பாக்கியம்.

விண்ணப்பம்.

இவ்வாண்டு ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் திருநகரத்திரம் 'வாரண வெற்பு' என்றும், 'அத்திமாமலை' என்றும், கரிகிரி என்றும், 'செம்பொற்றிருமதின்குழ் சிந்துராசலம்' என்றும், 'வேழமலை' என்றும் நம் மறை முடித்தேசிகனால் கொண்டாடப் பெற்றுள்ள கச்சிமாநகரில் நடைபெறப் பெற்ற நம்மவர்களின் அதிருஷ்டத்தை என்னென்றியம்புவது? ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அரோக திடகாத்திரராய் இன்னமொரு நூற்றாண்டு எழுந்தருளியிருந்து அடியார்களைக் காக்குமாறு திருநகரங்கப் பெருமானை வணங்கி பிறரும் அங்ஙனே செய்யுமாறு வேண்டுவதுமே அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

வாழ்க ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்.

வாழ்க உபய வேதாந்தம்.

வாழ்க தென்வடமொழி நாவலர்.

வாழ்க உலகெலாம்.

ஸ்ரீ அனோபிலமடம் 42வதுபட்டம் ஸ்ரீ அழகியசோங்கர்
ஸ்ரீரங்கசடகோபயதிந்தாமகா தேசகன்

